

Giới thiệu Đại Thiểu Gia Ế Vợ

Truyện Đại Thiểu Gia Ế Vợ của tác giả Đông Phương Ngọc Như Ý với nhân vật chính là một công tử con nhà giàu nhưng lại lận đận về đường tình duyên.

Anh là một chàng trai hào hoa, phong nhã...Kỳ lạ thay là anh chẳng được cô gái nào để ý.

Hồ Hân Duyệt- một cô gái sinh ra đã sui xẻo. Vậy hai nhân vật này có duyên số gì với nhau?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Số phận cực kì xui xẻo

Vừa ngồi lên chiếc xe điện mới tinh, Hồ Hân Duyệt đắc chí cười ngây ngô. Hừ! Ai nói đời này ta toàn gặp xui xẻo, thấy chưa, sông có khúc người có lúc. Cái này gọi là com ngon không sợ ế.

Nói thật ra thì Hồ Hân Duyệt số mệnh từ nhỏ đã không lấy gì làm tốt đẹp. Mới vừa sinh ra, đã bị hộ lý ôm sai, cha mẹ ruột lại bỗng dưng con nhà người ta đi đâu mất. Nàng lại cùng hai vị chị em khác trong nhà này tạo thành ba đóa kim hoa.

Nhưng cha mẹ nuôi trọng nam khinh nữ, đối với ba chị em các nàng không đánh thì mắng.

Từ nhỏ đã phải uống sữa bột, một lần khám sức khỏe phát hiện bị sạn thận, còn may là sạn nhỏ, uống thuốc vào tự động tan đi. Thật ra chính là vấn đề tiết kiệm tiền sữa, công của bà nội rất lớn, sữa bột rất ít, đa phần là cho nàng uống nước com loãng.

Giờ, trên đời chỉ có cây nhà lá vườn là tốt nhất!

3 tuổi, lương tâm mẹ nuôi trời dẫy đưa nàng đến trạm xá chích ngừa, một tháng sau toàn thân sốt cao, cả người tím đỏ, sau khi cấp cứu, rốt cục bảo vệ được cái mạng nhỏ, chỉ là cả đời để lại di chứng mỗi lần nổi giận sẽ run rẩy.

Thật vất vả học đến tiểu học, cổ tình ngồi cùng bàn một tên hồn thể ma vương, có chút trí thông minh mà học đòi phát minh lung tung, còn tự kỉ cuồng. Lúc nào cũng muốn lấy Hồ Hân Duyệt làm vật thí nghiệm. Mà thầy giáo lại cảm thấy tên tiểu tử kia thông minh sáng dạ, tương lai nhất định có tiền đồ, nên không thèm để ý lời cầu xin chuyển chỗ của Hồ Hân Duyệt.

Được rồi, ta nhịn. Hân Duyệt bí tịch chương thứ nhất: Đấu với trời vui vô cùng, đấu với đất vui vô cùng, đấu với người vui vô cùng.

8 tuổi, bị người ta lừa đem đi bán, nửa đêm may mắn trốn thoát trở về nhà mình.

Hân Duyệt bí tịch chương thứ hai: Dựa vào chính mình..... Dựa vào chính mình.....

15 tuổi tham gia hội thao, theo lý thuyết khiêu vũ hẳn không có gì nguy hiểm, haizz, không nguy hiểm là người khác kia. Lúc đến Hồ Hân Duyệt nhảy múa, tổ bán cung kè bên có anh chàng nào đó bắn lệch, mũi tên kia rồi cung lao thật nhanh, thẳng một đường đến cái đầu nhỏ của Hân Duyệt. May là nàng nhanh tay lẹ mắt, né sang một bên, bảo vệ được cái mạng nhỏ, nhưng trên đầu vẫn thủng một lỗ. Lúc truyền máu mới phát hiện, máu của mình không hợp với cha mẹ và hai chị. Tra xét hai tháng trời, mới biết được lúc trước ôm sai đứa nhỏ.

Hân Duyệt đáng thương rốt cuộc cũng trở về bên cha mẹ ruột.

Nhưng mà, thân tình ngang hông này cũng không phải dễ nhận. Cha mẹ cảm thấy nàng không đủ văn nhã, rất dã, rất tục.....

Quên đi, ta lại nhịn, Hân Duyệt bí tịch chương thứ ba: Ăn nhờ ở đậu, quan trọng nhất là phải sống sót.

Trải qua kì thi đại học sóng gió, rốt cục thi đỗ Đại học Bắc Kinh như ý nguyện. Vô cùng vui mừng, Hân Duyệt đến trung tâm mua sắm mua quần áo mới. Không ngờ gặp được người ta đang có hoạt động rút thăm trúng thưởng, rút một phiếu, rút ngay giải nhất--- một chiếc xe điện.

Đây là lần đầu tiên trong đời trúng thưởng nha, trước kia mỗi lần sinh nhật nàng đều cầu nguyện, rút thăm trúng một giải thưởng nhỏ thôi cũng được, nhưng mà, cho dù nàng thế nào cũng không trúng. Vì thế, nàng nghi ngờ ông chủ cửa hàng biết nàng, nên cố ý đổi phiếu.

Quên đi, cái gì qua hãy để nó qua đi. Cuộc sống mới hôm nay sẽ bắt đầu.....

Hôm nay thật sự là chuyện tốt thành đôi, có xe mới để làm chi, phải chạy thử mới được.

Tuy nhiên trước kia chưa từng lái xe điện, có điều chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy rồi, vui quá hóa liều lên xe chạy thật nhanh.

Hân Duyệt cười xe điện chạy bon bon trên đường, trên đường xe không nhiều lắm, nên tăng tốc nhanh một chút.

Ờ? Đối diện là cái gì thật là lạ nha. So với xe hơi thiếu đi cái mui, so với xe lam ít đi một cái bánh xe, so với xe ba bánh lại nhiều hơn hai cái bánh xe, so với máy bay lại có thêm cái móng vuốt lớn, ngồi ở trên xe không phải là tên cường phát minh năm nào sao?

Hân Duyệt một bên nhìn chăm chăm, một bên hướng về phía xe quái vật, lại đột nhiên phát hiện, má ơi! Chết chắc rồi.....

Lúc chạy nhanh muốn giảm tốc thì xả ga ra, nhưng mà..... nhưng mà nó làm sao lại không giảm, hình như người hướng dẫn có nói nút giảm tốc tức thời gì đó, nhanh chóng ấn vào, Hân Duyệt quên mất xe cộ lưu thông xung quanh, hoảng hốt hô lớn:" Mau tránh ra, ta không ngừng xe được."

Lúc này, xe đối diện truyền đến một tiếng hô to:" Mau tránh ra, ta quên gắn kín bảo vệ....."

" Rầm" Một tiếng nổ.

Ai! Các bạn trẻ nằm yên bất động.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thái Thượng Lão Quân đập một cước

Khúc mở màn

Nguyệt lão nín tay áo Diêm vương, " Ông không thể lại cắt dây tơ hồng của hân nữ, ta dùng một sợi râu làm dây tơ hồng, ông cắt một dây ta cũng phải nhổ một sợi râu đó."

Diêm vương cũng không yếu thế, quay lại nắm râu Nguyệt lão, "Cô gái bạc mệnh kia dương thọ đã tận, hắc bạch vô thường cũng đã đi thu hồn rồi, lão nói ta không cắt vậy thì ai cắt?"

Nguyệt lão: Ta sẽ không cho ông cắt.

Diêm vương: Ta đương nhiên phải cắt.

Vừa vặn đi ngang qua Thái Thượng Lão Quân thấy được một màn, vội khuyên giải hai tiên, nghe xong ngọn nguồn sự tình, nhẹ nhàng cười: "Chuyện này không phải dễ làm sao, tìm một oan hồn không siêu sinh, thay thế nàng ta sống lại là được rồi."

Vì thế, oan hồn Hồ Hân Duyệt vừa trôi dạt đến đây, còn chưa rõ chuyện gì đã bị Thái Thượng Lão Quân một đập một cước đến chỗ Mai Nhị Nha.

☆☆

Mở hai mắt, phát hiện cảnh không đúng, đây không phải nhà mình nha, cũng không là bệnh viện, đây là chuyện gì?

Bên cạnh có một bà lão ngồi bên giường lau nước mắt, " Nhị nha đầu, con tỉnh rồi, thật tốt quá, bằng không anh trai con đời này không thể cưới được vợ..... ôi....."

Một ông lão cũng tiến đến trước giường, "Nhị nha đầu, không phải là hôm qua con nghe được chuyện ta và mẹ con nói chứ? Con đừng tin là thật, đó chỉ là lời đồn đãi, không phải sự thật. Hôm nay, đội ngũ đón dâu cũng tới rồi, con là nhân vật chính, cũng nên chuẩn bị đến Tề gia đi."

Bên cạnh một gã diện mạo như kẻ ngốc lảm bảm" Nó chết, nó không chết, nó chết..... Mẹ, muội muội rồi cuộc là chết hay chưa chết vậy?"

Hân Duyệt buồn bực, chuyện linh tinh lang tang gì đây.

Bà lão vừa ho vừa khóc, lại nói:" Nhị nha đầu, đừng trách cha mẹ nhẫn tâm, nếu không phải ca ca con trước đây lên núi ngã hống đầu, cũng sẽ không dùng con trao đổi; nếu không phải chỉ trao đổi bình thường cũng không có người muốn đổi, cũng sẽ không đến lượt cô gái 20 quá lứa lỡ thì là con; nếu lúc đó con không đi ra ngoài, cũng không thể đem con giao cho Tề gia, chỉ có sinh lễ của bọn họ mới đủ để cho ca ca con cưới vợ. Con yên tâm, tương lai sinh đứa con khẳng định không ngốc đâu....." (vả mồ hôi, bạn không biết bạn đang edit cái gì nữa)

Hân Duyệt cẩn thận nhớ lại, nhìn tình hình trước mắt, quyết định đưa ra một phán đoán: Xuyên, nhất định là xuyên không, xem ra va chạm với phát minh quái vật thật lợi hại, làm cho mình trực tiếp đi đến cổ đại luôn.

Lại nhắm mắt suy nghĩ: Con gái nhà này vừa mới chết, mình tiến vào thân thể của nàng. Quên đi, coi như ý trời, chết từ tế cũng không bằng còn sống.

Hân Duyệt bí tịch chương thứ tư: Nhập gia tùy tục.

"Mẹ, mẹ nói hôm nay con thành thân sao?"

"Đúng vậy, con gái, con nghỉ ngơi một lát, đợi người Tề phủ đến đây, con liền theo hấn đi thôi, hấn là bà con xa của chúng ta, vì nương cũng biết về hấn, thân thể của hấn rất tốt, không giống lời đồn đãi của mọi người đâu."

"Đồn đãi? Đồn đãi như thế nào?"

Ông lão tròn mắt nói: "Không có gì, không có gì, nếu con quên rồi, vậy cũng tốt, nên vui vui về về theo hấn đi thôi."

Bên ngoài truyền đến tiếng chiêng trống vang trời, hai ông bà lão vội đi ra ngoài nghênh đón.

Hồ Hân Duyệt thờ dài, xuyên rồi thì xuyên đi, xuyên đến một nhà giàu làm đại tiểu thư cũng được vậy, ông trời bất công mà, hoàng kim bạc trắng, ăn trắng mặc trơn, xinh đẹp, hình như cái gì cũng không cho ta. Đây là tại sao chứ, vì để đưa con ngọc nối dõi tông đường mà bức tử con gái ruột.

"Cậu không thể vào được"

Hân Duyệt dương mắt nhìn thấy, người xông tới là một nam nhân cao lớn, hấn ba hai bước liền đã đến trước giường, nhìn chăm chăm Hân Duyệt không chớp mắt.

Hân Duyệt tự nhiên cũng không yếu thế, cũng nhìn chăm chăm. Oa! Ông trời cuối cùng cũng đối tốt với nàng một chút, có trai đẹp kia.

Hấn mày kiếm mắt hổ, mũi cao, môi mỏng gợi cảm, "Gợi cảm", sao lại đột nhiên nghĩ đến từ này chứ? Đề là tại lúc ở nhà Tiểu Ngọc xem bộ phim kia, từ đó về sau, ánh mắt nàng nhìn nam nhân cũng thay đổi.

Hai hàng lông mày của trai đẹp nhíu lại, dùng âm thanh khàn khàn có tính xâm lược hỏi: "Nàng không muốn gả cho ta?"

Không để Hân Duyệt mở miệng, hai ông bà lão mở miệng nói: "Đồng ý, đồng ý, có thể được vào Tề phủ chúng ta vui mừng còn không kịp nữa là."

"Thật? Hai bên má nàng còn chưa khô nước mắt, trên cổ nàng có vết siết nói lên điều gì? Tề Vân Đình ta cho dù không cưới được thì, cũng tuyệt không bắt buộc người khác, ta hỏi nàng, ta muốn nàng tự mình nói, nàng rốt cuộc có đồng ý gả cho ta hay không?"

Hân Duyệt cẩn thận phát hiện trong giọng nói có chút bất mãn, gương mặt tuần tú say lòng người gần trong gang tấc, trong đôi mắt sâu như hồ thu như ẩn chứa u buồn.

Hân Duyệt từ nhỏ còn có một nhược điểm-- không thể nhìn người khác đau lòng, vì thế tim nàng mềm nhũn, đầu lưỡi cũng mềm luôn.

"Ta đồng ý."

Trong đôi mắt của trai đẹp hiện lên vẻ phấn chấn, "Nàng nói lại một lần nữa."

Hấn cúi người xuống như muốn nghe rõ một chút.

"Ta đồng ý."

Hấn đứng thẳng dậy, hào quang tỏa mắt làm gương mặt bừng sáng, rất có phong thái đại gia vung tay lên. "Hầu hạ thiếu nữ của các người thay quần áo."

Mọi người lui ra ngoài, chỉ để lại mấy nha hoàn, bà tử giúp Hân Duyệt mặc hi phục đỏ thắm, sau khi ăn vận trang điểm xong, soi mình trong gương đồng. Hân Duyệt liền cười: Buồn bán có lời, buồn bán có lời, tướng mạo vốn có của mình rất bình thường, nhưng mà thân thể hiện tại lại là một một mỹ nhân không hơn không kém nha.

Lúc Tề Vân Đình vừa tiến vào phòng, vừa lúc nhìn thấy nụ cười tươi tắn của Hân Duyệt, nụ cười này như ánh nắng tươi sáng soi rọi lòng hấn vậy.

Cầm tay nương tử, dịu dàng nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người nhìn nhau cười, cùng nhau gật đầu, hi nương vội trùm khăn hi lên đầu tân nương.

Không có nghi thức gì, trực tiếp bị mang ra ngoài nhét vào trong kiệu.

Bên tai vang lên tiếng khóc của nhị lão: "Nhị nha đầu, hầu hạ tốt Tề đại thiếu gia, sinh là người Tề gia, chết là quý Tề gia."

Này đại hi sao lại nói những lời này, làm cho trong lòng Hân Duyệt có chút không yên.

Tề Vân Đình vừa đi, sau lưng thành U Châu đã truyền đi rất nhiều phiên bản truyện xưa.

Phiên bản 1: Mai Nhị Nha nghe được lời đồn về Tề đại thiếu, treo cổ tự sát, Tề đại thiếu trọng tình trọng nghĩa, mang theo thi thể về Uyển Châu.

Phiên bản 2: Mai Nhị Nha treo cổ không thành, đối với Tề đại thiếu anh tuấn vừa gặp đã yêu, vui vẻ gả đi.

Phiên bản 3: Mai Nhị Nha gặp được quái vật kia, bị dọa ngốc, bị nhét vào trong kiệu khiên đi rồi.

Chẳng qua, Hân Duyệt vẫn chưa nghe được những lời đồn đãi kia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vợ chồng so chiêu

Đi một ngày đường, đến xế chiều rốt cuộc cũng đến trọ tại một khách điểm trong trấn nhỏ.

"Các người đều ra ngoài đi."

Sau khi nhóm nha hoàn bà tử lui ra ngoài, Tề Vân Đình gỡ hi khăn trên đầu Hồ Hân Duyệt xuống.

"Nương tử vất vả rồi."

"Không sao, vẫn khỏe."

Hân Duyệt yếu ớt đáp, đứng lên đi đi lại lại, xoay xoay cổ tay, uốn éo thân người, quay lại phát hiện Tề đại thiếu đang nhìn mình như nhìn quái vật.

Hân Duyệt nhìn trước nhìn sau không thấy có gì bất thường. Nhưng nàng quên mất phụ nữ cổ đại ở trước mặt trượng phu luôn rụt rè yếu ớt, làm sao có dáng vẻ tự nhiên hoạt bát như tập thể dục buổi sáng như nàng?

Có điều, Hân Duyệt cũng mặc kệ, một bên vừa xoay căn cổ vừa nói: "Người nói đi, theo lí hẵn là kiệu phu mệt mới đứng, nhưng mà tại sao ta cũng mệt như vậy, xương cốt sắp rã rồi."

"Nương tử nói đùa rồi, nàng có thể nói cho ta biết dấu vết trên cổ nàng là chuyện gì không?" Ánh mắt Tề Vân Đình trước sau vẫn ở trên người Hồ Hân Duyệt.

"Ồ, người nói cái này." Nàng tự soi mình trong gương đồng. "Đây..... Là ta không cẩn thận đụng vào khung cửa, bị vướng vào."

"A? Có điều ta nghe nói cô nương Mai gia tuy không phải đại gia khuê tú, nhưng cũng hiền lương thực đức, ta nhìn nàng thế nào cũng không giống?"

"Nhảm! Ta làm sao không hiền lương thực đức, chuyện này phải xin lỗi người à? Nhìn xem cái túi da của ta không phải cũng dễ nhìn đó thôi." Hân Duyệt chu môi oán giận trừng mắt với hắn.

Đáy mắt Tề Vân Đình lóe lên kinh ngạc, tiện đà mở miệng nói: "Nếu nàng không muốn cưới ta cứ việc nói thẳng, đừng giả bộ dạng kì quái chọc giận ta, ta không chịu được kích thích vậy đâu."

"Ta làm gì cơ?"

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn vô tội của Hân Duyệt, Tề Vân Đình dở khóc dở cười: "Nàng nói nàng làm gì ư, dám trước mặt trượng phu của mình nói nhảm, khoe bộ dạng xinh đẹp của mình cũng không tính, còn nói túi da này nọ nữa? Nàng không có chút giáo dưỡng của nữ nhân, ta là trượng phu của nàng, chính là trời của nàng, đừng nói với ta tam tòng tứ đức của phụ nữ nàng không biết nha." (tam tòng: tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử; tứ đức: công, dung, ngôn, hạnh)

Lúc này Hân Duyệt mới hiểu ra, thì ra bởi vì hành động cử chỉ của nàng không giống phụ nữ cổ đại. Không giống sao, vậy giả dạng là được chứ gì.

"Được rồi, vậy ta nói người biết, bởi vì cổ ta đụng vào khung cửa, đầu óc cũng bị đụng hỏng, mọi chuyện trước kia quên hết, quy củ lễ pháp cũng quên, dù sao ta đã như vậy, người muốn cưới thì cưới, không cưới thì thôi."

Tề Vân Đình tựa tiểu phi tiểu: Cổ đụng và khung cửa mà đầu bị đụng hỏng, chuyện này lần đầu mới nghe. Có điều, nhìn nàng cũng không giống người không có đầu óc. Nữ nhân thông minh hay không cũng không quan trọng, mấu chốt là.....

Hân Duyệt bị nụ cười quỷ dị của hắn hù sợ lui vài bước, hồ nghi nói: "Người đừng có ý đồ đen tối gì với ta, ta chính là cao thủ quyền đạo."

Vân Đình nhú nhú mày, cố gắng lý giải từ vựng nàng vừa nói.

"Nương tử, nàng thật đúng là rất kỳ quái nha."

"Đừng có một chút trượng phu, một chút nương tử, còn chưa có vào cửa mà."

Vân Đình cười hắc hắc: "Nếu nàng đồng ý cưới ta, chỉ bằng đêm nay chúng ta cùng nghỉ ngơi một chỗ đi."

"Chậm đã, thật ra ta còn chưa suy nghĩ xong đâu. Ngươi để ta suy nghĩ một chút."

"Được, ta cho nàng suy nghĩ kỹ, đừng đợi đến Uyển Châu còn chưa suy nghĩ xong."

"Uyển Châu? Nhà của ngươi ở Uyển Châu?"

"Sao hả, ngay cả chuyện này ngươi cũng quên? Nhà của nàng ở đâu nàng biết không?"

"Hắc hắc, quên rồi. Ngươi nói thêm một chút cho ta biết đi, nha!"

Dưới ánh mắt siểm nịnh của Hân Duyệt, Tề Vân Đình chậm rãi mở miệng: "Nhà của ta ở Uyển Châu, là phú hộ Giang Nam, buôn bán khắp cả nước. Nhà nàng ở U Châu, kỳ thật cưới nữ tử nhà bình dân như nàng, ta vốn không cần tự mình đến, lần này ta không quảng đường xa xa xôi Bắc tiến cưới nàng, có thể thấy được ta là thật tình với nàng."

Nghĩ đến Tề Vân Đình ta gia môn hiển hách, nhất biểu nhân tài, chịu ủy khuất cưới nàng, là phúc khí tổ tiên mấy đời nhà nàng tích được, nàng nên nhanh chóng kéo ta lên giường mới đúng." (tự ki cuồng mà, bạn muốn đập tên này mấy cước quá)

Biết được tác phong của Hân Duyệt, Tề Vân Đình cũng không sử dụng ngôn từ văn nhã, cao siêu, để tránh nàng nghe không hiểu.

Hân Duyệt khinh thường trợn mắt liếc hắn: "Đừng có tự ki, nhất biểu nhân tài là để miêu tả người khác, làm gì có chuyện để nói về mình. Này, ngươi muốn bỏ đói chết ta hả, trời tối rồi, còn không ăn cơm?"

"Ồ, thì ra nương tử của ta đói, vì phu bảo người dọn thức ăn lên."

Sau khi lang thôn hồ yết cang quét một lượt thức ăn trên bàn, Hân Duyệt hài lòng lau miệng: "Ta ăn no."

Ngẩng đầu lên mới phát hiện mọi người đang tròn mắt nhìn mình, "Nhìn cái gì, các ngươi không đói sao? Sao lại không ăn."

Nha hoàn bà tử hầu hạ hai bên, miệng mở thành hình chữ o. Hân Duyệt hiểu được, bọn họ là nô tài, không dám cùng ăn cơm với chủ.

Chỉ có Tề Vân Đình ngồi đối diện nàng, nhìn nàng đầy hứng thú.

"Vốn ta không đói, có điều nhìn nương tử ăn ngon miệng như vậy, ta cũng muốn nếm thử một chút."

Sau bữa cơm, hai người lại tán gẫu trong chốc lát, Hân Duyệt biết, Tề Vân Đình là con cả trong nhà, 24 tuổi, cùng cha mẹ sinh ra còn có muội muội Vân Tĩnh, một đệ đệ Vân Hải; nhị đệ Vân Thụ là do nhị nương sinh, năm nay 19, mùa thu năm trước đã thành hôn.

Hân Duyệt hỏi: "Tại sao ngươi 24 tuổi mới thành thân, mà nhị đệ ngươi 18 tuổi đã thành hôn rồi?"

Vân Đình lạnh lùng nghiêm mặt nói: "Có một số việc nàng không nên biết thì tốt hơn."

Hắn thấy Hân Duyệt quá mệt mỏi nên để nàng nghỉ ngơi sớm, lại căn dặn ngày mai cứ mặc trang phục bình thường, rồi đến ngủ ở phòng kế bên.

Đúng là quá mệt mỏi, Hân Duyệt lại là người có tính cách đơn giản, suy nghĩ nhiều rất mệt, nên rất nhanh đã ngủ mất.

Có điều, Tề Vân Đình phòng kế bên lại ngủ không được. Lần này hắn đi đón dâu có hai mục đích, một là kiểm tra chi nhánh ở các nơi một chút; hai là không muốn xảy ra bi kịch như lần trước, hắn tin tưởng bản thân mình rất bình thường, không có vấn đề, muốn tìm một cô nương toàn tâm toàn ý gả cho hắn. Chứ không phải nhìn trúng gia tài nhà hắn.

Vị Mai cô nương này thật là ngoài dự kiến của hắn, cử chỉ ngôn hành thật kỳ lạ, có điều, hắn cũng không ghét tính cách thẳng thắn như vậy. Quên đi, cứ từ từ quan sát, hắn sợ gì chứ?

Vài ngày sau, hai người cuối cùng có thể hòa thuận ở chung, đương nhiên đầu võ mồm là không tránh khỏi, bởi vì hai người đều là siêu cấp tự luyện cuồng.

Hân Duyệt cũng phát hiện một vấn đề: Bản thân mình đối đãi hạ nhân cũng không tồi, nhưng bọn họ đối với mình kính nhi viễn chi (cung kính, xa cách). Theo lý thuyết, bọn họ hẳn phải xu nịnh đại thiếu nãi nãi mới đúng chứ. Thậm chí một người đối với mình mình không tệ tiểu nha đầu Tiểu Nghiên còn nói: Người cũng là người tốt, tôi không đành lòng nhìn người trẻ tuổi như vậy mà đã..... Nếu người không vui về thì chạy trốn đi, dù sao đại thiếu gia cũng không giám sát người, bằng không ngày lâu sinh tình, đại thiếu gia mà thích người rồi, thì sẽ không thả người đi đâu.

Nàng hỏi Tiểu Nghiên tại sao, Tiểu Nghiên bỏ chạy mất, rốt cuộc cũng không chịu mở miệng.

Tề phủ giống như có bí mật gì đó.

Chương 4: Thử thổ phỉ, tự phong lưu

Hôm nay xuất phát sớm, Tề Văn Đình liền căn dặn: "Phía trước là địa phận Bá Châu, núi cao rừng rậm, sợ là có thổ phỉ. Mọi người cẩn thận một chút, nếu thật sự thổ phỉ thì tản ra, các người tự tìm đường về nhà lớn ở Uyển Châu là được, ta sẽ cùng thiếu nữ nãi nãi trở về sau. Nếu tiền tiêu trên đường dùng hết, thì đến các chi nhánh của Tề gia, tự nhiên sẽ có người giúp đỡ mọi người."

"Dạ, đại thiếu gia."

Khu rừng này thật đúng là lớn, đi từ giữa trưa cho tới hoàng hôn vẫn không thấy lối ra.

Quả nhiên bị lời xui xẻo của Tề Văn Đình nói trúng, một đám thổ phỉ đèn đuốt sáng rực từ núi lao xuống, mấy chục người bao vây đoàn người ngựa, mặt khác có mấy người tiến đến kiệu hoa.

Hân Duyệt còn không chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị ném trên lưng ngựa, chạy lên núi.

Nàng bị trói hai tay sau lưng, bị xô xô đẩy đẩy đi lên phía trước, có hai tên thổ phỉ vác đại đao đón lấy nàng, trong đó một tên đưa ma trao tới trước ngực Hân Duyệt giờ trò sàm sỡ.

Nàng vội vàng lui lại phía sau trốn, rồi né tránh, nhưng tay bị trói, không có biện pháp phản kháng.

Lúc này người áp giải nàng đẩy người nọ một phen, "Đó là hàng tốt, Lam Đại vương còn chưa nói là để cho mình, hay là thưởng cho các huynh đệ, người cũng đừng có chú ý gì với nàng."

Hân Duyệt bị trói hai tay dẫn đến một căn phòng vừa tối vừa nhỏ, những tên ác ôn phía sau còn nói với theo: "Các huynh đệ đã một tháng chưa khai huân, nói Đại vương thưởng cho các huynh đệ đi."

Những lời này cứ lẩn quẩn chung quanh Hân Duyệt, rất lâu cũng không biến mất.

Nghĩ tới ánh mắt tham lam và khoe miệng chảy nước miếng của bọn thổ phỉ, nàng rất lo sợ.

Không được, không thể cứ ở đây chờ chết, phải nghĩ cách chạy trốn mới được.

Nàng cố gắng nhìn rõ mọi thứ trong phòng, bây giờ nàng đang ngồi trên một cái kháng bằng đất (cái giường đất), cửa sổ đóng chặt, ngoài cửa có hai tên thổ phỉ trấn giữ. Trong phòng chỉ có một cái bàn gỗ, chứ không còn vật gì khác.

Nàng nhẹ nhàng di chuyển đến cái bàn bên cạnh, cố gắng tách hai tay ra, mài dây thừng vào cạnh bàn, cũng may nàng là nữ nhân, bọn thổ phỉ trói bằng dây thừng nhỏ, một đến đầu dây mờ mờ cuối cùng cũng mài đứt dây thừng.

Hân Duyệt trở về trên kháng, lặng lẽ suy tư, bây giờ là hoàng hôn, nếu buổi tối có người tiến vào thì sao, có thể hay không dùng dây thừng siết cổ hân, rồi nghĩ cách trốn ra ngoài.

Nàng giữ nguyên tư thế bị trói ngồi trên kháng.

Gioài cửa có tiếng trò chuyện tán gẫu của hai tên thổ phỉ.

Thổ phỉ giáp: A Kim bắt Tiểu nương tử này thật sự là tuyệt sắc nha, lúc bọn ta bắt nha đầu này, đưa tay sờ một cái, trước ngực thật đúng là đầy đặn mà, ha ha.....

Thổ phỉ át: Nếu Đại vương có thể thưởng cho huynh đệ chúng ta thì tốt rồi, một mình ta có thể làm nàng ba ngày ba đêm đó.

Thổ phỉ giáp: Nhảm! Con bà nó, người làm như chỉ thưởng cho mình nhà người, đàn bà đem về không biết sống được ba ngày hay không, người ta phải hầu hạ bọn người như hổ như sói đói, làm sao sống nổi. Hơn nữa người lần này lại hấp dẫn như vậy, làm một đêm không biết có sống được không đã là một vấn đề rồi.

Thổ phỉ át: Chỉ cần Đại vương hạ lệnh, ta sẽ là người đầu tiên vọt vào, tưởng tượng đến tiểu nương tử mê người kia vận vẹo dưới thân ta, trong lòng ta liền nhộn nhạo không chịu nổi.

Hân Duyệt khóc tang thảm thiết, thậm chí còn nghe được tiếng nuốt nước miếng của bọn thổ phỉ, lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi như vậy. Về chút công phu mèo cào ba chân của nàng nếu đối phó một người thì còn có cơ may, nếu một đám thổ phỉ vọt vào, thật sự nàng xong đời rồi.

Tự sát?

Hai từ này vừa lóe qua trong đầu nàng, trước kia trong từ điển của Hân Duyệt vốn không có từ này đâu. Nàng luôn hô hào lạc quan: "Ta còn chưa hưởng thụ vinh hoa phú quý, làm sao có thể chết được chứ."

Nhưng mà nếu thật sự bị đám thổ phi dày vò tới chết, còn không bằng tự sát cho rồi.

Một bóng hình cao lớn xuất hiện trong đầu nàng -- Tề Vân Đình. Hắn có thể tới cứu mình hay không?

Bên ngoài cũng không có tiếng đánh nhau, chắc là hắn không có đuổi theo đến đây. Nghĩ lại cũng đúng, sao hắn phải đến chứ, gia tài bạc vạn, muốn cưới người vợ đâu có khó. Hai người bọn họ còn chưa có vợ chồng chi thân (động phòng đó pà kon), hắn không mạo hiểm đến đây cũng có thể hiểu được.

Ai, đáng tiếc mình là người số khổ mà, còn chưa hưởng hết niềm vui trong thiên hạ, đã phải chết. Sớm biết có hôm nay chi bằng nghe theo Tề Vân Đình rồi.

Nhảm! Nàng bị chính ý nghĩ của mình hù dọa, giờ phút nào rồi còn nghĩ tới chuyện đó nữa.

Ánh sáng hắt vào phòng yếu đi một chút, đám thổ phi dường như đều đi uống rượu, chỉ còn lại hai tên gác cửa mà thôi.

Có tiếng bước chân tới gần, có người thì thầm gì đó, hai tên thổ phi kia không tỉnh nguyện rồi đi.

Một bóng dáng khôi vĩ bước vào, quay lại đóng cửa.

Hân Duyệt vô cùng khẩn trương, tay nắm chặt dây thừng, bóng đen kia nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ tìm thấy vị trí của nàng, bước đến chỗ nàng ngồi.

Thân ảnh mang theo hơi rượu ngào qua phía nàng, Hân Duyệt nhanh chóng chộp lấy dây thừng choàng qua cổ hắn, nhưng hắn giống như đoán được bèn túm lấy cổ tay của nàng.

Hân Duyệt đành phải lui về phía sau, không ngờ người nọ nắm chặt quá, theo quán tính bị nàng kéo theo luôn. Đầu trực tiếp ngã vào bộ ngực, tiếp xúc "thân mật" rồi lại dội trở về. (đàn hồi tốt ghê ha .v)

Hân Duyệt đá một cước, người nọ lại nói: "Nàng làm gì đó?"

Giọng nói thật quen tai.

"Ngươi là ai?"

"Nàng nói ta là ai, ngay cả của giọng của ta cũng nghe không được?"

"Là..... Tề Vân Đình, ngươi..... Ngươi thật sự là Tề Vân Đình?"

Bóng đen đứng thẳng dậy, "Lại đây, nhìn cho rõ."

Hân Duyệt ngước mặt lên, nương theo ánh trăng nhìn kỹ, vô cùng rõ ràng, quả nhiên là hắn.

"Ngươi cũng bị bắt vào đây?"

Tề Vân Đình tức giận nha, lên thác xuống ghềnh tới cứu nàng, lại có kết cục như vậy.

"Là ta tới cứu nàng."

"Vậy tại sao ngươi cũng bị bắt vào đây?"

"Ta không đến đây bảo vệ nàng, buổi tối bọn thổ phi còn không thừa dịp lên vào mới lạ, nàng nghĩ ai cũng chính nhân quân tử giống ta sao, ngồi một chỗ tâm không loạn."

"Biết rồi, ngươi nói tiếp đi."

Tề Vân Đình nghiêm mặt nói: "Ta đã thương lượng với Lam đại vương rồi, sáng mai hắn sẽ để chúng ta xuống núi."

"Sao hắn lại nghe lời ngươi?"

"Tình huống cụ thể nói vài câu cũng không hết được, hôm nay ta mệt, để ta nghỉ ngơi chút."

Tề Vân Đình ngồi xuống kháng đất, lấy một cái gối đầu nằm xuống.

"Sao lúc này vừa vào người đã lao về phía sau lưng ta?"

"Đó là ta muốn cõi dây thừng phía sau nàng, đứng rồi, dây thừng sao lại thế này?"

Nói đến đây, Hân Duyệt cũng thả lỏng dây thần kinh đang căng như dây đàn, mới phát hiện bản thân mình cũng mệt mỏi, ê ẩm, nên cầm một cái gối đầu nằm bên cạnh Tề Vân Đình, "Ta đã sớm lên mài đứt dây thừng rồi, đang nghĩ nếu có người tiến vào đây thì dùng dây thừng siết cổ hắn. Ai biết là người chứ?"

Tề Vân Đình cười nhẹ: "Tính ra nàng cũng có chút can đảm, có điều may mắn đó là ta, bằng không nàng có thể đối phó được bọn thổ phi bằng chiêu đó sao?"

Hân Duyệt vừa định nói chuyện, Tề Vân Đình đột nhiên xoay người lên trên người nàng, cũng lấy tay che miệng của nàng, Hân Duyệt chưa kịp dây dụa, đã thấy Tề Vân Đình nhìn cửa sổ ra đầu, nàng liếc mắt nhìn thấy, có hai bóng đen đang chụm đầu ngoài cửa sổ.

Tề Vân Đình nói: "Nurong tử, hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, nghỉ tạm một chút, vì phụ sẽ canh cho nàng ngủ."

Hắn nắm tay nàng, Hân Duyệt nói: "Nhưng mà, lỡ như....."

"Nàng yên tâm đi, huynh đệ trên núi đều là người trượng nghĩa, nếu Lam đại vương đã nói cho chúng ta xuống núi, sẽ không có huynh đệ nào làm khó chúng ta đâu."

Hai bóng đen ngoài cửa sổ rời đi, Hân Duyệt thở phào nhẹ nhõm, Tề Vân Đình ghé vào cửa sổ nhìn bọn họ đi xa, mới nằm xuống lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đêm hồi tưởng

"Người đáng ghét, sao tới bây giờ người mới đến, bọn thổ phi..... hu hu..... bọn thổ phi thật đáng sợ....." Không có nguy hiểm, Hân Duyệt mới nhớ đến nỗi sợ hãi vừa rồi của nàng, bỏ nhào vào Tề Vân Đình ní non khóc lóc.

Đối với cái ôm đột nhiên này Tề Vân Đình chẳng biết phải làm sao, cũng không biết nên ôm nàng, hay là không nên ôm nàng, hai tay ngượng ngùng giơ lên cao.

"Bọn thổ phi nói..... Nói cái gì..... Một tháng chưa khai huân, còn nói xin đại vương thương ta cho bọn hắn, có một tên lưu manh đưa tay trực tiếp chạm vào chỗ..... chỗ này của ta." Nàng nắm tay Tề Vân Đình đặt lên phía trước ngực mình, lại như quên mất hắn cũng là nam nhân.

"Còn có, bọn họ nói trước kia những phụ nữ bị bắt đến đây đều không thể sống lâu, là bị bọn họ giết vò tới chết..... Người nói, bọn họ có phải là người không? Vậy mà giết vò phụ nữ tới..... tới chết, quả thực không bằng súc sinh mà."

Tề Vân Đình âm thầm kêu khổ, trong lý luận của Hân Duyệt bọn không phải người chính là thổ phi.

"Hu hu.... Vừa rồi ta đã nghĩ xong cả rồi, nếu một tên tiến vào, ta đã nghĩ cách giết chết hắn; nếu một đám thổ phi cùng nhau tiến vào, ta sẽ trực tiếp đập đầu vào tường tự sát..... hu hu....."

Một người đàn ông lúc này còn có thể làm gì, cũng chỉ biết nhẹ giọng an ủi thôi.

"Được rồi, đừng khóc, ta đã đến cứu nàng rồi mà. Yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không để nàng chịu uất ức. Lần này quả thật ta sai rồi, lúc vào rừng phải nên ôm nàng lên ngựa, như vậy mới bảo vệ nàng chu đáo được. Ta cũng không nghĩ rằng bọn thổ phi này sẽ phân tán để tấn công, mà là sẽ vây quanh mình ta thôi, ta cũng không thể lập tức đến cứu nàng được, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ bắt nàng." Tề Vân Đình một tay chăm chăm vỗ lưng Hân Duyệt, tay kia thì khẽ vuốt tóc nàng.

"Người cũng đừng tự trách, kỳ thật người cũng không làm gì sai, còn đuổi theo lên núi cứu ta. Ta còn tưởng rằng người sẽ không đến đâu." Hân Duyệt lại lau nước mắt.

"Tề Vân Đình ta là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, sao có thể bỏ rơi thế tử, một mình chạy trốn chứ?" Hắn nhẹ nhàng ôm gương mặt nhỏ nhắn của Hân Duyệt, dịu dàng giúp nàng lau khô nước mắt.

Hân Duyệt phá lệ bật cười: "Tính ra người còn có lương tâm, hi hi, quần áo của người ướt hết rồi."

Nhìn thấy vạt áo trước ngực mình bị khóc tới ướt đầm, Tề Vân Đình cũng cười: "Được rồi, mau ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường nữa."

Hắn kéo một cái chăn qua đắp, Hàn Duyệt nghĩ ngợi, vẫn là tự mình đi ngủ thì tốt, nên cũng kéo một cái chăn đắp lên người.

Tề Văn Đình có thể là một, chỉ chốc lát đã nghe tiếng hít thở đều đều của hắn.

Hàn Duyệt lại ngủ không được, nương ánh trăng nhìn vào ngũ quan góc cạnh rõ ràng của hắn, kỳ thật hắn cũng rất tốt, còn có tình có nghĩa nữa. Nhiều năm luyện võ, bàn tay có chút thô, nhưng thân thể rất cường tráng, vừa rồi dựa vào người hắn còn có cảm giác an toàn, ấm áp nữa.

Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện ngày đó xảy ra ở nhà Tiểu Ngọc. Nàng và Phi Phi, Tiểu Ngọc đang xem tin tức trên mạng, máy tính nhà cô ấy không biết bị nhiễm virus gì, đột nhiên bật lên một đoạn phim A (phim người lớn), ước chừng khoảng 2 tiếng, toàn bộ đặt tả cảnh “mông trần vận động”, làm cho ba cô gái nhỏ nhìn thấy đều tròn mắt há hốc mồm, cũng quên tất đi.

Nói đi cũng nói lại, các nàng cũng không không tính sẽ tất đi, dù sao trong nhà cũng không có người khác. Lúc học trung học còn rất ngây thơ, nhưng ai không biết đại học là thời đại sống thử chứ, là những người sắp bước vào cánh cửa đại học, cái gì cũng không biết sẽ bị người khác chê cười.

Đoạn phim A này đúng là chất lượng cao, trước là Nhật Bản, sau đó là Âu Mỹ..... Ba cô gái nhỏ nhìn nhau rồi nhìn xuống ngực mình, ngoại trừ Phi Phi còn có thể gọi là đầy đặn, Hàn Duyệt và Tiểu Ngọc quả thực là Thái Bình công chúa (bằng phẳng đó mọi người), đáng vẻ không giống như Hàn Duyệt lúc này, không chỉ có diện mạo đẹp, đáng người cũng đẹp hơn, khó trách nàng cảm thấy mình buồn bán có lời.

Hình ảnh này làm các nàng nghi ngờ, lúc vô tình nhìn thấy những bé trai đang còi truồng, hình như không giống như vậy. Phi Phi ổn định cảm xúc, về mặt tỏ ra hiểu biết: "Tớ nghe nói, hình như chỉ khi nào đàn ông và phụ nữ ở chung mới như vậy, bình thường không có vậy đâu."

Tiểu Ngọc không chịu thua thiệt nói: "Lúc này mới gọi là đàn ông, các cậu xem dáng người bọn họ thật chuẩn."

Hàn Duyệt cũng cảm thấy diễn viên Châu Á tuyển chưa thích hợp lắm, chưa nói nên cơ thể, trên người ăn mặc lòi lẹt, có hơi mập, hơn nữa cũng không đủ cao.

Ba cô gái nhỏ là bạn bè từ nhỏ, vô cùng thân thiết, xem phim một lúc, tâm trạng rất hào hứng, bắt đầu thảo luận.

Phi Phi: Khi lên đại học, tớ sẽ tìm một bạn trai người Mỹ, ôi, thích chết mất thôi.

Tiểu Ngọc: Người ngoại quốc? Cậu không sợ HIV à, tớ thì muốn tìm một người có body chuẩn. Duyệt Duyệt, từ nhỏ cậu đã tối dạ, phương diện này lại lạc hậu, người như cậu gọi là chán ngắt đó.

Hàn Duyệt: Đừng có xem thường, các cậu chờ đó, lên đại học, điều đầu tiên tớ làm là đi tìm bạn trai.

Phi Phi: Quên đi, bình tĩnh một chút đi, chúng ta không thể vừa nhìn thấy cái gì mới lạ, liền muốn tự mình thử đâu, tớ vẫn cảm thấy lần đầu tiên nên dành cho người mình yêu.

Hàn Duyệt: Đó là tất nhiên, không chỉ lần đầu tiên, mỗi lần đều giống nhau, đương nhiên chỉ có thể cùng với người mình yêu thôi.

Tiểu Ngọc: Tớ không muốn như vậy, tớ sẽ tìm người yêu tớ, yêu đến khắc cốt ghi tâm, ngậm thì sợ tan, cầm thì sợ rơi, như vậy thật là tốt.

Phi Phi: Chỉ cần là người tớ thích, cho dù hắn không thương tớ, tớ cũng sẽ bắt được hắn đem về.

Tiểu Ngọc: Cậu thật ngốc, không yêu cậu, không thương cậu, tại sao phải hiến thân cho hắn chứ.

Hàn Duyệt: Được rồi, các cậu đừng cãi nữa, tóm lại, chúng ta đều muốn tìm người mình yêu, người đó cũng phải yêu mình sâu đậm, quyết định cùng hắn bạch đầu giai lão, không muốn xa rời, như vậy là có thể sống chung.

Hai người cùng nhau khinh thường nàng: Cỗ hủ.

Từ đó về sau, Hàn Duyệt cảm thấy ánh mắt mình nhìn các bạn nam cũng thay đổi, giống như phải xuyên qua quần áo nhìn thấy dáng người của họ coi có được hay không. Bản thân cũng liều mạng ăn uống bổ sung dinh dưỡng, tập thể thao, không muốn để người ta coi thường dáng người của mình.

Nhìn Tề Văn Đình trước mặt, Hàn Duyệt đột nhiên nghĩ, nếu hắn đi làm nam diễn viên, thì nữ diễn viên nhất định vui muốn chết, bộ dạng đẹp trai, cao lơn, dáng người lại chuẩn, chỉ là không biết nơi đó..... Nghĩ vậy, Hàn Duyệt khúc khích cười ra tiếng.

"Nè, nàng cười ngây ngô cái gì đó?"

A? Hàn Duyệt hoảng sợ, "Người..... Người không phải đang ngủ sao?"

"Nàng cười kiểu đó, ngủ cũng bị nàng đánh thức."

"A, vậy ta không làm phiền người, người ngủ đi." Hàn Duyệt xoay người lại, đưa lưng về phía Tề Văn Đình bắt đầu ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Nơi nào ấm áp nhất

Lam Đại vương đứng là có nghĩa khí, đưa đến cửa sơn trại, bỗng nhiên liếc thấy vật áo trắng trước ngực Tề Vân Đình bị ướt một mảng, ha ha cười, “Xem ra tối qua đệ muội (em dâu) có không ít khổ thủy (nước mắt) nha.”

Hân Duyệt mặt đỏ lên, quay đầu đi, “Non xanh nước biếc”, phong cảnh thật tốt. Nàng cứ nhìn chăm chăm một nhánh cây lưa thưa lá, đừng nói gì nha, thật đúng là phát hiện mấy con sâu đó.

Tề Vân Đình da mặt đủ dày, mỉm cười nhìn lướt qua Hân Duyệt, ôm quyền nói: “Lam huynh chê cười, ngày khác nếu đến Uyển châu, nhất định phải đến phủ gia ở chơi mấy ngày, chúng ta không say không về.”

”Được, một lời đã định. Chỉ một mình Tề đại thiếu gia dám xông vào Hắc phong trại của ta, can đảm này, tình nghĩa này khiến cho Lam mỗ bội phục, người là bằng hữu ta giao định.”

”Sau này còn gặp lại.”

”Bảo trọng.”

Tề Vân Đình lập tức ôm lấy Hân Duyệt, chính mình cũng xoay người lên ngựa, dọc theo sơn đạo gấp ghe, đi xuống núi.

Không nghĩ rằng núi ở đây không cao, nhưng rừng thì dày, khắp nơi là cây to che trời. Hoàn cảnh cổ đại thật là tốt, Hân Duyệt chưa từng nhìn thấy rừng rậm nguyên thủy như vậy đâu.

Cũng may Tề Vân Đình mang theo nhiều lương khô, ăn xong rồi lại vội lên đường.

”Có gió lớn, thật lạnh, khi nào chúng ta mới có thể ra khỏi khu rừng này?”

”Ta cũng không nghĩ khu rừng này lớn như vậy, thời tiết thay đổi, có thể trời sẽ mưa, chúng ta nên tìm một cái sơn động trú chân.”

“Lúc mọi người đi đón dâu, chưa đi qua đường này sao?”

“Lúc đi là đi theo tuyến đường có thể kiểm tra các chi nhánh, lúc về mang theo nàng không tiện lắm, mới đi đường này cho gần.”

”A, còn nói cái gì mà ngàn dặm đón dâu, ta thấy là kiểm tra các mối làm ăn ở nhà các người chứ gì, lúc về đưa ta đi con đường nguy hiểm như vậy, khó trách lương tâm người căn rứt, mới đến sơn trại cứu ta. Sớm biết người là người toan tính như vậy, không bằng ta ở lại làm áp trại phu nhân của Lam Đại vương cho rồi.....”

”Nàng tưởng tượng thật tốt.”

□ Ngựa đen hí một tiếng, liền dừng lại. Tề Vân Đình ôm Hân Duyệt xuống ngựa, đến dưới một tảng cổ thụ to lớn.

Tề Vân Đình: Đây là thời tiết quái quỷ gì, đang là mùa xuân, vậy mà lại có trận tuyết lớn, ta lập tức đi tìm sơn động, kiếm củi đốt, hi vọng có thể bắt được vài con thỏ. Nàng cũng đừng đi đâu, gốc cây này rất lớn, cũng dễ tìm, ở đây chờ ta một chút.

Hồ Hân Duyệt: Ta đi trông ngựa.

Tề Vân Đình: Ngựa một một ngày, cũng không ăn gì đâu, để nó tự do hoạt động đi, đây là ngựa quý, có linh tính, nó có thể tìm được chúng ta.

Tề Vân Đình vỗ vỗ lên đầu ngựa, nó quay đầu chạy đi mất.

”Nàng đừng đi đâu, ở đây đợi ta.”

Hân Duyệt gật gật đầu, nhìn thấy Tề Vân Đình biến mất trong rừng rậm.

Nàng cảm thấy mình cũng là một người có chân có tay, làm sao có thể ngồi không được. Nên đi xung quanh nhặt củi đốt, tuyết càng ngày càng lớn, Hân Duyệt lạnh chịu không được, mà nàng thì không có vật gì đốt lửa được, đành phải đem mớ củi để dưới gốc cây, chờ Tề Vân Đình về.

Hân Duyệt ngẩng đầu nhìn trời, khắp nơi trắng xóa một màu, nhưng cách đó không xa có một dải lụa đỏ hấp dẫn nàng, thật sự là vạn dặm trắng tinh nhất điểm hồng mà, đỏ tươi chói mắt, hết sức xinh đẹp. Ai có thể treo một mảnh lụa đỏ lên cao vậy chứ, chẳng lẽ là một đôi nam nữ si tình treo lên cây làm tín vật?

Không đúng, có vẻ như không phải treo trên thân cây, bởi vì nó hình như biết di động, hơn nữa khoảng cách càng ngày càng gần mình.

Má ơi! A..... Hân Duyệt nhảy dựng lên chạy như điên, đó là..... Là một con mãng xà thật to, đầu lưỡi đỏ chót thật dài, vị huynh đệ này mùa đông không đi ngủ đông, chạy ra đến hù người ta cho vui hay sao?

Chậm một bước dám chừng đã bị ăn mất rồi, Hân Duyệt cũng không để ý tới bụi gai hay hòn đá, liều mạng chạy tới trước, thậm chí một chạy qua một con suối nhỏ nàng cũng không quan tâm, không biết chạy bao lâu, cảm giác phía sau không có động tĩnh gì, nàng nghĩ có lẽ con mãng xà không đuổi theo, bằng không cái mạng nhỏ của mình sớm đã không còn.

Phía trước có một cái sơn động nhỏ, cũng may có thể tránh gió tránh tuyết, Hân Duyệt cẩn thận quan sát, bên trong rất nhỏ, trống rỗng, không giống hang ổ của loại động vật nào.

Nàng xoay người đi vào, ngồi trên một tảng đá há mồm thở dốc.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, cảm giác lạnh lẽo xâm nhập. Nàng từ bữa đó tới giờ đều ngồi kiệu, nên mặc quần áo cũng không dày lắm, trên chân cũng chỉ mang một đôi hài thêu hoa. Vừa rồi nàng liều mạng chạy như vậy, thân nhiệt cũng tăng, nhưng giờ hài đã ướt đầm, người cũng kiệt sức, không khí lạnh lẽo ẩm ướt, chỉ chốc lát chân cũng muốn đóng băng.

Hân Duyệt muốn đi qua đi lại, hoạt động một chút có thể làm ấm cơ thể, nhưng toàn thân không còn sức nữa, đành phải co người thành một khối, đợi Tề Vân Đình đến. Hân chắc là sẽ đến mà, lần này Hân Duyệt có thêm một chút tự tin.

Ừ, hẳn sẽ đến mà.

Không biết qua bao lâu, lúc Hân Duyệt sắp ngủ quên, cũng có thể là sắp bị đông cứng, rốt cục cũng nghe được tiếng gọi của Tề Vân Đình,” Nương tử, nương tử.”

”Ta ở đây.” Giọng nói yếu ớt mỏng manh.

Tề Vân Đình cuối cùng cũng xách theo một con thỏ và ôm một bó củi tiến vào, phủi tuyết trên người, kiểm tra một chút xem sơn động nhỏ này có phải hang ổ của động vật hay không, sau đó mới yên tâm lấy que đóm ra thổi lửa, lúc lửa được nhóm lên sáng rực, Hân Duyệt tuy ngồi xa, nhưng cũng cảm giác được một chút ấm áp.

Tề Vân Đình dùng củi khô trải thành hai chỗ ngồi, ngồi xuống vừa sưởi ấm, vừa hỏi: “Không phải đã nói nàng đừng chạy lung tung sao, một mình chạy xa tới vậy, hại ta vất vả lắm mới tìm được.”

”Ngươi nghĩ ta muốn chạy làm chắc, có một con mãng xà rất lớn, cũng may nó chưa tới gần lắm, cũng may ta chạy nhanh, bằng không lúc ngươi trở về..... Ngươi còn có thể nhìn thấy ta sao?”

Tề Vân Đình liếc nhìn về phía Hân Duyệt, “Ta cũng đoán là có chuyện gì đó, nàng cũng không phải là người không có nguyên tắc như vậy, ngốc quá, nàng ngồi đó làm chi, lại đây sưởi ấm.”

“Ta không cử động được.” Hân Duyệt uể oải nói.

Tề Vân Đình nhướn mày đứng dậy đi tới trước mặt Hân Duyệt, “Không cử động được là sao?”

“Chân của ta, cả ngón chân nữa đều mất cảm giác, không có sức.”

Tề Vân Đình vội nắm chân Hân Duyệt lên xem, phát hiện đã muốn đóng băng, vội ôm lấy nàng đặt cạnh đồng lửa, nhanh chóng cời hài, mới phát hiện chân nàng đã tái nhợt, về mặt hân cũng trầm xuống, “Sao lại không nói sớm.”

Hân xoay người đi ra ngoài, dùng vạt áo ôm một đồng tuyết, lấy tuyết xát trên chân Hân Duyệt, mãi đến khi có chút huyết sắc, mới phủi sạch tuyết, đặt chân nàng gần lửa để sưởi ấm. Chỉ chốc lát, áo quần cũng khô, chân cũng dần hồng hào.

Tề Vân Đình ấn ấn chân của nàng, “Có cảm giác không?”

Lắc đầu.

Lại nắn nắn ngón chân, “Có cảm giác không?”

Lắc đầu.

”Không được, như vậy sẽ bị liệt mất.”

Sau một lúc trầm ngâm, hân đột nhiên vạch áo ra, để lộ khuôn ngực rắn chắc, lấy hai chân Hân Duyệt ụ vào trong ngực.

Hân Duyệt nhìn thấy Tề Vân Đình hít sâu một hơi, cắn răng cố chịu lạnh, nàng bỗng nhiên nghĩ có phải mình đã nợ hân nhiều lắm, đã từng nghĩ sẽ rút chân về, hân nói qua kẻ rằng: “Đừng động.”

Hân Duyệt tới bây giờ cũng chưa từng thấy vẻ mặt nghiêm túc như vậy của hân, cắn môi thật chặt— không thể khóc.

Không biết qua bao lâu, dần dần có cảm giác, ngón chân hình như có thể động, a?! Thật sự có thể động.

”Chân của ta có thể động.”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kích động của Hân Duyệt, Tề Vân Đình lấy chân của nàng ra, cẩn thận mang hài đã hong khô cho nàng.” Đi thử xem.”

Hân Duyệt đi vài bước rồi vui vẻ nhảy dựng lên,”Tốt quá, thật sự tốt quá, vô cùng tốt, không sao rồi, người thật vĩ đại.”

Chắc là vui quá hóa liều, nàng nhảy đến bên người Tề Vân Đình ôm cổ hắn, nhảy lên hôn chụt một cái trên mặt hắn.

Ôi, ôi, ôi, vui quá cứ nhảy múa vòng vòng.

Còn lại một nam nhân sững sờ tại chỗ không biết làm gì cho phải, đây là cảm giác làm được việc tốt?

Không giống,

Vậy giống cái gì?

Có điều, giống như một kẻ điên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ta được

Tề Vân Đình sờ sờ hai má, cảm giác mềm mại ấm áp kia, đầu lưỡi trơn mềm khẽ chạm vào.....

Quên đi, phải làm chuyện quan trọng trước, hắn chỉnh lại quần áo, đi ra ngoài xử lí con thỏ.

Lúc đặt con thỏ lên lửa nướng, người kia vẫn còn hò hét.

”Nàng cứ gào như quỷ khóc sói tru, coi chừng sẽ dụ dã thú tới.”

Hân Duyệt bật cười chạy đến ngồi cạnh hắn,”Sao rồi, ăn được chưa.”

“Ăn được cũng không cho nàng ăn, vừa rồi vì cứu nàng, hao phí nhiều thể lực lắm, ta phải ăn hết.”

“Được, ta bảo đảm một ngụm cũng không ăn.”

— Hey hey hey, phục ta đi, nhìn con mèo nhỏ như nàng còn có thể hống hách tới khi nào, sớm muộn gì nàng cũng phải e dè khép nép theo ta về nhà làm vợ ta.

— hừ, không cho ta ăn, người tưởng vậy là xong à, ta không chỉ ăn một ngụm, mà là ăn rất nhiều ngụm, ta phải ăn sạch từ đầu tới chân con thỏ luôn.

“Thơm quá hà, thì ra cổ nhân khi đi ra ngoài đều mang theo muối.” Hân Duyệt nhìn hắn đang rải muối lên thịt thỏ.

”Cái gì là cổ nhân, nàng sao cứ nói những lời ta nghe không hiểu thế.”

”A, vô ý, vô ý, ta cũng không biết tại sao từ lúc bị đụng trúng đầu cứ nói những lời kì lạ đó.”

Tề Vân Đình xé một chân con thỏ,”Ăn đi, nhìn nàng sắp rót nước miếng rồi kia.”

“Hi hi, vậy cảm ơn nha.”

Sức ăn của Hân Duyệt không nhiều, một cái chân cũng no rồi, Tề Vân Đình cầm toàn bộ con thỏ ngồi gặm, nhà xương ra ngoài.

”Ta mệt rồi, buồn ngủ.”

”Lạnh như vậy, làm sao ngủ, như vậy đi, nếu nàng không đề ý, ta có thể hy sinh một chút, ôm nàng ngủ.” Tề Vân Đình không chút đề ý thần nhiên nói.

— đề ý sao không, dù sao chân cũng để người ôm rồi, ôm thân thể một chút thì có sao, còn có thể vụng trộm ăn đậu hủ.

Hân Duyệt da mặt dày cười cười, liền nhào đến nằm trong lòng ngực người ta. Ngồi trên đùi người ta, vòng cánh tay ôm cổ, còn dùng sức hướng cọ vào lòng ngực hắn, ừ, thật ấm áp, dễ ngủ hơn.....

Lại không biết một người khác đang làm túi ngủ nghĩ gì,—— haiz, kể từ lần đó*/ mà nay cảm thấy mình ngồi an tĩnh giống Liễu Hạ Huệ, đang ôm người đẹp nha, tại sao lại.....

Cúi đầu nhìn người đang ngủ say trong ngực, hàng lông mi thật dài nhắm lại cũng thấy xinh đẹp, cái mũi nhỏ nhắn, bờ môi đỏ mọng kiêu diễm, xuống chút nữa, là đôi gò bồng đảo tròn trịa đàn hồi mà hắn đã từng lĩnh giáo, chẳng qua chỉ dùng đầu chứ không phải dùng tay, cặp mông mềm mại của nàng đang ngồi trên đùi mình.....

Đứng lên đi, người mau đứng lên đi, tuy hắn đã nhiệt huyết sôi trào, hận không thể động tay động chân, nhưng mà..... Nhưng mà không đứng lên được, có lẽ là do đã yên lặng quá lâu đi, nhưng mà, Tề Vân Đình đã cảm giác được nó ngo ngoe muốn động.

Có lẽ nó biết cho dù có đứng lên, cũng không thể làm gì được, không phải sẽ nhẫn nhịn tới nội thương? Cho nên không muốn đứng dậy.

Thật ra hắn nghĩ cho Hân Duyệt, cũng là đang cho mình có thời gian suy nghĩ, thật ra có muốn cưới nàng vào cửa hay không, tuy hắn có tự tin, nhưng mà..... Hôn nữa, hành vi của nàng quái dị, còn có rất nhiều việc không giải thích được. Vốn hắn đã chuẩn bị tâm lý cả đời không lấy vợ, chỉ tại mẹ bắt ép hắn cưới người thứ năm.

Hắn cúi đầu, ấn một nụ hôn lên gò má ửng hồng của Hân Duyệt. Mím cười ôm nàng đi ngủ.

Hôm sau, lúc mặt trời chiếu rọi, khí lạnh tan đi rất nhanh.

Không dám để Hân Duyệt mang hài thù hoa đi đường nữa, Tề Vân Đình công nàng đi từng bước về phía trước, cũng may đế giày da trâu của mình có tấm da, không sợ thấm nước.

Đi khỏi rừng rậm, nhìn thấy một con ngựa đen như đứng đợi ở bìa rừng. Phía trước là một bình nguyên rộng lớn, tuyết đã sắp tan hết, lộ ra những ngọn cỏ xanh.

Hồ Hân Duyệt: Con ngựa của người đứng là không tệ, huấn luyện lúc còn nhỏ à.

Tề Vân Đình: Đó là ngựa Quan công biết không.

Hồ Hân Duyệt: Ngựa Xích Thố nha, sao ta lại không có kiến thức như vậy, nhưng con ngựa của người cũng không phải màu đỏ mà.

Tề Vân Đình: Cùng một giống đó, nhưng màu lông không giống nhau, ta gọi là Lam Thố.

Hồ Hân Duyệt: Lam Thố? Vậy còn không bằng gọi là hồng miêu.

Tề Vân Đình: Đừng làm nhảm nữa, ngồi cho vững.

—————làm phiền chút xíu—————

Ngựa xích thố là con ngựa nổi tiếng của Quan công trong Tam quốc chí, nghe đồn có thể chạy xa vạn dặm.

—————mời các bạn đọc tiếp—————

Hai người lên ngựa, ngựa chạy như điên sau một lúc, tốc độ dần dần chậm lại.

Hồ Hân Duyệt: Oa, rất thoải mái, trước giờ ta chưa từng cưỡi ngựa vui như vậy.

Tề Vân Đình: Ha ha, kỹ thuật của ta cũng không tệ đúng không.

Hồ Hân Duyệt: Người lượn đi, dù sao cưỡi trâu cũng vậy thôi.

Tề Vân Đình: Không phải nàng vừa nói mình rất thoải mái sao.

Hồ Hân Duyệt: Vừa rồi chạy nhanh, cảm thấy gió thổi quét qua tà áo phiêu diêu rất đẹp, lúc này đi chậm, mới cảm thấy không thoải mái, yên ngựa này quá nhỏ, chỉ hợp cho một người ngồi, ta ngồi phía trước, hơi hơi ê ẩm rồi.

Tề Vân Đình: Được rồi được rồi, thiên kim đại tiểu thư của ta, ta ngồi nhích ra phía sau nhường yên ngựa cho nàng, ta ngồi phía sau yên ngựa là được chứ gì.

Hồ Hân Duyệt: Như vậy cũng không tệ lắm, yên ngựa rất mềm, ngồi rất thoải mái

Hân Duyệt có thể là do cưỡi ngựa quá lâu, ngồi lâu sẽ mỏi, không yên ổn ngo ngoại lung lung, tìm kiếm một vị trí thoải mái hơn.

Tề Vân Đình hít sâu một hơi, cặp mông tròn trịa của nàng cứ cọ tới cọ lui trên người ta, đây không phải là quyến rũ trắng trợn hay sao.....

Con ngựa nương theo đường gập ghềnh chạy lúc nhanh lúc chậm, cũng vô tình làm tăng ma sát của hai người.

— cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, vậy không cần nhịn nữa, nên làm gì thì làm cái đó thôi.

Hồ Hân Duyệt: Ai da, người có cảm thấy yên ngựa này lại không thoải mái rồi không, vừa rồi còn mềm mại lắm, sao bây giờ lại cứng, còn đâm ta nữa.

Tề Văn Đình: Cứng. Ôi. Thích

Hồ Hân Duyệt: Người hừ hừ cái gì vậy, có nghe ta nói chuyện không.

Tề Văn Đình: Ngồi lâu, chắc chắn là không thoải mái, năng cứ chuyển động xiu, hoạt động một chút là được rồi.

—□, đã bao lâu? Bao lâu không có cảm giác này?

Hồ Hân Duyệt: Hoạt động một chút, sao ta lại cảm thấy càng nóng hơn, chắc là ma sát sinh nhiệt rồi, người chưa học vật lý chắc không biết đâu.

Giờ phút này, Tề Văn Đình căn bản không thêm để ý Hân Duyệt đang nói cái gì, đang say mê cảm thụ cảm giác đã lâu không có, Hân Duyệt khó hiểu quay đầu lại nhìn hân, thì thấy mặt hân đỏ bừng, miệng thờ dốc.

— đôi mắt trong veo như nước mờ to, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng mở ra khép lại, ôi, ta cũng chỉ là nam nhân bình thường thôi—— Tề Văn Đình cuối cùng không nhịn nổi, ôm Hân Duyệt vào lòng, mạnh mẽ hôn nằng.

Hắn dùng một bàn tay nhanh ấn tay kia lại không cho chúng nó sờ loạn, bởi vì hắn biết như vậy sẽ dọa Hân Duyệt.

Kỳ thật cái hôn này đã dọa đến nằng, bởi vì hắn hôn quá nhanh, lại mạnh, công thành đoạt đất, môi lưỡi cùng tiến, làm người ta say mê. (xin lỗi nếu lời văn của bạn có thô thiển, bạn không biết miêu tả sao nữa @)

Hồi lâu sau, chậm rãi buông nằng ra, mắt môi đều cười, chờ bật tay của nằng, bởi vì tính cách của hắn tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.

Hân Duyệt ngây người rất lâu, uất ức đến hai mắt đều rung rung.” Người. Người ăn hiếp ta, nộ hôn đầu của người ta cứ như vậy bị người cướp đi rồi? Ta lại không thương người, người. Ta phải báo thù.”

— đánh đi, nằng cứ đánh, chỉ cần không đánh chết ta, về sau có cơ hội ta còn. uhm?

Đôi môi nóng bỏng lại dán lên, Tề Văn Đình kinh ngạc tròn to mắt, chưa hôn đủ???

Nộ hôn nhiệt tình này không thể so với nộ hôn ngắn khi nãy, Hân Duyệt cố ý cắn phá môi của hân, máu tươi càng làm cho Tề Văn Đình thêm hưng phấn, đang chuẩn bị kéo dài trận chiến, Hân Duyệt đã rút tay lại.

Hân Duyệt tức giận trừng mắt nhìn hân, đấm một quyền vào khoe môi hân, máu tươi chảy ròng ròng.

Tề Văn Đình xoa xoa máu ở khoe miệng, cười thần nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đêm ở khách điểm

---- ôi, bị người ta đánh, còn thích như vậy, nếu hôn hai lần mới đánh một quyền, vậy cứ đến.....

Hồ Hân Duyệt: Ta phải xuống ngựa

Tề Văn Đình: Dừng, nương tử, ta sai rồi, ta chỉ là nhất thời vui vẻ, mới hồ đồ như vậy.

Hồ Hân Duyệt: Người có bệnh à, đang yên đang lành, vui vẻ cái gì

Tề Văn Đình hét vang trời: Ta được, ta được

Hân Duyệt tò mò: Được cái gì?

Tề Văn Đình: À, nương tử, là như thế này, trước kia đi đâu ta cũng cưỡi ngựa một mình cũng tốt lắm, nhưng mà cưỡi ngựa một mình sẽ không được; có điều vừa rồi nằng thấy hai chúng ta cưỡi ngựa nhanh như vậy, lại rất ổn, điều này chứng minh kỹ thuật của ta rất cao, cái này không phải người nào cũng

làm được đâu.

Hân Duyệt nửa tin nửa ngờ: Thiệt sao? Vậy sau đó?

Tề Vân Đình: Yên tâm, cam đoan không có lần thứ hai

---- nếu có nàng, vậy thì có rồi

Hân Duyệt không để ý hân nữa, quay lại nói: "Ta đói."

"A a, phía trước chắc là sắp đến trần nhỏ, lúc đó sẽ cho nàng ăn ngon. Giá....."

Tề Vân Đình bỗng nhiên nghĩ có đôi khi nữ nhân có chút khó hiểu cũng không sao.

Phóng ngựa chạy nhanh một đoạn, quả nhiên nhìn thấy một cái trần nhỏ, chọn một khách điểm tốt nhất đi vào, tiểu nhị vội hỏi: "Khách quan, ăn cơm hay ở trọ?"

Tề Vân Đình nhìn về phía Hân Duyệt: "Tôi qua ngủ không ngon, nghỉ ngơi một chút, rồi hẳn ăn cơm nha."

Hân Duyệt gật gật đầu.

"Một gian phòng hảo hạng." Tề Vân Đình đặt một thỏi bạc lên bàn.

Gi? Một gian? Đùa với ta à?

"Hai gian."

"Một gian."

"Hai gian."

Tiểu nhị nhìn không được hỏi, "Quan hệ của hai vị đây là....."

"Vợ chồng."

"Còn chưa có vào cửa đâu."

"Cũng không phải chưa từng ngủ chung, nàng nổi giận làm gì."

Mọi người đang ăn cơm xung quanh đều im lặng, tò mò ngó qua bên này nghe ngóng.

---- Tề Vân Đình, tính người lì lợm, da mặt đủ dày, bà đây không muốn chơi với người.

---- con mèo nhỏ, phục đi, đấu với ta, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Hân Duyệt xoay người lên lầu, Tề Vân Đình theo sát đi lên, tiểu nhị mở cửa một gian phòng, "Xin hỏi hai vị có dùng gì không ạ?"

"Các người lấy hết những món ngon lên đây, nướng từ nhà ta đói."

Hỏi Hân Duyệt: Đừng có nướng từ này, nướng từ nọ, thiệt khó nghe

Tề Vân Đình:Ồ, nếu nàng cũng gọi ta là phu quân, ta sẽ rất thích nghe, bằng không ta vẫn tôn trọng ý kiến của nàng, gọi nàng là Nhị nha đầu vậy.

Hỏi Hân Duyệt: Cút qua một bên, người mới là Nhị ngốc tử, ta là Hân Duyệt, bạn bè đều gọi ta là Duyệt Duyệt, xét thấy người đã cứu ta hai lần, người cũng gọi ta là Duyệt Duyệt đi.

Tề Vân Đình: Được, Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt, thực ngọt nha, Duyệt Duyệt, đừng giận ta nha.

Hân Duyệt không muốn nói chuyện với hắn, tiện thể quăng qua một ánh mắt---- không lấy chồng

---- ta vừa đẹp trai, vóc người lại chuẩn, suy nghĩ lại đi

---- không lấy chồng

---- vì phu rất biết kiếm tiền, toàn bộ bạc đều cho nàng hết, nàng cứ thoải mái tiêu xài.

---- ừa, suy nghĩ một chút

---- vì phu tập võ thể lực tốt, đảm bảo nàng mỗi đêm tính phúc.....

---- cút ra ngoài

Lúc tiểu nhị bụng thức ăn vào, vừa vặn nhìn thấy hai người đang mất qua mây lại, trong lòng cười thầm. Thiết là tình nồng mật ý, ngủ một gian rất thích hợp.

Cả bàn đồ ăn tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, có thù với người, chứ không có thù với com. Ăn.

"Duyệt Duyệt ăn nhiều chút, xem ra Duyệt Duyệt nhà ta thích cá dầm đường."

Hân Duyệt bỏ đĩa cá qua bên, bắt đầu ăn Tùng nhân ngọc thước (bạn không biết là cái gì nữa)," Xem ra Duyệt Duyệt nhà ta thích ăn đồ ngọt, chỉ là vi phu không thích ăn lắm, nhưng không sao, Duyệt Duyệt thích là được. Về sau, lúc ăn com sẽ chuẩn bị nhiều đồ ngọt một chút."

"Nào, Duyệt Duyệt ném thử đi, đây là tôm đất Tây hồ, ta nghĩ chắc là ở Tô Châu không có đâu, Duyệt Duyệt....."

Một cây dưa bay tới, mang theo nước luộc và tương cà, để lại dấu vết trên trường bào của Tề Vân Đình, "Quần áo của ta đã bẩn không ra dáng gì nữa rồi, chút nữa sẽ đi mua mới, Duyệt Duyệt nhắc thật đúng lúc, không có dưa cũng không sao, vi phu dứt nàng ăn vậy."

Hân Duyệt tức giận không nói nên lời, hôm nay người này uống nhầm thuốc kích thích???

Hồ Hân Duyệt: Ta ăn no, phải ngủ, ta cảnh cáo ngươi, đi ra ngoài mua quần áo thì có thể, nhưng không được vụng trộm mò lên giường ta.

---- ta còn yêu trộm nữa, chút nữa ta sẽ quang minh chính đại làm.

Tề Vân Đình: Vi phu còn chưa ăn đâu, không cùng vi phu ăn chút gì sao.

Hân Duyệt không thèm để ý hấn, đi thẳng tới giường ngủ.

Tề Vân Đình âm thầm buồn cười, thì ra chọc nàng tức giận lại là chuyện vui vẻ như vậy.

Hân Duyệt đang ngủ bị mùi đồ ăn đánh thức, mở mắt thì thấy, Tề Vân Đình đã thay bộ quần áo trắng tinh, đang ngồi trước bàn ăn.

"Ăn com cũng không gọi ta, sao ta chỉ ngủ có một chút mà tới bữa tối rồi."

"Đại tiểu thư của ta, đây là điểm tâm sáng."

Hân Duyệt ngậy người: "Ngươi muốn nói ta đã ngủ tới sáng sớm hôm sau?"

Gật đầu.

"Vậy ngươi cũng không gọi ta ăn com chiều, thiết không có nghĩa khí."

"Ta gọi nàng phải tỉnh mới được chứ, nàng ngủ y chang heo, ta gõ keng mà cũng không chịu thức."

Hân Duyệt rửa mặt, lấy một cái bánh bao tới gặm.

"Gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn như hoa, sao lại để lấm lem thế này?" Tề Vân Đình lấy tay giúp Hân Duyệt lau vụng bánh, ánh mắt dịu dàng có thể dim chết người ta trong đó.

Hân Duyệt đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, "Tối qua ngươi ngủ đâu?"

"Trên giường đó."

"Ở gian nào?"

"Nàng nói đi? Chúng ta thuê mấy gian?"

"Một gian, vậy ngươi..... Có làm gì ta không?"

"Lúc ở ở cướp không phải chưa từng ngủ chung, ta có làm gì không?"

"Đó là lúc nguy nan, ngươi đương nhiên sẽ không làm gì. Nhưng mà bây giờ....."

"Bây giờ thái bình thịnh thế, rồi sao?"

"Đừng nhiều lời, rốt cuộc có hay không?"

"Nàng nhìn quần áo trên người chẳng phải sẽ biết sao."

"Quần áo, ta làm sao biết người có phải đã cởi ra hết, rồi lại mặc vào."

"Ừa, cách này cũng không tệ, sao ta lại không nghĩ tới chứ, lần sau thử một chút."

Một cái bánh bao bay tới, người chụp lấy vọt đến cạnh cửa, Tề Vân Đình cười nói: "Quần áo mua cho nàng để ở bên giường, ta xuống trước dẫn ngựa, nàng tắm rửa xong rồi xuống." Lúc đóng cửa lại bồi thêm một câu: "Ta sẽ không đánh lên nàng, một ngày nào đó, ta muốn lúc nàng còn tỉnh, cam tâm tình nguyện giao cho ta."

Lại một cái bánh bao bay tới, đập vào cửa, người đã xuống dưới lầu.

Tề Vân Đình đợi mãi không thấy người đâu, đành phải quay lên lầu, thấy nàng mặc quần áo rồi, đang chiến đấu với đầu tóc.

"Nàng làm gì lâu vậy?"

"Ta không biết búi tóc, xả tóc ra thì không biết sẽ làm người ta chú ý tới mức nào."

Tề Vân Đình không chút khó chịu chờ đợi, "Không có ta, nàng làm sao sống?"

Hắn chải vài ba cái đã búi cho Hân Duyệt một búi tóc đơn giản, cũng không khó coi lắm.

"Cả chuyện này cũng biết, không phải là do thường chải tóc cho người khác chứ." Hân Duyệt có chút không vui.

"Lúc trước, xem đám nha hoàn chải đầu cho mẹ ta học được, có gì khó đâu." Kéo Hân Duyệt vui vui về về đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cưới bạch mã

Hai người ngồi chung con ngựa, tiếp tục đi về phương nam. Lúc giữa trưa, đi đến cạnh một con sông, nước chảy trong veo, hai bên bờ cỏ xanh mơn mơn, Tề Vân Đình ôm Hân Duyệt xuống ngựa, tháo dây cương để Lam Thố tự chạy đi ăn.

Hắn lấy trong túi ra hai cái bánh mì nguội, "Ăn chút gì đi."

Hân Duyệt đang vui vui về về cầm lấy, nhìn thấy nó lại nhíu mày: "Ta vẫn là cảm thấy nướng thỏ ăn ngon hơn." Nhìn cách đó không xa có một rừng cây, tựa hồ đang tìm kiếm bóng dáng con thỏ.

"Nàng nghĩ thỏ dễ bắt lắm chắc, nếu nàng có võ công còn có thể giúp cho ta, dựa vào một mình ta, thì thôi quên đi."

"Vậy tối nay có được ăn ngon không?"

"Buổi tối, nếu chúng ta tới được Thương Châu, có khách điểm nhà mình, đến lúc đó tùy nàng muốn ăn gì cũng được."

"Tốt quá, thật ra ta cũng còn no, bữa trưa chắc không ăn đâu, đợi tới tối mình ăn luôn."

Xa xa có một người cưỡi ngựa trắng đang gào thét phóng tới, có lẽ cũng nhìn thấy con sông và cò non ở đây, hắn xoay người xuống ngựa, tháo dây cương để con ngựa tự do. Hắn lấy trong hành lý ra một bình nước, ngồi ở bờ sông múc nước.

Hân Duyệt quan sát từ xa, đây là một thiếu niên cao gầy, ngũ quan góc cạnh nhưng vẫn có chút nhu hòa, sau lưng đeo kiếm, rất có phong thái của hiệp khách.

Không lẽ là Dương Quá sao?

Hân Duyệt cầm bánh mì đi tới phía trước, lại bị Tề Vân Đình giữ lại.

"Sao vậy, người không ăn thì ta cho hắn ăn?"

"Nàng cho hắn như vậy, hắn có thể nhận sao?"

Tề Vân Đình tiến lên chấp tay: "Xin hỏi vị huynh đài xưng hô thế nào?"

Khi nói chuyện vẫn giữa đầu kiêu ngạo, có điều bộ dáng của hắn cũng coi như đủ lễ nghĩa.

"Không dám, tại hạ Quách Hường, xin hỏi huynh đài có chuyện gì?"

"Tại hạ Tề Văn Đình, đây là tiện nội....."

"Cái gì tiện nội, người mới tiện đó?" Hàn Duyệt trừng mắt nhìn. Tuy nhiên biết tiện nội là danh từ để gọi thê tử, những vẫn cảm thấy thiệt khó nghe.

Tề Văn Đình cảm nín nhìn trời xanh, cố gắng nén tức giận.

"Xin chào, ta tên là Hàn Duyệt."

Tề Văn Đình lờm một cái cánh cáo ---- khuê danh không phải ai cũng có thể gọi biết không?

Quách Hường nghi hoặc nhìn hai người, không biết nói gì cho phải.

Đối với người thiếu não như Hàn Duyệt, Tề Văn Đình quyết định mặc kệ. Hắn mở miệng nói: "Chúng ta tới đây, giữa trưa chắc cũng đói bụng rồi, chi bằng hãy hợp tác bắt thỏ hoang thú rừng gì đó, cũng có thể no bụng."

Quách Hường vui vẻ: "Thật tốt, mời Tề huynh."

"Mời." Tề Văn Đình vút cho Hàn Duyệt một cái nhìn tà mị---- thế nào, vẫn là vị phu thê nương đúng không.

Hàn Duyệt cười tươi như một đóa hoa, kéo tay áo Tề Văn Đình: "Ta cũng đi."

Trong khu rừng nhỏ có nhiều cỏ dại và lá rụng, bọn họ đi về phía trước tìm kiếm.

"Tề huynh cẩn thận." Quách Hường đột nhiên rút kiếm phóng về phía sau Tề Văn Đình, một con rắn bị chém thành hai nửa.

Hàn Duyệt chắc rằng con rắn này không thể làm Tề Văn Đình bị thương, có điều cũng có thể nhìn ra Quách Hường là một người nhiệt tình.

Quách Hường nói: "Chi bằng, chúng ta cứ ăn thịt rắn đi."

"Ăn rắn, đánh chết ta cũng không ăn, vừa nhìn đã thấy ghê rồi, các người cũng đừng ăn."

"Xem ra Duyệt Duyệt ăn không quen, thật ra thịt rắn ăn rất ngon."

Quách Hường đột nhiên phi thân đi ra ngoài trăm thước, thì ra có hai bóng dáng xám xám nho nhỏ đang trốn về hướng đó, bị hắn chặn đường đi, quay đầu chạy sang bên cạnh.

Hàn Duyệt lần đầu tiên nhìn thấy khinh công, hô lớn: "Đẹp trai quá!"

Tề Văn Đình trừng mắt liếc nàng một cái, không chịu thua rút kiếm ra đâm thẳng cổ họng con thỏ, lúc Quách Hường đuổi tới, một con thỏ khác đã chạy mất dạng.

Quách Hường cầm con thỏ lên, khen ngợi: "Hảo kiếm pháp, một chiêu đã mất mạng."

"Còn con khác đâu?"

Ba người tìm xung quanh một hồi, không có manh mối.

Tề Văn Đình nói: "Thỏ khôn có ba hang, chúng ta đều không nhìn thấy nó chạy trốn, nhất định đã chạy vào hang rồi."

Hàn Duyệt chỉ vào một bụi cỏ um tùm nói: "Chỗ đó chắc chắn là hang thỏ."

Lúc dọn dẹp bụi cỏ nhìn thấy, quả nhiên có con thỏ ở cửa hang.

Quách Hường nghi hoặc hỏi: "Tẩu phu nhân làm sao biết được?"

"Con thỏ không ăn cỏ gần hang mà, người nhìn cỏ chỗ này mọc tốt nhất, chắc chắn là hang thỏ."

Tề Văn Đình từ chối cho ý kiến chỉ cười cười: "Nàng cũng có chút thông minh đó."

"Người nói sao con thỏ này không chạy?" Hàn Duyệt nghi hoặc nói.

Tề Văn Đình nắm tai con thỏ giơ lên, a, phía dưới có ba con thỏ con co cụm lại như quả cầu nhưng đang ngược đôi mắt sợ hãi nhìn về phía bọn họ.

"Đễ thương quá hà." Hàn Duyệt nắm một con lên đặt vào lòng bàn tay, thiệt là nhỏ, có biết chạy hay không đây.

Hồ Hân Duyệt: Hay là thả nó đi, chúng nó thật đáng thương, người xem mắt chúng nó kìa, sắp khóc rồi

Tề Vân Đình: Một con làm sao đủ ăn

Hồ Hân Duyệt: Người đã giết phụ thân người ta rồi, người xem tình mẹ vĩ đại biết bao, nó không bỏ con nó mà chạy một mình, người thả nó đi

Tề Vân Đình: Muốn ăn cũng là nàng, không ăn cũng là nàng

Hồ Hân Duyệt: Ta không ăn, một con kìa hai người các người ăn chắc là đủ rồi

Tề Vân Đình: Vậy sau này nàng cứ chuẩn bị ăn chay niệm phật đi là vừa

Hồ Hân Duyệt: Vân Đình, xin người, xin người đó được không, người xem chúng nó sắp khóc rồi kìa

... Đại tỷ ơi, một tiếng "Vân đình" này của người, chứa hàm lượng đường rất cao, ít nhất 8 đơn vị nha.... ..

---- nể tình lần đầu tiên nàng gọi ta thân thiết như vậy, để lại đi, nếu không phải nhìn thấy ánh mắt rung rung của nàng, đồ ngon tới miệng ta sẽ không bỏ đâu.

Tề Vân Đình thả con thỏ xuống, giúp nó che giấu cửa hang, mới kéo tay Hân Duyệt rời đi.

Đi đến bờ sông, Quách Hường nói: "Tề huynh, chúng ta qua bờ sông kìa đi, chỗ kia thích hợp đốt nướng hơn."

"Được." Dứt lời, hai người phi thân qua sông.

Ê! Đây..... Làm gì vậy, các người đều biết khinh công còn ta thì sao?

Tề Vân Đình chờ tiếng gọi phía sau, nhưng không có động tĩnh.---- con mèo nhỏ, phục ta đi, không nói lời gì đó, đã nghĩ ta sẽ mang nàng qua sông sao?

Nhìn thấy Quách Hường ở bờ sông rửa con thỏ, Tề Vân Đình đi kiểm củi, Hân Duyệt đành phải trừng mắt nhìn, muốn ta cầu xin người lần nữa, không có cửa đâu.

Quách Hường nhanh chóng rửa sạch con thỏ, xiên vào một nhánh cây, chờ Tề Vân Đình trở về.

Hân Duyệt gọi hân: "Quách đại hiệp, mang ta qua với."

Quách Hường vừa thấy Hân Duyệt còn ở bờ bên kia, cũng không nghĩ nhiều, liền bay qua, nắm eo Hân Duyệt bay qua sông.

Hai người rơi xuống đất, Hân Duyệt lần đầu tiên bay, về mặt hưng phấn, nhìn thấy Tề Vân Đình vừa ôm củi trở về. Lập tức nghiêm mặt, hai tia sét dữ tợn chạm vào nhau.

Hân Duyệt ngoảnh mặt làm ngơ, Quách Hường xấu hổ cười cười: "Tề huynh, tại hạ không phải cố ý mạo phạm, chỉ là, vừa rồi sao huynh không mang tàu phu nhân qua đây?"

"Hân ấy à, chờ ta xin hân đó, có phải hay không, phu quân?" Hân Duyệt giả vờ giúp Tề Vân Đình phủi đất cát trên áo, hải lòng nhìn gương mặt kia từ trắng chuyển thành xanh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Không phải hoàng tử

— Hừ, dám chọc ta, nếu không có người ngoài ở đây, ta sẽ giải quyết nàng.

Tề Vân Đình đốt lửa, Quách Hường nhanh chóng đem nướng con thỏ. Hân Duyệt cũng lấy một cái bánh mỳ xiên vào nhánh cây, đem nướng trên lửa.

Chỉ chốc lát, thịt thỏ chín, bánh mỳ cũng tỏa mùi thơm.

Tề Vân Đình xé một nửa con thỏ cho Quách Hường, Quách Hường vội từ chối: “Đề tâu phu nhân ăn đi.”

“Quách huynh, huynh mau ăn đi, nàng ăn cơm rất ít, ta chia với nàng là được rồi.”

Hân Duyệt cố gắng ăn bánh mì nướng, khen ngợi: “Bên ngoài rất giòn nha.”

Tề Vân Đình bị bỏ quên, xé cái đùi thỏ đưa qua: “Mau ăn đi.”

”Không ăn, làm người cũng phải có chí khí, phải dùng mạng thỏ cha để đổi mạng cho thỏ con.”

”Được rồi, đừng náo loạn nữa, ăn xong còn lên đường nữa, mau ăn đi, coi như là ta ăn vậy.”

Hân Duyệt không có chí khí nhận đùi con thỏ, một bên ăn vừa nói: “Đám thỏ con thân mến, không phải ta ăn cha của tụi bây, là tên bại hoại Tề Vân Đình giết nó, ta chỉ là phát huy chút giá trị sinh mạng của nó thôi.”

Quách Hường nghe những lời lăm nhăm như vậy, muốn cười lại không dám.

Tề Vân Đình đã sớm thấy quen với chuyện này, rất thân nhiên ngồi ăn thịt thỏ.

Lúc đứng dậy lên đường, Tề Vân Đình hỏi: “Quách huynh đây là muốn đi đâu?”

“A, tại hạ gia ở Đức châu, có điều phải đến Thương châu làm chút chuyện trước.”

“Vừa thuận đường, chi bằng cùng đi đi.”

“Được a, tại hạ cầu còn không được.”

Hân Duyệt đột nhiên phát hiện con ngựa trắng của Quách Quống rất đẹp, toàn thân không có một chút lông tạp, trắng tinh luôn. “Con ngựa này thật đẹp.”

“Tuyệt Ngọc đúng là ngựa tốt.”

“Tề huynh thật biết nhìn, không dối gạt hai vị, Tuyệt Ngọc là vật cưng nhất của Quách mỗ.”

“Tên ngựa của người ta thật dễ nghe, so với Lam Thố của người hay hơn nhiều.” Hân Duyệt chu mỏ khiêu khích nhìn về phía Tề Vân Đình.

“Chút nữa tới Thương châu, có khách điểm nhà chúng ta, trước mặt chương quầy, tiểu nhị, nàng ít có hô to gọi nhỏ với ta đó, nghe chưa.”

”Nếu không nghe thì sao?”

”Ta sẽ giết hết cả ổ thỏ kia.” Tề Vân Đình xoay người chuẩn bị đi.

”Đừng nghe mà.” Hân Duyệt vội vàng giữ chặt hắn, “Không phải là giữ sĩ diện cho người sao, chuyện này đơn giản, ta diễn giỏi lắm. Người nói đi, muốn ta đoan trang hay hào phóng.” Nói xong, nàng đứng thẳng ưỡng ngực.

“Hay là chim nhỏ nép vào người,” Nàng tựa vào cánh tay Tề Vân Đình; “Hay là duyên dáng yêu kiều đây?” Cả người nàng dáng luôn trên người Tề Vân Đình, một bàn tay đặt trên vai hắn, tay kia thì phủ trước ngực.

Tề Vân Đình hít sâu một hơi, chỗ nào đó nhanh chóng bành trướng, cũng may đưa lưng về phía Quách Hường, hắn không nhìn thấy tình huống bên này.

— cái miệng nhỏ nhắn mê người của nàng cứ mấp máy thế kia, nếu không có người ngoài, ta không ăn sạch nàng mới là lạ.

“Nàng thành thật một chút là được.” Tề Vân Đình ôm lấy Hân Duyệt trực tiếp bay lên, đương nhiên là đáp xuống ngựa mình, đem nàng đặt chuẩn xác trên chỗ nào đó đang nóng rực.

”A, ta phải cưỡi ngựa trắng.”

Tề Vân Đình sa sầm mặt: “Không được.”

“Tại sao?”

“Buổi tối còn muốn ăn ngon hay không?”

“Ừ, vậy cưỡi ngựa đen đi.”

— ta đã biết nhược điểm của nàng rồi.

Quách Hường ở bên kia cố nén cười, thiếu chút nữa nghẹn đến nội thương.

Hai con ngựa bắt đầu chạy vội.

Tề Vân Đình thầm nghĩ: Để nàng ngồi trước người nam tử khác, còn không lợi cho hắn quá hay sao. Nàng đừng hòng đi đâu, đã đốt lửa, còn phải phụ

trách đập lửa cho ta.

..... Nói đến Tề Văn Đình trộm ăn đậu hủ của người ta, cũng không sợ cặp móng nhỏ nhắn đe chết huynh đệ ngươi.

— thân thể nhỏ nhắn mềm mại của nàng, còn đang được ôm trong lòng ta, lớn nhỏ cao thấp không phải đều do ta nắm giữ hay sao.

Đến khi trời tối, cuối cùng cũng đến Thương châu, đến trước một khách điểm rất lớn, cửa có bốn chữ to: “Khách điểm Tề gia.”

Tề Văn Đình vừa mới bước vào, lão chủ quầy vội vàng từ sau quầy thu tiền bước ra: “Ôi, đại thiếu gia, ngài đã hai năm không đến đây, sao tối hôm nay đột nhiên đến rồi.”

Đa số tiểu nhị trong điểm đều biết Tề Văn Đình, đi lên thỉnh an hân.

“Trước dọn sẵn hai gian phòng hào hạng, buổi tối sẽ nói chuyện với mọi người.”

Quách Hường ngược ngừng nói: “Chủ quầy, căn phòng rẻ nhất của các người là bao nhiêu tiền?”

Tề Văn Đình vội quay đầu lại nói: “Quách huynh, đây là khách điểm nhà ta, nói tiền bạc làm gì, chúng ta đã xưng huynh đệ, nếu ta thu tiền của huynh, vậy sau này Tề Văn Đình sao có thể lẫn lộn giang hồ nữa, huynh nể mặt ta chút đi.”

Hân Duyệt phát hiện Tề Văn Đình là người thích kết giao bằng hữu, lúc từ chối còn làm cho người ta không có cảm giác nữa, chỉ giống như đang giúp hân làm gì đó mà thôi.

Quách Hường tự nhiên vui vẻ về nhận: “Trước kia nghe nói Tề đại thiếu gia khảng khái trượng nghĩa, ngày tuyết đưa than, hôm nay gặp được, quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng không phải huynh nói hai gian.”

Tề Văn Đình nhìn về phía Hân Duyệt: “Vợ chồng chúng ta đương nhiên là ngủ một gian rồi.”

Quách Hường có chút hối hận lời mình nói, người ta đã sớm nói là vợ chồng rồi, tuy nhiên thoát nhìn cũng không giống lắm.

Hân Duyệt nhìn Tề Văn Đình nhướng mày trợn mắt— ta còn tưởng rằng ta được một gian đó

— Sau này nàng và ta cùng nhau ngủ, đừng nghĩ linh tinh nữa

”Hừ.” Hân Duyệt xoay người lên lầu, Tề Văn Đình ở phía sau ho nhẹ hai tiếng.

Bóng dáng phía trước dừng lại, nhẹ nhàng bay về bên người hân, ôm lấy cánh tay hân, “Văn Đình, chúng ta lên lầu nha?”

Ừ, như vậy còn tạm được.

Tề Văn Đình ngẩng đầu ôm Hân Duyệt lên lầu.

Nhóm tiểu nhị ngóng dài cổ, tâm tư phiêu theo hai người lên lầu.

Giáp: Đại thiếu gia thật diễm phúc, thiếu nữ nãi nãi của chúng ta vừa xinh đẹp lại ôn nhu

Át: Không phải còn chưa vào cửa sao, vậy mà cùng ở một gian rồi

Bính: Đại thiếu gia của chúng ta như vậy, có nữ nhân nào không vội vàng nhào lên người đại thiếu gia chứ

Đinh: Không phải nói không cưới được vợ sao, xem ra chỉ là lời đồn thôi

Chủ quầy đập một cốc: “Các ngươi không muốn sống nữa à, làm việc đi.”

Hân Duyệt nhào lên giường xong cũng không muốn nhúc nhích nữa, “Ôi. Vẫn là trên giường thoải mái.”

Tề Văn Đình cất tay nài, rửa mặt, buồn cười nhìn về phía Hân Duyệt: “Nàng không đói sao? Không muốn ăn cơm à?”

“A. vậy ngươi kéo ta lên đi.” Người kia không nhúc nhích, chỉ giơ lên một bàn tay.

Tề Văn Đình cũng đói, cũng không muốn chinh nàng, trực tiếp kéo đứng lên đi xuống lầu ăn cơm.

Ông chủ đến ăn cơm, đồ ăn tự nhiên lên rất nhanh. Bọn tiểu nhị ân cần rót rượu cho Tề Văn Đình và Quách Hường, hai người đang nâng chén hàn huyên, Hân Duyệt “Rầm” Vỗ cái bàn, giận— Tề Văn Đình, ngươi là không muốn để ta ăn cơm có phải không?”

Tề Văn Đình khó hiểu quay đầu: “Món ăn cũng đã bùng lên hết rồi, ai không cho nàng ăn?”

“Đây là đồ ăn gì chứ, có thể ăn được sao? Ngươi xem, này nãi trách, thanh oa, gỏi cá, thịt nướng này cũng được nhưng sao nhiều mỡ vậy chứ, còn có

món đen đen này là..... cái gì?"

Tiểu nhị vội nói: "Ngu tiên." (một bộ phận của bò, mọi người đoán nó là gì, hehe)

"Cái....." Hàn Duyệt nổi giận không nói nên lời, trừng hợp bụng lại kêu rột rột, nàng chỉ đành ôm bụng úp mặt xuống bàn.

Tề Vân Đình cũng rầu: "Đưa lên đồ ăn kiểu gì thế, sao cả đến một món ngọt cũng không có."

Tiểu nhị thật thà uất ức nói: "Chưông quây đã nói trước giờ ngài chưa từng ăn món ngọt, mà đây không phải đều là những món ngài thích sao?"

"Ngươi ngốc à, không thấy thiếu nải nải ở đây sao, ta không ăn, nàng cũng không ăn sao? Vậy còn ta lúc nào thích ăn cái ngu..... tiên kia?"

Tiểu nhị sợ tới mức run run: "Cái này không phải là nhìn thấy thiếu nải nải, nên mới bồi bổ cho ngài sao?"

Tề Vân Đình đập một cước, tiểu nhị chân như bôi dầu, chạy biến.

Chỉ chớp lát, cá chép giám đường yêu quý của Hàn Duyệt đã được dọn lên bàn, nàng vẫn hay nói có thù với người, không có thù với cơm, ăn vui quên trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tỉ võ chiêu thân

Thỏa mãn nằm trên giường, ai, ăn nhiều cũng không tốt, no quá ngủ không được a.

Tề Vân Đình đẩy cửa tiến vào, cời áo ngoài nằm xuống, trên người hần mang theo mùi rượu nồng nặc, càng tăng thêm hương vị nam nhân.

"Hai người uống nhiều ít? Sao trễ vậy mới trở về?"

"Uống không nhiều, chỉ là nói hơi nhiều thôi, chỉ trách ta và Quách huynh gặp nhau quá trễ."

"A, còn trách gặp nhau quá trễ, hai người vốn xuất thân không giống nhau mà."

"Đúng, xuất thân không giống, nhưng chí đồng đạo hợp. Đúng rồi, đã trễ thế này, sao nàng còn chưa ngủ." Hàn Duyệt vừa nằm xuống đã gặp chu công hần đã thấy qua rồi.

Cũng không thể nói mình ăn no quá được," Nhàm chán quá, ngủ không được."

Tề Vân Đình đột nhiên xoay người lên trên nàng, hai tròng mắt sáng lên: "Nàng muốn nói, chúng ta nên làm chút gì đó?"

"Cút." Một cước đạp hần.

Hai người không nói gì nhìn trần nhà, Hàn Duyệt xoay người lại, lấy tay chống má, nhìn Tề Vân Đình.

Hồ Hàn Duyệt: Rất nhàm chán, ta kể chuyện cười cho ngươi nghe nha.

Tề Vân Đình: được

Hồ Hàn Duyệt: Một con con nhện mấy chân

Tề Vân Đình: 8 cái

Hồ Hàn Duyệt: Vậy một con nhện treo cây đột nhiên rơi xuống, lúc rơi xuống mặt đất thì có mấy chân

Tề Vân Đình: Đương nhiên vẫn là 8 cái

Hồ Hàn Duyệt: Sai, là 7 cái, bởi vì lúc con nhện rơi xuống đất, dùng một cái chân ôm ngực nói 'Ôi mẹ ơi, sợ hết hồn'.

Hàn Duyệt giả tiếng một tên nhóc nghịch ngợm nói, làm Tề Vân Đình cười ha ha.

Hồ Hàn Duyệt: Ngươi cũng kể ta nghe đi

Tề Văn Đình: Được. Ngày xưa có một người, à, là nam nhân, hẳn không cưới được vợ, sau đó lại đi cưới một người, chính là cô vợ ngốc bây giờ của hắn.

Hồ Hân Duyệt hơi gật đầu, chống tay cũng mỉm cười, ghé đầu vào trên người Tề Văn Đình, ánh mắt sáng ngời: "Ngốc như thế nào?"

Tề Văn Đình thẳng nhiên đặt tay sau lưng Hồ Hân Duyệt, nói tiếp: "ừ, nàng hay nói những lời khó hiểu, tỷ như nói, nàng không nói phụ thân hoặc cha, mà nói ba ba; còn nói cổ nhân các người, cổ đại các người, giống như nàng không phải cùng sống ở thời đại này vậy; bị người ta hôn một lần, cảm thấy chưa hôn đủ, lại bay qua hôn người ta thêm lần nữa....."

Hân Duyệt đột nhiên ngẩng đầu lên, tức giận trừng mắt hạnh: "Người đang nói ta chứ gì, người là đồ bại hoại, người hư hỏng, ta mới không phải cô vợ ngốc của người, người hư hỏng....."

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đánh lên ngực hắn, Tề Văn Đình cũng không né tránh còn cười ha ha nữa. (vô duyên quá chừng)

Lão chương quỳ dưới lầu âm thầm gật đầu: Thiếu gia cuối cùng cũng có nơi có chốn. A? Hình như nói ngược rồi.

Đám tiểu nhị cũng dựng thẳng tai nghe ngóng: Đại thiếu gia vui vẻ, ngày tháng của chúng ta cũng dễ qua hơn.

Quách Hường cách vách thăm nghĩ: Đôi vợ chồng người ta tình cảm thật tốt, không biết ngày mai mình có thể ôm được mỹ nhân về hay không?

Sáng sớm, Tề Văn Đình và Quách Hường ngồi ở dưới lầu đợi Hồ Hân Duyệt xuống ăn cơm, qua nửa ngày, cũng không thấy bóng người, cửa phòng mở, Hồ Hân Duyệt xoa tóc, tóc đen như mây bay, tùy ý xoa trước ngực, chu môi, ánh mắt u oán lại có vài phân vũ mị.

---- đại tỷ ơi, bộ dạng xinh đẹp không phải lỗi của người, nhưng nơi công cộng mà khoe mẽ thì thật không đúng.

Nháy mắt kinh diễm toàn trường.

Sắc mặt Tề Văn Đình nhất thời đen lại, "Chờ nàng ăn cơm đó, sao còn chưa sửa soạn xong?"

Hân Duyệt chu môi, tức giận nói: "Người không chải tóc cho ta, làm sao ta ăn cơm "

Đám tiểu nhị che miệng a che miệng, cắn môi a cắn môi, ngay cả Quách Hường cũng sắp nội thương---- tình cảm của đại thiếu gia thật tốt, còn phụ trách chải đầu cho thiếu nữ nữa.

Tề Văn Đình đỏ mặt, nháy mắt ---- muốn ăn cơm nữa không?

Bóng dáng trên lầu chậm rãi bay xuống, ôm cánh tay của hắn, dịu dàng nói: "Văn Đình, người ta chải vài kiểu tóc cũng đều cảm thấy không đẹp, chàng đến xem chải kiểu gì mới đẹp nha."

Tề Văn Đình kiềm nén lửa giận lên lầu giúp nàng chải tóc.

Dưới lầu một phen cười thỏa thích.

Đám tiểu nhị thấy thiếu nữ nài nài có thể làm thiếu gia nghe lời như vậy, sôi nổi tiến lên lấy lòng. Người này nói ở Thương Châu món nào ăn ngon, người kia nói chỗ nào chơi vui, có một cái đầu nhỏ chen vào: "Thiếu nữ nài, hôm nay tiểu thư Lí gia kia bộ dạng xinh đẹp, các người cũng nên liêu mạng một lần. Ha ha!"

Tỷ vũ chiêu thân? Mãn hí kịch đặc sắc nhất, cầu huyết nhất trên truyền hình làm thế nào có thể bỏ qua?

"Chúng ta mau đi đi, Quách đại hiệp nhìn người tuổi không lớn, chắc cũng chưa thành thân."

"A, đúng là chưa lập gia đình." Quách Hường hơi đỏ mặt, mắt tự nhiên đáp.

"Thật tốt quá, hai người các người đều có cơ hội, nếu tiểu thư Lí gia kia bộ dạng xinh đẹp, các người cũng nên liêu mạng một lần. Ha ha!"

"Ta là người đã thành thân." Tề Văn Đình lạnh lùng nói.

Hân Duyệt trừng mắt: "Thì ra, ở nhà người đã có vợ, còn gạt ta nói không có, người....."

Tề Văn Đình thật sự không nhịn nổi nữa: "Trong nhà không có, trước mắt có, nàng không phải người đó sao."

Hân Duyệt biết mình hiểu lầm, thay một bộ mặt tươi cười: "Thì ra người nói ta, không phải còn chưa vào cửa sao? Người còn có cơ hội mà."

Nàng không nhìn thấy sắc mặt xanh lét kia, kéo hắn đi ra ngoài.

Đám tiểu nhị không thể hiểu nổi, nói như vậy nghĩ là làm sao?

Dọc theo đường đi, Quách Hường cúi đầu, bộ dáng đầy tâm sự.

Hân Duyệt kéo tay Tề Vân Đình, lấy một xâu hồ lô đường vui vẻ vừa đi vừa ăn.

Dưới lời đài, người đông như kiến cỏ, bọn họ vất vả lắm mới chen được lên tới hàng đầu.

Trên lời đài, một nam một nữ đang đánh nhau quyết liệt, có thể thấy nữ tử này công phu không tệ, chỉ chốc lát đã đá tên nam nhân kia xuống lời đài.

Nàng đứng trên đài thờ dốc hồi sức, Hân Duyệt mới nhìn rõ dung mạo của nàng, mặt trái xoan, mày liễu, mắt phượng, tuy thoát nhìn có vài phần sắc bén, nhưng mỗi cử chỉ vẫn toát lên khí thế nữ hiệp.

Trong nháy mắt, lại có mấy người bị đánh xuống dưới, cô nương kia cũng mệt mỏi thờ dốc, một bên võ đài người nằm la liệt. Nàng lại đem ánh mắt hướng về bên này.

"Lên đi, hai người các ngươi mau lên đi." Hân Duyệt nhiệt tình thúc giục.

"Tề huynh." Quách Hường hình như động lòng rồi.

"Tề mỗ đã có người trong lòng, tuyệt không tranh giành với người, Quách huynh nếu có ý, nên thượng đài đi." Tề Vân Đình nghiêm mặt đáp.

Khi nói chuyện, một đại hán vừa mập vừa đen nhảy lên đài, đánh hơn mười chiêu, cô nương dần dần ở thế hạ phong, nhưng còn liều mạng duy trì, xem ra nàng không thích rồi, bằng không sẽ bị bại dưới tay hắn. Quách Hường bên cạnh hình như rất gấp, khẩn trương nhìn chăm chăm lên đài.

"Dừng." Hân Duyệt hô to một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn lại đây.

Hân Duyệt lớn tiếng nói: "Vị cô nương này, cô cũng phải biết nhìn thời thế chứ. Cô đã đánh lâu như vậy, mệt đến thở không ra hơi, như vậy cho dù hắn thắng cũng không thật sự thắng. Hay là cô cứ ngồi bên cạnh nhìn, để bọn nam nhân đó đánh nhau, không phải được rồi sao. Người cuối cùng giành chiến thắng, lại đánh với cô."

Một người đạo mạo đi tới, hình như là phụ thân của cô nương này, nhỏ giọng bàn bạc vài câu, hình như là đồng ý cái nhìn của Hân Duyệt.

Người đạo mạo tiến lên nói: "Các vị phụ lão, ta dựng võ đài ở Thương châu, để tiểu nữ tỷ võ chiêu thân, được các vị ưu ái, đến ủng hộ. Chỉ cần là những người chưa lập gia đình, các tráng sĩ hãy lên đài tỷ võ. Người chiến thắng cuối cùng sẽ tỷ thí với tiểu nữ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đến Đức châu

Trên đài đánh tới đánh lui, cũng không có cảm giác gì mới mẻ, mắt thấy mặt trời đỏ nhô lên cao, cũng nên ăn cơm trưa. Hân Duyệt hết hứng thú tính toán rồi đi, thì nhìn thấy tiểu thư trên đài liếc mắt về phía này, Quách Hường phi thân lên đài, ai ya, thật đúng là nhìn không được.

Không bình tĩnh là không bình tĩnh mà.

Hân Duyệt lập tức mở to mắt, cổ vũ cho Quách Hường.

Ba quyền hai cước, Quách Hường đã thắng. Vị kia đại ca vừa rồi thắng liên tiếp sáu hiệp, mọi người vốn nghĩ cô nương kia về tay hắn rồi, ai ngờ giữa đường xuất hiện một tên tiểu bạch kiếm, còn lợi hại như vậy nữa.

Mọi người xóc lại tinh thần tiếp tục xem, Quách Hường thắng liên tiếp mười trận.

Hay! Tuyệt đẹp!

Trên đài vang lên tiếng hoan hô, Tề Vân Đình cũng âm thầm gật đầu. Hào công phu.

Đã không còn người dám ứng chiến, vì thế vị trí con rết không hề trì hoãn rơi xuống trên người Quách Hường.

Người đạo mạo mời Quách Hường về nhà, Tề Vân Đình liền cùng Hân Duyệt trở lại khách điểm.

Dùng xong cơm chiều, Quách Hường trở lại khách điểm, trong mắt khó nén hưng phấn.

"Thế nào? Tân lang, ta nghĩ đêm nay ngươi sẽ không trở về, trực tiếp nhập động phòng chứ." Hân Duyệt ha ha cười.

Quách Hường mặt đỏ lên, ngượng ngùng cười cười: "Nhạc phụ đại nhân hỏi nhà của ta ở đâu, gia cảnh thế nào, trước hết bảo ta về nhà nói chuyện với cha mẹ, tính toán mọi việc."

Tề Văn Đình tựa hồ nhìn ra cái gì, nhưng không mở miệng.

Hân Duyệt cũng kệ: "A, còn nhạc phụ đại nhân nữa. Này, Quách Hường, ngươi không nghĩ rằng, nói thật, ngươi không phải cùng Lí cái gì Anh kia quen biết trước chứ?"

Quách Hường ngại ngùng cười: "Không dối gạt hai vị, ta cùng Văn Anh quả thật có quen biết, hơn nữa tự định chung thân. Nhưng mà không có lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, ta cũng không thể mạo muội tới Lí gia cầu hôn. Văn Anh nghĩ ra cách này, ở Thương châu dựng võ đài, nàng nói với phụ thân muốn tỳ vô chiều thân, lúc trước ta nói có việc ở Thương châu, kỳ thật chính là chỉ việc này."

Hân Duyệt nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của Quách Hường đã muốn cười: "Không tệ nha, cũng vui mà. Chuyện này có gì phải ngượng ngùng chứ, không phải là tự định chung thân thôi sao. Trác Văn Quân người ta còn bỏ trốn cùng Tư Mã Tương Như đó. Văn Đình, không bằng chúng ta cũng chơi trò bỏ trốn đi."

Tề Văn Đình ôm Hân Duyệt vào lòng: "Được, đi luôn bây giờ nhé?"

Hân Duyệt bị ôm trong lòng, người này hôm nay sao lại phối hợp như vậy, vội đẩy hắn ra, "Gấp cái gì, còn chưa có nghĩ chu toàn đâu."

Tề Văn Đình ha ha cười to.

Một đường chạy như điên xuống phía nam, sau một ngày cũng đến Đức châu.

Tề Văn Đình là người nói nghĩa khí, nếu đến Đức châu, liền nói muốn đến thăm hỏi mẫu thân Quách Hường.

Thì ra, Quách Hường mở côi cha từ nhỏ, là mẫu thân một mình nuôi hắn và muội muội Quách Diệp, cuộc sống có bao nhiêu gian khổ không cần phải nói.

Đến Quách gia, Hân Duyệt thấy đình viện này thật ra không nhỏ, ở giữa có một gốc cây quế cổ thụ, phía bắc có năm gian phòng chính, nhưng cũng đã cũ kỹ lắm rồi. Một tiểu cô nương thanh tú mười sáu mười bảy tuổi đỡ một vị đại nương tóc hoa râm ra nghênh đón, Quách Hường nói: "Nương, đây là bằng hữu của con Tề Văn Đình, dọc đường chiếu cố con rất nhiều. Tiểu Diệp, mau gọi Tề đại ca, Tề đại tẩu."

"Tề đại ca, Tề đại tẩu." Tiểu Diệp ngoan ngoãn chào hỏi.

"Ai, quên đi, đừng gọi ta là Tề đại tẩu thì hơn, còn chưa biết thế nào mà, ta tên là Hân Duyệt. Chào đại nương."

Tề Văn Đình thi lễ, "Đại nương, vợ chồng cháu kết bạn cùng Quách huynh đi về phía nam, dọc đường đi gặp được không ít hung hiểm, còn nhờ cậy Quách huynh một thân võ nghệ, chúng cháu mới bình an đến vậy. Hôm nay đến vội vàng, chưa chuẩn bị lễ vật, chút thành ý này mong đại nương nhận cho."

Hắn đưa một bao bạc, Quách đại nương làm sao có thể nhận, từ chối mãi, cuối cùng Tề Văn Đình nói: "Tiểu Diệp mười tuổi cũng không nhỏ, sau này xuất giá chắc Tề đại ca không ở đây, cội như một chút lễ vật đi."

Tiểu Diệp đỏ mặt cúi đầu, Quách đại nương ngượng ngùng nhận bạc.

Chỉ chốc lát, Hân Duyệt và tiểu Diệp đã thân thiết, tay nắm tay kéo vào bàn ăn cơm chiều.

"Uhm, đại nương làm đồ ăn ngon thật, tiểu Diệp xào món này cũng không tệ. Ai, đúng rồi, tiểu Diệp mười tuổi xinh đẹp như vậy, có hôn phu chưa?"

Tiểu Diệp đỏ bừng mặt, đại nương nói: "Ác bá Vương Nhị thành nam xem trúng tiểu Diệp, hôm trước còn tìm người tới hỏi cưới."

Quách Hường hỏi: "Cái tên Vương Nhị ăn cháo đá bát kia? Không được."

"Đúng vậy, ta đã từ chối."

Hân Duyệt nhiệt tình nói: "Tiểu Diệp mười tuổi, đợi tỳ tỳ đến Uyên Châu tìm tài tử Giang Nam đẹp trai cho muội, bảo đảm muội sẽ vừa lòng."

Tề Văn Đình cười gắp món Hân Duyệt thích ăn vào bát của nàng, lại phát hiện Hân Duyệt đột nhiên nháu mày, hai tay ôm bụng, sắc mặt tái nhợt ghé mặt xuống bàn.

"Duyệt Duyệt, nàng làm sao vậy? Hà?" Hắn buông đũa căng thẳng tới gần.

"Đau bụng." Hàm răng nghiến ra được mấy chữ.

Đại nương hoảng, "Có phải ăn nhầm cái gì rồi? Hay là mời đại phu đến?"

Hân Duyệt cắn răng bước vào trong: "Tiểu Diệp, ngươi lại đây."

Tề Vân Đình lo lắng đuổi theo, bị nàng đuổi trở về, "Người đừng đi theo làm loạn, nhanh đi ăn cơm."

"Nàng nói cho ta rốt cuộc là chuyện gì, ta mời đại phu nha?"

Hân Duyệt nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn, bất đắc dĩ nói: "Chuyện của chị em phụ nữ, người đừng quan tâm có được hay không?"

Tiểu Diệp cười trộm điu Hân Duyệt vào phòng, "Tiểu Diệp à, phụ nữ cổ đại các người khi đến cái kia, làm sao bây giờ?"

Tiểu Diệp không hiểu: "Cổ đại các người?"

"A, ta chỉ lỡ lời thôi, người nói cho ta, các người phải dùng cái gì vậy." Cứ đau bụng cỡ này, lại không phải dạ dày, khẳng định là đi cả tới rồi. Thời đại này, băng vệ sinh khẳng định là không có rồi, vậy phải làm sao bây giờ, cổ đại, thật sự là bất tiện mà.

"A, người không có tiền hay dùng vải mảnh, kẻ có tiền thì dùng tơ lụa."

Tơ lụa, thật đúng là con mẹ nó lãng phí.

"Vậy người giúp ta tìm ít vải bông đến đây đi."

Hân Duyệt nằm lên giường không muốn cử động, trong chốc lát Tề Vân Đình bưng đến một chén canh gừng đường đỏ, "Ngồi dậy uống một chút đi, đại nương nấu cho nàng đó."

Uc ực một hơi uống xong, buông bát xuống lại nằm bất động, "Đêm nay, ta ngủ với tiểu Diệp."

"Ngủ với ta không được sao?" Tề Vân Đình đáng thương nói.

Cho hắn một ánh mắt không cần nhiều lời, liền quay đầu không để ý tới hắn. Tề Vân Đình đại khái cũng có chút hiểu biết, không tranh luận nữa, chỉ nói: "Chúng ta ở thêm vài ngày đi."

Ba ngày sau, Hân Duyệt khỏe hơn nhiều. Nàng từ nhỏ cũng không phải cô gái được nuông chiều, cho bọn họ mở rộng tầm mắt, làm vài món ăn. Tề Vân Đình liên tục khen ngon, còn tiểu Diệp thì cứ cười trộm suốt.

"Tiểu Diệp, chúng ta ra ngoài dạo phố nha, đi, đi tìm Tề Vân Đình đòi tiền."

Vợ chồng người ta có khác, giống như Tề Vân Đình có nghĩa vụ phải đưa bạc cho nàng vậy.

Tiểu Diệp đương nhiên ngượng ngùng: "Tề đại ca cho nhà ta nhiều tiền rồi, Hân Duyệt tỷ muốn mua cái gì, ta lấy bạc là được."

"Ai nha, đó là đưa cho nhà của các người, không liên quan, ta với hắn, lấy chút tiền ấy có là gì."

Lôi kéo tiểu Diệp không để cho nàng nói nữa đi vào nhà, Tề Vân Đình đang đàm luận kiếm pháp với Quách Hường.

"Tề Vân Đình, cho chúng ta chút bạc, ta muốn đi dạo phố."

"Ta đi cùng nàng."

"Ai cần người, ta đi cùng tiểu Diệp."

Tề Vân Đình đem tiền đặt vào tay Hân Duyệt, "Khi nào chúng ta lên đường?"

"Hai ngày nữa đi, ta còn chưa chơi đủ đâu."

Mua thiết nhiều đồ chơi mới lạ, ăn không ít đồ ăn vặt. Buổi tối nằm trong chăn còn được ôm cô gái nhỏ, "Hân Duyệt tỷ, Tề đại ca đối với tỷ thật tốt, huynh ấy thật lòng thương tỷ nha."

"Hắn? Người không thấy lúc hắn trở mặt đâu."

"Rốt cuộc tỷ và huynh ấy có phải vợ chồng hay không?"

"Ta còn chưa quyết định có cùng hắn đi tới Uyển châu hay không, chúng ta đã nói đến Dương Châu sẽ quyết định, kỳ thật ta cảm thấy ở chung với người thì vui hơn."

"Nhưng mà, huynh ấy thích tỷ như vậy....."

"Làm gì có? Đừng nói bậy, mau ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ta thích nàng

Vây quanh bàn ăn nóng hổi, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ.

"Quách huynh, ngày mai chúng ta đã khởi trình, ta kính huynh một ly." Tề Văn Đình một hơi uống cạn.

Tiểu Diệp nhìn chăm chăm về phía Hân Duyệt: "Hân Duyệt tỷ, tỷ còn đến đây hay không."

"Sao vậy, không rồi ta được à, ta cũng không nỡ xa ngươì nha, đại nương à, người nói nếu ta là con gái của người thì tốt biết bao."

"Đúng vậy, vậy, ta cầu còn không được đó." Đại nương hiền lành cười.

"Thật sao? Đại nương, người thật sự đồng ý nhận ta làm con gái?"

"Đương nhiên."

Hân Duyệt ho nhẹ hai tiếng, ngồi đằng hoàng, "Các vị, ta muốn tuyên bố một quyết định: Ta đã nghĩ rồi, không đi Uyển thành, muốn ở lại làm bạn với tiểu Diệp, làm con gái của đại nương."

Nét cười của Tề Văn Đình đọng lại trên mặt, chậm rãi buông ly rượu xuống bàn nhưng vẫn làm đổ nửa chén ra ngoài.

Hân Duyệt liếc mắt nhìn hắn, không dám nhìn, cúi đầu, giống như một đứa nhỏ phạm sai lầm.

Trong phòng lạnh ngắt không tiếng động, làm roi cây kim cũng nghe thấy.

"Tại sao?" Giọng của hắn thê lương run rẩy.

"Ta..... Ta cảm thấy ở cùng với tiểu Diệp vui lắm, ta..... Thực xin lỗi người."

"Ở cùng ta không vui vẻ sao?"

"Không phải, chỉ là ta..... Dù sao, ta đã quyết định rồi, ngày mai người tự mình lên đường đi."

Tất cả mọi người không còn tâm trạng ăn cơm, Hân Duyệt cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Tề Văn Đình cứ nhìn chăm chăm mình, kéo tay tiểu Diệp ra ngoài ngấm sao.

"Người xem, đó là chòm sao sư tử, thường xuyên có mưa sao băng đó."

Tiểu Diệp quay đầu nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang tiến lại gần, liền chậm rãi lui về.

Hắn từ phía sau ôm nàng vào lòng, hai má áp lên mái tóc của nàng: "Trời tối như mực, không lạnh sao?"

... ..

"Không muốn ngắm cảnh đẹp Giang Nam ư? Còn có thịt cua ở Dương Châu, sương mù yên hoa ở Tô Hàng, cầu nhỏ nước chảy."

... ..

"Không muốn nghe ta kể chuyện cười sao, mấy ngày nay không có nàng kể chuyện cười cho ta nghe, ta không ngủ được."

... ..

Nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của nàng, dịu dàng xoay người nàng lại, nhìn vào mắt nàng, thâm tình nói: "Chúng ta ở cùng nhau một tháng, sớm chiều bên nhau, cùng ăn cùng ngủ, mỗi ngày nhìn thấy gương mặt tươi cười vô tư lự của nàng, chính là những ngày tháng vui vẻ nhất đời ta, nàng không vui vẻ sao? Không phải đã nói đến Dương Châu mới quyết định mà, sao lại sớm như vậy? Dương Châu cũng gần Uyển thành, cho dù đến lúc đó nàng không muốn theo ta về nhà, ta cũng đã nói tuyệt đối không làm khó nàng."

Hân Duyệt yên lặng ngắt đầu, cắn môi nhìn hắn, thâm tình nhìn chăm chú..... 1 giây, 2 giây, 3 giây.....

Tề Văn Đình cúi đầu, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: "Ta thích nàng."

Hân Duyệt cả người run lên, còn chưa kịp nói, đôi môi đã bị người ta hôn. Môi hân hơi lạnh, mang theo chút hơi thở bất an, lực đạo không lớn không nhỏ, làm cho Hân Duyệt không trốn được, môi cánh hoa mềm mại, đầu lưỡi linh hoạt, trái tim rung động. Hân không nhanh không chậm từng chút một hòa tan nàng.....

Rốt cục, Hân Duyệt cũng hôn hân, khẽ mở hàm răng, cho hân cơ hội tiến vào, dây dưa cùng đầu lưỡi của nàng, làm loạn hô hấp của nàng, cũng làm rối loạn lòng nàng.

Cảm giác được hơi thở dồn dập của nàng, Tề Văn Đình nổi lên dục vọng, mạnh mẽ hôn xuống, thừa dịp đầu lưỡi của nàng tiến vào miệng mình, gắt gao hút lấy, không cho nàng chạy trốn.....

Kỳ thật hân đã suy nghĩ rất nhiều lý do, những khi nói đến bên miệng lại biến thành: Ta thích nàng.

Ta thích nàng, những lời này cứ quanh quẩn trong đầu Hân Duyệt, xoay quanh, bị hân hôn đến ý loạn tình mê, nàng không thể tự hỏi chính mình có thích hân hay không?

Tề Văn Đình rốt cục ngừng đầu lên, cho nàng một chút không khí, nhìn thấy môi cánh hoa sưng đỏ của nàng thì hài lòng cười, "Hứa với ta, đến Dương Châu hân quyết định. Hãy tiếp tục cùng ta đi hết cuộc hành trình này."

Hân Duyệt yên lặng gật gật đầu, hân không che giấu được vui sướng trong lòng, ôm nàng xoay vòng vòng trong sân.

Một đêm đó, Hân Duyệt không ngủ cùng tiểu Diệp, Tề Văn Đình ôm chặt lấy nàng, nàng mới phát hiện thì ra mấy đêm trước lại lạnh như vậy.

Hân không ngừng nói loạn bên tai nàng: "Tại sao? Nói cho ta biết tại sao đột nhiên không muốn đi cùng ta?"

"Bởi vì..... Ta phát hiện..... Có một chút thích người, nhưng ta không muốn lún quá sâu. Người có biết ta sống rất đơn giản, người và mọi người vì ta không khỏe mà dừng lại, ta lại nghĩ rất nhiều chuyện."

"Nàng không cần nghĩ gì cả, ta sẽ nghĩ dùm nàng mọi thứ." Nụ hôn ngọt ngào như mật lại hạ xuống, Hân Duyệt nghi ngờ không biết bây giờ mình và hân là quan hệ gì.

Sáng sớm ngày kế, tiểu Diệp kéo Hân Duyệt qua một bên: "Hân Duyệt tỷ, Tề đại ca đối với tỷ tốt như vậy, tỷ phải quý trọng nha."

"Nha đầu ngốc, đợi tỷ tỷ giúp người tìm lang quân như ý, người mới biết được cái gì gọi là tốt nha."

Tề Văn Đình đến ôm Hân Duyệt ngay lập tức, sợ nàng hối hận như tối qua, dịu dàng nói: "Trạm tiếp theo chính là Tề Nam, nơi đó vừa mới xây một suối nước nóng, chúng ta nhanh tắm suối nước nóng đi."

Đến Tề Nam, Hân Duyệt mới xem như mở rộng tầm mắt, hồ Đại Minh, suối Báo Đột, Tề Nam thật sự là non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình, khắp núi rừng ngập tràn sắc hoa.

Nhà cửa ở trung tâm thành thị này đều có màu xanh của tre trúc, những kiến trúc có màu đỏ gạch, rất khó thấy được.

Phía bắc một bảng hiệu lớn "Tề gia từ lâu", ở giữa một cái bảng to "Tề gia khách điểm", phía nam lại một biển hiệu "Tề gia suối nước nóng".

A, có ăn có ở, lại còn tắm rửa nữa.

Tề Văn Đình nắm tay Hân Duyệt, vừa đi vào cửa lớn, lập tức có một đám người cúi đầu hô lớn, "Đại thiếu gia, ngài đến rồi."

"Chào đại thiếu gia."

Chường quày ước chừng 40 tuổi, giải tán đám người, đi đến phía trước: "Đại thiếu gia, phòng số 1 chữ thiên, đã chuẩn bị cho ngài rồi, suối nước nóng vừa xây xong, đã có thể sử dụng. Tiết mục đặc sắc tối nay chính là tắm uyên ương, hay là ngài thử trải nghiệm một chút."

Lúc hân nói tới tắm uyên ương, mấy tiểu nhị tựa hồ đang lau nước miếng, Hân Duyệt nghĩ sao lại trùng hợp như vậy? Vì thế mở miệng nói: "Xem như vậy, người đã sớm chuẩn bị tốt nha."

"Dạ, thiếu nữ nãi, bên Đức châu truyền tin, nói hai vị sắp đến, nên chúng tôi đã đợi từ sớm."

Hân Duyệt lúc này mới hiểu được, thì ra những cửa hàng ở Tề gia đều có liên hệ, khó trách từ lúc đến Thương châu, mỗi nơi đến đều có những món nàng thích ăn. Tề Văn Đình không hề nhắc lại chuyện ở cùng phòng, những tiểu nhị này cũng sắp xếp hai người bọn họ cùng phòng.

Bước vào cái gọi là phòng số 1 chữ thiên, quả nhiên khác hân, không chỉ diện tích lớn hơn bình thường vài lần, còn chia ra gian trong gian ngoài, gian ngoài có một bàn tròn lớn, rõ ràng là bàn ăn, có bình phong tử sa, bên trong có thể mờ mờ thấy được một cái giường rất lớn, màn nhung gấm lụa mềm mại, trướng rủ màn che kín đáo, những bài trí khác trong phòng cũng tràn ngập ái muội.

"Duyệt Duyệt thích không?"

"Thiệt là xa hoa."

"Sợ cái gì, vì phu có thể chi được. Nàng cần chỉ nói thích hay không." (đại gia a!)

"Thích."

"Thiếu nữ nãi nói thích, làm phiền Vương chương quây, truyền lời ta thưởng mỗi người mười hai lượng bạc, chương quây một cái hồng bao." (đại gia đúng là đại gia mà)

Cách bình phong, bên ngoài vang lên một trận hoan hô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Uyên ương ôn tuyền1

"Đại thiếu gia, ngài ăn cơm trước, hay là tắm rửa trước?"

Tề Văn Đình nhìn về phía Hân Duyệt: "Nàng nghĩ sao?"

Hân Duyệt nhìn hoàng hôn bên ngoài mới buông xuống, còn chưa đến lúc ăn cơm, "Ta chưa đói, không bằng chúng ta đi tắm suối nước nóng, tắm sạch sẽ rồi, sau đó ăn no hân nghỉ ngơi."

"Được."

Chương quây dẫn hai người tới một gian phòng lớn, bốn phía trang trí lộng lẫy như cung điện, quan trọng nhất là ở giữa có một cái ao lớn, khói trắng ẩm áp lượn lờ.

Nó khác suối nước nóng bình thường ở chỗ chính giữa có ngăn cách, sáu bức bình phong lụa đỏ mỏng manh tụ lại một chỗ, tạo thành một dải phân cách, chia ao nước nóng thành hai nửa vòng tròn, nhưng lại không hoàn toàn tách ra, còn lại ba phần trong ao là thông với nhau.

Chương quây vội giới thiệu: "Đại thiếu gia, đây là suối nước nóng cực phẩm của chúng ta, uyên ương ôn tuyền. Cái gọi uyên ương chính là chỉ thích hợp nam nữ cùng tắm, ngài xem, bình phong chia ao này ra làm hai, có thể chia nam nữ ra tắm riêng; cũng có thể một nam nhiều nữ, ngoài cửa có chỗ để đàn hát ca múa, cách bình phong lụa mong ngấm nhìn những hình ảnh lung linh, cho dù là đại lão gia làm việc không được, chỉ sợ cũng có xúc động. Ngài nhìn bên đây, có giường đá, vật trang trí này nữa, rất thuận tiện đây ạ."

Chương quây vừa đi vừa báo cáo chuyện mờ ám, lại như không chút mờ ám nào.

Hân Duyệt đi theo mặt sau, tuy chương quây không có ý nói nàng biết, có điều nàng vẫn có thể nghe được đó.

Nghĩ đến mọi người cười trần đi vào, bơi lội trong nước nóng vùng vẫy một hồi, sau đó đi ra. Nàng đã nghĩ tới món lẩu dê, gấp một miếng thịt dáo dáo trong nồi, rồi vớt lên ăn luôn.

Đây không phải là lẩu uyên ương hay sao?

Hân Duyệt bụm miệng cười hi ha, mặt cũng đỏ hồng lên. Tề Văn Đình tất nhiên không biết trong lòng nàng nghĩ gì, còn nghĩ nàng ngượng ngùng. đành phải tiến lên quàng vai nàng, chặn chương quây ở phía sau.

Hân Duyệt nói: "Ta không cần ở đây, chúng ta đổi thành mỗi người một gian đi."

Chương quây vội khuyên nhủ: "Thiếu nữ nãi, suối nước nóng này là tốt nhất Tề Nam, chất nước cũng tốt, những chỗ khác kém xa."

Tề Văn Đình cho lão một ánh mắt tán thưởng, nói: "Cứ ở đây đi, chương quây gọi người đi mua hai bộ quần áo mới, lát nữa gọi bà tử đưa đến là được."

Chương quây đáp ứng, lui ra ngoài, từ bên ngoài đóng cửa lại.

"Để ta giúp Duyệt Duyệt cởi áo." Nói xong, liền ra tay cởi.

Hân Duyệt vội tránh thoát, "Không cần, tự ta làm là được, người cởi trước đi."

"Được." Tề Văn Đình sáng khoái đáp ứng.

Hân Duyệt ngồi trên một khối đá tron nhẵn, "Người cởi đi, ta không nhìn." Có điều nàng đang ngồi ở vùng trung gian, nói cách khác có thể nhìn thấy cả 2 bên hồ.

"Nàng tắm bên kia?" Tề Văn Đình cời áo ngoài.

"Ta có hoa thơm bên này của ta, ngươi có giường đá bên kia của ngươi."

Hai mắt Hân Duyệt trộm nhìn thấy Tề Văn Đình cời bỏ áo trong, chỉ còn một cái quần.

Tuy hai người bọn họ ngủ chung đã lâu, nhưng đều là mặc quần áo, đây là lần đầu chân chính nhìn thấy hân cời trần đó.

Ôi, màu da lúa mạch khỏe mạnh, bờ vai rộng, lưng thẳng, không có chút mỡ thừa, thân hình lực lưỡng.....

Ặc, xuống chút nữa..... Xuống chút nữa..... Lộ ra một chút cơ bụng, không biết là ánh mắt nóng rực hay là tiếng nước nước miếng khiến cho Tề Văn Đình chú ý, hân đột nhiên quay đầu, vừa vặn bắt gặp cặp mắt đang hưng phấn kia.

Hân Duyệt bị phát hiện, mặt lập tức đỏ ửng, quay đầu lấy tay che mặt, hân không tìm được cái lỗ để chui.

"Ta..... Kỳ thật là..... Cái kia..... Ở phía bên ngươi có chút động tĩnh, ta mới quay đầu sang một chút thôi....."

Tề Văn Đình a a cười, "Không sao, Duyệt Duyệt thích xem, là vinh hạnh của vi phu, nhạ, bây giờ chưa xem, quay đầu nhìn cho rõ, có hài lòng với dáng người của vi phu không?"

"Ai muốn nhìn ngươi? Mau xuống nước."

Trong tiếng cười sang sảng của nam nhân, bọt nước văng khắp nơi, hân trực tiếp nhảy xuống hồ.

"Nha, dưới nước thật thoải mái, mau xuống đi."

"Ngươi xoay người sang chỗ khác, không cho nhìn lên."

"Được, ta cam đoan."

Hân Duyệt đứng dậy chậm chậm cời áo, lúc còn lại một kiện, do dự một chút, liền chậm rãi lặn xuống nước.

Nước ao ấm áp, cũng không nóng, nhiệt độ vừa phải làm cho từng cái lỗ chân lông cũng được thư giãn, tâm cũng mê say.

"Duyệt Duyệt, tắm nước nóng cời hết thì sẽ thoải mái hơn, nàng còn một kiện trên người hơi bất tiện biết không?"

"Ngươi, ngươi là sắc lang, còn nói không có nhìn trộm, may mắn ta không cời hết." Hân Duyệt cảnh giác đứng lên.

"Ta đâu cần nhìn, nghe tiếng cũng biết." Tề Văn Đình hiển nhiên nói.

"Được rồi, Tề đại thiên tài, từ nhỏ cái gì cũng biết. Vậy ta cời, không cho ngươi nhìn lên nha."

"Mọi người đều ở dưới nước, ta làm sao thấy được."

"Bây giờ ta đã cời rồi, ta ném quần áo lên bờ, ngươi nghe được tiếng không được nghĩ lung tung nha."

"Cam đoan không nghĩ bậy..... Mà đã nghĩ loạn rồi." Nửa câu sau nói rất nhỏ, Hân Duyệt không có nghe thấy.

Hai người cũng không bắt, tùy tiện kỳ cọ một chút lại ngâm nước nóng, Tề Văn Đình dựa người vào thềm đá, "Duyệt Duyệt, kể chuyện ta nghe đi, ta thích nghe nàng kể chuyện cười."

"Ừ, được rồi, vậy kể một chuyện về tắm rửa. Một ngày nọ, rùa đen đang tắm dưới sông, có một con cóc ngồi một bên nhìn. Sau khi rùa đen phát hiện liền nói: Ngươi chưa từng thấy mỹ nhân đang tắm sao? Ngươi xem hai con mắt của ngươi nhìn đến sắp lòi ra ngoài kia!

Con cóc nói, em gái! Đừng chọc ta, không thấy ca ca nhìn ngươi tới nổi đầy da gà hay sao?"

"Không vui gì hết, nàng đang nói nàng là rùa đen, hay ta là con cóc đây, nếu Duyệt Duyệt muốn để ta nhìn, ta nhất định sẽ không nổi da gà, nhưng lại..... Ai! Duyệt Duyệt nhất định không chịu đâu."

Cách lựa mỏng bình phong, Tề Văn Đình bắt đầu đi đích nhìn thấy thân hình lung linh kia, kỳ thật Hân Duyệt chỉ đem đầu lộ ở trên mặt nước, cái gọi là thân hình lung linh chỉ là hân tự mình tưởng tượng thôi.

"Ngươi mới là rùa đen á, được rồi, ta kể một chuyện cho ngươi nghe, nghe giọng hữu khí vô lực của ngươi, cẩn thận xú nữa ngủ quên, chìm xuống nước, ngạt chết ngươi."

Ngày xưa có một quốc vương, một đại quan, vị Thừa tướng này rất ngưỡng mộ bộ ngực xinh đẹp của vương hậu, nhưng hân biết dám mơ ước đến vương hậu chỉ có đường chết thôi.

Hắn kể bí mật của mình với ngự y của quốc vương. Ngự y đồng ý giúp hắn thực hiện nguyện vọng, làm cam kết, đại quan đồng ý cho vị ngự y một món tiền lớn.

Vì thế, ngự y pha chế một loại thuốc sưng đau.

Một ngày, thừa dịp vương hậu tắm rửa, thoa thuốc sưng đau vào áo lót.

Vương hậu mặc quần áo vào, cảm thấy bộ ngực đau nhức. Quốc vương vội vàng truyền ngự y xem bệnh cho vương hậu.

Ngự y nói đây là một loại quái bệnh, muốn trị được, phải nhờ một người thoa thuốc giải vào lười, rồi tự mình liếm ngực của vương hậu bốn giờ, a, chính là hai canh giờ. Người đó là Thừa tướng.

Vương truyền Thừa tướng tiến cung chữa bệnh cho vương hậu. Ngự y đã để thuốc giải vào miệng Thừa tướng.

Vì thế, Thừa tướng rất cực cũng thực hiện nguyện vọng ấp ủ bấy lâu nay, liếm bộ ngực xinh đẹp của vương hậu chừng bốn giờ.

Thừa tướng toại nguyện, vương hậu cũng khỏi bệnh. Thừa tướng về đến nhà, ngự y tới đòi thù lao của hắn.

Chỉ là hắn đã toại nguyện, hơn nữa biết ngự y khẳng định không dám bảm bảo quốc vương, vì thế muốn quyết tiền.

Ngự y tức giận rời khỏi, thế phải cho Thừa tướng trả giá thật lớn.

Vì thế, hắn lại bào chế một loại thuốc sưng đau. Hôm đó, hắn thừa dịp quốc vương tắm rửa, đem thuốc đổ vào quần lót của quốc vương.

Ngày hôm sau, quốc vương lại truyền Thừa tướng tiến cung....."

Hân Duyệt cười ha ha, chuyện cười này do Phi Phi từng kể cho nàng và Tiểu Ngọc nghe, bọn họ đã cười rất lâu.

Phi Phi, Tiểu Ngọc là bạn bè tốt nhất của nàng, mình đến cổ đại lâu như vậy, không biết bọn họ có nhớ ta hay không? Nhưng mà cũng tốt, gặp được một người bạn như Tề Văn Đình, nàng cũng không cảm thấy cô đơn.

Tiếng cười này đối với Tề Văn Đình mà nói cũng giống một loại tra tấn, cách bình phong, mơ hồ nhìn thấy Hân Duyệt cười tươi như hoa nở, mạnh mẽ áp chế liệt hỏa trong cơ thể. Trong lòng thầm nghĩ: Tắm uyên ương cái gì chứ, thấy được sờ không được, cái này không phải tra tấn chết người ta sao.

Tác giả chuyện muốn nói: Cho xúi bình luận nhé, tã không nói nữa

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Uyên ương ôn tuyền2 (cảnh báo H nhẹ ạ)

Hân Duyệt lơ đãng nghe được tiếng rên rỉ "Thống khổ" ở bên cạnh, "Người làm sao vậy, không có việc gì đi, không phải là nóng quá lên máu não chứ. Người đứng có chóng mặt nha, ta không biết bơi, không cứu được người đâu."

Nàng khẩn trương bơi qua bên kia bình phong, lại không biết đáy ao sâu cạn khác nhau.

"A..... Cứu mạng....." Hân Duyệt hụp chân một cái, nhanh chóng chìm vào nước.

Tề Văn Đình lập tức ý thức được Hân Duyệt chìm thật, vội vàng bơi qua bình phong, chớp lấy đầu tóc ở chỗ vẫn còn sùi bọt nước.

Người sắp chết đuối vớ được cọc cô cứu mạng tất nhiên liều mạng ôm lấy, Tề Văn Đình nhìn nàng chỉ có thờ ra, không có hít vào, lập tức ý thức được sự nguy hiểm, nghĩ muốn đem ôm nàng lên mặt nước, lại bị nàng liều mạng ôm chặt, không đứng dậy được.

Tình thế nguy cấp, đành phải bóp mũi của nàng trước, đưa lên đôi môi, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, cung cấp cho nàng chút không khí.

Không biết là bờ môi ấm áp trấn tĩnh cảm xúc của nàng, hay là hơi thở quen thuộc vờn quanh, thân thể không hề cứng ngắc bám víu trên người Tề Văn Đình, mà là mềm mại ôm lấy hắn.

Tề Văn Đình nhân cơ hội mũi chân đạp đáy hồ, mang theo nàng cùng nhau trôi lên mặt nước, bơi vào bờ.

"Nàng không sao chứ."

Mơ màng mở hai mắt, nhìn thấy vẻ khăn trương của hấn, Hân Duyệt vô lực lắc lắc đầu.

Thân mình dựa vách đá, nàng há mồm thở, cho thấy lúc này nàng có bao nhiêu sợ hãi. Làn da trắng nõn đỏ ửng mê người, đôi môi kiêu diễm hơi hé mở, cơ hồ có thể thấy được đầu lưỡi linh hoạt.

Đôi gò bông đào kiều ngạo phập phồng, vừa vụn ở ngang mặt nước, ma sát trước ngực Tề Vân Đình, nhũ hoa phấn hồng nhảy múa trong nước, một vòng ửng đỏ mê hoặc nam nhân.

Hai tay đặt bên hông nàng khẽ dùng lực, liền đem nàng giam vào lòng, cúi đầu, găt gao hôn lên đôi môi anh đào mê người.

"Uhm....." Tiếng rên kháng cự càng kích khởi dục vọng.

Nuốt cánh môi của nàng, chuyển sang hút. Đầu lưỡi khẽ mở hàm răng, tiến công vào miệng nàng, cuồng loạn khuấy đảo, dẫn phát nàng hô hấp dồn dập hơn.

Một bàn tay nâng gáy của nàng, làm cho nụ hôn này sâu hơn.

Tay kia cũng không an phận lướt dọc theo tấm lưng trần, chiếc eo thon gọn, làn da mịn màng, lại tăng thêm ma sát trước ngực.

Nhũ tiêm phấn hồng chạm vào lồng ngực cứng rắn, Tề Vân Đình khẽ run lên, bàn tay dừng lại bên hông nàng chuyển qua trước ngực. Tự tay cảm nhận sự đàn hồi, mềm mại mà săn chắc của ngọn tuyết phong, còn có quả hồng mai đã cương lên vì hấn.....

Trăm mê.....

Sắp nghẹt thở, cảm giác này lần nữa xuất hiện trong đầu Hân Duyệt, hai tay vòng qua bên hông Tề Vân Đình, tựa hồ sợ bản thân lại chìm xuống.

Tề Vân Đình rốt cục buông đôi môi nàng ra, cho nàng cơ hội hô hấp.

Đôi môi nóng bỏng lại châm lửa nóng xuống cần cổ trắng ngà, có lẽ một mảnh tuyết trắng kia màu sắc quá đơn điệu, Tề Vân Đình cố ý lưu ẩn ký của mình ở đó, lưu lại một dấu hôn tươi đẹp. (hồi em đọc 'Dòng sông huyền bí' mới biết dấu hôn là cái chi đó các bác)

Bàn tay cũng dọc theo phía sau một đường xuống phía dưới, dẫn phát một ngọn lửa, hơi dừng lại trên tấm lưng ngọc bóng loáng, tiện đà hung hấn vuốt ve đôi tuyết phong ngạo nghễ kia.

Nâng cơ thể nàng lên, tách hai chân ra, để nàng khóa hai bên hông của mình.

Hân Duyệt toàn thân mềm nhũn được Tề Vân Đình ôm, đầu vô lực dựa bên cạnh ao, tại sao hấn đã dòi môi, mà vẫn hô hấp khó khăn.....

Bầu ngực ngạo nghễ lộ ra trên mặt nước, chói lọi hấp dẫn tầm mắt hấn, dùng đầu lưỡi liếm găt bỏ vài sợi tóc phủ phía trên, mạnh mẽ ngậm lấy hai quả hồng mai, đầu lưỡi linh hoạt làm việc.

"A....."

Thanh âm rên rỉ mê loạn xuyên thẳng vào não hấn, thân thể mềm mại trong lòng ngực dẫn phát một ngọn lửa lớn hơn, không nhanh không chậm xoa bóp kiêu đồn, nhẹ nhàng cần vành tai đỏ ửng của nàng, hơi thở nóng bỏng làm nàng run rẩy muốn trốn tránh, ở nàng bên tai động tình ní non: "Duyệt Duyệt, từ nay về sau, chúng ta sinh đồng giường, chết đồng huyệt, bạch đầu giai lão."

Vừa lòng nhìn thấy biểu tình mê say của nàng, lửa nóng trên thân thể mềm mại sớm biểu minh khát vọng của nàng, bàn tay vuốt ve kiêu đồn chưa từng lơ lửng, đình cứng rắn sớm tìm đúng vị trí. Không để cho nàng cơ hội ăn đau lùi bước, hấn phải đánh nhanh thắng nhanh mới được.

Ôm chặt..... Nhanh chóng..... Hít sâu một hơi.....

"Đại thiếu gia, thiếu nữ nãi, quần áo mới mua đem tới rồi ạ. Hai người nhìn xem có hợp hay không?"

Lúc hấn sắp xâm nhập, cửa lớn kéo kẹt một tiếng bị đẩy ra, một bà tử ôm hai bộ quần áo đi đến.

Đột nhiên tràn đến luồng gió lạnh làm Hân Duyệt giật mình, ý nghĩ cũng tỉnh táo lại, nhìn về phía bóng dáng đang đến gần, đột nhiên phát hiện ánh mắt phản hận của Tề Vân Đình, mới nhận ra trạng thái của hai người bây giờ.

"Ai cho người vào, cút ra ngoài cho ta." Tề Vân Đình gầm lên một tiếng, Hân Duyệt đã tránh khỏi vòng ôm của hấn, dọc theo bờ ao đi đến phía bình phong bên kia.

Trên gương mặt nở nụ cười lấy lòng, bà tử có vẻ cũng phát hiện mình đến không đúng lúc, lấp bắp nói: "Là..... Là chương quỳ..... Bảo tôi mang quần áo tiến vào."

"Cút." Tề Vân Đình giận dữ.

Bà tử kích động buông quần áo, xoay người chạy trốn chết, còn may chưa quên đóng cửa.

Tề Vân Đình kiềm nén lửa giận, hít thở sâu, thay một bộ mặt tươi cười, xoay người hướng Hân Duyệt: "Duyệt Duyệt, chúng ta tiếp tục a."

Hân Duyệt cảnh giác tròn tròn mắt: "Ngươi đừng tới đây."

Tề Vân Đình vẫn chưa chịu lùi bước, "Duyệt Duyệt, nàng rõ ràng cũng muốn mà, chúng ta tiếp tục nha."

Hân Duyệt liếc xéo: "Ngươi đứng lại, đừng tới đây, bằng không ta kêu to. Ai muốn, là ngươi thừa dịp ta gặp nguy, chiếm tiện nghi của ta. Ngươi dám dùng sức mạnh với ta, ta liều mạng với ngươi."

Tề Vân Đình bắt đầu đi đứng lại, "Duyệt Duyệt, đừng như vậy, vừa rồi còn tốt mà."

Chúng ta đều đã nói bạch đầu giai lão, sau đó nàng muốn dừng lại, không phải muốn mạng của ta sao."

"Ngươi nói vậy, ai nói gì với ngươi, cổ nhân các ngươi rất khó chơi, lần đầu tiên cho ngươi, liền bị ngươi khống chế cả đời. Ta mới không cần đâu, ngươi mau về bên kia của ngươi đi."

Tề Vân Đình quyết định thay đổi chiến thuật: "Vậy cho ta hôn một chút."

"Không được."

"Sờ một chút cũng được."

"Tránh ra, ngươi bại hoại."

Hai người giằng co, ai cũng không chịu nhượng bộ.

Tề Vân Đình nhú mày: "Ta thực thống khổ, nàng có biết không."

Hân Duyệt cũng tức giận: "Nếu ngươi đem ta OOX, thì vui sướng của ngươi được gây dựng trên thống khổ của ta, ngươi có biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Giận dữ

Tề Vân Đình nắm chặt hai tay phần huyệt đâm xuống mặt nước, "Được, ta chờ, ta không tin không chờ được tới lúc nàng cam tâm tình nguyện."

Hắn tức giận trở về phía bình phong bên kia.

Hân Duyệt đột nhiên muốn cười, cố gắng cắn môi không dám lên tiếng, sợ chọc giận hắn.

Hít thở sâu, 1234

"Ta không tắm nữa, phải lên bờ mặc quần áo, ngươi đừng nhìn lên nga." Hân Duyệt nghĩ nên nói, tắm ôn tuyền còn không bằng tắm với ngươi, kỳ thật ngươi cũng rất tốt. Nhưng nàng không có lá gan đó.

Tề Vân Đình chưa hết giận thở hổn hển: "Vừa rồi cái gì không nhìn thấy, nàng còn muốn lần thứ hai?"

"Xía, lưu manh, dù sao ngươi nhắm mắt lại là được rồi."

Tiếng nước ào ào và thân hình lung linh xuyên qua bình phong kích thích thần kinh của hắn.

"Vừa rồi nếu không phải ta kéo nàng khỏi mặt nước, sợ rằng nàng đã sớm gặp Diêm vương gia, cũng không cảm ơn ta."

"Ngươi đúng là đã cứu ta, nhưng ngươi cũng chiếm không ít tiện nghi của ta, hừ! Huề nhau." Hân Duyệt nhanh chóng mặc xong quần áo.

Trong đầu Tề Vân Đình vẫn còn hình bóng Hân Duyệt mềm mại không xương ý loạn tình mê, vốn hết thấy thuận lý thành chương, nước chảy thành sông..... Nước không chảy thành sông, hắn oán hận đánh lên mặt nước, bực bội nhảy lên bờ, qua loa mặc quần áo, đuổi theo Hân Duyệt đang rời khỏi phòng tắm.

Chường quây, quân sự phòng tắm, cùng những chường quân của tửu lâu sớm đã đợi ở thiên đình, một đám cúi đầu, ủ rũ, diện mạo như vừa thua cuộc không bằng.

Vừa rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng đi xa, bây giờ là từng bước nện xuống sàn nhà, trái tim mọi người cứ nhảy thót tới cổ họng.

Tề Vân Đình bước vào, đá bay chiếc ghế con cạnh đó, làm bà tử đang đứng giữa nhà sợ tới mức hai chân mềm nhũn quỳ xuống.

"Đại thiếu gia, đều là bà lão tôi đây có mắt không trông, đi vào không đúng lúc, phá hỏng chuyện tốt của ngài....."

Tề Vân Đình "Rầm" một tiếng vỗ bàn, có cần nói trực tiếp như vậy không.

Bà tử quỳ trên mặt đất, run run nói không thành lời.

Tề Vân Đình kiểm nén lửa giận, thở phì một hơi, nhẫn nhịn ý muốn đá văng bà ta.

Chường quỳ chấp tay giúp đỡ: "Đại thiếu gia, vừa rồi ngài căn dặn mua hai bộ quần áo đem vào, chúng tôi cũng không biết..... Ngài tức giận."

"Tức giận?" Tề Vân Đình giận trợn trừng mắt, ánh mắt lăm liết làm người ta không rét mà run.

Một bóng dáng nhanh nhẹn chạy vào, "Đại..... Đại thiếu gia, thiếu nãi nãi nói đói, phòng bếp đang đợi ngài trở về mới dọn thức ăn."

Tề Vân Đình hừ một tiếng, đứng dậy bước ra ngoài, nhóm quần sự vội vàng đuổi theo.

Hân Duyệt tóc dài còn ướt phân tán trên vai, lấy tay chống cằm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của mình, ý cười trong suốt nhìn thấy Tề Vân Đình thở phì phò ngồi xuống.

Bọn tiểu nhị như đàn cá bơi vào, trong nháy mắt trên bàn đã bày đầy cao lương mỹ vị.

Một bên là núi lửa tùy lúc có thể phun trào, bên kia là chủ tử mới tươi cười như hoa cúc, cho nên một loạt bà tử quần sự đều chọn đứng bên người thiếu nãi nãi.

"Thiếu nãi nãi, đây là các món ăn nổi tiếng của Tề Nam, cá chép Hoàng Hà chua ngọt, ngoài giòn trong mềm, chua ngọt vừa đủ, rất ngon miệng."

"Thiếu nãi nãi, người xem, đây là gà hồ lô. Dùng giao bạch ở Tề Nam, hồ lô, ngó sen trắng, hạt sen, hoa sen trắng hấp thịt, xé sợi tinh tế, tươi mới ngon miệng, mùi thơm ngát không ngán."

Hân Duyệt vui vẻ ăn, "Ừ, không tệ, quả nhiên danh bất hư truyền."

Tề Vân Đình gấp bừa một món nhét vào miệng, nhai vài miếng thì đập đũa xuống bàn.

"Đây là đồ ăn gì vậy, thật khó ăn, gọi đầu bếp cho ta."

Hân Duyệt liếc hần một cái, tiếp tục vui vẻ ngồi ăn.

"Tiểu nhị ca, món này không tệ, gọi là gì vậy?"

Tiểu nhị lau một tảng mồ hôi lạnh trên trán, vội khom người nói: "Thiếu nãi nãi người cho tiểu nhân sống với, gọi tiểu nhị là được, người đem..... Chử ca bỏ đi. Đây gọi là nãi hương bồ, cũng là món ngon ở Tề Nam."

Khi nói chuyện, đầu bếp đã đến.

Chường quỳ tiến lên bẩm báo: "Đại thiếu gia, lần trước lúc ngài đến, khen Mã Ba nấu ăn ngon, lần này đồ ăn cũng là do hần nấu."

Tề Vân Đình nhướn mày: "Vậy thì đã sao, khó ăn như vậy, trừ một năm tiền công."

Mọi người hóp một ngụm khí lạnh, Mã Ba sợ tới mức cúi đầu không dám nói gì, môi cũng cắn sắp nát.

Chường quỳ ho nhẹ một tiếng tăng thêm can đảm, "Đại thiếu gia, nhà Mã Ba trên có mẹ già bảy mươi, dưới có một vợ hai con gái, đều dựa vào tiền công của hần mà sống."

Tề Vân Đình trung bộ mặt hàn băng ngàn năm, không chút động lòng.

Hân Duyệt thật sự xem không được nữa, lấy chút can đảm, hỏi: "Mã Ba, tiền công một năm của người là bao nhiêu?"

"Tiểu nhân mỗi tháng năm lượng bạc, một năm là sáu mươi lượng, qua năm mới được lĩnh một cái hồng bao riêng."

Khó trách trong các chi nhánh của Tề gia đều là người lâu năm, thì ra đãi ngộ đúng là không tệ.

Hân Duyệt nhận lấy khăn ẩm tiểu nhị đưa, xoa xoa tay, vươn tay về phía Tề Vân Đình. Giơ móng vuốt nhỏ vào trong ngực Tề Vân Đình sờ loạn.

Tất cả mọi người choáng váng, đổ dành thiếu gia kiêu gì vậy..... Thật là. Vì thế đều tự cúi đầu, người đếm kiến thì đếm kiến, người tìm hang chuột thì tìm hang chuột.

Trong lúc nhất thời phong lặng ngắt như tờ, có thể nghe được tiếng thờ ngày một dồn dập của Tề Vân Đình.

"Sờ loạn cái gì vậy?" Hân rốt cục nhìn không được, đề thấp giọng hỏi.

"Ngươi thiệt là, nhỏ mọn như vậy, vài tờ ngân phiếu giấu kỹ vậy làm chi?" Hân Duyệt rốt cục lấy ra xấp ngân phiếu từ ngực của hắn. Tìm ra tờ một trăm lượng, đưa cho Mã Ba:

"Đồ ăn không tệ, ăn rất ngon, hân phạt ngươi không liên quan gì, đây là tiền thưởng một trăm lượng của ngươi."

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên, thì ra là tìm ngân phiếu, còn tưởng rằng thiếu nãi nãi đang hạ hỏa cho thiếu gia nữa chứ.

---- nghĩ rằng nàng đang đổ dành ta, thì ra là.....

Hân băng trên mặt Tề Vân Đình dày thêm vài phần.

Mã Ba kia nào dám nhận, chỉ nhìn về phía Tề Vân Đình.

"Này, ta nói thì ngươi cầm đi nha."

"Tiểu nhân không dám."

Hân Duyệt xem hắn sợ tới mức như vậy, lại không thể trách cứ, chỉ đành mất hứng chu môi nhìn về phía Tề Vân Đình: "Ngươi nói câu gì đi."

Tề Vân Đình bắt đầu nhìn nàng liếc mắt một cái: "Thiếu nãi nãi cho ngươi, còn không mau nhận đi, chút nữa nàng tê tay thì ai lo đây?"

Mã Ba trộm cười, vui vẻ nhận ngân phiếu, lui xuống.

Hân Duyệt xem Tề Vân Đình biểu hiện cũng không tệ lắm, liền gấp một chút thức ăn đưa đến bên miệng hắn: "Cái này ăn ngon lắm, ngươi nếm thử đi."

Không ngờ, hắn vung tay lên gạt phăng đôi đũa của nàng: "Không ăn."

Con bà nó, chảnh..... Cho ngươi cái bậc thang, ngươi còn không leo xuống. Nổi giận gì với ta chứ, ta cũng không phải là tiểu nhị trong tiệm của ngươi.

"Người ta tốt bụng dứt ngươi, ngươi tức giận cái gì chứ. Nếu ghét ta như vậy, có chuyện gì đêm nay ngươi đừng ngủ trong phòng nữa."

Giận..... Tề Vân Đình trên trán nổi gân xanh-- trước mặt nhiều người như vậy lại xù lông với ta.

"Chường quây, dọn phòng cách vách cho ta," Đứng lên, từ trên nhìn xuống Hân Duyệt

"Có chuyện gì nàng cũng đừng tìm đến ta. Nàng cứ giận ta đi, tức chết ta, không phải nàng cả đời làm quả phụ hay sao."

"Ai thủ tiết cho ngươi, ngươi chết, ta lập tức liền....."

"Đủ rồi." Không đợi Hân Duyệt nói xong, Tề Vân Đình đập bàn, phát tay áo mà đi.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mọi người bình luận một chút nha, có sai sót gì ta sẽ sửa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hòa hảo

Đêm dài, Hân Duyệt nằm trên giường, lăn qua lăn lại.

Trong đầu vẫn là gương mặt tức giận của Tề Vân Đình, hơn nữa cái liếc mắt lúc hắn đập bàn rồi đi nhìn mình, có u oán, có phẫn hận, có ủy khuất.....

Phiền não vò vò đầu, chẳng lẽ là tại mình làm quá? Hắn chưa bao giờ nổi giận ghê như vậy, vẫn đối với mọi người không tệ, tuy nói không tính gả cho hắn, chỉ là kết bạn đồng hành, nhưng dù sao vẫn mang danh thiếu nãi nãi, cũng nên cho hắn chút mặt mũi.

Hân Duyệt nghĩ thông sai lầm của mình rồi, phòng cách vách còn không có động tĩnh, hắn còn chưa trở về, đi đâu vậy?

Đang suy nghĩ, tiếng bước chân lao đảo xa gần vọng đến, mang theo mùi rượu.

Cửa phòng cách vách bị đẩy ra, hình như một vật rất nặng đặt lên giường.

Hắn đã trở lại? Cách một gian phòng còn ngửi được mùi rượu, xem ra hẳn khẳng định là uống rượu rồi.

Nếu không..... Đi qua nhìn xem?

Hân Duyệt do dự đứng dậy, bất tri bất giác đã đến trước cửa.

“Đại gia, ngài đừng gấp như vậy mà..... Thật đúng là giận Bách Hợp hay sao, ta không phải đến đây rồi thôi.....”

Thanh âm kiều mị đến tận xương.

Hân Duyệt mở cửa, vừa vận nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp hờ hững đứng đó.

Chơi gái???

Đáng ghé, Tề Vân Đình ngời khinh người quá đáng, cho dù ta không phải thê tử chân chính của người, dù sao cũng là người dùng hoa kiệu rước ta ra khỏi nhà. Không có trách nhiệm như vậy, trước mắt ta lại đi tìm gái, không muốn sống chẳng.

Hân Duyệt không nghĩ nhiều, khí huyết dâng trào, máu nóng dâng lên não, hai bước tiến lên, một cước đá cửa phòng.

“Tề Vân Đình, người lần ra ngoài cho ta.”

Cảnh tượng trong phòng đang tươi đẹp, nữ tử sau lưng đã cởi sạch, chỉ còn cái yếm trước ngực, nam thì vạt áo mở rộng, lòi bụng mỡ nhìn không sót thứ gì.

Hân Duyệt ngây ngẩn cả người, bọn họ cũng ngây ngẩn cả người.

Không phải Tề Vân Đình, tại sao lại không phải?

Nam say rượu nhìn về phía Hân Duyệt, may mà nàng lạnh lẽo, vội rời khỏi phòng, từ bên ngoài đóng cửa lại, nói to: “Xin lỗi, nhận sai người.”

Nam nhân kia cũng không muốn làm lớn chuyện này, đến khóa chặt cửa thì vội vàng làm vận động thoát y.

Hân Duyệt chậm rãi xuống lầu, hẳn đi đâu chứ? Không ở cách vách, không phải thật sự đi tới những chỗ đó chứ?

Nàng đột nhiên hoảng lên, không muốn hẳn tìm nữ nhân gì cả, có điều việc hôm nay, nói thế nào cũng có liên quan tới mình. Lỡ như hẳn nhiễm phải HIV gì gì đó, một mạng coi như xong, không phải mình áy náy cả đời hay sao.

Nàng mờ mịt đi qua đi lại trên lầu, đêm dài, mấy chiếc lồng đèn đỏ yên tĩnh chiếu sáng thính đường, cả đám tiểu nhị cũng đi ngủ rồi.

Hắn đi đâu được chứ?

Hân Duyệt đột nhiên phát hiện trường phòng còn đèn sáng, nàng đi qua, nhìn qua khe cửa khép hờ thấy Tề Vân Đình đang kiểm tra sổ sách với chương quảy, trong lòng một trận vui sướng.

“Vân Đình, người ở đây à, ta tìm người này giờ.” Hân Duyệt nhẹ nhàng đi đến bên người hắn.

Tề Vân Đình thân mình vừa động, nhưng không quay đầu lại, cũng không nói gì.

Chương quảy vội thu dọn sổ sách, “Đại thiếu gia, đêm đã khuya, ngày mai tiếp tục, tiểu nhân cáo lui trước.” Nói rồi nhanh chóng biến mất.

Hân Duyệt giơ bàn tay lạnh băng áp lên mặt Tề Vân Đình, nhỏ giọng nói: “Ta sai rồi, người đừng giận mà.”

Nắm lấy tay nàng, “Sao tay lại lạnh như vậy?”

“Trở về ngủ đi, đã khuya rồi.”

“Đêm nay ta ngủ ở trường phòng đi, ta ngủ cùng nàng, chẳng qua là vì bảo vệ nàng, dù sao nàng là ta dùng kiệu hoa rước về. Ta không hy vọng nàng xảy gì chuyện gì ngoài ý muốn, nếu đến Dương Châu nàng và ta chia đường mà đi, ta cũng tính là đã tròn nhân nghĩa. Có điều, nếu nàng không muốn ngủ cùng ta, thì sau này chúng ta chia ra ngủ đi.”

Hân Duyệt hất hắn nói không nên lời, nước mắt vòng quanh, “Ta biết hôm nay ta nói chuyện rất khó nghe, tổn thương tự tôn của người. Sao này ta chú ý một chút không được sao?”

Tề Văn Đình ôm thân hình run run của nàng vào lòng, để nàng ngồi trên đùi của mình, “Kỳ thật, hai chúng ta thật sự không hòa hợp, là ta thích nàng thẳng thắn, không xiển nịnh, nhưng cũng không chịu được nàng nói năng vô ý như vậy.”

Hân Duyệt cứng rắn đứng lên, cắn môi, “Vậy được rồi, nếu ngươi đã không chịu được ta, vậy ta vẫn nên về Đức châu thôi. Chúng ta cũng không cần kết bạn đồng hành nữa.”

Quyết tuyệt xoay người, mở cửa đi ra ngoài.

Tề Văn Đình nhanh đi hai bước, ôm lấy nàng, “Ai cho nàng đi, chọc ta tức giận như vậy, giờ muốn trốn?”

Hân Duyệt ôm lấy cổ hắn, vùi đầu vào ngực hắn cười khúc khích: “Biết là ngươi bỏ không được mà.”

Tề Văn Đình cũng bất đắc dĩ cười: “Biết ta thương nàng thì được rồi.”

Có vài đôi mắt rình trộm lấp lánh, a: Vợ chồng son giận dỗi, thật đúng là đầu giường giận, cuối giường hòa, không phải, là ôm trở về phòng.

b: Thật sự là một vật khác một vật, đại thiếu gia của chúng ta không thể giận thiếu nãi nãi được

c: Rõ ràng là thiếu nãi nãi dễ dàng đại thiếu gia mà

d: Vừa rồi bộ dạng trở mặt của đại thiếu gia, làm ta sợ tới mức hồn chưa kịp quay về, hòa hảo rồi thật tốt, chúng ta qua ngày cũng dễ dàng hơn.

Rửa mặt xong, hai người trên giường nằm. Hân Duyệt lại như thế nào cũng ngủ không được, “Ta không phải là người hay giấu tâm sự, có chuyện ta muốn nói với ngươi.”

“A? Nói đi.”

“Kỳ thật ta không phải là Mai Nhị Nha, Mai Nhị Nha chân chính trước một ngày ngươi đến U châu đã thất cổ chết. Ta là một người ở thời không khác, không biết sao hồn phách của ta lại bị hút vào thân thể này. Ngày đó ta gặp tai nạn xe, ta nghĩ mình đã chết rồi, không ngờ lại đến quốc gia này. Ta học lịch sử Tần hoàng Hán vũ, Đường Tống Nguyên Minh Thanh, không có Thăng quốc của các ngươi. Cho nên, ngươi mới cảm thấy ta lạ như vậy.”

Tề Văn Đình xoay người ngồi dậy, kinh ngạc nhìn nàng. “Mượn xác hoàn hồn?”

“Có thể nói như thế, ngươi sợ?”

“Sợ cái gì, chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy, nàng cũng chỉ giống người bình thường thôi mà.” Hắn lại nằm xuống, tự nhiên nói.

“Trừ bỏ suy nghĩ không giống với các ngươi, cũng không có gì đáng sợ đâu.”

“Vậy nàng còn có thể trở về không?” Trong giọng nói có một tia không yên.

“Chắc là không về được, ta nghĩ ta sẽ chết già ở nơi này.”

“Nói cách khác, kiếp trước nàng đã chết rồi, đây là kiếp sau của nàng.”

“Chắc vậy, thật ra ta biết quy củ cổ đại của các người, chỉ là không muốn tuân theo thôi, ta cảm thấy như vậy mệt chết được.”

“Rất nhiều nghi vấn, ta bây giờ cũng đã hiểu được.”

Hân Duyệt nổi lên lo lắng nhìn Tề Văn Đình: “Ngươi thật sự không sợ ta?”

Tề Văn Đình nhẹ nhàng cười: “Có cái gì đáng sợ đâu, nữ nhân toàn thiên hạ đều sợ ta, chỉ có nàng không sợ. Chúng ta đều là người đã chuyển thế, chẳng qua nàng không uống canh Mạnh bà mà thôi. Ta rất tin tưởng ánh mắt của mình, nàng không phải quỷ, đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Yêu chiều vỗ vỗ gương mặt Hân Duyệt.

Hân Duyệt thật sự vui vẻ, nàng nghĩ đến Tề Văn Đình sẽ sợ tới mức tè ra quần, không nghĩ tới cổ nhân mê tính lại không nghĩ chuyện này có gì to tát.

Như vậy về sau chính mình có thể sống càng thoải mái hơn.

Không nghĩ Tề Văn Đình bổ sung một câu: “Chuyện này nàng nói với ta là được, về sau không cần nhắc lại, nhiều người biết, không có lợi cho nàng.”

“Ừa.”

Hai người đều tự nghĩ tâm sự, cũng không nói nữa.

Ngoài cửa sổ, trên núi phía nam truyền đến tiếng tiêu du dương.

Như khóc như nói, như mê như say, uyển chuyển như thế, triền miên như thế, bi thương như thế.....

Hân Duyệt rất thích nghe tiếng tiêu, nàng từng chìm đắm trong (Tiểu ngạo giang hồ), không thể tự kiềm chế. Nông nổi đi đăng kí ban cổ cầm, kết quả chỉ học được bài cầm tiêu hợp tấu (Thương Hải nhất tiểu), có điều sau này cùng bạn học cải biên khúc (Tiểu ngạo Giang hồ) thành cầm tiêu hợp tấu.

Hiện giờ nghe tiếng tiêu như thế, không khỏi nhớ tới giấc mộng giang hồ của mình.

Nàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhìn đám cây cối um tùm trên núi phía nam, trên một gốc cây cổ thụ, một người áo trắng bay bay, đứng trước gió, tập trung thổi tiêu.

Tuy nhiên khoảng cách quá xa, thấy không rõ vẻ mặt của hắn, chỉ bằng dáng người cao ngất quần áo phiêu dật, liền đủ để mê hoặc chứng sinh.

Quá đẹp trai!

Hân Duyệt trầm tĩnh nhìn khung cảnh như thơ như họa trước mắt, bị lạc trong tiếng tiêu như khóc như nói kia.....

"Là hắn." Không biết từ khi nào, Tề Văn Đình đã đứng phía sau.

"Ngươi biết hắn? Hắn là ai vậy?" Hân Duyệt giật mình quay đầu lại.

Tề Văn Đình đóng cửa sổ lại, kéo Hân Duyệt trở lại trên giường." Trời sắp sáng rồi, ngủ đi. Chắc không phải hắn, hắn làm sao đến đây được. Quá xa, thấy không rõ."

"Ngươi biết không, ta có thể xuyên đến nơi này, kỳ thật cũng không sai. Vừa vặn có thể một lần du ngoạn giang sơn, tương lai ta làm một đại hiệp, là có thể tung hoành giang hồ, vui vẻ rong chơi. Oa! Thật vui qua đi." Quay đầu nhìn về phía Tề Văn Đình, thì thấy hắn đã ngủ rồi.

Đêm nay, Hân Duyệt nằm mơ thấy mình cùng vị thiếu hiệp áo trắng kia cầm tiêu hợp tấu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nam hạ

Tề Văn Đình luôn khởi hành sớm, hôm nay là một ngoại lệ.

Mặt trời đã lên cao ba sào, Hân Duyệt bị những âm thanh tạp nham bên ngoài đánh thức. Dụi dụi đôi mắt nhap nhem chưa tỉnh ngủ, vò vò đầu tóc dài hỗn loạn, đẩy cánh cửa sổ nhìn ra phố.

Bên ngoài người đông nghìn nghịt, nói đúng hơn đều là nam nhân, sắp xếp thành hàng dài, không biết đang chờ đợi cái gì.

Chỉ nghe một người mập mạp nói: "Nghe nói tối hôm qua Tề đại thiếu gia bận rộn, đến bây giờ còn chưa có rời giường đâu."

"Đúng vậy, phỏng chừng là suối nước nóng kia chữa khỏi bệnh cũ của hắn." Người xếp hàng phía sau nói tiếp.

"Hắn thì có bệnh cũ gì, không phải là mạnh mẽ quá thôi sao, ha ha ha."

Có người trêu ghẹo một lão nhân râu tóc bạc trắng: "Đại gia, ngài đến từng tuổi này rồi, còn có thể được không?"

Lão nhân vuốt râu, không tức giận nói: "Chưa nghe nói suối nước nóng kia chữa được bách bệnh hay sao, chút chuyện nhỏ của ta tính là gì. Tề gia lại không quy định để các người báo danh, lão hủ ta cũng phải khiêm tốn một chút."

Chung quanh lại cười ầm lên.

Hân Duyệt âm thầm phi nhô: Xem ra cô nhân bảo thủ cũng chỉ chen ép nữ nhân, nam nhân vẫn nói năng phóng khoáng đó thôi. Ngắm lại cũng đúng, cô đại không phải có rất nhiều xuân cung đồ gì gì đó hay sao, cũng giống như AV (adult video) ở hiện đại đó thôi, nói vậy chuyện vợ chồng lúc đó cũng đâu bí mật gì.

Không biết khi nào, Tề Văn Đình đã dán phía sau lưng Hân Duyệt.

"Nhiều người tới báo danh như vậy, Tề gia các người buôn bán có lợi thiệt đó." Hân Duyệt ngửa đầu nhìn về phía hắn.

Mặt Tề Văn Đình không chút thay đổi, rất đăm đăm.

Một tên sai vặt còn nhỏ tuổi đột nhiên chỉ vào lâu hai nói: "Kia không phải là Tề đại thiếu sao, trong ngực hắn là thiếu nữ rồi, thật đúng là một mỹ

nhân, khó trách đại thiếu gia hôm nay luyến tiếc không rời giường.”

"Đúng vậy, đúng vậy, người xem bộ dáng liễu yếu đào tơ của thiếu nữ nãi, cũng đã biết chiến hướng tới qua thế nào rồi."

Hân Duyệt đỏ mặt xoáy người, cúi đầu vào trong ngực hắn, cắn răng nói hai chữ: "Đóng cửa."

Trên mặt Tề Vân Đình không cười, nhưng trong lòng đã sớm nở hoa, thân mình nhẹ nhàng run rẩy, cũng không có ý muốn đóng cửa.

Cho người mở nửa áo trong nè, cho người lộ ra khuôn ngực rắn chắc nè, vậy đừng trách ta không khách khí. Hân Duyệt một ngụm cắn xuống, Tề Vân Đình ăn đau cúi đầu nhìn.

Dưới lầu có người kinh hô: "Mau nhìn kia, hai người Tề đại thiếu thân mật quá."

Tề Vân Đình nhanh chóng đóng cửa sổ, đem tiểu yêu nữ mang về bên giường.

Dấu răng rướm máu, đỏ tươi chói mắt, cái miệng phẫn hồng mềm mại như khiến chiến tính nhẫn nại của hắn.

Thật nhanh, dùng tay trái bắt lấy tay nàng để lên đỉnh đầu, tay phải vỗ về gò má ửng đỏ, "Nói, nếu không ta báo thù."

Hào hán không chịu thiệt trước mắt, nên cúi đầu thì cúi đầu, "Nếu không, ta giúp người lau khô nước miếng là được chứ gì." Người nào đó mơ màng nhìn thấy mình để lại nước miếng trên ngực người ta.

Tề Vân Đình dùng ngón tay quét một chút nước miếng, đưa vào trong miệng mình, vút cho nàng một ánh mắt mê người, "Hương vị không tệ, ta tự làm là được. Chịu ân một gấu nước, báo đáp cả hồ đây, nàng cần ta một ngụm, ta đương nhiên trả lại nàng một trăm cái."

"Không cần....."

Tiếng kháng nghị biến mất trong miệng hắn, bá đạo hôn xuống, sao còn quần nàng muốn hay không.

Môi lưỡi dây dưa, lúc chậm lúc nhanh, vô cùng triền miên.....

Thật lâu sau, Tề Vân Đình ôm lấy Hân Duyệt, nghiêm mặt nói: "Lần sau còn châm lửa, thì không dễ dàng như vậy đâu, có biết không."

"Đây còn gọi là dễ dàng, sắp muốn mạng người ta rồi." Hân Duyệt há mồm thở dốc.

Tề Vân Đình mặc quần áo, cung chịu vỗ vỗ mặt nàng, "Mau mặc quần áo, nàng không đói sao? Bằng không chúng ta lại đi tắm suối nước nóng nha."

Nhìn thấy vẻ mặt dè dặt của hắn, Hân Duyệt không tức giận nói: "Muốn tắm thì người tắm đi, ta mới không đi đâu."

Ăn xong cơm, Hân Duyệt tiện tay lôi kéo Tề Vân Đình đi theo đường cửa sau.

Tại sao là cửa sau?

Cửa trước đông người, hơn nữa này thành Tề Nam này ai cũng gần như biết bọn họ rồi, chỗ nào cũng nói từ ngữ thân mật, ai chịu được.

Xem ra sau này không thể cứ phô trương như thế nữa, vẫn nên giản dị một chút có vẻ tốt.

Có điều vẫn có người nhìn thấy vợ chồng Tề gia cùng cưỡi một con ngựa, vì thế đám tân hôn thiếu phụ bạo dạn đều lấy Tề gia Thiếu phu nhân làm hình mẫu, cùng với trạng phu đi tắm suối nước nóng uyên ương, cưỡi ngựa dạo phố.

Vì thế, Hân Duyệt lại lập công lao hạn mã về xúc tiến tình cảm vợ chồng.

Một đường về phương nam, cuối cùng hơn nửa tháng sau đến Dương Châu.

Hân Duyệt lần đầu tiên nhìn thấy đình đài lầu các, cảnh đẹp thủy tú sơn minh của Giang Nam, hưng phấn thét chói tai. Tề Vân Đình đành phải ôm sát eo nàng, sợ nàng ngã xuống ngựa.

Đọc theo đường đi, đi bộ đi thuyền, du sơn ngoạn thủy thật cũng thích ý.

Lúc Hân Duyệt nhàm chán, sẽ bắt chúc một số tuồng kịch ác ý, tỷ như trộn hạt tiêu trong bánh bao, đút cho Tề Vân Đình ăn, hoặc là lúc đi ngủ, đem tất chân của mình đặt trong chân của hắn. Có khi hắn luyện chữ, động tay động chân trong nghiên mực của hắn. Còn có thể đứng sau lưng nhắm đứng đầu hắn, dùng đồ vật ném qua, sau đó lúc hắn quay đầu lại, thì lấy vẻ mặt vô tội nhìn ra cửa sổ ngắm phong cảnh.

Tề Vân Đình cũng không giận, lúc đó sẽ ôm lấy nàng hôn cuồng nhiệt, tính như là trừng phạt.

Chỉ sợ biết rõ trong đồ ăn có hạt tiêu, cũng sẽ một ngụm bắt nó ăn luôn, bởi vì ở lúc mình bị sặc khổ sở, nàng sẽ cười tươi như hoa nở. Thời tiết càng ngày càng nóng, chân bông dày bị đốt thành mền mỏng, có khi nàng ngủ không yên phận lộ bắp đùi ra ngoài, cũng rất quân tử đắp mền lại cho nàng, tuy nhiên chính là nhân cơ hội sờ soạng một phen. Rõ ràng có thể né tránh tập kích của nàng, lại tình nguyện bị nàng đánh trúng, đáy lòng sẽ có một chút ngọt

ngào nho nhỏ.

Nàng ngoan nhất là lúc phải ở đêm trong rừng núi, đi theo hắc bất thỏ, theo phân phó của hắc đi đốt lửa, đêm xuống thì rút trong ngực của hắc ngủ.

Dương Châu, sắp đến Uyển thành. Là nơi bọn họ làm giao ước, hai tháng sớm chiều bên nhau, Tề Văn Đình càng ngày càng có lòng tin, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn theo ta về nhà làm vợ.

Tề Văn Đình mang Hân Duyệt đến một trạch viện, cảnh vườn bố trí tinh mỹ làm người phương bắc như nàng xuyết xoa không thôi.

"Đây là một trạch viện của Tề gia ở Dương Châu, chúng ta không đến khách điểm, liền ở nơi này đi."

Quản gia là lão Âu và Âu tẩu bước lên phía trước nghênh đón, buổi tối nấu vài món nổi tiếng Dương Châu làm Hân Duyệt ăn tới mặt mày hớn hờ.

Buổi tối lúc đi ngủ, vợ chồng lão Âu thật thà kinh ngạc nhìn bọn họ cùng ở một phòng, nhưng lại không dám nói gì.

Tề Văn Đình như là nhắc nhở: "Trạm tiếp theo chính là Uyển châu, có cha mẹ ta ở đó, cho dù nàng không muốn cũng đừng nói gì."

"Trước hết chúng ta đừng đi Uyển châu được không, Dương Châu phong cảnh đẹp như vậy, ta phải chơi nhiều một chút."

"Được." Chỉ cần nàng vui vui về về đi theo ta, ta làm sao không đợi được thêm mấy ngày? Tề Văn Đình tâm niệm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Dương Châu đính ước

Dương Châu mưa phùn liên miên, có hai cây dù đi trong màn mưa.

Dưới cây dù phấn hồng, thỉnh thoảng lộ ra một cái đầu nhỏ, vẻ mặt hưng phấn, hoặc sùng sốt hoặc say mê.

Đào mắt đã không thấy, nàng đã chạy đến bên đường, ngắm tranh mỹ nữ treo trước các cửa hàng.

Dưới cây dù màu lam, một bóng dáng cao lớn luôn mang theo nét cười dịu dàng, đuổi theo bóng hình lanh lợi kia, lúc nàng thất thần ngắm mưa rơi, yên lặng lấy dù của mình che cho nàng.

Hắn thấy nhiều người phương Bắc nhìn thấy cảnh đẹp Giang Nam thì kinh ngạc và say mê. Tuy Dương Châu và Uyển Châu đều ở phí bắc Trường Giang, nhưng cảnh trí, phong vận ước chừng cũng có vị Giang Nam.

"Oa Ồ, bên kia thiệt nhiều mỹ nữ nha, chúng ta mau qua đó nhìn xem"

Nhìn thấy một đám đại cô nương, tiểu nương tử tụ tập như vậy, mắt trái Tề Văn Đình khẽ giật giật, hay là hắn cũng đến Dương Châu?

Hân Duyệt xông lên, nhìn chúng nữ mắt lấp lánh tim hồng nhìn về một hướng, nàng cũng nhìn theo.

Trên cây cầu trắng như bạch ngọc có một bóng hình đơn độc, một vị công tử trẻ tuổi tay cầm quạt lông, thần thái tuấn dật tựa trên lan can nhìn về phía xa. Chỉ riêng một bên mặt trông không rõ ràng kia cũng đủ mê hoặc chúng sinh.

Hân Duyệt trong lòng thầm than: Bà nó, thật đủ phong cách.

Thì ra phía sau thư sinh kia có một lá cờ lớn màu đỏ, trên đề bảy chữ chữ to: Giang Nam đệ nhất Chúc tài tử.

Chúc? Hay là Chúc Chi Sơn?

Thần tượng của ta chính là Đường Bá Hổ, hay lắm, tiểu tử nguoi dám thừa dịp tiểu Đường không có ở đây tự xưng thứ nhất? (Chúc Chi Sơn, Đường Bá Hổ là nhân vật trong Tứ đại tài tử, bạn nào coi phim của Châu Tinh Trì chắc biết mà hế ^^)

Lúc Tề Văn Đình còn chưa kịp giữ cánh tay nàng lại, Hân Duyệt đã dừng mãnh đẹp tan đám người, xông lên cầu.

"Nè, nguoi chính là Giang Nam đệ nhất tài tử?"

Nam tử áo trắng kia xoay người, mày liễu mắt phượng, môi hồng răng trắng, làn da trắng nõn, mi tâm có một nốt ruồi chu sa càng thêm vô hạn phong tình.

Hân Duyệt lần đầu tiên nhìn thấy tướng mạo của mình lúc trọng sinh, đã vui vẻ không thôi. Có điều, bây giờ so với nam nhân này, lại cảm thấy mình chẳng là gì cả. Hân giống như một đóa hồng lam yêu mị, còn bản thân mình chỉ giống như một ngọn cỏ tầm thường mà thôi.

Nam nhân này đẹp đến ngây người, Hân Duyệt thần thờ chốc lát, bị câu trả lời của hân làm tỉnh lại: "Tiểu kiều nước chảy như xưa, ai nói độc kiều có thể nào viên~ không sai, tại hạ đúng là Chúc mỗ."

"Chúc Chi Sơn?"

"Chúc Chi Sơn? Người nào. Tại hạ không biết."

"Ta muốn nói người tên là gì?"

"Chắc, chắc, chắc, thất bại quá, thiên hạ lại có người không biết Giang Nam đệ nhất tài tử ta-- tên gọi Chúc Lương, thật sự quá đau lòng mà." Hân lắc đầu, nhu mày, quạt lông để trước ngực làm bộ dạng thương tâm.

Chung quanh lại một trận ồn ào.

"Thì ra người tên Chúc Lương à, còn không bằng kêu Lương Chúc đâu, người biết Đường Bá Hổ không?" (Lương Chúc là muốn nói đến Lương Sơn Bá với Chúc Anh Đài)

Khóe miệng hân khẽ nhếch một nụ cười châm chọc: "Mỹ nhân như thế, vậy mà ở trước mặt ta hỏi người khác, người là người đầu tiên."

Ngón trỏ của hân chỉ vào chóp mũi Hân Duyệt, chung quanh một trận thét chói tai vang lên.

Một cánh tay mạnh mẽ bắt lấy cổ tay hân: "Chúc công tử không ở Uyển châu an ủi người hâm mộ, lại chạy đến Dương Châu treo hoa ghẹo nguyệt?"

Chúc Lương quay đầu: "Thì ra là Tề huynh, đã lâu không gặp, nghe nói người bắc thượng đón dâu?"

"Không sai." Tề Văn Đình ôm eo Hân Duyệt mang nàng cách xa Chúc Lương, chừa khoảng cách an toàn.

Ai mượn người xen vào việc của người khác, ta vốn tính toán lúc hân ra tay thì tặng hân một cước---- Hân Duyệt lầu bầu.

Chúc Lương hứng thú nhìn động tác cảnh giác của hân, nhướng mày phóng điện với Hân Duyệt: "Xem ra vị này chính là tẩu phu nhân, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, chỉ tiếc..... Chắc chắc, hình như thiếu thứ gì đó."

"Cái gì?"

Nhìn thấy Hân Duyệt thành công đích bị hân làm lên tiếng, khóe miệng Chúc Lương gợi lên ý cười như có như không, lấy tư thái mê hoặc chết người không đến mạng tử từ nói:

"Phong tình..... Tẩu phu nhân tuy dung mạo xuất chúng, nhưng có chút ngây thơ không hợp tuổi, nhiều nhất cũng chỉ là một trái dưa xanh mà thôi. Xem ra Tề huynh thật sự là Liễu Hạ Huệ nha, một đường nam hạ lại chưa từng nhúng chàm, chẳng lẽ là Tề huynh....., hắc hắc, thật sự không có khả năng kia. Không bằng đem tẩu phu nhân đưa cho đệ mấy ngày, cam đoan dạy dỗ thành kiều diễm ướt át cho người."

Tề Văn Đình tiến lên từng bước, chắn ở trước mặt Hân Duyệt: "Miễn, vợ ta thì tự ta dạy là được, người vẫn nên dạy dỗ những người vì người tình nguyện về nhà bị phụ thân mắng hoặc là những đại cô nương, tiểu nương tử có trọng phụ đi. Cần thận đừng làm tổn thương thân mình."

Tề Văn Đình vỗ vỗ bả vai Chúc Lương, kéo tay Hân Duyệt rời đi, Chúc Lương cười mị mị chấp tay không nói gì.

Trên mặt Hân Duyệt một trận vừa hồng vừa trắng, nhưng không thể không bội phục nhãn lực của Chúc Lương và định lực của Tề Văn Đình.

Bị người nhìn thấu mà còn mặt không đỏ tim không đập, đây chính là cổ nhân phúc hắc.

"Nàng nhìn nơi đó, thủy dương bích liễu, hồ nước trong veo; lại nhìn bên này, y thủy bàng đình, thiên tiệp nhất lộ thông....." Tề Văn Đình xứng danh làm hướng dẫn viên.

"Ta cảm thấy đình giữa hồ này đẹp nhất, người xem, gió nhẹ gợn sóng lăn tăn, trong mộng lung có thể nhìn thấy bóng nước, như một bức tranh, oa, trong nước còn có rất nhiều cá đẹp nữa." Hân Duyệt vui vẻ không thôi.

"Đình giữa hồ, trong nhà chúng ta cũng có, ngày nóng ở đó hóng mát, là tốt nhất rồi." Kỳ thật đình giữa hồ trong nhà, hân vẫn chưa đi qua vài lần, chính là hân nghĩ Hân Duyệt nhất định sẽ thích lắm.

... ..

Buổi chiều, lúc tắm rửa thay quần áo xong, Hân Duyệt ngồi trước gương đồng nhìn trái nhìn phải, chốc lát lại nhướng mày, chốc lát phồng má, đáng tiếc lần thứ hai đầu thai của mình, có được dung mạo tốt, nhưng quả thật là chỉ có thanh thuần.

Tuy nói không giống một khúc gỗ, có điều quả thật ngây thơ như một quả dưa xanh bình thường, không có một chút mị hoặc của thực nữ, khó trách hân

một đường đến đây đều chưa từng xâm phạm.

Tề Vân Đình cười thầm không nói, một mình uống trà xanh.

Rốt cục, Hân Duyệt nhảy đến bên người hắn ngồi xuống, cầm ly trà trong tay hắn một hơi uống sạch.

Đôi mắt lấp lánh lóe qua một tia giảo hoạt: "Ta đã nghĩ rồi, ta vẫn là không đi..... Thực xin lỗi nha, ta không đi."

Sắc mặt Tề Vân Đình dần dần âm đạm, khóe miệng vốn đang nhếch lên lại nghiêm nghị thành một đường thẳng tắp, mắt không chớp nhìn chằm chằm mỹ nhân đang cười tươi kia.

Ý cười trong mắt nàng ngày càng đậm, làm cho người ta không thể tin được câu tổn thương người khác vừa này là nàng nói ra.

"Nàng nói cái gì? Nghĩ cái gì vậy hả."

"Ta nói.....", Hân Duyệt hai tay đặt trên bàn, dưới chân đập đập vài cái làm tư thế chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Có vẻ là chân tướng

"Ta nói.....", Hân Duyệt hai tay vịn vịn để trên bàn, dưới chân di di vài cái chuẩn bị tinh thần. "Ta đã nghĩ xong rồi, sẽ không đi..... Không đi nơi đó, muốn cùng chàng đi chung."

Nàng cười ha ha, đứng dậy chạy trốn, nhưng không trốn khỏi ma trảo của Tề Vân Đình.

"Dám chọc ta, con mèo nhỏ như nàng, hôm nay không dạy dỗ nàng thật tốt là không được." Ôm lấy thân hình đang trốn tránh của nàng, nhanh chóng đi tới bên giường.

Nhìn thấy bóng hình kiều mị dưới thân, Tề Vân Đình rốt cuộc dẫu không được ý cười trên mặt, "Ta biết mà, nàng sớm muộn cũng là của ta."

Hơi thở của hắn phả ra ấm áp làm nàng hơi mơ màng, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào mắt hắn, Hân Duyệt hào phóng nói: "Chúng ta ở chung đi."

Tề Vân Đình chỉ dùng nửa giây để suy nghĩ ý nghĩa từ "ở chung", liền đặt một nụ hôn thật sâu xuống.

Không chút do dự chiếm đoạt môi thơm, đôi tay bá đạo di chuyển, vừa ôn tồn vừa mãnh liệt kích thích từng dây thần kinh, nhắm nháp hương vị ngọt ngào chỉ thuộc về hai người trong lúc đó.

Hân Duyệt lần đầu tiên nhiệt tình đáp lại, đầu lưỡi thơm tho linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng hắn, lại bị hắn cuốn lấy, làm sao còn buông ra được.....

Bàn tay to của hắn bao trọn bầu ngực vừa ngậy ngồ vừa kiều ngạo, cách lớp áo mềm mại xoa nắn, "A..... Đình," Thanh âm kiều mị, thân hình khẽ run rẩy, hắn tìm được chiếc yếm, mon trốn da thịt phần nộn, dùng ngón cái ma sát hai đỉnh hồng mai, vừa lòng nhìn nàng trong nháy mắt đã sẵn cứng.

"Đình, a..... Ta còn có chuyện mà." Hân Duyệt ấn tay hắn lại không cho hắn lộn xộn.

Tề Vân Đình đầu cũng không nâng, "Chuyện gì ngày mai nói sau."

"Sắc trời còn sớm mà, ta phải ra ngoài một chuyến."

"... .." Hắn tiếp tục hôn xuống, lưu lại dấu vết ở căn cổ tuyết trắng.

"Chàng cũng nên tặng ta một lễ vật đính ước chứ."

Hắn rốt cục nuốt vào một hơi, bộ dạng bất mãn, ngẩng đầu nhìn về phía dung nhan mê người của nàng: "Được, nàng muốn cái gì?"

"Ừ, nên có một cái hôn giới chứ."

"Nàng thích nhận? Được, ngày mai bù cho nàng." Tề Vân Đình khẽ cắn đầu ngón tay Hân Duyệt.

"Không, phải là hôm nay cơ."

"Được rồi, vậy đi sớm về sớm." Ấn thêm vài cái hôn trên mặt nàng, kéo nàng đứng dậy, mỉm cười giúp nàng sửa sang lại mớ hỗn độn trước ngực, bước ra ngoài.

Tiệm châu báu lớn nhất trên đường cũng là sản nghiệp của Tề gia, chương quầy tươi cười giới thiệu trang sức cho Hân Duyệt, nàng nháu mày xem những món đồ tục khí này, xem ra châu báu cổ đại thiết kế thiếu tiêu chuẩn chuyên nghiệp, ừ, tương lai mình có thể phát triển theo hướng này.

Tề Vân Đình khó hiểu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang nhăn lại: "Nhiều như vậy, cũng đều không thích?"

"Ồi, đẹp quá." Hân Duyệt như phát hiện ra châu lục mới.

Nhìn qua, thì ra thứ nàng xem trúng là nhẫn hồ phách.

"Thiếu nữ nãi, người xem nhẫn kim phách này là đặc tiền nhất." Chương quầy cảm lấy một cái nhẫn hồ phách nhựa thông trong suốt màu vàng kim, đưa tới tay Hân Duyệt.

"Cái đó có một cặp phải không?"

"Loại này rất hiếm, có được một chiếc đã làm các cửa hàng khác hâm mộ chết được rồi."

Hân Duyệt dôi mắt tìm khắp cả quầy, vui sướng cảm lấy một cặp nhẫn có vẻ giống nhau, cẩn thận đặt vào tay Tề Vân Đình như hiến bảo vật, "Chàng xem, có một cặp nè."

Đó là một đôi tròng phách, tinh phách trong suốt màu vàng kim có một con kiến nhỏ, một chiếc lá từng làm nền cho con kiến, nhìn kỹ sẽ phát hiện lá từng trong hai chiếc nhẫn là một, ở đoạn giữa có thể ghép lại thành một chiếc lá.

Chương quầy cười nói: "Thiếu nữ nãi thật tinh mắt, đôi tròng phách này đúng là hiếm có, là vật bảo trấn tiệm của nơi này."

"Có thứ tốt để làm chi không nói cho ta, còn giấu kỹ như vậy."

"Thiếu nữ nãi thật biết nói đùa, những cô nương bình thường đều thích vàng bạc châu báu, rất hiếm người thích hồ phách."

Hân Duyệt không cãi với lão, xoay người nói với Tề Vân Đình: "Chàng xem, đây chính là ý trời đó. Bên trong là một đôi con kiến, có thể nói nghĩ tâm nghĩ ý, cũng chính là một lòng một ý đó."

Ánh mắt nàng lấp lánh, như có đốm lửa đang nhảy nhót.

"Đúng vậy, còn có một nhánh lá từng, một đời một kiếp, thật lòng thật dạ."

Đối với đám tiểu nhị mà nói, có thể nói ra những lời tình ý thâm thiết như thế, cũng không phải là tác phong của đại thiếu gia nhà bọn họ, xem ra tình yêu thật sự có thể thay đổi con người.

Tề Vân Đình bảo tiểu nhị gói lại, hỏi Hân Duyệt: "Chọn thêm vài món đi."

"Không cần, vậy là được rồi."

Tề Vân Đình đến quầy cảm lấy một cây trầm hoa, bảo tiểu nhị gói cùng đôi nhẫn, rồi bỏ vào trong ngực, kéo Hân Duyệt định trở về.

"Ta còn muốn làm vài kiện y phục, chàng về trước đi."

"Ta đi với nàng."

"Ai cần chàng đi chung, mau về đi."

"Đổi diện chính là tiệm y phục của Tề gia, nàng đi đến gian may đồ nữ đi, ta bên ngoài chờ nàng."

"Ta mới không cần tới cửa hàng Tề gia đâu, chàng đừng dong dài nữa, mau trở về đi thôi." Để cho người Tề gia biết ta muốn làm cái gì, ta làm sao còn dám gặp người.

"Nàng xác định tìm được đường về nhà?" Tề Vân Đình vẫn còn lo lắng.

"Ai ya, chàng dong dài y như bà già vậy, không phải chỉ là con phố này thôi sao, cũng không cần quẹo trái quẹo phải, cứ đi thẳng là được chứ gì." Hân Duyệt rất hứng chu môi, xoay người chạy vào một tiệm trang phục có vẻ không đông khách lắm.

Tề Vân Đình nhăn nhín ý muốn đi theo xem một chút, cười thầm bản thân đã đánh mất hồn.

Nhàm chán đi trở về, thấy quán nhỏ ven đường bán nến đỏ nhìn thật đẹp mắt, liền mua một đôi lớn nhất.

Đi dạo trên phố, nhìn thấy bản cáo thị dán một thông báo mới: Gần đây trên núi phía Tây phát hiện một con gấu đen, quan phủ đang toàn lực truy bắt,

nhắc nhở khách thương qua lại nên kết bạn qua núi vào buổi trưa. Cẩn thận cẩn thận. (ý muốn nói có đi qua núi đó thì đừng đi một mình và nên đi buổi trưa)

Tây sơn, đó không phải ngọn núi gần trạch viện của bọn họ hay sao, có điều gấu ngựa sống trong rừng, hẳn là sẽ không xuống núi nhiều dân.

Nghĩ đến trạch viện không có gì nguy hiểm, hắn yên tâm trở về.

Tề Vân Đình dùng nửa canh giờ ở thư phòng vẽ một bức tranh, người trong tranh dung mạo tú lệ, thần thái sáng lạn, ánh mắt trong trẻo, cái miệng nhỏ nhắn như đang làm nũng, càng ngắm càng yêu.

"Rầm", cửa bị đập mạnh, Hân Duyệt hai mắt thất thần nhìn về phía Tề Vân Đình. Bộ dạng thất hồn lạc phách của nàng làm đầu óc Tề Vân Đình không kịp suy nghĩ.

"Ta hỏi chàng, Tề Vân Đình, chàng nhất định phải nói thật với ta."

Hắn theo bản năng gật gật đầu, một cảm giác có điềm xấu tràn vào lòng.

"Chàng đã cưới bốn người vợ?"

"Nàng nghe ai nói?" Giọng Tề Vân Đình lạnh dần.

"Chàng đừng mạnh động, chàng chỉ cần nói có phải hay không?" Hân Duyệt cắn đôi môi trắng bệch.

"Phải."

"Thứ nhất là thiên kim của thái thú Tân châu?"

"Phải."

"Người thứ hai là Giang Nam phú hộ chi nữ?"

"Phải."

"Thứ ba là Uy Viễn tiêu cục nhị tiểu thư?"

"Phải."

"Thứ tư là Linh Nam Trương gia chi nữ?"

"Phải."

"Ta là người thứ năm?"

"Phải."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nếu chết ta có thể nhớ tới chàng

"Chàng là kẻ lừa đảo, còn nói cái gì một lòng một ý? Chàng là kẻ đại lừa đảo." Hân Duyệt ném bao bố trong tay xuống đất, xoay người chạy vội trở về phòng, cài cửa lại.

Tề Vân Đình vội đuổi theo, "Duyệt Duyệt, mở cửa, nàng nghe ta nói."

"Ta không có gì để nói cùng chàng hết."

Tề Vân Đình thở dài một hơi: "Ta không nói cho nàng chuyện đó, là không muốn nàng có gánh nặng tâm lý, chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy, nàng chưa tin ta sao?"

---- tin tưởng? Ta chính là bởi vì tin chàng, nên mới có kết cục như vậy.

"Chúng ta không phải đã nói một lòng một ý, trọn đời trọn kiếp sao, nàng đừng nghe lời đồn loạn ở ngoài, ta hiểu bản thân mình, sẽ không hại nàng."

---- đồn đãi? Chàng cũng đã thừa nhận, còn nói cái gì đồn đãi nữa.

Hân Duyệt không nói được một lời, Tề Vân Đình gấp đến độ dậm chân, "Chàng về thư phòng đi, ta phải suy nghĩ một việc."

"Duyệt Duyệt, để ta vào được không, nàng có nghi vấn gì cứ việc hỏi ta."

"Ta không có gì muốn hỏi hết, chàng mau đi đi." Hân Duyệt lớn tiếng rít gào.

Ngoài cửa không có thanh âm, nhưng cũng không có tiếng bước chân, biết hẳn không có rồi đi.

Ai quan tâm hẳn, Hân Duyệt bước đến bên giường, nằm xuống suy nghĩ lung tung.

Rốt cuộc là tại sao muốn sống chung với hẳn?

Ừ, vì hẳn rất đàn ông lại tốt với mình, còn dễ nhìn nữa, cùng hẳn ở chung không có gì không tốt.

Tại sao lại nổi giận?

Bởi vì hẳn gạt người, rõ ràng đã nói trong nhà không có vợ vậy mà.

Ta chỉ muốn sống chung với hẳn, cũng không tính bị hẳn khống chế cả đời, tương lai gặp được đại hiệp trong mơ, liền bye bye hẳn, hẳn có bà xã hay không đâu có quan trọng?

Đương nhiên quan trọng, cho dù là sống chung, cũng không thể chia sẻ với người khác được, phải tranh giành ghen tuông cùng bốn bà vợ, còn không mệt chết ta. Làm không tốt còn bị chia 135/246 nữa (ngày chẳng ngày lẻ), mười bữa nửa tháng cũng không được gặp người, ta đây còn không buồn chết.

Ta chỉ là một tiểu nữ sinh bình thường, bình thường đến mức không thể bình thường hơn, ta khát vọng một vòng tay ấm áp, che mưa chắn gió cho ta, làm bết đổ đời ta.

Ta không phải người phóng khoáng như Phi Phi, cũng không dám yêu dám hận như Tiểu Ngọc, ta không xinh đẹp, không xuất sắc, không có cá tính, từ nhỏ đã không được coi trọng. Vì thế, ta rất cẩn thận bảo vệ trái tim mình, không dám yêu ai, bởi vì sợ bị thương.

Bọn họ cười ta lạc hậu, cười ta cô hủ, nhưng có ai biết ta từng yêu ba mẹ ta biết mấy, nhưng lúc họ biết ta không phải con gái ruột của họ, lại không lưu tình đuổi ta ra khỏi cửa, ta lại toàn tâm toàn ý yêu thương ba mẹ ruột, bọn họ lại không thể nhận tiểu nha đầu hoang dã tục khí này.

Ta từng ngắm trộm đội trưởng đội bóng rổ, người từng nhìn ta duy nhất một lần, là bởi vì Điền Nhị Lỗi đặt trên đầu ta một con sói nhỏ, cũng chính là con sói ngốc trong truyền thuyết. (ta chẳng hiểu gì cả, khó edit quá)

Kiếp trước không hay ho như vậy không có gì đáng nhớ, cũng may ta đem theo ưu điểm duy nhất của mình tới kiếp này, đó chính là -- lạc quan.

Tuy trí tuệ không cao, tình thương không cao, nhưng tinh thần AQ của ta vẫn rất cao đó. (ai muốn biết AQ vui lòng liên hệ google đại ca và bác Lỗ Tấn, tác phẩm AQ chính truyện)

Tề Vân Đình, thương nhân phúc hắc như vậy, đầu tâm nhân ta không phải đối thủ của hẳn cũng bình thường.

Vốn ta còn suy nghĩ dùm hẳn, mang theo ta một đường về nhà, mọi người đều biết hẳn cưới một người vợ trở về, bây giờ nếu ta đi rồi, hẳn còn mặt mũi gì nữa?

Bây giờ xem ra, ta thật sự là coi quần người rắm -- làm điều thừa, người ta thê thiếp thành đàn, còn quan tâm nhiều thêm một người, ít đi một người như mình hay sao?

Người hiền bị khi dễ.

Vốn ta còn tưởng rằng, hẳn là một người có thể nương tựa, ai ngờ.....

Sao lại có nước mắt chảy xuống?

Ta không thương hẳn, một chút cũng không thương.

Sao phải ngốc vậy chứ?

Ta còn yêu bản thân mình lắm.

....

Trời vừa tờ mờ sáng, Hân Duyệt đã thu dọn xong hành lý, đi thôi, không đi chẳng lẽ còn muốn đến tranh sủng với thê thiếp của hẳn hay sao?

Thừa dịp trời tối ra đi, chính là không muốn chạm mặt hắn, thật sự không biết phải nói gì.

Mở cửa đi ra ngoài, đã nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đứng ở hành lang, Hàn Duyệt rón rén đi qua.

Không thấy.

Xoay người rời đi.

Giọng nói khàn khàn truyền đến: "Duyệt Duyệt ngay cả một câu tạm biệt cũng không nói với vi phu sao."

---- nói, nói cái gì, nói người vì sao lại gạt ta hả.

"Ta chờ nàng, chờ một ngày nàng hồi tâm chuyển ý."

---- hồi tâm chuyển ý? Bị người lừa một lần còn không đủ, trừ phi ta chết.

"Ta thề, từ nay về sau ta sẽ không cưới vợ nữa, chỉ chờ Duyệt Duyệt trở về, cửa lớn Tề gia vĩnh viễn rộng mở chào đón nàng."

---- Thật là một câu ba hoa, lời thề rề rệ của nam nhân. Sẽ không cưới vợ nữa? Đương nhiên, người trong nhà đã có bốn bà vợ, một vợ ba thiếp đã đủ viết một quyển (Kim bình mai), đánh mặt churột cũng không thiếu người, còn chờ ta để làm chi? (Kim Bình Mai - tác phẩm nổi tiếng Trung Quốc, từng được dựng thành phim, bạn nào có hứng thú vui lòng liên hệ google đại ca, dạo này ta lười quá)

Hàn Duyệt cười lạnh một tiếng, nói một câu đã chuẩn bị trước: "Không cần, cảm ơn Tề đại thiếu gia dọc đường đã chiếu cố, ta ngu dốt, không thể tranh sung với người khác, cửa lớn Tề gia của các người vẫn để chào đón người khác đi."

Tề Văn Đình yên lặng đứng ở cửa, nhìn bóng dáng mảnh mai kia rời đi.

Nàng tuy có chút thông minh, nhưng có thể đối phó thế gian hiểm ác sao.

Nàng tuy có thể thích ứng hoàn cảnh, nhưng phía trước núi sông trập trùng, thật sự có thể kiên cường sao.

Có phải bởi vì quen chăm sóc một người, bây giờ không có ai để lo lắng nên cảm thấy không quen?

Nhìn về bóng dáng nho nhỏ phía xa xa đang đi lên tây sơn, núi phía tây?

Bảng thông báo của quan phủ.

Tề Văn Đình trở về phòng, cầm lấy Thanh Văn kiếm, chạy thẳng đến tây sơn.

Hàn Duyệt vừa đi, vừa miên man suy nghĩ, không chú ý cáo thị dưới chân núi của quan phủ.

Trong rừng rậm, đường nhỏ gập gềnh, gió lạnh buổi sớm tấp thẳng vào mặt.

Gió này có gì đó không đúng?

Hàn Duyệt ngẩng đầu xem, nhất thời bị dọa ngã người.

Một vật to béo đang nặng nề đi tới, lông đen dài, móng vuốt sáng trắng, trước ngực có một khoảng lông màu trắng hình chữ V. Đầu tròn, tai to, mắt nhỏ, miệng ngắn răng nhọn, chớp mũi lộ ra ngoài,..... Đây là, sau ba giây suy nghĩ, Hàn Duyệt bất lực lắc đầu, gấu ngựa trong truyền thuyết?

Chỉ tưởng rằng đại ca người chỉ có trong truyện kể, ta lại không thích người, đi ra dọa người để làm chi?

Đây chính là gấu đen cổ đại không hơn không kém nha, không phải động vật được thuần dưỡng trong sở thú đâu.

Hàn Duyệt liếc mắt nhìn bàn tay gấu to lớn, nếu đấu cùng nó, chỉ sợ một cái tát của nó, mình sẽ gặp lại Diêm vương lão gia, ta không muốn chết lần thứ hai đâu.

Trong cái khó ló cái khôn, không phải nói gấu chó không ăn vật chết sao?

Giã chết.

Hàn Duyệt không nói hai lời quỳ rạp trên mặt đất, cố gắng kiềm chế hô hấp dồn dập, hận không thể làm cho trái tim ngừng đập một lúc mới tốt.

Từng bước, hai bước, càng ngày càng gần, trái tim không biết điều cũng đập nhanh hơn.

Gấu đen thật sự không có một ngụm xé xác nàng, mà là dùng cái mũi đánh hơi, dùng đầu lưỡi liếm liếm phía sau Hàn Duyệt.

Mẹ ơi, chỗ này Tề Văn Đình cũng chưa liếm qua, lại bị người hưởng trước. (mọi người nghĩ là chỗ nào nà =)))

Tề Văn Đình, ta sắp chết rồi, chàng biết không?

Quên đi, ta không hận chàng, ai bảo chàng đối tốt với ta như vậy?

Hân Duyệt cảm giác tiếp theo gấu đen sẽ không đủ đầu lưỡi, mà sẽ dùng răng nanh xé da thịt của nàng, uống cạn máu của nàng.....

Con gấu kia không biết tại sao lui ra phía sau vài bước, Hân Duyệt vừa mừng vừa sợ: Hay là nó nghĩ mình đã chết, nên không ăn? Nhưng rõ ràng trái tim mình cũng sắp nhảy ra ngoài, con gấu ngựa này ngốc thật.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Con người ngốc nghếch

"Duyệt Duyệt....." Một tiếng hét tan nát cõi lòng, "Súc sinh, ta liều với ngươi."

Một trận gió mạnh ập tới, theo đó là tiếng dã thú điên cuồng gào lên.

Hân Duyệt tiếp tục cố gắng giả chết, không dám động đậy. Nghĩ thầm: Hay là hấn đến đây?

Sau một hồi dần co, xung quanh yên ắng lại.

Tề Văn Đình ôm lấy nàng, "Duyệt Duyệt, nàng sao rồi? Hà?"

Xem ra võ công Tề Văn Đình thật lợi hại, gấu chó bị hấn đánh chạy mất.

Hân Duyệt bị hấn ôm lên, cũng không muốn mở mắt, muốn xem hấn sẽ làm thế nào?

Tề Văn Đình chán nản ngã ngồi dưới đất, trong miệng thì thảo tự nói: "Hay là ta thật sự có số khắc thù, lại hại nàng chết như vậy. Duyệt Duyệt, tuy chúng ta không có bái đường thành thân, nhưng chúng ta đã ước định chung thân, ta sẽ mang nàng về an táng ở phần mộ Tề gia, qua mỗi năm đốt giấy tiền cho nàng."

Hấn ôm lấy thân thể mềm mại kia, kinh ngạc phát hiện cơ thể còn ấm, không khỏi cúi đầu đi nghe tim đập.

Hân Duyệt ôm lấy cổ hấn, thấp giọng nói: "Ta là quý, phải lấy mạng của ngươi. A a a."

Tề Văn Đình vụt ngừng đầu, đối diện ngay gương mặt tươi cười của nàng, khuỷu tay căng thẳng, cười nói: "Hay lắm, dám gạt ta, xem ta có đem nàng về cho gấu ăn hay không."

Hân Duyệt vội nài nỉ: "Ta sai rồi, ta sai rồi, ta còn muốn còn sống mà."

Hấn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, kiên quyết không rời, vừa nãy sợ biết mấy.....

Hai người sống vai ngồi trên bãi cỏ dưới chân núi, Tề Văn Đình nắm chặt tay Hân Duyệt, "Ta quyết định rồi, cho dù nàng có đồng ý hay không, ta cũng sẽ không để nàng đi nữa."

"Ta có một chuyện muốn hỏi chàng, vừa rồi chàng nghĩ ta đã chết, sao lại còn liều mạng với con gấu kia?"

"Đúng vậy, ta chính là ngốc như vậy, mới có thể liều mạng vì một nữ nhân đã rời bỏ ta. Có điều, ta tình nguyện cả đời ngốc vì nàng."

Đôi mắt sâu không thấy đáy làm người ta không biết trong lòng có cảm giác gì.

Có người cam nguyện vì người không cần mạng sống, người lại còn để ý những chuyện thế thiếp cỏ hủ đó làm chi?

"Được, ta cũng quyết định," Hân Duyệt bị trắng vỗ đùi, "Một người lưu lạc giang hồ cũng không có gì vui, hay là về nhà với chàng đi. Nhưng ta có điều kiện."

Khiêu khích nhìn về phía Tề Văn Đình.

"Điều kiện gì?"

"Không cho chàng mười ngày chỉ gặp ta hai ngày, mỗi ngày chàng phải ngủ với ta, không được ăn đồ ăn nữ nhân khác làm, không được mặc quần áo nữ

nhân khác may, không được ở trước mặt ta mất đi mây lại. Tóm lại, ta ghen tuông ghê gớm lắm, ta sẽ không tranh sủng với người khác, chàng chỉ được cưng chiều mình ta thôi."

"Chỉ như vậy?"

"Ừ..... Gì? Nhiều đó còn không đủ sao, chàng có hiểu ta nói gì không, rõ ràng hơn, quan hệ của ta với chàng là sống chung, vui vẻ thì ở cùng nhau, không hợp thì chia tay vui vẻ. Lúc ta muốn rời khỏi Tề gia, chàng không được ngăn cản."

Điểm này làm cho Tề Văn Đình không hài lòng, có điều nghĩ lại: Đợi thêm vài năm con cái thành đàn, xem nàng còn muốn đi như thế nào?

Vì thế, gật gật đầu.

Hân Duyệt hào phóng hôn lên mặt hán một cái, xem như đã thỏa thuận xong việc này.

Tề Văn Đình ôm nàng vào lòng, khó hiểu hỏi: "Có một câu ta không rõ, nàng nói nàng không muốn tranh sủng với người khác, ta lại không tính sẽ nạp thiếp, nàng tranh sủng với ai?"

Hân Duyệt trừng mắt, chàng là ngốc thật, hay là giả hồ đồ?

"Chàng còn nói nạp thiếp, bốn vị phu nhân của chàng còn không đủ sao?"

Tề Văn Đình nhìn chằm chằm nàng, sau một lúc lâu: "Không phải nàng không sợ quý sao?"

"Quý chết rồi ta không sợ, người sống khó chơi hơn."

"Vậy bọn họ không phải quý chết rồi hay sao?"

"Hả? Chàng..... chàng nói cái gì? Người ta có mới nói cũ, ly hôn là được, thì ra chàng có mới nói cũ, giết người ta luôn?" Hân Duyệt sợ hãi kêu lên.

Tề Văn Đình nghiêm mặt nói: "Chuyện đồn đãi này, thật ra nàng nghe được bao nhiêu?"

"Hôm qua ta ở trong tiệm y phục chọn vải xong, chờ tiểu nha đầu may cho ta. Nghe hai đại tẩu bên cạnh nói, Tề đại thiếu gia mới cưới được người vợ thứ năm bây giờ đang ở Dương Châu, có người đã gặp rồi. Ta liền hỏi bọn họ có phải Tề Văn Đình hay không? Bọn họ nói phải, ta liền hỏi chuyện người vợ thứ năm là sao, bọn họ cười ta thiếu hiểu biết, liền nói người thứ nhất là thiên kim của Thái thú Tân Châu, người thứ hai là Giang Nam đại hộ chi nữ, thứ ba là nhị tiểu thư của Uy Viễn tiêu cục, thứ tư là Linh Nam Trương gia chi nữ, thứ năm là U Châu Mai thị chi nữ. Lúc đó ta rất tức giận, cảm thấy bị chàng lừa, tiểu nha đầu giao quần áo cho ta xong, ta liền thần thò đi ra cửa, cũng không nghe bọn họ còn nói thêm gì nữa không."

Tề Văn Đình trên mặt khê biến sắc, thờ dài một tiếng: "Thì ra nàng vẫn chưa biết, có điều, nếu nàng đã đồng ý theo ta trở về, điều kiện của nàng ta đều có thể đáp ứng, nàng có biết sự thật hay không cũng không sao hết."

"Sự thật? Sự thật gì? Không được, ta phải biết, chàng nói mau." Hân Duyệt dùng sức lay cánh tay hán nhất quyết không tha.

"Chỉ là, ta sợ nàng mà biết, sẽ hối hận."

"Chàng không nói cho ta, ta sẽ đi liền bây giờ." Hân Duyệt đứng dậy bộ dáng muốn bỏ đi.

Tề Văn Đình nắm tay nàng kéo vào ngực: "Được rồi, ta đều nói cho nàng. Ta là con cả trong nhà, nên thành thân từ rất sớm, 16 tuổi đã cưới thiên kim Thái Thú, chỉ là, lúc đó còn nhỏ, đêm động phòng động làm bừa, không biết làm sao, sáng hôm sau phát hiện nàng ấy đã chết. Hai năm sau, lại cưới người thứ hai, thân mình nàng ấy yếu đuối, ta còn chưa tận hưởng, nàng ấy đã cần môi tất thờ. Năm nhuộc quan cưới con gái của tiêu cục, nghĩ nàng ấy có học võ nghệ, thể chất sẽ tốt, không nghĩ cũng không sống đến ngày hôm sau." (nhuộc quan: hay còn gọi nhuộc quán, là lễ đội mũ - lễ trưởng thành của người Trung Quốc cổ đại, tầm 18 - 20 tuổi sẽ làm lễ này)

Về mặt hán âm trầm đáng sợ, Hân Duyệt nghĩ đó nhất định là nỗi đau tận đáy lòng hán, không muốn nhớ lại.

"Sau đó, bên ngoài đồn đãi, nói..... Nói trên người ta có độc, nữ nhân chạm vào ta sẽ chết rất thảm, còn nói ta là thiên sát cô tình, cao số khắc thế; cũng có người nói thân dưới ta giống như của súc sinh, người làm sao chịu được....."

Khóe miệng Tề Văn Đình thống khổ run rẩy, Hân Duyệt đưa bàn tay nhỏ nhắn che miệng hán lại, "Bọn họ nói vậy, ta sẽ không tin đâu."

Tề Văn Đình gượng gạo mỉm cười, hôn lên từng đầu ngón tay Hân Duyệt, tiếp tục nói: "Từ đó, mặc kệ Tề gia chúng ta đưa sinh lễ nhiều thế nào, cũng không người nào dám gả. Hai năm trước, Trương gia ở Linh Nam vì tiền đồng ý gả con gái cho ta, nhưng nàng ấy trước ngày hôn lễ thất cổ tự sát. Ta không tin mình có độc, liền đi....."

Hán lo lắng nhìn về phía Hân Duyệt, Hân Duyệt nói: "Ta cũng không tin, chàng đi đâu?"

Hán do dự nói: "Kĩ viện, ta tìm kĩ nữ ngủ một đêm, ngày hôm sau nàng ta vẫn còn sống. Sau đó ta lại tới tìm, thì thấy nàng ta đang cười trên người một lão mập, đang nói những lời nói cùng ta hôm qua, lúc ấy ta thấy rất ghê tởm, từ đó..... không đứng lên được."

"Chàng quá lắm, từng có người khác thì thôi, còn tìm gà, chàng thật bản, tránh xa ta ra." Hân Duyệt mắt hứng đầy hấn ra.

Tề Vân Đình ôm nàng càng chặt hơn: "Đã biết không nên nói với nàng mà, quả nhiên nàng ghét bỏ ta."

"Ai ghét bỏ chàng, sau này không được đi tới những chỗ đó."

"Được." Hấn cười.

"Chàng nói vậy, cái gì không đứng lên, rõ ràng chàng..... Đừng cho là ta không biết." Mặc dù lúc ở trên giường đùa giỡn, hấn cố ý tránh tiếp xúc phía dưới, có điều ngẫu nhiên va chạm vẫn có, huống chi lần ở Tề Nam là tiếp xúc trực tiếp.

"Đây là công lao của Duyệt Duyệt, lúc cười ngửa, bị nàng cọ đứng lên đó."

"Hay lắm, thì ra chàng vẫn lên chiếm tiện nghi của ta." Hân Duyệt nắm tay đánh vào ngực hấn.

Tề Vân Đình cười ha ha, nhìn thẳng vào mắt nàng, "Nàng có dám ở cùng ta, có sợ chết hay không?"

"Ừ..... Dù sao vừa rồi mạng cũng là được chàng cứu, không bằng cứ đem mạng trả lại cho chàng là được."

Tề Vân Đình hưng phấn ôm lấy cô gái động lòng người vào lòng, trở về biệt viện.

Hân Duyệt giống như con mèo nhỏ nằm trong ngực hấn, hai tay ôm cổ hấn, hưởng thụ cái giường êm thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đêm đầu

Tắm sạch mùi gấu chó trên người, thoải mái đánh một giấc ngủ trưa ấm áp, buổi tối lại thưởng thức một bữa tiệc lớn như mọi ngày.

Hân Duyệt suy nghĩ: Vẫn là đi theo Tề Vân Đình tốt nhất, có ăn có uống, qua ngày cũng thoải mái hơn.

Tề Vân Đình đốt hai ngọn nến đỏ cực lớn, xoay người nhìn thấy cô nương nào đó đang chảy nước miếng ngây người.

Từ trong ngực lấy ra một đôi nhẫn hồ phách, đến ngồi cạnh nàng, lẳng lặng cầm bàn tay trắng nõn, đem một chiếc nhẫn lồng vào ngón vô danh của nàng.

"Hình như, ta cảm giác đeo ở ngón giữa có vẻ đẹp hơn."

"Đừng nói vậy, nàng là phụ nữ có chồng, sao có thể đeo nhẫn bừa bãi được."

Hân Duyệt không muốn cãi với hấn, đành phải lấy một chiếc khác, bắt chước đeo vào cho hấn.

Tề Vân Đình nhìn sâu vào mắt nàng, trên mặt mỉm cười ấm áp, "Từ nay về sau, chúng ta một lòng một ý, mãi không xa rời."

"Ta chỉ nói ở chung với chàng, không tính bán cả cuộc đời cho chàng, đừng có hiểu lầm."

Tề Vân Đình nhướn mày: "Nàng có thể đừng nói những lời thiếu may mắn vậy không."

Nhìn thấy vẻ nghiêm túc của hấn, Hân Duyệt làm bộ nói: "Được rồi, ta đổi ý."

Hấn cả kinh, ánh mắt hoảng loạn, lại phát hiện khóe miệng nàng khê cong, nháy mắt hiểu được: "Được lắm, lại dám trêu chọc ta, hôm nay không đem gạo nấu thành cơm, ta không phải là nam nhân."

Buồng rèm.....

Trên giường.....

Tiếng cười giòn tan của Hân Duyệt biến mất trong miệng hấn, đôi môi xinh đẹp đỏ mọng giờ đây hoàn toàn bị hấn chiếm cứ. Đôi môi cuống đã rong đuối, như đang trừng phạt nàng, dùng sức hút cái lưỡi nhỏ nhắn, đoạt lấy thần trí của nàng, đầu lưỡi dọc theo môi cánh hoa hôn dần xuống, khiến nàng run rẩy.....

Cần cổ tuyết trắng, chỗ này từng có vài dấu hôn chói mắt, nhưng giờ đã nhạt hơn nhiều. Lúc này đây, a a..... Hấn hít sâu một hơi, tại chỗ cũ lưu lại ấn kí như vậy. Nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mềm mại không xương, như có như không hôn lên da thịt phần nộn.

"Xoạt" một tiếng, xé mở áo mỏng quần lụa, phong cảnh mê người trước ngực làm hấn không thờ nổi, đáy mắt dấy lên một ngọn lửa, như ánh lửa ban đêm, ngày càng bùng cháy dữ dội.

chương này ngắn thiệt, có thể bạn chia chương sai, cũng có thể do tác giả cắt bỏ, tóm lại nếu có gì bạn sẽ điều chỉnh sau.

chúc mọi người đọc vui

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tận hứng

Vuốt ve gương mặt đang ngủ say của nàng, giống đang nâng niu báu vật quý giá nhất thế gian, đôi mắt nhắm nghiền không nhìn thấy tia vũ mị phong tình nào, nhưng lông mi dài cong cong cũng kiêu mị động lòng người.

Ôm chặt thiên hạ vào lòng, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên mắt nàng.

Ngủ ngon nhé, ta bảo vệ nàng đến bình minh.

Trong giấc mơ Hân Duyệt đang nhận lấy một bó hoa hồng lớn từ một bé trai dễ thương, nàng cúi đầu ngửi mùi hương say lòng người, ừ? Sao bông hoa lại nhảy đến trước mặt ta, mở đôi mắt nhấp nhem, vừa vận nhìn thấy đôi mắt của hấn, chiếc cảm lúng phúng râu mới mọc đang cọ xát gò má mềm mại của nàng.

"Sao chàng không ngủ?"

"Ta thích nhìn nàng ngủ, nàng ngủ đi, ta ngắm nàng ngủ là được rồi."

Nhìn ngoài cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng, Hân Duyệt vỗ nhẹ mặt hấn, "Ta còn muốn ngủ, chàng đừng nhìn, mau ngủ đi."

Tề Vân Đình cẩn thận nhét bàn tay bạch ngọc của nàng vào trong chăn, "Ngủ đi, bảo bối, không cần quan tâm ta."

Hân Duyệt lại mơ màng ngủ mất, lúc tỉnh lại trời đã sáng rồi.

Tề Vân Đình mệt mỏi mắt đầy tơ máu, xem ra hấn thật sự một đêm chưa ngủ.

Thông minh như nàng, lập tức hiểu ý.

"Chàng không dám ngủ có phải hay không?"

Hấn mỉm cười, vân đạm phong khinh, "Mới đầu là sợ, có điều bây giờ không sợ." Vươn vai, hôn nhẹ lên trán nàng, "Nàng không biết ta sợ mất nàng như thế nào đâu, Hân, nàng thật sự là tim của ta, nghĩ đến nàng có thể gặp nguy hiểm, tim của ta đau như cắt."

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé, đặt lên nơi trái tim đang đập rộn ràng, vô tình đụng chạm chỗ nào đó đang nổi lên, nghĩ đến sự dũng mãnh hôm qua của nó, Hân Duyệt không khỏi đỏ mặt, chọc cho Tề Vân Đình cắn một ngum trên mặt nàng.

"Ta đâu có chuyện gì, không phải còn tốt lắm sao? Chàng ngủ một chút đi, ta nhìn chàng ngủ. Ngoan, mau ngủ." Mơn trớn gương mặt của hấn, làm cho hấn nhắm mắt lại.

Tề Vân Đình nghe lời dụi đầu vào sườn mặt của nàng, an ổn ngủ.

Nhất định là mệt mỏi lắm rồi, còn cựa mạnh không ngủ, ừ, chàng cũng không phải là sắt thép, tối qua vận động kịch liệt như vậy..... Ai ui, nghĩ đến đây mới phát giác phần eo đau mỏi, lại không dám động, sợ đánh thức hấn.

Quên đi, tối qua đau như vậy cũng qua rồi, một chút hôm nay có là gì.

Vợ chồng lão Âu tất nhiên không đến quấy rầy, tối qua giọng nữ cao vút và giọng nam hùng hậu, tiếng giường gỗ kéo kẹt, nền đỏ sáng rực cả đêm cũng đủ nói lên mọi thứ.

Tối gần bữa trưa Tề Vân Đình tỉnh lại đã khôi phục thần thái, nhìn Hân Duyệt cười mờ ám: "Tối qua có vừa lòng với vi phu không?"

"Thấy ghét, người ta đau muốn chết, chỉ có chàng thoải mái. Không công bằng." Hân Duyệt vừa động chút lại chạm đến chỗ đau, mày hơi hơi nhíu. "Nào có, ta cũng đau, đau lòng lắm."

"Vậy mà chàng còn dũng mãnh như vậy? Không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào."

"Là Duyệt Duyệt làm ta không thể kiềm chế được, nàng không biết tối qua nàng quyến rũ thế nào đâu."

Nhớ tới chiến huống tối qua, Hân Duyệt lại đỏ mặt, Tề Văn Đình áp sát bên tai nàng thì thầm: "Có phải quên rồi không, chi bằng chúng ta nhắc lại lần nữa."

Hân Duyệt ở lúc mẩu chốt, bụng lại kêu ọc ọc.

Xem ra nàng không thể chịu thêm một lần hoan ái nữa đâu, Tề Văn Đình mới ôm nàng rời giường.

Vẫn là mái tóc nhuộm mịn như tơ, có điều nếp nhăn trong gương không mở to đôi mắt sáng ngời, mà khép hờ kiêu mi, một đôi tay từ nhỏ quen cầm kiếm, lớn lên tính sở sách, lúc này đang dịu dàng giúp nàng chải tóc.

Điều làm Hân Duyệt hơi vừa lòng chính là, con gái thời đại này kết hôn so với bình thường kiểu tóc cũng không thay đổi, chỉ có sau khi thành thân, thẳng cách làm lão phu nhân, mới có thể búi tóc lên.

Như vậy, tóc của nàng có thể thả dài, gió thổi đến, sợi tóc nhẹ bay, đẹp không tả nổi.

Tề Văn Đình suốt một ngày không ra khỏi nhà lo công chuyện, mà đều ở bên nàng chăm sóc tỉ mỉ.

Vợ chồng lão Âu kinh ngạc chỉ biết lắc đầu, đại thiếu gia tuần tú tài giỏi hồ mưa gọi gió của bọn họ, giữa trưa tự mình bung com nước vào phòng, nói là thiếu nữ nãi nãi không muốn ra ngoài.

Buổi chiều, ôm thiếu nữ nãi nãi tới vườn hoa sau nhà, ngắm hoàng hôn.

Vừa thấy đại thiếu gia hót hơ hót hời chạy ra ngoài, chỉ chốc lát nhân tiện mang về một túi vải còn tươi, tự mình lột từng trái ớt thiếu nữ nãi nãi ăn.

Buổi tối, Âu tẩu vô tình than thở: "Ông nói thiếu nữ nãi nãi sinh được mệnh tốt gì, lại có thể được người thương, được cưng chiều như vậy?"

Lão Âu rất hứng, "Tôi ít thương bà chắc, vợ chồng son tất nhiên phải vậy, ngâm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ rơi."

"Ông? Lấy bộ dạng thô kệch của ông, cũng dám nói vậy. Đại thiếu gia là ai, từ nhỏ thông minh hơn người, thiếu niên tập võ trở thành cao thủ, lớn lên chủ trì gia nghiệp, có thể không xuất chúng sao?"

"Nói như vậy bà cũng thích hẳn? Lúc trước những người đó không dám, sao bà không liều mạng thử xem?"

"Xí, chúng ta từ lúc trẻ đã là nô tài Tề phủ, cũng tính là nhìn hẳn lớn lên, nói vài lời quá phận, tôi thương hẳn như con mình, tôi chính là nhìn không quen thiếu nữ nãi nãi cười trên đầu hẳn."

"Vừa rồi còn nói thiếu nữ nãi nãi tốt số, được đại thiếu gia cưng chiều, bây giờ lại không quen nhìn, bà đó nha, thật sự là..... Ngủ." Lão Âu thổi đèn, nhìn thấy phòng đại thiếu gia đã tắt đèn, nhưng không có động tĩnh. "Ặc? Bà nói, sao phòng đại thiếu gia không có động tĩnh gì hết vậy?"

Âu tẩu tròn mắt liếc lão một cái: "Nhìn không ra đại thiếu gia thương thiếu nữ nãi nãi như vậy, hôm nay còn bỏ được không chạm vào nàng, cho nàng nghỉ ngơi hai ngày. Đáng vẻ không giống như ông, lúc chúng ta thành thân liên tiếp ba ngày ông cứ dày vò tôi."

"Cần gì một lát, bây giờ tôi cũng có thể....."

Ngày tốt của Hân Duyệt ở buổi tối ngày thứ ba tuyên cáo chấm dứt, Tề Văn Đình cắn vành tai của nàng thì thầm: "Duyệt Duyệt, hôm đó chỉ lo thương tích của nàng, chưa được tận hưởng, đêm nay cho vì phu được tận hưởng được không?"

Có lẽ là nhớ tới biểu hiện siêu tốt mấy ngày nay của hẳn, có lẽ là bị hẳn nói tới ý loạn tình mê, có lẽ là chính mình cũng muốn tận hưởng, tóm lại nàng bất kể hậu quả, dùng giọng nói kiêu mi, một tiếng "Được" cho hẳn cổ vũ lớn lao.

*****ooxx tuyên***** (Nghe nói mỗi ngày ăn thịt, sẽ bị ngán, trước tiên cứ tưởng tượng một chút thịt đi, chảy nước miếng..... Đợi tới khi tiêu diệt thẳng tân hôn, lại cho một bản Mãn Hân toàn thịt.)

Nếu biết kết quả hẳn tận hưởng chính là mình ba ngày không xuống giường được, Hân Duyệt nhất định sẽ không nói được đâu.

Nhớ tới đêm tận hưởng kinh thiên, quý khóc thần sầu đó, tựa như một viên ô mai, vừa chua xót lại ngọt ngào.

Ngọt chính là vài lần đạt cao triều, thật là mất hồn vô hạn; chua chính là..... Ai, Tề Văn Đình tên kia đúng là mũi giáo chưa cùn, muốn chinh người tới chết mà.

Mới đầu, tất nhiên Tề Văn Đình không kiềm chế nổi xé toạt xiêm áo tơ lụa thượng hạng, dũng mãnh tiến lên.

Tắm nước suối mát, mỗi ngày đều mặc quần áo mới-- Hàn Duyệt mặc niệm.

Sau khi hưởng qua tư vị lần đầu mãnh liệt, Hàn Duyệt tự nhiên không cam lòng yếu thế, hát bài nông nô muốn xoay người, muội muội ta cũng phải ở trên một phen.

Tề Vân Đình không bận tâm chuyện trên hay dưới, vui vẻ đồng ý, nhưng sau một vòng hỗn chiến, Hàn Duyệt liền xụi lơ vô lực, có điều sức lực cũng không uổng phí, đó lại là một phen mưa gió có phong vị khác.

Vì thế đành phải nhận mệnh đề người nào đó chiếm thế thượng phong, mình cứ an ổn nằm đi, được người ta bán sức hầu hạ cũng không tệ.

Nếu trong tiểu thuyết có nhắc tới "Không cần..... đừng mà....." Theo kiểu phong tình mời gọi, còn Hàn Duyệt chính là thiết tình cầu xin tha thứ, "Đình, ta không chịu nổi. Đình, người ta thật sự không được. Đình....."

Lời ni non suy yếu vô lực.....

Lúc nam nhân điên cuồng điều chỉnh nửa thân dưới suy nghĩ, mỗi lần nàng gọi "Đình", hần liền càng thêm hưng phấn, sẽ cho nàng càng nhiều.

Tức giận nhất chính là sau đó Hàn Duyệt hỏi hần vì sao lúc đó không dừng lại, hần lại nói: "Vui vẻ nhất chính là lúc nàng gọi tên ta, mỗi khi nàng dùng âm thanh triền miên gọi 'đình', nàng có biết ta kích động nhiều thế nào không."

Không nói gì..... Khóc ròng..... đình này không phải là Đình kia có được không?

Xem ra sau này không thể gọi đình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nam nhân thông thả, nữ nhân vất vả

Ba ngày không xuống giường được, không nhất định ba ngày đều phải ở trên giường.

Không phải là đi không được sao?

Dù sao có người vui ôm, có người vui bị ôm, này gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái-- một người nguyện đánh, một người nguyện đau.

--- ----- làm phiền chút xíu--- -----

Trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, Hoàng Cái là viên tướng xuất hiện từ ngày đầu, theo giúp Tôn Kiên đánh Đổng Trác và Lưu Biểu. Khi Tào Tháo áp sát Giang Đông, Hoàng Cái đứng vào hàng ngũ các võ tướng quyết tâm chống Tào.

Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm kẻ khổ nhục. Biết Sái Trung, Sái Hòa (2 nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trả hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt 2 họ Sái, để mượn 2 gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai về. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trả hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.

Đến đêm 20 tháng 11, sau khi Gia Cát Lượng cầu được gió đông, Hoàng Cái làm tiên phong, dẫn đầu đội thuyền chiến tiến sang thủy trại quân Tào, danh nghĩa là hàng Tào, nhưng khi tới nơi liền phi thẳng tới trại Tào nổi lửa tấn công. Tào Tháo đại bại rút chạy, Hoàng Cái bị trúng mũi tên do Trương Liêu bắn, ngã xuống nước, nhưng được Hàn Đương cứu sống.

Theo wikipedia

--- -----mời các bạn đọc tiếp--- -----

Lấy tính cách siêu cấp tự sướng của Hàn Duyệt, rất nhanh liền nghĩ tới vì thân thể đau đớn muốn đòi chút lợi ích.

Bàn tay nhỏ bé giờ một ngón lên chỉ chỉ, liền có anh chân dài tới ôm đi.

Mới vừa nói muốn tới đình hóng gió, còn chưa ngồi nóng chỗ đã thấy lạnh, muốn tới vườn hoa phơi nắng, phơi nắng không bao lâu, đại khái là ăn vài đã đủ rồi, liền chuyển đến cái ao bên cạnh cho cá ăn, cá chưa cho ăn được mấy con, lại la hét muốn ăn điểm tâm ngon.....

Tề Vân Đình không thể không tự hỏi có phải nàng đang xem mình như con chó nhỏ, quên đi, dù sao đại gia cũng vui vẻ, bị nàng sai bừa cũng chẳng sao.

Hàn Duyệt dương dương tự đắc nghĩ: Bị chàng áp chế lâu như vậy, giờ đến phiên ta khi dễ chàng, he he.

Vợ chồng lão Âu vợ chồng xem như đại khai nhãn giới, đại thiếu gia có phải bị nữ hoàng cao cao tại thượng kia hiếp đáp quá mức không?

Quả thực..... Không biết nói gì.....

"Duyệt Duyệt, trong nhà đã sớm nói, thúc giục chúng ta trở về, ngày mai đội ngũ nghênh thân sẽ đến." Đút một miếng cao hoa quế cho nàng.

"Trở về có thể, nhưng ta phải ước pháp tam chương." Vừa ăn vừa làm dấu ok.

"Nói."

"Thứ nhất, lời vợ nói luôn luôn đúng. Thứ hai, nếu vợ không đúng, mời xem lại điều thứ nhất. Thứ ba, tạm thời chưa nghĩ tới, chàng đồng ý trước, chờ ta nhớ ra lại nói với chàng."

Tề Văn Đình nhìn không được cười lên tiếng, nhìn vào mắt nàng nói: "Chuyện gì ta cũng có thể đồng ý, có điều, trăm sự hiếu làm đầu, cha mẹ vất vả và cả đời, hiếu kính cha mẹ là điều đương nhiên."

Người này thật đúng là đại hiếu tử, nhưng mà, không phải có câu như vậy, một người ngay cả mẹ mình còn không thương thì có thể yêu ai đây?

Hân Duyệt gật gật đầu.

Ngu ngơ không biết, bị lừa không phải hấn, mà là chính mình.

Lần nữa mặc hi phục vào, trong tiếng kèn trống, nhìn đến trước cửa không phải kiệu hoa, mà là thuyền hoa. Thuyền hoa có ba khoang sắp xếp thứ tự, cái đầu tiên là những nhạc công, giữa là mũi thuyền nhô cao, giăng đèn kết hoa, chắc là cho tân nhân ngồi, phía sau chắc là để cho nha hoàn bà tử.

Hân Duyệt chỉ lo nhìn theo khe hở của khăn hồng trông ra ngoài, đột nhiên đối diện một đôi mắt to tròn, gương mặt lãnh khốc như Tề Văn Đình, nhưng không thành thực ôn trọng, cương nghị như vậy, mà phản phát nét trẻ trung niên thiếu.

"Vân Hải." Tề Văn Đình trầm giọng nói.

Ánh mắt tên nhóc kia lập tức chuyển qua, "Đại ca, đại tẩu là người phương bắc, không quen ngồi thuyền nhỏ lắc lư này đâu, chi bằng để ta công đi thôi."

Xem ra đây là tiểu thúc Tề Văn Hải mình chưa từng gặp.

"Không cần." Tề Văn Đình đi nhanh tiến lên, ôm lấy Hân Duyệt, đưa vào khoang thuyền.

Xem động tác thành thạo nhẹ nhàng của đại ca, Vân Hải có chút ngây người, đã luyện tập trước?

Thuận theo con nước, buổi chiều đến Uyển châu. Thì ra, Uyển châu này giống như Kim Lăng minh Triều, là một trong hai thành thị lớn của Thăng quốc, tương đương New York của nước Mỹ. Không phải thủ đô, lại rất phồn hoa.

Hân Duyệt dưới sự giám sát của hi bà, ngoan ngoãn ngồi im, nàng tính bắt chước vẻ thùy mị của Lâm Đại Ngọc (một nhân vật của Hồng lâu mộng), không vội bộc lộ bản thân. Phải biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Hoa thuyền dừng ngoài cửa Tề phủ, Tề Văn Đình không vào khoang thuyền, mà xuống thuyền rồi đứng trước cửa nhà, cầm cung tên gã sai vật đưa, giương cung, bắn một mũi tên vào giữa đầu thuyền.

Hi bà cao xướng: Chú rể hỏi một tiếng, có thể hiếu kính cha mẹ chồng hay không?

May mắn võ công Tề Văn Đình giỏi, bằng không bắn lạc, đầu ta lại nở hoa.---- Hân Duyệt thầm niệm.

Hi bà thúc giục nàng, nhỏ giọng nói: "Tân nương tử, nói mau có thể, lớn tiếng chút."

A, thì ra mình còn phải trả lời nữa.

"Có thể."

Pặc, tên thứ hai trúng đầu thuyền.

Hi bà lại xướng: Chú rể hỏi tiếng thứ hai, có thể đoàn kết với chị em dâu không?

"Có thể."

Pặc, tên thứ ba lại trúng đầu thuyền.

Hi bà cao xướng: Chú rể hỏi tiếng thứ ba, có thể hay không vợ chồng hòa thuận?

"Vậy phải nhìn biểu hiện của chàng ra sao?"

Hi bà cả kính, đã thấy có người khiếp sợ, có người nhát gan, chưa từng thấy người ăn nói lung tung như vậy.

Trên bờ có người nghe tân nương nói chuyện, quay đầu cười trộm, từ mới chưa từng nghe, vội tìm hiểu.

Tề Vân Đình cũng không để ý nữa, nhận lấy dây hồng, đến bên mép thuyền, đem một đầu đưa tới tay Hân Duyệt, dẫn nàng lên bờ. Có điều, Hân Duyệt nhìn nhỏ chiếc thuyền chòng chành lắc lư.

"Mau lên đây đi." Tề Vân Đình nhỏ giọng nói.

"Ta không dám."

Bắt đắc dĩ, xuống thuyền, ôm lấy, lên bờ.

Người xem trên bờ một trận bùng nổ, cho dù Tề đại thiếu gia lợi hại đến đâu, cuối cùng cũng có hôm nay?

Hân Duyệt nhìn trộm về phía cửa lớn Tề gia cao ngất, giếng đèn kết hoa, người hầu đứng thành hàng, nhà giàu cổ đại trong truyền thuyết-- ta đến đây, tiếp chiêu đi.

Nắm dây hồng, bước nhỏ tới trước, bước tới cánh cửa, phía trước là một chậu lửa, bước qua chậu lửa? Chuyện này có nghe nói qua.

Hân Duyệt linh hoạt nhảy qua, mới nhớ tới Tề Vân Đình không cần nhảy, mà là đi theo bên cạnh.

Không khỏi cảm thấy nghiêng lợi: Quy củ cổ đại chết bầm, đều là nam nhân thông thả, nữ nhân vất vả.

Hi bà cao giọng xướng: Tân nương bước qua chậu lửa, hồng hồng hỏa hỏa có tinh thần.

Phía trước có một yên ngựa, lại bước qua.

Hi bà cao xướng: Tân nương bước qua yên ngựa, bình bình an an thường làm bạn.

Quá năm lần bảy lượt như thế, rốt cục đến lúc bái thiên địa.

Thay đổi một giọng nam nhân hùng hậu: Nhất bái thiên địa, chúc nguyện thiên trường địa cửu, hi khánh trường tồn.

Ta bái.

Nhị bái cao đường, cha mẹ thân thể khang kiện, con dâu hiếu kính đến trăm tuổi.

Ta tái bái.

Phu thê đôi bái, phu thê bái đường cầm dây hồng, ngàn tái vạn tái triền không ngắt.

Ta bái bái bái.

Tiến nhập động phòng.....

Má ơi, Hân Duyệt trầm nghĩ, cuối cùng có thể nghỉ một lát.

Chỗ tốt của đại trạch viện chính là nhiều đường đi, rèn luyện thân thể, từ tiền đình đi trở về phòng ngủ, ít nhất phải qua sáu lần cửa tròn, đi đến chân muốn nhũn ra.

Nhìn thấy những tiểu nha đầu bên cạnh đi như bay, Hân Duyệt trầm than: Hay là mình già rồi? Ngẫm lại cũng phải, những ngày gần đây, không phải nằm trên giường, thì chính là để người ta ôm, rõ ràng không có lợi cho đôi chân.

Tiến đến hi phòng, trên lớp trải giường màu đỏ, hi bà cao xướng rải các loại hạt:

Lá ngọc sánh với cành vàng, trời sinh duyên ương thiếp với chàng.

Xưa kia gói chiếc khuê phòng, ngày nay tiến nhập tân phòng ở chung.

Đèn sáng hi phòng, nến soi uyên ương.

Trời ban kỳ lân tử, sớm sinh Trạng Nguyên lang.

Một rải Kim Đồng Ngọc Nữ, hai rải kim ngọc mãn đường.

Ba rai tam nguyên cặp đệ, bốn rai long phong xứng thành song,

Năm rai ngũ tử bái Tề tướng, sáu rai lục hợp trường xuân.

Bảy rai vợ chồng đồng giai lão, tám rai bát mã hồi hương.

Chín rai cửu cửu trường thọ, mười rai thập toàn đại cát tường.

Mọi người cùng cung hỉ, cung hỉ tân lang cùng tân nương.

Chúng nha hoàn, bà tử cùng kêu: "Cung hỉ đại thiếu gia, đại thiếu nãi nãi."

Rai trưởng đông, minh nguyệt rạng trời cao.

Quang hạo khiết, ánh hồng lung, thường nga bay ra nghiêng hàn cung.

Rai trưởng nam, ngàn dặm nhân duyên đường quanh co.

Trưởng hồng vui vậy, đêm tàn không lạnh lẽo.

Rai trưởng tây, tân lang trong phòng cùng kiều thê.

Kẻ không hết, chuyện tình yêu, đêm đêm cận kề chăn gối.

Rai trưởng bắc, tân lang tân nương ân ái mặn nồng.

Mặt mặt hồng, đều hiểu đắc, có chuyện con quỉ kim tiêu nói.

Chư vị không ngại cười ha ha, đón kim oa (em bé) về nhà.

Tân lang tân nương giờ chân, một đôi tân nhân phải qua sông.

Rai trưởng hoàn, phú quý song toàn, phúc như Đông hải, thọ tỷ nam sơn.

Rai trưởng tất, trăm sự như ý, thiên thu phú quý, mọi sự như ý.

(đoạn này bạn chém hoàn toàn, có mấy câu chẳng biết chém kiểu gì nên để luôn)

Hân Duyệt thăm than cổ nhân thật có tài ăn nói, được người đỡ đến bên giường, trên nệm đầy các loại hạt, quả khô, hoa tươi.

Tề Vân Đình mỉm cười gỡ khăn trùm đầu cho nàng, bởi vì hắn không xác định sau khi mình ra ngoài kính rượu, nàng có thể ngồi yên đợi đến mình về giờ khăn hay không, chỉ bằng cứ gỡ khăn sớm chút cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Động phòng hoa chúc

Đội hấn kính rượu xong trở về, trong phòng chỉ còn hi bà và một nhan hoàn tên là tiểu Hồng.

Tiểu Hồng cầm hai cây nến đỏ cực lớn, hi bà chia ra giao cho hai người cùng điểm hỏa, đặt lại trên bàn.

Tiểu Hồng mang đến một khay sứ tinh xảo, trong khay cầm lên một tách trà xanh biếc,

"Mời thiếu nãi nãi uống ly trà vào cửa."

Vừa lúc khát nước, Hân Duyệt một hơi uống hết.

Lại cầm lên một tách trà, là một tách trà màu đỏ, "Mời thiếu nãi nãi uống trà cô dâu mới."

Lại một hơi uống hết.

Hân Duyệt nghĩ tách thứ ba sẽ có màu gì?

Màu đen.

"Mời thiếu nữ uống trà dài lâu."

Uống hết.

Trong lòng không thích, tương lai của ta màu đen hay sao?

Tiểu Hồng lui ra, hi bà cho hai người uống rượu hợp cần, nhìn nhau cười, đều không nói gì, uống cạn.

Hi bà lại cắt của mỗi người một lọn tóc, kết cùng một chỗ, đây là kết tóc.

Tề Vân Đình lấy ra một cái hồng bao, nhẹ giọng nói: "Đi xuống đi."

Hi bà nói lời may mắn rồi đi ra ngoài.

Đại thiếu gia động phòng thì không người nào dám nháo hết.

Tề Vân Đình trở lại bên cạnh bàn, cười nói: "Từ hôm nay bắt đầu, Duyệt Duyệt chính là thê tử kết tóc của ta."

Rốt cục không còn người ngoài, Hân Duyệt cầm lấy một cái đùi gà gặm, "Đói chết ta."

Cho dù da mặt nàng dày, cũng không thể trước mặt một đám nha hoàn bà tử, trước lúc tân lang chưa về, lại la hét đòi ăn.

Tề Vân Đình nhú mày, "Ngày đại hi, không thể nói năng kiêu kị một chút sao."

Hân Duyệt bắt mẫn vùng tay lên: "Chàng đừng lập quy củ cho ta, bằng không ta sẽ bỏ nhà ra đi."

Khóe miệng hân khẽ cong lên nụ cười ý vị: "Nàng nghĩ rằng nếu ta và nàng cãi nhau,

nàng có thể đi được sao?"

Hân Duyệt không yếu thế nhướng mày: "Tất nhiên."

Cơm no rượu say, tất nhiên còn có đại sự động phòng chưa làm.

Tề Vân Đình khó có được nhẫn nại coi từng món xiên y trên người nàng, chỉ chừa một kiện áo tơ trong suốt, tăng thêm vẻ vũ mị.

"Nương tử đêm nay thay áo cho vì phu được không?"

"Được rồi." Nể mặt lúc nãy chàng rửa tay cho ta.

Chậm rãi cởi áo cho hân, bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng sờ loạn vài cái, xoa xoa xoa, a a.

"Thơm quá, chàng có ngửi thấy không?"

"Hình như có một chút, tiếp tục, còn một lớp áo kia." Tề Vân Đình bắt mẫn nhìn nàng cởi áo, tự mình cởi nốt lớp áo cuối cùng, lộ ra cơ thể tinh trắng.

Hân Duyệt héch cái mũi tựa con cho nhỏ ngửi ngửi, cuối cùng xác định đó là ở đôi nệm tòa ra.

"Chắc chắn, nhà có tiền đúng là khác, ngay cả ngọn nệm cũng thêm hương liệu vào."

Tề Vân Đình cũng cùng lại gần, trước kia hân không chú ý, nhưng nhìn kỹ quả thật không giống với đôi nệm mình mua ngày đó. Không phải màu đỏ trong suốt, mà là đỏ sậm có thêm chút bột phấn hồng hồng, phỏng chừng là thêm hương liệu vào.

Không lòng dạ nào nghiên cứu cái đó, cần vành tai của nàng: "Đêm nay là đêm động

phòng hoa chúc của chúng ta, nghỉ ngơi sớm một chút."

"Hôm nay thật là mệt mỏi, bước qua chậu lửa, bước qua yên ngựa, chân của ta thật là mỏi, không đi nổi nữa."

Tề Vân Đình cười mờ ám, đã biết nàng đang giở trò, lần này không ôm nàng lên nữa, mà một tay ôm kiều đồn (cái P ấy) của nàng nâng lên, để nàng dán sát vào người mình.

Dục vọng lửa nóng cách một lớp vải mỏng cọ vào hoa tâm của nàng, từng bước từng bước đi đến bên giường.

Hân Duyệt thoáng chốc đỏ mặt, thờ gấp nhiệt tình dâng môi thơm vào miệng hân.

Dưới trướng lụa hồng, phiên vân phúc vũ.

Nghĩ ngày mai còn dậy sớm kính trà con dâu, Tề Văn Đình chỉ tại gieo hạt vào sâu trong mảnh ruộng màu mỡ của nàng một lần, cũng không tính làm nữa.

Ôm chặt thiên hạ đã mệt là vào lòng, "Ngủ đi."

Dục vọng ngủ say lại bị kích phát lần nữa, thấy nàng hồng hồng hai má, đôi mắt long lanh đáng thương nhìn hấn, cái miệng nhỏ nhắn nũng nịu: "Văn Đình, ta còn muốn."

Lửa nóng đích dục vọng nháy mắt đáng cao, Tề Văn Đình vì đêm nay nàng nhiệt tình mà vui sướng không thôi.

"Khó được Duyệt Duyệt muốn, vì phu có thể nào không cho."

Hân Duyệt ôm lấy bờ vai hấn trong tình nghênh hợp, thân hình triền miên như rắn quấn, khiến hấn cảm giác như rồng bay trên mây, tận hưởng thú vui cá nước.

Hai ngọn lửa hòa chung một chỗ, mồ hôi rơi quyện vào ra giường.

"Hân, nàng thật sự là bảo bối của ta, bảo bối của ta....." Không thể biểu đạt vui sướng

trong lòng, chỉ đành không ngừng hôn cơ thể nàng, thân thể mềm mại dẫn phát lửa nóng.....

Lại một lần cùng lên đỉnh cao phong, Tề Văn Đình cứng chịu lau mồ hôi hai bên má nàng, "Đã quá nửa đêm, mau ngủ đi."

Hân Duyệt mệt rã rời gật gật đầu, vui trong ngực hấn cọ cọ rồi an ổn ngủ.

Tề Văn Đình vừa mới nhắm mắt, còn chưa tiến vào mộng đẹp. Lại phát hiện cơ thể Hân

Duyệt lại nóng lên, điểm chết người chính là bàn tay nhỏ bé của nàng lại trực tiếp quơ trúng chỗ đó, dục vọng vốn đang yên lặng, làm sao địch nổi vuốt ve của nàng, chỉ chốc lát lại cương cứng.

"Đình, ta nóng quá, chàng phải, phải giúp ta làm mát."

Tề Văn Đình vui sướng dị thường, thì ra Duyệt Duyệt của ta lại nhiệt tình như vậy, nhưng không thể không lo lắng cơ thể đã suy yếu của nàng. Đã mệt cả ngày, lại đây vào cả nửa đêm.

"Thân thể của nàng còn có thể chịu được lần nữa sao?"

"Đình, ta muốn, chàng không cho ta sao?" Mắt của nàng đã giãn đầy tơ máu.

"Làm gì có, Duyệt Duyệt muốn, vì phu mừng muốn chết." Lúc động tình, hấn tựa hồ quên mất lại nói mấy lời kiêng kỵ đó.

Đem cực đại lửa nóng chôn sâu vào cơ thể nàng, nàng thỏa mãn "A" Một tiếng, lại đột nhiên ôm ngực, "Đình, ta..... Ta không thở được, a..... A....."

Tề Văn Đình sức tỉnh, sớm nên phát hiện sự khác thường của nàng, nếu hấn chủ động cầu hoan thì cũng có thể, nhưng hôm nay---- hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, người khác một khắc xuân tiêu, còn ngày đó là ngày muốn nhân mạng của mình.

Lại nhìn nàng, không chỉ sắc mặt ửng hồng, cả người cũng đỏ lên. Trán tuộm mồ hôi như mưa, gian nan thở gấp.

Xoay người xuống giường, khoác vội quần áo, cũng mặc một kiện áo cho nàng, dùng chăn bông quấn nàng lại, ôm lấy, mở cửa, chạy vội ra ngoài.

Bên đại thiếu gia động tĩnh lớn như vậy, đám hạ nhân làm sao không biết. Nói sao thì hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, mọi người đều cảnh giác cả.

Gã sai vặt bên người Tề Thanh nửa đêm mới cởi áo nằm xuống, nghe được tiếng đại thiếu gia mở cửa, nhảy lên như cá chép, cuống quýt chạy đến trong viện.

"Mời đại phu đến thư phòng." Tề Văn Đình giống như một trận gió thổi qua.

Xuyên qua đường viện, nội tâm đã lo lắng lại bùng lên như ngọn lửa.

Hân Duyệt nằm trong lòng hấn, hơi thở ngày càng mỏng manh, hai mắt khẽ mở, nhìn thấy ánh mắt lo âu hốt hoảng của hấn. Hân Duyệt muốn đưa tay giúp hấn lau mồ hôi trên trán, nhưng không có chút sức lực nào.

"Ta chưa từng nói với chàng, ta thích chàng."

Thanh âm mỏng manh, nhưng ở không gian buổi đêm yên tĩnh, từng chữ rõ ràng tiến vào tai hấn.

Đầu của nàng vô lực gục xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Không được ngủ

"Hân Duyệt, không được ngủ, ta không cho nàng ngủ, có nghe hay không?"

Lần đầu tiên hân hét lớn gọi tên nàng, âm thanh lan tỏa trong màn đêm u tịch.

Giống như con sói cô độc mất phương hướng giữa đất trời mờ mịt.

Tiếng gọi tan nát cõi lòng làm bùng tỉnh cả Tề phủ.

Trạch viện lớn tất nhiên là có đại phu gia đình rồi, đại phu trong thời gian ngắn nhất lao đến thư phòng, sau khi chẩn mạch, kiểm tra nhiệt độ, vạch mắt xem, lắc đầu thở dài: "Khác hẳn những vị phu nhân trước đây."

Tề Vân Đình nhíu mày: "Có thể chữa trị không?"

"Chẩn không ra bệnh, lại không trúng độc, lão phu không biết đã hạ thuốc như thế nào."

Tề Vân Đình đến ngồi bên giường, nắm chặt tay của nàng, trong lòng âm thầm thì: Ta sẽ không cho nàng bỏ ta mà đi.

Đại phu lại hỏi: "Thiếu nữ trước khi hôn mê có từng nói gì không?"

Lời nàng nói----- "Ta chưa từng nói với chàng, ta thích chàng."

Đôi mắt Tề Vân Đình đã sâu không thấy đáy.

Hiển nhiên đại phu không phải hỏi tới câu này rồi, "Nàng nói nóng, không thờ được."

"Vậy trước tiên nghĩ cách hạ nhiệt đã, có thể có tác dụng với hô hấp của nàng." Đại phu đề nghị.

Xem sắc mặt đỏ hồng của nàng, Tề Vân Đình không chậm trễ. "Người đâu, mang nước lạnh tới đây."

Thư phòng ở hướng đông bắc, bình thường trừ bỏ Tề Hưng hầu hạ bên người, thì chỉ có hai gã sai vặt chuyên quét dọn, cho tới bây giờ cũng không có nữ nhân tới nơi đây. Bởi vì Tề Vân Đình nói độc sách cần tĩnh tâm, đương nhiên cách xa nữ sắc.

Hôm nay phá lệ, trừ bỏ hân ngồi bên giường, những nam nhân khác trong phòng đều bị đuổi ra ngoài.

Nha hoàn bà tử như đàn cá bơi vào, đưa chậu nước và khăn sạch.

Tề Vân Đình tự ra tay, liên tục giúp nàng lau mặt, lau ngực, lau lòng bàn tay, bàn chân, đến khi chính mình đổ mồ hôi đầm đìa, trên mặt Hân Duyệt bắt đầu tái nhợt.

Đại não của hân gần như không còn suy nghĩ, chỉ như cái máy, không ngừng chà lau, tựa như chỉ cần cơ thể nàng không phát sốt, là có thể tỉnh lại vậy.

Nhũ mẫu má Ngô của Tề Vân Đình to gan tiếng lên sờ tay thiếu nữ nãi, trong lòng cả kinh: "Đại thiếu gia, đừng lau nữa, tay thiếu nữ nãi đã lạnh rồi."

Sự việc đang phát triển theo chiều cực đoan, cơ thể của nàng đang lạnh dần.

Tề Vân Đình lại vạch áo vốn từ trước chưa được mặc chỉnh tề, lộ ra lồng ngực đầy mồ hôi, ôm siết lấy nàng. Dùng nhiệt độ của mình ủ ấm cho nàng.

Sai người đắp lên thật nhiều chăn bông, bao hai người họ lại cùng một chỗ.

"Tất cả đi ra ngoài." Giọng nói lạnh lùng làm người ta lạnh thấu tim gan.

Bên tai nàng lại thì thầm nói nhỏ: "Duyệt Duyệt mệt, thì ngủ một chút đi. Ngủ một canh giờ là được rồi, ta ôm nàng ngủ, chút nữa thì nàng tỉnh lại nhé, được không?"

Lão gia, phu nhân đã tới, khuyên cũng khuyên không nổi, tách cũng tách không rời. Nhìn ánh mắt kiên định của con trai, sắc mặt tái nhợt, Tề phu nhân đau lòng đến rơi nước mắt.

Nhị di nương, Tam di nương đến, thấy cảnh này, sợ tới mức không dám lên tiếng.

Vân Hải, Vân Tình cũng đến, nhìn đại ca thường ngày đội trời đạp đất lại tiều tụy như thế, Vân Tình sợ hãi không thôi. Vân Hải to gan khuyên một câu: "Đại ca, người chết không thể sống lại....."

Bị Tề Vân Đình mắng: "Người cút ra ngoài cho ta."

Phu thê Vân Thụ cũng đến đây, gặp phải Vân Hải bị mắng, người nào còn dám nói chuyện.

Điểm tâm không ăn, cơm trưa không ăn, cơm chiều cũng không ăn.

Bọn họ giống như pho tượng được chạm trổ ở chỗ đó, vẫn không nhúc nhích, điều thay đổi chỉ có sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Lão phu nhân thất thanh khóc lớn: "Đình nhi ơi, cả ngày ngủ nước con cũng chưa uống, người sắt còn chịu không nổi. Sớm biết vậy sẽ không cho con đến phương Bắc đón dâu, những người trước kia có chết, cũng không thấy con đau lòng như vậy. Lần này..... Oan gia này hại con ta thật thảm mà."

Lão gia trầm giọng nói: "Vân Đình, con không ăn gì cả, nếu con có mệnh hệ nào, mẹ con làm sao mà sống."

Tề Vân Đình giật giật mí mắt: "Tề Hưng, đi lấy ly trà đến cho ta."

Tề Hưng nhanh chóng chạy đi, không lâu thì bưng hai ly trà trở về, đưa Tề Vân Đình uống hết.

"Tối rồi, mọi người đều trở về đi, ta có chuyện phải nói với Duyệt Duyệt." Tề Vân Đình làm sao không biết, thời gian càng lâu, khả năng nàng tỉnh lại càng nhỏ.

Mọi người đều tự trở về phòng, đám hạ nhân đứng ngoài cửa sổ cũng không dám hó hé gì.

Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Đêm dài yên tĩnh, có bụi mưa bay bay theo gió. Khi nhanh khi chậm, lúc nhẹ lúc nặng, từng sợi từng sợi mưa rải khắp đình đài lầu các.

Thi thoảng lại nổi lên bóng nước lạnh lẽo làm đau lòng người.

Đa tình nhất là mưa Giang Nam.

Mưa Giang Nam, dịu dàng nhu tình, mông mông lung lung, triền triền miên miên;

Mưa Giang Nam, mật mật mà tà tà, miên miên mà tiêu tiêu, như sương lại như khói, như mộng như huyền.

Mưa bụi mênh mông, là ai ở vô tận từng nói, nói vô tận chỉ là trong lời nói, vô tận chỉ có trong tình ý miên miên.

"Nàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nàng mở đôi mắt to tròn nói nguyện ý gả cho ta, từ lúc đó ta đã quyết định kiếp này sẽ không phụ nàng.

Nàng là cô gái đặc biệt nhất ta từng gặp, không giống những cô nương khuê tú, câu nệ thủ lễ. Nàng nhiệt tình như lửa, giao hoạt như hồ ly, kiều mỵ vô cùng. Có một chút thông minh, một chút ngốc nghếch, đơn giản lại hoạt bát.

Lúc vui vẻ sẽ nở nụ cười làm ta mê say, lúc đau lòng nước mắt nàng như muốn nhấn chìm ta trong đó, hai tháng qua ở cùng nàng, trong mắt ta, trong lòng ta chỉ có nàng, ta đã quên mất chính mình.

Dọc theo đường đi, cũng trải qua nhiều hung hiểm như vậy, chúng ta đều bình an vô sự. Nhiều lúc sống chết trước mắt, đầu tiên nghĩ đến đều là nàng; lúc này đây, thật sự là ta đã sai, chỉ lo tham hoan, lại quên mất an nguy của nàng.

Ta sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi, nghĩ rằng chỉ có đêm đầu tiên là nguy hiểm, lại quên đêm động phòng hoa chúc mới là thời khắc ác mộng bắt đầu.

Duyệt Duyệt, ta sai lầm rồi, nàng không trừng phạt ta sao? Nàng mở mắt nhìn ta một lần, ta tình nguyện bị nàng đánh, bị nàng trêu chọc, nghe nàng kể chuyện cười.....

Ở Bá châu nàng ý lại và tin tưởng ta như vậy, có thể nàng cũng chưa từng phát hiện.

Ở Thương châu, nàng hờn giận ta, làm nũng với ta, lúc đó mỗi ngày nàng đều kể chuyện cười cho ta nghe. Ở Đức châu, nàng thế nhưng nghĩ muốn ở lại, làm cho ta thật đau lòng.

Khi đó ta mới biết ta đã thích nàng từ lúc nào không hay biết.....

Ngày tháng ở Dương Châu là những ngày ngọt ngào hạnh phúc nhất của chúng ta, nếu biết sẽ như vậy, ta tuyệt không mang nàng đến Uyển châu đâu, chúng ta ở lại Dương Châu sống cả đời tiêu dao vui vẻ.

Duyệt Duyệt, không phải nàng nói muốn ta đưa nàng đi ngắm Tây hồ Hàng Châu sao, còn muốn đến Lôi Phong tháp bái Bạch nương tử, chờ nàng khỏe lại, ta liền dẫn nàng đi. --- -----

- -----làm phiền chút xíu----- -----

Bạch nương tử là Bạch xà trong truyện Thanh xà – Bạch xà, Bạch xà là rắn tinh, yêu người phạm là Hứa Tiên nhưng bị đại sư Pháp Hải nhốt dưới chân tháp Lôi Phong. Ai có xem phim chắc cũng biết rồi, bạn không nói nhiều nữa ^^ --

- -----mời các bạn đọc tiếp----- -----

Duyệt Duyệt, nàng xem trời đã sắp sáng, nàng ngủ thật lâu, còn không tỉnh lại sao?

Nếu nàng thật sự phải đi, thì hãy mang ta theo với, không có ta bên cạnh nàng, ai bầu bạn với nàng, ai rửa chân cho nàng, ai nghe nàng kể chuyện cười, ai bị nàng trêu chọc, ai bóc quả vải cho nàng, ai làm ấm giường cho nàng.....

Duyệt Duyệt sợ lạnh nhất, trên đường đến suối vàng nhất định là lạnh lẽo cô đơn, để ta đồng hành với nàng, che mưa chắn gió cho nàng, ôm nàng vào lòng, cho nàng chỗ dựa ấm áp nhất thế gian.....

"Mang ta theo với....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cuộc sống mới

Mang ta theo với.....

Một giọt lệ nóng bỏng rơi xuống đôi môi khô khốc của nàng.

Cái lưỡi phấn hồng hơi đưa ra liếm liếm giọt nước khó được này, "Chàng phiền quá..... Ta muốn ngủ."

Tề Vân Đình cứng người, ôm lấy mặt của nàng: "Nàng nói cái gì? Lặp lại lần nữa." H

ơi hé mở mắt, liếm liếm đôi môi khô khốc: "Phiền quá..... Nước..... Uống nước."

Tề Vân Đình vui sướng phát cuồng, ôm chặt nàng, ha ha cười to.

Ngoài cửa sổ một đám hạ nhân canh chừng cả đêm, không thể không phỏng đoán đại thiếu gia có bị điên hay không.

Có người tổng kết lời nói cả đêm của đại thiếu gia, trước là nhớ lại quá khứ, sau đó nhìn tới tương lai, cuối cùng là hồ ngôn loạn ngữ. Cái gì mà "Vợ nói luôn luôn đúng", "Mang ta theo với", không phải ăn nói hàm hồ hay sao?

Lão gia đã dặn dò, trời sáng thì phải đi mua quan tài, đưa người về lòng đất, cắt đứt thương nhớ của hắn. Nhưng bọn họ thấy, đại thiếu gia ôm cái "Thi thể" kia đã gần một ngày một đêm, cho dù nam nhi có si tình hơn nữa thì có thể làm thế nào chứ?

"Người đâu, đem trà nóng đến."

Mọi người vội tiến vào, bưng trà rót nước, lại bị một màn trước mắt làm sợ ngây người.

Thiếu nữ nài nỉ hữu khí vô lực dựa vào người đại thiếu gia, có điều mắt cũng đã mở.

Đại thiếu gia cầm ly trà, hớp một ngụm, môi kề môi, mớm nàng uống nước.

Người ta cũng không hiểu phong tình, oán trách nói: "Ta có thể tự uống."

Đại thiếu gia cười mà không đáp, lại hớp một ngụm mớm cho nàng.

Thiếu nữ nài nỉ giương mắt nhìn ngoài cửa sổ: "Trời sáng rồi, có phải nên đi kính trà hay không?"

"Ngốc quá, nàng đã ngủ một ngày một đêm, bây giờ là ngày thứ ba, nàng cứ nghỉ ngơi đi, kính trà liền miễn."

"Miễn? Vậy không phải ta không có li xì sao?" Tề Vân Đình đang ngâm trà thiếu chút nữa phun ra hết, miễn cưỡng nuốt vào. Xem ra đầu óc chưa hồng, còn có thể tính toán.

Cung chịu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Chờ nàng khỏe lại, ta cho nàng một trăm cái bao lì xì."

Đám tiểu nha đầu cảm động rơi lệ: Đại thiếu gia si tình cảm động trời cao, rốt cục cũng gọi được hồn phách thiếu nữ này trở về.

Đám người sai vặt càng thêm kính ngưỡng: Đại thiếu gia trọng tình trọng nghĩa, là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, là hình mẫu của chúng ta.

Đám bà tử nói thầm trong bụng: Được đại thiếu gia cung chiều như vậy, nếu vị thiếu nữ này khó ở chung, những ngày sau này chúng ta sẽ khó sống.

Lão quản gia Tề Phúc cuống quýt nói: Mau báo cho tiệm quan tài, đừng đưa tới, thiếu nữ này nhà chúng ta còn sống.

Hai người nghỉ dưỡng ba ngày, cũng may còn trẻ khỏe nhanh, lại sinh long hoạt hổ.

Tề Văn Đình hưng phấn vỗ tay lên: "Mở tiệc mười ngày, đại yến mời bạn bè."

Chuyện này, Uyên châu nam nữ già trẻ, khách thương qua lại có lộc ăn rồi.

Sư phụ kéo mì là mời từ phương Bắc đến, biểu diễn tuyệt kỹ ngay tại hiện trường; bên kia mắt thấy một cây bột mì hóa thành mấy trăm sợi, dài ngắn đồng đều, nhuyễn mịn như chỉ thêu, dẫn theo một tràng tiếng hoan hô.

Sư phụ còn lại là đầu bếp Tứ Xuyên, người Uyên Châu ăn quen đồ ăn Hoài Dương cũng vui vẻ nếm thử chút mới mẻ.

Mới đầu, mọi người bị vị cay hấp dẫn, đều chạy đến bên kia.

Đại thiếu nữ đột nhiên nghĩ tới, muốn ăn cá hấp, vừa đi tới, chỉ nói một câu: "Ta nên ăn mì cay, hay là ăn cá bây giờ."

Vì thế, gọi hai vị đầu bếp tới, bàn bạc: "Các người không thể cứ mãi theo đuổi khẩu vị chính tông của món ăn được, cũng phải nghĩ tới khả năng tiếp nhận của thực khách chứ. Người nghĩ rằng ta và người giống nhau là người Tứ Xuyên từ nhỏ ăn cay lớn lên hay sao, đồ ăn mang đến đâu thì cải biên theo phong thổ nơi đó. Như vậy đi, cải biên thành ba khẩu vị, nguyên vị, trung vị, vị cay, cho ta một cái vị cay là được."

Khỏi phải nói, chuyện thiếu nữ này cải biên đồ ăn được mọi người ủng hộ, các món cay Tứ Xuyên cũng rất được hoan nghênh. Mười ngày sau, mọi người đều tình nguyện móc hầu bao tới tấp ăn cơm.

Sau này, Hân Duyệt mới hiểu được đây là chiêu nhất tiễn song điêu của Tề Văn Đình.

Mười ngày ăn miễn phí kỳ thật chính là phí quảng cáo tuyên truyền, khỏi cần tốn phí dùng thử, Tề gia còn được tiếng hào phóng, sau này còn có thể mang tới nhiều mối làm ăn cho từ lâu Tề gia.

Khó trách Hân Duyệt cười mắng hân là gian thương.

Giấc mộng ai tỉnh trước, bình sinh ta tự biết.

An ổn tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, Hân Duyệt vừa lòng duỗi thẳng người, Tề Văn Đình này rảnh rồi không chịu nổi lại chạy đi đâu rồi.

Nàng đi dạo trong viện vận động tay chân.

Đương nhiên, bây giờ không thể ở thư phòng, nhưng mà Kim Ngọc đường ác mộng đó đánh chết nàng cũng không quay lại, cũng may Tề gia nhà cao cửa rộng, sân viện trống còn rất nhiều.

Tề phu nhân ở nhà chính, Nhị di nương ở đông viện, Tam di nương ở tây viện. Đám hậu bối trẻ tuổi bọn họ ở hậu viện, vốn dĩ Kim Ngọc đường của Tề Văn Đình là một đại viện ở gần nhà chính, nhưng hai người bọn họ đều không muốn trở về ở, đành phải chọn một sân viện khác.

Phu thê Văn Thụ ở Bích Ngọc hàm, Văn Tĩnh ở Phi Ngọc các, Văn Hải ở Hải Ngọc hiên, hai đứa con gái song sinh Thái Hà, Thái Diệp của Tam di nương bởi vì tuổi còn nhỏ, liền cùng Tam di nương ở tây viện.

Còn lại mấy sân viện, Hân Duyệt chọn Noãn Ngọc đình, bởi vì nơi này có một hồ nước nóng, mùa đông đến, có thể tắm nước nóng thỏa thích.

"Chỗ này gần thư phòng của chàng, ta tìm nơi này cũng vì tiện cho chàng nha." Hân Duyệt lúc chọn chỗ nói với Tề Văn Đình.

"Ngốc quá, trước kia ta thường ở thư phòng, là bởi vì trong viện vắng vẻ, không muốn trở về, bây giờ có nàng rồi, sao ta có thể bỏ nàng mà ở thư phòng chứ." Tề Văn Đình cung chiều vỗ vỗ đầu của nàng.

Cửa truyền đến tiếng chửi bậy, Hân Duyệt theo tiếng đi qua, nhìn thấy đại nha đầu Tiểu Hồng đang giáo huấn một tiểu nha đầu đang cúi thấp đầu không dám lên tiếng:

"Tiểu tiện nhân, không ở phòng bếp đốt than của người, chạy tới đây dò hỏi làm cái gì? Sân viện của đại thiếu gia không phải hạng tiện tì như người có thể nhìn, nhanh chóng dẹp bỏ ý nghĩ đó ngay, cút về phòng bếp đi."

Xem ra trong trạch viện này đại nha đầu khi dễ tiểu nha đầu cũng thật lợi hại, Hân Duyệt trong lòng không thích, mở miệng nói: "Chuyện gì?"

Tiểu Hồng lập tức thay đổi bộ dáng cung kính: "Đại thiếu nữ nãi, tiểu nha đầu ở phòng bếp này chạy tới thập thò trước viện chúng ta, khẳng định là không có ý tốt."

Hân Duyệt cẩn thận nhìn tiểu nha đầu đang cúi thấp đầu kia, có chút nhìn quen mắt, "Người ngẩng đầu lên."

"Ta giống như đã gặp người ở đâu đó, người tên gì?"

"Nha đầu tên Tiểu Nghiên."

"Tiểu Nghiên, Tiểu Nghiên, ta nhớ rồi, người đi theo đại thiếu gia tới U châu đón dâu phải không?"

Trong mắt Tiểu Nghiên hiện lên một tia không thể tin, đại khái không dám tin đại thiếu nữ nãi còn nhớ mình, gật đầu lia lịa.

Hân Duyệt vui vẻ kéo tay cô, dù sao đây cũng là người duy nhất nói với nàng nửa câu thật lòng. "Tiểu Nghiên, không phải là người nhớ ta, đến thăm ta chứ?"

Tiểu Nghiên cúi đầu nói: "Nha đầu không dám."

Hân Duyệt dẫn cô tới đình hóng mát, ấn cô ngồi xuống, đưa cho cô chiếc bánh ngọt.

Tiểu Nghiên nào dám ngồi, cắn môi, vuốt ve vạt áo. Tiểu Hồng phản hận trừng mắt nhìn cô.

"Tiểu Nghiên, chúng ta đến hoa viên dạo đi, Tiểu Hồng người cũng đừng đi theo, ở lại coi chừng sân viện là được."

"Tiểu Nghiên, người trở lại Tề phủ lúc nào vậy?"

"Bẩm thiếu nữ nãi, trước lúc người đến ba ngày ạ."

"Đọc theo đường đi, chắc chịu không ít cực khổ rồi."

"Cũng tốt, có mọi người giúp đỡ."

"Khi đó người nói với ta, bảo ta chạy trốn chính là sợ ta không vượt qua quý môn quan?"

Tiểu Nghiên đột nhiên quỳ rạp xuống đất, "Thiếu nữ nãi, ngàn vạn lần người đừng nói cho đại thiếu gia, tôi đã nói như vậy, ngài ấy sẽ đánh chết tôi."

"A? Đại thiếu gia của người còn có thể ăn thịt người hay sao?"

"Ai chẳng biết đại thiếu gia coi thiếu nữ nãi như trân bảo, nếu ngài biết tôi khuyên người rời đi, vậy tôi....." Cô hoảng sợ đến rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tiểu hồng

Hân Duyệt cười, "Mau đứng lên, nha đầu ngốc, người cũng là tốt bụng, muốn cứu ta mạng, bởi vì lúc ấy ai cũng tin ta có thể sống được. Đúng rồi, người làm việc ở đâu, phòng bếp?"

"Dạ."

"Người đến Tề phủ chắc cũng lâu rồi."

"Phụ thân của Tiểu Nghiên là thợ thuyền của Tề phủ, mẹ làm ở phường thêu, cho nên tôi cũng coi như nha đầu gia sinh (nha đầu là con của tôi tớ trong phủ), từ quét dọn trong phòng lão thái thái, sau khi lão thái thái qua đời, được phân công tới phòng bếp đốt lửa."

"A, từng làm việc cho lão thái thái, cũng coi như có thể diện, bằng người đến làm nha hoàn bên cạnh ta, đừng làm ở phòng bếp nữa."

Tiểu nghiên vừa mừng vừa sợ, lại cắn môi dám đồng ý: "Tiểu Nghiên ăn ngay thẳng, lại biết quan sát, hợp hầu hạ chủ tử, chỉ có thể đốt lửa."

Hân Duyệt sang sảng cười: "Ta thích người ăn ngay thẳng, Tiểu Hồng kia chuyện hé nửa cái răng, ta sớm chịu nổi, người dẫn ta đến phòng bếp, ta với tổng quản."

Tiểu Nghiên vẫn dám tin: "Thiếu nãi nãi, tôi..... Tôi được nhận sao?"

"Nha đầu ngốc, ta được là được, nhanh ."

Tổng quản phòng bếp má Lí cười híp mắt: "Thiếu nãi nãi để ý Tiểu Nghiên là vinh hạnh của cả phòng bếp chúng tôi, người xem khi nào dẫn nó qua?"

Hân Duyệt mỉm cười: "Cũng là má Lí tốt, ta ở đây lát rồi , để ấy thu dọn chút, rồi với ta luôn."

Tiểu Nghiên : "Làm sao dám để thiếu nãi nãi đợi được, người có thể về trước, chỉ chút là tôi qua ngay."

Hân Duyệt bất đắc dĩ cười: "Người dẫn đường, ta làm sao về được."

ra thiếu nãi nãi này còn chưa biết đường nha.

Xem ra nhân duyên của Tiểu Nghiên đúng là tệ, mấy bà tử cho vài túi điểm tâm, xem như quà tặng. Mấy tiểu nha đầu lằng xằng giúp thu thập đồ vật này nọ, người này : "Tiểu Nghiên, vận khí của người tốt, sau này đến chỗ thiếu nãi nãi hưởng phúc."

Người kia : "Tiểu Nghiên, sau này người cũng đừng quên bọn ta nha."

"Tiểu Nghiên, người giống Tiểu Hồng tý khi dễ chúng ta chứ."

Tiểu Nghiên ngượng ngừng đáp: "Có lẽ qua vài ngày thiếu nãi nãi dùng người quen tay, ta trở lại, đương nhiên, nếu ta có thể ở lại, có gì tốt nhất định nghĩ tới mọi người."

Mấy tiểu nha đầu đều mặt mày hớn hơ.

Thấy muốn gom luôn chăn đệm cũ, Hân Duyệt : "Tiểu Nghiên, cái đó mang theo được, cũng đừng lấy, bên kia có đồ mới."

Tiểu Nghiên vui vẻ với nha đầu gầy: "Đệ đệ của người phải có chăn đệm sao, vậy cho ."

Tiểu nha đầu kia cảm ơn ngót, vui mừng vô cùng.

Hân Duyệt lại có chút cảm động, hạnh phúc của người nghèo lại giản đơn như vậy.

đường trò chuyện, rất nhanh đến sau hoa viên, Tề Vân Đình vừa lúc tới, "đâu? Lâu như vậy tìm thấy nàng"

"Tiểu nha đầu này ta thích, liền đến phòng bếp đem nàng về, làm nha hoàn bên cạnh ta." Hân Duyệt quay lại chỉ chỉ hướng phòng bếp, mới phát ra quãng đường xa như vậy.

Tề Vân Đình cười : "Nàng thích là tốt rồi, dù nàng muốn sao trời, ta cũng phải nghĩ biện pháp hái xuống, huống chi là tiểu nha đầu, thích mang ."

Hân Duyệt tiến lên hai tay ôm cổ , dựa cả vào người , " quãng xa, muốn nữa."

Tề Vân Đình lắc đầu bất đắc dĩ cười: " gần tới cửa viện, còn làm nũng."

"Nhưng mà, sân viện của chúng ta lớn như vậy, còn lâu mới vào tới trong phòng, phải ?"

Nhìn xem bốn bề vắng lặng, cung chiêu nàng lần , bệ bồng nàng lên, nhanh chóng tiến vào bên trong, giọng tuy rằng ra lệnh, lại có chút nghiên khắc nào: "Sau này thân thể khỏe lại, được làm nũng như vậy nữa, có nghe ?"

" nghe, a a."

Tiểu Nghiên có nghe phu thê đại thiếu gia ân ái thế nào, chưa từng tận mắt nhìn thấy, giờ vừa thấy, quả nhiên khác xa lúc ở U châu. Đúng là nhất dạ phu thê bách dạ ân, trăm ngày chồng vợ đậm sâu như biển. Xem ra lời này quả sai.

Vào phòng rồi, bảo má Ngô thu xếp chỗ ở cho Tiểu Nghiên.

Tề Vân Đình : "Ta điều tra nền đồ kia, nếu thị trường có bán, chứng tỏ là được người đặc chế, rất có thể là mấu chốt hại người. Nhưng mà, loại nền đồ này rất thường thấy, thêm hương liệu năm văn tiền đôi, thêm hương liệu mười văn tiền đôi. Cửa hàng Tề gia quản lí cũng có, quản gia nền đồ hôm đó là ra cửa hàng lâu về, hương liệu bên trong chính là đàn hương bình thường, cho nên phải vấn đề từ nền đồ."

"Đúng vậy, nếu hương liệu có vấn đề, phải chỉ mình ta gặp chuyện, chàng cũng ngại được mà, sao chàng lại chẳng có việc gì cả? Xem ra, khẳng định là trong đồ gì đó ta ăn, chàng lại ăn."

"Lúc ta ra ngoài kính rượu, bọn họ có cho nàng ăn gì ?"

"Thôi, đừng nữa, nhà chàng quy củ nhiều, làm ta đói gần chết, cũng có gì cho ta ăn."

"Trà."

"Trà."

Hai người đồng thanh .

Đúng vậy, Hân Duyệt chỉ uống ba ly trà kia, Tề Vân Đình có uống.

"Thực rằng, hung thủ cũng muốn hại chàng, chủ yếu là hại chết vợ chàng mà thôi. Ta nghĩ có thể là nha hoàn nào nhìn trúng chàng, muốn dòm ngó ngại vì thiếu nãi nãi, mới hạ độc thủ như vậy. Tiểu Hồng kia rất có khả năng, ta nhìn ta thuận mắt. Ôi, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến."

Hân Duyệt rời khỏi bàn, bước đến ngồi lên tháp, miễn cưỡng bóc vỏ vải, mắt lạnh thờ ơ nhìn.

Tiểu Hồng mang theo bình trà ấm vào, trời nóng, cửa đóng, cho nên Hân Duyệt vừa vận nhìn thấy ta tới.

Tiểu Hồng đặt bình trà lên bàn, Tề Vân Đình lạnh lùng hỏi: "Ngày đó, ngươi cho thiếu nãi nãi uống trà gì?"

Tiểu Hồng ngẩng đầu lên, hiểu : "Đại thiếu gia nhắc tới ngày nào?"

"Đêm động phòng hoa chúc." Thanh lớn, nhưng ánh mắt lạnh lẽo làm Tiểu Hồng rét buốt.

"Dạ bẩm đại thiếu gia, hôm đó ly thứ nhất màu xanh biếc là Tây hồ Long tỉnh, ly thứ hai màu đỏ là trà phổ nhị, ly thứ ba màu đỏ là trà khổ qua. Hi bà , ba ly trà phải khác nhau, cho nên tôi chọn ba loại này. Lá trà lấy từ kho phòng trong phủ, chỗ quản kho còn có ghi chép, đại thiếu gia có thể xem lại."

Trả lời quả thực thiên y vô phùng. (dấu vết)

Hân Duyệt lại đứng dậy, vòng đến phía sau, dùng miệng đưa quả vải bóc vỏ vào miệng Tề Vân Đình." Phu quân nhiều vậy, có khát nước ?"

Tề Vân Đình ngoài miệng đừng nháo, nhưng vẫn ăn, cũng nhân cơ hội cắn cái lưỡi của nàng chút.

---- chính mình tận tâm phục vụ đại thiếu gia năm năm, lại được liếc mắt lần, bây giờ lại sủng ái nữ nhân này như vậy, chỉ lúc nhìn ả ánh mắt mới dịu dàng như nước.

Tiểu Hồng nghĩ rằng vợ chồng bọn họ để ý ta, lại biết tia đồ kị trong mắt bị hai người họ nhìn thấu.

Tề Vân Đình kéo Hân Duyệt ôm vào lòng, để nàng ngồi đùi mình.

Mí mắt cũng nướng, lạnh lùng : "Tiểu Hồng, ngươi là người thông minh, hẳn là biết tác phong của ta, tốt nhất nên thà, có lẽ còn có đường sống, bằng đợi ta tra xét được, xem ta có rút gân, lột da của ngươi . xuống tự ngấm lại ."

Tiểu hồng hít sâu hơi, lui xuống.

Hân Duyệt chơi đùa với sợi tóc của Tề Vân Đình, "Chàng thấy vừa rồi ta trả lời rất đầy đủ sao, chỉ giống như đánh vào bông gòn thôi."

"Yên tâm, tới ba ngày, ta chịu được áp lực. Duyệt Duyệt, mấy ngày nay điều dưỡng thân thể cho nàng, ta nhịn rất lâu, tới nay nhất định phải khai huân."

Những cái hôn cuồng nhiệt tới tấp hạ xuống, Hân Duyệt thắm hỏi hận buổi chiều bởi vì trời nóng ăn mặc mỏng manh tạo cơ hội cho .

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Gặp mặt mọi người

Lúc Tiểu Nghiên và má Ngô trở về, vừa vận nhìn thấy một màn hương diễm này, đỏ bừng mặt, nghĩ thầm: Đại thiếu gia và thiếu nãi nãi thân thiết cũng không đóng cửa.

Tề Vân Đình không kiêng kị gì với hạ nhân trong viện mình, vỗ vỗ mông Hân Duyệt để cho nàng đứng lên, nói với Tiểu Nghiên: "Ngươi tên gì?"

"Tiểu Nghiên."

"Ừ, nhìn ngươi cũng là người thông minh, về sau đi theo đại thiếu nãi nãi chú ý nhiều chút, để ý việc ăn uống, an toàn trong phủ, chú ý người khả nghi."

"Dạ."

Hân Duyệt sờ sờ bụng: "Má Ngô, sao còn chưa dọn cơm?"

"Bẩm thiếu nãi nãi, vừa rồi lão gia gọi người truyền lời đến đây, nói mười ngày yến hội đã xong, đại thiếu gia và thiếu nãi nãi cũng khôi phục tốt rồi, đêm nay gọi tất cả mọi người đến nhà trước ăn cơm đoàn viên. Sau đó họp mặt gia đình."

Tề Vân Đình nói: "Được rồi, thay quần áo, chúng ta đến nhà trước thôi."

"Quần áo của ta là buổi chiều mới thay đó."

Tề Vân Đình chỉ chỉ nhiều điểm trên người nàng: "Đây, đây, còn có ở đây, thay một bộ cao cổ đi."

Hân Duyệt nhìn xem dấu hôn đầy cổ, ngoài miệng nói: "Nên để cho người ta nhìn thấy hành vi cảm thú của chàng." Nhưng vẫn đi thay một bộ khác, che hết dấu vết.

Đi qua quãng đường thật xa, cuối cùng đến nhà trước.

Mỗi người ở một sân viện riêng, kỳ thật mấy ngày nay cũng đã gặp mặt, chính là chưa nói được mấy câu.

Tề lão gia ngồi ở chủ tọa, bên phải theo thứ tự là Tề phu nhân, Nhị di nương, Tam di nương, bên trái là Vân Đình, Hân Duyệt, Vân Thụ, vợ của Vân Thụ - Phạm Thu Suông.

Vân Hải, Vân Tĩnh, Thái Hà, Thái Diệp. Vừa vạn thành một vòng tròn lớn.

Tề lão gia có chút nho nhã, bộ mặt ôn hòa.

Tề phu nhân trang trọng hào phóng, vừa thấy đã biết xuất thân khuê tú, bộ dạng nghiêm túc cứng nhắc.

Nhị di nương có đôi mắt hồ ly hẹp dài, bởi vì giúp đỡ Đại phu nhân quản gia có chút quyền lợi, bộ dáng không giận tự uy.

Tam di nương tuổi trẻ xinh đẹp, cách ăn mặc rất sặc sỡ.

Vân Thụ văn văn nhược nhược bộ dáng một sách, Thu Suông trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, biết tuân thủ bản phận.

Vân Hải là người hoạt bát, thỉnh thoảng dùng ánh mắt tò mò nhìn trộm đại tẩu mới.

Vân Tĩnh là tự tay Đại phu nhân giáo dục, tràn đầy tu dưỡng.

Thái Hà, Thái Diệp còn nhỏ, bộ dáng chỉ mới mười một mười hai tuổi.

Ai cũng không nói chuyện, đồ ăn vừa dọn lên, liền bắt đầu yên lặng ăn cơm.

Hân Duyệt nhìn thấy trước mặt mình là một đĩa khổ qua xào thịt, một đĩa cá chưng tương, âm thầm kêu khổ, cơm này kêu người ta ăn thế nào đây.

Trước mặt Tề lão gia là một đĩa thịt xào măng rất tươi ngon, làm Hân Duyệt nuốt nước

miếng.

Tuy mình không cùng thời đại, nhưng dù sao cũng là người văn minh, đã từng học lễ phép, cũng không thể cầm đũa gấp thức ăn trước mặt cha chồng được.

Hân Duyệt đành phải kí thác hi vọng vào Tề Vân Đình, thỉnh thoảng ám chỉ đĩa thịt xào măng kia.

Chén đĩa đều sắp mải ra tiếng, Tề Vân Đình lại không động tĩnh gì, hay là không thấy sắc mặt của ta?

Bọn họ đều tự vui đầu ăn thức ăn trước mặt mình.

Xem ra cả nhà này không có thói quen gấp thức ăn cho nhau, ngấm lại cũng phải, lão gia có ba người vợ, gấp cho người này, không thể gấp cho người kia; hoặc là không biết gấp cho ai, thế nào cũng sinh ra đổ kỵ.

Nên tự mình gấp tự mình ăn.

Hân Duyệt mặt ngoài an tĩnh ngồi yên, nhưng con mắt đã sớm ngó nghiêng, trộm ngắm cái này, vụng nhìn cái kia. Cũng may người ta chẳng ai giương mắt nhìn, nên nàng có thể giả trò mà không ai biết.

Bộ dạng này không giống người một nhà, một chút náo nhiệt cũng không có. Lạnh lùng, cứng nhắc, nhiều quy củ, ăn cơm còn có một đám hạ nhân bên cạnh đứng nhìn.

Lúc ở kí túc xá giành ăn với mọi người còn thú vị hơn. Hai gia đình trước kia của mình cho dù kém thân thiết hơn những nhà khác, nhưng cũng có mùi vị gia đình. Nếu sau này phải ăn cơm trong bầu không khí này, quả thật đúng là một biện pháp giảm béo mà.

Không được, phải phá vỡ quy củ này thôi.

Hân Duyệt siêng ninh gấp vài miếng khổ qua, cho vào bát của Tề Văn Đình, "Phu quân đã nhiều ngày vất vả, ăn chút khổ qua cho hạ hỏa."

Tề phu nhân quan tâm con nói: "Đình nhân từ nhỏ đã không thích ăn khổ qua."

Hân Duyệt vừa nghe, mừng thầm, không thích ăn thì sao, ta cũng có thích ăn đâu.

Thật muốn gấp hết khổ qua cho hắn, sau đó nói với hắn: Bạn nhỏ không được kiêng ăn.

Quên đi, bạn nhỏ này cũng không dễ dàng, nể tình hắn thương mình như vậy, liền tha cho hắn đi.

Hân Duyệt gấp cơm miếng có miếng không cho vào miệng, khổ qua nàng không muốn ăn, cá chung vừa nhìn đã thấy ngán. Dù sao ở viện của mình cũng có phòng bếp nhỏ, nếu không chút nữa về nấu bữa khuya,

Trong lòng thầm nghĩ Tề Văn Đình trước mặt mọi người giả nghiêm túc.

Tề Văn Đình rót cục lương tâm trời dấy gấp miếng thịt xào măng cho nàng, nhỏ giọng nói: "Chút nữa cha còn họp mặt, nàng ăn nhiều chút, bằng không đói chết nàng."

Hân Duyệt rót cục được như sở nguyện, vui vẻ ăn cơm.

Ăn xong, tất cả mọi người từ nhà ăn đi đến phòng khách.

Hân Duyệt ở phía sau lặng lẽ kéo tay áo Tề Văn Đình, "Sau này không phải mỗi ngày đều đến đây ăn cơm chứ?"

"Không đâu, chỉ có mừng một, mười lăm, hoặc là ngày lễ tết mới cùng nhau họp mặt ăn cơm thôi."

"May quá, bằng không ta sẽ đói chết đó. Nay, chàng có mang theo bạc không, cho ta hai lượng."

"Để làm chi?"

"Ta phải mua chuộc những người phụ trách bụng thức ăn, để bọn họ sau này bụng thức ăn ta thích tới trước mặt ta."

"Đừng dọa người. Đi nhanh đi, mọi người đã vào hết rồi."

Hai người bọn họ ở phía sau thì thầm to nhỏ, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người nhìn qua.

Tề phu nhân không hài lòng nhìn lướt qua, nghĩ thầm, con gái nhà nghèo chưa từng thấy cục diện thế này.

Hân Duyệt nắm tay áo Tề Văn Đình, lúc hắn ngồi xuống, liền ngồi bên cạnh hắn.

Không nghĩ tới, hắn lại dùng ánh mắt bảo nàng đứng lên, nhỏ giọng nói: "Đó là chỗ ngồi của Vân Thụ."

Hân Duyệt lúc này mới phát hiện Vân Thụ vẫn đứng bên cạnh chờ đại ca ngồi trước.

"A, vậy người ngồi đi." Hân Duyệt đứng dậy để Vân Thụ ngồi xuống.

Nghĩ thầm: Nhà giàu, quy củ thật nhiều, ghế dựa cũng không thể ngồi bừa được.

Hỏi Tề Văn Đình: "Ta ngồi đâu?"

"Nàng không có chỗ ngồi, đứng sau lưng ta đi."

"Cái gì?"

Hân Duyệt đảo mắt nhìn thấy, Tề lão gia và Tề phu nhân ngồi ở chính vị hướng nam, đối diện bốn ghế là Nhị di nương, Tam di nương, Thái Hà, Thái Điệp, bốn ghế còn lại theo thứ tự là Văn Đình, Vân Thụ, Văn Hải, Văn Tĩnh.

Thu Sương sớm đã an phận đứng sau Vân Thụ.

Gì chứ, đây không phải khi để người khác họ sao?

Ngay cả Thái Hà, Thái Điệp tiểu nha đầu cũng có chỗ ngồi, dựa vào đầu bắt mình và Thu Sương phải đứng.

Tốt xấu ta cũng là con dâu trưởng mà?

Hân Duyệt phẫn hận đứng phía sau Tề Vân Đình, bĩu môi.

Trong mắt Nhị di nương hiện lên tia buồn cười, Tề phu nhân thì có vẻ mặt khinh thường.

Nếu lão gia chỉ phát biểu vài câu cũng được đi, có lẽ Hân Duyệt còn có thể nhịn, nhưng mà ông không nhanh không chậm nói tới một hai canh giờ còn chưa muốn ngừng.

Hân Duyệt nổi nóng rồi, ba canh giờ, chân cũng tê, trừ bỏ đi xe lửa hết ghế ngồi, thì chưa từng đứng lâu như vậy.

Nàng đại khái cũng nghe hiểu được, ngày mốt là Uyển Giao hội, là sự kiện giao dịch thương phẩm ở Uyển Châu một năm một lần, đến lúc đó đua thuyền rồng trợ hứng, còn có giao dịch hàng hóa cả nước, thương khách cả nước tụ hội rất nhiều, có thể kí kết rất nhiều hợp đồng làm ăn. Hơn nữa ngày đó không câu nệ lễ tiết, dành cho tất cả mọi người, những đại cô nương cũng có thể nhân cơ hội hẹn gặp tình lang.

Hội này náo nhiệt và cũng chơi vui lắm.

Tề lão gia hỏi Vân Đình: "Con mới từ phương bắc trở về, đã tập luyện tốt chưa, nếu không thì để cho quản gia lo liệu."

"Cha, người yên tâm đi, đua thuyền rồng con cũng không phải chỉ mới tham gia một hai lần, không vấn đề."

Lão gia lại hỏi Vân Hải: "Vân Hải, năm nay là lần đầu tiên con lái thuyền, đã tập luyện tốt chưa?"

Vân Hải vỗ ngực cam đoan: "Cha, người không tin con sao? Năm trước là bởi vì con lên núi học nghệ không trở về, mới để Chúc gia đứng nhất, năm nay con đã trở lại, nhà chúng ta nhất định đứng đầu."

Lão gia từ ái cười: "Cái gì mà đứng đầu hay không, chỉ là mọi người tham gia náo nhiệt. Cả nhà cũng đã buồn ở nhà một năm, đến lúc đó đều đi ra ngoài cổ vũ cho các con."

Mọi người trên mặt đều vui sướng, dù sao nữ tử cổ đại rất khó xuất môn. Ai không muốn ra ngoài hóng gió chứ?

Hân Duyệt lặng lẽ thì thầm bên tai Tề Vân Đình: "Vì sao ta không có chỗ ngồi?"

"Đây là quy củ, người vợ sau khi sinh con mới có thể có chỗ ngồi."

Quy củ rách nát gì đây, quả thực không có nhân quyền mà.

Thật đáng giận, thì ra còn phải mẹ quý nhờ con.

Ta còn chưa nghĩ tới phải nối dõi tông đường cho nhà các người đâu.

Nàng kéo quần áo của hân: "Chàng đứng lên, để ta ngồi một lát, mệt chết."

Tề Vân Đình không đồng ý chụp tay nàng lại, "Đừng làm rộn."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tiểu Hồng mất tích

Tề lão gia cũng bắt đầu chú ý tới hai người thì thầm to nhỏ, theo tiếng nhìn qua: "Vợ của lão đại vừa vào cửa, còn có gì chưa rõ sao?"

Hân Duyệt đâm lưng cho Tề Vân Đình, miễn cưỡng đứng thẳng người, "Dạ, cha à, là như thế này."

Nàng nhìn Thu Sương an phận đứng bên cạnh, mặt dày nói: "Cha, việc này, mua hai cái ghế cũng không tốn bao nhiêu tiền. Thời gian hợp mặt dài như vậy, ngồi cũng còn thấy mỏi, vậy mà chúng con lại đứng..... Kỳ thật, ha ha, con mới vừa thành thân không lâu, thật ra cũng chẳng sao. Chỉ là vợ chồng Vân Thụ đã thành thân năm trước, người nhìn núi trước mắt làm sao biết bên trong có nước hay không, nói không chừng cháu trai của người đã có ở đó rồi. Người nói cứ đứng lâu như vậy, lỡ như đứa nhỏ làm mình làm mẩy thật không nên, nên cứ mua hai chiếc ghế dựa đi ạ."

Nhắc tới vấn đề cháu nội, Tề lão gia trên mặt cười càng hiền lành, ánh mắt Tề phu nhân tối sầm lại, Nhị di nương ánh mắt sáng ngời, trên mặt Tam di nương biến hóa khó lường.

Lại nhìn hai vợ chồng Vân Thụ, mặt đỏ đến mang tai, cúi đầu hận không tìm được cái động chui vào.

Hân Duyệt cười thầm: Giả đứng đắn làm chi.

Vân Hải và Vân Tình mỉm môi cười trộm, rõ ràng là đại tẩu không đứng được, lại lấy nhị tẩu ra nói chuyện.

Tề Vân Đình không nói gì, nhìn trần nhà, trong lòng nén cười đến nội thương.

Tề lão gia rót cục mỡ miệng: "Nếu vợ lão đại đã nói, quản gia, ngày mai đem tới thêm hai cái ghế dựa. Hôm nay cũng không sớm, các người đều tự trở về phòng đi."

Hân Duyệt xoa xoa hai chân, trời ạ, cuối cùng cũng được giải phóng, sau này vẫn nên ít họp mặt thôi.

Nhưng ngấm lại, vẫn có chút thành tựu nhỏ. Nha đầu ngốc Thu Surong ở đây hơn nửa năm, cũng không ngại mệt, mình vừa mới khai chiến, đã giành được chỗ ngồi, cũng không tệ lắm.

Hữu khí vô lực đi theo sau Tề Vân Đình, vừa rồi ăn chưa no, lại phải đứng lâu như vậy.

Chậm chậm đi về hậu viện, người lớn đều không có đây, da mặt Hân Duyệt liền dày lên.

"Vân Đình, ta đi không nổi."

Tề Vân Đình làm sao không biết cái đầu nhỏ của nàng đang nghĩ gì, không chịu đi chậm lại, còn có đệ đệ muội muội, hạ nhân trong các viện cũng ở đây, làm sao ôm nàng được?

"Mau đi, chú ý phong phạm của trưởng tẩu." Trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

"Cái gì phong phạm trưởng tẩu, bọn họ với ta tuổi cũng xấp xỉ, đều là người trưởng thành, sợ cái gì, cũng không phải chuyện gì to tát."

Vợ chồng Vân Thụ, Vân Hải, Vân Tình còn có một đám nha hoàn bà tử đều trộm nhìn về bên này, muốn nhìn xem đại thiếu nữ lại làm ra chuyện mới mẻ gì.

"Chân người ta cũng tê rồi, chàng còn ngồi được, ta không đi." Nàng ngồi luôn trên mặt đất.

Tề Vân Đình quay đầu lại, nhỏ giọng nói: "Mau đứng lên, đừng dọa người."

"Chàng khi dễ người ta, một chút cũng không biết thương người." Hân Duyệt ảm ức dùng hai tay che mặt, vùi mặt vào đầu gối, bả vai run rẩy.

Tề Vân Đình nói nhẹ nhàng hơn: "Đừng khóc mà, đứng lên đi, ta đỡ nàng đi còn không được sao."

Vân Hải tròn to mắt, lặng lẽ nói với Vân Tình: "Đại ca khi nào thì trở nên dễ nói chuyện như vậy?"

Bả vai Hân Duyệt run rẩy càng thêm lợi hại: "Chàng không ôm ta sẽ không đi." Giọng nói buồn buồn.

Tề Vân Đình bắt đắc dĩ thở dài, nhận mệnh, đi qua, ôm lấy nàng.

Tựa hồ là cảnh cáo nàng, lại hình như là nói cho người khác nghe: "Chỉ hôm nay thôi biết không, xem như thân thể nàng còn chưa khỏe hẳn, về sau không được....."

Lúc này mới phát hiện Hân Duyệt đang cười trộm, còn giả khóc gạt ta, thật hận không thể ném nàng xuống đất.

"Không có lần thứ hai biết không." Tề Vân Đình lạnh lùng nói, nhưng không giấu được vẻ cưng chiều.

Hân Duyệt hai tay ôm cổ hắn, đem mặt áp vào ngực hắn, cười nói: "Biết."

Dù sao lần này thành công, lần sau nói sau, ai bảo sân nhà các người lớn như vậy, đi đường cũng có thể làm người ta mệt chết.

Nhìn thấy đại ca ôm đại tẩu bước nhanh đi xa, vợ chồng Vân Thụ tròn mắt cứng lưỡi, như vậy cũng được???

Vân Tình ngây ngốc vỗ vỗ Vân Hải đang sững sờ tại chỗ: "Người đó thật sự là đại ca của chúng ta sao?"

Vân Hải gật đầu thật mạnh: "Ta coi như được mở mắt."

Sớm hôm sau, Tề Hưng báo lại: "Tiểu Hồng mất tích."

Hân Duyệt đắc ý nói: "Thế nào, ta đoán đúng chứ bộ, chính là cô ta giờ trò quỷ."

Tề Vân Đình hơi trầm ngâm, nói: "Xem ra nàng ta thoát không khỏi liên can, chỉ là, có lẽ sau lưng còn có chủ mưu. Bởi vì Tiểu Hồng vào phủ mới năm

năm, nhưng tám năm trước đã có người chết. Tiểu Hồng vừa đi, thì tất cả nghi ngờ đều dồn về phía nàng ta, ta nghĩ có thể là có người muốn đánh lạc hướng, sợ bại lộ chính mình."

"Vậy làm sao bây giờ, không tìm ra hung phạm, vậy thì còn có thể gặp nguy hiểm."

"Hừ, Duyệt Duyệt yên tâm. Trước kia ngộ tác nghiệm thi, nói không phải trùng độc, do hành phòng mà chết. Lúc người thứ nhất chết, mọi người nói nàng là thạch nữ, không thể lập gia đình, ta cũng tin. Người thứ hai thân thể yếu đuối, không thể chịu nổi, ta cũng không hoài nghi. Sau khi người thứ ba chết, mọi người bắt đầu nói ta có vấn đề, ta cũng bắt đầu hoài nghi chính mình. Khi đó ta cũng chỉ hơn mười tuổi, đâu có tâm cơ gì, nên bị người lừa gạt."

Bây giờ, không tiện nghi vậy đâu, nếu ta bắt đầu tra xét, thì nhất định phải tra thật rõ ràng.

Nhưng có thể xác định một điều, chính là người phía sau đã sợ, nói vậy y là người nhất gan, không dám hạ độc, không biết sự dụng phương pháp tà đạo gì, tạo hiện tượng giả do hành phòng mà chết."

Hân Duyệt tựa hồ nhớ tới cái gì: "Cũng không thể đổ tất cả cho trà có bỏ độc được, chàng còn nhớ hay không, ta từng ngửi mùi nến đỏ, chân liền những ra, ta cũng không phải làm nũng với chàng đâu, là thật sự đi không nổi, nên mới để chàng ôm lên giường."

Nhớ tới tư thế lúc bị hấn ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hân Duyệt đỏ lên.

Tề Văn Đình cười nói: "Đúng rồi, Duyệt Duyệt nhà ta tuyệt đối không thích làm nũng. Đàn hương cũng có công hiệu thúc giục tình, xem ra đúng là có liên quan tới chuyện hành phòng."

Hắn cúi đầu nhẹ cắn vành tai của nàng, "Đêm đó nàng thật sự rất nhiệt tình, khiến vi phu mê mẩn."

Hân Duyệt cắn lại hần một ngụm, "Nói cách khác, bây giờ không có gì nguy hiểm."

Tề Văn Đình nghiêm mặt nói: "Ừ, nàng yên tâm đi, bây giờ ta muốn điều tra rõ chuyện này, không ai dám coi thường vọng động. Tiểu Hồng kia, nàng ta chạy không thoát, ta sớm hay muộn cũng sẽ bắt nàng ta trở về."

Hân Duyệt đưa hắn tới trước cửa>Noãn ngọc đình, cũng không quan tâm chung quanh có hạ nhân, thân mật nhón chân hôn nhẹ lên mặt hắn, "Phu quân nhà ta là người tài giỏi mà, được rồi, nhanh đi làm đi, buổi tối về sớm một chút nha."

Tề Văn Đình bắt đầu đi lắc lắc đầu, cười rồi bước đi.

Sau buổi trưa ấm áp, Vân Hải và Vân Tĩnh về mặt như chuột đi chúc tết gà – lén lút đi tìm đại tẩu.

Hai người bọn họ bây giờ cảm thấy rất có hứng thú với đại tẩu, bởi vì từ trước giờ đại ca giống như một vị thần, trừ bỏ không cưới được vợ, những mặt khác có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết. Vẫn được phụ thân làm khuôn mẫu giáo dục đệ đệ muội muội, gần đây vì có đại tẩu bọn họ lại phát hiện một bộ mặt khác của đại ca, sao có thể không hưng phấn?

Vân Tĩnh vốn được Tề phu nhân giáo dục ôn trọng, câu lễ, nhưng từ năm trước Vân Hải lên núi học nghệ trở về đã không giống nữa. Dù sao hai người là long phượng thai, bị Vân Hải ảnh hưởng, bản tính tình quái của Vân Tĩnh cũng bị moi ra.

Lúc không có mặt Tề phu nhân, nàng hoạt bát rất nhiều.

Hân Duyệt rảnh rồi tới phát chán, vừa lúc bọn họ tới đây, có thể tìm hiểu một chút nội tình.

Vì thế, mang theo hai người bọn họ vào Bích ngọc hàm, muốn gọi vợ chồng Vân Thụ cùng nhau tới sau hoa viên ngồi chơi.

Vợ chồng người ta thật đúng là tương kính như tân, một người ngồi trong thư phòng đọc sách, một người ở phòng ngủ thêu hoa.

Hân Duyệt nghĩ: đúng là mới. Cho dù là mới quen cũng phải tán gẫu nói chuyện phiếm chớ, còn chuyện này thật tốt, tự mình chơi với mình, người khác thì mặt kệ. Tề Văn Đình ban ngày rất ít ở nhà, có điều chỉ cần có hắn, hai người luôn cùng một chỗ.

Đại tẩu tự mình đến mời, bọn họ làm sao không nể mặt?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chén giận chén hờn

Trong đình giữa hồ sau hoa viên, năm người đang nói cười vui vẻ.

Bọn họ lần đầu tiên nghe được chút chuyện bát quái của đại ca, mới lạ thú vị, ngay cả một sách Vân Thụ cũng nghe đến nhập thần.

"Đại tẩu, hai người một đường nam hạ, còn có rất nhiều chuyện thú vị, sau này lại nói nha." Vân Hải hưng phấn đến hai mắt tỏa ánh sáng.

"Đừng có chỉ bắt ta nói, các ngươi cũng phải nói với ta, đại ca các ngươi trước đây có những chuyện gì, để lần sau ta đem ra chọc hấn." Hân Duyệt cười đến gian xảo.

Vân Tĩnh cười khổ: "Đại ca từ nhỏ đã giống như thần rồi, đâu có chuyện gì vui. Chỉ là, muội biết Vân Hải có một chuyện thú vị, huynh ấy làm sai, bị đại ca đánh tới móng nở hoa. Sau đó nén huynh ấy lên núi học võ. A ha ha!"

Vân Hải trừng mắt uy hiếp Vân Tĩnh, không cho nàng nói.

Hân Duyệt cũng không vội truy hỏi, dù sao buổi tối hỏi Tề Vân Đình cũng được mà.

Nàng uống hết trà trong chén nhỏ, cầm lấy bình trà châm đầy chén, đặt ở vị trí không người ngồi bên cạnh.

Cùng lúc đó, Tề Vân Đình vừa vận ngồi xuống.

Vân Hải bội phục sát đất: "Oa, đại tẩu, tẩu thật thần kỳ, dùng cái ót cũng có thể nhìn thấy đại ca đến? Bọn đệ ngồi đối diện đường đi cũng chưa nhìn thấy huynh ấy đâu."

Hân Duyệt bày ra bộ dáng cao thâm, giọng đều đều: "Cái này gọi là tâm linh cảm ứng."

Vân Tĩnh cong khóe miệng cười thầm: Đại tẩu tính sai rồi, đại ca luôn yêu sạch sẽ, sao có thể uống ly trà người khác đã dùng qua? Hơn nữa bên miệng ly trà kia còn lưu lại một chút son hồng của đại tẩu.

Nhưng giây tiếp theo, miệng của nàng há to hình chữ O.

Tề Vân Đình cầm chung trà lên uống cạn, vừa vận đặt môi lên vết son hồng trên miệng chén.

"Chuyện ngày mai đã chuẩn bị xong chưa?"

Tề Vân Đình nhìn về phía Hân Duyệt: "Đều chuẩn bị xong, nàng mới đến đây, lần đầu tiên tham gia, ngày mai nhớ theo sát Vân Tĩnh, chớ để lạc."

Hắn không chắc chắn liếc nhìn Vân Tĩnh một cái, sửa lại: "Quên đi, nó chắc không trông chừng nàng được. Ngày mai, lúc ta chỉ huy, nàng cứ cùng mọi người ở trên đài xem. Còn những lúc khác phải đi theo ta, không cho rời khỏi ta nửa bước, không cho nói chuyện cũng những kẻ không đâu, nhất là cái tên Chúc tài tử kia."

Vân Hải liếc nhìn Vân Tĩnh: Bộ dáng của đại ca có thể cho là đang ghen không?

Thu Sương hai mắt sáng ngời: "Đúng rồi, ngày mai biểu ca nhất định sẽ đi. Năm trước chính là Chúc gia đạt giải nhất."

Vân Hải không hài lòng: "Nhị tẩu, cánh tay đừng hướng ra ngoài chứ, tuy nói là nhà cừu cừu (ông cậu) của tẩu, nhưng dù sao tẩu cũng là người Tề gia, năm nay giải nhất chính là Tề gia đó."

Thu Sương cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tiểu thúc dạy phải, Phạm thị vào cửa Tề gia, chính là người Tề gia. Không nên vui vẻ vì nhà cừu cừu." Nói xong, cầm lấy bình trà châm thêm trà cho Vân Thụ.

Vân Hải bị nói đến không được tự nhiên, gãi đầu không nói nữa.

Tề Vân Đình nói với Hân Duyệt đang ở một bên hóng hớt: "Vừa rồi ta nói có nghe rõ không?"

"Hình như..... Không có nghe." Đệ nhất tài tử Giang Nam, dễ nhìn, sao có thể buông tha.

"Vây đừng đi."

"Ai, nghe mà." Hảo hán không chịu thiệt trước mặt, đi trước nói sau.

Hân Duyệt siem nịnh ôm lấy cánh tay Tề Vân Đình: "Phu quân nhà ta tiểu sai anh tuấn, ngọc thụ lâm phong, khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế độc lập. Những thứ dong chi tục phấn cần bán không lọt vào mắt ta được, ngày mai, ta phải bám chặt phu quân, không cho những đại cô nương, tiểu nương tử có khả năng thừa cơ hội. Tốt nhất là viết trên mặt: Chàng là của ta. Ha ha ha."

Hân Duyệt miết nhẹ ngón tay út lên mặt hấn, Tề Vân Đình hơi né đầu ra, bắt đắc dĩ thở dài: "Nàng thành thật một chút là được."

"Nghe." Hân Duyệt ngồi thẳng người, cho Tề Vân Đình một cái chào quân đội. "Thủ trưởng yên tâm, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Nghĩ đến sự kiện ngày mai, khó nhin được xúc động trong lòng, ôm cổ Tề Vân Đình hôn một cái lên mặt hấn.

Lúc Hán Duyệt vui vẻ thì không thể nói lý được.

Bốn người bên cạnh, tám đôi mắt, ngốc ngốc nghếch nghếch, đều choáng váng.

Tề Vân Đình trong lòng vui sướng, trên mặt lại bày ra bộ dáng nghiêm giận: "Đừng điên điên khùng khùng nữa, nàng xem em dâu kia, lại nhìn lại nàng đi. Ngồi không ngồi cùng, đứng không đứng chung, trước mặt đệ đệ muội muội một chút phong phạm trưởng tẩu cũng không có. Không thấy ly trà của ta hết rồi sao, nàng cũng không nhìn xem em dâu hầu hạ nhị đệ như thế nào, còn không châm trà cho ta, một chút phụ đức cũng không có."

Lúc Hán Duyệt đang vui vẻ, tự nhiên lại bị quở mắng, lại nhìn thấy Tề Vân Đình trung vẻ mặt hắc ám, nghĩ thầm ta chọc vào ai chứ?

Tâm trạng tốt lập tức cuốn theo gió, không tức giận nói: "Muốn uống trà sao không tự mình châm? Vừa rồi nhìn chàng đi đường xa khát nước, mới châm một chén cho chàng, chàng nghĩ hay nhỉ?"

"Tự ta châm? Đây là lời người làm vợ phải nói sao? Không hầu hạ nam nhân, vậy nữ nhân như nàng sẽ làm gì?"

Hán Duyệt nổi quạo, bà cô đây trời sinh phải hầu hạ nam nhân sao?

"Bình trà ngay cạnh tay chàng, tự châm trà còn không được sao? Tay của chàng kim quý tới vậy à? Tối hôm qua không phải ai đó còn dẫm chân cho ta?"

Vân Hải vừa uống một miệng đầy trà, phun ra đến một nửa, còn lại một nửa bị ánh mắt lạnh lẽo của Tề Vân Đình ép nuốt xuống. Che miệng, không dám ho ra tiếng.

Tề Vân Đình giận, ở trước mặt mọi người, hấn luôn luôn uy nghiêm.

Hôm nay bị Hán Duyệt trước mặt mọi người hồ nháo, không thể vứt bỏ mặt mũi như vậy.

"Rầm" Vỗ cái bàn, "Ta còn không dạy được nàng? Chính bởi vì rất dung túng, mới chiều hư nàng thành như vậy. Nàng cũng không nhìn xem có người vợ nào lại giống nàng, một chút phụ đạo cũng không có, nàng còn không đem trượng phu như ta để vào mắt. Không dạy nàng chút quy củ, nàng liền vô pháp vô thiên."

Hán Duyệt không sợ chút nào: "Ta cái này không tốt, cái kia không tốt, vậy ai tốt chàng tìm người ta đi. Tề Vân Đình, ta coi như nhìn rõ chàng, lúc trước còn nói không lấy quy củ gò ép ta. Còn bây giờ? Hoa ngôn xảo ngữ lừa ta tới tay, liền bắt đầu xem ta không vừa mắt."

Bốn người bên cạnh trừng to đôi mắt nhỏ, vừa rồi còn lời ngon tiếng ngọt, làm sao mà chỉ trong chốc lát.....

Tề Vân Đình kiềm nén lửa giận: "Ta lừa nàng cái gì? Ta có trói nàng lại sao? Còn không phải tự nàng ngoan ngoãn theo ta về nhà."

Hán Duyệt nhướn mày liễu, mặt hạnh trọn lên: "Là ai thề với trời sẽ đối tốt với ta, bây giờ trở mặt, lại bắt bẻ ta."

Tề Vân Đình lửa cao ba trượng, tròn mắt nhìn: "Nàng nhìn em dâu xem, lúc nào cũng cúi mặt an phận, đáng vẻ không giống như nàng, tựa như bà chanh chua, không có chút phụ đức."

"Được, chàng xem ta không vừa mắt chứ gì, chàng cho ta phong hưu thư, hai ta hảo tự hảo tán, sau này đường ai nấy đi." Hán Duyệt giận đến run người, cắn chặt môi, vẫn không nên được nước mắt rơi xuống. Phất tay áo đứng lên, đưa lưng về phía Tề Vân Đình, dựa vào cây cột ổn định thân mình.

Tề Vân Đình giận xanh mặt, gân xanh bên thái dương phình to, nắm một ly trà quăng ra ngoài, ly trà đập thẳng vào thân cây, tan xương nát thịt.

Hắn như chưa hết giận, vung tay lên, bình trà trên bàn, ly trà nhỏ tất cả rơi xuống đất, mảnh vụn khắp nơi.

Bốn người, tám con mắt, chỉ ngây ngốc không rõ vì sao sự việc xảy ra đến nước này?

Có nên khuyên hay không?

Hai bên lửa đang lớn, bốn con vịt nhỏ, không ai có dũng khí đó cả.

Tề Vân Đình lăm lết đảo mắt qua, Thu Sương là người đầu tiên phản ứng: "Cái kia, đại ca, muội còn hoa chưa thêu xong, muội về phòng trước."

Đứng dậy đi nhanh như bay, làm người ta thật bội phục cặp chân nhỏ kia.

Vân Thụ vội vàng đứng lên: "Đại ca, sách đệ cũng mới đọc một nửa, đệ phải đi đây."

Theo chân vợ mình, một đường đuổi theo về viện.

Vân Tĩnh cũng không ngốc: "Đại ca, muội còn bức tranh chưa vẽ xong, muội đi trước."

Vân Hải vừa thấy, lý do đều bị các người nói hết, còn ta..... Ngẩng đầu thấy cách đó không xa có tổ chim trên cây, "Đại ca, đệ còn cái tổ chim chưa chọc, đệ cũng đi đây."

Vân Tĩnh và Vân Hải vẫn chưa đi xa, tránh ở phía sau một gốc tùng, bắt an quan sát diễn biến sự việc.

Bọn hắn vẫn chưa từng nhìn thấy hai vợ chồng đánh nhau, từ nhỏ đến lớn cha và mẹ như nhị ca và nhị tẩu vậy, tương kính như tân.

Trong ấn tượng trước đây có một lần mẹ phản bác cha một câu, cha giơ tay đánh mẹ một bạt tay, hai tháng không đến phòng mẹ. Sau đó, mẹ đi tìm bà nội khóc lóc, cha mới không lạnh không nóng trở về.

Vân Hải lặng lẽ đổ mồ hôi dùm đại tẩu, lúc đại ca nổi giận thật sự sẽ đánh chết người đó. Hắn còn sợ hãi sờ sờ móng, hình như đến giờ vẫn còn đau.

Nói với Vân Tĩnh: "Nếu chút nữa lỡ mà đại ca ra tay đánh người, chúng ta vẫn nên kêu cha mẹ tới đây. Ta da dày thịt béo mà còn bị đánh gần chết, đại tẩu mình hạc xương mai, làm không hay còn xảy ra án mạng nữa."

Vân Tĩnh hoảng sợ gật gật đầu.

Tề Hưng và Tiểu Nghiên ở bên hồ nhìn về phía tiểu đình, không biết sao tự nhiên lại cãi cọ rồi? Bọn hắn lại không dám đi qua khuyên, chỉ có thể gấp tới giờ tay, dậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hiệp đầu sơ chiến

Hai người đang tự giận đối, một người đứng, cắn chặt môi; một người ngồi, nắm chặt tay các khớp xương kêu răng rắc.

Ở giữa vẫn giữ khoảng cách hai thước an toàn.

Thời gian một ly trà, hai ly trà..... A, vẫn là không nên dùng ly trà, trận đại chiến này nguyên nhân cũng từ một ly trà mà ra.

Tề Vân Đình rốt cục mở miệng, hàm răng nghiến ra hai chữ: "Lại đây."

Nếu lúc này Hân Duyệt ngoan ngoãn đến ngồi trên đùi hắn, nhẹ giọng dỗ vài câu, nói không chừng hắn sẽ hết giận.

Nàng sẽ làm sao?

Đáp án đương nhiên là không rồi.

Một cơn gió lạnh thổi qua, nhìn trời cũng gần đến hoàng hôn.

Một đôi chim yến riu rít bay đến đậu trên mái đình, nhảy nhót vào trong tổ nhỏ của bọn chúng.

Tề Vân Đình buồn bực hận không thể đánh ngã chúng nó, mở miệng nói: "Mau lại đây, nhận sai với ta, ta sẽ tha thứ cho nàng."

Hân Duyệt trầm nghĩ: Chàng cứ chờ đó! Nhận sai cũng là chàng nhận.

Hân Duyệt có hai ưu điểm lớn: Một là suy nghĩ lạc quan, dễ giận mau quên; hai là biết suy nghĩ cho bản thân.

Giằng co một hồi, nàng đã sắp hết giận rồi, nhưng lại muốn ta cúi đầu nhận sai sao? Không thể nào.

Mặt hồ yên ả đột nhiên có vài cái bọt khí nổi lên, một cơn cá chép màu lam đang đuổi theo con cá màu hồng, chỉ chút nữa là cắn được đuôi của nó.

Ồ?

Lạ thật, cá chép đã từng thấy màu đỏ, màu đen, màu vàng quất, đốm đốm, nhưng chưa từng thấy loại nào có màu lam như này.

Hân Duyệt lập tức bị nó hấp dẫn, bước hai bước đi theo hướng chúng nó đang bơi, không nhớ vừa rồi có một vũng nước trà, dưới chân vừa trượt, không kịp la lên, đầu đã chúi xuống hồ.

Một bóng người màu lam nhanh chóng xẹt qua bên đình, ôm bóng người màu tím nhạt vào trong ngực.

Giây tiếp theo, Hân Duyệt chưa hết hoảng sợ đã phát hiện Tề Vân Đình lo lắng nhìn mình chằm chằm, gần trong gang tấc.

"Nàng không sao chứ, hả?" Trong lòng vẫn còn chút uất giận.

Hân Duyệt ngậy ngốc lắc lắc đầu, còn chưa hiểu rõ vì sao mình lại nằm trong lòng hắn.

"Sau này đừng chơi trò một khóc hai nháo ba thất cổ trước mặt ta, nàng nghĩ chết là vui lắm sao, hồ nước này không sâu, nhưng bên dưới có nhiều đá nhọn, nàng chúi đầu xuống như vậy, nhất định sẽ bể đầu chảy máu, ngốc luôn đó." Tề Vân Đình ngoài miệng mắng, trên tay lại không buông ra, thậm chí ôm nàng chặt hơn.

Hân Duyệt giương đôi mắt vô tội nhìn hắn, khi nào ta lại muốn chết? Ta vất vả lắm mới xuyên đến cổ đại, còn chưa chơi đủ, sao lại muốn chết chứ. Phải biết rằng trong từ điển của ta không có hai chữ "Tự sát" đâu.

Vừa rồi vẫn cắn môi, lúc được hắn cứu lại đập vào ngực hắn, môi dưới chảy máu, có chút đau.

Nhưng Hân Duyệt vẫn dùng sức cắn, bởi vì nàng nghi ngờ tai mình có vấn đề, hoặc là bị ảo giác, làm sao hắn có thể nghĩ rằng mình tự tử chứ?

"Đừng cắn, đã cắn nát rồi." Tề Vân Đình nhúm mi, tức giận nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của nàng.

Hân Duyệt nghĩ thầm: Ta cắn ta mà, liên quan gì chàng?

Hắn bắt đầu dĩ khê thờ dài một hơi, tựa hồ là chấp nhận số phận.

Cúi đầu mềm nhẹ hôn lên môi nàng, tuy hắn vẫn nhúm mày, nhưng môi lại dịu dàng triền miên.

Hân Duyệt không nghĩ tới sẽ như vậy, ngoài ý muốn ngây ngẩn cả người, mặc hắn khẽ liếm môi cánh hoa của mình, dùng đầu lưỡi hé mở hàm răng, đem ướt át nóng bỏng vào miệng dây dưa một chỗ với nàng.

Ở gần nhau như vậy, có thể nghe được tiếng tim của hắn, trong ngực phập phồng, không biết là vì tức giận hay vì lo lắng, lại dùng sức ôm siết nàng vào lòng, làm cho nàng ngây dại.

A, đúng vậy, đây có thể chính là cảm giác an toàn.

Chậm rãi đáp lại hắn, đầu lưỡi linh hoạt trốn đông tránh tây né tránh dây dưa của hắn, vào lúc hắn lơ đãng lại cắn một cái, trong lúc vô ý đã khơi mào dục vọng chinh phục của hắn.

Hôn đến nàng sắc mặt ửng đỏ, thở thở gấp gấp, Tề Vân Đình cọ xát hai má của nàng, níu non bên tai nàng: "Ngốc nghếch, nàng thật sự muốn làm ta đau lòng phải không? Vừa rồi dọa chết ta, nàng có biết không, nàng là người không có lương tâm mà, hôm đó hôn mê còn sợ ta lo lắng chưa đủ sao? Bây giờ lại dọa ta."

Hắn luôn cường thế như vậy, nhưng giọng nói trầm thấp như thế lần đầu tiên Hân Duyệt nghe được, có chút động lòng.

Kỳ thật hắn vẫn đối tốt với mình, hơn nữa lúc gặp nguy hiểm, nhớ tới hắn không ăn không ngủ ôm nàng lâu như vậy, Hân Duyệt còn hơi hối hận vì cãi nhau với hắn.

Nàng ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, không nói nên lời.....

Lại một cái hôn thật lâu, tức giận gì cũng đã bay biến.

Tề Vân Đình nhìn sâu vào mắt nàng, "Sau này dám đòi hưu thư trước mặt ta, còn muốn rời đi, ta sẽ cắn đứt đầu lưỡi của nàng."

Hắn làm bộ hung hăng cắn xuống, Hân Duyệt cười cười ngửa đầu né tránh, không nghĩ vừa rồi đang nằm trong lòng người ta, vị trí bây giờ đã.

Nàng bị đặt lên bàn, Tề Vân Đình thuận thế áp sát người nàng.

"Hứa với ta, bằng không sẽ giải quyết nàng ngay tại đây." Hắn hung tợn nắm lấy vạt áo trước ngực nàng, có vẻ sắp xé mở tới nơi.

Hân Duyệt bị hắn ma sát trên bộ phận mềm mại nào đó, gương mặt đỏ hồng.

Cười khanh khách, "Hứa cái gì?"

"Không nhắc chuyện hưu thư nữa." Trên cằm cổ tuyết trắng của nàng cắn xuống một dấu răng.

"A..... Bảo đảm không nhắc nữa." Chỉ có mình nàng biết, vừa rồi nói đến hảo tự hảo tán, đường ai nấy đi, tìm nàng đau thế nào, khóc cũng không phải vì giận, mà là nghĩ tới lý biệt.

Bị thân hình trắng kiêu của hắn đè nặng, Hân Duyệt hô hấp khó khăn, ngực phập phồng kịch liệt, cảm giác được chỗ nóng rực nào đó đã căng cứng, tựa hồ đã gấp gáp khó dẫn nổi.

Nàng đỏ mặt nhìn Tề Vân Đình, tựa hồ muốn nói: Nhìn chàng không có tiền đồ kìa.

Tề Vân Đình không cam lòng yếu thế nhìn nàng: Nàng cũng vậy mà thôi. Đã châm lửa, thì phải dập lửa cho ta, đừng nghĩ muốn chạy.

Không để cho nàng có cơ hội chạy trốn, trực tiếp ôm lấy nàng, bước nhanh về phòng.

Miệng lại nói: "Xem ta hôm nay có lấy mạng nàng hay không."

Tề Hưng cùng Tiểu Nghiên nghe được những lời này, sợ tới mức vội vã chạy theo.

Ngàn vạn lần không thể xảy ra án mạng nha.

Vân Hải và Vân Tĩnh tất nhiên không nghe thấy, chỉ nhìn xa xa, quả thực không biết nói gì.

Đại tẩu hình như nhảy hồ tự tử, sau khi đại ca ôm lấy thì hôn môi, sau đó không đánh cũng không mắng, liền ôm trở về phòng.

Chuyện nay..... Vẫn là không biết nói gì.

Vân Hải có chút dăm chiêu nói: "Thấy không, vẫn là biện pháp một khóc hai nháo ba thất cổ linh nghiệm nhất, ngay cả đại ca cũng đầu hàng. Sau này muội phải thành hôn, học hỏi đi."

Vân Tĩnh nghi ngờ nói: "Nhưng mà, mẹ không có nói như vậy."

Tề Vân Đình ôm nàng vào phòng, đập một cước đóng cửa lại, Tề Hưng và Tiểu Nghiên đuổi tới cửa, cũng không biết có nên đi vào khuyên, hay là ở bên ngoài chờ thì tốt hơn?

Vốn vừa rồi đã ôm lại hôn, nghĩ đến bảo tố đã qua, hai người bọn họ cũng không tiện xen vào.

Ai ngờ chỉ trong chớp mắt, lại không tốt đẹp nữa.

Lo lắng nhất chính là Tiểu Nghiên, thiếu nãi nãi mình hạc xương mai, nếu đại thiếu gia ra tay đánh, thì đúng là mạng nhỏ khó giữ.

Nghe bên trong phát ra tiếng, đó là "A....." tiếng hét kinh hãi của thiếu nãi nãi.

Tìm Tiểu Nghiên như muốn vọt ra cổ họng, không phải bị đánh rồi chứ.

Tiếp theo là rầm rầm hai tiếng, sau đó còn có tiếng đồ gỗ gãy vang lên.

Tiểu Nghiên nghĩ: Xong rồi, đại thiếu gia không phải là tức giận, đập bẻ cái ghế lấy chân ghế đánh người chứ?

"Xoẹt" Một tiếng, là tiếng vải vóc bị xé rách.

Trời ơi, quả nhiên ra tay rồi, còn xé nát quần áo, nếu những mặt gỗ kia mà đâm vào da thịt, còn không phải đau chết sao.

Tiểu Nghiên rốt cục nhìn không được, liền muốn đẩy cửa đi vào.

Vẫn là Tề Hưng bình tĩnh, bắt lấy cổ tay của cô, ý bảo cô tiếp tục nghe động tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nha hoàn bên người không dễ làm

Hai người vênh tai, ngừng thở, cẩn thận nghe đối thoại bên trong.

Nam: Không dạy dỗ nàng cho tốt, nàng sẽ càng vô pháp vô thiên

Nữ: Tránh ra, cách xa ta một chút

Nam: Xa, đây không đủ xa sao, nàng không nghĩ xem nếu vậy lúc gần sẽ thành cái dạng gì

Nữ: Bộ y phục này không mặc được nữa rồi

Nam: Yên tâm, ta mua mới cho nàng, đến đây nào

Nữ: A..... Chàng đừng tới đây

Bên trong lại vang ra tiếng quần áo bị xé, Tiểu Nghiên nghĩ ngày mai nhất định thiếu nãi nãi thương tích đầy mình cho coi.

Nam: Nàng trốn cái gì, mau lại đây

Nữ: Không muốn, trước kia ta chưa thấy rõ, thì ra thô như vậy, không được, ta sẽ mất mạng đó

Nam: Nhảm nhí, trước kia đều là buổi tối, tất nhiên nàng nhìn không rõ. Hôm nay ta sẽ đồng vu quy tận với nàng

Nữ: Đừng mà, xin chàng, đừng tới đây

Tiểu Nghiên lại nghĩ: Đại thiếu gia thật là nhẫn tâm, thiếu nãi nãi đã cầu xin tha thứ, cũng đừng đánh chứ.

Nam: Có điều, có thể thấy rõ nàng, ta cũng thật vui vẻ

Nữ: Mau bỏ tay của chàng ra, a..... Ai cho chàng dùng miệng chứ.....

Nam: Không dùng tay đương nhiên dùng miệng, là nàng tự tìm

Nữ: A..... Tha ta đi.....

Tiểu Nghiên tức giận: Nam nhân đánh nhau sao lại giống nữ nhân như vậy, dùng miệng cắn nữa, võ công đại thiếu gia giỏi như vậy, sao lại không nung tay một chút. Giọng của thiếu nãi nãi đã run rẩy lắm rồi, hẳn sao lại không mềm lòng?

Nam: A..... Thật là thoải mái

Nữ: Uhm..... Thật khó chịu, chàng mau đi ra ngoài

Nam: Đi ra ngoài? Đây là nhà của ta, vào rồi không đi đâu nữa

Nữ: A..... Cái gì là nhà của chàng, rõ ràng là địa bàn của người ta, bị chàng chiếm lấy, chàng còn nói nữa

Nam: Ủ..... Thích..... Ta chiếm lấy nàng có phục không, dám cãi ta nữa, ta ăn nàng luôn

Nữ: Ta với chàng, là ta ăn chàng mới đúng

Tiếng động bên trong ngày càng mãnh liệt, hỗn loạn không rõ là âm thanh gì.

Tề Hưng cười khế, nhỏ giọng nói: "Còn muốn đi vào không?"

Tiểu Nghiên không hiểu nhìn hắn, "Thiếu nãi nãi thật sự không có việc gì chứ? Nàng đang liều mạng với đại thiếu gia kia."

Tề Hưng cố nén không cho mình cười ra tiếng, bất đắc dĩ bảo cô tiếp tục nghe.

Bản thân thì tránh ra vài bước tới ngồi bên tảng đá.

Tiểu Nghiên càng căng lỗ tai, nhưng không nghe họ nói chuyện nữa, mà nghe được tiếng thở gấp.

Có giọng nói của đại thiếu gia: "Còn muốn ta đi ra ngoài không?"

Thiếu nãi nãi kiều my nói: "Chàng thấy ghét..... A..... Uhm....."

"A..... Đình....." Một tiếng thét tinh tế vang lên, tiếp theo đó là một tiếng rống trầm thấp, lại nặng nề thở dốc.

Yên lặng.....

"Bảo bối, nàng thật tốt, mỗi lần đều làm vì phu mất hồn như vậy....." Giọng nói mờ ám trầm thấp vẫn vang lên, Tiểu Nghiên mặt đỏ hồng, xoay người lạng lẽ rời đi, liếc mắt nhìn tới chỗ Tề Hưng đang ngồi.

Đắm vào ngực hắn, "Người thật là xấu, cũng không sớm nói, hại ta lo muốn chết."

Tề Hưng kéo tay cô, tránh ra xa, mới cười to nói: "Nào có ai như người, nhất định phải nghe xong mới chịu hiểu? Ha ha."

Tiểu Nghiên vừa giận vừa xấu hổ đánh hắn, "Ta làm sao mà biết..... Người cũng không nói cho ta, ta còn sợ thiếu nãi nãi gặp chuyện không may."

Tề Hưng cười gõ đầu cô, "Nha đầu ngốc, mạng của thiếu nãi nãi là thiếu gia lấy mạng đổi về, có thể đánh được sao? Sau này người thông minh một chút, đại thiếu gia và thiếu nãi nãi của chúng ta không phải ân ái bình thường, cãi nhau một chút, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa. Cứ theo ta học hỏi

nhieu là được."

Tiểu Nghiên trừng mắt liếc hần, giận dỗi bỏ đi.

"Mau đi xuống, nặng quá."

Tề Vân Đình ôm nàng xoay 180 độ, để nàng nằm trên người, từ từ nhắm hai mắt, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng.

Hân Duyệt ghé vào trên người hần, tay trái chống cằm, gương mặt nhỏ nhắn còn đỏ ửng, ngón trỏ tay phải vuốt ve theo đường mày kiếm, còn có sống mũi cao của hần.

"A a." Nàng kéo chăn bông, đắp lên hai người.

"Cười cái gì?" Hần không thèm mở mắt.

"Com chiều còn chưa ăn đâu, chàng muốn ngủ sao?"

"Chọc ta giận như vậy, còn muốn ăn com?" Hần nheo mắt.

"Ta cũng không giận nữa, chàng còn giận cái gì?" Nàng nhẹ nhàng hôn lên ngực hần.

"Ai bảo nàng nói chuyện tuyệt tình như vậy."

Hân Duyệt làm sao không biết, hần còn để trong lòng không phải chuyện mình không rót trà cho hần, mà là lời nói đường ai nấy đi.

"Không phải đã hứa rồi sao, nếu không ta kể chuyện cười cho chàng nghe nha.

Hai cái kén kết hôn.

Đêm động phòng hoa chúc, tân lang tiễn khách xong quay về động phòng, lại phát hiện một con nhộng đang nằm trên giường, hần vội hỏi: "Người là ai? Tân nương đâu?"

Con nhộng then thùng nói: "Ghét quá hà, người ta cởi quần áo xong lại không nhận ra người ta."

Tề Vân Đình nhìn không được cười, "Nàng từ đâu nghe được mấy chuyện không đứng đắn này?"

"Không phải đã nói với chàng rồi sao, xem trên mạng đó. Ủ, nói với chàng thế nào đây, ở chỗ bọn ta, rất cởi mở. Hai người trưởng thành chỉ cần có chút tình cảm, là có thể sống chung. Thậm chí có người không cần biết đối phương là ai, thì cũng đã có tình một đêm rồi. Như ta đây chỉ xem tiểu thuyết, lên mạng chơi, là thuần khiết nhất đó."

Tề Vân Đình lạnh mặt: "Không được có suy nghĩ như vậy, có biết không."

Hân Duyệt bắt đầu đi gạt đầu: "Chàng yên tâm đi, ta cách trình độ này xa lắm. Ta chỉ thích một mình chàng thôi."

Nàng vui vẻ cười, đôi mắt sáng ngời làm động lòng người.

Tề Vân Đình cười mà không đáp, xoay người áp lên người nàng, dùng hành động biểu đạt tình yêu của hần.

Ngày hôm sau, lúc Hân Duyệt vô lực dựa vào người hần đi đến tiền thính, vô cùng hoài nghi hôm qua là hần cố ý, biến ta thành súc cùng lực kiệt, không còn tinh thần ngắm tài tử đẹp trai.

Dưới ánh nắng ấm áp, các nữ nhân trong nhà đã trang điểm tỉ mỉ, Tề phu nhân rất là ung dung hoa quý, Nhị di nương xinh đẹp động lòng người, chứng minh bản thân đã làm mẹ nhưng chưa già, Tam di nương không cần phải nói, ta trẻ nhất ta sợ ai? Tất nhiên là hoa là sắc sỡ.

Hân Duyệt vốn chọn một cái váy dài màu thủy phần, lại bị Tề Vân Đình bắt đổi thành màu tím, sợ người khác nghĩ nàng là cô gái chưa chồng.

Ai! Có cô gái nào không kiêu ngạo, thỏa mãn một chút ý tưởng chinh phục của người ta không được sao?

Tất cả mọi người tập trung đến tiền thính, vợ chồng Vân Thụ bất an nhìn, hôm qua bọn họ lâm trận chạy trốn, còn không biết sau đó xảy ra chuyện gì?

Đã thấy đại ca cùng đại tẩu thấp giọng cười nói chậm rãi đi tới.

Không thể nào???

Nhanh như vậy đã trời quang mây tạnh?

Lúc Hân Duyệt nhìn thấy Thu Sương, liếc người bên cạnh: "Tề Vân Đình, chàng xem Vân Thụ giác ngộ ghê chưa, có thể cho Thu Sương mặc màu sắc đẹp như vậy?"

Thu Sương bình thường thích yên tĩnh hôm nay lại diện sà y màu hồng phấn, bên trên thêu cả ngàn con bướm. Chải tóc kiểu thanh xuân tịnh lệ, trên mặt trang điểm tí mỉ, vẻ mặt mình điểm động lòng người.

Vừa thấy đã biết chọn lựa rất tỉ mỉ.

Đúng là người đẹp vì lựa mà, Thu Sương bình thường lạnh nhạt như đầu gỗ, hôm nay thần thái thay đổi, như cô gái hoài xuân.

Tề Vân Đình thân nhiên nhìn lướt qua, "Người ta là người ta, nàng là nàng, còn dong dài nữa sẽ không cho nàng đi." Xoay người đi xem xét các gia đình.

Vân Hải thừa dịp đại ca không có mặt, lặng lẽ tiến đến bên tai đại tẩu, nhỏ giọng nói: "Đại tẩu, tẩu thật lợi hại, đánh nhau với đại ca mà có thể khắp người không có thương tích, tẩu là người đầu tiên."

Hắn lặng lẽ gờ ngón cái, đi tìm đại ca.

Từ xưa tới nay, em chồng và chị dâu có thể không biết lớn nhỏ, không ai nghĩ có gì bất thường cả.

Hân Duyệt nhìn hắn đi mất, nghĩ thầm: Đứa trẻ như người biết cái gì? Trên người ta không còn chỗ nào lành lặn biết không? Vừa gặm vừa cắn, cả người ta đầy thương tích biết nói với ai.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mọi người cho chút bình luận đi, ha ha, để cho mỗ có động lực

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Uyển giao hội

Giận dữ đi theo mọi người ra cửa, mới phát hiện người trên đường người qua kẻ lại rất tấp nập.

Đại khái này Uyển giao hội này là ngày chung vui ở Uyển châu, nam nữ già trẻ đều ra đường chơi, không có ngăn cấm gì.

Đặc sắc thứ nhất chính là đua thuyền rồng.

Hân Duyệt ngồi trên lầu cùng mọi người, thấy xa xa bên bờ đối diện, hơn mười chiếc thuyền rồng đã sẵn sàng chờ phát lệnh.

Gần chỗ đầu nguồn có một cái tháp gỗ cao cao, bên trên treo một quả cầu vải màu đỏ, chính là thái cầu hôm nay.

Kỳ thật thái cầu kia cũng không đáng bao nhiêu, hàng năm đều không giống nhau, có khi dùng chỉ nhiều màu may thành, có khi bao quanh bằng chỉ bạc, là do thương hội Trường An sắp xếp.

Những đại hộ nhà giàu tất nhiên không thiếu vật nhỏ này, có điều đó là một phần vinh dự.

Bọn họ đã tranh thủ đưa thuyền rồng ra chờ ở cửa sông, ai cũng muốn giật thái cầu về, tặng cho cô nương mình yêu mến, sẽ được mọi người trong toàn thành chúc phúc.

Hân Duyệt hai mắt sáng ngời nhìn bóng dáng cao lớn ở phía xa xa, hắn đang cầm hai lá cờ có màu khác nhau, đã chuẩn bị tốt để chỉ huy thuyền rồng.

Hân Duyệt thầm nghĩ: Nhật được Tề Vân Đình cũng giống như được bảo bối, kim cương vương lão ngũ như hắn có biết bao cô nương mơ ước chứ. Đúng dịp là mấy người trước bất hạnh qua đời, vì thế mà sau đó không ai dám mơ tới nữa. Nếu không còn mạng, còn nói cái gì thanh niên tài俊, vinh hoa phú quý chứ?

Phía trước rất ồn ào, có vô số tiếng hò hét, trong ngày không cần cầu nguyện mọi chuyện này, có vô số cô nương điên cuồng truy đuổi thân tượng của mình.

Quả nhiên, sau lưng có giăng một cây cờ: "Chúc tài tử đệ nhất Giang Nam."

Chúc Lương một thân áo trắng chói mắt, vẻ mặt xuân phong đắc ý, trên tóc còn vương hai đóa hoa, không biết là cô nương to gan nào đã ném lên.

Hân Duyệt rõ ràng cảm thấy Thu Sương bên cạnh mình chấn động, quay đầu nhìn, thì thấy nàng mặt mũi hoa đào, bộ dạng si ngốc, cắn chặt môi, ngực phập phồng, tay nắm chặt khăn lụa.

Tình cảm thâm mến sao!

Hân Duyệt quay đầu nhìn những người lớn, bọn họ chú ý trận đấu, không nhìn thấy bên này.

Tầm mắt quay lại hiện trường, Chúc Lương cũng cầm hai lá cờ nhỏ đi lên đài, chào hỏi đám người Tề Văn Đình. Xem ra hắn là tổng chỉ huy của Chúc gia.

Một ông lão râu bạc, lên đài nói vài câu, còn nói thái cầu năm nay là làm từ vàng ròng, để tăng tính cạnh tranh cho mọi người, tiện thể đánh chiêm bắt đầu trận đấu.

Toàn trường phút chốc sôi trào.

Vân Hải quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, thống lĩnh mọi người tiến lên thượng nguồn, lao thẳng tới cái tháp cao kia.

Những nhà khác cũng không chịu thua kém, đuổi theo sát sao.

Hơn nữa Chúc gia huynh đệ đông đảo, thất lang bát hổ xông lên. Chúc Lương kia là lão thất.

Đương nhiên công tử các nhà không phải ai cũng giỏi võ nghệ, cũng có rất nhiều người không biết võ công, sẽ có gia đình giúp xông lên cướp cầu, dù sao cũng không phải ai lấy được là thắng, mà là ai cầm cầu đánh vào chiến đồng mới tính là thắng cuộc.

Năm trước lão tứ Chúc gia để ý Uyển Châu đệ nhất mỹ nữ, nhị thiên kim nhà thái thú, liều mạng cướp được thái cầu, cầu thân với nhị tiểu thư, cuối cùng giành được mỹ nhân về, trở thành giai thoại đẹp. Nghe nói vợ chồng hòa hợp, đã mang thai lần nhì rồi.

Trên tháp cao đang tranh đấu rất lợi hại, người này ngăn cản người kia, ai cũng muốn leo lên, trên tháp rung lắc dữ dội làm người ta lo lắng không biết có rơi xuống hai không.

Thái cầu tất nhiên đã được cố định tốt, nhưng mà những dây lụa đỏ lại theo gió bay phát phơ, đẹp đến nỗi ai nhìn cũng ngơ ngẩn, tiếp theo đó là tiếng nước miếng rơi xuống đất.

Hân Duyệt bị chói nắng nhìn không rõ, nhìn lại thì thấy mọi người bên cạnh đã chạy xuống đài xem cho rõ, ngay cả hai vợ chồng Vân Thụ cũng mất tiêu, thì ra mình lại lạc hậu như vậy.

Nàng chạy như điên đến chỗ Văn Đình, rốt cục đã nhìn rõ thái cầu dùng lụa bảy màu bao quanh, nắng chiếu lấp lánh, rực rỡ chói mắt, giống như quả cầu hồng ở phía chân trời.

"Oa, thật là đẹp."

Tề Văn Đình giang tay ôm nàng, cười nhìn về mặt ngơ ngẩn của nàng.

"Nàng thích?"

Hân Duyệt ngây ngốc gật gù đầu, nuốt nước miếng, ánh mắt trước sau vẫn nhìn chăm chăm: "Ừ, ta quả thực rất ghen tị với cô gái có được thái cầu kia."

Tề Văn Đình mỉm cười, cung chiều vỗ nhẹ lên mặt nàng: "Ngốc nghếch, cần gì phải hâm mộ người khác chứ."

Hắn phi thân bay lên, vọt thẳng tới phía trước.

Tề Văn Đình hầu như năm nào cũng tham gia, hắn luôn tranh thủ chỉ huy thuyền rồng tới nhanh nhất, nhưng lại không tham gia giành thái cầu.

Các công tử của hơn mười thế gia này đều là bằng hữu của hắn, tất nhiên biết người nào có cô nương trong lòng, người nào chờ giành được thái cầu đi cầu hôn với nhà gái. Bởi vì chỉ cần cầm thái cầu đi cầu hôn, bất luận nhạc phụ nhạc mẫu khó tính thế nào cũng sẽ không làm khó dễ, cô nương kia cũng vừa lòng đẹp ý.

Ai không có một thời thiếu niên ngông cuồng, nhưng thiếu niên tuổi trẻ ai không muốn bản thân cũng được ghi vào giai thoại đẹp.

Nhưng mà tất cả dường như vô duyên với hắn, liên tục ba người chết dưới thân, Giang Nam mỹ nữ nghe thấy đã sợ kinh hồn tán đảm, không người nào dám nhòm ngó. Cho dù Tề Văn Đình hắn giành được thái cầu, cũng không thể nào giành được trái tim người đẹp.

Vì thế, hằng năm hắn đều cam nguyện làm lá cây, chỉ giúp đỡ bằng hữu của mình mà thôi.

Vân Hải cũng không có người trong lòng, chỉ là hắn tuổi trẻ khí thịnh, háo thắng chút thôi.

Chức lão lục kiêu dũng đang tranh đấu với Vân Hải, không ai nhường ai.

Tề Văn Đình cũng không leo lên tháp gỗ, mà phi thân theo hướng khác, mũi chân mượn lực một chút, nhảy lên một cây to gần đó, được thế thả người từ trên cao bay xuống, rồi sau đó hướng về phía tháp gỗ, một tay cướp thái cầu, bay về phía chiến đồng đặt bên dưới, một tiếng chiến kết thúc trận đấu.

Mọi người xem đều hoa mắt choáng váng, một loạt động tác mây trôi nước chảy, hoàn mỹ vô cùng.

Quá đẹp trai!

Đúng vậy, đâu có quy định chỉ có thể leo lên tháp cao, giành được cầu là được rồi chứ sao?

Lúc Tề Vân Đình cầm thái cầu đưa tới trước mặt Hân Duyệt, nàng còn chưa phục hồi lại tinh thần.

"Oa! Chàng đẹp trai quá! Chàng lấy làm chi? Chàng tính đưa cho ai sao?"

Tề Vân Đình hận thế một bàn tay chụp chết nàng, giờ lên trước mặt nàng đó.....

"Ta?" Nàng rốt cục không thể tin lấy tay chia vào mình.

Nàng ngốc này, rất nhiều người đang nhìn đó, còn không nhận đi, chờ cái gì?

Trên mặt Tề Vân Đình đã chảy xuống ba vạch đen, nhìn thấy cái mình tròn hình chữ o của nàng thoáng chốc biến thành vàng trắng khuyết.

"Thật sự tặng cho ta?" Nàng còn không thể xác định, hoặc là căn bản đã quên mình là thê tử âu yếm của hắn.

"Nàng không cần, ta bỏ vậy."

"Ồi, làm sao lại không cần chứ." Nàng giành lấy, dùng sức vuốt vuốt, tựa hồ muốn xem nó có phải thật hay mơ.

Đây là thái cầu được vạn người chúc phúc đó, hiện giờ nó đang trong tay ta.

Giống như một cô nương ngoài ý muốn được trúng thưởng vậy.

Nàng đột nhiên nhón chân lên, hôn lên mặt Tề Vân Đình, "Chàng thật tốt."

Toàn trường nhất thời im lặng, trước mặt bàn dân thiên hạ nha, Hân Duyệt lúc này mới phát hiện thì ra ánh mắt của tất cả mọi người đang dồn về đây.

Tề Vân Đình ngượng ngùng đỏ mặt, lại khó nén được ý cười trên mặt, dịu dàng nhìn nữ tử âu yếm của hắn.

Đám người lúc này đã thức tỉnh ồn ào, nháy mắt, tin tức Tề đại thiếu gia tặng thái cầu cho nương tử mới cưới đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm ở Uyển Châu.

Đầu tiên chính là nhóm thiếu phụ mới cưới khỏi nghĩa, nhéo lỗ tai ông chồng nhà mình, ai quy định người thành hôn rồi sẽ không được giành cầu, xem Tề đại thiếu gia người ta thương vợ chưa kia, thái cầu kia là tượng trưng cho tình yêu, là kiều ngạo của nữ nhân. Lần sau không lấy cho ta, cũng đừng mong lên giường ngủ.

Sau đó nhóm chính thất và đám thị thiếp được chiều mà kiều đều mãnh liệt chém giết nam nhân nhà mình, đừng nghĩ rằng chỉ có tình nhân khi chưa kết hôn mới tặng hoa hồng, kết hôn rồi hoa hồng cũng phải tặng, món ăn vặt cũng không thể thiếu.

Đám tiểu tử chưa kết hôn cũng bùng nổ, Tề đại thiếu gia người có phải muốn giành chén cơm với chúng ta không? Thật là tốt, sang năm không biết còn tranh giành ác liệt bao nhiêu?

Những lời đồn đãi thay đổi 360 độ, đều không phải nói Tề Vân Đình bị nhiễm bệnh độc gì, mà là những nữ nhân trước kia mệnh mỏng phúc bạc, không có phước.

Mọi người xem đại thiếu nãi nãi người ta cười tươi như hoa, mềm mại ngọt ngào, đuôi mày khéo mắt đều mang vẻ vũ mị phong tình, vẻ dịu dàng đó đúng là hợp với đại thiếu gia.

Vì thế, rất nhiều cô gái có cùng chí hướng-- nhất định muốn tới Tề phủ làm thiếp.

"Chắc chắn chắc, mấy ngày không gặp, tẩu phu nhân đã hoàn toàn thay đổi rồi nha." Yêu tinh tài tử đẹp trai phe phẩy chiếc quạt tiến tới gần.

Hân Duyệt ngẩng đầu nhìn về phía gương mặt khuynh quốc khuynh thành kia, nhìn thấy trong mắt hắn có vẻ trêu đùa.

"Biểu ca....." Một tiếng gọi nhỏ nhỏ vang lên.

"A, biểu muội đã lâu không gặp." Chúc Lương chuyển khuôn mặt tươi cười sang Thu Sương.

Thu Sương cúi đầu, khăn lụa trong tay cũng sắp kéo rách, khăn trương đáp: "Dạ, từ năm trước vào cửa Tề gia, đã biết không thể gặp biểu ca nữa."

"Biểu muội hình như lại ốm hơn nha, đây là Tề gia các người không đúng, cũng đều là thiếu nãi nãi, sao lại không cư xử giống nhau."

Tề Vân Đình nguy hiểm nheo mắt, "Ồ? Là Tề gia chúng ta sai sao?"

"Người xem người nuôi vợ người lung linh như hoa thủy tiên, sao biểu muội ta lại xanh xao như thế? Thật sự là làm cho biểu huynh đau lòng nha."

Thu Sương lệ nóng doanh tròng, "Biểu ca không cần quan tâm Thu Sương, muối..... Tốt lắm."

Hân Duyệt từ trong đám người tìm kiếm bóng dáng Vân Thụ, thấy hắn đang chậm rãi bước lại đây.

"Vân Thụ, ngươi còn không nhanh lên, để ca ca nhà vợ mất hứng."

"Ra mắt thất biểu huynh."

Chúc Lương quét mắt liếc hắn một cái, nhìn Thu Sương nói: "Có phải Tề nhị thiếu nhiều nha đầu thông phòng quá, thường xuyên lạnh nhạt với muối."

"Không..... Không có, biểu ca đang nói gì vậy." Giọng Thu Sương ngày càng nhỏ.

Vân Thụ đỏ mặt, cúi đầu.

Tề Văn Đình nói: "Chúc công tử hay là theo chúng ta hồi phủ ngồi chơi, nơi này dù sao cũng không phải nơi nói chuyện."

Chúc Lương mỉm cười: "Hôm nay là ngày gì chứ? Làm sao có thể hồi phủ chứ. Sao vậy, nếu đại thiếu gia còn việc bận, hay là để ta mang tẩu phu nhân đi dạo, ngắm cảnh đó đây nha."

"Không cần, có vợ hơn ta cũng có thời gian đi cùng phu nhân của ta, đừng cần người khác giúp."

"Sao lại nói là người khác được, Tề huynh, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn không phải bạn thân sao. Huống hồ, ta cùng tẩu phu nhân vừa gặp lại, lần trước còn nhiều chuyện chưa nói xong đâu, hôm nay vừa vặn nói lại tục duyên nha."

Độ ấm trên mặt Tề Văn Đình chợt giảm, không mở miệng, lại bị Thu Sương cướp lời: "Biểu ca, nửa năm không gặp, huynh....." Tựa hồ muốn nói: Huynh không có gì muốn nói với muối sao?

Chúc Lương hí đôi mắt hồ ly, đến gần Hân Duyệt: "Chắc chắc, ta thật sự là hối hận nha, sớm biết rằng tẩu phu nhân còn có phong vị như vậy, ta liều mạng cũng phải....."

Dưới ánh mắt giết người của Tề Văn Đình, hắn nuốt nửa câu sau xuống.

Hân Duyệt bỗng nhiên cười nói: "Chúc tài tử, ngươi xem ngươi còn quái theo một cây cờ lớn như vậy, không đủ uy vũ đâu. Hắn là nên để gia đình dùng kiểu mền nâng ngươi, ở trên đường hô to: Giang Nam tài tử, sức quyền rũ khôn cùng. Bách chiến bách thắng..... Ngươi nghĩ xem, có phải rất có phong cách không?"

Hân Duyệt đột nhiên nghĩ đến cách sắp xếp của Chúc Lương và Tinh Túc lão quái có chút giống nhau, liền đem đoạn kịch kinh điển: Tinh Túc lão tiên, pháp lực khôn cùng đem ra xài. Nhìn không được ha ha cười to. (ai xem phim Thiên Long Bát Bộ chắc biết Tinh Túc lão quái rồi ha ^^)

"Oa, thì ra tẩu phu nhân luôn tưởng nhớ bộ dáng của Chúc mẫu, thật là làm cho người ta vui sướng nha." Hắn khảy khảy cây quạt nhìn rất có phong cách.

Tề Văn Đình kéo tay Hân Duyệt: "Bên kia còn có rất nhiều hoạt động, ta mang nàng đi xem nha."

"Được thôi."

"Cáo từ."

Chúc Lương lại không buông tha: "Ai, đừng đi mà, tẩu phu nhân còn có đề nghị gì cứ việc nói."

Phía sau truyền đến giọng nói của Thu Sương: "Biểu ca....."

"Ta hy vọng sau này gặp muối, đừng có vẻ mặt như oán phụ thế này, làm cho người ta nghĩ lung tung. Ta cũng đi đây."

"Biểu ca....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thục nữ ba ngày

Vui vẻ rong chơi một ngày, Hân Duyệt vui vẻ ra mặt ôm cánh tay Tề Văn Đình đi trên con phố vắng người.

"A a, hôm nay ta thật vui vẻ."

"Cùng nàng một một ngày, có thể thưởng cho ta một chút không?"

"Thưởng? Được thôi, chàng muốn cái gì?"

Tề Văn Đình nghiêm mặt nói: "Cũng sắp về đến nhà, đêm nay nhất định sẽ mở tiệc chúc mừng, mọi người phải cùng ăn tiệc. Nàng trước mặt mọi người cho ta chút mặt mũi, đừng làm loạn."

Người hấn thích, hấn hy vọng mẹ cũng có thể thích, nhưng nha đầu ngốc này lại không chịu hiểu tình cảnh của mình.

"Ta làm loạn hồi nào?" Hân Duyệt hơi trừng mắt, ngẫm nghĩ lại, là quan niệm bất đồng, có thể việc mình cảm thấy là đúng, bọn họ lại xem là quá phận.

Nể tình Tề Văn Đình hôm nay biểu hiện siêu tốt, Hân Duyệt quyết định thỏa mãn tất cả nguyện vọng của hấn.

"Được, ta hứa với chàng. Không chỉ buổi tối hôm nay, tối thiểu cũng phải ba ngày, ta cam đoan: Trong vòng ba ngày, sẽ làm một thực nữ hoàn toàn chinh chinh. Không chỉ trước mặt mọi người, những lúc không có ai, ta cũng sẽ hầu hạ chàng y như vậy. Cho chàng hưởng một chút cảm giác được nương tựa hầu hạ, vừa vặn ta cũng có thể thử xem mình có khả năng làm hiền thê lương mẫu hay không."

Tề Văn Đình bất đắc dĩ lắc đầu, ta đã cưới được một người vợ như thế nào vậy?

Hân Duyệt tự tin nói tiếp: "Ta nói được làm được, ít nhất ba ngày, ai cũng không cản được. Không phải là hiền thê lương mẫu sao? Nói ít, làm nhiều, lúc nào cũng phải phục vụ phu quân. A, còn có, tương kính như tân, này cũng không khó, đối xử khách sáo với nhau là được mà."

Tề Văn Đình lại cười không nói.

Hân Duyệt bỗng nhiên giật mình nói: "Lỡ như, ba ngày sau chàng đổi ý, sau này ngày nào cũng yêu cầu ta làm vậy, ta không phải mệt chết sao."

"Được, nàng làm được ba ngày rồi nói sau."

Tiệc chúc mừng đêm đó, Hân Duyệt quả nhiên rất ngoan, không nhiều lời lấy một câu, vẻ mặt cung kính nghiêm cẩn, làm cho Tề Văn Đình rất vừa lòng.

Nàng không phải không làm được, mà là bình thường không muốn mình chịu áp lực khi làm vậy.

Sau bữa cơm, cũng không yêu cầu hấn ôm, tự mình đi theo sau hấn trở về Noãn Ngọc đình, ngược lại làm cho hấn có chút không đành lòng.

"Sao lại không nói gì hết vậy?"

"Nói ít làm nhiều mà, bây giờ thiếp đang làm thực nữ nha."

Nhìn bộ dáng ngồi ngây ngốc của nàng rất buồn cười, "Được rồi, ở trước mặt ta thì đừng giả bộ nữa. Đi bộ một ngày có mệt hay không?"

"Thiếu gia à, chàng đừng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với thiếp được không, chàng nghiêm chỉnh một chút, cầm ly trà lên, như vậy thiếp mới dễ nhập vai được. Bây giờ thiếp nhớ lại, chàng đã cùng thiếp đi cả ngày, không phải là chưa đi làm ăn hay sao?"

"Đừng ngốc, hôm nay là ngày đi chơi mà, ngày mai, ngày mốt mới là lúc bàn chuyện làm ăn."

"A, chàng nói vậy lòng thiếp mới không thấy áy náy. Nếu không thiếp hầu hạ rửa chân cho chàng nha?"

Tề Văn Đình có chút không biết nói gì, "Chuyện này không cần nàng làm."

"Cảm giác không giống đâu, tuy nói có thể cho hạ nhân rửa, cũng có thể để tự mình rửa mà, nhưng tới bây giờ thiếp chưa từng rửa chân cho phu quân đâu. Kỳ thật rửa chân cũng không phải việc thấp kém gì, chàng cũng từng rửa chân cho thiếp mà. Kỳ thật bây giờ ngẫm lại phu quân thật là vĩ đại, có thể hạ mình như vậy, đại thiếu gia từ nhỏ được người ta hầu hạ, lại còn có thể khom lưng rửa chân cho thiếp."

"A, là ai không làm sẽ không buông tha, làm nũng bảo ta tẩy chân cho hả?"

"Thiếp đi pha nước đây."

Ban đêm yên tĩnh, ngẫu nhiên có mấy con chim nhỏ đập cánh bay qua.

Tháng năm ấm áp, cho dù là đường phố phồn hoa hay là ngõ nhỏ u tĩnh, nơi nơi tràn ngập hương hoa đình hương đắm say lòng người, làm cho người ta mê mẩn.

"Chân phu quân có nhiều vết chai quá, xem ra mỗi ngày phải đi lại rất nhiều, thật vất vả quá."

Nàng ngừng đầu dịu dàng cười.

Lặng lặng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang ngồi dưới đất, ngửi mùi hương thoang thoang từ người nàng, cảm giác được sự dịu dàng từ đầu ngón tay nàng

mang lại.....

Ngẫu nhiên nhìn nhau cười, một dòng nước ấm lặng lẽ chảy qua.....

Mấy năm nay, hần chỉ biết tới những việc mình phải làm, thì phải dốc sức làm tốt. Trên vai chính là trách nhiệm, trách nhiệm của người con cả. Hần uy nghiêm, cũng thật tịch mịch, chưa từng nghĩ tới vui vẻ là như thế nào? Bản thân mình có từng được vui vẻ hay không.....

Ánh mặt trời buổi sớm chiều qua song cửa sổ, hần vờn vai theo thói quen.....

Bỗng dung mở mắt, bên cạnh trống không, trong lòng có một chút mất mát.

Nàng mỗi buổi sáng đều lười không dậy nổi, nhất định phải hôn nàng mới chịu mở mắt, sáng sớm đã chạy đi đâu rồi?

Không muốn ngủ nữa, nhũu mảy khoác áo rời giường.

Cửa "Kẻo kệt" Một tiếng mở ra, "Phu quân sao chàng dậy sớm vậy?"

Không vừa ý liếc mắt nhìn nàng một cái, trong lòng thoáng yên ổn lại, "Sáng sớm, nàng đã chạy đi đâu?"

"Thiếp đi nấu cơm cho phu quân, mau đến nếm thử chút đi."

Một chén cháo bát bảo, hai đĩa đồ ăn sáng đặt lên bàn.

"Nàng làm à?"

"Dạ."

"Cũng được." Hần thử một ngụm.

"Dạ."

"Cùng nhau ăn đi."

"Một chút nữa thiếp sẽ ăn, để thiếp rót trà cho phu quân." Nàng cầm lấy ly trà, cung kính đưa đến trước mặt hần.

"Nàng đứng không mệt sao?"

"Không mệt."

"Sao lại cách xa ta như vậy?"

"Như vậy mới tương kính như tân chứ."

"... .."

"Phu quân sao lại nhũu mảy, chàng không vui sao? A, đúng rồi, thiếp không nên hỏi."

Học bộ dáng của Thu Sương, bước từng bước nhỏ đi phía sau hần, bảo trì khoảng cách một thước, đưa đến trước cửa Noãn Ngọc đình.

Tề Vân Đình vài lần dừng lại, muốn đợi nàng đuổi kịp, nhưng hần dừng nàng cũng dừng, hơn nữa ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

"Hôm nay ta bề bộn nhiều việc, buổi tối có thể ăn cơm bên ngoài, nàng tự ăn đi đừng chờ ta."

"Dạ."

"Ta đi đây."

"Dạ."

Hần khoanh tay đứng đó, ai oán nhìn nàng, chờ động tác tạm biệt của nàng.

Nhưng nàng chỉ cúi thấp đầu, mắt nhìn dưới mặt đất, có vẻ không tính sẽ làm ra hành động gì.

Ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn ta một cái--- hần phất tay áo mà đi.

Tiểu Nghiên tròn mắt, đi theo thiếu nữ nãi, to gan hỏi: "Thiếu nữ nãi, hôm nay người không khỏe ư?"

"Không khỏe? Không có, ta rất khỏe."

"Nhưng mà, hôm nay người rất kì lạ."

"Phải không, ta đang làm thực nữ mà, có phải rất hiền thực hay không?"

"Nhưng mà, đại thiếu gia hình như không vui lắm."

"Sao có thể chứ, chàng vẫn muốn thế này mà."

Bận cả ngày, cuối cùng trước nửa đêm cũng hoàn chỉnh sổ sách, hôm nay rất có cảm giác thành tựu, phải nói chuyện với nàng một chút.

Hắn bước tới gần Noãn Ngọc đình, sao lại thế này?

Bình thường về trễ, nàng đều sẽ ở cửa viện chờ, nhìn thấy bóng dáng của hắn sẽ giống như con chim nhỏ vậy, bay tới nhào vào lòng hắn.

Hôm nay sao cửa nẻo lạnh lùng thế kia?

Hay là quá muộn, nàng ngủ rồi?

Đẩy cửa phòng, trên bàn cây nến vẫn đang cháy, khuôn mặt nhỏ nhắn kia úp sấp trên bàn, đang ngủ gục.

"Duyệt Duyệt, tỉnh dậy, sao lại không lên giường ngủ."

Nàng dụi dụi mắt, cuống quýt đứng dậy: "Chàng về rồi, xin lỗi, thiếp ngủ quên."

"Tiểu Nghiên đâu, sao lại không hầu hạ nàng nghỉ ngơi." Trong giọng nói có hơi nổi giận.

"A, chàng đừng la cô ấy, là thiếp bảo cô ấy đi, một mình thiếp đợi phu quân là được rồi. Chàng ăn cơm chưa?" Bụng Hân Duyệt kêu ọc ọc mấy tiếng.

"Nàng còn chưa ăn cơm? Không phải đã nói không cần chờ ta sao?"

"Nhưng chàng nói là có thể, chứ không nói nhất định không về ăn cơm. Thiếp nghĩ, nếu thiếp tự ăn trước, chàng về còn chưa ăn, không phải thiếp quá phận hay sao."

"Được rồi, ta gọi má Ngô dọn cơm, ta cùng nàng ăn một chút."

"A, không cần, thiếp đi lấy." Nàng vội vội vàng vàng chạy đi, không cần thận đập đầu vào khung cửa, ôm trán vội chạy đi.

Ăn xong cơm, hắn khẽ vuốt vết màu hồng trên trán nàng, "Đau không?"

"Không đau, thiếp ngốc quá phải không."

"Hôm nay một ngày nàng ở nhà làm gì?"

"Thêu hoa."

Trước kia nàng sẽ nói nhớ chàng nhớ cả ngày, sao hôm nay lại nói là thêu hoa?

"Sao lại đột nhiên thích thêu hoa?"

"Thiếp muốn tặng gì đó cho chàng, nên bảo Tiểu Nghiên dạy thiếp thêu hoa, thiếp muốn thêu một cái hà bao."

Đột nhiên cảm thấy trong tay hơi đau nên co rút lại, "Tay nàng sao vậy, đừng trốn, để cho ta nhìn xem."

Nàng vội giấu tay sau lưng, đứng ra thật xa.

Tức giận bắt nàng lại chụp tay nàng, mới phát hiện trên đầu ngón tay có rất nhiều vết thương, "Không biết thêu, thì đừng học người ta thêu lung tung, sau này không cho thêu nữa."

"..... Dạ."

"Hôm nay vì phu có được một hợp đồng mua bán lớn, không khen ngợi một chút sao."

"Hậu cung không thể tham chính."

"Ngủ."

"Dạ."

"Sao lại có hai cái chân?"

"Như vậy mới tương kính như tân chứ."

"....."

"Phu quân đừng tiến vào chân của thiếp, như vậy sẽ không như tân, uhm....."

Ngày hôm sau, lại là một ngày bận rộn, tới khuya mới trở về.

Vốn nghĩ muốn nằm trên đùi nàng, để nàng xoa đầu mình một chút, nhưng nàng lại cung kính đứng bên giường, vẻ mặt nghiêm túc.

Để người ta cả ngày không có tâm trạng nói chuyện phiếm, giận dỗi quay đầu ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kim ốc tàng kiều

Trong đình giữa hồ sau hoa viên, năm người yên lặng ngồi, đại tẩu hình như rất kỳ quái.

Bọn họ nghĩ thế nào cũng không rõ, đại tẩu được thái cầu không phải rất vui vẻ sao? Sao hôm nay lại không nói câu nào.

Hay là đại ca sử dụng bạo lực gia đình? Vân Hải nghĩ.

Chẳng lẽ đại tẩu vui quá hóa ngốc? Vân Tĩnh cũng suy nghĩ.

Đại tẩu hình như học bộ dáng của Thu Sương. Vân Thụ tổng kết lại.

Sao lại nói ta giống oán phụ chứ? Ta thấy đại tẩu giống như cũng không vui vẻ nha. Thu Sương còn đang suy nghĩ lời nói của biểu ca.

Hân Duyệt đang ngồi đột nhiên đứng lên, cầm lấy một ly trà mới châm đầy trà, cung kính đặt ở vị trí bên cạnh.

Mọi người phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia bước vào đình.

"Phu quân ngồi đi, mời uống trà." Nàng lấy tay lau lau ghế.

"Nàng cũng ngồi đi."

"Không cần, thiếp đứng được rồi." Gương mặt đoan trang mỉm cười.

"Không ngồi yên trong phong, cứ thích chạy loạn bên ngoài, còn làm cho ta tìm khắp nơi."

"Phu quân dạy phải, tiểu thúc và tiểu cô đến mời, thiếp nào dám không đến. Thiếp nghĩ phu quân sẽ về muộn giống hai ngày trước."

"Bởi vì hai ngày trước về trễ, hôm nay mới đặc biệt về sớm một chút, còn không gặp được nàng."

Hắn đặt ly trà lại trên bàn, nàng lập tức châm đầy trà cho hắn.

Vẫn là bốn người kia, vẫn là tám con mắt kia, so với lần trước chỉ mở lớn hơn chứ không kém.

Trời ạ?

Đây là phu xướng phụ tùy sao?

"Ngồi đi."

"Không được."

"Ta cho nàng ngồi."

"Dạ."

Ai cũng không nói gì, không khí rất trầm buồn.

Vân Hải chớp chớp mắt, tựa hồ không tin mọi việc trước mắt. "Đại ca, hai ngày nay làm ăn thuận lợi không?"

"Cũng được."

Hắn lại uống một ngụm trà, nằng lập tức châm đầy, lại bị hắn dùng ánh mắt bất mãn trừng lại.

Vân Tĩnh mở miệng nói: "Đại ca, hôm đó huynh thật là uy phong nha, nữ tử cả thành đều hâm mộ đại tẩu."

Khóe miệng hắn câu thành một vòng cung như có như không, quay đầu nhìn nàng.

Hắn Duyệt vẫn ngồi nghiêm chỉnh, mặt không chút thay đổi.

Không quay đầu lại, lại tiếp tục uống trà.

Lập tức châm đầy chén, tiếp tục ngồi nghiêm chỉnh.

Tức giận lại uống một ngụm, lại châm đầy.

"Nàng cố ý." Hắn giận.

"Không có mà," Về mặt nàng vô tội, "Thiếp đang muốn hầu hạ chàng cho tốt, bằng không chàng nói thiếp nên làm thế nào?" Nàng cúi đầu, cặp mắt xuống.

"Việc này....." Vừa thấy sự tình không tốt, Vân Hải lập tức đánh lạc hướng: "Đại tẩu hôm nay quả thật y như hình tượng đại ca vẫn muốn, a a."

"Trở về phòng." Hắn tức giận đứng dậy.

"Dạ." Nàng bảo trì khoảng cách một thước đi theo phía sau hắn.

Hắn dùng nàng cũng dùng.

Hắn đi nhanh, nàng cũng đi nhanh, dưới chân bị vấp hòn đá, suýt nữa ngã sấp xuống, cắn răng đứng lên.

"Làm sao vậy?" Hắn quay đầu lại.

"Không có việc gì." Nàng tiếp tục đi, lại đau đến nhe răng nhếch miệng.

"Trật chân, sao lại không để ta ôm." Hắn tức giận quay lại, ôm lấy nàng.

"Nhưng như vậy sẽ không tương kính như tân."

... ..

"Nàng có thể phản ứng một chút không, đừng giống như khúc gỗ chứ." Hắn sắp hồng mắt.

"Người ta đang cố gắng nhịn mà." Giọng nói uất ức dưới thân hắn.

"Ai cho nàng nhịn, trước kia không phải vừa sờ vừa cắn loạn lên sao."

"Nhưng mà, như vậy sẽ không thực nữ nữa."

"Ồ trên giường, nàng giả thực nữ làm gì?"

"Thiếp đã hứa phải làm tới ba ngày."

"Thật là vô vị..... Ngủ."

"Dạ."

May là quyết tâm của nàng chỉ có ba ngày, bằng không những ngày tháng này không biết qua thế nào?

Sáng sớm trong chiếc chăn ấm áp, hắn lại vươn vai, con mèo nhỏ ấm áp kia đang rút vào người hắn cọ cọ.

"Hôm nay nàng không dậy sớm nữa sao?" Bàn tay thoải mái mon men da thịt mềm mại của nàng.

"Uhm..... Không bằng thoải mái nằm trong lòng chàng."

Hắn nhẹ nhàng cười, "Trời sáng rồi, còn không mở mắt?"

"Không hôn ta sẽ không mở."

"A a, đây mới là Duyệt Duyệt của ta."

Nụ hôn ngọt ngào dừng trên mặt nàng, trên cổ.....

Ăn com xong, kéo tay tiễn hắn đến cửa.

"Buổi tối về sớm một chút, ta sẽ nhớ chàng lắm." Nàng vui vẻ cười.

"Còn gì nữa?"

"À? Mang về cho ta cái gì ăn ngon ngon á."

Hắn cười gật gật đầu, "Còn gì nữa?"

Nàng không hiểu, không có, sao lại còn không đi?

A, là muốn như vậy sao?

Nàng nhón chân, hôn lên hai má của hắn.

Hắn vừa lòng cười rồi đi.

Lần đầu tiên hôn tạm biệt, hắn còn có vẻ ngượng ngùng, nói nàng điên điên khùng khùng.

Sao bây giờ hắn lại thích mê thói quen này rồi?

Hân Duyệt đương nhiên không thể lý giải cảm thụ của Tề Vân Đình, một người từ nhỏ ăn bánh mỳ, đột nhiên bạn cho hắn một bình mứt quả, lúc hắn đã thích nếm vị ngọt ngào của mứt quả, bạn lại cất bình mứt đi, chỉ cho hắn ăn bánh mỳ lát như vậy, hắn đương nhiên không vui rồi.

Liên tục vài ngày không thấy bóng dáng đại tẩu, Vân Hải và Vân Tĩnh cảm thấy cuộc sống thật chán nản.

Hôm đó thật sự bọn họ còn chưa biết át giáp gì, có điều, kết quả cuối cùng là đại ca ôm đại tẩu đi mất, hắn là sẽ không có vấn đề gì đâu.

Bọn họ không yên tâm thừa dịp đại ca không ở nhà, đi vào Noãn Ngọc đình.

"Đại tẩu, tẩu đang làm gì vậy?" Nhìn thấy tay nàng đầy bùn đất, Vân Tĩnh khó hiểu hỏi.

"A, các người đến rồi, ta đang trồng hoa đó."

Nhìn đại tẩu, hôm nay cũng bình thường so với mọi ngày, nhưng trồng hoa thì có vẻ khác thường nha.

"Sao đại tẩu lại đột nhiên thích trồng hoa?"

"Ta đang kiếm tiền nha."

"Kiếm tiền? Trồng hoa có thể kiếm tiền sao?"

"Trồng hoa đương nhiên không thể kiếm tiền, nhưng có thể giết thời gian, đại ca người cá cược với ta, nếu ta có thể liên tục năm ngày không ra khỏi cửa Noãn Ngọc đình, chàng sẽ thua ta năm mươi lượng bạc."

Vân Hải liên tục lắc đầu: "Bội phục, bội phục, đại ca vì kim ốc tàng kiều, ngay cả chiêu hao tài tổn của này cũng nghĩ tới."

--- ----- làm phiền chút xíu --- -----

Thành ngữ Kim ốc tàng kiều (lầu vàng giấu Kiều) xuất phát từ điển cố của Trần A Kiều và Hán Vũ đế.

Trần Kiều có thể nói là người phụ nữ có ảnh hưởng lớn nhất tới sự nghiệp của Hán Vũ đế. Nhà sử gia Ban Cố trong "Hán thư" chỉ rõ, Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương (膠東王). Một lần, ông được mẹ nuôi, tức Quán Đào công chúa, ôm vào lòng rồi hỏi: Con có muốn lấy vợ không?. Có, Lưu Triệt đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: Muốn người nào?. Lưu Triệt đều nguầy nguậy lắc đầu, tỏ ý không ưng. Quán Đào công chúa lại chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?. Lưu Triệt nhoen cười đáp: Được ạ!

Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đức nhà vàng để cho nàng ở. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc Kim ốc tàng Kiều (金屋藏嬌; nhà vàng cất người đẹp).

Sau khi gả bà cho Lưu Triệt, Quán Đào công chúa ra sức giúp Lưu Triệt đoạt ngôi thái tử, cuối cùng đã thành công. Năm 151 TCN, Hán Cảnh Đế phế Lưu Vinh, phong Vương Chí và Lưu Triệt làm Hoàng hậu và thái tử,[8] do đó Trần Kiều trở thành Thái tử phi.

Nguồn: wikipedia.com

--- -----mời các bạn đọc tiếp-----

Vân Tĩnh khó hiểu hỏi: "Đại tẩu đâu cần dùng tiền, cần bạc để làm chi?"

Hân Duyệt vỗ vỗ đất trên tay, tự hào nói: "Ai nói ta không cần tiền, lẽ như ngày nào đó ta và đại ca ngời cãi nhau, ta phải rời khỏi nhà, không phải cần tiền sao? Thế nào, ta rất biết tính toán đúng không."

Trời ơi?

Nếu đại ca biết nàng cần tiền vì điều này, không biết còn có thể đưa bạc cho nàng không???

Mưa Giang Nam đa tình rơi xuống, sợi mưa mỏng manh bay lất phất, những đóa hoa rực rỡ rơi xuống nền đá, một đôi bích nhân che dù xanh đi trên đường.

Dưới chân có một nhánh tùng rơi, thân hình mềm mại hơi ngã về phía sau, lại an ổn rơi vào lồng ngực vững chắc.

"Ngốc ngếch." Ngoài miệng khinh thường, cánh tay lại ôm chặt bên hông nàng, cho nàng một chỗ dựa an toàn nhất.

"Nếu ta không ngu ngốc, làm sao có thể làm nổi bậc sự cao lớn cường tráng của chàng?" Một giọt mưa rơi xuống cây dù, văng lên mặt hắn.

"A ha, cũng là nàng biết nói chuyện."

Đại thiếu gia và thiếu nữ xuất hiện ở phía sau hoa viên, lập tức có đội chó săn nghe thấy, nhanh chóng chạy đi báo cáo.

Không lâu sau, tam thiếu gia và đại tiểu thư đi ra đình ngắm mưa.

Hân Duyệt miễn cưỡng tựa vào vai Tề Vân Đình, ngắm mưa như bụi lất phất, hoa hồng liễu xanh.

"Đại ca, đại tẩu thật là có thú vui nhân nhả."

Hân Duyệt vẫn lười biếng như trước, hơi ngước mắt lên, cùng hắn nhìn nhau cười.

Hai người ngồi xuống, đều tự rót trà uống.

Trong mưa lại xuất hiện hai bóng người, không cần hỏi cũng biết là bị bắt đến xem náo nhiệt.

Lại giẫm trúng nhánh tùng kia, làm cho Thu Sương thân thể gầy yếu trượt ngã, cây dù bị bay đi xa, may là ngã trên một bụi cây, nên không bị văng bùn lên người.

Vân Thụ quay đầu lại, thấy nàng đang ngơ ngạo muốn đứng lên, miễn cưỡng lui về hai bước, do dự không biết có nên đỡ nàng dậy hay không.

Hắn vừa đưa tay ra, lập tức đỏ mặt, cúi đầu nhặt dù của nàng lên, thành thành thật thật đứng đợi nàng tự ngồi dậy.

Thu Sương bám vào cành cây, cố gắng tự đứng dậy, cũng không để ý quần áo bị vướng vào nhánh cây, không gỡ ra được.

Bốn người trong đình nhìn tới góc, có vẻ việc này không cần người ngoài như bọn họ tới giúp chứ.

Một người cầm hai cây dù đứng góc chỗ đó, một người khác dùng sức chiến đấu với nhánh cây, lại bất hạnh tay trái gà không chặt, không thể thoát khỏi dây dưa phiền muộn.

Hân Duyệt thậm chí muốn hô to :Vân thụ người không phải nam nhân à?

Một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân tốt như thế lại khoanh tay đứng nhìn.

Cuối cùng, nàng cũng gỡ được nhánh cây, bối rối sửa sang lại quần áo, quay đầu lại cầm cây dù, lẳng lặng đi theo phía sau hắn, đi về phía trước.

Nhìn thấy hai người đỏ mặt, Hân Duyệt rốt cục nhìn không được ghé vào tai Tề Vân Đình, nhỏ giọng nói: "Ta quả thực hoài nghi bọn họ có phải là vợ chồng thật hay không?"

"Đừng nói bậy."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tiệm trà Giang ký

Nhìn thấy hai người đỏ mặt, Hàn Duyệt rốt cục nhìn không được ghé vào tai Tề Vân Đình, nhỏ giọng nói: "Ta quả thực hoài nghi bọn họ có phải vợ chồng thật hay không?"

"Đừng nói bậy."

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng hai người bên cạnh cũng nghe thấy, Vân Tĩnh lấy quạt tròn che mặt, bĩu môi cúi đầu.

Trong đôi mắt trong veo của Vân Hải hiện lên vẻ giễu cợt, bình tĩnh lại thì thấy hai người đã bước vào đình, ngồi xuống.

Khóe miệng Hàn Duyệt gợi lên một nụ cười gian xảo, cơ hội đến rồi.

"Vân Thụ, đệ xem trên mặt Thu Sương còn dính lá cây kia, mau giúp nàng lấy xuống đi."

Vân Thụ cuống quýt quay đầu, thấy trên mặt Thu Sương dính mấy hạt mưa, gương mặt ửng đỏ, ánh mắt kinh hoàng như nai con, yết hầu động đậy, hần vội quay mặt đi, "Đại tẩu nói đùa, làm gì có lá cây?"

"A ha, không phải trên cổ áo sao."

Quả nhiên, trên cổ áo tuyết trắng của nàng dính một chiếc lá, dính vào bên cổ áo, Thu Sương gượng tay theo ánh mắt của mọi người, nhưng không chạm được.

Vân Thụ đỏ hồng gương mặt, chỉ chỉ vị trí tương tự trên cổ áo của mình, Thu Sương mới gỡ phiến lá kia xuống.

Hàn Duyệt liếc mắt về phía Tề Vân Đình, ý muốn nói xem người ta tương kính như tân kia.

Hần vội không thấy, nâng chén uống trà.

Vân Hải nói: "Đại tẩu, thành Nam có tiệm trà Giang ký rất nổi tiếng, các món điểm tâm cũng rất mới lạ, không đi một lần thì đáng tiếc lắm."

Hai ngày nay, hần và Vân Tĩnh đều thèm thuồng, tất nhiên phải nghĩ cách ăn cho bằng được.

Quả nhiên, cô gái nào đó hai mắt tỏa sáng, "Cái gì, Giang ký? Ăn ngon?"

Vân Tĩnh cổ nuốt nước miếng: "Năm trước từng đi một lần, đến nay vẫn còn nhớ rõ."

Đáng thương cho các khuê tú cô đại, không có phụ huynh cho phép sao có thể tùy tiện ra ngoài. Năm trước là vì cô mẩu hồi phủ, mới có cơ hội đi theo ăn một bữa.

"Oa, thật ngon vậy sao? Vậy chúng ta nhanh đi đi, nhân lúc buổi trà chiều hôm nay."

Bàn tay nhỏ bé của nàng vội vào ngực Tề Vân Đình sờ loạn, còn không quên căn dặn người khác: "Thu Sương mau mau lục lọi trên người Vân Thụ xem có bạc hay không. Vân Hải đệ tốt nhất tự giác giao tiền ra đây, mọi người cùng nhau góp tiền đi chơi."

Theo nàng nhận thấy, y phục của nữ nhân không thể giấu tiền được, chỉ có nam nhân là có thể mang theo tiền.

Nàng sờ tới sờ lui, tìm được mấy lượng bạc vụn, túm lấy tay áo Tề Vân Đình: "Nói, ngân phiếu của chàng đâu hết rồi, có phải lén sau lưng ta đem cho hoa thơm cỏ dại nào rồi hay không?"

Tề Vân Đình miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, tùy ý ai đó sờ mó trên người mình. Đối với hành vi làm loạn của người nào đó, bây giờ hần đều phản ứng bằng trạng thái trầm mặc.

Con người kì lạ nhất là tâm lí chịu đựng, nếu anh đem tất cả mọi chuyện quy về một câu: Số mạng của ta là như thế. Như vậy, anh sẽ thấy tất cả mọi chuyện là bình thường.

Nhẹ nhàng chụp lấy bàn tay kia, "Lúc rời nhà đi xa, tất nhiên phải mang theo nhiều ngân phiếu. Bây giờ không cần xài nhiều tiền, đương nhiên chỉ mang theo một ít thôi."

"A, vậy nhiều đây có đủ không?" Nàng đối với tiền tệ cổ đại thật là không có khái niệm gì.

Quay đầu nhìn thấy, mới phát hiện Thu Sương đang ngồi yên, không có tìm tiền trên người Vân Thụ.

Vân Hải thấy ánh mắt đại tẩu đảo qua, chủ động đầu hàng: "Đại tẩu, mỗi tháng bọn đệ chỉ có chút tiền tiêu vặt, căn bản là không đủ tiêu. Dưới tên đại ca còn có 500 cửa hàng, mỗi tháng đều thu vào trên vạn lượng bạc, huynh ấy có tiền nhất, còn cần đến bạc của bọn đệ sao?"

Hân Duyệt tròn to mắt nhìn về phía Tề Vân Đình: "Thì ra chàng có nhiều bạc như vậy, sao lại không nói với ta, có phải có ý đồ đen tối gì không."

Tề Vân Đình định mặc kệ nàng nhưng nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên vẻ âm ức, đáy lòng có một tia bối rối, "Không phải tại nàng không hỏi hay sao."

Đúng vậy, mình biết về hắn quá ít, ngay cả điều kiện kinh tế của hắn còn chưa biết thì đã sống cùng hắn rồi, có phải quá ngốc hay không?

Nàng nhìn chằm chằm góc tường như muốn đục một cái lỗ nhỏ, lăm vào miên man suy nghĩ.

Trong mắt người ngoài, đại tẩu đang tức giận.

Tề Vân Đình thở dài, thật là vật nhỏ khó nắm bắt, nhứ mảy cán môi, chỉ cần nàng không vui vẻ, hắn liền.....

"Đi thôi, đi Giang ký, cho đám người nhàn rồi các người giải sầu."

Một trận hoan hô kéo Hân Duyệt đang suy nghĩ trở về, Vân Tĩnh kéo tay áo của nàng, "Đại tẩu, mau đi thôi, đại ca đồng ý rồi. Ta nói tẩu biết, đến Giang niệm nhất định phải uống Lương trà nơi đó, ngon lắm. Còn có bánh Tùng nhân ngọc thạch, bánh nhân phấn mới ra nữa, mau mau....."

Suy nghĩ của Hân Duyệt bỗng chốc đầy ắp đồ ăn, vui vẻ nói: "Thiệt sao, ăn ngon lắm à?"

Mưa đã tạnh, sáu người ra khỏi nhà, ngại phiền toái không đem gia nhân theo, tự mình lên thuyền nhà du ngoạn.

Sau khi người chèo thuyền đặt tấm ván gỗ, Vân Hải biểu hiện võ công của mình tốt, nắm cánh tay của Vân Tĩnh trực tiếp bay xuống thuyền.

Hân Duyệt nắm chặt tay áo của Tề Vân Đình, nhìn chằm chằm tấm ván gỗ lắc lư kia, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Tề Vân Đình không nói chuyện, rất tự nhiên ôm nàng lên thuyền, động tác thoải mái tự nhiên, không có một chút nhần nhó hay do dự. Làm người ta cảm giác đây là lẽ hiển nhiên.

"Nàng còn nhớ hay không, ngày chúng ta thành thân....." Ta cũng ôm nàng lên bờ như vậy, bắt đầu từ ngày đó chúng ta có gia đình của riêng mình.

Hân Duyệt hiểu ý, hôn nhẹ lên môi hắn, mỉm cười, im lặng không nói gì.

Thu Sương cẩn thận từng bước, bước trên ván gỗ, tiến từng bước về phía trước.

Đột nhiên, người chói với sắp rơi xuống nước, tay mắt của Vân Hải nhanh lẹ, bắt được cánh tay của nàng, xoay người, đưa nàng lên thuyền.

"Nhị ca, huynh không giúp đỡ nhị tẩu sao?" Vân Tĩnh bất mãn.

Vân Thụ lau mồ hôi lạnh trên trán, gật gật đầu.

Hai bên bờ sông cây mọc um tùm – lâu năm thành rừng, phồn hoa phi lạc, đình đài lầu các chen chúc, ở Giang Nam đẹp nhất là cảnh sông nước.

Vợ chồng Vãn Đình đứng ở đầu thuyền, nhìn theo dòng sông uốn lượn ở phía trước, giờ ngón tay chỉ về phía ngã tư sông.

"Nàng xem, bến tàu chuyển muối bên kia là sản nghiệp từ đời tổ phụ (ông nội) truyền lại, lúc tổ phụ còn tại thế, nhà chúng ta đã lũng đoạn muối trà của cả nước. Bên này là phường dệt và phường thêu lớn nhất Giang Nam, là sản nghiệp phụ thân khổ cực gầy dựng."

"Vậy sao bây giờ Tề gia lại nổi tiếng về khách điểm và tửu lâu?"

"Những thứ đó là cửa hàng ta khai thác, cũng chính là những sản nghiệp dưới tên ta mà Vân Hải đã nói."

"Không phải mọi người chưa ra ở riêng sao."

"Là như thế này, quy định của tổ tiên, con cháu trong nhà đều có thể mở rộng sản nghiệp tổ tiên, nhưng ai khai thác thì đứng tên người đó, giao ra ba phần tiền lời cho nhà tổ là được. Tề gia tam đại đơn truyền, đến đời chúng ta mới có ba huynh đệ, cho nên, trừ bỏ một ngàn gian cửa hàng tổ tiên để lại, còn có phụ thân năm trăm gian phụ thân tự khai thác, mấy năm nay ta đi khắp nam bắc cũng khai thác năm trăm gian."

"Phu quân của ta thật lợi hại, mấy năm nay chàng đúng là đen tình đồ bạc nha."

"Vi phu không chơi bài bạc."

"Ý ta nói thương trường như sông bạc đổ, còn chàng bây giờ thì phải đổ tình đổ bạc luôn nha." Hân Duyệt kiêu ngạo ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên trời, tựa như rất đắc ý vì mình mang đến vận tốt.

Hắn cúi đầu nhìn về phía khuôn mặt động lòng người của nàng, "Duyệt Duyệt nếu yêu ta nhiều một chút, vì phu cảm thấy đủ rồi."

Người trên bờ đã bắt đầu chú ý, "Nhìn kìa, kìa không phải Tề đại thiếu gia và thiếu nữ nãi nãi sao, thật sự giống như uyên ương mà."

"Đúng rồi, đúng rồi, người xem ánh mắt Tề đại thiếu, quả thực dịu dàng vô cùng, sau này nhất định con gái ta cũng phải tìm người ôm nó lên bờ, vậy mới sống tốt."

"Theo ta thì, chỉ cần là người có thể lấy được thái cầu, mới là con rể quý."

"Thôi, các người cũng đừng nghĩ bừa nữa, cũng phải có người mệnh tốt như thiếu nữ nãi nãi kia kìa."

... ..

Lên nhả gian ở lầu hai, Hân Duyệt qua song cửa sổ nhìn về phía xa xa, núi xa hùng vĩ, nước chảy yêu kiều, cảnh đẹp sương khói mông lung thu hết vào đáy mắt.

Thơm quá!

Mùi thơm ngát xộc tới, ngăn cản tầm mắt của nàng, mấy bát trà lương trà được đưa lên, màu cà phê trong suốt, bên trên có lớp bọt kem trắng ngà, tạo cảm giác ngon miệng.

"A, uống ngon thật." Hân Duyệt uống một ngụm thì không thể buông được bát trà.

"Uống chậm thôi, không có ai giành với nàng." Tề Vân Đình cũng cảm chén của mình lên.

"Chàng uống đi, chàng còn chưa uống mà, ngon lắm đó."

Tiêu nhị lại mang đến mấy bát, tất nhiên mọi người đều bắt đầu khi chỉ mới uống một chén.

Các loại điểm tâm được đưa lên, Hân Duyệt cảm lấy một khối đậu phụ vàng cho vào miệng, ngọt mà không ngán, mịn mà không có dầu, vào miệng liền tan, thật sự là tuyệt vời.

Tề Vân Đình không thích ăn ngọt, chỉ ngồi uống trà, nhìn mọi người ăn uống vui vẻ.

"Uh, cái này ngon lắm, chàng nếm thử đi." Hân Duyệt đem khối bánh mình vừa cắn dở nhét vào miệng hắn.

Lại nhìn thấy nụ cười bất đắc dĩ của hắn, "Sao vậy, chàng không thích ăn?"

"Đâu có."

"Vậy những thứ này cho chàng hết." Nàng đẩy vài đĩa điểm tâm qua.

"Chút nữa mang về nhà rồi ăn."

"Sao vậy, chàng không thích ăn trước mặt mọi người à."

"Ta thích nhìn nàng ăn."

Khụ khụ, bên cạnh hiển nhiên có người bị sặc, vội uống trà nhuận giọng.

"Mau nhìn kìa, mỹ nữ đó." Mọi người nhìn theo ngón tay Hân Duyệt, xuyên qua bức rèm che, quả nhiên thấy một nữ tử thướt tha ăn mặt hoa lệ, đi về phía nhả gian bên cạnh.

Mọi người tiếp theo lại cúi đầu ăn, không người chú ý.

A? Không đồng ý với mắt thẩm mỹ của ta à?

"Chàng nói đi, có phải mỹ nữ hay không?" Nàng nhìn chằm chằm Tề Vân Đình không thuận theo không buông tha, không kéo được người khác, ta còn không kéo chàng được sao.

"Kém xa."

"Cái gì kém xa, rõ ràng ta thấy như vậy rất yêu kiều mà."

"So với nàng kém xa."

Khụ khụ, quả nhiên lại có người bị sặc.

Được người ta khen luôn luôn vui vẻ, Hân Duyệt cúi đầu cười, tiếp tục chiến đấu với một khối bánh ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Vợ chồng danh nghĩa

Hiệu quả cách âm không tốt, giọng nói của mỹ nữ ở cách vách truyền đến: "Ba ngày sau, Tư Tư đã là người của Dương gia, Chúc công tử còn tìm ta làm chi?"

"Tư Tư à, nàng gả vào Dương gia, thật sự làm cho Chúc mỡ đứt-từng-đoạn-ruột." Một giọng nói quen tai cũng vang lên.

Miếng bánh trong tay Thu Sương rơi xuống đất, thật hiếm khi nàng ăn ngon, vậy mà.

Chính là.....

"Hừ! Ruột gan của chàng chỉ sợ đã đứt mấy chục lần rồi."

"Sau này không được gặp Tư Tư nữa, Chúc mỡ ngày không thiết ăn cơm, đêm không thể ngủ ngon." Trong giọng nói vô cùng thâm trầm.

Sắc mặt Thu Sương đột nhiên tái nhợt, nắm chặt ly trà trên tay.

"Chàng ít nói lời đa tình kia đi, ta coi như nhìn thấu, nếu thật trong lòng chàng có ta, sao lại không cưới ta về nhà? Thật không bằng Dương viên ngoại kia, tuy là làm thiếp, dù sao cũng cho ta một danh phận, không giống người nào đó, để ta đợi chờ mòn mỏi ba năm, cuối cùng cũng chỉ là thất vọng."

"Tư Tư, ta tuy không thể cưới nàng, nhưng ba năm nay trong lòng ta chỉ có nàng, ta vì nàng làm biết bao bài thơ, ngày nhớ đêm mong, làm nhiều như vậy để làm chi."

"Đừng vội nhắc thơ của chàng, có tài tử nào không phong lưu, chàng không thật sự yêu thương ta, chỉ là bản tính phong lưu trên hoa gheo nguyệt không sửa được, nên chàng mới có hứng làm thơ thôi."

Chén trà đổ lên tay Thu Sương, lại không hay biết, cũng không chú ý tới tất cả mọi người đang nhìn nàng, còn đang nhìn chăm chăm vào bình phong, tựa như đang trầm tư suy nghĩ.

"Vạn lữ ngàn nhu tình ti mộng, sáng nay từ biệt mộng thành không....."

"Đủ rồi, ta đã sớm nghe nhầm lời chàng nói, cứ giữ lại đi lừa những tiểu muội muội ngây thơ đi. Sau này, chàng và ta một đao đứt đoạn, dứt tình từ đây."

Nàng kia kiên cường quay mặt bỏ đi.

"Muội muội tốt của ta, nàng bỏ lại mình ta, thì sao này ta biết sống sao đây....."

Thu Sương không thể tin vào tai mình, cắn môi đến trắng bệch, quên mất chung quanh còn có người ở đây, quyết tuyệt đứng dậy, đi đến gian phòng cách vách.

Năm người trong phòng mở to mắt nhìn nhau, tình hình gì đây?

"Biểu ca, ta nghe thấy tiếng của huynh."

"A? Biểu muội, sao muội lại ở đây?"

"Năm đó, huynh nói nước tuyết thanh liệt, thích hợp pha trà. Ta vì huynh thu thập nước tuyết đọng trên hoa mai, sương trên phiến lá buổi sớm, đứng đợi dưới tàn cây hoa quế. Huynh nói, nếu ai may mắn có được Thu Sương thì đó chính là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời. Biểu ca, nước tuyết hoa mai kia đến nay vẫn còn ở phòng ta, đến mùa đông năm nay đã tròn ba năm, ta đã tính sang năm về nhà mẹ sẽ lấy ra tặng huynh, chỉ là....."

"Biểu muội, muội đang nói cái gì đó, chẳng lẽ nước tuyết kia không phải lấy cho muội phu sao?"

"Biểu ca, ba năm trước, ta còn chưa đính hôn, không có muội phu, huynh đừng có giả hồ đồ."

"Việc đó..... Biểu ca trước kia chỉ là..... Muội thật sao?"

"Ta nào có thể nói dối đây," Giọng nói Thu Sương đã sắp khóc tới nơi, "Năm ngoái trước khi ta thành thân, biểu ca từng thâm tình nói với ta, chìm nhỏ tùy vân đi, đầy đất thu sương ngân. Lương thần không thể cộng, hận xung xung. Vì một câu hận xung xung của huynh, ta có thể ngay cả tánh mạng cũng không cần."

"Biểu muội, đừng nói nữa."

"Không, ta muốn nói," Giọng của nàng đã nghẹn ngào, "Vì một câu hận xung xung của huynh, đêm đông phòng hoa chúc ta ôm dao mà ngủ, lấy mạng ra đặt cược, ước pháp tam chương với Vân Thụ, nếu chàng không chạm vào ta, ta sẽ làm một thê tử hoàn hảo bên ngoài của chàng, dù chàng nạp bao nhiêu tiểu thiếp ta cũng mặc kệ. Nếu chàng chạm vào ta dù chỉ một chút, ta sẽ chết trước mặt chàng. Biểu ca, ta vì huynh thủ thân như ngọc, vậy mà huynh đã sớm yêu Tư Tư kia, còn đứt từng đoạn ruột."

"Muội muội tốt, ta....."

"Ta thật lòng hỏi huynh, rốt cuộc huynh có bao nhiêu muội muội tốt, chỉ sợ Tư Tư kia cũng chỉ là mây khói mà thôi. Ha ha ha, buồn cười, thật sự là buồn cười, ta sao lại ngốc như vậy, hôm nay mới hiểu được."

Mọi người đều nhìn về phía Vân Thụ, hần xấu hổ quay mặt đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bất hạnh trong lời nói, Hân Duyệt ngơ ngác nghĩ, thành thân nửa năm không có vợ chồng chi thật, chuyện này đúng là hiếm thấy.

"Biểu muội, muội chớ nghĩ nhiều, ta đối với muội chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là muội hiểu lầm thôi."

"Đúng vậy, đương nhiên là không có gì đặc biệt rồi, còn không phải cũng giống những nữ tử khác, uống cho ta mất bị mù, mới có thể nghĩ là thật."

Nàng đẩy mạnh bức rèm che, lao xuống nhanh xuống lầu.

Năm người bên này vội đuổi theo đi xuống, lên thuyền về nhà.

Dọc theo đường đi, Thu Sương yên lặng rơi lệ, không nói được một lời.

Hân Duyệt bình thường miệng nói không ngớt lúc này cũng không biết nói gì cho phải, quên đi, chuyện vợ chồng nhà người ta vẫn nên để vợ chồng người ta giải quyết.

Dùng xong com chiều, Tề Hưng mang đến một túi đồ, liền lui ra ngoài. Đại thiếu gia và thiếu nữ đều không thích có người hóng hớt.

"Đây là cái gì?"

"Mở ra nhìn xem chẳng phải sẽ biết."

"Oa, đây không phải là điểm tâm ngọt ở Giang ký sao, chàng mang về à?" Hân Duyệt vui vẻ.

"Đi vội quá, chưa kịp mang theo, ta bảo Tề Hưng đi mua, biết nàng ăn không đủ mà." Hân nhẹ nhàng cười.

"Chàng không nói sớm, ta sẽ không ăn com chiều, vậy mới ăn được nhiều."

"Chính là sợ nàng không chịu ăn com, mới không nói với nàng."

Hân Duyệt cầm một miếng bánh, do dự: "Ăn nhiều sẽ mập."

"Sợ cái gì, ăn đi, mập một chút ôm mới thoải mái."

Nàng vốn nhịn không được hấp dẫn, cắn một ngụm, vừa lòng nhắm nháp hương vị ngọt ngào trong miệng.

Hắn đột nhiên đưa ngón tay thon dài xẹt qua khóe miệng của nàng, lấy được một mảnh vụn, tựa hồ là sợ lãng phí, hắn đem ngón tay đưa đến bên môi, liếm mảnh vụn, hương vị ngọt ngào tan trong miệng.

Nàng ngây dại, sợ hãi than khi nào hắn lại tiết kiệm lương thực đến vậy.

Ngây người thật lâu, "Chàng có cảm thấy chàng hôm nay, không quá bình thường."

"Có sao?" Hắn a a cười, "Ta chỉ là nhớ nàng."

"Nhưng mà, chúng ta từ trưa tới giờ đều ở cùng nhau mà."

"Duyệt Duyệt, hai ngày nữa, ta phải ra ngoài, đi thu lá trà. Nàng có nhớ ta không?"

Hương vị ngọt ngào trong miệng đột nhiên vô vị, điểm tâm trên tay rơi xuống.

"Chàng phải ra ngoài? Đi bao lâu?"

Nhìn thấy đôi mắt thất thần của nàng, hắn thở dài, xoay mặt đi.

"Sẽ không lâu đâu, hai ngày sẽ trở lại."

Nàng cầm khăn trên bàn lau tay, đứng dậy ngồi lên đùi hắn, hai tay ôm mặt hắn, "Ta sẽ ngủ không được, ta sẽ không quen, còn có thể..... Tân hôn của chúng ta còn chưa đầy tháng, trăng mật cũng chưa qua, chàng lại phải ra ngoài. Không thể không đi sao?"

"Duyệt Duyệt, đừng như vậy, vui vẻ lên nào, ta vẫn không dám nói với nàng, vì sợ nàng không vui vẻ."

"Nói hay lắm, hai ngày chàng phải trở về, vượt qua ba ngày ta sẽ không để ý chàng."

Hắn trốn tránh ánh mắt của nàng, yên lặng gật gật đầu.

Hắn gượng gạo mỉm cười: "Ăn đi, sao lại không ăn?"

"Không muốn ăn." Vùi trong ngực hắn, nghe tiếng tim đập.

Lặng lẽ, hô hấp hương vị của hắn.

Ôm nàng thật chặt vào lòng, hắn làm sao nỡ bỏ đi, nhưng hắn không thể cự tuyệt, bởi vì đó là trách nhiệm của hắn.

"Duyệt Duyệt, ta nói cho nàng biết bạc ở đâu, lúc ta không ở nhà, nàng muốn ăn cái gì, không cần đi tìm quán gia, trực tiếp lấy bạc kêu Tiểu Nghiên đi mua."

Hắn lấy ra một cái chìa khóa, mở chiếc rương lớn ở cạnh giường. "Nàng xem, đây là một ngàn lượng bạc, còn có ngân phiếu, chìa khóa này giao cho nàng."

"A, năm mươi lượng chàng cá cược còn chưa đưa cho ta đâu."

"Cho nàng, nhiều đó còn không đủ sao."

"Chàng đem năm mươi lượng của ta lấy ra nữa."

Tề Vân Đình bắt đầu đi lác lác đầu, nàng vẫn không chịu coi của ta là của nàng. Lấy ra năm mươi lượng trong túi, giao cho nàng.

Hân Duyệt vui vẻ ra mặt đem năm mươi lượng của nàng cất vào người, xem Tề Vân Đình khóa rương bạc, đưa chìa khóa cho nàng cất vào hộp trang sức.

"Nàng ngọc, của ta đều là của nàng."

"Đúng vậy, của chàng đều là của ta, của ta vẫn là của ta. Ha ha." Nụ cười của nàng mang theo chua xót, đúng là còn không bỏ được chuyện hắn phải ra ngoài.

Mọi người nghĩ có mờ ám gì không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bản sắc mẹ chồng

Hai ngày này, Tề Vân Đình đều là buổi sáng đi ra ngoài làm việc, buổi chiều thì ở nhà cùng Hân Duyệt. Có khi tựa hồ ngàn lời nói không hết, có khi chỉ lẳng lặng chàng nhìn ta, ta nhìn chàng, cũng may đều là soái ca, mỹ nữ, xem hoài không chán. (cặp vợ chồng tự luyện nhất mà ta từng biết)

Cơm chiều xong, bọn họ quyết định, đi Bích Ngọc hàm thăm Thu Sương, nghe nói hai ngày nay nàng bệnh, ăn vào là nôn ra hết.

Khoác lên người bóng đêm lung linh, tiến vào phòng khách Bích Ngọc hàm, Vân Thụ đang ngồi trên ghế ngắn người, thấy đại ca, đại tẩu đến, vội đứng dậy nghênh đón.

"Thu sương đâu, nghe nói nàng bệnh."

Vân Thụ chỉ tay vào phòng ngủ, "Ồ bên trong."

Hân Duyệt cất bước vào trong, Tề Vân Đình ngồi ở phòng khách nói chuyện với Vân Thụ.

Trong phòng bố trí rất thanh nhã, có thể thấy được sở thích của chủ nhân.

Thu Surong yếu ớt nằm trên tháp, thấy đại tẩu đến thì muốn đứng dậy. Hân Duyệt nhanh bước đến bên tháp, ép nàng nằm xuống.

"Thân mình không tốt, không cần đứng dậy, hai ngày không gặp, sao ngươi lại tiêu tụy vậy."

Thấy quan tâm chân thành trong mắt đại tẩu, Thu Surong càng cảm thấy không còn mặt mũi gặp người.

"Đại tẩu, tẩu nói xem có phải ta sống thừa hay không."

"Nha đầu ngốc, nói linh tinh gì vậy, tất cả mọi người đều chờ ngươi khỏe lại cùng đến đình giữa hồ nói chuyện phiếm đó."

"Đại tẩu, ta nói thật, nếu không phải sợ song thân kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, ta đã....."

"Đừng nói bậy, cũng không phải chuyện gì lớn, ngươi nghĩ gì vậy. Chuyện này chỉ có mấy người chúng ta biết, chúng ta không nói, người khác làm sao biết được. Hay là ngươi còn chưa từ bỏ ý định với hắn?"

"Hừ! Tâm của ta đã chết rồi, không nghĩ về huynh ấy nữa. Huynh ấy là kẻ lừa đảo, lừa không biết bao nhiêu người rồi."

"Ngươi nghĩ được như vậy thì tốt, loại tài tử phong lưu như hắn không thật lòng đâu, nếu ngươi đã tỉnh ngộ, vậy thì cứ sống thật tốt với Vân Thụ, đừng nghĩ linh tinh nữa."

"Nhưng mà, phu quân có thể tha thứ cho ta không?"

Hân Duyệt mỉm cười, "Ngươi không nghĩ đệ ấy có thể bao dung nhẫn nhịn ngươi đến hôm nay, đã là tha thứ cho ngươi rồi sao?"

"Nhưng mà, hai ngày nay chàng chưa từng nói chuyện với ta."

"Như vậy sao được, có nói ra thì trong lòng mới tốt hơn."

Nàng kéo tay Thu Surong, đỡ thân mình gầy yếu của nàng ra phòng khách.

Hai người đều cúi đầu không nói, Hân Duyệt đành phải đánh vỡ im lặng: "Vân Thụ, kỳ thật ngươi cũng là người có trí tuệ, có độ lượng, đã bao dung nửa năm, cũng không thay đổi."

Vân Thụ cười khổ một tiếng: "Ta nào có vĩ đại như vậy, đêm động phòng hoa chúc biết trong lòng nàng có người khác, ta cũng không muốn miễn cưỡng, bởi vì....."

Ánh mắt của ba người đều tập trung trên người hắn, hắn đứng dậy nhìn chằm chằm bức tranh chữ trên tường, cắn môi, tiếp tục nói: "Bởi vì nếu theo nguyện ý của nàng, cũng vừa vặn có thể tùy theo tâm ý của ta, ta có thể một lòng thương nhớ một cô nương."

Hân Duyệt gạt mình không nhỏ, liếc mắt nhìn Tề Vân Đình, hắn tựa hồ cũng rất ngoài ý muốn, không thể tưởng được đầu gối như Vân Thụ cũng có đôi tượng thâm mến.

Tề Vân Đình nói: "Nhị đệ nếu đã có người trong lòng, vì sao không sớm nói ra, đến nhà gái cầu hôn không phải được rồi sao?"

Vân Thụ cười khổ: "Nhiều năm trước nhìn thấy nhị tiểu thư nhà Thái Thú cười với huynh, ta đã có ấn tượng sâu sắc trong lòng. Vì thế, ta xem nàng như tiên nữ, cung phụng trong lòng. Nói đến cầu hôn, ha ha..... Ta tự biết không có khả năng, lại là thân phận đích thứ khác biệt, căn bản là cùng nàng vô vọng. Tuy nhiên năm trước nàng đã thành thân cùng Lão tứ Chúc gia, ta chúc phúc cho nàng, lại chỉ muốn toàn tâm toàn ý dùng hết đời mình yêu nàng."

Thu Surong cúi đầu không nói, tựa hồ cũng không ngoài ý muốn.

Hân Duyệt bất đắc dĩ nhìn thấy Tề Vân Đình cười khổ, hắn cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Để ta kể các người nghe một câu chuyện, ngày xưa có hai người là sư tỷ muội, một người tên Thiên Sơn Đồng Lão, một người là Lí Thu Thủy, các nàng đều thích sư đệ Vô Nhai Tử, vì thế hai người tranh cả đời, đấu cả đời, đến cuối cùng trước khi lâm chung mới phát hiện sư đệ thích chính là Tiểu sư muội, mà không phải hai người các nàng, vì thế, hai người bắt tay làm hòa, Đồng Lão cuối cùng nói một câu khiến ta ấn tượng sâu sắc, nàng nói, chúng ta đã làm cả đời rồi." (nhân vật trong truyện Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Kim Dung)

Hân Duyệt nhìn vợ chồng Vân Thụ trầm mặc không nói, nói tiếp: "Vì một người không thích mình, đau khổ đời cả đời, sao không tìm một người tri âm, cùng nhau chung sống ngọt ngào. Nếu các ngươi đã hiểu rằng suy nghĩ trong lòng mình là vô vọng, tại sao không biết quý trọng người trước mắt, cho nhau yêu thương, cùng sống những ngày tháng tốt đẹp?"

Thu Surong cúi đầu nói: "Ai không muốn có thể giống như đại ca đại tẩu, kháng lệ tình thâm, vợ chồng ân ái, nhưng mà ta đã làm sai, còn có thể mong

cầu phu quân tha thứ hay chăng?"

Vân Thụ ngược ngừng quay mặt qua: "Nếu nói vậy, ta cũng có sai."

Hân Duyệt cười nói: "Tốt lắm, nếu đã tháo gỡ khúc mắc, các người cũng đừng tự phê bình nữa, hơn nữa là Thu Sương đó, chuyện qua rồi cứ để nó qua đi, người xem Vân Thụ đối với người thật tốt, sợ người tự trách, còn nói hết tâm sự của mình ra. Cái này, các người cũng xem như hai người cùng lưu lạc thiên nhai, sau này quan tâm lẫn nhau, từ từ thân thiết. ha ha."

Vợ chồng Vân Thụ liếc mắt nhìn nhau, đều tự đỏ mặt cúi đầu, khóe miệng lại khẽ cong cong.

Thu Sương đột nhiên nhớ tới cái gì, lại hoảng sợ rơi lệ đầy mặt: "Đại tẩu, hai ngày nay tâm trạng ta không tốt, ăn cái gì phun cái đó, nhưng mà..... bà bà (mẹ chồng) lại mang tới rất nhiều thuốc bổ, canh gà, tổ yến, chắc là nghĩ ta..... Đại tẩu, ta nên làm sao bây giờ?"

Hân Duyệt sùng sốt, hình như là có nghe nói Nhị di nương chờ mong ôm cháu, hai ngày nay mặt mày vui vẻ, xem ra là nghĩ Thu Sương mang thai.

Hân Duyệt xấu hổ cười một tiếng: "Chuyện này, chuyện này nói ra cũng không chắc chắn, có lẽ một lần thì có, có lẽ rất nhiều lần cũng không có. Tuy nhiên các người còn chưa có vợ chồng chi thật, có điều, cứ làm nhiều chút là được. Chỉ cần có thể nhanh nhanh mang thai, cũng dễ ăn nói với Nhị di nương. Ta thấy hai người cứ bắt đầu từ đêm nay đi, chúng ta đi, không làm phiền các người."

Nàng kéo Tề Vân Đình đi ra ngoài, miệng còn dặn dò: "Vân Thụ, hai ngày nay Thu Sương thân mình không tốt, lại là lần đầu tiên, người dịu dàng một chút, ha ha."

Người nào đó đỏ mặt đứng dậy tiến, tựa hồ là đồng ý lời đại tẩu nói.

Hân Duyệt mở cửa, mới vừa nhấc chân lên, kinh ngạc nhìn trong ánh trăng mờ lung, thấy có mấy bóng người đứng trước cửa, vẫn không nhúc nhích.

Nàng sợ hãi kêu một tiếng, lui hai bước.

Tề Vân Đình không biết chuyện gì, vội ôm nàng vào lòng, mới phát hiện trước cửa đang đứng năm sáu người.

Ngọc bội kêu leng keng, Nhị di nương mang theo bốn năm nha hoàn, bà từ vào phòng.

Bà đi vài bước tới trước mặt Thu Sương, "Ba", "Ba" Hai tiếng, lúc mọi người còn chưa phục hồi tinh thần, đã thu hồi hai tay. Trình độ này còn lợi hại hơn cả Dung ma ma. (nhân vật trong truyện Hoàn Châu cách cách của Quỳnh Dao)

Hân Duyệt mở to mắt, thấy trên mặt Thu Sương là năm dấu tay, thậm chí còn hơi rướm máu, có thể là do nhấn trên tay Nhị di nương cào trúng.

Thu Sương cắn môi, cúi đầu, thân mình hơi run rẩy.

Nhị di nương tức giận đến ghế giữa ngòai xuống, bốn năm nha hoàn, bà từ đứng phía sau, chốc lát, cầm lấy tách trà nha hoàn mới dâng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mắt phượng sắc bén vẫn liếc nhìn Thu Sương.

"Xoảng." Chén trà rơi xuống đất, nước nóng bắn lên chân Thu Sương, nàng đỡ đỡ đứng đó, tựa hồ người bị nóng là người khác.

"Được lắm," Nhị di nương lạnh lùng mở miệng, "Nửa năm, còn không có vợ chồng chi thật. Ngay cả lão nương cũng bị người lừa, người lợi hại nha."

Thu Sương cúi đầu không nói, thân mình đơn bạc run rẩy.

Vân Thụ nhủ mi, ngập ngừng nói: "Mẹ, kỳ thật là do con....."

"Người cầm miệng cho ta, người là đồ vô dụng, sao ta lại sinh ra thứ hỗn đản như người. Mắt mặt xấu hổ cũng không tính, vốn đang có một cơ hội tốt, bây giờ lại bị nhà người ta giành trước, hừ!"

Hân Duyệt ngờ ngạc nhìn nhìn Tề Vân Đình, không biết nói cái gì cho phải.

Nhị di nương lạnh lùng cười, "Hôm nay ta phải chính mắt nhìn thấy, các người đem gạo sống nấu thành cơm cho ta."

Không phải đâu, mẹ chồng nhìn con mình ooxx.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lên đường

Hân Duyệt thật sự xem không nổi nữa, "Nhị di nương, chuyện này không tốt lắm đâu."

"Ta là mẹ chồng của nó, rồi sao, đại thiếu gia, đại thiếu nữ còn chưa đi, muốn ở lại cùng xem phải không?"

"A, chuyện này, chúng con đương nhiên không xem." Hân Duyệt thiếu chút nữa cãi nhau.

"Vậy cô đang muốn chỉ ta nên làm thế nào sao?" Ánh mắt Nhị di nương có thể lạnh đến chết người.

Tề Vân Đình chấn trước người Hân Duyệt, "Nhị di nương, vợ chồng chúng con đã muốn cáo từ....."

"Ý của cậu là nhà chúng ta có vở diễn hay, nên ở lại xem một lát." Nhị di nương không biết làm sao lại nổi giận thêm.

Tề Vân Đình trong phút chốc trở nên nghiêm nghị: "Đây là đang nói gì, chúng con có lòng đến thăm bệnh, lúc bước ra cửa lại bị người cản trở về, hiện giờ đang muốn cáo từ, lại bị người hiểu lầm, tự nhiên phải nói rõ ràng."

Nhị di nương liếc mắt nhìn sắc mặt Tề Vân Đình, mím mím môi, không nói chuyện.

Tề Vân Đình hừ lạnh một tiếng, kéo tay Hân Duyệt rời đi.

"Chàng nói xem, mọi chuyện sẽ thế nào?" Hân Duyệt lúc nằm trên giường còn không yên tâm.

"Còn có thể thế nào, đêm nay nhất định là lần đầu tiên của bọn họ." Tề Vân Đình lấy tay đùa nghịch sợi tóc của nàng.

"Nhưng mà, chàng nói Nhị di nương nhất định phải chính mắt nhìn hay sao?"

"Cái này không nhất định, có điều nếu bà ta kiên trì, ai cũng không ngăn được. Theo cá tính của Vân Thụ, ta nghĩ bị hạ được là chắc luôn."

"Hạ được? Thuốc gì cơ?"

"Đưa ngọc a, tự nhiên là xuân dược, còn nếu không thì là thuốc có tác dụng trợ hứng."

"Ta đột nhiên phát hiện trên đời này sinh vật khủng bố nhất chính là mẹ chồng, Vân Đình, ta thực ngọc, lại thường xuyên phạm sai, nếu làm mẹ chàng giận, chàng phải cứu ta nga." Nàng bám lên người Tề Vân Đình, mắt chớp chớp nhìn hắn.

"Ừ, có ta ở đây, Duyệt Duyệt không cần sợ gì cả. Ta tất nhiên phải bảo vệ tâm can bảo bối của ta, không để nàng bị chút trầy xước nào."

Nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng, hút lấy mật dịch trong miệng nàng, ngọt ngào dịu dàng hòa tan tận đáy lòng.....

Tối hôm sau, mọi người tề tụ ở tiền sảnh ăn cơm, để tiện Tề Vân Đình lên đường, Hân Duyệt tuy trong lòng không được tự nhiên, nhưng giấu lại chỉ có hai ngày thôi, rất nhanh sẽ qua, cũng không có gì đáng nói cả.

Lúc ăn cơm, nàng nhìn trộm vợ chồng Vân Thụ, bọn họ cúi đầu yên lặng không nói gì, nhìn cũng không ra điểm gì cả. Có điều, trên mặt Thu Sương vẫn còn vết trầy, như dấu ấn quyền uy của mẹ chồng vậy.

Mặt Nhị di nương không chút thay đổi, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Ánh mắt Tề phu nhân trước sau vẫn tập trung trên người Tề Vân Đình, hiển nhiên là thương yêu lắm lắm.

Hân Duyệt tiến bộ bây giờ không kiêng ăn nữa, trước mặt có gì thì ăn nấy, không gây rắc rối cho Tề Vân Đình.

Có điều, Tề Vân Đình vẫn gấp thức ăn nàng thích vào chén cho nàng, đương nhiên, cùng lúc đó, cũng không quên gấp cho mẹ một ít.

Đặc điểm của nhà bọn họ lúc ăn cơm là không nói chuyện.

Vì thế ăn xong cơm, Tề phu nhân lôi kéo Tề Vân Đình đến nhà chính ngồi, dặn dò trên đường cẩn thận, nhiều mang quần áo, cứ đi từ từ đừng vội vã.

Hân Duyệt lặng lẽ ngồi ở một bên, trong lòng cũng không nại phiền, không phải hai ngày thôi sau, cứ dặn dò trước sau mãi.

"Đình nhi à, không bằng đêm nay con ngủ ở chỗ của mẹ đi, trò chuyện với mẹ."

Hân Duyệt khó hiểu như ong mầy, đây là chuyện gì nữa? Người ta còn có tâm sự phải nói đó, vội lặng lẽ nắm áo Tề Vân Đình.

"Mẹ, con muốn về phòng ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi nữa. Chờ con trở về sẽ kể cho mẹ nghe những chuyện mới mẻ bên ngoài."

Vân Hải và Vân Tĩnh nhìn thấy, tự nhiên hiểu đại ca muốn ở cùng đại tẩu, liền giúp đỡ mở đường: "Mẹ à, để đại ca trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi, sáng mai còn phải xuất phát đó."

Lão phu nhân không giữ được, thở dài, "Được rồi, vậy con trở về nghỉ ngơi đi."

"Dạ."

Trở lại Noãn Ngọc đình, Hân Duyệt mới hỏi: "Sao hôm nay cha lại không ở trong phòng mẹ."

"Từ mồng một tới mười lăm cha sẽ ở phòng mẹ, mười sáu đến hai mươi lăm ở phòng Nhị di nương, năm ngày còn lại ở chỗ Tam di nương. Hôm nay là hai tám tháng năm, hẳn là ở chỗ Tam di nương."

Hân Duyệt quả thực không biết nói gì, cuộc sống tam thê tứ thiếp ở cô đại, vậy Tam di nương không phải đáng thương sao, mỗi tháng chỉ có thể có năm ngày ở cùng trượng phu của mình.

Thấy nàng ngẩng mặt nhìn trời, Tề Vân Đình đem nàng kéo vào lòng, nhẹ nhàng cời bỏ y phục, ní non bên tai nàng: "Yên tâm đi, ta chỉ cần một mình nàng là đủ rồi, Duyệt Duyệt đã chiếm trọn trái tim ta, làm sao ta còn dung nạp được người khác, có điều, nàng cũng phải thỏa mãn cho vi phu nha....."

Trên người chợt lạnh, mới phát giác quần áo không còn, bàn tay to của hắn đã thám hiểm trên người mình, Hân Duyệt mím môi cời áo hắn, "Không phải nói muốn nghỉ ngơi sớm, ngày mai còn phải lên đường mà, chàng không sợ mệt?"

"Ha ha, thân thể vi phu tốt lắm, chút việc nhỏ này tính là gì."

Những cái hôn cuồng nhiệt đậu lên mặt nàng, lên ngực, rồi một đường xuống phía dưới.....

Trời mờ mờ sáng, Hân Duyệt mở mắt, "Còn không rời giường sao, mọi người phải tiễn chàng lên đường kìa."

Lực đạo trên tay hắn lại tăng vài phần, ôm siết nàng vào lòng.

"Để cho ta ôm thêm một lát, suốt một tháng trời sẽ không được ôm đâu."

"Một tháng? Cái gì một tháng, chàng nói rõ ràng." Hân Duyệt ngẩng đầu lên.

Tề Vân Đình mở mắt, yêu cầu vuốt ve hai má của nàng, "Lần này ra ngoài nhanh nhất cũng phải một tháng mới có thể trở về, nếu mà không thuận lợi, có thể phải hai tháng."

Sắc mặt Hân Duyệt biến đổi, giây dựa muốn đứng dậy, nhưng sao chống lại sức của hắn, chỉ có thể vùng vẫy vài cái trên người hắn thôi, "Không phải chàng nói hai ngày thôi sao, sao giờ biến thành hai tháng, không được, ta không cho chàng đi."

Hắn bắt đầu dī thờ dài, "Lúc trước không dám nói với nàng, chính là sợ nàng làm loạn, lần thu trả này rất quan trọng, ta không đi sao được. Ta cũng không nỡ xa nàng đâu."

Ấn lên trán nàng mấy cái hôn, nhìn thấy ánh mắt thần thờ của nàng, nói tiếp: "Những ngày ta không ở nhà, nàng muốn ăn gì thì bảo bọn họ đi mua, có người khi dễ nàng nhìn trước, chờ ta trở lại sẽ lột da hắn. Được rồi, mau rời giường đi, cũng không còn sớm."

Tề Vân Đình đứng dậy mặc áo, Hân Duyệt ngây ngốc ngồi đó, cúi thấp đầu, "Từ lúc ở U châu đến bây giờ, chúng ta đều chưa từng rời xa. Bây giờ chàng lại đi lâu như vậy, có lẽ ta nhìn không được sẽ bỏ nhà ra đi....."

"Nói vậy, ta trở về không nhìn thấy nàng sẽ nổi điên, nàng phải hứa với ta, nghe không. Đồng ý với ta, đồng ý nha, ta phải xa nhà, nàng để ta an tâm một chút được không." Tề Vân Đình đến ngồi bên giường, nhanh bắt lấy cánh tay của nàng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Hân Duyệt ngẩng đầu, đối diện cặp mắt lo lắng kia, nước mắt rơi như chuỗi trân châu, bỏ nhào vào lòng hắn: "Chàng mang ta đi cùng được không, ta cam đoan trên đường đi sẽ nghe lời chàng, không gây trở ngại cho chàng đâu."

"Nàng ngốc quá, ta ra ngoài làm việc, không phải du sơn ngoạn thủy, núi cao đường xa, sao có thể mang nàng đi. Nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở lại." Hắn yên lặng giúp nàng mặc quần áo.

"Trong nhà nhiều người như vậy, sao cứ phải là chàng đi?"

Tề Vân Đình trầm mặt: "Không cho nói những lời ngỗ nghịch này, đây là trách nhiệm của ta. Mau đứng lên ăn cơm, chút nữa tiễn ta đi."

"Ta không tiễn chàng đi đâu."

"Ai....."

Nàng khóc như hoa lê dưới mưa nhìn Tề Vân Đình ăn cơm, còn mình thì một miếng cũng chưa ăn.

"Nàng cố ý làm cho ta lo lắng có phải không? Mau ăn cơm."

"Chút nữa ta trở về ăn không được sao, người ta muốn nhìn chàng nhiều thêm một chút mà."

Tề Vân Đình thờ dài, thật hết cách với nàng.

Căn dặn Tiểu Nghiên mấy ngày nay đến ngủ ở gian ngoài, bầu bạn với thiếu nữ nãi. Lại dặn má Ngô chăm sóc tốt cho Hân Duyệt, mọi người trong ngoài đều phải chăm sóc nàng.

Đám hạ nhân tất nhiên đồng thanh tuân mệnh, nhưng bọn hán lại không thể hiểu cho tấm lòng chủ tử, vị thiếu nữ nãi không hiểu chuyện này không biết có phép thuật gì, mê hoặc đại thiếu gia, cho dù nàng quá đáng thế nào, đại thiếu gia cũng không phiền, cứ cưng chiều như vậy.

Kỳ thật Tề Vân Đình cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi đầu, tình vừa chớm nở, lại cô đơn nhiều năm như vậy, bây giờ gặp đường người trong lòng yêu mến, lại là thê tử đã có da thịt chi thân, tất nhiên yêu thích không buông tay, chỉ nhìn thấy toàn ưu điểm của nàng, còn những khuyết điểm cứ bỏ qua hết.

Yêu ai yêu cả đường đi mà lại.

Không đành lòng nhìn ánh mắt ai oán của nàng, chỉ đành kéo tay đi ra ngoài, nhẹ giọng căn dặn: "Tiễn ta đi không được khóc, không cáu gắt, có biết không. Chút nữa về nhớ ăn cơm, ta không ở đây, mỗi ngày nàng ăn điểm tâm xong thì đến chỗ mẹ thỉnh an, thay ta làm tròn hiếu đạo, biết không?"

Hân Duyệt hữu khí vô lực đáp lời: "Biết."

Má Ngô đã sớm chuẩn bị hành lý xong xuôi, đưa lên thuyền.

Mọi người đã sớm có mặt ở tiền đình, Tề Vân Đình bước vào, tất cả mọi người xông tới, hỏi thăm sức khỏe, ân cần dặn dò, từ từ đưa đến cửa. Hân Duyệt ngược lại bị tách khỏi đám người, dừng ở phía sau.

Nàng đứng ở dưới gốc cây cạnh đình nghỉ chân, xa xa nhìn chúng tinh phùng nguyệt - sao vây quanh mặt trăng, không cho ta khóc, nhưng ta nhịn không được làm sao bây giờ?

Cửa phủ mở rộng, Tề lão gia quay lại nhìn thấy bóng người ai oán kia, giọng áy náy nói với con: "Năm nay mùa xuân còn lạnh, trà xuân giảm sản lượng, Vân Hải lần đầu ra khỏi nhà, cho nên thu trà bất lợi, bây giờ trong các cửa hàng đều không có trà ngon. Cho nên, chú trọng việc thu trà hạ, bằng không cũng sẽ không để con vừa tân hôn đã đi xa. Ta già rồi, thân thể này....."

"Cha, người đừng nói vậy. Mấy năm nay con làm ăn bên ngoài, cha còn không yên tâm sao, chuyện thu trà cũng là trách nhiệm của con, dù sao cũng không phải đi lâu không trở về, cha yên tâm đi."

Vân Hải xấu hổ cúi đầu, ba tháng trước, đại ca nghênh thân còn chưa trở về, hán liền mang theo đội thuyền đi thu trà xuân, kết quả người không có kinh nghiệm, chậm trễ thời gian, không thu được trà ngon. Mới tạo thêm gánh nặng cho đại ca, lần này thu trà hạ chỉ sợ phải đi thêm vài ngọn núi, mua trà của hơn mười hộ mới được.

Tề phu nhân lại vội dặn dò này kia, thật sự là mẹ già dặn dò nhiều mà.

Đám đệ đệ muội muội cũng sôi nổi nói "Đại ca bảo trọng", "Trên đường cẩn thận".

Ánh mắt Tề Vân Đình lướt qua đám người, nhìn về bóng dáng cô đơn kia, trong lòng chua xót.

Cho dù ngàn vạn người vây quanh ta, ta để ý nhất cũng chỉ có nàng thôi.

Hân Duyệt thấy hán nhìn qua, cắn môi, cổ nén nước mắt đi ra phía trước.

Nàng sao lại không rõ, Tề lão gia thân thể không tốt, đã nhiều năm không ra ngoài, Vân Thụ là thư sinh trời gả không chặt, Vân Hải còn nhỏ, nhà này Tề Vân Đình là trụ cột chính.

"Đi đường cẩn thận, trở về sớm." Mắt nàng hồng hồng nhỏ giọng nói.

Tề Vân Đình cười vỗ vỗ vai nàng, "Ta rất nhanh sẽ trở lại."

Cổ nén xúc động muốn hôn nàng, dùng sức nhéo hai má người ta: "Cười một cái."

Hân Duyệt hé miệng, nhưng nước mắt lưng tròng.

Tề Vân Đình nhẹ nhàng phát phát tay, xoay người bước thuyền, hơn mười chiếc thuyền căng buồm xuất hành.

Hân Duyệt đuổi tới bên bờ sông, nhìn theo bóng dáng hán khuất dần khỏi tầm mắt.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mọi người nhất định cảm thấy nữ chính rất không hiểu chuyện, rất trẻ con, kỳ thật là ta có tình viết vậy.

Nàng cũng chỉ là một tiểu nữ sinh bình thường, vẫn bị nhốt ở tháp ngà học tập abcd/xyz, không hiểu sự đời cũng như triết lý cuộc sống.

Nữ chính hoàn mỹ không thể trong nháy mắt được, mà là ngày càng tiến bộ, chờ mong chuyển biến của nàng nha.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ngày không anh

Điểm tâm bỏ qua, cơm trưa lại ăn ít, buổi tối đói bụng, ăn nhiều một chút nên ngủ không yên.

Đã sắp canh ba, Hân Duyệt thở dài đi tới đi lui trong phòng, “Tiểu Nghiên à, không phải bảo ngươi ngủ trước rồi sao, nhanh đi ngủ đi.”

Tiểu Nghiên ở một bên lập tức nói: “Thiếu nữ nãi nãi chưa ngủ, làm sao tôi dám ngủ.”

“Nhưng mà ta không muốn ngủ, một chút cũng không muốn ngủ.” Rõ ràng đầu đã nặng, mí mắt cũng lim dim, nhưng lại không muốn đến ngủ trên chiếc giường trống trải kia.

Hân Duyệt ai oán nhìn trướng hồng trên giường mới, lại thương tiếc nhìn Tiểu Nghiên cố gắng chống đỡ một bên, cắn răng, dậm chân: “Ngươi đi lấy một bình rượu đến, đặt cạnh giường ta. Sau đó, chúng ta đều nằm xuống ngủ, nếu chút nữa ta ngủ không được sẽ tự chuốc say mình.”

Hả? Cái gì?

Tiểu Nghiên nhất thời tỉnh ngủ, “Thiếu nữ nãi nãi, người nói cái gì, tới bây giờ người cũng chưa từng uống rượu mà.”

“Trước kia không uống, không nhất định sau này không uống, ngươi nhanh đi lấy đi.”

“Nhưng mà, nếu đại thiếu gia biết.....”

“Ngươi đừng có nhắc chàng với ta, ngươi có nghe không, cần ta nhắc lại à, ít vô nghĩa nhanh đi lấy.”

Tiểu Nghiên bất đắc dĩ xoay người đi lấy rượu, nhỏ giọng than thở: “Không cho nhắc, không nhắc người sẽ không nhớ sao.....”

“Thiếu nữ nãi nãi, người thật sự muốn uống sao?” Tiểu Nghiên gắt gao ôm chặt bình rượu.

“Lấy đến đây, đi ngủ.” Hân Duyệt giật lấy bình rượu, đặt trên đầu giường, cởi áo ngoài nằm xuống.

Tiểu Nghiên còn muốn nói cái gì, đã thấy thiếu nữ nãi nãi phát tay cho cô lui ra, đành phải cảm nén đi đến chiếc tháp ở gian ngoài nằm xuống. Tiểu cô nương rất buồn ngủ, chỉ chốc lát đã truyền đến tiếng hít thở đều đều, tiến vào mộng đẹp.

Hân Duyệt nằm nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trên lá, giống như tâm trạng của nàng, lạnh lẽo thê lương.

Sau khi lăn qua lăn lại một lúc, bắt đầu đếm cừu, lúc sắp đếm được một nông trại cừu, nàng thầm nghĩ: Tuy nói sữa dê tốt hơn sữa bò, nhưng ta có đếm cừu nhiều nữa cũng vô dụng.

Cứ để trái tim ngủ quên, uống.

Ừc ừc ừc tu hết nửa bình, mới phát hiện vô cùng cay, nàng là chuột bạch mà, đưa tay lau khóe miệng, cảm giác chóng mặt, ngã xuống giường.....

Mở đôi mắt nặng trĩu, cảm nhận ánh mặt trời – sáng lạng chói mắt, Hân Duyệt dùng cánh tay tê tái chống người ngồi dậy, liếc mắt nhìn bên giường trống rỗng, lắc lắc đầu, cắn môi chậm rãi rời giường.

Tiểu Nghiên bưng nước rửa mặt tới, má Ngô đến giúp chải đầu, chỗ tốt của làm thiếu nữ nãi nãi chính là không cần làm việc, quần áo có người mặc, cơm đến chỉ việc há mồm.

“Thiếu nữ nãi nãi, hôm nay chải tóc kiểu gì?”

“Tùy tiện.”

“Thiếu nữ nãi nãi, người muốn cầm cây quạt nào?”

“Tùy tiện.”

“Thiếu nữ nãi nãi, điểm tâm ăn cái gì?”

“Tùy tiện.”

“Thiếu nữ nãi nãi, người còn chưa đi thỉnh an lão phu nhân.”

“Tùy tiện, à không, vậy bây giờ đi thôi.”

Sải bước xuyên qua vườn hoa, trong lòng thầm mắng, không có việc gì xây cái vườn lớn vậy để làm chi, mệt chết người.

“Mẹ, con dâu đến thỉnh an người.” Hân Duyệt nhu thuận cười.

Tề phu nhân không kiên nhẫn liếc mắt một cái: “Cô đến thỉnh an, hay là đến chỗ ta ăn cơm trưa?”

Gi? Chẳng lẽ nghĩ ta lừa ăn gát uống sao?

Hân Duyệt mang theo nụ cười cứng ngắc, nhìn nhìn mặt trời, hình như sắp giữa trưa, chỉ đành ha ha cười hai tiếng.

Tề phu nhân tao nhã uống trà, đứng dậy đến bên cạnh Hân Duyệt: “Vân Đình ra ngoài, cô vậy mà ăn no, ngủ kỹ quá nha. Di?” Sắc mặt bà khẽ biến, “Trên người cô có mùi rượu?” Giọng điệu cũng sắc bén hơn.

“Dạ, vừa rồi có uống mấy ngụm.”

“Hừ! Đình nhi không ở nhà, cô tốt nhất nên an phận cho ta, gia quy Tề gia rất nghiêm minh. Sau này cũng không cần thỉnh an buổi sáng nữa, ta cũng yên tĩnh hơn.”

Hả! Đây là có ý gì? Thành thật một chút, nếu không gia pháp hậu hạ. Đứng đến viện của ta nữa, ta thấy người là phiền rồi.

Hân Duyệt nhũn nhũn mảy, bà nghĩ ra ta tình nguyện đến nhìn bộ mặt già nua của bà, nếu không phải con trai bà ngăn cản vạ đạn. Hừ, không đến cũng tốt, yên tĩnh đỡ nhọc lòng cả hai.

“Dạ, cần tuân mẹ dạy bảo. Con dâu cáo lui.”

Mang theo má Ngộ mẹ và Tiểu Nghiên trở lại Noãn Ngọc đình, Hân Duyệt tức giận hừ hừ ngồi trên ghế, trong lòng thầm nghĩ, nếu mọi việc thuận lợi, Tề Vân Đình hai mươi chín ngày nữa sẽ về.

Hai mươi chín ngày. Sống thế nào đây?

Trăm nhăm ngàn chán rớt cục cũng hết một ngày, buổi tối Tiểu Nghiên chết sống không chịu đi lấy rượu, Hân Duyệt đành phải yên lặng nằm đếm một trang trại cừu.

Đến rạng sáng mới dần ngủ thiếp đi.

“Thiếu nữ nãi thức dậy đi, Nhị di nương gọi người qua đó.”

“Ừ, vậy rời giường thôi.”

“Thiếu nữ nãi, người mặc áo màu gì?”

“Tùy tiện, không phải ba bộ đó thôi sao?”

Hân Duyệt mang theo đôi mắt gấu mèo, đi vào đông viện, vừa thấy, mấy quân sự và tiền sinh trưởng phòng đều ở đây.

“Nhị di nương tìm ta có chuyện gì?”

“Ừ,” Nhị di nương cười đến vũ mị, “Thật sự là vợ chồng tình thâm, xem ra đại thiếu nữ nãi đêm dài khó ngủ phải không?”

Hân Duyệt không tức giận liếc nhìn bà một cái, ý tứ là có chuyện nói mau, có rắc mau thả.

Nhị di nương cười lạnh một tiếng: “Ăn mặc trong phủ đều có quy định cả, cho dù cô là dâu trưởng, cũng không ngoại lệ. Mỗi tháng chủ tử các phòng đều làm ba bộ quần áo mới, Tề gia chúng ta dùng tơ lụa thượng hạng, thợ may cũng lành nghề, phí tổn của mỗi bộ quần áo cũng hơn năm mươi lượng, nhưng mà thiếu nữ nãi tháng trước làm ước chừng mười bộ, đương nhiên cô là nàng dâu mới vào cửa, làm nhiều một chút cũng không có gì. Nhưng mà thu chi trong phủ đều do ta quản lý, ta không thể thiên vị ai, nên cứ ấn theo quy củ mà làm. Tháng này chỉ sợ phải ủy khuất đại thiếu nữ nãi, chỉ có thể làm ba bộ.”

Hân Duyệt cười cười: “Kỳ thật chuyện thu chi này người nên tìm Tề Vân Đình đi tính.” Quần áo dù sao cũng bị hấn xé cả, không liên quan tới ta.

“Sao hà, lấy đại thiếu gia trấn áp ta?” Khẽ nhướn mày, Nhị di nương liếc xéo.

Mọi người bên cạnh âm thầm lau mồ hôi lạnh, nếu đại thiếu gia ở nhà, chỉ sợ Nhị di nương cũng không dám.

“Ha ha, không dám, Nhị di nương dù sao cũng trường bối. Ý của ta là. Quên đi, không phải chỉ là chuyện vài bộ quần áo thôi sao, có gì to tát. Dù sao tháng này chàng cũng không về, ta có hai ba bộ quần áo cũng đủ mặc. Tháng này khỏi làm cho ta, bớt lại đi. Còn có chuyện gì nữa không, không có

thì ta cáo tử.”

Hân Duyệt trở lại Noãn ngọc đình ngủ bù, nhưng làm sao cũng không ngủ được.

Trăm trở ba ngày, nàng nhàm chán sắp chết.

“Tiểu Nghiên, đi, chúng ta đi ra ngoài thay đổi không khí.”

Ở phủ cửa bị quản gia ngăn lại, “Đại thiếu nãi nãi muốn ra ngoài, phải có lệnh của lão gia bọn tiểu nhân mới dám mở cửa.”

“Há? Đây là có ý gì? Ta còn không thể tùy tiện ra phủ, các người cố ý nhắm vào ta có phải không?”

“Không không, thiếu nãi nãi đừng hiểu lầm, chúng tôi nào dám nhắm vào người đâu. Quy củ trong phủ, nữ quyến ra ngoài đều phải được lão gia đồng ý.”

“..... Không đúng, lần trước đến Giang ký là trực tiếp ra ngoài mà, căn bản chưa có hỏi lão gia.”

“Có đại thiếu gia, tự nhiên không cần hỏi lão gia.” Quản gia chần ở giữa đường, bộ dáng không có lệnh bài của lão gia tuyệt đối không được đi.

“Được, được lắm.....” Hân Duyệt bức dọc xoay người, Tề Vân Đình không ở đây, lời ta nói chẳng là cái chi cả.

Đi tìm lão gia cũng không phải không được, nhưng sẽ bị hỏi đông hỏi tây, phiền chết. Còn không bằng khỏi ra ngoài cho rồi.

Mưa liên tiếp vài ngày, Hân Duyệt ngồi trước cửa sổ, vỗ mạnh cái bàn: “Bà cô đây chịu đủ rồi.”

Ta đường đường là một người của thời đại mới, cố chi phải làm hoàng oanh trong lồng sắt, một gia đình cổ đại có là gì, ta cũng sẽ học kiếm tiền, ta phải du sơn ngoạn thủy, quây đến tung bừng hoa lá mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ta không tịch mịch

"Đại tẩu, tẩu vỗ bàn trừng mắt thế này, làm sao vậy?" Vân Hải, Vân Tĩnh, một trái một phải đến bên người Hân Duyệt.

"Ta vừa mới ra một quyết định, ta đã chịu quá đủ cuộc sống trong thâm trạch đại viện rồi, bên ngoài trời đất bao la, ta muốn bước chân vào giang hồ."

Mọi người hóa đá.....

"Từ sau khi đại ca ra ngoài, đại tẩu rất tịch mịch phải không?" Vân Hải lấy lại tinh thần hỏi thăm.

"Ta không tịch mịch, bởi vì có tịch mịch bầu bạn cùng ta." Hân Duyệt cười, bộ dạng vân đạm phong khinh.

"Ha ha!" Vân Hải gượng cười hai tiếng, không biết nói gì, lui về một bên.

Vân Tĩnh rói rầm nhíu mi: "Đại tẩu, tẩu nói muốn rời Tề phủ? Tẩu..... Làm sao lại có ý định này?"

"Có ý định này thì rất kì quái sao, có lẽ vậy, từ nhỏ muội đã sống ở đây, tất nhiên quen thuộc, nhưng ta thì không quen đâu."

Tiểu Nghiên rót trà cho Tam thiếu gia và Đại tiểu thư, nhưng chắc bọn họ cũng không muốn uống.

Khó trách đại ca lúc gần đi tự mình đến dặn bảo chúng ta quan tâm đại tẩu nhiều hơn, bộ dáng một trăm hai mươi phần trăm lo lắng, thì ra vị đại tẩu này của bọn họ không giống người bình thường mà.—Vân Hải lầm rầm trong miệng.

"Đại tẩu, tự ý rời nhà chồng là vi phạm phụ đức nghiêm trọng, phạm thất xuất, sẽ bị hưu đó." Vân Tĩnh rất bội phục trí tưởng tượng của đại tẩu.

"Hưu thì hưu đi, dù sao mọi người đi rồi, còn muốn danh phận làm gì?"

"Việc này....."

Thấu hiểu nhau gặp khó khăn nghiêm trọng.

Vân Tĩnh sau khi bình tĩnh phân tích, thông minh nghĩ đến một chuyện: Lúc đại ca ở nhà, đại tẩu chưa bao giờ nói những lời này, xem ra, còn phải mang đại ca ra mới được.

"Đại tẩu, tẩu có nghĩ tới nếu đại ca trở về không nhìn thấy tẩu, huynh ấy sẽ thế nào không?"

Ánh mắt quyết tuyệt của Hân Duyệt nháy mắt tan rã, hình ảnh Tề Vân Đình ân cần dặn dò hiện lên trong đầu, "Đúng rồi, chàng nói ta phải ngoan ngoãn chờ chàng trở về, nhưng mà....."

Vô lực cúi đầu, nhìn chằm chằm ly trà sứ thanh hoa.

Vân Tĩnh là đứa trẻ thông minh: "Đúng vậy đại tẩu, đại ca đối với tẩu tốt như vậy, nếu tẩu không từ mà biệt, huynh ấy nhất định đau lòng lắm."

"Ai ya....." Hân Duyệt buồn bực ghé vào trên bàn, "Ta nên làm sao bây giờ, bằng không ta đến núi trà tìm chàng, nói cáo biệt với chàng."

Vân Hải cười khỏ: "Đại ca sẽ đi rất nhiều nơi, tẩu đi đâu mà tìm, còn không bằng ở nhà chờ."

"Nếu không, ta để lại thư cho chàng?" Hân Duyệt thử nhìn về phía hai người bọn họ.

Hai người liếc nhìn nhau, xem ra dùng lời nói khuyên không được, đành phải uy hiếp dụ dỗ.

"Thì ra đại ca trong lòng tẩu chỉ có phân lượng bằng một lá thư, vậy không cần nói gì cả, tẩu đi đi, cứ để huynh ấy đau lòng đi."

"Ai, được rồi ta sẽ chờ chàng trở về, rồi mới nói cáo từ với chàng."

Vân Tĩnh thở phào một hơi, đại tẩu cuối cùng cũng đồng ý chờ đại ca trở về, nếu không, biết ăn nói thế nào.

Hai người trò chuyện chốc lát, cáo từ rồi khỏi.

Hân Duyệt lôi túi tiền lúc trước thêu được một nửa, chuẩn bị tiếp tục làm. Tốt xấu cũng tính một hồi ở Giang Nam, học nghề thêu thùa cũng không tệ.

Ngoài cửa Noãn Ngọc đình, Vân Hải xuất ra khí thế Tam thiếu gia. "Má Ngô, bà là tổng quản trong viện của đại ca, có mấy câu ta muốn nói với bà. Đại tẩu có vẻ muốn ra ngoài đi tìm đại ca, có điều núi cao sông rộng, tẩu ấy quá ngây thơ rồi. Nếu đại ca trở về, không nhìn thấy người, bà cứ tự ngấm lại hậu quả đi."

"Dạ, tiểu nhân hiểu được, nhất định không để thiếu nãi nãi ra khỏi tầm mắt."

Vì thế, vận mệnh cảm cung liền hình thành.

Đảo mắt mười ngày trôi qua, Hân Duyệt vốn là cô gái thông minh, bây giờ lại một lòng học thêu, tự nhiên kĩ nghệ tăng cao, thêu uyên ương cũng không biến thành vịt nữa. Vân Hải và Vân Tĩnh thỉnh thoảng ghé qua, thấy đại tẩu an tâm học nữ hồng, cũng yên tâm. Nhưng không biết, ý tưởng của Hân Duyệt là, ruộng lúa bẽ bẽ không bằng một nghề trong tay, học thêm một nghề, tương lai cũng có thể làm kế mưu sinh.

Có việc làm, thời gian qua cũng mau, chẳng còn nhàm chán.

Có điều, nàng vẫn mỗi ngày bấm đầu ngón tay tính: Còn bao nhiêu ngày chàng sẽ trở lại.

Mười lăm tháng sáu, là lễ cầu phúc ở Kiến Nguyên tự.

Cử người đi trước dâng hương, kì cầu bình an, khỏe mạnh, phú quý.

Cổng lớn hoành vĩ, lên trăm cấp bậc thang, cứ đi từng bậc, Hân Duyệt nhìn trộm nhìn về phía Thu Sương. Thân mình của nàng tròn trịa hơn lúc trước, chắc là được bồi bổ thêm. Mấy ngày nay, vợ chồng bọn họ bị Nhị di nương cấm túc, đóng cửa tạo người, cũng đủ vất vả rồi.

Sau khi dâng hương theo thứ tự, Tề phu nhân mang theo Hân Duyệt và Vân Tĩnh đi vào thánh đường của trụ trì Giác Viễn đại sư.

Tề phu nhân rút ra một cây sâm, Giác Viễn xem xong liền tục lắc đầu, "Không ổn rồi."

Tề phu nhân nói: "A? Chỉ giáo cho?"

"A di đà phật, ở đây có điềm hung, chỉ sợ trong Tề gia sẽ có người thương vong."

Sắc mặt Tề phu nhân đại biến: "Đại sư, có phương pháp phá giải không?"

"Phương pháp phá giải ư, Tề phu nhân có thể thỉnh một pho tượng Phật Di Lặc về nhà, mỗi ngày ba ném hương, khi đến mười lăm tháng sáu lại thỉnh pháp giả phân hồi. Đảm bảo bình an, cả nhà hòa thuận." Lão hòa thượng kia lần tràng hạt, bộ dáng siêu phàm thoát tục.

Hân Duyệt tiến đến bên tai Vân Tĩnh nhỏ giọng nói: "Tượng Phật kia thỉnh thế nào?"

"Đưa hai trăm lượng bồ thí, trước kia cũng thỉnh rồi."

Hân Duyệt mím môi, không có ý nói chuyện, khinh thường nhìn lướt qua vị hòa thượng kia. Loại gạt người này cũng lừa được ta sao.

"Như thế nào, vị nữ thí chủ này không tin lời lão nạp nói?"

Hừ, ta ngại xỏ xiềng lão, lão còn chủ động đưa tới cửa.

"Cũng không phải không tin, nhưng đại sư nói khó hiểu, cho nên....."

Hân Duyệt có vẻ mặt không thành kính, Tề phu nhân vừa thấy sắc mặt lại càng tối sầm.

"Adi đà phật, trên đây chỉ rõ, phương vị ở nam, ngũ hành ở thủy, người này không ở Tề gia, giờ phút này hẳn là ở bên ngoài, có thể đi đường thủy." Lão hòa thượng nói rất nhẹ, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Hân Duyệt.

Ra ngoài, đường thủy, phương nam..... Kia không phải là Tề Vân Đình sao, chẳng có nguy hiểm?

Hân Duyệt sắc mặt đại biến, hoảng sợ nhìn về phía Tề phu nhân.

Tề phu nhân hiếm khi hỏi ý kiến Hân Duyệt: "Ý của cô là, không cần thành Phật?"

"Việc này có lẽ có thể tin." Hân Duyệt cúi đầu.

"Thật hiếm khi, Tề gia còn có một người cô quan tâm." Lời nói lạnh lùng cửa qua màng nhĩ Hân Duyệt, có lẽ vậy, mình cũng không quan tâm tới người nhà họ Tề. Chỉ cảm thấy Lão hòa thượng kia đang gạt tiền người khác, rất khinh thường cách nói mê tính, nhưng lúc ý thức được Tề Vân Đình có thể có nguy hiểm, nàng không biết vì sao lại khuất phục.

Có lẽ kẻ có tiền muốn phá tài miễn tai, cũng không phải hoàn toàn tin tưởng lời hòa thượng nói, mà là những thứ này tin thì có, không tin thì không.

Trong chùa không lưu nữ quyến, nhưng Kiền Nguyên tự cách thành rất xa, không thể trong ngày trở về được, vì thế có vị thương gia dựng khách điểm trên núi, nơi này hương khói cường thịnh, khách điểm làm ăn tự nhiên cũng không tệ.

Hân Duyệt ngẩng đầu nhìn thấy bản hiệu, không khỏi cảm nín. Bốn chữ to: "Khách điểm Tề gia."

Hay thật, lại không cần tiêu tiền.

Đêm lạnh như nước, trăng sáng mông lung, gió thổi lá rụng khắp mặt đất.

Hân Duyệt một mình dạo bước trên con đường nhỏ dọc vào rừng, âm thầm cân nhắc lời nói của hòa thượng kia. Tề phu nhân lão tất nhiên quen, Vân Tinh cũng đã gặp qua, chắc chắn lão có thể đoán được mình là thiếu nữ vừa mới vào cửa. Chuyện Tề Vân Đình ra ngoài làm việc ở Uyên Châu cũng không phải là bí mật gì, lão cũng có thể nghe nói, xem ra, lão bắt lấy tâm lý người khác, cố ý dòi móc tiêu về phía Tề Vân Đình.

Nghĩ như vậy, trong lòng cũng thoải mái hơn, dù sao cũng phải thành Phật, lão không phải nói có thể gặp dữ hóa lành, ngộ nạn thành an sao, vậy không cần lo lắng.

Hân Duyệt nhìn bốn phía, mới phát hiện mình đã đi rất xa.

Một mảnh rừng cây nhỏ ở phía sau, trước mắt là một mảnh trăng mờ, có dòng suối chảy qua, bóng cây che phủ, ánh trăng bạc lấp lánh.

Trời tháng sáu oi bức, dòng nước mát lạnh thấm vào tận gan ruột làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Thiên nhiên tuyệt đẹp!

Hân Duyệt giang hai tay, há miệng hô hấp không khí trong lành.

Tiếng tiêu lọt vào tai, như khóc như tổ, như si như túy, không linh như thế, triền miên như thế, bi thích như thế.....

Trên gốc cây cổ thụ, một người áo trắng phiêu diêu đứng đó, toàn bộ tinh thần chăm chú thổi tiêu.

Cảnh tượng như thơ như họa, tiếng tiêu như khóc như tổ, này cảnh tượng giống như đã từng quen biết.....

Là hẳn.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sở nhất nặc

Một khúc này, Hân Duyệt đắm chìm trong tiếng tiêu, hồi lâu, tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên.

Nam nhân trên cây cỏ thụ tà nghề liếc mắt một cái, không hài lòng hừ lạnh một tiếng. "Tiếng vỗ tay của ngươi sao?"

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lộ ra sát khí sắc bén.

Hân Duyệt âm thầm cười: "Ngươi đang oán ta vỗ tay sao?"

Hắn từ chối cho ý kiến, ngạo nghễ độc lập.

Kinh công tốt thì phải khoe khoang một chút, đứng ở ngọn cây để ta nhìn lên, đúng là một chiêu không tệ.

"Tiếng tiêu của ngươi bị thương, lại chứa thâm tình, giống như đang kể lại câu chuyện xưa tốt đẹp. Năm đó, Du Bá Nha trước mộ Chung Tử Kì đàn tới tay bật máu, người vây xem nghe không được bị thương trong nội tâm của hắn, vỗ tay kêu hay. Bá Nha giận dữ đập gãy đàn, than rằng nhân gian chẳng còn tri âm. Nhưng mà, ta nghĩ đến ngươi không giống Bá Nha, tuy nhiên câu chuyện của người vẫn là bi kịch, nhưng ta có thể nghe ra trong đó có vài chương vui vẻ."

Trên cổ chột lạnh, tiêu trúc để ở cổ họng, "Ngươi là ai?"

Con ngươi lạnh lẽo của hắn vẫn lơ đãng, nhìn thẳng hai mắt Hân Duyệt.

Vỗ công tốt đúng là có thể dọa người mà.

Hân Duyệt nghĩ không lẽ hắn vì một việc nhỏ mà giết người, nhưng trong mắt vẫn không bình tĩnh được, "Ta..... Chỉ là một người bình thường thôi."

Hắn cười lạnh một tiếng, bỏ tiêu trúc ra, khoanh tay mà đứng, "Ngươi sợ."

"Đúng vậy, đại hiệp ngươi vỗ công giỏi, ta chỉ là nữ tử nhu nhược mà thôi." Hân Duyệt lo lắng sờ sờ cần cổ của mình, xác định không bị thương.

Mắt hắn chột lạnh, "Ngươi châm chọc ta?"

"Ta nào dám đâu, đạo bất đồng bất tương vi mưu, tạm biệt." Hân Duyệt xoay người muốn đi.

"Đứng lại, nói rõ ràng."

"Nói cái gì rõ ràng? Ta biết nói gì chứ."

"Ngươi tinh thông âm luật?"

"Không tinh thông."

"Vậy người làm sao biết hàm nghĩa của tiếng tiêu?"

"Cảm giác."

Hắn trầm mặc không nói, Hân Duyệt tiếp theo rời đi.

"Không cho đi."

Hân Duyệt quay lại: "Ngươi muốn nói chuyện phiếm với ta cũng được, bởi vì ta cũng đang nhàm chán, có điều ngươi phải có thái độ như đối với bạn bè chứ, chút thì bắt lấy tay ta, một chút thì muốn mạng của ta, ta dám tán gẫu với ngươi sao?"

Hắn kinh ngạc trong nháy mắt, ngũ quan trong trẻo nhưng lạnh lùng như được điêu khắc dưới ánh trăng trở nên ngạnh lạnh, mắt phượng sắc bén híp lại, thanh âm trong trẻo lạnh lùng như bay theo gió: "Bạn bè? Ta không có bạn bè."

"Người giang hồ không phải nói tứ hải giai huynh đệ sao, làm sao không có ai làm bạn bè với ngươi."

"Phụ nhân thiên cận, ngươi biết cái gì là giang hồ, trên giang hồ chỉ có hai loại người, người sống và người chết."

Hân Duyệt bật ra một tiếng cười, tiểu ngạo giang hồ là giấc mộng của nàng, có điều vị nhân huynh này đang miêu tả một giang hồ khác. Nàng xoay người lại, tùy ý đến ngồi trên một tảng đá, nhìn thấy người kia có chút ý tứ. "Kể chuyện cũ của ngươi đi."

Hắn lạnh lùng ngưng mắt, hươu mạnh cây tiêu, sát khí tỏa ra hù sợ mấy con chim nhỏ trên cành cây.

"Khúc này chính là khúc mà hai người ta yêu nhất từng thời, nhưng mà ta đã thời mấy năm cũng không nghe được ý này. Vì sao ngươi có thể nghe ra

trong đó có vui sướng, mà ta lại không cảm nhận được."

"Ta nghĩ có thể là nội tâm của người cũng đau khổ, những người có tâm trạng không giống nhau đương nhiên lãnh hội cũng khác nhau."

Hắn nhẹ nhàng hít một hơi, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn, từ từ mở miệng: "Nhiều năm trước, có một vị công chúa Thiên Chiếu quốc, cùng một gã thị vệ tự định chung thân, tình cảm của bọn họ tất nhiên hoàng thất không thể dung nạp. Cho nên, bọn họ lên trốn đến một quốc gia khác, ẩn cư núi rừng. Sau đó, bọn họ tay trắng lập nghiệp, kiến lập một tòa sơn trang, cũng có một đứa nhỏ, khi đó cuộc sống cũng có thể nói là tốt đẹp."

Hắn lặng lẽ đứng, nhìn phía xa xa, tựa hồ đang đắm chìm trong ký ức.

Hắn Duyệt cũng không cất mạch suy nghĩ của hắn, chờ hắn tiếp tục mở miệng.

"Trên giang hồ đều là cá lớn nuốt cá bé, gió tanh mưa máu. Sau đó, nam nhân kia bị kẻ thù phục kích, còn lại hơi thở cuối cùng, gắng gượng về tới nhà dạn dò thể từ phải sống tốt, nuôi lớn con khờ. Nhưng mà....."

Yết hầu của hắn vừa động, ánh mắt tối lại, "Sau khi người đó nhắm mắt, thê tử của hắn cũng tự sát, để lại một đứa nhỏ mười tuổi..... Tự mình lớn lên."

Hắn đột nhiên xoay người nhìn chằm chằm Hắn Duyệt, lớn tiếng rít gào: "Ta không rõ, không rõ vì cái gì, một nhà tốt đẹp như vậy lại bị hủy, vì cái gì làm mẫu thân lại không thương con, sao bà không mang đứa nhỏ cùng đến âm phủ luôn đi, còn buộc hắn thề nhất định phải sống sót..... Sống sót, trong lòng hắn chỉ có thù hận, đã giết hết kẻ thù rồi, hắn còn sống làm gì?"

Hai mắt màu đỏ làm cho Hắn Duyệt không rét mà run, đứa nhỏ đáng thương, trong lòng chỉ có thù hận.

Nàng rót cuộc ngồi không yên, đứng lên nhường chỗ ngồi: "Người bớt nóng, bớt nóng nào, ngồi đi."

Hắn nhìn chằm chằm nàng: "Người nói cho ta biết, tại sao, tại sao vậy?"

"A? Người nói tại sao cái gì vậy?"

"Vì sao cha mẹ ta anh niên sớm thế, bỏ ta bơ vơ, mười năm, ta vì sao phải sống đến bây giờ." Hắn bắt lực lắc đầu, cùng với người sát khí đằng đằng vừa rồi hoàn toàn khác biệt.

Gi? Ta làm sao biết người vì sao lại sống đến bây giờ, ta cũng không biết chính mình vì sao lại sống đến bây giờ, nhưng là sống hai kiếp rồi.

Xem bộ dáng của hắn giống như muốn nhảy sông tự sát, cứu một mạng người như xây bảy tầng phù đồ nhà.

Hắn Duyệt cổ vũ mình tới gần hai bước, "Ai, kỳ thật trên đời này người mạng khổ rất nhiều, cái này gọi là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh thôi. Đầu tiên nói, ta rất bội phục mẫu thân người, bà nhất định là cảm thấy mất đi người yêu, sống không bằng chết, đau đớn đến không thể sống nên mới tự vẫn. Có thể thấy được, tình cảm của cha mẹ người thật sự còn hơn vàng ngọc, đồng sinh cộng tử. Đối với bà mà nói đó là một loại giải thoát, một cảm giác vui mừng, có thể cùng người mình yêu bay theo gió rong đuổi khắp phương trời. Kỳ thật, ta cảm thấy nếu nhìn ở một góc độ khác thì bọn họ như vậy cũng không sai, người nói, người sống cả đời quan trọng nhất chính là cái gì, là vui vẻ, bọn họ trải qua mười mấy năm sống cùng nhau, sau đó cùng về miền cực lạc. Sống thêm mấy chục năm, sống ít mấy chục năm thì có gì khác nhau đâu?"

Hắn lặng lẽ nhìn nàng, thật lâu sau mới nói ra một câu: "Người nói rất giống Trung thúc. Nhưng mà tại sao bọn họ lại không mang ta theo?"

"Đương nhiên, khi đó người chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi, cuộc sống chân chính còn chưa bắt đầu, bọn họ hy vọng người có thể khỏe mạnh lớn lên, thú vị sinh con, sống những ngày an vui. Phải biết rằng cho dù là bậc cha mẹ vĩ đại thế nào cũng không có khả năng đi cùng chúng ta đến trọn đời, người không phải đứa trẻ, có thể tự mình sống cuộc đời của bản thân."

Hắn Duyệt nhìn hắn bằng ánh mắt lấp lánh.

Hắn khinh thường quay đầu, "Trên đời này nữ tử đều là hạng người phụ tình bạc nghĩa, sẽ không có nữ nhân nào lại si tình ta như mẫu thân của ta đối với phụ thân nữa."

Này đằng ấy, chê bai nữ đồng bào, không dạy dỗ người một chút là không được.

"Không thể nói như vậy, ai cũng không phải trời sinh đã si tình, có người vừa gặp đã yêu, có người lâu ngày sinh tình, tóm lại chuyện tình cảm không thể nói rõ ràng, khi yêu thì ai cũng liều xiêu. Nam nhân các người chính là như vậy, luôn cảm thấy nữ nhân không đủ si tình. Thật ra đa tình nhất còn không phải nam nhân sao, ba vợ bốn nàng hầu, hoa thơm cỏ lạ gì các người lại không muốn có. Ta thấy, nam nhân không có lấy một người si tình mới đúng."

"Nói vậy, lúc cha mẹ ta đính ước, cha ta chú huyết vi thạch, cả trái tim, cả mạng sống đều trao cho mẹ ta, trên đời sẽ không có nam nhân nào có thể làm được đâu."

Cái gì chú huyết vi thạch, nghe không hiểu.

"Được rồi, tóm lại, thế nhân đều kém cha mẹ người. Vậy người thì sao, có nghĩ tới cha mẹ người muốn người sống thế nào không?"

Hắn không xúc động nữa, sâu kín đích nói: "Ta nương ồm yếu nhiều bệnh, có thể bà sợ bản thân không sống được tới khi ta hai mươi tuổi, nên lúc ta tám

tuổi năm ấy đã viết một phong thư đưa cho Giác Quang đại sư ở Kiền Nguyên tự. Ta đọc thư, bà nói đời này sống vô cùng vui vẻ và thanh thản, nói với ta tất cả phồn hoa phú quý, thân phận địa vị hay kẻ thù đều là vật ngoài thân, đời người quan trọng nhất là được sống cùng với người mình yêu. Như vậy mới có thể vui vẻ, hạnh phúc. Phụ thân vì bà xây Nhất Nặc sơn trang, bà cảm thấy nơi đây sống còn vui sướng hơn ở hoàng cung."

"A, tình yêu ngọt ngào, thực làm cho người ta hâm mộ. Nhất Nặc sơn trang, thật sự là tên rất hay, nhất nặc thiên kim, nhất định lúc đó là hứa hẹn những lời đại loại thế này, chấp từ chi thủ, dữ từ giai lão. Đúng rồi, người tên gì?"

"Sở Nhất Nặc." Hiếm thấy hần phối hợp như vậy.

--- -----làm phiền chút xíu-----

一诺千金 (Yīnuòqiānjīn) - Nhất Nặc Thiên Kim - Lời Hứa Ngàn Vàng

Quý Bô là người nước Sở, tính khí khái, thích làm việc nghĩa hiệp. Ông rất có danh tiếng. Quý Bô theo Sở Bá vương Hạng Vũ được làm tướng.

Trong cuộc chiến tranh với Hán, Quý Bô cầm quân nhiều lần làm Lưu Bang nguy khốn. Vì vậy khi Hạng Vũ bị diệt, Lưu Bang treo thưởng ngàn vàng cho ai tìm được Quý Bô, ai dám giấu trong nhà thì trị tội giết ba họ.

Quý Bô trốn ở nhà họ Chu ở đất Bộc Dương. Họ Chu tìm cách cứu Quý Bô, bèn cạo đầu ông, lấy vòng sắt buộc vào cổ, cho mặc áo ngắn đặt ở trong xe tang cùng vài mươi người đẩy tới trong nhà, rồi đem Quý Bô đến bán cho nhà Chu Gia vốn là một người nghĩa hiệp. Chu Gia nhận ra Quý Bô, bèn mua ông về và cho ra đồng cày ruộng, đồng thời dặn con trai phải đối xử tốt với ông, hứa với Quý Bô sẽ giúp người này tránh khỏi họa chu di tam tộc.

Sau đó Chu Gia lên xe ngựa đi Lạc Dương, vào gặp đại thần Hạ Hầu Anh, đề nghị Hạ Hầu Anh nên nói giúp với Lưu Bang để Quý Bô được sống, vì khi ông phục vụ cho Hạng Vũ chỉ biết làm theo bốn phận.

Hạ Hầu Anh thấy Chu Gia nói phải, bèn tâu lên Lưu Bang. Lưu Bang bằng lòng tha tội cho Quý Bô, gọi ông đến phong làm lang trung.

Như vậy lời hứa của Chu Gia đối với Quý Bô thật đáng giá ngàn vàng!

Qua câu chuyện này, người Trung Hoa đúc kết ra câu thành ngữ: 一诺千金 (Yīnuòqiānjīn) - Nhất Nặc Thiên Kim - Lời Hứa Ngàn Vàng để chỉ giá trị của lời hứa.

Nguồn: tiengtrung.vn

--- -----mời các bạn đọc tiếp-----

"Ồ, kết tình tình yêu nha. Vậy mẹ người nhất định muốn người cưới vợ sinh con."

"Sao người biết?" Hần ngạc nhiên quay đầu.

"Chuyện thường tình mà thôi."

"Nhưng mà, ta chưa bao giờ rung động, không biết động lòng là bộ dáng thế nào." Hần lại lạnh lùng như khối băng.

Hần Duyệt cười ha ha, "Chuyện này ta không thể giúp người, nhưng ta có thể nhắc nhở người một chút, người không thể cứ nhìn vào mặt tối của cuộc sống, người phải tự mình tìm lấy chút vui vẻ mới được. Tỷ như nói, hôm nay có ta nói chuyện phiếm với người, có phải tốt hơn so với người một mình buồn khổ hay không. Chuyện đó, người ở lâu bên cạnh cô nương nào, sẽ phát hiện ra điểm đáng yêu của họ."

Hần hơi động đôi mắt, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

Màn đêm yên tĩnh, có tiếng bước chân từ bên đường mòn truyền tới, "Vân Tĩnh tiểu thư, Vân Tĩnh tiểu thư, Tiểu Thúy, người tìm được không."

"Không có, nghe nói Vân Tĩnh tiểu thư đi tìm đại thiếu nữ nãi, đã không thấy tăm hơi."

Bước chân dồn dập xa dần, các nàng còn đang kêu gọi, "Vân Tĩnh tiểu thư, Vân Tĩnh tiểu thư....."

Hần Duyệt nhìn trăng lên giữa trời, "Được rồi, ta cần phải trở về, có người đang tìm ta, tạm biệt."

"Chuyện hôm nay không được nói ra ngoài, nếu không ta phải mượn đầu người." Hần cầm tiêu kẻ vào cổ nàng, ánh mắt sắc bén vô cùng.

Hần Duyệt mắt hững hờ liếc hần một cái, nếu không phải bà cô ta tò mò, mới không nói chuyện phiếm với người đâu.

"Động một chút là muốn giết người, thật đáng ghét."

"Người....."

Nếu bình thường có người dám nói hần như vậy, chỉ sợ lập tức mất mạng.

Hôm nay..... Quên đi.

Hân Duyệt xoay người nhanh chóng trở về, rồi lại bị hấn kêu lại: "Vậy, ta có tính là bạn bè của ngươi không?"

Lần này giọng của hấn không kiêu ngạo, rất thành khẩn, rất cẩn thận, ít nhất Hân Duyệt cho là như vậy.

Quay đầu lại vui vẻ nhìn hấn, "Miễn cưỡng tính đi, nếu ngươi không uy hiếp ta nữa."

Quay đầu tiếp tục đi, phía sau lại truyền đến giọng của hấn: "Xin hỏi phủ thượng nơi nào?"

"Tề phủ." Hân Duyệt không quay đầu, đáp qua loa, lúc sau lại hồi hận, nói Tề phủ với hấn để làm chi. Quên đi, nói đã nói, làm được gì nữa.

Sở Nhất Nặc nhìn bóng dáng đi xa của nàng, âm thầm trầm ngâm "Vân Tĩnh Tề phủ".....

Môi mím lại, khóe miệng khẽ cong lên mà hấn cũng chưa từng phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Tính mệnh hiểm nguy

Trở lại khách điểm, Vân Tĩnh đã gấp đến độ đi vòng vòng, “Đại tẩu đi đâu, chúng ta đều lo muốn chết.”

Hân Duyệt nhẹ nhàng băng quơ nói: “Rảnh rồi không có việc gì, đi ra ngoài dạo mát, sau đó lạc đường, thật vất vả mới quay về được.”

“Tẩu ra ngoài nên mang theo hai hạ nhân, bằng không gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, ta không ngốc, vẫn có năng lực tự bảo vệ. Bây giờ không phải bình yên trở về hay sao?”

Vân Tĩnh thở dài: “May mắn là không kinh động đến mẹ, bằng không tẩu chắc chắn bị phạt.”

Hân Duyệt cười lạnh một tiếng: “Gia quy sâm nghiêm, ngay cả chút tự do cũng không có. Có điều, ta vẫn phải cảm ơn muội, Vân Tĩnh à, không còn sớm mau trở về ngủ đi.”

Đảo mắt đã về phủ được mười ngày, Hân Duyệt hoạt bát không thể cứ ngồi thêu hoa mãi.

Có điều, nàng đã có mục tiêu mới, chính là một đám hoa hồng trồng ở trước cửa sổ phòng ngủ.

Nếu tương lai mình thật sự đi rồi, đám hoa hồng này coi như lễ vật tặng Tề Vân Đình đi.

Ngắm lại rồi cảm thấy buồn bực, cao như vậy rồi mà sao chưa ra hoa.

“Thiếu nữ nãi, thiếu nữ nãi, đại thiếu gia gửi thư về.” Tiểu Nghiên chạy như điên tiến vào, giơ lên cao một phong thư, đưa tới tay Hân Duyệt, mới lau mồ hôi trên mặt.

Thư của chàng, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu kích động.

Cuống quít rút thư ra, là nét bút tiêu sái của chàng, may là chữ Hán cổ đại ta học không tệ, bằng không những chữ phồn thể này.....

— Vợ ngọc Duyệt Duyệt, thấy chữ như gặp mặt. Có nhớ vì phu không? Vì phu mỗi ngày đều nhớ tới nàng, thân thể khỏe không? Ngủ được không? Chỗ này mọi chuyện thuận lợi, trong vòng năm ngày là có thể trở về. Chờ lúc nàng đọc được thư, ta cũng sắp đến. Nhớ nàng!

“Thiếu nữ nãi..... Thiếu nữ nãi..... Người cười thật ngọt ngào nha.” Tiểu Nghiên ngóng dài cổ, đưa cái đầu nhỏ tới trước mắt Hân Duyệt.

“Ta có cười sao, nào có.” Hân Duyệt xoay người vào phòng, ngồi xuống giường đọc lại một lần.

“Thiếu nữ nãi, có phải đại thiếu gia sắp trở về.”

“Ừ.”

“Thật tốt quá, rốt cục đã trở lại.” Tiểu Nghiên vui vẻ ra mặt.

Sao ngươi có vẻ lại còn vui mừng hơn ta?

“Tiểu Nghiên, hình như đại thiếu gia của ngươi trở về, ngươi vui lắm nhỉ?”

“Đương nhiên rồi, bởi vì..... A, không có gì, tôi là đang vui thay cho thiếu nữ nãi.” Tiểu Nghiên đỏ mặt, vội nói sang chuyện khác: “Thiếu nữ nãi, có một tin tức nhỏ người có muốn nghe không?”

“Nói, còn thần thần bí bí làm chi.”

“Nghe nói đại thiếu gia chỉ viết hai phong thư, thư đưa cho lão gia còn mỏng hơn nhiều so với của người đó.”

Hân Duyệt lúc này mới phát hiện trong phong thư còn thư nữa, vội vàng rút ra xem

— Bây giờ ban đêm tĩnh lặng, nhớ đến nàng lại ngủ không được. Kỳ thật đã sớm muốn viết thư cho nàng, nhưng ta không dám viết, sợ nỗi nhớ nàng ngày càng sâu đậm, nhìn không được lên đường về nhà. Ta đã không thể quen những ngày phải xa nhau, huống chi là nàng? Thật hy vọng nàng có thể đột nhiên xuất hiện trước mắt ta.....

— Duyệt Duyệt, không biết vì sao lòng ta luôn thấp thỏm. Không biết đang lo lắng cái gì, nhưng..... Ta biết nàng thích giang hồ bao la biển lớn, mà không phải hào môn trạch viện, cho dù không quen nàng cũng phải nhìn, chờ ta trở lại về nhất định sẽ bồi thường cho nàng. Nếu nàng vụn vỡ bỏ trốn, chờ ta bắt được nàng, nhất định sẽ làm hỏng nàng nở hoa.....

“Thiếu nữ nãi, về mặt của người thật phong phú, trong chốc lát cười, một hồi lại khóc.”

“Đi đi, đi ra ngoài chơi, đừng quấy rầy ta.”

“Dạ, nha đầu này đi, không quấy rầy ngọt ngào của người và đại thiếu gia.” Tâm trạng thiếu nữ nãi tốt, Tiểu Nghiên cũng dám công khai trêu chọc.

Hân Duyệt cầm một chiếc bánh lên ném qua, “Nha đầu chết tiệt, lá gan càng lúc càng lớn.”

Tiểu Nghiên vững vàng chụp được, cười chạy ra ngoài.

Xem đi xem lại nhiều lần, hân cũng sắp trở lại.

Thêm vài ngày nữa hân sẽ trở về, chỉ tiếc những cây hồng này vẫn chưa ra hoa, hy vọng mặt trời lúc nào cũng ấm áp, để cho cây hoa mau lớn dần.

Trời không chiều lòng người, mưa lớn liên tiếp vài ngày vùi dập nhành cây nghiêng trái ngã phải.

“Tiểu Nghiên à, ngươi đến phòng bếp lấy trái vải đến đây đi, thật nhàm chán.” Không có TV, không có máy tính cũng không tính, ông trời lại không ngừng sấm chớp, mưa to một ngày, buổi tối chẳng những không có ý muốn ngừng, còn giống như mưa nặng hạt hơn. Hân Duyệt một ngày không ăn hoa quả, một ngày không ra ngoài nửa bước, sắp bị điên.

Tiểu Nghiên thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Hơn nửa ngày mới mang về một đĩa trái vải, “Cạch” một tiếng, đặt lên bàn.

Hân Duyệt đang ngủ gật bị dọa nhảy dựng, có chuyện gì đây?

Nhìn sắc mặt xanh mét của Tiểu Nghiên, đôi môi mím chặt, vừa vặn ông trời “Àm” giáng sét xuống, Hân Duyệt sợ tới mức tim đập thình thịch.

Nước mưa nhỏ từ tóc xuống thấm, quần áo cũng ướt, xem ra mưa quá lớn, che dù cũng chẳng ích gì.

Ai, cũng đúng, thời tiết này bảo con nhà người ta đi lấy vải cho mình, cũng có hơi quá đáng.

Từ khi nào mình trở nên hủ hóa thành giai cấp thống trị thế này?

Đều là tại Tề Văn Đình chiều hư, sau này vẫn nên tự lực cánh sinh, bằng không thực sự sẽ sa đoạ thành chủ tử chuyên môn hành hạ nô tài.

“Tiểu Nghiên à, ta có hơi quá đáng, mưa lớn còn bảo ngươi đi lấy vải, đến đây, ngồi xuống, chúng ta cùng nhau ăn nha.”

“Tôi ăn không nổi, thiếu nữ nãi tự mình ăn đi.”

Thái độ đủ mạnh mẽ.

“Mau ăn đi, làm trò gì thế.”

“Không ăn.”

Giọng điệu đủ kiên quyết.

“Tiểu Nghiên, đến đây.” Kéo của tay của cô.

“Tôi đã nói tôi ăn không nổi, thiếu nải nải tự mình ăn đi.” Vòng tay ra, bộ dạng tức giận.

Ó? Tỷ tỷ nể mặt đồ dành người, một chút mặt mũi cũng không cho ta.

Không ăn thì thôi, ta tự mình ăn.

Hân Duyệt lột vỏ một trái bỏ vào miệng, “Đây là trái vải? Hái hồi nào vậy, không còn tươi nữa. Thật khó ăn.”

Tiểu Nghiên hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện.

Hân Duyệt ăn mấy quả, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, Tiểu Nghiên bình thường không phải như vậy đâu.

“Tiểu Nghiên, người nói thật với ta, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Tiểu Nghiên cắn môi, nhìn chằm chằm góc tường, đột nhiên quay đầu, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn: “Thiếu nải nải, tôi thật sự xem không nổi nữa, tuy nói chúng tôi làm nô tài không nên chỉ trích chủ nhân, nhưng mà người thật quá đáng. Đại thiếu gia tính mệnh lâm nguy, người lại ở đây nhàn nhã ăn vải.....”

“Tính mệnh lâm nguy? Cái gì tính mệnh lâm nguy? Người nói rõ ràng coi.”

Trái vải bóc vỏ được một nửa trong tay Hân Duyệt rơi xuống mặt đất, lăn đến bên giường.

“Lão gia đã cẩn thận tính toán, ẩn theo thời gian quay về của đại thiếu gia, tới nay thuyền đội của đại thiếu gia vừa vặn sẽ tới Bách lý khẩu. Đó là đoạn nguy hiểm nhất Trường Giang, ngày mưa to nước sông dâng cao, lão gia nói bên bờ sông không thể dừng thuyền, chỉ có thể xuôi theo dòng sông. Nếu đi tiếp, là Bách lý đoạt mệnh khẩu. Nơi đó phục kích rất nhiều, thủy tặc lai vãng, lúc thời tiết tốt còn thường cướp thuyền. Thời tiết thế này, căn bản không có khả năng có người còn sống ra khỏi Bách lý khẩu.”

Choáng váng đầu hoa mắt, nàng vô lực tựa vào bàn.

Sao có thể như vậy?

Tề Vân Đình.....

Trong lòng nàng, Tề Vân Đình là thiên hạ vô song, chẳng có thể kết giao thô phi, có thể đánh chạy gấu đen, có thể cướp được thái cầu, là thiên tài kinh thương..... Chưa bao giờ lo lắng cho chàng, là bởi vì chàng rất hùng mạnh, cho dù chuyện gì, chỉ cần ý lại chàng là được.

Nhưng mà, dù sao thân thể chàng cũng chỉ là người phàm, đối chọi với tự nhiên thì ai cũng như ai, làm sao có thể đấu với trời chứ.

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, vẫn sầm chập như trước, mưa to mù mịt.

Hân Duyệt đột ngột đứng dậy, lao ra ngoài cửa.

“Thiếu nải nải.....” Tiểu Nghiên vội cầm dù chạy theo.

Mưa quá lớn, bị gió to tạt quét tứ phía, cho dù Tề gia khắp nơi có hàng lang chắn mưa, còn có Tiểu Nghiên che dù, vẫn ngăn không được mưa gió.

Mưa dọc theo hai má chảy xuôi, lạnh lẽo thấu xương, làn váy tung bay, cuộn cuộn nổi lên vô số bọt nước.

Hai mươi bảy tháng sáu, Tề lão gia vốn nên ở chỗ Tam di nương, giờ phút này lại đang ở nhà chính với Tề phu nhân.

Ánh nến sáng rực, lão gia không ngừng đi tới đi lui, phu nhân dường như đang lau nước mắt, tiếng mưa quá lớn, nghe không được tiếng khóc của bà.

Má Cát truyền lời: “Lão gia, đại thiếu nải nải cầu kiến.”

Một tiếng thờ dài truyền đến: “Bảo nó trở về đi, ở đây cũng chẳng có ích gì, đợi hừng đông rồi nói.”

Hân Duyệt không để ý má Cát ngăn cản, cứ xông vào.

“Thiếu nải nải, cô vào thì làm được gì, người có thể cứu đại thiếu gia sao? Ngay cả lão gia cũng không có biện pháp, cô cứ trở về đợi tin xấu đi, đừng ở đây làm rối thêm”

—

Ta nói chứ, edit xong chương này thiệt muốn đuổi việc hết mấy người trong Tề phủ

Đầu tiên là con bé Tiểu Nghiên nông cạn đó, bạn Duyệt đã trẻ con, có biết tin tức gì đâu, ẻm không nói sao bạn Duyệt biết, vậy mà còn mặt nặng mày nhẹ “Đại thiếu gia đang nguy hiểm mà thiếu nải nải còn ở đây ăn vải”. Ta khinh, không nói tiếng nào rồi đập mồm vài trước mặt ta vậy là ta đuổi việc rồi.

Thiệt ức chế mà. Thiệt ra con bé đó chẳng phải lo cho anh Đình, nó đang lo cho người đi theo anh kia, hừ, đại trai phẫn chủ, ta đuổi việc!

Còn thêm cái bà má Cát từ đâu chui ra, nói chuyện với chủ nhân không khách sáo, lại còn bảo về đời tin xấu. Có nô tài nào lại trù ẻo chủ nhân kiểu này không chứ? Ôi bực mình quá. Đuổi việc luôn!

Ta không phải tác giả, không phải mẹ ruột của bạn Duyệt, nhưng ta cũng là người bao che khuyết điểm, cứ thấy ai đối xử tệ với con nuôi của ta thì ta lại tức tối. Bệnh gà mái mẹ đây chẳng? Hay thời kì tiền mãn kinh sắp tới? Ôi mền dec oi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đại chiến mẹ chồng nàng dâu

Ngoài cửa sổ, vẫn là sấm to chớp giạt, mưa to mịt mù, Hàn Duyệt lẳng lặng đứng nhìn chăm chăm màn mưa, hồn nhiên không biết quần áo trên người đã ướt đầm

“Thiếu nữ đi thay quần áo đi, bằng không sẽ sinh bệnh đó.”

.....

“Thiếu nữ này, đại thiếu gia về nhất định sẽ rất mệt, nếu người bị bệnh, đại thiếu gia còn phải chăm sóc người, chẳng phải là càng vất vả.”

Hàn Duyệt đỡ dẫn bị Tiểu Nghiên đi đến bên giường, thay một bộ quần áo.

Ngày giông bão thế này, có thể được ở trong một căn phòng lớn, không bị gió lùa mưa tạt, không cần lo lắng gì cả. Ăn no, mặc ấm, đây là hạnh phúc giản đơn nhất.

Ánh mắt thất thần xẹt qua mâm vải trên bàn, nàng thầm mắng chính mình: Hồ Hàn Duyệt, người thật không phải người. Nam nhân của người ở ngoài vào sinh ra từ, mang lại cho người cuộc sống sung túc, vậy mà người lại còn ở đây oán thán vải không tươi.

Quả thật mình quá vô tâm, chỉ biết ý lại sự cung chiều của chàng, lại chỉ lo tới cảm nhận của mình, không muốn ủy khuất bản thân làm chuyện mình không vui, lại chưa bao giờ nghĩ tới chàng.

Rất nhiều yêu cầu vô lý, chàng đều không từ chối. Bản thân mình vui vẻ, nhưng không nghĩ tới chàng có khó xử hay không.

Chàng ra ngoài lâu như vậy, chỉ biết là phải đi núi trà thu trà, cụ thể đi nơi nào, đường có xa không, sẽ đi qua những nơi nào, có nguy hiểm không? Những điều này chưa từng quan tâm tới, thậm chí vì một chút không vui đã muốn bỏ nhà đi, tuy biết chàng sẽ đau lòng lắm.

Là trời sinh mình không biết quan tâm người yêu? Hay là mình yêu chàng quá ít?

Nếu thật sự chàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.....

Không nghĩ nữa.

Nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Chàng mau trở lại đi, ta nhất định sẽ bồi thường cho chàng. Ta thề nhất định đối tốt với chàng, sẽ không nhắc chuyện bỏ đi nữa, ngoan ngoãn nghe lời, không làm chàng khó xử nữa.

Ta nguyện ý vì chàng thay đổi chính mình.....

Má Cát nói đúng, đương lúc chàng đang gặp nguy hiểm, ta có làm gì cũng vô dụng, cũng không thể đi cứu chàng, đến chỗ lão gia cũng chỉ càng thêm loạn.

Ta cũng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện cho chàng thôi..... Có điều ta tin rằng, chàng nhất định sẽ bình an trở về, tình yêu của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Hàn Duyệt đỡ dẫn suốt một đêm, lần đầu tiên khắc cốt ghi tâm cái gọi là sinh ly tử biệt.

Gần sáng, mưa lớn cũng ngớt hạt, bước vội trên đám cỏ non còn sũng nước, đi vào tiền đình.

“Cha.”

Tề lão gia nhìn hai mắt sưng đỏ của con dâu, bất đắc dĩ thở dài: “Vân Hải đã mang theo người đi tìm, rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Cha, tối hôm qua nhất định chàng sẽ đi qua đó sao? Có thể chưa tới, hoặc là đã đi qua rồi không?” Hân Duyệt cẩn thận hỏi.

“Đình nhi làm việc luôn nghiêm túc, dựa vào lịch trình của nó, chuyện chưa đi qua là không có khả năng, nó không trì hoãn chuyện gì cả.”

“Vậy, có thể đã đi trước hay không?”

“Nếu là trong nhà có chuyện, có lẽ nó sẽ làm xong việc nhanh, tranh thủ trở về. Năm đó, lúc sinh Vân Thụ, ta cũng gấp rút chạy về trước hai ngày. Nhưng bây giờ trong nhà không có chuyện gì quan trọng, nó cũng không cần bán sống bán chết tranh thủ thời gian.” Thái độ của Tề lão gia rất khẳng định.

Có điều Hân Duyệt lại có ý nghĩ khác, nhất định chàng sẽ xuất phát về trước, nếu có thể sớm hai ngày, vậy hôm nay là đến rồi.

“Nếu cảm giác của con đúng, buổi chiều hôm nay chàng sẽ trở về.”

Vân Tĩnh đỡ Tề phu nhân vào cửa, trùng hợp nghe thấy câu đó, Tề phu nhân nhướn mày, nhìn đôi mắt có vẻ vừa mới khóc. Đối với những lời Hân Duyệt nói từ chối cho ý kiến, bà đương nhiên hy vọng con mình mau trở lại, nhưng cũng không tin tưởng những lời này, bởi vì khả năng quá nhỏ.

Vân Tĩnh dịu mầu thân ngồi xuống, nói: “Cảm giác của đại tẩu rất chuẩn, con nghĩ đại ca chắc là sắp về rồi.”

Lão gia yên lặng thở dài, nam nhân luôn không tin những thứ gọi là cảm giác kiểu này.

Những người khác lục tục tiến vào, một đám lác đác thở dài.

Đợi đến trưa cũng không có chút tin tức, Tề lão gia bảo mọi người tản ra, Hân Duyệt cảm thấy hai chân mềm nhũn, trên người đầy mồ hôi, cứ như là tuột đường huyết. Đành phải miễn cưỡng nhét vào miệng mấy miếng cơm, uống một ly nước đường, hồi phục một chút thể lực.

Sau giờ ngo, trời đột nhiên nóng nực, đành phải tắm rửa một cái, mới cảm thấy không chóng mặt hoa mắt nữa.

Đứng ở phủ cửa nhìn về phía cửa sông phía xa xa, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, hay là hôm nay chàng không về?

Quay đầu nhìn trong phòng khách, Tề lão gia còn đang đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn phía cửa, những người khác đều bất an ngồi trên ghế.

Nàng không cần ánh mắt của người khác, không thể ngồi trong phòng, liền ra cửa ngồi đợi.

Bên ngoài một trận ồn ào, yên lặng quay đầu lại, mừng rỡ phát hiện xa xa xuất hiện một đội thuyền, đảo mắt đã đến cửa.

Đứng trước thuyền là chàng, thật sự là chàng, tuy nhiên vừa đen vừa gầy, nhưng chắc chắn là chàng, không có sai.

Chỉ có chàng mới có bóng dáng cao ngất như vậy, chỉ có chàng mới có ánh mắt sáng ngời đó, chỉ có chàng mới có thể mỉm cười ấm áp với nàng như vậy.....

Hắn phi thân lên bờ, bước đến gần cửa, giang hai tay nhìn nàng.

Nàng vội chạy tới, nhào vào lòng hắn.

Ấm áp quá, là độ ấm trong ngực hắn. Âm thanh này, là nhịp tim đang đập vang dội. Còn có vòng tay ấm áp đang ôm nàng thật chặt, rất lâu chưa buông ra.

Dù sao ở Uyển châu mọi người đều biết Tề đại thiếu gia và thiếu nữ ái ái, cũng không sợ diễn thêm một lần cho bọn họ xem.

“Có nhớ ta không?”

“Dạ.”

Nàng lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn hắn.

Mặt hắn trầm xuống, “Mất nàng sao vậy? Ai khi dễ nàng?”

“Lo cho chàng, tối qua không ngủ, nào có ai khi dễ thiếp.”

Hắn mỉm cười, kéo tay nàng đi vào phủ.

Mọi người đã ra đứng ở cửa, lão gia, phu nhân mỗi người một bên kéo tay hắn hỏi thăm.

Hân Duyệt ngược lại đẩy ngược về sau, Vân Hải đi lên nhỏ giọng nói: “Đại tẩu, từ giữa ngo đến bây giờ, đại ca trừ bỏ hỏi sức khỏe cha mẹ, còn lại đều hỏi thăm tẩu đó.”

Hân Duyệt mặt hơi đỏ lên, mím môi cười.

“Đình nhi chắc đói rồi, mau ăn cơm đi.”

Mọi người ngồi xuống, rất nhanh đồ ăn được bưng lên.

Hân Duyệt không ngừng gấp thịt bỏ vào bát Vân Đình, không nói gì, ánh mắt lại như đang nói.

— ăn nhiều thịt một chút, nhìn chàng gầy đi kia.

— gầy là do nhớ nàng đó, nàng cũng ăn nhiều vào, tiêu tụy như vậy, nhìn thấy ta đau lòng.

Hân nháy nháy mắt, chu miệng với nàng.

— ta rất nhớ nàng.

— thiếp cũng vậy.

Tề phu nhân hiển nhiên không hài lòng con mình không chịu ăn cơm, lại cùng con dâu mất đi mảy lại.

“Đình nhi, mau ăn cơm.”

“Dạ, mẹ.”

Hân Duyệt mím cười nhìn hân ngòm ngoàm ăn cơm, bản thân lại quên mình cũng đang bụng rỗng.

“Mau ăn, ngốc quá, ăn nhiều chút.”

Tề Vân Đình nghiêng đầu qua, nhỏ giọng nói.

Vân Tĩnh thỉnh thoảng trộm nhìn bên này, bưng bát cổ giấu ý cười.

Thật vất vả ăn xong cơm, tất cả mọi người đến nhà chính ngồi.

Tề Hưng lấy đến mấy hòm, mở tất cả ra.

Thì ra bên trong là lễ vật tặng mọi người, tặng Tề phu nhân một thanh Bạch ngọc bát bảo Cát tường như ý. Tề lão gia là một cây long đầu quái trượng, trên đùi ông có thương tích, mỗi khi bệnh cũ tái phát, đều cần phải chống gậy.

Tặng Vân Thụ một chiếc nghiên mực quý, Vân Hải là một thanh nhuyễn kiếm.

Hai vị di nương mỗi người một đôi vòng ngọc, Thu Sương, Vân Tĩnh, Thái Hà, Thái Diệp mỗi người một khối ngọc bội.

Nhị di nương cười nói: “Thành hôn rồi, đúng là khác trước, bắt đầu mua lễ vật tặng chúng ta.”

Mọi người ai cũng vui mừng.

Hân Duyệt trừng mắt nhìn hân, hừ lạnh một tiếng.

Tề Vân Đình cười kéo kéo tay áo của nàng— đồ ngốc, còn có thể không có của nàng? Đợi về phòng lấy cho nàng xem.

Hân Duyệt tránh thoát, mím môi không để ý tới hân.

“Đình nhi, mau nói mẹ biết, sao con lại về sớm hơn thế?”

“A, cũng không có gì, chỉ là nhớ nhà, nên hoàn thành công việc sớm một chút, quay về sớm hơn.”

Tam di nương hai mắt mím cười, nhếch miệng, ánh mắt đảo qua Hân Duyệt, chưa nói cái gì, có điều ý tứ rõ ràng— là quá nhớ người ta đúng không.

Tề Vân Đình kể vài chuyện thú vị trên đường, đêm dài, nhị phòng, tam phòng đều cáo từ đi rồi.

Hân Duyệt cũng có ý trở về phòng, chỉ là Tề phu nhân lại mang bộ dáng nghe mãi không đủ.

“Đình nhi, đêm nay ngủ ở chỗ mẹ đi, trò chuyện với mẹ.” Tề phu nhân vẻ mặt rất hiền lành. (bạn editor vẽ mặt rất ba chấm: chèn oi, ước chi mẹ ta cũng thương ta như vậy)

Hà!? Đây là yêu cầu vô lý gì nữa, người ta vất vả lắm mới chờ người trở về, nói cũng chưa nói được gì, bà lại muốn giữ người?

Hân Duyệt vội bắt lấy tay áo Tề Vân Đình.

“Mẹ, con mệt, muốn về nghỉ ngơi sớm một chút. Con bắt hiểu, hại nương tối hôm qua lo lắng cả đêm, hôm nay người nghỉ sớm chút đi. Chỉ bằng ngày mai con lại đến trò chuyện với mẹ.”

“Gi, trước kia con ra ngoài không phải đều ngủ ở chỗ mẹ sao, không sao hết, mệt thì con cứ ngủ.”

“Trước kia.....” Trước kia người ta không phải không có vợ hay sao?

Tề lão gia nhìn ra khó xử của con trai: “Đình nhi đã thành hôn, để nó về viện của nó đi.”

“Thành thân thì sao, mãi đến khi lão thái gia và lão thái thái tạ thế, còn không phải mỗi lần ông ra ngoài trở về đều ở lại viện của lão thái gia ba ngày hay sao.”

Tề lão gia trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, quay mặt đi, không nói.

Hân Duyệt trong lòng thầm mắng, con bà nó, còn có gia phong kiểu này sao.

Vân Hải cũng không vừa ý mẹ già của mình, người ta tiểu biệt thảng tân hôn, mẹ già cũng đừng giờ gây đánh uyên ương chứ.

“Mẹ, đại ca một đường vất vả, mệt lắm rồi. Cho huynh ấy trở về nghỉ ngơi đi, nếu không để con nói chuyện với mẹ nha.”

Tề phu nhân vẻ mặt mất hứng, năm đó trượng phu của bà ra ngoài trở về trước tiên là hầu cha mẹ, bây giờ đứa con ra ngoài trở về, lại đến chỗ vợ nó. Sao cả hai đời bà đều thua thiệt vậy.

Nhìn sắc mặt mẹ già, lại nhìn Hân Duyệt lạnh lẽo mím mím môi, Tề Vân Đình mang vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mọi người nghĩ hạ hồi sẽ phân giải thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tiểu biệt VS tân hôn

Nhìn sắc mặt mẹ già, lại nhìn nàng dâu lạnh lẽo mím mím cái miệng nhỏ nhắn, Tề Vân Đình vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hân Duyệt bỗng nhiên nhớ tới mình đã từng thề rằng, không được làm cho chàng khó xử.

Vì thế đứng dậy: “Nếu đã có tiền lệ, vậy đêm nay chàng ở lại đi, ta đi về trước.”

Trong mắt Tề Vân Đình hiện lên thần sắc hoảng loạn, vụt đứng lên, bắt được tay nàng, “Đợi ta chút đã.” Xoay người cầu xin nhìn về phía mẫu thân: “Mẹ.....”

Tề phu nhân kiềm nén lửa giận: “Đi đi, các người đều đi hết cho ta.”

Mặt xanh mét, rõ ràng nói là nói mát.

Hân Duyệt nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, “Chớ chọc mẹ tức giận, chàng hãy ở lại đi.”

Tuy vậy vẫn có một chút uất ức, trong mắt mờ sương.

Xoay người đi nhanh, sợ mình sẽ đổi ý.

Tề Vân Đình đuổi tới cửa, bất đắc dĩ nhìn bóng dáng nàng đi xa.

Tề phu nhân lạnh lùng nhìn, trong lòng chua xót: “Quả nhiên là cưới vợ quên mẹ, năm đó cha con xuất môn trở về thì ở trong viện của cha mẹ ba ngày, ta loi ta kéo cũng không nhúc nhích. Tại sao trong lòng con ta lại không có người mẹ như ta chứ?”

Tề Vân Đình quỳ rạp xuống đất, “Con bắt hiểu, xin mẫu thân trách phạt.”

Tề phu nhân yên lặng nhìn hắn, dù sao cũng là con trai bảo bối của bà, làm sao có thể trách phạt được đây?

Nhìn bộ dáng ủ rũ của hắn.....

“Thôi, tối hôm qua ta cũng không ngủ được, bây giờ mệt mỏi muốn ngủ sớm, các người đều trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Vân Hải và Thái Vân kéo Tề Vân Đình cùng nhau lui ra ngoài, Tề lão gia cũng đi tới chỗ Tam di nương. (bạn ấy tên Thái Vân, convert ghi là áng mây, lúc trước không biết nên mình chém đại là Vân Tĩnh, cả nhà thông cảm)

Vừa tới đoạn rẽ, Tề Vân Đình liền chạy như điên, Vân Hải cùng Thái Vân ở phía sau nhìn bóng dáng của hắn len lén cười.

Một đường chạy như điên, cuối cùng trước khi Hán Duyệt vào cửa liền ôm được nàng vào lòng.

Hán Duyệt gạt mình cười, mới phát hiện trên mặt hắn đầy mồ hôi, nâng ống tay áo lên nhẹ nhàng lau cho hắn. “Chàng chạy làm gì, trời nóng như vậy.”

“Giận sao?”

“Không có.”

Ôm nàng vào nhà, keo kiệt không chịu để nàng xuống ghế, lại để cho nàng ngồi trên đùi mình.

“Còn nói không có, vừa rồi nhìn thấy nàng uất ức tới phát khóc.” Khẽ vuốt hai má của nàng.

“Uất ức đúng là có một chút, nhưng mà ta không có giận.” Cánh tay vòng lên cổ hắn, mỉm cười nhìn hắn nói: “Trước kia là ta không đủ quan tâm chàng, luôn khiến chàng khó xử, bây giờ ta quyết định, sau này sẽ nghĩ cho chàng nhiều hơn, sẽ không làm khó chàng.”

Tề Vân Đình cười ha ha, cắn nhẹ một ngụm lên đôi môi đỏ mọng: “Duyệt Duyệt của ta còn nhỏ mà. Ngốc quá, nàng vui vẻ ta liền vui vẻ, không cần miễn cưỡng chính mình.”

Vội tay vào trong ngực, lấy ra một vật.

“Bình an khẩu?” Hán Duyệt nhận lấy, cẩn thận đánh giá. “Nhưng cái này thật kì lạ nha, sao lại một bên là màu đỏ, một bên là màu trắng.”

*Bình an khẩu: là miếng ngọc hình tròn có lỗ ở giữa giống như đồng tiền mà mọi người vẫn thấy trong phim cổ trang người ta hay đeo.

Tề Vân Đình cầm lấy, đeo vào cổ nàng, “Đây là đặc sản ở núi Phượng Hoàng, Phượng Huyết thạch, rất hiếm có. Trên mặt có bùa chú, màu trắng là màu nguyên bản của nó, màu đỏ bên này để dự báo tốt xấu. Nàng phải để nó kề sát da thịt,” Hắn nhét ngọc vào bên trong quần áo của nàng.

A, vừa vặn chạm vào hai gò núi, thiết là chiếm được tiện nghi lớn.

“Ngọc có linh tính, năm rộng tháng dài, chúng ta sẽ tâm ý tương thông, vô luận cách xa nhau bao xa, đều có thể xác định đối phương có bình an hay không. Như vậy, sau này ta ra ngoài nàng cũng không cần lo lắng, nếu màu đỏ vững vàng, không nghiêng lệch, nói lên ta không có nguy hiểm.” Hắn còn nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Hán Duyệt nửa tin nửa ngờ gật gật đầu.

“Chàng chắc là mệt mỏi rồi, chi bằng pha nước ấm, ta tắm cho chàng.”

“Được.” Hiếm khi Duyệt Duyệt nhiệt tình như hôm nay.

Làn da màu lúa mạch ngập trong nước, nàng đứng ngoài bồn tắm xả tóc cho hắn, “Trước kia, nha hoàn nhà chàng có hầu hạ chàng thế này không?”

“Nào có, ta đều là tự mình tắm rửa.”

Cái này còn tạm chấp nhận được.

“Theo ta thấy, đại thiếu gia như chàng không phải là sống an nhàn sung sướng sao? Cô Tiểu Hồng đó..... Ôi chao, đúng rồi, không phải chàng nói rất nhanh là bắt được cô ta sao, như thế nào đến bây giờ còn không có tin tức?”

Trên mặt Tề Vân Đình hiện lên một tia mắt tự nhiên, muốn nói lại thôi.

“Ha ha, ngượng ngùng rồi chứ gì. Cũng phải thôi, biển người mờ mịt, tìm một người nào có dễ dàng như vậy. Chàng cũng đừng sốt ruột, dù sao bây giờ chúng ta sống rất tốt, cũng không có gì nguy hiểm, sẽ không truy cứu tiếp nữa. Làm cho chó cùng rứt giậu có lẽ càng phiền toái.”

Tề Vân Đình nâng tay áy náy vỗ vỗ mặt của nàng, “Duyệt Duyệt có thể nghĩ như vậy thật là tốt.”

Ngón tay thon dài xuyên qua đầu tóc đen dày, nhẹ nhàng xoa da đầu, làm cho người ta thoải mái toàn thân thả lỏng.

Đầu gối vào cạnh bồn tắm, nhắm hai mắt lại, chỉ chốc lát sau, hô hấp đều đều, hắn vậy mà lại ngủ mất.

Hắn quá mệt mỏi, chắc là ngày đêm không ngừng chạy về.

Hân Duyệt nhẹ nhàng giúp hắn gội đầu, cố gắng không động đến hắn, vì không muốn quấy rầy hắn đang ngủ.

Dùng khăn chậm rãi chà lau vùng xương quai xanh, bàn tay xoa nắn khuôn ngực cường tráng của hắn, còn có cơ bụng.....

Không cần thận trọng tới một chỗ lửa nóng, bị hắn bắt lấy cánh tay định kéo vào bồn tắm, “Cùng nhau tắm.” Giọng nói khàn khàn của hắn truyền đến.

“Uhm, buổi chiều ta đã tắm rồi, chàng đã tỉnh, vậy nhích về phía trước chút đi, ta giúp chàng chà lưng, không thể ngâm lâu, nước lạnh hết rồi.”

Hắn cười, nhưng lại nghe lời xê dịch thân mình: “Biết vì phu trở về, liền nhịn không được tắm trước rồi.”

Hân Duyệt cười mắng: “Hừ, trời nóng như vậy, có ngày nào mà không tắm đâu.”

Được bàn tay nhỏ bé của nàng xoa nắn phía sau lưng, thật đúng là thoải mái.

“Tốt lắm, mau ra đây đi, ta giúp chàng lau khô tóc rồi, còn chàng tự lau người đi.”

Thân hình cao lớn của Tề Vân Đình bước ra khỏi bồn tắm, xấu xa cười: “Duyệt Duyệt giúp ta lau đi, hôm nay nàng cứ hầu hạ ta thật tốt, ngày mai ta lại chăm sóc nàng.”

Chăm sóc? Là chiếm tiện nghi của người ta thì cứ nói.

Hân Duyệt đúng là vẫn còn có chút ngượng ngùng, lựa chọn bắt đầu từ phía sau, sau lưng tinh tráng, cái mông rắn chắc, hai chân hữu lực, vụng trộm nuốt nước miếng.

Phía trước lại càng không có cách nào khác lau, lồng ngực rộng lớn còn vuron bọt nước, muốn bao nhiêu gọi cảm có bấy nhiêu gọi cảm, phần thắt lưng dẻo dai, phía dưới..... Nàng hít sâu một hơi, hay là một tháng này dồn nén lại lâu ngày, lớn như vậy.

Sợ tới mức không dám xem nhiều, ngồi xồm xuống lau bắp đùi cơ bắp rõ ràng, hoàn toàn không có chút mỡ thừa.

“Ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu?” Âm thanh của hắn từ đỉnh đầu truyền đến.

“Hả? Cái gì?” Ngẩng đầu nhìn hắn, vô cùng không khéo là môi xẹt qua cái nóng hôi đang đứng thẳng kia, đôi môi cũng nóng lên, trên mặt liền vô cùng lo lắng.

“A,.....” Hắn hít sâu một hơi mới đứng vững được, “Hôn nó, mau.” Trong ánh mắt đã sắp bốc cháy.

Cái gì? Hôn nó?

Hân Duyệt do dự nhìn chằm chằm cái trước mắt đã phóng đại N lần, nó nóng rực đến làm cho người ta sợ hãi.

Tề Vân Đình hiển nhiên không hài lòng do dự của nàng, vươn tay ấn đầu nàng xuống, để cho nóng rực của mình hôn lên môi nàng.

Ta không muốn hôn nó, Hân Duyệt kháng nghị dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn đỉnh đầu của nó, lại bị hắn nhân cơ hội đưa vào trong miệng.

“Uhm..... Không cần.” Tay của hắn áp sát phía sau, không có đường lui.

Miệng phồng lên làm nàng khó chịu, may là có vẻ hắn nhìn ra điểm này, rút ra một ít.

Còn may, a, không, sao lại vào nữa rồi.

Hơn nữa hình như lại lớn hơn.

Tề Vân Đình ôm ghì lấy nàng, nhanh chóng xóa bỏ trôi buộc trên người, đặt nàng lên giường.

Meo meo, người ta không có quần áo mặc đây này, như vậy rồi sao mặc được nữa? Rõ ràng là tên biến thái phá gia chi tử thích hưởng thụ khoái cảm xé quần áo.

Nhìn đôi mắt nàng long lanh, hắn ưỡn giận trừng phạt nàng không tập trung.

Đôi lời: Lâu quá mới edit lại truyện này, nhằm ngay cảnh này mà khai trương thiết đúng là “may mắn”, haha. Mình không rảnh, nhưng bỏ thì hơi tiếc nên quyết định làm lại truyện này, có lẽ hơi lâu, cũng không có lịch post ổn định. Mong mọi người vẫn ủng hộ ^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tiểu biệt VS tân hôn 2

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Dưới lực tác động thật lớn của cua đồng (Hà Giải, đồng âm với hài hòa)*, ta phải ngoan ngoãn giương cờ trắng đầu hàng. Để kỷ niệm công lao vất vả của cua đồng đại nhân, ta sẽ tặng mọi người một đoạn H của đồng cải biên. (*cái này mình cũng không rõ lắm, có lẽ cảnh H ở bên kia bị cấm nên tác giả thể cua đồng vào hay sao đó, hoặc là một cách chơi chữ, mình không rành tiếng Trung nên không biết)

Bàn tay có vết chai mỏng dần lên đồi núi, Cua Cua nhin không được phát ra một tiếng thở dốc, bàn tay to âu yếm bao lấy nơi tròn đầy, ngón tay thon dài khiêu khích đỉnh mềm mại.

Trong lúc thâm tình vỗ về chơi đùa, sắc mặt Cua Cua càng thêm ửng hồng, đỉnh núi trở nên càng thêm đầy đà no đủ.

Cảnh đẹp mắt hôn làm Đồng Đồng nhin không được hít sâu, cũng làm cho gây gộc dưới thân Cua Cua càng lúc càng buộc chặt.

“Nhớ ta không?” Ni non bên tai nàng.

“Dạ.”

Đề thương cho Đồng Đồng đã đáp lại, cúi đầu, hôn lên quả đào sớm trắng đứng, tận tình hôn mút, không chỉ chuyển động đầu lưỡi, thậm chí còn cắn nhẹ, quyen rũ Cua Cua đến mất hồn.

Đầu ngón tay khiêu khích từ bên chân non mịn tiến dần lên, chẳng mấy chốc đã va chạm chỗ tối giữa hai chân Cua Cua, cùng nhau Cua Đồng.....

Cua Cua theo bản năng khép chặt hai chân, tựa hồ muốn né tránh Đồng Đồng đụng chạm.

Không để ý Cua Cua tránh né, chân cua thon dài kiên định tham tiến vào vỏ cua, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa hoa viên Cua Đồng.

“A.....” Cua Cua vận vẹo thân mình, khiêu chiến nhẫn nại cực hạn của Đồng Đồng.

Vốn định hung hăng hôn xuống, có lẽ Đồng Đồng chờ không kịp, một tháng dây vỏ, Đồng Đồng nhin đủ lâu rồi.

Giờ phút này, động hẹp bao lấy chân cua, một tháng không có mở ra vỏ cua, nó càng chặt hẹp.

Lần sau ta sẽ hôn nàng, hôm nay trước hết để cho Cua Đồng đến yêu nàng đi.

Đồng Đồng rút chân cua ra, mặc cho dịch Cua Đồng của Cua Cua tùy ý chảy xuôi, làm cho Cua Cua hư không khát cầu Đồng Đồng tiến vào.

“Đồng Đồng.....”

“Cua Cua, ta đến đây.”

Từng chút tiến vào vỏ cua, lâu lắm chưa đi đến đây, Đồng Đồng sợ đột nhiên xâm nhập sẽ xé rách vỏ Cua Cua.

Đồng Đồng □ Cua Đồng mang đến cảm giác mát hôn Cua Đồng, sung sướng làm cho Đồng Đồng tựa như con ngựa thoát cương, ôm chặt Cua Cua mạnh mẽ Cua Đồng, cùng nhau mang đến cảm giác Cua Đồng.

“Cua Cua, nhớ nàng muốn chết.”

Trong từng đợt Cua Đồng cuồng dã, Cua Cua động dậy thân mình, không khống chế được ngâm khế, đạt tới cao trào.

Lại một trận Cua Đồng mãnh liệt, Đồng Đồng cuối cùng cũng được thỏa mãn, trong lần Cua Đồng mãnh liệt cuối cùng, để lại toàn bộ cua con nóng rực trong chỗ sâu nhất của Cua Cua..... (cảm giác bây giờ của edit là Cua Đồng bò ngang đường, sau này không dám edit H nữa.v)

Mặt trời lên cao, Hân Duyệt ngồi trước gương đồng quay trái quay phải nhìn kiểu tóc Má Ngô mới chải cho mình.

Má Ngô cười triu mến, lúc đại thiếu gia không ở nhà, thiếu nãi nãi không để ý kiểu tóc của mình, mà nay..... Thật đúng là ‘nữ vi duyệt kỷ giả dung’ mà.

-----làm phiền chút xíu-----

“Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung” – kẻ sĩ chết vì tri kỷ, con gái làm dáng vì người yêu mình. Đây là câu nói của Dự Nhượng, một người nước Tấn sống vào cuối thời Xuân Thu tại Trung Quốc. Ông là thích khách nổi tiếng bậc nhất thời đó.

--- ----mời các bạn đọc tiếp--- ---

Ở góc hành lang ngoài cửa, Tiểu Nghiên bị đại thiếu gia chặn đường.

“Những ngày ta không ở nhà, thiếu nữ nãi nãi có phải bị kinh sợ chuyện gì không?”

“Không..... Không có.” Tiểu Nghiên xoa nắn góc áo.

Ánh mắt lạnh thấu xương đảo qua, giữa mùa nóng nằng vẫn là cảm thấy lạnh phát run, ngập ngừng nói: “Thiếu nữ nãi nãi không cho nói.”

“Nói.” Âm thanh tức giận mang theo áp lực ngàn quân.

Tiểu Nghiên sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống: “Dạ, Mấy..... Mấy ngày hôm trước, thiếu nữ nãi nãi nói dưa và trái cây vừa hái xuống là ăn ngon nhất, nô tỳ đã nghĩ đến phòng bếp ở hậu viện có một mảnh vườn rau. Vốn..... Vốn nô tỳ muốn đi hái một chút cho thiếu nữ nãi nãi ăn, nhưng người nói tự mình hái ăn mới ngon, liền đi cùng nô tỳ. Ai ngờ người giữ vườn rau què chân Khoái Tam thả một con rắn đi ra, vốn người phương Nam không quá sợ rắn, có lẽ bởi vì thiếu nữ nãi nãi là người phương Bắc, nên bị dọa không nhẹ.”

“Khoái Tam?” Tề Vân Đình hừ lạnh một tiếng, bước về hướng vườn rau.

Tiểu Nghiên nhìn bóng dáng đại thiếu gia đi xa, mới hoang mang rối loạn chạy vào nhà: “Thiếu nữ nãi nãi, không xong rồi, người dặn nô tỳ không nói sự thật, đại thiếu gia tra hỏi nô tỳ không dám không nói, bây giờ ngài đã đến vườn rau.”

Hân Duyệt vừa nghe, vội vàng đứng dậy nhắc váy đuôi theo, nằng vốn không muốn cho hắn biết, là không muốn để chút việc vặt này làm phiền hắn. Tên Khoái Tam kia bình thường hay dọa đám nha đầu, bọn họ cũng đâu có làm sao. Không muốn để người ta nói mình thật yếu ớt, chấp nhận mãi một chuyện nhỏ.

Xa xa nhìn thấy Tề Vân Đình khoanh tay mà đứng, Khoái Tam khập khiễng đi tới trước mặt đại thiếu gia, không đợi đứng vững, trên mặt đã trúng hai cái tát tay.

Gã té trên mặt đất, xoa xoa khoe miệng máu tươi, giấy dựa đứng lên.

Trong lòng âm thầm hối hận, ngày đó Tiểu Nghiên cố ý nhấn mạnh người đó chính là đại thiếu nữ nãi nãi, chính là cảnh cáo gã thành thật một chút. Nhưng gã vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc của thiếu nữ nãi nãi, liền ngứa tay thả một con rắn ra ngoài.

Bình thường đám tiểu nha đầu nhiều lắm cũng chỉ mắng gã hai câu, nhưng ai biết thiếu nữ nãi nãi là người phương Bắc, cực sợ rắn. Sợ tới mức hoa dung thất sắc, chạy trời chết.

Bọn hạ nhân làm việc ở phòng bếp chỉ nhìn từ xa, ai cũng không dám dính vào.

Có nha đầu to gan lạng lẽ nói: “Đáng đời, lão già lưu manh, sắc quý, đáng bị đại thiếu gia đánh chết.”

Má Lí yên lặng không nói, trống ngực đánh dồn dập.

Hân Duyệt đuổi tới trước mặt, Khoái Tam vừa mới đứng lên, nàng giữ chặt cánh tay Tề Vân Đình: “Bỏ đi, đừng đánh, chẳng qua là một con rắn nhỏ, hắn cũng không làm gì ta.”

Không thể nào?

Tề Vân Đình nhớ tới tối hôm qua trong lúc ngủ mơ nàng ôm chặt lấy mình, đầu đầy mồ hôi kinh hô: “Vân Đình cứu ta, Vân Đình cứu ta.”

Giận không kèm được.

Một cước tức giận đạp tới, Khoái Tam lướt qua một luống cải dầu, bay qua một luống rau họ, ngã sấp xuống luống dưa chuột, đè nát hai gốc dưa.

Hân Duyệt đến cản trước người Vân Đình: “Đừng đánh, đánh như vậy sẽ chết người.”

“Hôm nay ta sẽ đánh chết hắn, bằng không khó tiêu mối hận trong lòng của ta.”

“Nhưng mà, chẳng thật sự đánh chết hắn, ta sẽ mỗi ngày gặp ác mộng.” Kéo tay hắn, túm trở về.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hân Duyệt, ôn nhu nói: “Đừng sợ, có ta ở đây, quyết không cho nàng chịu nửa điểm uất ức.”

“Ta không muốn chàng đánh hắn, chúng ta trở về đi.”

Quàng qua bờ vai nàng, vỗ nhẹ nhẹ, ý bảo nàng không phải sợ.

“Thu dọn đồ đạc của ngươi, cút ra ngoài cho ta, về sau đừng để ta nhìn thấy ngươi.” Vài năm trước, buổi sáng hắn ra ngoài gặp một tên ăn mày té xỉu trước cửa Tề gia, có lòng tốt thu nhận gã. Không nghĩ, vài năm nay không lo ăn uống, làm cho Khoái Tam quên chính mình họ gì, cũng dám thả rắn hù dọa đại thiếu nữ nãi nãi, mà nay, Tề Vân Đình làm sao có thể giữ lại gã.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia, tiểu nhân đáng chết, ngài đừng đuổi ta đi, rồi Tề phủ ta cũng chỉ còn đường chết.” Gã đập đầu như gã tôi.

Tề Văn Đình quay đầu nói với Tề Hưng: “Lập tức dọn dẹp sạch sẽ nơi này.”

“Dạ.”

Nhìn bóng dáng vợ chồng đại thiếu gia đi xa, mọi người không khỏi run rẩy, đại thiếu gia đây là lập uy giúp thiếu nữ nãi.

Dám thừa dịp hân không ở nhà lại khi dễ thiếu nữ nãi, tất nhiên không có kết cục tốt.

“Má Lí, bà làm sao vậy, sao lại ngồi ở đây?”

Ngươi cho là ai rảnh mà ngồi đó, chẳng qua là chân run rẩy thôi.

Một ngày mưa to hôm trước, không có đi mua hoa quả tươi, đã đem những quả vải ngon nhất tới chỗ Nhị di nương, ai ngờ buổi tối đại thiếu nữ nãi đột nhiên gọi Tiểu Nghiên tới lấy quả vải, đành phải đem những quả vải khô vải ngày trước cho nàng.

Chuyện này đại thiếu gia mà biết, má Lí vỗ vỗ lồng ngực, chỉ sợ một cước ta sẽ mất mạng.

“Ăn nhiều một chút, ăn xong mang nàng ra ngoài chơi.” Không ngừng gấp rau cho nàng.

“Thật sao?”

“Ha ha, những ngày nay ở nhà buồn lắm rồi đi.”

“Dạ.” Hân Duyệt và hai đứa con, “Ta ăn no rồi.”

Tề Văn Đình sùng nịch cười cười, nhặt hạt com bên miệng nàng, bỏ vào miệng mình.

Lúc ra khỏi cửa lớn, quần gia cung kính vái chào, Hân Duyệt liếc xéo nhìn lão chưa nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Cây hứa nguyện

Một đường hẹp quanh co uốn lượn dẫn lên đỉnh Hứa nguyện xanh ngắt. Nhìn ra được nơi này vốn dĩ không có đường, chính như Lỗ Tấn tiên sinh có nói, “trên đời này làm gì có đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi”. (*Cổ hương - Lỗ Tấn)

Tề Văn Đình nắm tay Hân Duyệt, vừa đi vừa giới thiệu: “Nơi này vốn không gọi là núi Hứa nguyện, chỉ vì nhiều năm trước có một đôi yêu nhau đến đây đính ước, rồi định cư, ước hẹn không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện cùng chết một ngày. Sau đó bọn họ thật sự cùng một ngày đều qua đời, mộ cũng chôn trên núi này. Mọi người cảm động trước tấm chân tình này, nên có những cặp thanh niên nam nữ yêu nhau, tới chỗ này hứa nguyện.”

Một mỹ phụ đứng tuổi đầu cài trăm hoa trắng đi lướt qua bọn họ, nắm tay một đứa nhỏ khoảng mười tuổi cùng xuống núi, quần áo dính sương sớm, chắc là đến đây lúc sáng sớm.

Hân Duyệt nhìn bóng dáng bọn họ nghi hoặc nói: “Nhưng hai mẹ con người nọ sao cũng đến đây?”

Tề Văn Đình cười nói: “Ta còn chưa nói xong đâu, sau khi nơi này đổi tên thành núi Hứa nguyện, rất nhiều người đến hứa nguyện, có cầu nhân duyên, cầu con cái, cầu bình an..... Tóm lại, chỉ cần nàng có tâm nguyện đều có thể viết ra, nghe nói rất linh nghiệm đó. Vừa rồi vị phu nhân kia chắc là có lời muốn nói với vị trượng phu quá cố.”

“A, thì ra mọi người ai cũng có thể đến. Nhưng mà, những nữ tử như Thái Văn lại không có cơ hội đến nha.”

“Tiểu thư khuê các tất nhiên không thể tùy tiện xuất môn, có điều những nữ tử gia đình bình thường cũng không có nhiều ràng buộc như vậy.”

“Ta vẫn là tình nguyện muốn tự do, cũng không cầu phú quý.”

Tề Văn Đình bắt đầu dĩ cười cười, ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng bay đến dòng suối nhỏ.

Khắp nơi hoa dại đua nhau khoe sắc, dưới bóng cây dày rộng, có thể nhìn thấy những bông hoa nắng nhảy múa.

Bọn họ chỉ là đi đến một cái núi nhỏ trước núi Hứa nguyện thôi, cũng không phải cao lắm, đi một chốc đã đến đỉnh núi.

Một tảng đá lớn cao đến vài trượng đứng sừng sững ở đó, Hân Duyệt ngửa đầu neho mắt lại vì chói nắng mới có thể nhìn rõ chữ trên đó, “Nguyện người có tình trong thiên hạ rồi sẽ thành duyên thuộc”.

Nàng sợ hãi than, chạy đến gần, khó trách người xưa có thể xây được Trường Thành, tảng đá cao như vậy, lại không có thang máy, làm sao có thể khắc chữ lên được chứ?

Tề Vân Đình chỉ nói một câu đã giải khai nghi hoặc của nàng: “Đại lực kim cương chỉ.”

“Oa, trời ạ, thật sự có thứ võ công thần kỳ như vậy, vậy chàng cùng hân so sánh thế nào?”

“Ta? Ta là người làm ăn, tập võ chỉ vì phòng thân, đều không phải là cao thủ chân chính, đại khái chỉ có một hai thành công lực của hân thôi.”

“Một hai thành chàng đã lợi hại như vậy, còn hân, oa..... Bội phục.” Hân Duyệt làm như có thật gật gật đầu.

“Được rồi,” Tề Vân Đình kéo nàng sang hướng bên kia, “Nhìn cây hứa nguyện đi.”

Trên cây anh đào trước một ngôi nhà tranh, treo thiết nhiều túi gấm đỏ, đón gió nhẹ lay động, thật là đồ sộ.

Theo hân đi vào gian nhà cỏ tranh, bên trong trống rỗng, cũng không có người. Có điều trên bàn lại bày văn phòng tứ bảo, một cái thùng giống như hòm quyền tiền, còn có một ít túi gấm đỏ.

Tề Vân Đình buông tay nàng ra, đi đến bên trái cái bàn, ý bảo nàng qua bên phải: “Xem ra là nam tả nữ hữu, ai viết của người nấy, xem chúng ta suy nghĩ có giống nhau không.”

“Có thể thông đồng không?” Hân Duyệt nghịch ngợm nháy mắt.

Hân cúi đầu viết xuống một câu trên tờ giấy, cuộn lại nhét vào một cái túi gấm, Hân Duyệt bĩu môi, noi theo bộ dáng của hân cũng viết một cái nhét vào túi gấm.

Tề Vân Đình bỏ một thỏi bạc vào “Hòm quyền tiền”, cùng Hân Duyệt đem túi gấm buộc vào cây hứa nguyện.

“Sao lại có giấy bút ở đây?” Nàng khoác cánh tay hân.

“Nghe nói là người hầu của đôi vợ chồng kia chuẩn bị.”

“Tại sao không thể thông đồng vậy?”

“Vậy thì làm sao thí nghiệm thần giao cách cảm được.”

“Nguyện vọng của ta chắc chắn là giống của chàng.”

“Nàng khẳng định như vậy?”

“Đương nhiên, nguyện vọng có thể nói ra không?”

“Cứ nói với gốc cây son chi* này là được.” (*cây dành dành)

Hân Duyệt nhìn cây son chi bên cạnh, tiếp theo cùng hân sóng vai đi đến phía trước.

“Vậy chàng nói nguyện vọng của chàng trước đi, bởi vì nguyện vọng của ta liên quan trực tiếp đến nguyện vọng của chàng.”

Tề Vân Đình nghi hoặc nhìn về phía nàng, lại nhìn thấy nàng cười ngây ngốc: “Bởi vì nguyện vọng của ta là: Hy vọng nguyện vọng của Tề Vân Đình sớm thành hiện thực. Ha ha ha, thế nào, cùng nguyện vọng của chàng trăm sông đổ về một biển* rồi chứ.” (*đường nào cũng về La Mã)

Hân nhìn không được cũng cười, ôm ghì nàng vào lòng, đôi mắt mị hoặc soi tới đáy mắt nàng: “Nàng biết nguyện vọng của ta là gì không? Ta hy vọng chúng ta có thể mau chóng có một đứa con, như vậy, lúc ta không ở nhà có nó bên cạnh nàng.”

Một đóa mây đỏ bay lên hai má, Hân Duyệt cúi đầu tìm hân kiến.

“Nhìn ta, Duyệt Duyệt, nàng bằng lòng không, sinh một đứa con của chúng ta, cốt nhục của chúng ta, được không?”

Không thể tránh được ánh mắt nóng rực của hân, Hân Duyệt đành phải đem mặt chôn trong lòng ngực hân, nghe tiếng tim của hân.

“Nàng không nói lời nào, chính là bằng lòng phải không?” Giọng nói mặc dù ôn nhu đã có vài tia thê lương.

Duyệt Duyệt trước kia chỉ nói là cùng hấn ở chung, mất hứng sẽ rời nhà trốn đi. Lần này tuy rằng hứa hẹn sẽ không rời đi, nhưng nàng cũng không có khát vọng có con giống như nữ nhân bình thường.

Hân Duyệt chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm hấn, “Tình yêu của ta dành cho chàng, có lẽ không bằng một phần mười như của chàng đối với ta, chàng không cảm thấy thiệt thòi sao?”

Ánh mắt áy náy của nàng làm cho hấn không đành lòng: “Ta bằng lòng cả đời bị thua thiệt như vậy.”

Trong mắt dâng lên hơi nước, “Chọc người ta khóc rồi, chàng thật là xấu.”

Bàn tay nhỏ khê đánh vào lồng ngực hấn, hấn siết chặt khuỷu tay, ôm chặt nàng vào lòng.

Bọn họ lại đi tiếp, Hân Duyệt nói: “Chàng biết không, đây là một đoạn lời kịch kinh điển đó. Cô gái nói: “Nếu em thích anh chỉ bằng một phần mười anh thích em, như vậy, anh để ý không?””

Chàng trai nói: “Nếu em thích anh chỉ bằng một phần mười anh thích em, vậy anh đây sẽ bổ sung chín phần mười còn lại. Nếu em thích anh chỉ có một phần trăm cũng vậy, anh sẽ đem 99% còn lại bổ sung cho em!”

Tề Văn Đình kiên định cầm tay nàng: “Ta hứa.”

Hân Duyệt bắt đầu đi bừa môi xem thương, nhưng trong lòng cũng thật ngọt ngào.

Tề Văn Đình nhìn ý cười bên khóe môi nàng, tâm tình bị lây nhiễm, cả hai cùng nhau cười.....

Bọn họ không có xuống núi, mà là tiến vào chỗ sâu trong rừng cây, Hân Duyệt đột nhiên nghe được thanh âm lạ, tựa hồ là tiếng khóc kêu.

Nàng theo tiếng vọng đi qua, thấy có một bụi cây đang run động, nàng nắm chặt tay Tề Văn Đình, lấy can đảm muốn lại gần xem là gì. Lại bị hấn ra hiệu im lặng, đi về một hướng khác.

“Chàng không dám nhìn?” Hấn tựa hồ không phải người nhát gan nha.

“Ta là không muốn phá hư chuyện tốt của người khác.” Hấn cười xấu xa.

“Cái gì?”

“Nàng cho là người có tình trong thiên hạ ai cũng giống chúng ta có thể đường hoàng cùng chung chăn gối sao?”

“Chàng đang nói đó là.....” Hân Duyệt há miệng thành chữ O, đánh-dã-chiến trong truyền thuyết đó sao?

Hấn mê đắm nhìn chăm chăm xương quai xanh của nàng gật gật đầu.

“Trời ạ, âm thanh thật là khó nghe.”

“Có điều, âm thanh của Duyệt Duyệt thật là mất hồn đó.” Hấn cúi đầu thổi khí bên tai nàng.

“Lấy trời làm chăn lấy đất làm giường, hòa hợp cùng thiên nhiên, có vẻ cũng không tệ đâu.” Nàng thành công đem đề tài chuyển dời đến chỗ người khác.

“Vậy chúng ta cũng thử xem.” Hấn thành công đem đề tài dời trở về.

“Không cần, bị người khác thấy thì xấu hổ chết mất.” Nàng có vẻ như muốn chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Sống chết có nhau

“Oa, nơi này có một cái khe sâu thật lớn, chàng xem, còn có một cái cầu treo nữa.”

Hân Duyệt hưng phấn chỉ cho Tề Văn Đình xem.

Hấn cũng có vài phần kinh ngạc, “Ta cũng là lần đầu tiên lên núi này, thật đúng là không biết ở đây lại có cảnh tượng như vậy.”

Nơi này đi thông đến ngọn núi cao chót vót chân mây kia, đã có một lá chắn thiên nhiên như vậy, may mà mọi người không có việc gì sẽ không đi bộ lên

đỉnh núi cao nhất kia.

“Chàng không phải nói phần mộ của đôi vợ chồng kia ở ngọn núi cao nhất sao, chúng ta đi tề bái một chút đi.” Hân Duyệt chờ mong.

“Không được, ngọn núi cao nhất không chỉ có dốc đá hiểm trở, còn có rất nhiều sài lang hổ báo, thậm chí những thứ càng đáng sợ hơn.” Trên mặt Tề Vân Đình hiện ra vẻ lo lắng.

“Càng đáng sợ hơn, còn có thể có cái gì chứ?”

“Cơ quan, ám khí, ma đầu giết người không chớp mắt.” Hân chưa từng tiếp xúc với bọn họ, không có nghĩa là hân chưa từng nghe nói.

“Nhưng mà..... Ta muốn lên cầu chơi.” Hân Duyệt vừa nói vừa xăm xăm bước lên cầu.

“Đừng đi.....” Tề Vân Đình kinh hô, nhưng đã không còn kịp rồi.

Dây thừng bị đứt, cầu treo nháy mắt bị cắt thành hai đoạn, những tấm ván gỗ ở mặt trên đều rơi xuống đáy cốc.

Hân Duyệt thậm chí chưa kịp kêu một tiếng cứu mạng, đã rơi thẳng xuống.

Tề Vân Đình thả người nhảy xuống, trong lúc vội vàng chỉ có thể nắm chặt tay nàng, lại không có chỗ mượn lực, không có biện pháp nhảy lên trên.

May mắn, hân dùng tay kia bắt được một gốc cây nhỏ, cây này mọc ở một tảng đá nhô ra ngoài, như vậy, hai người liền bị treo ở giữa không trung.

Cúi đầu nhìn về phía dưới chân: “Nàng có ổn không.”

Hân Duyệt ngược mắt lên, kinh hoàng gật đầu một cái.

“Cây cầu này chỉ là đồ trang trí thôi, hân là rất nhiều năm rồi chưa có ai đi qua.

Trải qua nắng gió, dây thừng đã mục nát, nàng thật sự là.....” Thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà.

Hân Duyệt cũng hồi hận gần chết: “Ta nghĩ rằng..... Mọi người đều đi lên cầu.”

Hiện tại không phải lúc nói chuyện, mấu chốt là làm sao đi lên. Tề Vân Đình ngẩng đầu nhìn khoảng cách, lấy võ công của hân, chính mình đi lên hân là không thành vấn đề. Nhưng mà, Hân Duyệt một chút công phu cũng không có, chỗ có thể mượn lực nhảy lên cũng không có. Nếu mang nàng cùng nhau bay lên, khả năng thành công rất nhỏ.

Hân đã tìm khắp xung quanh, dùng hết sức bình sinh mới bám vào được một cái cây nhỏ đến thảm thương, vài hòn đá nhỏ rơi xuống, rễ cây cũng đã lộ ra ngoài.

Hân Duyệt cúi đầu nhìn xem đáy cốc, mây mù lượn lờ không thấy đáy, mơ hồ có thể thấy được đá núi lởm chởm, ngã xuống hân phải chết không thể nghi ngờ.

“Lộp cộp”, thân mình hai người chấn động, lại tụt xuống một chút, Tề Vân Đình nắm chặt tay Hân Duyệt, sợ nàng rơi xuống.

Hân Duyệt ngẩng đầu nhìn thấy, gốc cây nhỏ kia lại bị rút ra một ít, mắt thấy sắp không chống đỡ được nữa.

Nàng lâm vào suy tư, nếu Tề Vân Đình có thể mang nàng đi lên thì sẽ không chờ tới bây giờ, khoảng cách này thực sự quá xa, nhưng mà chờ đợi như vậy, cây nhỏ bị nhổ bật gốc, bọn họ chỉ có thể cùng nhau rơi xuống đáy cốc.

Nàng cắn cắn môi, hạ quyết tâm: “Vân Đình, chàng buông tay, tự mình đi lên đi, có thể giữ lại mạng của chàng cũng tốt hơn là cả hai phải mất mạng.”

“Nói bậy bạ gì đó, nàng còn dám nói để ta buông tay, ta đánh chết nàng.” Trên trán hân toát mồ hôi.

“Chàng mau thả ta ra đi, ta hại chàng đủ thảm rồi, đừng để cho ta đến âm phủ cũng áy náy được không.” Nàng dùng hết khí lực cuối cùng hô to.

Hân lại tăng thêm sức ở lòng bàn tay, nhưng mồ hôi đã ướt đầm tay hai người, hân vẫn sợ nàng rơi xuống.

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, “Vân Đình, chàng hãy nghe ta nói.....

Sau khi ta chết, chàng không cần đau lòng..... Lại..... Lại đi cưới một người vợ, sống thật tốt. Không nên..... tùy hứng giống như ta vậy.....”

“Đù, phải chết chúng ta sẽ chết cùng một chỗ, chôn cùng một chỗ.” Ánh mắt hân vô cùng kiên định.

“Không, chàng không thể chết được, ta yêu chàng..... Cho nên, chàng phải sống thật tốt, ta mới..... không đau lòng.” Nàng liều mạng cử động mấy ngón tay đã tê dại, muốn tránh khỏi tay hân.

Hân đem khí lực toàn thân ngưng tụ ở tay phải, nắm chặt nàng, cân nhắc phải làm một bước cuối cùng này thế nào.

Gốc cây nhỏ đã bị nhổ ra hơn phân nửa.....

“Nè, nắm chặt dây thừng, ta đã cột chặt ở gốc cây to trên này rồi, mau bắt lấy.”

Trên đỉnh núi truyền đến tiếng gọi.

Cùng lúc đó, cây nhỏ đã hoàn toàn bật gốc, Tề Văn Đình mau chóng buông tay, bắt lấy sợi dây thừng từ trên trời rơi xuống.

“Duyệt Duyệt, mau bắt lấy.” Hân Duyệt dùng bàn tay còn lại nắm chặt dây thừng, hai chân dùng sức bám vào dây thừng, mượn lực leo lên.

Tề Văn Đình vui sướng nhìn nàng, “Ráng chút nữa, chỉ cần có thể để ta ôm được nàng, sẽ có cách mang nàng lên trên.”

Hân Duyệt cắn răng cố hết sức, lại đi lên một chút.

“Tốt, chút nữa nào.” Hân không dám buông tay đang nắm dây thừng, cũng không dám buông tay đang nắm tay Hân Duyệt, đành phải cố vũ để nàng tự leo lên.

Tốt rồi, mắt thấy sẽ thành công, Hân Duyệt đã mồ hôi ướt đầm, đột nhiên trước mắt tối đen, tay chân không còn sức lực, lẽ nào là tuột huyết áp đáng hận kia?

Thân mình rơi thẳng xuống, nếu không phải hân liều mạng nắm tay nàng, chỉ sợ đã.....

Bên bờ đối diện, một bóng dáng màu trắng như một con chim cất mau chóng xẹt qua, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình mềm mại, đón gió bay lên.

Tề Văn Đình cảm giác phía sau lưng có một lực rất mạnh đẩy lên, dựa thế xoay người, lên như điều gặp gió, vũng vàng rơi trên mặt đất.

Hân vội vàng nhìn về phía Hân Duyệt, nàng đã được người nọ đặt trên mặt đất, mắt nhắm nghiền.

Xem ra chưa tới số chết, thế nhưng được hân cứu. Không phải hân chỉ giết người, không cứu người sao?

“Đa tạ ân cứu mạng của Sở trang chủ.” Tuy rằng Nhất Nặc son trang không tham gia sự vụ lớn nhỏ trong thành Uyển châu, nhưng dù sao đều cùng cư ngụ trên mảnh đất này, mọi người đều là người tiếng tăm, sao có thể không biết nhau.

Sở Nhất Nặc thân nhiên nhìn lướt qua bóng người đang hôn mê, hướng Tề Văn Đình hơi gật đầu, xoay người bay đi.

Người thợ săn bên cạnh bị tuyệt đỉnh khinh công của hân dọa sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

“Duyệt Duyệt, tỉnh lại.” Tề Văn Đình ấn vào nhân trung của nàng, quả nhiên thấy nàng chậm rãi mở mắt ra.

“Ta giống như..... Tuột huyết áp.” Nàng suy yếu vô lực.

“Nhà của ta cách nơi này không xa, hai vị nếu không chê thì đến hàn xá (nhà nhỏ) nghỉ ngơi một chút đi.” Đại ca thợ săn giản dị nhiệt tình mời.

Tề Văn Đình ôm lấy Hân Duyệt Lai đến một gian nhà cỏ tranh, một thôn phụ quần áo mộc mạc ôm một đứa nhỏ bảy tám tháng ra đón họ.

Uống một chén canh gừng, Hân Duyệt hồi phục vài phần khí lực.

“Khách nhân chắc cũng đói bụng rồi, hay cùng chúng ta dùng bữa đạm bạc thôi.

Cơm rau dưa, không có gì ngon.” Phụ nhân nhanh nhẹn dọn bàn.

Người thợ săn chơi đùa với đứa trẻ.

Hai đĩa rau dại, mấy bát cơm gạo lức.

Hân Duyệt nhìn lướt qua con thỏ ở góc nhà, không nói chuyện.

Phụ nhân ngưng ngừng nói: “Cha của thằng bé bắt con mèo không dễ dàng, chúng ta không nỡ ăn, đem bán được giá tốt còn có thể lo ăn mặc cho nó.”

Hân Duyệt gấp một ngụm đồ ăn, cười nhẹ: “Đại tẩu làm đồ ăn ngon thật.”

“Phải không, vậy ăn nhiều một chút.” Nàng mặt mày hớn hờ.

Nàng đem con mèo vào trong ngực, đút nó một ngụm cháo, người thợ săn thỉnh thoảng lại đút thức ăn đã nhai nhuyễn cho nó.

Thằng bé kia cũng vui vẻ, mơ hồ bập bẹ gọi “Cha”, “Mẹ”.

Hân Duyệt lặng lẽ nhìn, một nhà ba người hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy.

Tề Vân Đình nhẹ nhàng nắm bàn tay sung đỏ của nàng.

Ngẩng đầu nhìn nhau cười.

“A, đúng rồi, vừa rồi quá khấn trương, còn chưa có cảm tạ ơn cứu mạng của thợ săn đại ca đây.” Tề Vân Đình ôm quyền chấp tay.

Người thợ săn cười hàm hậu: “Cái gì mà ân với nghĩa, chỉ một cái nhấc tay mà thôi, ta thường đi lại trên núi, ngẫu nhiên sẽ gặp được người cần giúp đỡ, ta liền giúp một chút. Nhanh ăn cơm đi.”

Hân Duyệt cũng thực cảm kích: “Đại ca rất khiêm tốn, đây cũng không phải một chút ơn nghĩa, nếu không phải huynh ném cho bọn ta sợi dây thừng, sợ là chúng ta đã sớm mất mạng.”

Đứa trẻ nhìn người lớn nói chuyện, vui vẻ vỗ cái bàn.

Hân Duyệt nhìn áo ngắn vải thô trên người nó, tự ngẫm nghĩ một chút, âm thầm quyết định một chủ ý.

Cơm nước xong, vợ chồng người thợ săn tiễn họ đến cửa, Hân Duyệt nói: “Vân Đình, chàng xem xung quanh đây hộ săn bắt cũng không nhiều, có khi chúng ta muốn ăn chút món dân dã cũng khó, không bằng nhờ vị đại ca đây sau này săn được con gì thì đưa tới nhà chúng ta, chàng thấy được không.”

“Tốt, vậy phiền đại ca sau này săn được con gì cứ đem đến Tề phủ, giá tiền cũng dễ thương lượng.” Hân sao có thể không rõ tâm ý của Hân Duyệt.

Vợ chồng người thợ săn mừng quá hóa lo: “Kỳ thật vừa rồi lúc ăn cơm, chúng ta đã cảm thấy giống Tề đại thiếu gia cùng đại thiếu nữ nãi nãi, bởi vì lúc ở Uyển Giao hội có gặp qua, chỉ là cách khá xa thấy không rõ, cũng không dám nhận mặt, thì ra thật sự là quý nhân đến nhà chúng ta.”

Hai vợ chồng vô cùng cảm kích, có Tề gia chiếu cố thu mua, sẽ không cần lo lắng bán cho thương lái bị ép giá. Hơn nữa Tề gia là có tiếng là người tốt, ra tay rộng rãi, từ nay bọn họ sẽ không còn lo lắng chuyện ăn mặc cho đứa nhỏ nữa.

Dưới ánh nến lay động, Tề Vân Đình lật xem bàn tay còn chưa hết sung của Hân Duyệt.

“Vân Đình, chàng có bảo với bọn họ, đưa cho người thợ săn thêm chút tiền, mùa hè thì còn đỡ, chỉ sợ mùa đông bọn họ cũng không có tiền làm quần áo mới cho đứa nhỏ.” Hân Duyệt còn đang nhớ lại bộ dáng đáng yêu của đứa nhỏ.

“Yên tâm đi, chút việc ấy ta đã sớm dặn dò.” Nhẹ nhàng nắm tay của nàng, nhìn thẳng hai mắt: “Sau này, không cho nói vậy nữa, chúng ta sống ngủ cùng giường, chết nằm cùng huyệt, không bao giờ chia cách.”

Hân Duyệt nghiêm túc gật đầu, dựa vào lòng hắn.....

Ăn điểm tâm xong, Tề Vân Đình cũng không vội ra ngoài, mang theo vẻ mặt thú vị nhìn Hân Duyệt đang ngồi xỏm than thở giữa đám hoa hồng.

“Chàng xem, đây là hoa hồng ta trồng, vốn ta muốn trồng 99 cây, tượng trưng cho thiên trường địa cửu. Nhưng mà, sau đó ta lười biếng, chỉ trồng có 40 cây, chàng biết 40 cây tượng trưng cho gì không? Thề sống chết không thay đổi tình yêu! Đúng là lời nói bất hạnh, thật đúng là thề sống chết không thay đổi.”

“Cái gì mà lời nói bất hạnh, lộn xộn, như vậy đi, chúng ta cùng nhau bổ sung thêm, sẽ đủ 99 cây thôi, sao nào?” Mặc dù hắn không biết ngôn ngữ của hoa, cũng hiểu được 99 là con số không tới.

“Tốt.” Hân Duyệt lấy lại tinh thần, bảo Tiểu Nghiên tìm cây con, hai người vui vẻ trồng cây quên thời gian.

“Trên mặt chàng dính lá cây, đừng nhúc nhích, ta giúp chàng lấy xuống.” Hân Duyệt vươn móng vuốt đầy bùn lấy lá cây trên mặt, lại bôi thêm cho hắn một ít bùn.

“Nàng rõ ràng cố ý bôi bẩn ta, còn cười, đừng hòng chạy, xem ta có bôi nàng thành Chung Quỳ không.”

Hân Duyệt cười chạy đi, dù sao trồng hoa xong rồi, ta cũng không cần ở lại vườn hoa, đi đây!

“Cẩn thận.” Tề Vân Đình thẳng thân đứng vững.

Hân Duyệt kinh ngạc thiếu chút nữa đụng vào người khác, tập trung nhìn kỹ, thì ra là một quân sự làm việc cho Tề Vân Đình, tên Vương Nhị.

Wương Nhị thật buồn bực nha, sao hai người này tay lấm chân bùn, trên mặt đại thiếu gia còn “Vẽ màu lên”, bạc trong ngân hàng tư nhân còn chưa đến, trà vừa chuyển về còn chưa sắp xếp xong, sổ sách của mấy chục cửa hàng cũng chưa xem, còn có tâm tư ở đây chơi?

Tiểu Nghiên bụng một chậu nước tới, Tề Vân Đình vừa rửa mặt vừa nghe Vương

Nhị nói: “Đại thiếu gia, phương án phân phối trà đã có rồi, còn chờ ngài xem qua.”

“Cha xem chưa?”

“Lão già xem qua, nói không có vấn đề gì, để cho đại thiếu gia xem một chút.”

“Ừ, đi thôi.”

Rửa mặt rửa tay, đi cùng với Vương Nhị.

Hân Duyệt dùng khẩu hình nói: Về sớm một chút.

Tề Văn Đình cười gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đêm thất tịch

Đào mặt đã vào đầu tháng bảy, trăng sáng nhô lên cao, phía sau vườn hoa bày ra một mâm hoa quả, mừng lễ Khất xảo*.

--- -----làm phiền chút xíu--- -----

“Khất xảo” (乞巧), có nghĩa là cầu sự khéo tay. Tục xâu kim bắt nguồn từ đời nhà Hán, được biết đến như tục lệ “khất xảo” cổ xưa nhất còn lưu truyền đến ngày nay. Sách “Tây Kinh tạp ký” có chép: “Thời Hán, vào mừng 7 tháng 7, phụ nữ có tập tục xâu kim 7 lỗ (穿七孔针)”.

Thời đó, vào đêm mừng 7 tháng 7 âm lịch, các cô gái sẽ đứng dưới ánh trăng sáng, cùng nhau thi xâu chỉ ngũ sắc qua 7 lỗ kim sắp cùng một hàng. Điều này đòi hỏi sự tỉ mỉ và kỹ thuật cao, do ánh trăng mờ mịt khó có thể soi rõ lỗ kim rất nhỏ, chưa kể tới sự tác động của gió khiến các cây kim rung rinh, càng không dễ để xâu chỉ lọt qua. Cô gái nào có thể hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này sẽ nhận được sự ngưỡng mộ và tán thưởng của những cô gái khác.

--- -----mời mọi người đọc tiếp--- -----

Thái Vân cười nói: “Đại tẩu, tẩu cũng mang kim chỉ đến, hay là cũng muốn cầu khéo tay?”

“Đó là đương nhiên, các người đều khéo tay như vậy còn đi cầu Chúc Nữ nương nương, ta tay chân vụng về thì lại càng cần cầu khéo tay chứ sao.”
Hân Duyệt đem kim chỉ của mình đặt lên bàn.

Thu Sương gần đây bận việc.. tạo người, khó được lộ diện, nàng cũng yên lặng đặt gói kim chỉ của mình cạnh bên của đại tẩu.

Hôm nay là ngày hội của nữ nhân, nhất là những cô gái chưa chồng, đều quỳ bái cầu xin ở ngày này, chờ đợi vị tiên nữ trên trời kia ban cho mình đôi tay khéo léo và mối nhân duyên tốt đẹp.

Thu Sương và Thái Vân thật sự là đang thi tài với nhau, cảm hà bao (túi tiền) mình thêu ra bình luận. Hân Duyệt không thể góp vui, nàng tự biết công phu thêu thùa của mình, có điều đêm nay là đêm thất tịch, cũng có thêu một chút.

“Tang tang tang tâng, mọi người xem, đại hà bao siêu cấp vô địch vũ trụ ta thêu nè.” Nàng cười ha ha lấy ra một cái hà bao không thêu hoa chẳng thêu chim. Thần thần bí bí nói: “Đừng thấy của ta không khéo léo bằng các người, có điều, cũng rất sáng tạo đó.”

Nàng cẩn thận như hiến vật quý cảm hà bao của mình ra, một chút cũng không thêm để ý bị người chê cười.

Thu Sương và Thái Vân quay đầu vừa thấy, đường may chỗ dày chỗ thưa, tạo thành hình một trái tim màu đỏ, quả nhiên là từ tay đại tẩu mà ra.

Thái Vân nhẹ nhàng đọc chữ bên trên: “Nếu trời cao có tình, nếu thành hiện thực, để chàng thấu rõ lòng thiếp, tình yêu của thiếp dành cho chàng không lời nào diễn tả, tựa như gió thổi mãi, mưa rơi không ngừng, tình này không thay đổi.-- Chúc Nữ.”

Thu Sương lật qua mặt khác thì thầm: “Chim Hí Thước chứng kiến tình yêu của chúng ta đã tới bất cầu; Cây nho chứng kiến tình yêu của chúng ta trở thành truyền thuyết, thiên hà chứng kiến tình yêu của chúng ta mang tâm nguyện của ta hóa thành sao băng; Chúc nữ, hôm nay gặp nhau trên cầu Hí Thước nhớ đứng giờ nha!-- Ngưu Lang.”

Hà bao như vậy thật đúng là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy, không khỏi cảm thán: Thì ra cũng có thể mừng lễ Thất tịch như vậy.

Mắt Thái Vân chợt sáng lên: “Như vậy đi, gọi bọn người đại ca đến, để bình chọn xem trong chúng ta ai làm tốt nhất.”

Ba huynh đệ Tề gia ngồi trong đình hóng mát uống trà, đêm thất tịch không phải ngày hội của nam nhân, nhưng ngày này cũng không thích hợp cứ ngồi ừ rừ trong phòng.

Thái Vân thù là long phượng trình tường, rồng bay phượng múa, trông rất sống động.

Thu Sương thù là uyên ương hí thủy, hình ảnh dễ thương, ấm áp đầm đìa.

Tác phẩm của hai người đều tinh xảo như nhau, khéo léo tuyệt vời.

Ánh mắt Tề Vân Đình thần nhiên đảo qua hai cái hà bao tinh xảo nhỏ nhắn, đưa tay cầm lấy cái hà bao thô to, lật xem chữ trên mặt, cười ha ha: “Cái này thôi.....”

Thái Vân thầm nghĩ: Đại ca quả nhiên bất công, kỳ thật ta không cần thi cũng biết.

“Cái này, tự nhiên là kém cỏi nhất, các người không cần nhìn.” Hân nắm hà bao lớn trong lòng bàn tay, hai tay chấp sau lưng.

Vân Hải không đọc được chữ, sao có thể cam tâm, lặng lẽ đoạt lấy hà bao trong tay đại ca, nhanh chóng lướt qua chữ viết “Rồng bay phượng múa” bên trên.

Trước kia hân tuyệt không dám làm như thế, có điều từ lúc đại tẩu vào cửa, tính tình của đại ca.....

“A, đại tẩu thật lợi hại, ngay cả đối thoại của Ngưu Lang Chức Nữ cũng biết. để chàng thấu rõ lòng thiếp, tình yêu của thiếp dành cho chàng không lời nào diễn tả, tựa như gió thổi mãi, mưa rơi không ngừng. lời này của đại tẩu là nói cho Ngưu Lang Chức Nữ, hay là nói cho đại ca đây.” Hân thừa dịp Tề Vân Đình còn chưa thay đổi sắc mặt, vội vàng đem hà bao trả trở về.

Tề Vân Đình không có phát hỏa với Vân Hải, mà là nhìn Hân Duyệt, trong ánh mắt tựa hồ có một chút chờ mong.

Hân Duyệt không cho là đúng nói: “Đương nhiên là đưa cho Ngưu Lang Chức Nữ, đêm thất tịch không phải là chúc phúc bọn họ sao, ta không có trình độ cao như các người, cho nên ta không thể thêu hoa thêu chim gì được.”

Có người đá bay một viên gạch bên chân.

Hân Duyệt biết Tề Vân Đình lòng dạ hẹp hòi, nhưng chàng gan tỵ vô lý kiểu gì chứ, ta nói là tiếng lòng của Chức Nữ, cũng không phải ta viết thư tình cho Ngưu Lang. Vì thế nàng cũng không yếu thế đá bay một chiếc lá cây bên chân.

Thu Sương nói: “Chúng ta đến tỷ thí xe chỉ luân kim đi.”

“Được, thật tốt, thù thừa là công phu phải luyện năm này qua tháng khác, tài năng xâu kim mới có thể nhìn ra ai thật sự khéo tay.” Hân Duyệt tự tin tràn đầy cầm lấy kim chỉ trên bàn, O[∩_∩]O phui! Thị lực của ta rất đúng tiêu chuẩn đó nha, không cận thị, không viễn thị, không bị lừa, xâu kim không phải nhờ vào mắt tốt sao?

Trên bầu trời đột nhiên thổi qua mây đóa mây đen, che khuất ánh trăng, Vân Hải tốt bụng giúp các nàng hô một tiếng bắt đầu.

Hân Duyệt dùng sức trợn to mắt, dùng sức nheo lại mắt, đưa kim lại gần trước mắt, nhưng khổ nỗi là thấy không rõ lỗ kim.

Tề Vân Đình lo lắng nàng đâm phải mắt, tiến đến gần bảo hộ, dự định tùy thời ra tay can thiệp.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, quên đi, làm bừa thôi, tục ngữ nói mèo mù cũng có thể vờ trúng chuột chết. Tuy nói kiếp trước vận khí nàng không tốt, có điều kiếp này thì không thể nói vậy nữa.

“Oa, ta xô vào rồi, xô vào rồi nè, dừng, các người không được xô nữa, đến xem của ta nè.”

Tề Vân Đình lui ra phía sau từng bước, cho nàng không gian nhảy nhót reo mừng.

Vân Hải tháo đèn lồng trên đình xuống, mọi người cẩn thận xem.

Trên lỗ kim của Thái Vân đã xô qua mười sợi chỉ nhỏ, cả lỗ kim đã chật ních. Thu Sương cũng được tám chín sợi, Hân Duyệt nhất thời giống bóng cao su bị xì hơi.

“Hai vị nữ anh hùng, tại hạ bội phục, xin hỏi trời tối như vậy sao các người nhìn thấy được.” Hân Duyệt ôm quyền thi lễ thật sâu.

“Đại tẩu, đây là không cần nhìn, quen tay hay việc, làm bằng cảm giác.” Thu Sương thành thực nói.

Tuy rằng biết rõ thất bại, nhưng lúc thật sự đối mặt thất bại, vẫn là tránh không được uể oải.

Tề Vân Đình yên lặng cầm tay Hân Duyệt, “Trời sắp mưa, chúng ta trở về đi.”

Vợ chồng Vân Thụ cáo từ, một trước một sau rời đi.

Đến ngã ba, Tề Vân Đình ôm đầu vai Hân Duyệt: “Ngốc quá, đừng ủ rũ, ta cảm thấy hà bao nàng làm rất đẹp, tặng cho ta được không?”

Hân Duyệt phì một tiếng nở nụ cười, thực là người không biết an ủi, rõ ràng kém xa người khác như thế.

Thải Vân kinh ngạc nhìn bóng dáng họ đi xa.

“Khó coi như vậy chàng cũng muốn?”

“Ai nói khó coi, ta thích.”

“Đây là cho Nguru Lang Chức Nữ, ngày khác ta khác làm cho chàng một cái.”

“Không cần, ta lấy cái này.”

“Tuy nói tình xưa nếu mãi còn yêu, hà chi sớm sớm chiều chiều bên nhau. Có điều ta vẫn cảm thấy sớm chiều làm bạn có vẻ tốt hơn, giống Nguru Lang Chức Nữ như vậy, đau lòng biết bao.”

“Ta thích câu nói bên trên, chúng ta làm sao có thể xa nhau, Nguru Lang Chức Nữ chỉ là một truyền thuyết mà thôi.”

“Vậy được rồi, ta sẽ thiết kế một cái khung thật đẹp, dùng dây đỏ kết hà bao này vào chính giữa, đợi tới sinh thân ta tặng chàng làm lễ vật, sau đó treo ở đầu giường của chúng ta, được không?”

“Được.”

Nếu Tề Vân Đình biết có một ngày bọn họ sẽ chia cách như Nguru Lang Chức Nữ, vậy thì hẳn sẽ không muốn có cái hà bao này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Lời thì thầm

“Hôm nay là đêm thất tịch mà, chúng ta bây giờ về sớm quá đi. Như vậy đi, chúng ta quay trở lại dần nho ngồi nghe một chút, có lẽ thật sự có thể nghe lời thì thầm thì sao.”

Nhìn về mặt Hân Duyệt chờ mong, Tề Vân Đình không đành lòng cự tuyệt, có điều hẳn biết có đi cũng như không. Hôm nay là ngày cấm bọn hạ nhân lại gần dần nho, cha mẹ bọn họ tuổi tác đã lớn, đã sớm không thích trò trẻ con này. Vợ chồng Vân Thụ cũng không rảnh rỗi đến dưới gốc nho mà trò chuyện, cho nên, chỉ cần đích tôn bọn họ không ở đó, nơi đó tất nhiên chẳng có ai.

Về phần Nguru Lang Chức Nữ sao, đó chỉ là truyền thuyết.

Hân Duyệt kéo tay hắn trở lại, hai người rón ra rón rén tới gần dần nho.

“Tiên nữ trên trời, tiểu nữ ở đây thành tâm khẩn cầu, kể ra tâm sự với các vị. Tháng sau ta sẽ thành thân, công tử Vương gia kia ta chưa từng gặp. Ta cũng không mơ ước xa vời có thể như đại tẩu được yêu thương, được che chở, chỉ cần hắn đối với ta tốt bằng một nửa đại ca đối với đại tẩu là đủ rồi.”

Tề Vân Đình sắc mặt nghiêm nghị, tâm trạng cô gái đợi gả lại không yên ổn như vậy.

Những tiểu thư khuê các có thể vô tư vô lự được chở che dưới đôi cánh của phụ huynh mà trưởng thành, nhưng, một khi xuất giá làm vợ người ta, chính là một khung trời khác.

“Mẹ dạy cho ta rất nhiều đạo lý, trước kia ta chưa bao giờ hoài nghi, nhưng bây giờ ta lại cảm thấy không giống những gì mình chứng kiến. Mặc kệ như thế nào, sau khi thành thân ta cũng sẽ tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, không cho nhà mẹ đẻ mất mặt. Chỉ hy vọng tiên cô phù hộ, đừng cho ta gặp được cha mẹ chồng không tốt, đương nhiên, quan trọng nhất là hắn.....”

Hai vợ chồng lặng lẽ lui ra phía sau, rời xa cô gái đợi gả đang thành tâm quỳ trên đất cầu khẩn.

“Dần bí đồ này không tệ, còn có một phiến đá lớn, chúng ta ngồi ở đây đi. Người khác đều đã chạy đến chỗ cây nho nghe tiếng thì thầm, không có người đến đây đâu.” Hân Duyệt làm bộ dáng tự cho mình là thông minh.

Tề Vân Đình cũng ngồi cùng nàng, không có phá hoại sự tự tin của nàng.

Bọn hạ nhân sẽ không đến chỗ đàn nho, đó là nơi của chủ tử. Nhưng bọn họ sẽ tới chỗ tình ngay lý gian hán đang ngồi, có thể là lắng nghe Ngưu Lang Chức Nữ trò chuyện, cũng có thể là thổ lộ tâm sự của mình.

Có điều hán cũng không thèm để ý bị người ta nghe được.

“Duyệt Duyệt, trước khi nàng gả cho ta cũng lo lắng như vậy sao?”

“Ta? Ta không phải đã nói với chàng rồi sao, trước ngày chàng đi đón dâu, ta còn ở một quốc gia khác đó.”

“Vậy trước khi vào cửa nhà chúng ta?”

“Khi đó chúng ta đã ở chung hai tháng, ta còn phải đoán chàng là dạng người gì hay sao. À, vẫn là như chúng ta mới tốt, trước yêu sau cưới, không giống các người chưa gặp mặt đã gả qua nhà người ta. Lỡ như người nọ là ngụy quân tử, đồng tính luyến ái, hay kẻ bắt lực thì sao.....”

“Được rồi, đừng nói bậy, đều hỏi thăm rồi, không có vấn đề gì lớn. Kể chuyện cười cho ta nghe đi, đã lâu không có nghe.” Tề Văn Đình lười nhác nghiêng người, đầu đã ngả lên đùi Hân Duyệt.

“Được rồi.” Hai tay mềm mại không xương của Hân Duyệt xoa xoa trán hán, nhẹ nhàng mát xa đầu cho hán. Mấy ngày nay hán xử lý rất nhiều việc, chắc mệt lắm rồi.

“Gia Cát Lượng là người tinh thông kỳ môn bát thuật, trong đó lợi hại nhất là tài ăn nói. Lại nói một ngày nọ Gia Cát Lượng đang nghị sự với Lưu Bị trong lầu trướng, Gia Cát Lượng đột nhiên muốn đánh rắm, lại sợ bị Lưu Bị nghe thấy, ngượng ngùng. Hán chợt nghĩ ra, nói: ‘Chủ công, để điều tiết không khí một chút, ta học tiếng chim gõ kiến cho người nghe, thế nào?’ Lưu Bị gật gù đầu. Gia Cát Lượng bắt chước chim gõ kiến kêu hai tiếng, nhân cơ hội thả rắm. Sau đó hỏi: ‘Thế nào chủ công? Ta giả có giống không?’ Lưu Bị nói: ‘Người làm lại một lần đi, vừa rồi tiếng đánh rắm của người lớn quá, ta không có nghe được.’”

Tề Văn Đình từ từ nhắm hai mắt mỉm cười, “Hôm nay là đêm thất tịch, nói chuyện vợ chồng đi.”

“Ừ, để ta nhớ xem. Có đoạn đối thoại như vậy:

-- Sắc mặt của anh không tốt lắm.

-- đúng vậy, bà xã của ta ban đêm căn bản không cho ta ngủ. Hơi có động tĩnh, nàng liền la hoảng lên, tưởng trộm đến đây.

-- ăn trộm mà đi thì không gây tiếng động.

-- ta cũng nói với nàng như vậy, nhưng lại càng khổ hơn.

-- làm sao vậy?

-- từ đó về sau, ban đêm nàng không nghe được tiếng động gì, cũng gọi ta tỉnh dậy.”

“Nàng lại nói một đoạn tâm sự của Chức Nữ tiếng cho ta nghe đi.”

“Nam nhân luôn thích nói lời ngon tiếng ngọt, trước kia ta xem qua một đoạn thư tình của Trư Bát Giới. Chàng biết Trư Bát Giới không, chính là Thiên Bồng nguyên soái trên trời, bởi vì thích Hằng Nga bị Ngọc đế đẩy xuống trần gian làm heo. Thư tình của hán là như thế này.

Hằng nga tiên tử tôn quý:

Ta đã lặng lẽ dõi theo, thương thầm nàng bấy lâu!

Trải qua vô số lần, vô số ngày dài vô khổ sở, gãy dựa trong bất lực, ăn không ngon, ngủ không yên, ta rốt cục đã phát triển được tinh thần lợn chết không sợ nước nóng, thẳng thắn bày tỏ tình yêu của ta với nàng.

Có lẽ nàng không biết ta là ai, nhưng nàng hẳn biết trong lòng ta nghĩ đến ai.

Ta chính là người bị nàng làm thần hồn điên đảo – tiểu Thiên Bồng đệ đệ chàng chu đáo, tỉ mỉ cẩn thận, đáng người đạo mạo, bút danh Bát Giới, nickname Ngộ Năng, tên riêng Ngốc Tử.

Từ khi nhìn thấy dáng người mềm mại không xương của nàng, điệu múa mê hồn phiêu dật và đôi mắt ẩn ý đưa tình của nàng đầy ẩn ý ngoại lại nhìn ta cười, trái tim bé nhỏ lạnh lẽo của ta tựa như con ếch bị nhốt trong lồng chim nhảy nhót không ngừng, tựa như mặt trời nóng cháy giữa ngày tam phục* (tam phục: mùa nóng. Chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí, trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu). Trước mắt ta luôn ẩn hiện ánh mắt mê người, đôi môi kêu gọi của nàng..... Tín ngưỡng cách mạng một lòng hướng Phật của ta hoàn toàn bị nàng đánh tan.”

Hân Duyệt vừa kể vừa cười, Tề Văn Đình nghe như rơi vào sương mù, cái hiểu cái không.

Người cổ đại và người hiện đại dù sao cũng có chút bất đồng ngôn ngữ.

“Duyệt Duyệt, kể chuyện trước đây của nàng đi, ta thích nghe chuyện của nàng.”

Hân Duyệt cười buồn: “Trước đây, cha mẹ cũng không thích ta. Bởi vì bọn họ muốn sinh con trai, mà ta lại là con gái. Lúc nhỏ ta cũng không được tốt, lúc một tuổi bị bệnh nặng, ba tuổi sém nữa thì mất cái mạng nhỏ. Đi học lại bị người ta ăn hiếp, sau đó phát hiện ta cũng không phải do cha mẹ sinh ra, mà là trước đây ôm sai con. Rồi sau đó, ta học được cách tự làm mình vui vẻ.”

Tề Vân Đình đứng dậy ôm nàng vào lòng, “Sau này không cần nhớ những chuyện đó nữa, ta cũng sẽ không hỏi, nàng gả vào Tề gia, về sau nơi này chính là nhà của nàng. Ta cam đoan không ai dám khi dễ nàng, chúng ta sẽ vui vẻ cùng sống hết nửa đời sau.”

Hân Duyệt mân mím môi, đột nhiên nhớ tới: “Hôm nay là lễ tình nhân Trung Quốc, chàng còn chưa tặng quà cho ta đâu.”

“Tặng quà? Được, nàng muốn cái gì, ta đi mua.”

“Đã trễ thế này chàng đi đâu mua, lấy cái có sẵn thôi. Ta muốn..... Muốn chàng ôm, đã lâu không bế ta rồi.”

“Được.” Tề Vân Đình ôm nàng đi về, trên trời mây đen càng dày, hơn nữa bắt đầu có sấm chớp, cười nói: “Vậy nàng tặng ta cái gì đây?”

Đầu óc nhanh nhạy, không hổ là người làm ăn, một chút cũng không chịu thua thiệt.

Cánh tay bò lên sau cổ hắn, “Vậy tặng ta cho chàng là được rồi.”

Hắn cúi đầu cắn nàng một ngụm, “Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy. Đêm nay, ta cần phải tận hưởng nha.”

Hân Duyệt bĩu môi: “Ngày đó không phải chàng cũng tận hưởng sao?”

Tề Vân Đình vẻ mặt vô tội: “Ngày đó không phải ta sợ nàng mệt, mới ngủ sớm sao?”

“Vậy mà cũng gọi là sớm, không biết xấu hổ, chỉ một canh giờ thì ngủ được bao nhiêu đâu. A, ta nhớ ra rồi, lần trước để chàng tận hưởng, ta ba ngày không xuống giường được.”

Tề Vân Đình mặt dày cười cười: “Khi đó nàng mới trải việc đời, ta cũng đã ghen lâu lắm rồi, bây giờ sẽ không vậy nữa, ôi chào!”

Áp vào trán của nàng, vô cùng thân thiết cọ cọ mũi của nàng.

Ngoài cửa sổ, chớp giạt sấm rền, mưa to tầm tã.

Bên trong hồng tường, da thịt như tuyết, đường cong uyển chuyển.

Tại đêm mưa gió bão bùng này, bọn họ có thể tha hồ trần trọc, thoải thích say mê.

Tiếng va chạm mãnh liệt chỉ có giường gỗ là biết rõ, triền miên rên rỉ, tiếng kích tình hòa cùng mồ hôi, khắp toàn thân đều sáng khoái vô cùng.....

Sau này, có người nói đại thiếu gia và thiếu nữ nãi ở dưới dàn bí đỏ nghe được tâm sự của Ngưu Lang Chức Nữ, có thể hạnh phúc cả đời.

Vì thế, người ở Uyển châu không sùng bái dàn nho nữa, bí đỏ trở thành đối tượng mới của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nhất nặc sơn trang

Tề Vân Đình rốt cục phát hiện bí mật chuyện quần áo, tối hôm qua nhất thời kích động lại xé hư một bộ, sáng sớm mở rương lấy quần áo cho nàng mới phát hiện bên trong trống rỗng, mới đầu hần hoi khó hiểu: “Quần áo của nàng đâu?”

Nàng hỏi lại: “Chàng nói đi?”

Còn không phải đều bị hủy dưới ma trảo của chàng.

“Không có may đồ mới sao?”

“Trong phủ không phải có quy định, mỗi người mỗi tháng chỉ có thể làm ba bộ, ta vừa mới vào cửa đã làm mười bộ, đã là nhiều lắm rồi, sao có thể không biết xấu hổ mà làm thêm. Ở đó không phải còn có hai bộ sao, chàng tùy tiện lấy cho ta một bộ là được.”

Giờ hấn lại nổi giận: “Ai định ra quy củ này cho nàng, sao lại không nói với ta, bọn họ? Hừ, bọn họ quanh năm tháng nào chẳng may đồ mới, quần áo nhiều đến độ mặc không hết, nàng giống bọn họ sao. Chi phí ăn mặc là Nhị di nương quản lí, bà ta nói với nàng, đúng hay không?”

“Quên đi, không cần so đo nữa.” Hân Duyệt tỉnh bơ mặc quần áo.

“Hừ, chuyện lớn ta còn không tính sổ với bà ta, ngược lại bà ta còn bới móc chuyện nhỏ của ta. Ta không ở nhà, bà ta dám đối với nàng như vậy, ta đi tìm bà ta nói rõ ràng.”

Hân Duyệt vội vàng kéo hấn, ôn nhu nói: “Vân Đình, chàng hãy nghe ta nói, lúc đầu ta cũng có chút tức giận, cũng muốn khi chàng về sẽ nói với chàng. Nhưng mà, đêm mưa bão ngày đó, lão gia nói chàng bị vây ở Bách Lý hạp, sống chết chưa rõ. Ta miên man suy nghĩ một đêm, cũng ngộ ra rất nhiều việc, chỉ cần chàng có thể bình an, chỉ cần chúng ta có thể cứ nắm tay nhau như thế này đã là điều vui sướng nhất trần đời. Cẩn bản không cần vì một chút việc nhỏ làm hỏng tâm trạng vui vẻ của mình, chàng không xem mặt tăng cũng xem mặt phật, cho dù là vì cha, cũng không nên đi tìm bà ấy.”

Ôm nàng vào lòng, Tề Vân Đình vẫn hận đến nghiến răng nghiến lợi như cũ: “Nếu không phải vì cha, ta cũng sẽ không cho bà ta sống đến bây giờ.” Nhớ tới cha già mấy ngày nay bệnh cũ lại tái phát, thân mình không tốt, hấn áp chế lửa giận: “Com nước xong chúng ta đi nhà chính thỉnh an, sau đó mang nàng ra ngoài may quần áo.”

Bọn họ ăn là com trưa, tối hôm qua ép buộc một đêm, hôm nay giữa trưa mới rời giường.

Xem ra hai người đã thích ứng loại vận động kịch liệt này, chẳng những không có mệt mỏi, còn tinh thần phấn chấn nữa.

Trên trời lát phát mưa bụi bay, vừa mát mẻ lại không ướt quần áo, đúng là thời tiết đẹp để ra ngoài.

Trong tiệm quần áo người đến người đi.

Tề Vân Đình ngồi trong phòng khách quý, thanh thoi uống trà.

Hân Duyệt uớt thử một bộ hàng mẫu lên người, hấn lắc đầu: “Lộ nhiều lắm.”

Đây là quần áo người cổ đại các người thiết kế, trời thì nóng, lộ cái gì lộ chứ, quên đi, ta nhìn.

Lại cảm lấy một bộ khác, hấn thổi lá trà: “Màu sắc quá trẻ con.”

Sợ người khác nghĩ ta là cô gái chưa chồng, lòng dạ hẹp hòi. Ta lại nhìn.

Nàng hằm hừ lại cảm lấy một bộ, hấn hơi hé mắt: “Hình thức rất rêu rao.”

Muốn ta ăn mặc như bà già hay sao? Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa.

Hân Duyệt buồn bực đem quần áo ném lên đầu hấn, chọc tức hấn.

Chường quây cười ra mặt nói: “Đại thiếu gia, mắt thẩm mỹ của thiếu nãi nãi rất tốt, những bộ này đều là hàng mới trong tiệm, rất được ưa chuộng đó.”

Tề Vân Đình cũng không giận, gạt quần áo trên đầu xuống, tay nhéo nhéo ngón út của nàng: “Tức giận?”

Hân Duyệt xoay người sang chỗ khác không để ý tới hấn.

“Được rồi, những bộ này đều được, có điều chỉ có thể mặc ở nhà, lúc ra ngoài không thể mặc. Ha ha, nàng chọn tiếp đi.”

Đám tiểu nhị ngoài cửa tròn mắt há hốc mồm, lời đồn đại thiếu gia và thiếu nãi nãi như thế nào ra làm sao quả nhiên không giả nha.

Lần đầu tiên có người dám ném quần áo lên đầu đại thiếu gia, ném quần áo cũng không có gì lạ, ngạc nhiên là đại thiếu gia còn tươi cười ngọt như vậy.

Góc sáng sủa có một tiểu nha đầu nói nhỏ: “Nếu đại thiếu gia cười với ta như vậy một lần, ta chết cũng cam nguyện.”

“Đừng mơ tưởng hão huyền, ta thấy, khăng định nam nhân theo vợ đi chọn quần áo mới là nam nhân tốt.”

Vì thế, các nữ nhân Uyển châu lại định ra một quy củ mới cho nam nhân nhà mình: Theo giúp ta đi dạo phố mua quần áo.

Hân Duyệt để cho nha đầu đến lấy số đo của mình, xong chuẩn bị rời đi.

Chường quây hỏi: “Chỉ làm ba bộ sao?”

“Làm ba mươi bộ, mỗi ngày mặc một bộ, tháng sau lại đến làm, tất cả đều dùng tơ lụa thượng hạng. Nàng chọn một ít đi.”

Cái gì? Ba mươi bộ, năm mươi lượng bạc một bộ, ba mươi bộ không phải là một ngàn năm trăm lượng, trời ạ, tên phá gia chi tử này.

Hân Duyệt lại nói: “Thôi đi, tháng sau thời tiết đã chuyển lạnh, làm nhiều cũng không mặc được, chẳng tốn nhiều tiền như vậy để làm chi?”

Tề Vân Đình nhẹ nhàng cười: “Sợ cái gì, vì phu một lần ra ngoài thu vào mấy chục vạn lượng, còn nuôi không nổi nàng sao? Mau chọn đi, bằng không ta giúp nàng chọn.”

Đám tiểu nha đầu hâm mộ nước miếng chảy ròng.

“Thôi đi, đủ rồi, chúng ta đi thôi.”

Tề Vân Đình đứng dậy tiến đến bên tai nàng: “Vài bộ này mới đủ ta cao hứng vài lần, nên chọn nhiều chút.”

Hân Duyệt dùng ánh mắt ý bảo hấn cảm mến, dù sao bên cạnh có rất nhiều người đó.

Tâm phúc Vương nhị của hấn đột nhiên vô cùng lo lắng xông tới, thì thầm bên tai Vân Đình vài câu. Hấn nháy mắt thay đổi sắc mặt.

“Làm sao vậy?”

“Trong cửa hàng xảy ra chút chuyện, ta đưa nàng về trước.”

“Không cần, ta biết đường mà, chàng lo công việc trước đi.” Hân Duyệt kéo hấn ra cửa.

“Vậy được rồi, lát nữa nàng chọn đồ xong thì về nha, chường quây, lát nữa phái một người đưa thiếu nữ về.”

Hai người vội vã đi ngay.

Hân Duyệt chọn xong quần áo, từ chối chường quây phái người hộ tống, một mình đi dạo trên đường.

Thật vất vả ra ngoài một lần, ta mới không về sớm vậy đâu, dù sao đã có Tề Vân Đình giải quyết chuyện cửa hàng, căn bản không cần lo lắng, không bằng cứ đi dạo một vòng.

Lững thững mà đi, đôi tới đôi lui thế nhưng đi tới cửa thành, thái bình thịnh thế, trên thành không có quan binh canh gác.

Dọc theo bậc thang bước dần lên, dựa vào lan can trông về phía xa, đối diện là ngọn núi Hứa Nguyên xanh ngắt. Cao ngất đứng ngạo nghễ, vươn thẳng lên trời, nếu có thể đi lên chơi thì tốt rồi, nhưng mà Vân Đình nói nơi đó rất nguy hiểm.

Gió thổi hai bên vai, làm cho người ta có ý nghĩ muốn được bay.

“Có đôi khi ta cảm thấy chính mình là một con chim nhỏ

Muốn bay nhưng lại bay không cao

Có lẽ có một ngày ta đậu lên cành cây trong tầm ngắm thợ săn

Ta bay lên trời xanh lại phát hiện mình không còn điểm tựa

Mỗi lần đến đêm dài yên tĩnh là lúc ta ngủ không được

Ta hoài nghi có phải ngày mai ta sẽ tốt đẹp hơn

Tương lai ra sao đến tận cùng nào ai biết trước

Hạnh phúc hay không chính là một loại truyền thuyết ta vĩnh viễn tìm mà không gặp

Ta là một chú chim nhỏ nhỏ

Muốn bay nhưng lại bay không cao

Ta tìm tìm kiếm kiếm một cái ôm ấm áp

Yêu cầu đó có tính là cao không

Ta muốn được bay lên.....” Nàng cao hứng hát, giang hai tay ra, hô to.

Gi, mũi chân cách mặt đất

Gi cơ, thân mình nhẹ bổng

Cái gì cơ, đang lướt trong gió sao

Ông trời hiển linh???

Hân Duyệt mở mắt ra, thật sự..... Chính mình đang ở giữa không trung, bay về phía núi Hứa Nguyện.

Cúi đầu nhìn xem dưới chân, oa, độ cao tới mấy tầng lầu đó.

“A..... Ta bay.....”

“Vui vẻ như vậy?” Bên tai vang lên một giọng nam mơ hồ.

Lý trí nháy mắt trở về, không phải ông trời hiển linh, mà là Tề Văn Đình đã trở lại.

Gi? “Võ công của chàng tăng trưởng sao.” Hân Duyệt quay đầu, “Ngươi..... Sờ Nhất Nặc?!”

Không sai, đúng là Sờ Nhất Nặc mang nàng bay giữa không trung.

Tựa hồ là bất mãn vì nàng đánh giá thấp võ công trước kia của mình, vận thêm chút lực, mũi chân điểm lên ngọn cây, nhanh chóng tiếp cận ngọn núi cao nhất.

Hân Duyệt ngay cả cơ hội kêu lên cũng không có, đã an toàn chạm đất.

Tâm bảng trên công lớn có bốn chữ to: Nhất Nặc Sơn Trang.

Đây là khởi nguồn của câu chuyện tình yêu trong truyền thuyết kia?

“Mời.” Hiếm khi băng sơn đại nhân như hắn lại nói ra lời khách sáo như vậy.

Tò mò hại chết con mèo, nếu Hân Duyệt biết hắn sau này sẽ làm gì, đánh chết nàng cũng sẽ không -- a, cũng nói không chừng liền đi vào.

Vào cửa cũng không phải đình viện, mà là một võ trường rộng lớn. Ở trên ghế chủ vị treo một cái đầu hổ thật lớn, phía dưới là một chiếc ghế da hổ.

Hai bên là những cây thương treo đầu sói, vết máu đỏ sẫm đọng lại trên cán thương.

Hân Duyệt vỗ vỗ ngực, nuốt xuống một ngụm nước miếng, phong cách trang trí này thật là mới mẻ.

Một lão quản gia tiến lên bẩm báo: “Trang chủ, có khách quý chờ đã lâu.”

Sờ Nhất Nặc khinh thường hừ một tiếng, nhìn về phía Hân Duyệt: “Khách quý gì chứ, đây mới là khách quý của ta. Quý Họa, mang vị cô nương này đến nhà sau đi.”

Một nha đầu cao gầy đi tới, dẫn Hân Duyệt đến phía sau.

“Cô nương mời ngồi, nô tỳ đi một chút sẽ trở lại.” Xem ra người hầu nhà hắn cũng không nhiều, một đường đi tới đây chỉ thấy vài gia đình.

Vườn cũng không lớn, nhưng rất ấm áp, phong cách hoàn toàn không giống ở sân trước.

Hân Duyệt chợt thấy bên cạnh ao sen có một đình hóng mát siêu lớn, chính giữa bàn đá bày một cây cổ cầm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tiểu ngạo giang hồ

Từ lúc đến cổ đại chưa từng chạm qua đàn cổ cầm, có lẽ đã nhẹ nhẹ gọi lên từng đợt ký ức của kiếp trước, Hân Duyệt không hiểu sao lại sinh ra một cảm giác thân thiết, dời bước đến trong đình.

Trên mặt bàn đá cẩm thạch trắng nổi bật một cây cổ cầm đỏ sẫm, tao nhã nhu hòa sáng bóng làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Nhẹ gảy dây đàn, tinh tang trong trẻo như tiếng nước suối vỗ vào ghềnh đá, cực phẩm.

Như bị ma nhập, nàng vốn không thích động vào đồ của người khác nhưng lại vui vẻ ngồi xuống, đàn lên khúc [tiểu ngạo giang hồ] quen thuộc.

Quỹ Họa bung khay trà sừng sò ở cửa, Thanh Phong đình là cấm địa, sao nàng ấy lại tùy tiện đến đó, lại còn động vào đàn lão phu nhân để lại.

Hoảng sợ ngập tràn gương mặt hiền lành, hai chân run run, vậy rồi quên mất phải ngăn cản.....

Quản gia nghe tiếng mà đến, tức sùi bọt mép, ai dám động đến cây đàn kia?

Lão vừa định bước lên thì đã bị vịn vai lại.

Sở Nhất Nặc mất phương hướng lại, nhìn thẳng bóng dáng mình say mê kia. Người tinh thông âm luật chỉ cần nghe nửa khúc đầu đã hiểu rõ, hẳn gần đôi mày đang cau chặt, trong mắt chột lóe sáng.

Bóng dáng màu trắng nhẹ như chim yến lướt trên mặt nước, dừng chân trên một phiến lá sen, thân mình đứng thẳng, phong thái đẹp đẽ.

Tiếng tiêu vang lên, nhuần nhu nhẹ nhàng, thơm ngọt mà u nhã, hòa cùng tiếng đàn, du dương triền miên.

Bỗng nhiên khúc nhạc chuyển đổi, tiếng đàn đang mềm mại bỗng réo rất hẳn lên, hình như có vui mừng, như chợt bộc phát, nhưng tiếng tiêu vẫn ôn nhã uyển chuyển.

Một lát sau, tiếng đàn cũng trở nên nhu hòa, hai âm lúc cao lúc thấp,

Bỗng dung tiếng đàn tiếng tiêu đột nhiên thay đổi, phiền phức biến ảo, đầy nhịp điệu, nhị hợp xướng biến thành hòa âm.

Tiếng cầm tiêu lại biến đổi, tiếng tiêu trở thành âm chính,

Thất huyền cầm kia lại du dương tấu khúc nhạc đậm, nhưng tiếng tiêu lại càng lúc càng cao.

Hân Duyệt khâm phục nhìn Sở Nhất Nặc đang đứng trên lá sen, bản thân luyện vài năm mới luyện tốt nhất là khúc này, người ta chỉ nghe có nửa bài đã có thể hợp tấu.

Hay là khúc tiểu ngao giang hồ từ thời cổ đại đã có?

Sẽ không, tiếng tiêu của Sở Nhất Nặc cũng không phải hoàn toàn giống như trong bài, có điều khi hòa cùng tiếng đàn lại gần như hoàn mỹ.

Tiếng đàn chuyển, mở ra một trang thơ khác, tiếng tiêu đuôi kịp, theo sát nhịp nhàng.

Tình cảnh này, không phải nhiều năm trước đã gặp trong mộng sao?

Trong không khí vui vẻ thoải mái, cất giọng oanh vàng.

Biển xanh cười ngạo nghệ

Đôi bờ sóng triền miên

Đời bền bồng trôi nổi Vui hiện tại an nhiên

Trời xanh kia đậm tiếu

Sóng cuồn cuộn ngập thế gian

Chuyện thắng thua thế sự Hoàng thiên đã rõ ràng

Giang sơn cười cô tịch

Mưa khói nhẹ cuối trời

Khi cuồn cuộn sóng tận Trần thế trả cho người

Khi gió cười buồn bã

Trêu kiếp sống cô liêu

Mảnh tình xưa phiêu bạt Bơ vơ án mây chiều

Giang sơn cười cô tịch

Mưa khói nhẹ cuối trời

Khi cuồn cuộn sóng tận Trần thế trả cho người

Trần giang cười liễu ngộ

Chẳng còn thấy cô đơn

Hào tình xưa còn đó Tiếng cười vẫn giòn tan

(bài hát Thương hải nhất thanh tiểu của Hứa Quán Kiệt)

Rồi.....

Cầm tiêu du dương, rung động đến tâm can, thể xác và tinh thần mê say.

Lão quần gia lệ nóng quanh trông không thể tin nhìn sự việc trước mắt, là thật sao?

Đã có mười năm chưa được nhìn thấy cảnh này, lão dùng sức xoa xoa mắt, thật là thiếu gia không có sai.

Lão hoảng hốt nhớ lại thời gian mười năm trước, lão gia và phu nhân thích nhất cầm tiêu hợp tấu như vậy.

Chỉ là, khúc nhạc không giống, khi đó nhiều là ôn nhu triền miên, hôm nay bài này cũng là dũng cảm vui sướng.

Quý Họa nhìn chăm chăm về mặt trang chủ, trong tim có cái gì đó vỡ nát.

Tiếng đàn ngừng, tiếng tiêu cũng im bật.

Hân Duyệt vòng qua bàn đá, đi đến bên cạnh ao, ánh mắt Sở Nhất Nặc trước sao vẫn dừng lại trên người nàng.

Mũi chân điểm nhẹ, người đã bay đến bên cạnh.

“Oa, bội phục bội phục, không nghĩ tới người lại có bản lĩnh này, chỉ nghe nửa bài đã có thể hợp tấu.” Hân Duyệt đình đặc vỗ bả vai Sở Nhất Nặc.

“Ta cũng không nghĩ rằng nàng lại biết tấu một khúc hào sảng như vậy.” Hân không ngại áo trắng không nhiễm một hạt bụi của mình bị người ta đụng vào.

Hân Duyệt nhìn lại cây cỏ cầm kia, “Ta chưa từng thấy cây đàn tốt như vậy, thật sự là cực phẩm”

Ánh mắt hân biến lạnh: “Đó là di vật của mẹ ta.”

“A?” Hân Duyệt có chút thất thần: “Thật..... Thật sự xin lỗi, ta không nên động vào đồ đạc này nọ.”

Sở Nhất Nặc nhìn nàng giống một đứa nhỏ làm sai việc, nhưng lại cảm thấy có chút buồn cười: “Xem ra, mẹ thật sự biết tiên tri, bà nói sẽ có một người có duyên với đàn xuất hiện.”

“A? Cũng là có duyên, vậy được rồi, người bạn như huynh ta nhận định rồi.” Hai mắt Hân Duyệt lóe sáng.

Sở Nhất Nặc nhún mày, chưa nói gì.

Hân Duyệt nhìn nhìn mặt trời đỏ ngả về tây: “Huynh đưa ta trở về đi, bằng không Tề Vân Đình sẽ lo lắng.”

“Nhanh như vậy phải đi?”

“Nhanh? Không đâu, ta ra ngoài lâu rồi.” Nàng thậm chí có thể nghĩ đến bộ dáng Tề Vân Đình về nhà không nhìn thấy nàng, bộ dạng giận dữ, nói không chừng tiệm quần áo kia cũng gặp phiền toái.

Sở Nhất Nặc nhìn sắc mặt biến đổi không ngừng của nàng, yên lặng gật gật đầu.

Vào cửa thành Uyển châu, Hân Duyệt cũng không để hân đưa tiếp, Tề Vân Đình là người lòng dạ hẹp hòi, nếu nhìn thấy nàng và một nam nhân sóng vai đi trên đường, còn không ăn sống nàng.

Sở Nhất Nặc cũng không về nhà ngay, mà đi theo xa xa, âm thầm hộ tống nàng trở về, thẳng đến khi nhìn nàng vào cửa lớn Tề gia mới phi thân rời đi.

Vào đại môn, không có gì khác thường; Vào Noãn Ngọc đình, cũng không có cái gì bất thường.

Hồi Tiểu Nghiên mới biết được, Tề Vân Đình vẫn chưa trở về, khó trách nàng trở về trễ như vậy, lại gió êm sóng lặng.

Còn chưa có trở về, hay là xảy ra chuyện lớn rồi?

Tâm trạng vui vẻ bị quét sạch, nàng nghĩ tới nghĩ lui thật sự nghĩ không ra sẽ xảy ra chuyện gì, đành phải bảo Tiểu Nghiên đi hỏi thăm.

“Thiếu nải nải, đại thiếu gia vừa mới về phủ, có điều không về viện chúng ta, mà đi thư phòng.”

Hân Duyệt bước nhanh đi hướng thư phòng, Tề Vân Đình ngồi ở trước bàn mặt mày cau có, hầy còn trầm tư.

“Làm sao vậy?” Ngón tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt lên đôi mày nhíu chặt.

“Không có việc gì, nàng về trước phòng đi, lát nữa ta trở về.” Không muốn làm cho nàng lo lắng.

“Chàng đó, chuyện gì cũng muốn tự mình gánh, nói cho ta biết có lẽ ta có thể nghĩ ra cách đó.”

Tề Vân Đình cười khỏ, ta cũng chưa nghĩ ra, nàng có thể có cách gì. Có điều hần vẫn mở miệng: “Tối hôm qua mưa giông lớn, kho hàng bị dột mưa làm ướt cống trà Tây hồ Long Tĩnh, chúng ta cẩn thận tính toán, cho dù tăng thêm người cũng không thể trong một đêm gom đủ số lượng cực phẩm trà Long Tĩnh nhiều như vậy. Sáng mai, thái giám trong cung sẽ đến kiểm hàng, đã có hóa đơn nhận hàng, không thể giao ít hơn, đó là tội roi đầu.”

Hân Duyệt đi quanh bàn một vòng, hiếm khi thấy nàng suy tư như vậy.

“Các người cứ nghĩ làm sao gom đủ trà, tại sao lại không đổi một loại trà khác?”

“Đôi, nàng cho là trong cung chỉ cần trà Tây Hồ Long Tĩnh sao, tứ đại danh trà mỗi loại một ngàn cân, nhưng nay trà Long Tĩnh tổn thất năm trăm cân, sáng sớm ngày mai nhiều nhất có thể gom đến hai trăm cân, còn thiếu ba trăm cân ở đâu ra? Năm nay lá trà mất mùa, những loại khác cũng không khả quan hơn.” Hân bắt đầu đi thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Lấy hoa thay trà

Hân Duyệt bỗng nhiên nhớ tới nửa năm nay toàn uống trà lá, chưa bao giờ uống trà hoa cỏ.

“Vân Đình, chỗ của chàng có trà hoa cúc?”

“Hoa cúc, nghe nói dùng để làm thuốc, lại không biết còn có thể làm trà uống sao?”

“Đương nhiên, chàng nghĩ đi, trong cung người uống trà nhiều là nữ nhân, nhưng thật ra đâu phải nữ nhân nào cũng thích uống trà xanh, còn nói cái gì gọi là buôn bán, không phải là dệt một câu chuyện để nghe cho người ta bỏ tiền ra hay sao, chúng ta có thể chọn một ít dược liệu có lợi cho cơ thể, tạo ra loại trà mới.”

“Tạo ra loại trà mới ta đã sớm nghĩ tới, có điều cũng không phải dễ dàng như vậy.”

Thư đao dụng thời phương hận thiếu*, Hân Duyệt hồi hận bản thân trước kia không chú ý tới phương pháp phối chế các loại trà hoa này. (*trích từ câu: “Thư đao dụng thời phương hận thiếu, sự phi kinh quá bất tri nan” của Lục Du. Nghĩa là tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít, không đích thân trải việc chẳng biết nó gian nan.)

“Như vậy đi, chúng ta đến chỗ đại phu phối chế vài loại trà hoa, nói không chừng các nương nương trong cung sẽ thích đó.”

Tề Vân Đình thờ dài, hần cũng không cho rằng biện pháp này có thể làm, nhưng mà không thể hoàn toàn phủ định.

Xem ngựa chết là ngựa sống mà chữa thôi.

Vừa nghe đại phu giảng về công hiệu của các loại thảo mộc, vừa pha các hương vị khác nhau để thử, cuối cùng xác định ba loại trà.

Trà hoa cúc: Gồm có hoa cúc, kim ngân, hoa sơn tra, có thể hóa ứ tiêu mỡ, giải nhiệt hạ áp, giảm béo, thích hợp cho phụ nữ trung niên, đây là chuẩn bị cho Thái Hậu, thái phi.

Trà hoa hồng: Từ hoa hồng, phối với hoa táo, mỗi ngày đun nước pha trà uống, có thể diệt tâm hỏa, bảo trì tinh thần minh mẫn, còn có thể làm cho dung nhan trắng trẻo hồng hào, giữ gìn nét đẹp thanh xuân.

Trà bồ đề: hoa bồ đề, huân y thảo (lavender), công hiệu: Bình ổn cảm xúc, an thần, uống trước khi ngủ, làm thể xác và tinh thần đều thả lỏng, dễ dàng đi vào giấc ngủ!

Lại pha thêm chút đường phèn, cầu kỷ, long nhãn, ba loại trà đều vừa đẹp lại vừa ngon.

Hân Duyệt lại lần lượt đặt tên là trà trường thọ, trà đường nhan, trà đường tâm

Tề Văn Đình sau khi nếm hết, cảm thấy biện pháp này có thể làm được, đại phu cũng biết phối chế những dược liệu này rất có ích cho cơ thể. Vì thế quyết định sáng mai lại pha mấy chén, để nữ quyến trong nhà nếm thử.

Từ chỗ đại phu về đã hơn nửa đêm, hai người rửa mặt, tranh thủ đi ngủ.

Hân Duyệt mơ mơ màng màng sắp ngủ, đột nhiên ngồi dậy, nàng do dự có nên đánh thức Tề Văn Đình hay không, hần lại mở miệng: “Sao vậy?”

“Ta đột nhiên nghĩ đến, cho dù ba loại trà này có thể được thông qua, nhưng mà ở hiệu thuốc bắc cũng không có lượng thảo dược lớn như vậy.”

Tề Văn Đình không mở mắt, cánh tay chuẩn xác vươn ra ôm nàng vào trong lòng: “Duyệt Duyệt nhà chúng ta thực sự trưởng thành rồi, nàng yên tâm đi, phía tây Uyển thành chính là thị trường buôn bán dược liệu lớn nhất nước, tìm những thứ này rất dễ dàng, mau ngủ đi.”

Sáng sớm tỉnh lại, Tề Văn Đình vừa vịn đẩy cửa tiến vào.

“Duyệt Duyệt, nói cho nàng một tin tốt, vừa rồi mẹ và bọn người Thái Văn uống trà, mọi người đều rất thích.”

“Thật sao, vậy chàng mau để người ta đi chuẩn bị, chút nữa ta và chàng tới cửa hàng.”

“Nàng không cần đi, dù là được hay không được cũng không còn cách nào. Nàng ngủ tiếp một lát đi.” Tề Văn Đình xoay người định đi.

Hân Duyệt vội hỏi: “Lát nữa chàng phối hợp với ta diễn trò là được, hôm nay để cho chàng thấy được tài diễn xuất cao siêu của bốn cô nương.”

Hần vội vàng ra cửa, nàng vội vàng thay y phục.

Đối với kỹ thuật trang điểm ở thời đại này, Hân Duyệt thật sự không dám khen tặng. Trang điểm nhạt còn miễn cưỡng coi được, trang điểm đậm thì đừng nói tới, đôi mắt chỉ biết bôi đen, không khác gì gấu trúc, má hồng thì tô đậm như mông khỉ.

Khó trách Tề Văn Đình cũng không để nàng trang điểm.

Mặc dù không biết trang điểm, có điều chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa từng thấy heo chạy hay sao?

Đem má hồng trộn cùng phấn trắng, tạo thành một màu hồng nhạt tự nhiên, Hân Duyệt để má Ngô chải một kiểu tóc cao kè, phối hợp trang sức, vừa hay tiệm may đã may xong hai bộ đồ mang tới, cuối cùng cũng chuẩn bị xong.

Hân Duyệt chuẩn bị thỏa đáng, tự ngắm mình trước gương, trong gương còn có vẻ mặt không thể tin của má Ngô và tiểu Nghiên.

Vào trà hành, đám tiểu nhị đang bận rộn sừng sốt nhìn, đang lau ngăn tủ cũng quên lau, đang cân trà cũng quên cân, chương quây nói đại thiếu gia và tam thiếu gia đang nói chuyện trong phòng, không cho người tới gần.

Hân Duyệt đang muốn đẩy cửa, lại nghe tiếng Văn Đình truyền đến: “Nếu trong cung thật sự giáng tội xuống, cứ để một mình ta gánh vác, đệ thay ta chăm sóc cha mẹ, còn có..... đại tẩu của đệ.”

“Đại ca, không đâu, cùng lắm thì chúng ta đưa thêm chút tiền cho tổng quản phủ nội vụ.” Vân Hải có chút sợ.

“Ta biết khả năng xảy ra vấn đề không lớn, ta nói là nếu.”

“Nếu có chuyện cứ để đệ gánh vác, đệ còn chưa thành gia, không có vương bận, cha mẹ và đại tẩu huynh đều có thể chăm sóc tốt.” Vân Hải có tính không sợ chết.

“Đừng nói nữa, cứ theo lời ta mà làm.” Tề Văn Đình mở cửa đi ra ngoài, đẩy cửa nhanh làm ngã một người. Hạn vội vàng cúi đầu xem, lại kinh sợ.

“A..... Cứu mạng.”

May là tay chân hần nhanh nhẹn, nháy mắt đã ôm nàng vào lòng.

“Không phải nói nàng ở nhà ngủ sao, chạy tới làm gì.” Trên mặt hần rõ ràng vẻ không hồn không giận.

“Trà này là ta nghĩ ra, ta nhất định phải làm cho nó thành công.” Thái độ rất kiên quyết.

Vân Hải chen đến phía trước, “Đại tẩu, hôm nay tẩu phá lệ.....”

“Các người rảnh rồi lắm phải không?” Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua những đôi mắt nóng bỏng đang chiếu về phía họ.

“Ai ya!” Đang cân thì bị quả cân rơi vào chân, lau bàn thì vội chui xuống gầm bàn tìm khăn lau, Vân Hải oạch một tiếng chạy ra ngoài cửa, còn tiếp tục xem nữa, đại ca sẽ đại khai sát giới.

“Đại ca, người trong cung đến.”

Tề Văn Đình nhanh bước đến nghênh tiếp một lão thái giám, Hân Duyệt âm thầm đánh giá, sắc, các người cũng đừng nói thêm gì, phím cổ trang này thật không có làm ầu đầu, đúng tiêu chuẩn tạo hình thái giám luôn đó.

Xấu xí, vừa gầy lại nhỏ, đôi mắt nhỏ lóe sáng. Nói chuyện không âm không dương, rất là chua ngoa.

Sau một trận a dua nịnh hót, mọi người lui ra, Tề Văn Đình nói: “Ngụy công công, quà của ngài đã chuẩn bị xong, năm nay gấp đôi năm ngoái, quy tất cũ, vẫn là đặt trong chiếc xe cuối cùng.”

Lão thái giám nhấp một ngụm trà, trên mặt treo một tia cười. “Lá trà đã chuẩn bị đầy đủ?”

“Hồi bẩm công công, đều đủ cả. Đây là bốn loại trà, ngài nếm thử.”

Lão thái giám nâng ly trà lên mỗi loại nhấp một ngụm, “Ừ, tạm được. Tập gia nghe nói năm nay lá trà mất mùa, phẩm chất cũng không tốt, vừa rồi mới uống thử cũng không quá kém. Dù sao trà Tề gia của người vẫn tốt nhất nước.”

“Công công quá khen, đây là trà mới của chúng tôi, ngài nếm thử.” Tề Văn Đình cười theo.

Hân Duyệt bưng lên ba cốc trà hoa, thái giám nói: “Ui! Nha đầu kia bộ dạng cũng thật thủy linh, nếu như hiến cho Hoàng Thượng.....”

Tề Văn Đình mang nâng đầy về phía sau lưng mình: “Ha ha, công công chê cười, trong cung quốc sắc thiên hương gì mà không có, chút dung mạo của tiện nội sao có thể vào mắt Hoàng Thượng?”

“U, thì ra là Tề phu nhân, thất kính thất kính.”

Cũng may người là thái giám, nếu không dựa vào ánh mắt nhìn say đắm này, ta cũng muốn thiên người, Tề Văn Đình rủa thầm trong bụng.

“Đại nhân khách sáo rồi.” Hân Duyệt nhu thuận chào hỏi.

Lão thái giám bưng lên một chun trà khê một ngụm, “Ừ? Đây là trà gì, Tập gia chưa từng uống.” Hân lại uống thêm vài ngụm, liên tục gật đầu.

Hai loại khác cũng được hân tán thưởng.

Tề Văn Đình cùng Hân Duyệt liếc mắt nhìn nhau, xem ra có hi vọng.

Hân Duyệt ra về thần bí nói: “Không dối gạt công công, trà này là thần tiên bày kế giúp đỡ.”

Lão thái giám có hứng thú: “Ô?”

“Ngày đó vợ chồng chúng tôi thành tâm đến núi Hứa Nguyên cầu phúc, vừa hay ba vị tiên Phúc Lộc Thọ ghé qua, có thần tiên chỉ điểm, chúng tôi mới phối chế ba loại trà này. Ngài xem, trà trường thọ này có thể hóa úr tiêu mỡ, giải nhiệt hạ áp, kéo dài tuổi thọ. Trà dưỡng nhan trà có thể trừ tâm hỏa, bảo trì tinh thần minh mẫn, còn có thể làm cho da dẻ trắng hồng, giữ gìn thanh xuân xinh đẹp. Trà dưỡng tâm có thể bình ổn cảm xúc, an thần, uống trước khi ngủ, làm thể xác và tinh thần đều có thả lỏng, càng dễ dàng đi vào giấc ngủ!”

Lão thái giám nghe được, liên tục gật đầu.

Hân Duyệt nói thêm: “Vốn ta muốn lén giữ lại cho riêng mình, không truyền ra ngoài. Nhưng mà phu quân nói, trà tốt như vậy nên hiến cho công công nếm thử, nếu công công thích liền mang theo mấy cân đưa cho các nương nương. Ai! Nếu không phải người phu quân kính trọng nhất chính là Ngụy công công, ta mới không chịu đâu.”

“Ô ô u, khó trách Tề phu nhân xinh đẹp động lòng người thì ra là nhờ trà thần tiên này, nếu nói trong cung đương nhiên là không thiếu mỹ nhân, có điều thiếu chính là thần thái động lòng người này.”

Người được khen tất nhiên thích rồi!

Hân Duyệt không chút do dự kiêu ngạo: “Làm sao có thể, tối hôm qua gần nửa đêm ta không ngủ được, hôm nay một chút tinh thần cũng không có.”

“Nửa đêm không ngủ?” Lão thái giám nghi hoặc.

Tề Văn Đình vội vàng nói tiếp: “Trách ta, trách ta.”

Bộ dáng thâm tình nhìn về phía Hân Duyệt – nói nửa sẽ lộ.

Lão thái giám nhìn người này ngắm người kia, dựa vào vẻ mặt tự nhiên của họ tựa hồ cũng hiểu được gì đó: “A, thì ra là..... Ha ha ha, xem ra trà này một hai cân cũng không đủ a.”

Tề Văn Đình đỏ mặt quay đầu lại: “Năm nay Hàng Châu đại hạn, trà Long Tĩnh Tây hồ hơi đáng, chỉ sợ các nương nương không thích, liền lụy công

công, không bằng như vậy, ba loại trà này đều lấy một trăm cân, trà Long Tĩnh lấy bảy trăm cân được rồi, nếu các nương nương thích, sang năm có thể gia tăng số lượng trà hoa. Năm nay trước hết cứ thử xem, ngài thấy thế nào?”

“Ừ, như thế rất tốt. Chỉ là thay đổi trà, cần phải xin chỉ thị của cấp trên.” Hân có chút do dự.

Hân Duyệt lại nhanh nhẹn đứng một bên gỗ trống: “Ai chẳng biết công công là tâm phúc trước mặt hoàng thượng, dưới một người trên vạn người, cấp trên của ngài cũng chỉ có Hoàng Thượng, nhưng mà Hoàng Thượng phải xử lý quốc gia đại sự, loại việc nhỏ này sao phải làm phiền Người. Chuyện ngài quyết định ai dám nói không, ba trăm cân trà hoa cũng không nhiều, nếu người nào công công không muốn gặp còn không cho nữa mà.”

Lão thái giám vỗ bàn: “Nói vậy, ta hầu hạ chủ tử, sao lại phân biệt thân sơ.”

Hân Duyệt bị hù nhảy dựng, sao lại trở mặt rồi.

Tề Vân Đình đứng dậy vừa muốn chịu tội, đã thấy hân hi hi nở nụ cười: “Có điều, những lời này Táp gia thích nghe. Cứ như vậy đi, chuẩn bị xe, đi thôi.”

Lời vừa đến bên miệng Tề Vân Đình đã sửa lại: “Cũng gần trưa, ngài ở lại ăn cơm rồi hân đi.”

“Không ăn, trong cung không có ta một ngày là không được đâu.” Hân rung đùi đắc ý đi ra ngoài.

Trong cung không có Hoàng Thượng thì không được chẳng sai, thật không rõ một tên thái giám như người thì quan trọng chỗ nào. Chẳng lẽ còn có thể phục vụ đặc

biệt cho đám phi tần hay chẳng?

Hân Duyệt đang nghĩ ngợi, “Bốp” một tiếng đánh vào sau lưng Tề Vân Đình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta rốt cục đã trở lại, hủ hủ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cầu hôn

Tiền bước vị đại thần trong cung kia, bọn người quân sự đều lau mồ hôi lạnh trở về.

Vừa bước tới cửa, đột nhiên dưới chân Hân Duyệt mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống.

“Làm sao vậy?” Tề Vân Đình vội vàng đỡ lấy nàng.

Nàng vẻ mặt đáng thương, hữu khí vô lực liếc mắt xem thường: “Ta đói bụng, từ tối qua đã không ăn cơm rồi.”

Tề Vân Đình buồn cười: “Nàng thật không có chút tiền đồ.”

“Còn không phải là vì chàng.....”

“Được rồi, muốn ăn cái gì?”

Ba ngày sau, trong cung truyền tin đến, trà hoa được hoan nghênh, bảo Tề gia chuẩn bị nhiều một chút, đưa vào cung.

Sự kiện lá trà làm địa vị của Hân Duyệt ở Tề phủ tăng lên nhiều, có thể nói vô tâm trồng liễu liễu lên xanh*, nàng chưa bao giờ nghĩ tới làm sao mới có chỗ đứng ở Tề gia, tất cả toàn là thuận theo tự nhiên. Lần này ra sức như vậy cũng chỉ vì giúp đỡ ông xã nhà mình mà thôi. (cổ huấn Trung Quốc: Hữu ý tài hoa hoa bất khai. Vô tâm sấp liễu liễu thành ả. Có ý trồng hoa hoa chẳng nở. Vô tình cây liễu liễu lên xanh)

Có điều, như vậy cũng tốt, dù sao bây giờ nàng cũng đã thăng thần đối diện với tình cảm của mình, cũng không tính rồi đi, được mọi người ủng hộ không phải rất tốt sao.

Tiểu Nghiên thần thần bí bí tiến lại gần: “Thiếu nãi nãi, có một chuyện mới người có muốn nghe không?”

“Nói.” Còn hỏi sao, nhàm chán ở trong đại trạch viện, liều thuốc phục khởi cuộc sống chỉ có thể là tin tức bát quái thôi.

“Bà mới đứng đầu Uyển châu đến cầu hôn Thái Vân tiểu thư.”

“Sặc! Thái Vân tháng sau sẽ thành thân, ngay cả chuyện lớn như vậy cũng không biết còn dám xưng bà mới đứng đầu? Có bị đuổi ra ngoài chưa?”

“Nghe nói lão gia bị tức đến vênh râu trợn mắt, bà mối kia lại nói do bị người ta kẻ dao lên cổ bắt đến đây.”

“A, có ý tứ, còn có chuyện này sao.” Đây chính là chuyện thú vị nhất từ khi đến cổ đại tới nay.

“Người bình thường đương nhiên sẽ không làm như vậy, có điều người cầu hôn là thiên hạ nổi tiếng, đệ nhất giang hồ, giết người không chớp mắt, người người kính ngưỡng – trang chủ Nhất Nặc son trang.”

Nhìn vẻ mặt say mê của Tiểu Nghiên, Hân Duyệt buồn bực: Nhất nặc son trang còn có nhiều danh hiệu như vậy? Giết người không chớp mắt cùng với người người kính ngưỡng còn được đánh đồng với nhau sao.

“Thiếu nữ này là người bên ngoài có điều không biết, Nhất Nặc son trang ở đỉnh cao nhất trên núi Hứa Nguyên, cha mẹ của Sở trang chủ được tôn sùng là thần thoại tình yêu của Uyên châu, rất nhiều người đến núi Hứa Nguyên cầu phúc, nhưng mà mọi người đều không đến ngọn núi cao nhất, nơi đó là thánh địa. Nghe nói Sở trang chủ võ công đệ nhất thiên hạ, dung mạo tuấn vĩ, có tài thổi tiêu xuất thần nhập hóa, quả thực chính là cực phẩm, ngay cả đại thiếu gia cũng còn kém nhiều.”

“Khụ!” Có tốt như vậy sao, mọi người chính là như vậy, càng chưa nhìn thấy thì đồn thổi càng kỳ diệu.

Tiểu Nghiên tự biết nói lỡ, che miệng không dám nói tiếp nữa.

“Đi, đến chỗ Thái Vân.” Nhân rồi cũng là nhân rồi, thiếu một chuyện không bằng nhiều một chuyện.

Thái Vân ở Phi Ngọc các ánh mắt hồng hồng, Hân Duyệt cười nói: “Ai ôi, làm sao vậy.”

Thái Vân rất tức giận: “Đại tẩu, tẩu nói ta có trêu chọc tới ai đâu, sao lại gặp phải chuyện không hay ho như vậy.”

“Điều này sao lại nói là không hay ho, đây là chuyện tốt, chứng tỏ Thái Vân của chúng ta có sức quyến rũ.”

“Đại tẩu người cũng đừng cười ta, từ lúc tẩu vào cửa Tề gia, ta đã không xem tẩu là người ngoài, Nhất Nặc son trang kia, vốn không lui tới với nhà chúng ta, lần này đến tốt cùng là vì cái gì chứ?”

“Ta thấy..... Đắc tội Sở Nhất Nặc? Khả năng không lớn. Có lẽ thật sự hẳn muốn cưới muội, hoặc là nghe nói Tề gia có con gái, hiền lương thực đức; Hoặc là vô tình gặp gỡ, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.”

“Đại tẩu, ta căn bản chưa từng gặp hẳn.”

“Nhưng mà, có lẽ hẳn đã gặp muội không chừng, tỷ như Chúc tứ thiếu kia không phải là ở Uyển giao hội nhìn thấy thiên kim Tri Phủ, nhất kiến chung tình đó thôi. Sau đó người ta còn đoạt được thái cầu mang đi cầu hôn, còn không trở thành gia thoại đó sao. Kỳ thật Sở Nhất Nặc cũng không tệ, võ công tốt, bộ dạng lại soái, còn là trang chủ, tương lai ra giang hồ không ai dám đắc tội. Tuy nói tính tình hơi kém, có điều nam nhân lạnh lùng một chút mới có hương vị, một lần lại hai lần quen.....”

Hân Duyệt dẫn đề tài càng dẫn càng xa, Thái Vân đành phải cắt ngang: “Đại tẩu..... Tháng sau ta sẽ thành thân, thiếp cưới đã gởi đi hết, ai..... Việc này nếu rơi vào tai nhà chồng, ta sẽ không còn mặt mũi gặp người khác.”

“Cũng không phải muội sai, làm sao lại không còn mặt mũi, ta nói muội biết, đừng suy nghĩ lung tung, cứ vui vẻ xuất giá. Sở Nhất Nặc dám đến, ta đi giải quyết hẳn.”

Đầu óc Thái Vân đang loạn, cũng không nghĩ kỹ những lời này, ừ ừ chờ đợi chuyện này cứ như vậy qua đi.

Trời không chiều lòng người, ngày hôm sau, Sở Nhất Nặc tự mình đến Tề phủ.

Phụ tử Tề gia trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tề lão gia bị bệnh mấy ngày, chuyện cửa hàng hôm trước cũng không quan tâm, nhưng mà chuyện này ông không thể không có mặt.

Không khí ở tiền đình thật khẩn trương, Tề lão gia được quân sự diu đến chủ vị ngồi xuống, Tề Vân Đình đứng một bên, Vân Hải tuổi trẻ háo thắng, sợ hẳn gặp rắc rối, nên bảo hẳn đứng xa xa mà nhìn.

Sở Nhất Nặc ngạo nghễ đứng ở cửa, vẻ mặt băng sương.

Lão gia hơi hơi mở miệng: “Ta đã nói với bà mối, tiểu nữ đã sớm đính hôn, cuối tháng sắp thành hôn, ý tốt của Sở trang chủ ta thay mặt Tề gia cảm ơn.”

“Không phải còn chưa thành thân sao?”

Nói chuyện phải trái với người như vậy đúng là đàn gảy tai trâu.

Tề lão gia nén tức giận: “Lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, cấp bậc lễ nghĩa đã xong rồi.”

“Không có vợ chồng chi thân sẽ không tính, ta nhất định phải cưới Thái Vân.”

“Ngươi làm như vậy ta ăn nói thế nào với Vương gia.”

“Ta bồi thường sính lễ gấp trăm lần.”

Buồn cười, Tề gia thiếu tiền sao.

“Ta cùng với Vương lão gia đã có giao tình vài mươi năm, làm sao mở miệng.”

Phượng mâu híp lại, “Ý của ông là..... dù mọi người chết hết, ông cũng sẽ không mở miệng?”

Phượng thức tư duy quả nhiên không giống người thường.

Tề Vân Đình bồi vì lần đó được cứu mạng ở cầu treo, không tiện mở miệng lại không thể không nói: “Ăn cứu mạng của Sở trang chủ chưa báo, tại hạ vốn không nên nhiều lời, nhưng có một chuyện không rõ, vì sao Sở trang chủ nhất định phải cưới xá muội?”

“Thích.”

Nhắc tới Thái Vân, ánh mắt hắn lại dịu dàng một chút.

“Ngươi..... từng gặp nó?”

“Đương nhiên.”

Tề Vân Đình nhìn về phía phụ thân, Tề lão gia rồi rầm nhũm mày: “Sở trang chủ có thể là nhận sai người, như vậy đi, kêu Thái Vân đi ra, ngươi và nó gặp mặt nói chuyện.”

“Được, ta trực tiếp hỏi nàng, nếu nàng nói không muốn, ta tuyệt không cưỡng cầu.” Lời nói tràn đầy tự tin.

Thái Vân đi phía sau mẹ, hận nghiêng răng, Sở Nhất Nặc chết tiệt, ta gặp ngươi khi nào, còn muốn cùng ta gặp mặt nói chuyện, giống như ta với ngươi tự định chung thân. Vừa rồi ánh mắt sắc bén của mẹ hận không thể chém ta làm ngàn mảnh, lát nữa ta sẽ trả thù ngươi.

Vào tiền sảnh, Thái Vân đứng sau mẹ, nhìn trộm nhìn về phía Sở Nhất Nặc, nhưng gặp phải ánh mắt nóng bỏng của hắn, sợ tới mức nhanh chóng cúi đầu.

Nổi giận, toàn thân Sở Nhất Nặc tan mát hơi thở lạnh như băng: “Không phải ta chưa từng gặp Thái Vân, cần gì tìm người giả gạt ta.”

Gi?

Người Tề gia toàn trường sững sốt.

Tề lão gia như trút được gánh nặng: “Xem ra Sở trang chủ nhận sai người, đây thiên chân vạn xác là tiểu nữ Thái Vân, người ngươi muốn tìm không ở nhà của ta. Sở trang chủ hỏi thăm rõ ràng, lại đến nhà khác cầu hôn đi. Vân Đình, thay ta tiễn khách.”

Hân Duyệt thấy bọn họ đi xa, thăm dò nhìn thấy đại sảnh chỉ có Tề Vân Đình và Sở Nhất Nặc, mới ôm thỏ trắng nhỏ vào nhà.

“Mời Sở trang chủ đi cho, người ngươi muốn tìm không ở Tề gia.” Tề Vân Đình đi vòng qua cái ghế, chuẩn bị tiễn khách.

Sở Nhất Nặc như cũ không nhúc nhích: “Ta chính mắt thấy nàng vào cửa lớn Tề gia.”

Nàng nhẹ nhàng bước qua cửa, đến cạnh Sở Nhất Nặc, bốn cột nói: “Sở Nhất Nặc, nghe nói ngươi cầu hôn Thái Vân, ta giúp ngươi nói tốt rồi đó.”

Ánh mắt Sở Nhất Nặc nháy mắt lại nhu hòa, có vẻ mừng rỡ.

Tề Vân Đình bị một màn trước mắt dọa sợ, bọn họ sao lại quen biết?

“Vân Đình chàng xem, con thỏ nhỏ này có giống con chúng ta thấy ở Thương Châu không?”

Nàng nhẹ nhàng nâng con thỏ nhỏ lên, dùng lông tơ mềm mịn của nó cọ hai má hắn.

Ánh mắt Sở Nhất Nặc chợt biến đổi, vì sao nàng lại tựa vào trước ngực hắn thân thiết như vậy?

Tề Vân Đình mất lạnh nhìn, mỗi một biểu tình rất nhỏ đều thu vào đáy mắt.

Hân Duyệt đột nhiên nhớ tới cái gì: “Chúng ta trở về phòng đi, ta có một bí mật muốn nói cho chàng.”

Tuy rằng nàng ôm bả vai Tề Vân Đình, kiễng mũi chân để sát vào bên tai hắn, có điều Sở Nhất Nặc vẫn nghe được.

Trở về phòng?

Về mặt thay đổi bất ngờ làm cho Tề Vân Đình không thể không nghĩ ngợi, hần vung tay hất văng con thỏ nhỏ vô tội, cầm chặt cổ tay Hân Duyệt, giận dữ hét: “Người người muốn kết hôn là nàng.”

“Tay của ta..... muốn gãy rồi.” Hân Duyệt đau kêu lên.

“Buông nàng ra.”

“Thê tử của ta còn không tới phiên người khác lên tiếng.”

Sở Nhất Nặc nhanh chóng nhìn chăm chăm Hân Duyệt: “Nàng, nàng không phải Thái Vân, nàng là.....”

Tề Vân Đình hằm hừ buông tay ra, Hân Duyệt xoa cổ tay sưng đỏ, chẳng hiểu gì nhìn về phía Sở Nhất Nặc: “Ta đương nhiên không phải Thái Vân, ta nói với người ta là Thái Vân khi nào?”

“Thái Vân tiểu thư, Thái Vân tiểu thư, Tiểu Thúy người tìm được chưa.” “Vẫn chưa, nghe nói Thái Vân tiểu thư đi ra ngoài tìm thiếu nãi nãi, đã không thấy tăm hơi.” “Được rồi, ta cần phải trở về, có người đang tìm ta, gặp lại sau.” Hân nhắm mắt nhớ lại, đứng rồi, nàng chưa nói chính mình là Thái Vân, chỉ nói có người tìm ta, vậy nàng không phải Thái Vân, mà là..... Đại thiếu nãi nãi.

Khó trách bên cầu treo, nàng và Tề Vân Đình chung một chỗ, khó trách nàng nói người đưa ta trở về đi, bằng không Tề Vân Đình sẽ sốt ruột. Lúc ấy còn cảm thấy nàng nghịch ngợm, vậy mà gọi thẳng tên đại ca.

Thì ra..... Như thế.

Sở Nhất Nặc oán hận nhìn về phía Tề Vân Đình, ánh mắt lạnh như lưỡi dao; Tề Vân Đình nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Sở Nhất Nặc, lửa giận ngút trời.

Hân Duyệt bất chấp cổ tay mình đau đớn, nhìn xem hai người tùy lúc có khả năng bùng nổ, nếu thật sự sống mái với nhau, chỉ sợ Tề Vân Đình đạo hạnh không đủ, chỉ có thể liều mạng đánh bom cảm tử thôi

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chiến tranh lạnh

Hân Duyệt tiến lên từng bước, che trước người Tề Vân Đình. “Sở Nhất Nặc, người nói rõ ràng, chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Cư nhiên, lại, là, phụ nữ có chồng.” Hân nghiêng răng nghiêng lợi, không biết những lời này là trả lời Hân Duyệt hay là nói cho chính mình nghe.

“Tránh ra.” Tề Vân Đình đẩy Hân Duyệt ra, đương nhiên hần không hài lòng việc bị che chở sau lưng nữ nhân.

Nhìn hai mắt đỏ ngầu của hần, Hân Duyệt mới nhớ tới mối hận đoạt vợ xưa nay vẫn sánh ngang với thù giết cha, gọi là không đội trời chung.

Hai người từ từ tới gần, đều là bộ dạng lửa hận ngút trời, hận không thể xông lên mà chém giết nhau.

“Hiểu lắm, hiểu lắm thôi mà.” Dùng hết sức bình sinh xông lên ôm lấy thắt lưng Tề Vân Đình. Điên rồi, đúng là điên rồi, chàng không biết chàng không phải đối thủ của hần sao.

Hần cúi đầu tức giận trừng mắt nhìn nàng: Không cần nàng lo.

“Sở Nhất Nặc, người đây không phải hại ta sao, uống công ta xem người là bằng hữu, sao người lại đến phá hoại gia đình ta.”

Sở Nhất Nặc khoe miệng vô lực run rẩy, lộ ra tín hiệu nguy hiểm.

Hân Duyệt cảm giác thân mình nhẹ nhàng bay đến phía sau, hần nhìn thẳng ánh mắt Sở Nhất Nặc.

Trong không khí tràn ngập mùi chết chóc, Vân Hải cảm giác không khí không đúng, lặng lẽ tới gần cửa sổ.

Nhìn bên này, nhìn bên kia, meo meo, ta nên làm cái chi bây giờ?

Hân Duyệt đành phải từ phía sau ôm chặt lấy Tề Vân Đình, uy hiếp: “Chàng lại bỏ ra ta, ta cũng chỉ còn cách ngăn cản hần.”

Cũng dùng cách này ngăn cản sao?

Tề Vân Đình dừng bước, đứng thẳng thân người.

Ha ha, có tác dụng, “Hắn không nói, vậy để ta nói, ta cùng hắn chỉ gặp nhau có hai lần, tổng cộng cũng chưa nói được mấy câu. Ta cũng không nói tên của mình, không biết sao hắn lại hiểu lầm, cho rằng ta là Thái Vân.”

Tề Vân Đình quay đầu hung hăng liếc mắt trừng nàng: “Chỉ gặp nhau hai lần, hai lần còn ít sao? Tổng cộng cũng chưa nói mấy câu, vậy là nàng chưa nói đủ có phải hay không, vậy nàng nói đi, nói trước mặt ta này.”

Mẹ nó.....

“Ta không phải cố ý gạt của chàng, là vì..... Không phải chỉ là việc nhỏ thôi sao, ta với hắn cũng chẳng có gì.” Nàng tội nghiệp nói.

“Người ta đã đến cầu hôn, nàng còn muốn thế nào?” Hắn gầm nhẹ.

“Ta..... Ta cũng không biết đây là chuyện gì mà, chẳng lẽ ta cứ để mặc hay sao?”

“Nàng..... tự nàng gây ra.”

“Vân Đình, ta cam đoan, ta chỉ yêu một mình chàng, chưa từng có suy nghĩ khác. Ta là vô tội, không tin chàng cứ hỏi Sở Nhất Nặc.”

Ôi chao? Người đâu?

Gắt gao ôm hắn, sợ hắn bị thương; Liều mạng giải thích, sợ hắn hiểu lầm; Hừ! Ta còn phải ở lại xem hay sao? Sở Nhất Nặc lướt bay trên không, cái giận vuốt ve một con chim nhỏ.

Tề Vân Đình nổi giận ùng ùng đi đến thư phòng, Hân Duyệt ở phía sau vén vạt áo bị hắn tha đi.

Trên đường gặp phải hạ nhân, đây là có chuyện gì?

Tuy nói đại thiếu gia và thiếu nữ có không ít chuyện thú vị, có điều chuyện hôm nay lần đầu mới thấy.

Mặt đại thiếu gia cũng tái đi, trên trán gân xanh nổi lên, cặp mắt đỏ rực kia thật đúng là vạn lục tung trung nhất điểm hồng mà (*một điểm đỏ giữa vạn lá xanh), làm cho khuôn mặt trở nên lạnh điêm vô cùng.

Thiếu nữ cúi cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vân Hải đại khái hiểu ra chân tướng, loại chuyện này, không thể khuyên can gì được. Trước kia cũng chịu như vậy, lần này đúng là đã nhỏ lòng trên đầu đại ca, ha ha, có trò hay để xem.

“Rầm” Cái bàn mạnh run lên, ánh mắt ăn thịt người của Tề Vân Đình đảo qua:

“Lần đầu tiên?”

Cái gì? Lần đầu tiên? Hôn môi? Lên giường?

“Lần đầu tiên không phải ở Dương Châu sao, ngày đó hai ta.....” Ánh mắt phẫn hận trừng tới.

“A, chàng nói hôn môi sao, lần đầu tiên hình như là ở suối nước nóng ở Tế Nam, à không, ở Đức châu cũng có, a, không đúng, là ở trên lưng ngựa, không được trách ta, là chàng chủ động mà.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của nàng, Tề Vân Đình hận không thể cho nàng một cái tát. “Lần đầu tiên gặp mặt hắn.”

“A, chàng đang nói hắn à. Là lúc chàng ra ngoài, ta rất nhớ chàng, tâm trạng cũng không tốt, sau đó lúc đến miếu dâng hương, một mình ra ngoài đi dạo, đúng dịp gặp được hắn, cùng nói mấy câu mà thôi.”

“Nói cái gì, một chữ cũng không cho thiếu.”

Hân Duyệt bất đắc dĩ thở dài, đem đôi thoại của mình và Sở Nhất Nặc đem đó thành thật kể lại.

Tức giận của Tề Vân Đình ổn định một chút, “Lần thứ hai.”

Nàng đành phải một năm một mười kể rõ chuyện ở Nhất Nặc son trang.

Hân Duyệt không hiểu nhìn mặt hắn từ tái nhợt biến thành xanh lét, “Ta bảo đảm không nói dối. ”

“Còn đánh đàn ca hát, nàng cũng chưa từng hát cho ta nghe bài nào đâu. Tề Hưng.” Hân hướng ngoài cửa rống to: “Đem đồ dùng sinh hoạt của ta dọn lại đây, từ hôm nay trở đi ta sẽ ở thư phòng.”

“Tề Hưng, ngươi dám đi ta đánh gãy chân của ngươi.”

“Còn không mau đi, không cần đầu nữa phải không.”

Hạ nhân khó làm mà, Tề Hưng sờ sờ đầu, giống như thứ này so với chân quan trọng hơn một chút. Xem ra trận này tự nhiên nào loạn lên, lại đòi ở riêng rồi.

Tề Hưng đến Noãn Ngọc đình dạo qua một vòng, không rõ đại thiếu gia nói đồ dùng sinh hoạt là thứ gì. Trước kia đại thiếu gia vẫn ngủ ở thư phòng, cái gì cũng không thiếu mà. Cuối cùng đành phải lấy tượng trưng vài bộ quần áo.

“Ta cùng hân thật sự cái gì cũng không có, chàng không tin ta sao?” Hân Duyệt thật sự rất uất ức.

Tề Vân Đình lạnh lùng nhìn nàng một cái, phiền não đẩy nàng ra khỏi cửa.

Hân Duyệt ngậy người nhìn cửa thư phòng đóng chặt, yên lặng xoay người đi khỏi.

Nàng viết một phần nhật ký chiến tranh lạnh, đó là sau khi Tề Vân Đình ra ngoài, một mình nàng nhàm chán nên tập viết chữ bằng bút lông. Trong nhật ký kể lại tình hình chiến đấu cam go lúc này, về sau Tề Vân Đình thấy được, đưa ra đánh giá là: Ăn no rồi việc.

Chiến tranh lạnh [ngày đầu tiên]

Buổi tối, ta trần trọc khó ngủ. Không quen ở thư phòng, chàng ngủ được sao, có nhớ ta hay không. Trước kia cãi nhau, không phải chỉ một canh giờ là chàng chủ động cầu hòa, lần này, ta biết chàng thật sự tức giận. Nhưng mà, ta cũng là khổ không nói nổi mà, Sở Nhất Nặc kia ta đối với hân chẳng có chút ý tưởng nào, ai biết hân bị thần kinh gì tự dưng đến cầu hôn.

Ta cứ chờ là được, nhất định chàng cũng không ngủ được, nói không chừng lập tức tới tìm ta. Đến lúc đó, ta sẽ từ từ làm khó chàng, vậy mà lại dám đuổi ta ra ngoài.

Chiến tranh lạnh [ngày hôm sau]

Hôm nay là chiến tranh lạnh thiệt rồi, cả ngày không gặp mặt. Tối hôm qua, ta một đêm không ngủ, chàng cũng không tới. Hôm nay, tuy rằng ta rất muốn đi tìm chàng, nhưng ta không thể. Kiên trì, kiên trì nhất định thắng lợi.

Ta cũng không tin Tề Vân Đình chàng có thể chịu đựng được.

Chiến tranh lạnh [ngày thứ ba]

Ngày ăn không ngon ngủ không yên thiệt con mẹ nó không phải dành cho người mà.

Ta hỏi Tiểu Nghiên: “Ngươi nói ta nên đi tìm chàng sao?”

Kỳ thật ta biết nàng đã sớm hận không thể lôi ta tiến lên, quả nhiên nàng nói: “Thiếu nãi nãi, trước kia đều là đại thiếu gia dỗ dành người, lần này xem ra ngài rất tức giận, người đến dỗ dành ngài đi.”

Tuy rằng nàng cũng không biết nguyên nhân chúng ta chiến tranh lạnh, nhưng nàng lại nhất quyết cho là ta sai. Vì thế ta nể nàng, trước kia có phải đối xử quá tốt với nàng hay không. Nàng ta lại khóc, kiên định biểu đạt quan điểm của mình, cuối cùng lại nói mình vì nghĩa diệt thân.

Kỳ thật ta biết nàng cũng sốt ruột, cũng là lo lắng cho ta, về phương diện khác là vì Tề Hưng, tiểu nha đầu này tâm sự gì cũng viết trên mặt, ai lại không nhìn ra.

Tề Vân Đình hai ngày nay nhìn ai cũng không thuận mắt, từ chường quầy cho đến tiểu nhị trong các cửa hàng đều lo lắng đề phòng, bởi vì đại thiếu gia hai ngày nay cực kỳ khó chịu, trời chưa sáng đã đi thị sát, kỳ thật nói đúng hơn là vạch lá tìm sâu.

Trong Tề phủ lại càng không cần nói, bọn hạ nhân hận không thể đi đường vòng. Khó nhất chính là Tề Hưng, dựa vào tình nghĩa giữa hân và Tề Vân Đình, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

Chuyện Sở Nhất Nặc cầu hôn lại có người truyền miệng, hân muốn tìm một cô gái tên là Thái Vân, kết quả tìm lắm, Tề Thái Vân không phải người hân muốn tìm, vì thế hân đi rồi, đi đến nơi khác tìm người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mệt chết ta

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Nhật kí chiến tranh lạnh

Ta ngắm nhìn ly trà đã cạn trên bàn, suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ. Một ngày không gặp, như cách ba thu. Nhớ đến nỗi tim gan ta đều ngứa ngáy khó chịu, Kê không có lương tâm kia cũng không đến gặp ta. Đi tìm hân, không được, ta và Sở Nhất Nặc vốn không có gì, nếu ta đi tìm hân thì chứng tỏ ta sai hay sao.

“Rằm” Chén trà lật ngang, lăn vòng trên bàn.

Có một vĩ nhân đã từng nói sợ gì đảo ngược mà nhìn, nói rõ hơn chính là: Đặt mình vào hoàn cảnh của người ta.

Nếu Tề Văn Đình ở trên núi cùng một tiểu cô nương ngắm trăng tâm sự, còn hợp tấu đàn hát say sưa, ta đây sẽ -- xoi tái hân.

Nếu người ta đòi chết đòi sống gả cho hân, mà hân lại nói hân và nàng ta trong lúc đó không có gì, ta sẽ tin tưởng sao?

Đương nhiên.

Ta có tức giận không?

Đương nhiên.... Ta sẽ bị tức chết.

Nghĩ như thế, trong lòng như được khai sáng.

Đi tìm hân..... Đi tìm hân.....

Khi ta ngồi trong thư phòng lồi dê trong thôn ra đếm hết một lần, hân mới đập hoàng hôn trở về.

Tích tắc mới nhìn thấy ta, trong mắt dường như lộ vẻ vui mừng, khi ta xoa xoa mắt nhìn kỹ lại, hân lộ ra vẻ mặt lạnh lùng bước đến gần.

Ta mang chân chó* đứng dậy nhường chỗ ngồi, rót một ly trà cho hân. (*chân chó ý nói nịnh bợ)

Người ta sờ ly trà một cái, nói: “Nguội rồi.”

“Chờ chàng lâu như vậy, có thể không nguội sao, trời nóng như vậy uống chút trà lạnh thì đã làm sao.” Ngoài miệng than thở như vậy, nhưng ta còn không có khá phách đi pha một bình trà nóng.

“Quá nóng.”

Nè, đại gia, lần này cả ly trà chàng còn chưa sờ tới.

Ta tốt tính rót hai ly trà vào nhau, cung kính dâng lên. “Thiếu gia mời dùng.”

“Đầy quá rồi.”

Ta khinh, tên chân chó nhà nguoi, ta bùng lên một hơi uống hết nửa chén, hàm hừ đặt cộp xuống bàn, có muốn uống hay không.

Hân bùng nửa ly trà còn lại uống một hơi cạn sạch.

Thấy không, đây chính là tên thích bị coi thường.

Hân vui đầu vào tính sổ sách, bàn tính dùng rung động.

Ta cầm quạt tròn nhỏ đứng phía sau quạt cho hân, mát mẻ chút còn có thể hạ sốt, ha ha!

“Hát cho ta nghe.”

Ặc, ca hát ư, được.

Em nghe thấy giọng nói của anh

Có cảm giác rất đặc biệt

Khiến cho em không ngừng nhớ thương, không dám lại quên anh

Em nhớ rõ có một người

Vĩnh viễn tồn tại trong lòng em

Cho dù chỉ có thể tưởng nhớ anh như vậy

Nếu thật sự có một ngày

Giấc mơ tình yêu thành hiện thực

Em sẽ cố gắng gấp bội phần

Đổi tốt với anh vĩnh viễn không thay đổi

Mặc kệ đường có xa xăm cách trở

Nhất định sẽ biến nó thành sự thật

Em sẽ nhẹ nhàng thì thầm bên tai anh

Nói với anh...

Em yêu anh như chuột yêu gạo

Mặc kệ có bao nhiêu mưa gió

Em vẫn yêu anh không bao giờ đổi thay

Làm ơn! Người ta hát bài chuột yêu gạo, cũng không phải sói yêu dê, quý ngài sao lại nhìn ta bằng ánh mắt sói nhìn dê như vậy.

“Nàng hát cho hấn nghe bài này?”

Hấn? Ai vậy?

“A, chàng nói Sở Nhất Nặc? Đương nhiên..... Không phải bài này, ta hát Tiểu ngạo giang hồ.”

“Hát.”

Bất đắc dĩ ta phải hát tiểu ngạo giang hồ lại một lần.

Hấn mạnh đẩy đồng sở sách kia ra, tức giận nói: “Tiểu ngạo giang hồ không phải là giấc mộng của nàng sao, đi đi, sao nàng không đi tìm hấn, võ công của hấn vô địch thiên hạ. Nàng còn tìm đến ta làm gì?”

Đồ quỷ hẹp hòi.

“Vậy ta đi nha, đi thiệt đó nha.” Ta lui về phía sau hai bước, quả nhiên hấn khản trương gồng cứng người, hơi hơi nghiêng đầu muốn nhìn.

Ta cười ha ha bỏ nhào lên lưng hấn, hôn lên mặt hấn một ngum thật kêu, “Ta mới không đi đâu, đời này đã xác định là chàng rồi.”

Hấn thờ dài, người cũng thả lỏng: “Sao ta lại cưới một người vô lại như vậy.”

“Sao ta lại gả cho một tên quỷ hẹp hòi như vậy.”

Hấn quay đầu tìm tìm kiếm kiếm, ta nhiệt tình hỏi: “Tìm cái gì, ta tìm giúp chàng.”

“Dây thừng.”

“Tìm dây thừng để làm chi?”

“Để treo nàng lên.”

Treo lên cây để đánh sao?

Ta phải chạy cho nhanh.

Rùng mình nhật kí ngày thứ tư

Nếu nói ngày hôm qua Tề phủ báo một tin tức ít được quan tâm, đại thiếu nữ nãi nãi vậy mà sau khi cãi nhau lại chủ động tìm đại thiếu gia cầu hòa, hôm nay lại báo một tin tức đáng chú ý hơn: Nhị thiếu nữ nãi nãi có thai. Lúc này là đại phu chẩn đoán chính xác, xem ra thuốc của Nhị di nương cũng không vô ích.

Ta cười thầm, may mắn hôm qua ta đã đi đỡ ngọt Vân Đình, nếu hôm nay mới đi tìm hấn, mọi người đều sẽ cho rằng ta vì chuyện này mà chột dạ.

Kỳ thật ta căn bản cũng không quan tâm.

Lúc mang lễ vật chúc mừng đến phòng Thu Suong, Nhị di nương đang vênh vác tự đắc chỉ huy bọn hạ nhân làm này làm kia. Thấy ta liền bày ra nụ cười cao quý: “Ôi, nghe nói đại thiếu nãi nãi hai ngày nay bận rộn, lại có thời gian đến thăm đứa nhỏ nha.” Bà ta cố ý nhấn mạnh chữ đứa nhỏ, ta đáp lại bằng nụ cười ngây thơ: “Đúng vậy, hai chúng ta một vợ một chồng, cũng không có người tranh giành tình cảm, ngày rất nhàn chán, thời gian rỗi cũng nhiều.”

Bà ta cho ta một ánh mắt lạnh thấu xương, ý tứ là ta chống mắt lên xem người càng rõ được bao lâu.

Ta mỉm cười lắc lắc đầu: Từ trước tới giờ ta đâu có càng rõ.

Người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất phạm người.

Ta không ngờ, tất nhiên biết được người có trọng lượng nhất trong phủ là ai -- Tề Vân Đình.

Lão gia tuổi tác đã cao, bệnh nặng quần thân, thân thể lão phu nhân cũng không tốt cho nên chỉ phụ trách việc ngoại giao cùng những việc lớn trong nhà, Nhị di nương mới có cơ hội quản gia.

Trụ cột chính trong nhà là Tề Vân Đình, trong trong ngoài ngoài không ai không sợ hấn.

Trừ bỏ ta.

Cho nên nếu ta muốn đoạt quyền thì rất dễ, có điều ta không phải Vương Hi Phượng*, không có ham muốn kia. (*Nhân vật trong Hồng lâu mộng)

Tề Vân Đình là một đại hiếu tử, cho nên cường điệu bắt ta phải tôn kính cha mẹ, bởi vì dưới sự nuông chiều của hấn, chỉ cần ta vẫy tay một cái, sẽ có vô số chó săn chạy tới, cần chi quyền lực của đại phu nhân hay nhị phu nhân.

Trừ phi hấn không còn thương ta, nhưng mà hấn làm được sao?

Cũng may ta không có ham thích quyền thế.

Tiếp theo cứ đi đỡ dành hấn thôi, ai làm cho ta không có chàng thì không ngủ được chứ.

Lúc ta bung bánh đậu xanh bách hợp vào, hấn đang vui đầu tính sổ sách. Nghe tiếng cửa phòng mở, ngay cả đầu cũng không ngược lên.

“Đây là ta đi theo má Ngô học, làm một canh giờ đó, Vân Đình chàng ném thư đi.”

“Không ăn.”

“Vậy ta giúp chàng mài mực.”

.....

“Nghiên mực cũng bị mài thùng rồi.”

“A, vậy ta quạt cho chàng.”

.....

“Nàng quạt một chút gió cũng không thổi đến ta.”

“Vậy ta giúp chàng sắp xếp sổ sách.”

.....

“Trên mặt ta mọc cỏ sao? Sao lại nhìn chăm chăm như vậy?”

“Ta đang quan sát, vì sao chàng không giương mắt lên cũng biết mọi hành động của ta.”

Vì thế hấn nâng mắt lên cho ta một cái nhìn xem thường.

Không phải là tính sổ sách sao, ta có học toán, từ nhỏ đã học tính nhẩm.

Thuận tay lấy một cuốn sổ sách, nhẹ nhàng lật xem một lần, “A, trang này tính sai rồi, những trang khác thì đúng.”

Hấn bán tín bán nghi lục cọc gậy bàn tính, lúc ngẩng đầu trong mắt đã có chút tán thưởng.

Vì thế ta kêu ngạo không chút do dự: “Sao hà, phục chưa. Người vợ vừa xinh đẹp, lại thông minh, lại còn không tranh với đời ôn nhu hiền thực như ta biết kiếm ở đâu. Đời này gặp được ta là do chàng kiếp trước tu một ngàn năm mới có được, chàng nên.....”

“Đi ra ngoài.”

Sao lại trừng mắt như vậy, đi thì đi.

Ta ra ngoài đóng cửa lại, cẩn thận trốn dưới cửa sổ nghe lén.

Quả nhiên hấn đây bụng oán niệm, còn đem bút lông ném tới trên cửa. “Bảo nàng đi nàng lại đi luôn, bình thường nàng cũng không nghe lời như vậy. Hừ! Nói không ăn nàng liền đặt luôn ở đây, không biết dứt một ngụm sao? Thật là, còn ôn nhu hiền lành. Thật khó ăn, tay nghề dở như vậy. Cũng chỉ ta mới có thể nuốt được, cho chó nó cũng không ăn.”

Ta vội vàng che miệng lại, không để mình cười ra tiếng. Có thể là hấn cũng biết được mình nói chuyện rất buồn cười, có lẽ là ăn xong rồi, tóm lại ta nghe được tiếng hấn đặt chén vào khay.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nhật ký chiến tranh lạnh ngày thứ năm

Trận chiến tranh lạnh trường kỳ này ta chuẩn bị hôm nay chấm dứt.

Ta nhìn bát không hỏi hấn: “Canh đậu xanh bách hợp ăn ngon không?”

“Khó ăn như vậy ta mới không ăn đâu, đồ rồi.”

“Đồ rồi? Vậy làm sao chàng biết là khó ăn.”

“Nhìn thấy là biết rồi.”

“A, cũng đúng, tay nghề của ta dở như vậy, chỉ sợ chó cũng không ăn.”

Hả? Lời này có chút quen tai. Hấn sững sốt.

Thừa dịp hấn đang ngây người, ta tiến vào lòng hấn, ngồi trên đùi, đem đầu lưỡi thâm nhập vào miệng hấn. Khi hấn bắt đầu đáp lại, ta lại dứt ra: “Gạt người, trong miệng chàng có mùi bách hợp, còn nói chưa ăn.”

“Nói bậy, ngày hôm qua ăn, hôm nay làm sao lại còn mùi vị gì.”

Ta xấu xa cười, hấn biết mắc mưu liền ném ta xuống ghế.

Hôm nay ta làm món sớ trường trái cây đá bào, ở thời tiết oi bức này là thích hợp nhất.

“Ăn không?” Ta múc một muỗng nhìn hấn.

“Không ăn.”

Ta một ngụm một ngụm ăn ngon lành, hấn đang tiếp tục phần đầu cùng đóng sổ sách.

Ai đang dỗ dành ai

Lúc trái cây đá bào còn lại phân nửa, hấn rót cục cũng mất kiên nhẫn, trừng mắt nhìn ta liếc mắt một cái, “Khụ!”

“Muốn ăn?”

.....

Ta múc một muỗng đưa đến bên miệng hấn, hấn làm vẻ mặt không tình nguyện nuốt xuống.

Vì thế, mỗi người một ngụm luân phiên ăn đá bào, “Vân Đình, chàng xem ta thương chàng nhiều chưa kia, lúc múc cho chàng cũng múc nhiều hơn một chút.”

“Mấy ngày nay chàng không trở lại Noãn Ngọc Đình, hoa hồng chúng ta trồng trước cửa sổ đã nở rồi.”

“Vân Đình, ta có một vấn đề muốn hỏi chàng, sổ sách của hiệu cầm đồ chàng đã quên ba lần, khó tính như vậy sao?” Hay là không yên lòng?

Hắn buồn bực bỏ lại sổ sách lên bàn, nhìn bên ngoài trời đã tối đen.

Ta đứng dậy kéo tay hắn: “Vân Đình, chàng theo ta trở về đi, một mình ta ngủ không được, chàng xem mắt của ta sưng lên rồi. Ta thấy mắt chàng cũng vằn đỏ, có phải ngủ riêng nên ngủ không ngon?”

“Ta phải thức đêm tính sổ, nào có rảnh rỗi như nàng vậy?”

“Trở về đi, ta nhớ chàng, nhớ nhiều lắm.” Ta dùng sức muốn kéo hắn đứng lên.

Hắn lại vững như Thái Sơn: “Dù sao ta sẽ không trở về, tự nàng về đi.”

Ta ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới hắn sẽ cự tuyệt.

Cánh tay vô lực buông xuống, ta cắn môi cúi đầu nhìn mũi chân. Là ta hiểu hắn quá ít, hay là ta tự tin thái quá rồi?

Ta nhanh chóng xoay người lại lao ra cửa, tựa hồ nhìn thấy hắn vương tay ra, nhưng ta đi nhanh quá, hắn không bắt kịp.

Bên ngoài sấm chớp vang trời, ta chạy như điên trở về phòng, gục trên giường. Tiểu Nghiên theo vào, giúp ta cởi hài, đắp chăn. Ta bảo nàng đi ra ngoài, sau đó lấy gối đặt trên đầu, ta không muốn nghe tiếng sấm, tiếng mưa rơi, không muốn nhớ lại lời hắn nói.

Sợi mưa mỏng manh ngăn không được mưa đêm rét lạnh, dường như mơ thấy hắn ôm ta vào lòng. Ta không giẫy ra khỏi hắn được, lại luyến tiếc sự ấm áp này, cuối cùng ta thuận theo dựa vào người hắn.

Ấm áp, buồn ngủ càng sâu, không muốn mở mắt ra, sợ tỉnh lại liền khó có thể đi vào giấc ngủ.

Chiếc hôn ẩm ướt đậu lại trên mặt, trên cổ, “Năm mơ thật tốt.” Ta nỉ non.

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ngốc quá, mau ngủ đi, haizz! Cuối cùng có thể ngủ ngon rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Nhật ký chiến tranh lạnh ngày thứ sáu

Mỗi ngày đều có tin tức mới, sóng sau đập sóng trước.

Cơm chiều xong ra ngoài hoa viên tản bộ, phía trước có hai bà tử vội vàng đi qua, đụng vào vai của ta. Tiểu Nghiên kinh hô: “Các người mất bị mù sao?”

“Ô, thì ra là đại thiếu nãi nãi, chúng ta đang vội cảm hải đầu hồ qua cho Nhị phu nhân, tiểu nhân cáo lui.”

“Hừ! Ngay cả tiếng xin lỗi cũng không nói, thật sự là hơi quá đáng.” Tiểu Nghiên nhìn bóng dáng bọn họ, tức giận gợn chân.

Hai người tránh ra vài bước, trong phạm vi ta có thể nghe được nói: “Ngông cuồng cái gì, không nghe nói sao, chi thứ hai có thai, có khả năng là đích tôn đó, đại thiếu gia mấy ngày nay đều ngủ ở thư phòng. Lão phu nhân đã tìm đại thiếu gia nói chuyện, nói là muốn nạp thiếp đó.”

“Thì đó, nhị thiếu nãi nãi cũng coi như xuất thân dòng dõi thư hương, cô ta ư, còn không phải chỉ là dân đen giống chúng ta, nếu không phải lúc trước cha mẹ tham tiền ai lại đem mạng con gái mình ra thử. Nói không chừng đại thiếu gia nạp thiếp thân phận so với cô ta còn tôn quý hơn.”

“Đúng vậy đúng vậy, người đời đều là có mới nói cũ, đã không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, lại không được mẹ chồng thích, chờ người mới vào cửa, liền sống không bằng chết.”

Tiếng bước chân đi xa.

Tiểu Nghiên nói: “Thiếu nãi nãi người càng hiền lành, bọn họ lại càng khi dễ người.”

“Người xem ta giống người rơi vào cảnh khốn cùng sao?”

Thôi không nhìn góc áo xanh lộ ra từ phía sau cây cọ, ta bình tĩnh thông dong mang theo Tiểu Nghiên tức giận ngút trời trở về Noãn Ngọc Đình.

Hắn có thể nổi giận với ta, nhưng không có nghĩa là hắn dễ dàng cho phép người khác cũng coi thường ta.

Quả nhiên, không bao lâu, hai bà từ kia hoang mang rối loạn chạy vào quỳ xuống, dùng sức tự vả miệng: “Đại thiếu nữ nãi nãi, chúng ta sai rồi, nô tài có mắt không trông lại va chạm ngài, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết.”

Chế độ cấp bậc ở xã hội phong kiến thật đúng là làm cho ta có chút không quen.

Mặt đều sưng lên.

“Quên đi, các người lui ra đi.”

Đêm lạnh, trăng lên đầu cành liễu.

“Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thi*.”

--- -----làm phiên chút xíu--- -----

Bài thơ Vọng nguyệt hoài viễn của Trương Cửu Linh

Hải thượng sinh minh nguyệt,

Thiên nhai cộng thử thi.

Tinh nhân oán dao dạ,

Cánh tịch khởi tương ty (tư).

Diệt chúc liên quang mãn,

Phi y giác lộ ty.

Bất kham doanh thủ tặng,

Hoàn tâm mộng giai kỳ.

Dịch thơ

Vàng trăng mọc ở biển khơi,

Cùng chung một lúc góc trời soi chung.

Đêm xa ai đó sầu mong,

Thâu canh ai nhớ, mơ màng nhớ ai?

Tắt đèn yêu bóng nga soi,

Khoác lên chiếc áo đượm mùi sương pha.

Khôn đem ánh sáng cho mà,

Ngủ đi trong mộng hoá là gặp nhau.

Nguồn: thivien.net

--- -----mời các bạn đọc tiếp--- -----

Trăng sáng nhô lên cao, vậy mà trời lại đổ mưa.

Ta ngồi bên bàn đá, nâng tay lên cắt đứt chuỗi trần châu đang rơi.

Tiểu Nghiên che dù đi tới, “Thiếu nữ nãi nãi người đang nghĩ gì vậy?”

“Nhớ nhà, nghĩ đến đám bằng hữu của ta.”

Nàng bất an nhìn phía sau ta, nói: “Thiếu nữ nãi nãi hôm nay không đi thư phòng sao?”

“Không đi, ngày hôm qua ta kéo tay cầu khẩn hần như vậy, hần cũng không chịu trở về.”

.....

“Tiểu Nghiên, ánh mắt của ngươi bị sao vậy, lảm la lảm lét.”

Nàng khấn trương đứng thẳng người, liếc nhìn về phía sau, “Thiếu nãi nãi, người thật sự tính bỏ cuộc như vậy sao? Không phải người đã nói đại thiếu gia không chịu nổi sức mê hoặc của người sao, nói không chừng cố gắng chút nữa là thành công rồi.”

“Thiếu nãi nãi, người tính nhận thua sao?”

“Rầm”, ta vỗ tay xuống bàn, “Tiểu nghiên, hôm nay ngươi không cần ở cửa chờ ta, đêm nay ta ở thư phòng chết sống không đi.”

Tiểu Nghiên như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, đứng thẳng dậy nhìn về phía sau ta.

Lúc tiến vào thư phòng, hần đang cúi mặt xuống một nửa đóng sổ sách. Ô, quần áo của hần lại còn ẩm ướt hơn cả của ta, hay là cũng vừa mới tới.

Ba thước là khoảng cách an toàn, không gần cũng không xa.

“Nghe nói chàng chuẩn bị cưới người mới, ta mới biết được chàng đã thích người khác, không cần ta.” Tay cầm bút của hần dừng ở giữa không trung, ta hít sâu một hơi, nói tiếp: “Vốn ta còn nghĩ gen di truyền nhà chàng tốt, có lẽ chúng ta cũng có thể sinh một đôi long phượng thai đáng yêu giống Vân Hải và Thái Vân vậy. Đáng tiếc, nguyện vọng này chỉ có thể để người khác thực hiện.”

Tay hần run dữ dội hơn, trên sổ sách nhỏ lên một giọt mực, dứt khoát ném bút ra ngoài cửa sổ.

“Hy vọng chàng niệm chút tình xưa, để ta mang thứ ta yêu thích đi. Ta đã viết xong rồi, chàng xem xem có được không?” Ta đem tờ giấy đã viết xong đặt trên bàn.

Cánh tay vung lên, sổ sách và tờ giấy trên bàn cùng nhau rơi xuống đất. Hần rống giận: “Vàng bạc trang sức tùy nàng mang theo.”

“Ta cảm thấy chàng vẫn nên xem tờ giấy kia đi.”

Hần đứng dậy gồng cứng người ôm ta vào lòng: “Chuyện kia ta đã từ chối, hơn nữa ta đã nói với mẹ về sau không nhắc tới nữa. Tấm lòng của ta đối với nàng nàng còn không rõ sao, mà nàng đối với ta một chút tin tưởng cũng không có?”

“Vốn dĩ cũng có, nhưng mà hôm qua chàng đã kích ta, đã không còn rồi.....” Ta là người có thù tất báo.

Lừa gạt của hần giảm một chút: “Ngày hôm qua..... Hôm nay ta cũng không trở về, nàng sẽ làm sao?”

Ba chữ không trở về nói như đúng rồi, vậy chàng gia tăng lực trên cánh tay làm chi, ôm ta chặt như vậy, thất lưng cũng gấp gãy rồi.

“Chàng không về đúng không?” Ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta cũng không trở về, hôm nay sẽ ngủ ở thư phòng với chàng, đánh chết cũng không đi.” Ta cười hắc hắc cười vòng tay lên cổ hần, cắn xuống một ngụm.

Sáu ngày, hần cuối cùng cũng nở nụ cười. “Nàng nên nói những lời này sớm hơn.”

Những nụ hôn như mưa không kịp chờ liền ập xuống.....

May mà hần cho ta cơ hội thở dốc, bằng không thật sự là bị hôn mà lũng lây hi sinh.

Khóe mắt thoáng nhìn thấy tờ giấy kia, hần đan cánh tay ôm lấy thân thể của ta, ta há mồm thở dốc úp mặt vào ngực hần, người này một chút cơ hội chiếm tiện nghi cũng không bỏ qua.

Hần dùng mũi chân đá tờ giấy lên, một tay bắt lấy.

“Nói, có ý tứ gì?” Hần nheo mắt lại, dùng trán cọ vào trán ta.

“Vậy còn không hiểu sao?”

“Muốn nàng nói.”

“Ta yêu nhất chính là chàng..... Uhm.....” (edit: hồi nãy bạn Duyệt xin lấy đi thứ mà bạn ấy thích)

Hần bá đạo áp đảo ta lên bàn, hai tay cùng sử dụng, cách lóp vãi mềm mại vuốt ve hai ngọn núi, vật nóng rực phía dưới để ở hoa tâm của ta.

Hai ba lần đã xé mở quần áo, những bộ vị quan trọng như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Yêu thì cùng nhau đi

Ta gãy dựa đứng dậy xé rách quần áo của hắn, “Dựa vào cái gì mỗi lần đều là ta chịu thiệt, đều bị chàng coi sạch.”

“Được, sau này đổi lại nàng coi ta trước.” Việc này người nào đó rất hào phóng.

Xương quai xanh mê người làm cho ta thêm thưởng, lồng ngực tinh trắng phập phồng cuộn sóng..... Ta phải ngắm cho kỹ mới không thiệt thòi.

Hắn bỗng dưng cười, đưa tay định xé luôn những mảnh vải còn sót lại trên người ta.

Ta há có thể cho hắn thực hiện được, nhấc chân lên trên áp chế thân hình, dùng ngón chân vân vê chỗ nào đó đang nổi lên.

Hắn hít mạnh một hơi, tựa hồ không nghĩ tới ta sẽ dùng đến chiêu này.

Không xong, mắt cá chân bị hắn tóm, hay là muốn kéo ta xuống.

Hai chân bị hắn gác lên vai, bàn tay to có vết chai mỏng theo hướng mũi chân dọc về phía đùi ngọc đi tới.

Ta run nhè nhẹ, kẹp chặt hai chân.

&&& của đồng đi qua kẹp đi N chữ &&&

Liếm liếm đôi môi khô khốc: “Đình, ta yêu chàng.”

“Ta cũng yêu nàng, Duyệt Duyệt bảo bối của ta.” Hắn cuối cùng cũng tới, không tiếc dùng sức chạy nước rút.

Một ngày nào đó, ta muốn gây ông đập lưng ông, đầu tiên dụ dỗ hắn máu nóng sục sôi, sau đó một cước đá văng ra: “Bỏ cô nương hôm nay không muốn.”

Thân mình vừa xoay, bên thắt lưng bị hai bàn tay to đè lại, vận động lại không ngừng.

“A, thân thể của Duyệt Duyệt so với miệng thì càng yêu ta hơn.” Hắn thỏa mãn cười, thắt lưng lại càng dùng sức.

Vườn đầu lưỡi liếm giọt mồ hôi bên má hắn, “Ai nói miệng không thương chàng?”

Hắn động thân mạnh, tiến vào nơi sâu nhất.....

Thân mình bị áp chế, nụ hôn lại rơi xuống, tiếng thờ dục bị kẹt lại trong miệng, bên tai vô cùng yên tĩnh.

“Tỉ tách”, tiếng chất lỏng dưới thân rơi xuống.

Nhưng mà, của hắn đều ở tận cùng bên trong, đó là..... Của ta?

Trời ạ.....

Nương theo ánh trăng mờ lung xuyên qua song cửa sổ, ta cố gắng lau.

“Nửa đêm không ngủ, nàng làm gì đó?” Hắn tỉnh lại, có lẽ bởi vì vòng tay ôm lấy khoảng trống, rất mất hứng.

“Ta đang lau bàn.”

“Làm chi cho cực vậy, ngày mai sẽ có người thu dọn.”

“Bị người nhìn thấy, ta biết sống sao đây.” Một mảng ngập nước.

“Mau trở lại cho ta ôm.”

“Chút nữa là xong rồi.” Ta một tay chống lên bàn, một tay kia ra sức chà lau, hơi khô, toàn thân dùng sức mới được.

Hai bàn tay to đặt lên bên hông, thân hình nóng rực lại áp lên.

“A --... Sao chàng lại vào được.”

“Không thích sao?” Một bàn tay lại mò về phía trước cao thấp sờ loạn.

“Người ta đang làm việc, chàng đừng quấy rối.”

“Ta cũng làm việc mà, nằng quấy rối cũng vô dụng.”

“Đi ra ngoài, ai cho chàng vào.” Ta vịn vẹo, lại bị hấn ôm càng chặt hơn.

“Ta đi vào nhà mình còn cần gõ cửa sao? Lại nói, còn không phải nằng dụ dỗ ta.”

“Ta nào có?”

“Cái hông trắng nõn của nằng trước mặt ta xoay đến xoay đi, không phải dụ dỗ thì là cái gì? À..... Cảm giác từ phía sau tiến vào cũng không tệ.”

.....

Khóc không ra nước mắt, người ta vừa lau bàn xong lại phải lau bàn nữa rồi.

Sáng thức dậy không có quần áo, hấn lại đem áo ngoài khoác lên người ta, bộ dạng mặc áo rộng thùng thình làm cho người ta suy nghĩ miên man.

Điểm chết người là hấn cứ nghênh ngang ôm ta trở lại Noãn Ngọc Đình.

Cũng may người trên đường không nhiều lắm. Da mặt người này cũng không phải quá dày.

Ban đầu nghĩ là do hấn nhất thời xúc động nên không tỉnh táo, sau này mới hiểu được thế nào là “Dụng tâm hiểm ác”: Hấn đang chiêu cáo thiên hạ, thấy không, là bà vợ của ta tự mình chạy tới thư phòng, chui vào chăn của ta. Về sau ai còn dám nói ta không có khí phách, toàn phải đổ dành vợ, lúc này ta lại được đổ dành tới thoải mái luôn đó.

Nhìn hấn đắc ý tươi cười, ta hận không thể đá hai chân của hấn, nhưng mà..... Chân mỏi quá, không nâng dậy được.

Buổi chiều, ăn no lại đánh một giấc ngủ trưa, cảm thấy tinh thần toả sáng, ngày lạnh rét cục đã trở lại.

Có khi, ta nghĩ cứ như vậy làm sâu gạo cũng không tệ, để hấn nuôi trắng treo mập mạp. Thỉnh thoảng lại cãi nhau một trận, ngoài mặt tuy là chiến tranh lạnh, nhưng yêu thương trong lòng cũng sẽ không giảm đi chút nào.

Sở Nhất Nặc tới cửa cầu hôn, hấn tất nhiên tức nổ phổi. Nhưng bởi vì không nỡ đánh ta, mắng ta một câu, nhiều nhất cũng chỉ là tự mình chạy đến thư phòng, không chịu trở về mà thôi.

Đêm đó, mọi người tề tụ ở nhà trước ăn cơm, Hân Duyệt nhìn gương xoay trái xoay phải, thay đổi mấy bộ quần áo vẫn không che được dấu hôn trên cổ.

“Che không được thì đừng che.” Tề Vân Đình nhẹ nhàng băng quơ nhìn lướt qua, kéo Hân Duyệt đi ra cửa.

Trên bàn cơm, mọi người đều tự âm thầm đánh giá người khác.

Ai cũng có tâm sự trong lòng.

Nhị di nương vênh vao tự đắc đảo mắt nhìn qua Hân Duyệt, Tề Vân Đình yên lặng cười, gấp cho nằng một khối đậu hũ qua cầu*. (*tên món ăn, chắc giống như bún gạo qua cầu vậy)

Lão phu nhân bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn con, chân mày nhíu lại.

Tam di nương quét mắt nhìn chung quanh cuối cùng dừng ở trên cổ Hân Duyệt, mỉm cười sâu xa.

Thu Sương vẫn che miệng, sợ mình nôn khan ảnh hưởng người khác ăn cơm, nhưng nằng một ngụm cũng ăn không vô.

Hân Duyệt nghĩ: Vân thụ cũng thật là, vợ cũng mang thai rồi, còn không gấp cho người ta được miếng thức ăn.

Thái Vân nghĩ: Nhị tẩu đã mang thai, nhưng thoạt nhìn hai người bọn họ vẫn xa lạ, vẫn là nhìn đại ca và đại tẩu có vẻ thoải mái.

“Vân Đình, con tính ngày nào thì đi?” Tề lão gia lên tiếng.

Hả? Lại phải ra ngoài? Hân Duyệt kinh ngạc ngẩng đầu.

“Để muộn vài ngày nữa cũng được.”

“Ta thấy con vẫn nên lên đường sớm một chút, đi sớm về sớm, trong nhà rất nhiều chuyện chờ con xử lý.”

“Dạ, cha, vậy ngày mai con xuất phát.”

Ngày mai, ngày mai, thật đáng giận, biết mình phải ra ngoài cũng không làm hòa với ta sớm một chút. Người đi thì giỏi rồi, để lại mình ta ở nhà đối phó với bà thím kia.

Giương mắt mình về mặt Nhị di nương, không khỏi rung mình một cái, hôm nay người ta đã nổi bật như vậy rồi. Lần trước là quần áo, lần này còn không biết là cái gì nữa đây?

Tề phu nhân thấy chỉ thứ hai có thai trong lòng có thể không gấp sao?

Không phải Hân Duyệt sợ bọn họ, mà là thật sự cảm thấy những tháng ngày như vậy rất phiền, đấu cùng những bà thím bà bác như vậy, cho dù là thắng hay thua cũng không phải là chuyện về vang gì. Cuộc sống đẹp tươi, sao lại không thể hưởng thụ một cách vui vẻ tự tại?

Non xanh nước biếc, có người yêu bên cạnh, mới là mong muốn của ta.

“Ngày mai chàng phải ra ngoài, để làm gì vậy?” Hân Duyệt cố nén đến trở về phòng mới nhéo lỗ tai hấn.

“Qua Trung thu Thái Vân sẽ xuất giá, ta muốn đi phương bác chọn mua một ít đồ cưới.” Hấn vội vàng cời áo tháo thắt lưng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cua đồng bay, ta phải đuổi theo, ô hô! Xin đừng thúc giục.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tại sao mang nàng đi

“Bao lâu thì về?”

“Rất nhanh, khoảng độ mười ngày.” Hấn tự cời áo, vội tới bên cạnh nàng.

“Mười ngày mà nói là nhanh? Sao chàng lại không nói sớm.”

“Nói sớm? Sao nào, hối hận vì ngủ riêng với ta lâu như vậy sao, phải phạt nàng.”

Ra vẻ ngoan tuyệt ném nàng lên giường.

“Thêm đồ cưới không phải mua này mua nọ sao, mang ta theo đi.”

“Ra ngoài sao có thể mang theo nữ nhân chứ.” Hấn bận rộn trên người nàng.

“Thật sự không mang theo ta?”

“Nàng nói nhiều quá.” Rõ ràng chặt đứt câu chuyện.

.....

Sáng sớm, Tề Vân Đình liền đi ra ngoài gọi người chuẩn bị xe ngựa. Hân Duyệt chuẩn bị cho hấn vài món quần áo thường mặc, gói lại cẩn thận. Nghĩ thế nào, cũng soạn vài bộ quần áo của mình bỏ vào bao.

Mọi người đưa đến cửa, vẫn là vài câu đại loại như, trên đường cẩn thận, đi sớm về sớm linh tinh.

Thái Vân vẫn đỏ mặt, ngượng ngùng ngẩng đầu.

Lam Thố nhìn thấy Hân Duyệt lại phát ra tiếng thở phì phì trong mũi, dù sao hai tháng ở chung, cũng coi như có chút cảm tình với nàng.

Bước đến sò sò lông bờm của nó, “Lam Thố à, phu quân nhà ta lại nhờ ngươi, chiếu cố chàng cho tốt nha.” Hân Duyệt cười đến sáng lạn.

“Ta phải ra ngoài nàng vui vẻ như vậy?” Tề Vân Đình không hồn giận.

“Ha ha, lần trước là ta không hiểu chuyện, hại chàng lo lắng, lần này ta vô cùng vui vẻ, cho chàng yên tâm a. Tiểu Nghiên, đưa hành lý cho Tề Hưng đi.”

Tề Văn Đình trợn mắt liếc nàng, nàng như vậy ta lại càng không yên tâm. Bỗng nhiên thoáng nhìn một chút màu tím, cười khê: “Sao trong bao quần áo của ta lại có quần áo của nàng?”

“Đồ vật riêng tư thôi, để vài món đồ của ta vào cho chàng đỡ nhớ.” Hân Duyệt liếc mắt đưa tình.

Tề Văn Đình xoay người lên ngựa, quất một roi vang dội, “Lên đường.”

“Phu quân đi thông thả, không cần sốt ruột trở về.”

Lập tức bóng dáng cứng đờ, không hồn giật thót vào hông ngựa, mang theo đội ngũ xuất phát.

Bóng dáng đại thiếu gia đã đi xa, thiếu nữ vẫn còn ở tại chỗ thâm tình nhìn về nơi xa, thật sự là phu thê tình thâm mà. Tiểu Nghiên lặng lẽ nghĩ.

“10,9,8..... 2,1.” Thân thể Hân Duyệt theo lời thì thầm vừa dứt thì bay lên trời, lập tức bay đi.

“Quần gia, đi nói cho cha ta biết, lần này thu mua đồ cưới ta mang đại thiếu nữ cùng đi, để nàng giúp Thái Văn chọn những thứ nữ nhân thích.”

Tiểu Nghiên vội vàng ôm bao quần áo màu hồng của mình lên, thầm nghĩ: Thiếu nữ dự đoán như thần.

Hân Duyệt dựa vào ngực hân cười khúc khích.

“Thỏa mãn nàng chưa?” Hân nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiếng vó ngựa khởi, cánh hoa rơi đầy đất.

“Văn Đình chàng xem, con đường này nhìn rất quen, có phải chúng ta đã đi qua?”

“Nàng chưa từng đến đây, chẳng qua đường Lâm Âm này cây cỏ xanh um, nhiều hoa thơm cỏ lạ, rất giống con đường ở Tế Nam chúng ta từng đi qua.”

“Nga, hình như là vậy. Có điều khi đó chàng ôm ta không chặt như vậy, ặc? Sao chàng lại động tay động chân rồi? Có người đến.”

“Ha ha, yên tâm đi, lấy của tu vi võ công của ta, vẫn có thể xác định trong vòng mười dặm không có ai.”

Buổi tối lúc ăn cơm, mọi người tề tụ ở khách sạn. Bọn tiểu nhị nhìn tâm trạng thoải mái của đại thiếu gia, lại nhìn đồ ăn đầy đủ trên bàn, một đám cười híp mắt.

“Đậu hũ rất mềm, chàng ăn nhiều một chút.” Hân Duyệt nhướn mày. Chàng ăn no rồi, cũng đừng ăn ta.

“Có mềm nữa cũng không như.....” Miệng hân mỉm cười tà tà nhìn qua.

“A, được rồi, đồ ăn đã bung lên đủ, nhanh ăn đi.” Máy bàn chung quanh đều là tiểu nhị, cũng không chú ý chút hình tượng.

Hôm nay cùng cười một con ngựa có thể nào không làm người ta nhớ tới lúc trước một đường nam hạ gian nan chứ, Tề Văn Đình lại cảm xúc mênh mông, tựa hồ là muốn báo mối thù thấy được sờ không được trước đây, mỗi khi đến chỗ không người lại muốn ăn một chút đậu hũ (sảm sờ ý), Hân Duyệt quả thực hối hận đã đi cùng hân.

Tắm rửa xong, Hân Duyệt miễn cưỡng nằm dài trên giường.

“Nàng không hỏi vì sao ta mang nàng đi?” Tề Văn Đình tuần tra trở về, ngồi vào bên giường.

“Lo lắng cho ta.” Mặt nàng hướng vào trong, cũng không quay đầu lại.

Im lặng.....1 giây, 2 giây.....

Hân Duyệt đứng dậy bỏ nhào vào bóng dáng kia, “Giận rồi sao?” Ở trên mặt hân hôn một cái.

Im lặng là vàng, có thể được chỗ tốt.

Vậy tiếp tục im lặng.

“Kỳ thật ta biết, chi thứ hai có thai, nhị di nương thật kiêu ngạo. Mẹ chàng lại không thích ta, còn muốn nạp thiếp cho chàng. Chúng ta lại vừa cãi nhau một trận, bọn hạ nhân chỉ sợ cũng sẽ không chăm sóc cho ta. Cho nên, chàng là sợ ta bị uất ức mới mang ta theo. Đúng không?”

“Nàng có thể hiểu được lòng ta thì tốt rồi.” Hân thờ dãi, quay người đem nàng ôm chặt.

“Ta nói đúng mà, không phải là lo lắng cho ta sao.”

“Cuồng từ đoạt lý, nàng rõ ràng biết không phải ý này. Biết ta thương nàng như vậy, làm sao báo đáp đây?” Thân ảnh cao lớn kia dán lại gần.

“Người ta cưỡi ngựa một ngày, mệt chết.” Cầu xin tha thứ được không.

“Vậy nàng cứ nằm đi, ta hầu hạ phu nhân thì tốt rồi.”

.....

Mệt đến sức cùng lực kiệt, đến bình minh Hán Duyệt mới mơ màng ngủ.

Rõ ràng vì chính ta mới mang ta đi theo, còn nói là thương ta.

Trong lúc ngủ cảm giác thân thể ở lay động, “Đừng náo loạn, ta thật sự không được.”

“Đứng lên ăn chút gì đi, nàng không đói bụng?”

Mất nhập nhèm buồn ngủ miễn cưỡng mở, sao căn phòng lại rung lắc vậy, đây không phải khách sạn, là nơi nào. Hán Duyệt giật mình tỉnh ngủ, đột nhiên ngồi dậy: “Vân Đình.”

“Ta đây.” Cảm thấy nàng kinh nghi, một đôi cánh tay dài đem nàng ôm lại.

Tựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, Hán Duyệt yên tâm “Đây là đâu?”

“Trên xe ngựa.”

“Ô. Ôi? Không đúng, sao ta lại ở trên xe ngựa?”

“Sáng sớm nhìn nàng ngủ say sưa, không đành lòng đánh thức, liền bế nàng lên đây.”

Hán Duyệt xóc màn xe lên, lặng lẽ liếc nhìn một đám tiểu nhị đang đi bên ngoài.

Nhìn mặt trời chói chang, hẳn đã là giữa trưa.

Tuy nói ở nhà cũng đều là hắn ôm, nhưng mà lúc đó là ban ngày lúc còn tỉnh táo, hơn nữa đa phần cũng là buổi tối không người. Còn hôm nay là tình trạng này, sáng sớm, bọn tiểu nhị chờ xuất phát. Đại thiếu gia bộ dáng thoả mãn vui vẻ ôm thiếu nữ nải nải mê man lên xe ngựa. Đó không phải tỏ rõ tình hình chiến đấu tối qua sao.

Nói vậy bọn họ rõ ràng đều có một ánh mắt, mọi người đều là nam nhân mà, hiểu rõ không cần nói.

Hán Duyệt vui đầu vào trong nệm: “A, sao ta còn mặt mũi gặp người.”

Đến Tuyên thành mua văn phòng tứ bảo tốt nhất, đến Đức thành mua đồ sứ tốt nhất, đến Lô Châu mua đồ ngọc tinh xảo. Hán Duyệt mới biết được, thì ra đồ cưới cô đại không chỉ có quần áo đệm chăn đơn giản như thế, đồ dùng sinh hoạt cũng phải đầy đủ. Những ngày này coi như nhìn rõ khả năng tiêu tiền của Tề Vân Đình, những vật đó ít thì mấy trăm lượng, nhiều thì ngàn vạn lượng bạc.

Bạc trắng ơi, như nước đổ đi ào ào tuông chảy.

Tề Vân Đình cười hỏi: “Sao vậy, đau lòng?”

“Xỉa, bạc nhà chàng, sao ta phải đau lòng?”

Trên đầu bị gõ một cái, “Còn dám nói nhà của chàng, sẽ không cho nàng ăn cơm.”

“Bắt người tay ngăn cản người miệng mềm, nghe lời chàng là được chứ gì.”

“Nàng thích cái gì, tùy tiện lấy, phu quân nhà nàng có tiền.”

“Thôi đi, ta chẳng hiếm lạ thứ gì. Chỉ thích chàng.”

Tiếng nói nhỏ bọn tiểu nhị không nghe thấy, nhưng xem vẻ mặt tươi cười sáng hơn ánh mặt trời của đại thiếu gia, cũng đủ biết không phải bởi vì tiền.

Cuối năm lúc kết toán, bạc giống như ngọn núi nhỏ lũ lượt chảy vào tiền trang tư nhân, đại thiếu gia cũng chưa từng vui vẻ như vậy.

Lần này ra ngoài mặc dù mua đồ nhiều nhưng một chút cũng không lỗ vốn, mỗi lần đến một nơi là có thể bàn bạc một mối làm ăn, dựa theo kế hoạch, đồ cưới mua không ít, ở mặt ngoài xuất ra một đồng bạc, nhưng lợi nhuận sau này cũng gấp mấy lần.

“Vân Đình, cô nương kia ta cảm thấy có chút quen mắt.”

Nhìn theo ánh mắt của nàng, cách quảy sổ sách, một nữ tử áo đỏ đang lau chùi pho tượng ti hưu chiều tài.

Trên mặt hấn cứng đờ, nhưng rất nhanh hồi phục bình thường. “Ta không biết là nhìn quen mắt nha, Duyệt Duyệt đến xem, bình phong thủy tinh tím này thật sự rất đẹp.”

Sắc tím trong suốt, sáng bóng lấp lánh, nhiều hạt tròn to nhỏ không đều được kết đọng đưa như giọt sương.

“Rất đẹp.” Hân Duyệt đứng phía trước nhìn bóng dáng đảo ngược của mình.

Nhìn bộ dạng yêu thích không buông tay của nàng, Tề Văn Đình hỏi: “Ông chủ Ngô, cái này có bức thứ hai không?”

“Đại thiếu gia, đây là thủy tinh thiên nhiên, khắp thiên hạ chỉ có một bức này, là bảo vật có thể gặp chứ không thể cầu.” Ông chủ mập mạp cười nói khoa trương như một bức tượng phật Di Lặc.

Tề Văn Đình tiến đến nàng bên tai nói: “Nếu nàng thích thì đặt cái này ở phòng chúng ta, lại mua cho Thái Văn bức khác.”

“Sao có thể không biết xấu hổ chứ?” Ta là người phúc hậu lắm.

Ông chủ Ngô nói: “Hai vị mời xem bình phong Tây hồ bên này, mỗi khi trời mưa là mưa bụi mờ ảo, trời nắng giống hôm nay thì trong veo rõ ràng.”

Trên lớp kính trong suốt vẽ nước xanh Tây hồ rất hài hòa, Tề Văn Đình cười nói: “Vừa hay Thái Văn phải gả đến Hàng Châu, bình phong Tây hồ này lại thích hợp. Bức thủy tinh kia có màu như hoa tử đinh hương, giống như ký ức dưới hoa của chúng ta vậy.”

Hân Duyệt ngượng ngùng quay mặt, sao lại không biết hấn vẫn lưu luyến phong cảnh kiều diễm dưới hoa lần đó.

Ông chủ Ngô khôn khéo nhìn vẻ mặt hai người liền hiểu được vài phần, dùng vẻ mặt tươi cười đón hậu chờ câu tiếp theo.

Hân Duyệt thấy Tề Văn Đình vẫn dùng ánh mắt đưa tình ẩn ý nhìn mình, bối rối nói: “Sao cái bộ này màu sắc không đẹp lắm?”

Ông chủ Ngô nói: “Chỉ là dính chút đất thôi, người đâu, mau tới lau bức bình phong này.”

Hai cô nương một áo trắng một áo đỏ cầm khăn lau đi tới, Hân Duyệt giương mắt nhìn thấy, cô nương áo đỏ kia run lên, xoay người đi nơi khác.

“Tiểu Hồng, Văn Đình, đó là Tiểu Hồng.”

“Làm gì có Tiểu Hồng nào, nàng nhìn lầm rồi. Duyệt Duyệt đến đây, nhìn xem cái bàn đá cẩm thạch này thế nào?” Không nói thêm gì, kéo tay nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chân tướng?

Hân Duyệt lắc lắc cổ tay muốn tránh thoát, nhưng lại bị hấn nắm rất chặt. Nàng quay đầu nhìn lại, đã không còn bóng dáng của vị nữ tử áo hồng kia nữa.

“Ta hỏi cô, nữ tử áo hồng vừa rồi tên là Tiểu Hồng?” Hân Duyệt liều mạng tránh thoát, quay lại hỏi nữ tử áo trắng.

“Người đang nói Tuệ Nhi tỷ tỷ sao? Chỗ chúng tôi chẳng ai tên Tiểu Hồng cả.”

Tề Văn Đình đến vịn vai nàng: “Đừng nghi thần nghi quỷ, rõ ràng là nàng nhìn lầm rồi.”

Hân Duyệt bình tĩnh nhìn hấn, không chớp mắt.

Tề Văn Đình ho nhẹ một tiếng, quay mặt chỗ khác: “Ông chủ Ngô, đồ chúng tôi chọn chút nữa ông gọi người mang ra xe, sáng sớm mai chúng tôi sẽ lên đường trở về.”

“Gấp cái gì, thiếu nải nải lần đầu tiên đến đây, không bằng ngày mai hãy cùng tiện nội (vợ của tôi – xưng hô khiêm tốn) đến chùa Bạch Mã thắp hương đi.”

“Đa tạ ý tốt của ông chủ, xá muội (em gái – xưng hô khiêm tốn) ít ngày nữa sắp thành hôn, chúng tôi còn vội trở về lo liệu mọi việc.”

Hân Duyệt cười lạnh một tiếng, bước nhanh đi khỏi. Đã sớm dự định ở lại đây ba ngày, nay chỉ có một ngày liền đi vội như vậy, đáp án đã rõ còn không phải sao?

Tề Văn Đình xấu hổ cười cười, cáo từ rồi đi.

Ông chủ Ngô trong lòng cười thầm, người ta nói Tề đại thiếu sùng ái thê tử, nay xem ra quả nhiên không giả.

“Nào nào, Duyệt Duyệt nếm thử này, thủy ngọc hàm xuân là món ăn đặc sản ở đây, chua chua ngọt ngọt, đúng loại nàng thích.” Tề Văn Đình cẩn thận gấp rau cho nàng.

Hân Duyệt ngồi trước bàn ngay cả chiếc đũa cũng không thêm động: “Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.”

Bọn tiểu nhị ra về ăn rất tập trung, trên thực tế đều để ý đến bên đây. Dọc theo đường đi, tiểu vợ chồng ân ái ái ái, vui vui vẻ vẻ, làm người ta hâm mộ muốn chết.

Hôm nay không biết lại làm sao, mặt thiếu nữ lạnh băng, cơm cũng không chịu ăn. Đại thiếu gia cười rất bất đắc dĩ, cũng là bộ dáng không có khẩu vị.

“Duyệt Duyệt không phải thường nói, có thù oán với người, không có thù với cơm sao.”

“Hừ! Nam nhân đáng tin, heo mẹ cũng biết leo cây.” Hân hừ cảm lấy đôi đũa, ăn, ăn no mới có sức tra án.

Tề Văn Đình bất đắc dĩ nhìn nàng, gấp một miếng sườn vào bát của nàng.

“Cộp.” Miếng sườn từ trong bát bay ra, nhảy trên mặt bàn rồi lăn đến trước mặt Văn Đình.

Hắn cũng không giận, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Bọn tiểu nhị không dám thở mạnh, cúi đầu liên tục và cơm vào miệng.

Trong lòng lại nghĩ đến, thì ra thiếu nữ mới là chủ nhà, xem ra sau này phải biết đón hướng gió, không thể ôm làm chân Phật.

Tiết trời tháng Tám, cuối thu khí sáng, ban đêm có chút lạnh.

Hân Duyệt mặt hướng vào trong, cố gắng tập trung suy nghĩ.

Ấm áp trong ngực áp lại đây, nàng theo bản năng dựa sát, ngược lại để hắn được nước lấn tới.

“Duyệt duyệt, tin tưởng ta, cho dù liều mạng ta cũng sẽ bảo hộ nàng chu toàn. Ta cam đoan nàng không có việc gì, tin tưởng ta được không.”

Ấm ức và cô đơn trong giọng nói làm nàng giật mình, nhưng lập tức trầm xuống.

“Chàng dám nói đó không phải Tiểu Hồng?”

“Phải thì sao không phải thì sao, sự việc kia đã qua đi, ta cam đoan về sau sẽ không xảy ra nữa.”

“Vậy là chàng thừa nhận, chàng đã sớm tìm được cô ta đúng không, nhưng vẫn gạt ta.” Vô cùng tức giận.

“Sao ta có thể lừa nàng?” Khe khẽ cúi đầu, giống như nàng đầu nhỏ bị ăn hiếp.

Nàng dứt khoát xoay người lại, nhìn vào mặt hắn: “Văn Đình, chàng nói cho ta biết, có phải chàng đã làm chuyện gì có lỗi với người ta? Hay là đã hứa hẹn gì với người ta mà không làm được, nên đuối lý mà tha cho cô ấy. Chàng nói ta biết sự thật, ta liền tha thứ cho chàng.”

Đại a đầu và thiếu gia trong lúc đó vẫn có khả năng làm thông phòng, cũng có thể thiếu gia không thích a đầu nhưng sai rượu loạn tính, xong việc thì chùi mép không nhận.

“Ta không có làm gì có lỗi với cô ta hết, sao có thể đuối lý.” Hắn kiên quyết phủ nhận.

Hân Duyệt không nói gì, yên lặng xoay người lại bị người ta ôm chặt vào lòng.

“Duyệt Duyệt, tin tưởng ta được không, đừng lạnh nhạt với ta như vậy, trong lòng ta..... Ai! Tấm lòng ta đối với nàng mà nàng còn không biết sao?”

Rõ ràng có việc gạt người ta không chịu nói, lại luôn mồm bảo người ta tin tưởng hắn, nếu thật sự tin hắn mới là đứa ngốc.

Nàng không giãy dụa, nhưng cũng không nói lời nào, trong lòng đã có chủ ý.

Trời tờ mờ sáng, Tề Văn Đình vươn vai, kinh ngạc thấy trong lòng trống rỗng.

Nháy mắt tỉnh táo, đột nhiên ngồi dậy. Sao ngủ say như chết vậy được? Ngay cả nàng rời đi cũng không biết.

Hân Duyệt sao lại không biết rõ thói quen của hắn, luôn ngủ rất nông, một chút gió thổi cỏ lay đã tỉnh rồi. Vì thế nàng cố ý mỗi một lúc lại cựa quậy,

khiến hấn cơ hồ một đêm không ngủ. Bình minh là lúc hấn ngủ sâu nhất, lặng lẽ đứng dậy cũng sẽ không bị phát hiện.

“Trụ Từ ca hôm nay sẽ trở lại, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục các người không cần đi, ngoan ngoãn chờ ca ca trở về. Nếu có người đến tìm ta, các người phải nói là chưa từng gặp, không biết. Có nghe hay không?”

“Sao Tuệ tỷ tỷ phải đi? Sao người xấu lại muốn bắt tỷ, tỷ đi rồi, ca ca sẽ đau lòng lắm.” Một thằng nhóc chừng mười một mười hai tuổi kéo tay áo của nàng.

“Tuệ tỷ tỷ, đừng đi mà.” Một cô bé nhỏ hơn đang lau nước mắt.

Lúc nàng vừa mở cánh cửa gỗ ra, lập tức nhìn thấy một đôi mắt đang trừng mình, bỗng chốc run rẩy, không khỏi lui hai bước.

“Khá lắm Tuệ Nhi, người mang tay nải là muốn đi đâu?”

Nàng cắn chặt môi dưới không lên tiếng.

“Người là đồ xấu xa, nhất định là người buộc Tuệ tỷ tỷ đi.” Hân Duyệt không kịp đề phòng bị thằng nhóc kia đẩy, lao đảo vài bước suýt nữa té ngã.

“Tiểu Ngũ, không được.” Tiểu Hồng biết không thể trốn tránh, chỉ đành nói: “Đại thiếu nãi nãi, mời vào trong ngồi.”

Dễ dàng hai đứa tiểu quý kia đến một gian phòng khác ăn điểm tâm.

“Đại thiếu nãi nãi có việc gì xin mời nói?” Bộ dáng thấy chết không sòn lại làm người ta sinh ra vài phần thương tiếc.

“Ta biết là Vân Đình có lỗi với người, ta muốn thay hấn bồi thường, nói đi, người muốn cái gì?” Hân Duyệt lạnh lùng mở miệng, kỳ thật nàng càng muốn biết Tề

Vân Đình vì sao lại tha cho cô ta.

Tiểu Hồng sừng sốt, không hiểu nói: “Ta không rõ ý của thiếu nãi nãi là?”

“Người không cần sợ, ta đã biết rồi, dù sao chúng ta đều là nữ nhân. Làm sai cũng là có nguyên nhân, ta nghĩ chúng ta nên thẳng thắn nói chuyện, mọi người đều an tâm.”

“Ta vẫn không hiểu ý của thiếu nãi nãi.” Tiểu Hồng càng thêm kinh ngạc.

“Nói như thế, ta với người không oán không thù, vì sao lại muốn hại ta?”

Tiểu hồng nắm chặt góc áo, cắn cắn môi tựa hồ hạ quyết tâm. “Ta hầu hạ đại thiếu gia năm năm, vẫn luôn thích hấn, nhưng hấn trước sau không có vợ, lại không người dám gả. Vì thế ta mới có tư tưởng không an phận, muốn ngồi lên ghế chủ mẫu.”

“Cách hại người này là ai bày cho người?”

“Trong Tề phủ có một nha đầu cũng cùng suy nghĩ như ta, nàng ngẫu nhiên nghe được biện pháp này, đã hại chết hai vị phu nhân trước, không đợi nàng tiếp cận đại thiếu gia, đã bị phu nhân bán cho một tên tiểu nhị, đến trông coi điền trang. Nàng không cam lòng, nên đem phương thuốc giao cho ta.”

“Nàng ta đâu?”

“Bốn năm trước sinh khó mà chết.”

Hân Duyệt cười lạnh một tiếng, hay cho câu chết không đối chứng.

“Sau khi người chạy khỏi Tề phủ, Vân Đình hẳn đã sớm bắt được người, nhưng vì sao hấn lại thả người đi?” Ánh mắt Hân Duyệt lạnh thấu xương.

Tiểu Hồng dù sao cũng là nha đầu nhà giàu có, đầu óc nhanh nhạy. Khóe miệng dần dần hiện lên một tia cười lạnh: “Xem ra thiếu nãi nãi đại sáng sớm ra ngoài là gạt đại thiếu gia, khó trách người vừa vào cửa lại nói cái gì muốn bồi thường, đáng tiếc nha.....”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc đại thiếu gia thương người như vậy, người lại hoài nghi hấn.”

Hân Duyệt âm thầm hận chính mình, rõ ràng mình mới là người bị hại, lại bị người khác quở trách, thật vô dụng.

Nàng lại nói tiếp: “Ta cũng không biết trên lưng người có bao nhiêu mạng người, ở Tề gia lại sống an ổn được qua vài năm.”

Tiểu Hồng cắn cắn môi, nghiêm mặt nói: “Trên lưng ta cũng không có công mạng người, ta chỉ hại một mình người, nhưng cũng không lấy mạng của người.”

“Đúng, là ta may mắn sống sót, còn những người kia chết thì sao?”

“Vị phu nhân thứ ba là bị hù chết, khi đó ta còn nhỏ, không có lá gan lớn như vậy.

Tối hôm đó mưa to gió lớn, sấm chớp ầm ầm, trong lòng ta cũng sợ hãi nên cho lượng thuốc rất ít. Vị phu nhân kia rất sợ quỷ thần, luôn nghĩ trong phòng có oan hồn, cho nên cô ta chết là bởi nghi thần nghi quỷ.”

“Hừ! Cho dù nguoi không lấy mạng người, dù sao cũng đã làm chuyện xấu, nói vậy cũng sẽ cả đời bất an, cho dù Tề Vân Đình thiên vị nguoi, nguoi cũng sẽ chẳng thể an nhàn mà sống.”

Tiểu Hồng yên lặng cúi đầu, mỗi khi nàng đối diện với ánh mắt hồn nhiên của Tiểu Ngũ, Tiểu Lục, liền cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Ta cũng không có thiên vị nàng ta, tuy nàng ta có tội, nhưng cũng có công. Niệm tình nàng ta cứu cha một lần, ta mới chữa cho nàng đường sống.” Tề Vân Đình đẩy cửa tiến vào, mi tâm nhàu皱.

Tiểu Hồng kinh ngạc ngẩng đầu, không thể tin nhìn đại thiếu gia.

Hân Duyệt không ngạc nhiên vì hân xuất hiện, thậm chí hơi trẻ hơn so với nàng dự đoán.

“Người của ta đã sớm bắt lấy nàng ta, có điều sau khi hỏi rõ chân tướng, ta niệm tình nàng ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, lại từng cứu cha lúc bị bệnh nặng. Vì thế, quyết định cho nàng ta một con đường sống. Dù sao nàng ta rời khỏi Tề phủ cũng sẽ không tổn thương nàng nữa, ta sợ nàng không nghe, mới không nói cho nàng biết sự thật.”

“Ta là người không thông tình đạt lý như vậy sao?” Hân Duyệt vẻ mặt mất hứng.

Hân mỉm cười: “Duyệt Duyệt của ta tất nhiên rất tốt, ta không nói vì sợ nàng không vui.”

Trong phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh, Hân Duyệt không biết nên tin hay không tin lời bọn họ nói.

Cửa bị một tiếng ầm xô mở, xông tới là một người trẻ tuổi mặc áo vải thô. Đi theo phía sau là hai tên nhóc đang trốn trốn, khó trách hai tên tiểu quỷ kia quan tâm tỷ tỷ vậy mà không chịu tới, thì ra là đi gọi người tới giúp.

Người trẻ tuổi nhốt hai đứa trẻ ngoài cửa, nhìn lướt qua hai người xa lạ, lại nhìn Tiểu Hồng đang cúi thấp đầu, liền hiểu được người tới là ai.

Hân cắn chặt răng, ánh mắt kiên định nhìn về phía Tề Vân Đình: “Vị này có lẽ chính là Tề đại thiếu gia, lỗi của Tuệ Nhi ta nguyện thay nàng gánh vác, nguoi muốn đánh muốn phạt cứ tính trên nguoi ta thôi.”

“Không, Trụ Tử ca, sự việc không liên quan đến huynh, huynh còn đệ đệ muội muội phải chăm sóc, không cần phải chịu tội thay ta.” Tiểu Hồng lo lắng nói.

“Nàng đã đồng ý để ta chăm sóc nàng cả đời, nay lại đổi ý hay sao?” Người trẻ tuổi cũng nóng nảy.

“Nếu các nguoi có thể đem sự tình nói rõ ràng, có lẽ ta sẽ không truy cứu nữa.” Hân Duyệt vẫn còn đang mơ hồ không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chúc phúc!

Người trẻ tuổi tiến lên từng bước, thờ dài nói: “Thiếu nữ này, tôi tên là Tăng Thiết Trụ, cùng là thanh mai trúc mã với Tuệ Nhi, từ nhỏ là hàng xóm. Năm năm trước chỗ chúng tôi ở xảy ra ôn dịch, vì thế chúng tôi đều thành cô nhi. Sau đó, Tuệ Nhi bị bọn buôn người bắt cóc, được người tốt cứu, vào Tề phủ làm nha đầu.”

Tiểu Hồng tiếp lời nói: “Phu nhân muốn tẩy sạch xui xẻo trên người tôi, mới đổi tên cho tôi là Tiểu Hồng. Sau này tôi lại si tâm vọng tưởng.....” Nàng liếc nhìn Thiết Trụ, nức nở nói: “Bây giờ tôi mới biết được, đời người quan trọng nhất là cái gì, vinh hoa phú quý cũng chỉ là nhất thời, tôi thật hối hận chuyện hại người..... Ô.....”

Thiết Trụ vỗ vỗ vai nàng an ủi, “Tuệ Nhi nàng thường gặp ác mộng, sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh. Nàng nói tuy rằng đại thiếu gia thả nàng, nhưng trước sau vẫn không nói rõ ràng. Hơn nữa nàng thiếu chút nữa hại chết thiếu nữ này, rất hi vọng được người tha thứ. Chúng tôi đưa nhỏ nhà nghèo sống không dễ dàng, nay mới được một chút hạnh phúc..... Thiếu nữ này, người muốn hận thì hận tôi đi, muốn giết muốn chém một câu tôi cũng không hối hận.”

“Theo ý của huynh hạnh phúc là cái gì?”

Hắn nhìn Tiểu Hồng đang khóc không thành tiếng, đi qua nhẹ nhàng cầm tay nàng: “Chỉ cần có thể cùng người mình thích ở chung một chỗ, chính là hạnh phúc lớn nhất.”

Kỳ thật Hàn Duyệt còn muốn hỏi, người không nghi ngờ Tề Văn Đình đã làm chuyện có lỗi với nàng mới có thể buông tha nàng sao.

Ngẫm nghĩ, cuối cùng không có mở miệng. Phá hư hạnh phúc của người ta, chung quy nàng không đành lòng làm.

Chỉ quay đầu nhìn về phía Tề Văn Đình: “Chàng lấy tình cảm của chúng ta thề, chuyện chàng nói đều là sự thật, nếu lại gạt ta, chúng ta liền ly hôn, trọn đời không gặp lại.”

Tề Văn Đình cẩn thận cầm tay nàng: “Có cần thiết phải thề độc như vậy không?”

“Ta bị chàng lừa một lần là đủ rồi, nên không muốn có lần thứ hai.” Nàng cũng rất bất đắc dĩ mà.

“Được, ta thề, mỗi một câu một lời của ta nói với Duyệt Duyệt đều thật tâm, tuyệt không vô cớ giấu diếm. Tấm lòng ta đối với nàng có nhật nguyệt chứng giám, thiên địa làm chứng, nếu có chút ác ý, cứ để cho ta bị trời đánh.....”

Hàn Duyệt vội vàng lấy tay che cái miệng của hắn, “Không cho nói như vậy.”

Tề Văn Đình yên lặng nở nụ cười, nhân cơ hội hôn đầu ngón tay nàng một cái.

“Tiểu Hồng, người không cần tự trách, ta tha thứ người. Khó được Thiết Trụ biết việc này còn không trách người, lại biết săn sóc như vậy, người hãy quý trọng.”

Tề Văn Đình liếc nhìn nàng, ta không săn sóc sao?

Đối với tên lòng dạ hẹp hòi này trực tiếp không cần nhìn.

Hàn Duyệt cời vòng tay ngọc bích ra: “Tiểu Hồng, đây coi như quà cưới ta tặng người, về sau sống cho tốt.”

Hai người cuống quýt quỳ xuống, liên tục nói lời cảm tạ.

Ra khỏi tiểu viện đơn sơ kia, Tề Văn Đình kéo kéo lọn tóc của nàng: “Duyệt Duyệt thật rộng lượng nha, nhưng đối với ta lại thật keo kiệt.”

“Người ta nói: Buông hạ đồ đao, lập địa thành Phật. Ai không phạm sai lầm chứ, trước đây ta còn đi trộm khoai lang nhà người ta đó. Nếu nàng ta đã ăn năn, cứ để bọn họ tiếp tục sống yên ổn thôi, chuyện giờ gây đánh uyên ương này ta làm không được.”

Tiền đà quay đầu hung tợn nói: “Còn chàng thì không giống vậy, sau này chàng dám gạt ta thử xem.”

“Tiểu sinh không dám, nương tử đại nhân tha thứ ta đi.” Hắn cúi đầu thật thấp.

“Hừ! Chờ ta suy nghĩ xong sẽ trả lời chàng.” Hàn Duyệt rung đùi đắc ý đi lên phía trước.

Bọn tiểu nhị gặp đại thiếu gia và đại thiếu nữ nãi nãi sóng vai trở về, một người hờn dỗi cau mày, một người vẻ mặt cung chiêu. Nhất thời hiểu ra trời quang mây tạnh rồi, kết quả là, mọi người than thở: Quả nhiên không có giận hờn gì kéo dài quá một ngày.

Chuẩn bị rời đi, những đồ dùng gì đó đã mua gần đủ, còn lại hắn lấy ở cửa hàng nhà mình là được. Bởi vì đồ lúc trước chọn mua đã để cho tiểu nhị mang về trước, cho nên đoàn người cũng không cần vội, chậm rãi mà về.

Cái bàn, bình phong linh tinh gì đó sơn tặc cũng lừa cướp, cho nên Tề Văn Đình yên tâm để Tề Hưng dẫn người mang đi trước. Chính mình cùng Hàn Duyệt cản phía sau, một bên du sơn ngoạn thủy, một bên tình chàng ý thiếp.

“Người ta đang ngủ ngon giấc, bị chàng chọc phá. Ôi!” Hàn Duyệt bộ dáng không ngủ đủ, tựa vào trên người hắn mí mắt cũng không chịu mở.

“Tiểu lười biếng, ở Đông Sơn này cảnh đẹp nhất chính là mặt trời mọc, nếu đi ngang đây thì không thể bỏ qua được.”

Hàn Duyệt cười ha ha, Tề Văn Đình khó hiểu: “Cười cái gì?”

“Ta đang tưởng tượng chàng cầm hàng hóa trên đường rao bán, đến nhìn một chút đến nhìn một chút, đi ngang qua không thể bỏ qua. Ha ha!”

“Suýt!” Tề Văn Đình cảm giác được có chút bất ổn.

Người kia còn đang đầu óc mê muội, khanh khách ngây ngô cười.

Hai tay ôm nàng, dùng không được, đành phải hy sinh miệng mình đi ngăn chặn tiếng cười của nàng. Nhanh chóng ngồi xổm xuống, đem Hàn Duyệt đặt ở trên.

Ô? Đây là thể loại gì. Vô cớ bị cưỡng hôn lại còn bị đặt ở trên, hay là nguyệt hắc phong cao kích thích thú tính của hắn, muốn đánh dã chiến sao?

Hân Duyệt giãy dụa đứng dậy, người ta là thực nữ đó, sao có thể đã man như vậy?

“Hắn không chống đỡ nổi đâu, hôm nay ai lấy được đầu của hắn thưởng ngàn lượng hoàng kim” Thanh âm quý dị từ bóng tối phát ra thật chói tai.

Hân Duyệt chấn động, mới hiểu được nguyên nhân Tề Vân Đình đột nhiên ngồi xổm sau lùm cây.

Một đám người áo đen đạp gió mà đi, vây quanh một người áo trắng, đao quang kiếm ảnh làm chói mắt Hân Duyệt.

Người áo trắng thân thủ vô cùng lưu loát, vô số hoa kiếm tung bay, liền có một bóng đen rơi xuống.

Trong nháy mắt, người áo đen chết quá nửa.

Hân Duyệt nhỏ giọng nói: “Đẹp trai quá!”

Tề Vân Đình hung tợn trừng mắt nhìn nàng, ý bảo nàng tiếp tục xem.

Lúc ngẩng đầu nhìn thấy người áo trắng cứ như say rượu, lắc lư không ngừng, kẻ địch một đao bổ tới, hắn lại rơi thẳng từ trên cao xuống, vất vả ổn định đứng trên mặt đất không có ngã xuống. Dưới chân lại giống như không bám trụ được, mềm nhũn ngã trái ngã phải. Cho dù như thế, cũng không ảnh hưởng tốc độ giết người của hắn.

Làm Hân Duyệt ngạc nhiên nhất là áo trắng trên người hắn không nhiễm chút máu, xem ra người này nhất định là siêu cấp khiết phích. (khiết phích là bệnh thích sạch sẽ)

“Chàng không đi giúp sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi sợ sát thủ bên kia nghe được.

“Ta phải bảo vệ nàng” Ý tứ là chém chém giết giết trên giang hồ không liên quan tới hắn, bảo vệ vợ mình mới là chuyện chính.

Hân Duyệt ngấm lại cũng đứng, có quen biết chi đâu mà giúp đỡ?

Trong nháy mắt đám áo đen chỉ còn lại một người, hắn không vội mà tấn công, cũng không bỏ chạy, ý muốn kéo dài thời gian, tựa hồ muốn để người áo trắng tự mình ngã xuống.

Bóng trắng chợt lóe, đã đến bên cạnh, tay nâng kiếm bạc, người áo đen lấy vung đao ra đỡ, hai người giằng co một chỗ.

Lúc này những người chết nằm dưới đất, bỗng nhiên nhảy lên một người, cầm thanh đao phóng thẳng đến sau lưng người áo trắng. Hân Duyệt thầm nghĩ thật là âm hiểm.

Tựa hồ ý thức được nguy hiểm, người áo trắng biến hóa chiêu số, nhanh chóng giải quyết người trước mắt. Dùng hết sức quay người lại, đao thay vì đâm vào lưng đã đâm vào ngực, tránh cũng không thể tránh.

“Đang.” Tiếng đá và kim loại va chạm phát ra, đường đao bị trật, cắt qua áo trắng.

“Ai?” Người áo đen nhìn hướng bên này, Hân Duyệt mới biết được Tề Vân Đình ra tay.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thừa dịp bị phân tán ảnh hưởng sang bên đây, người áo trắng không để ý vết thương trên cánh tay, một bông hoa kiếm lóe lên, liền có bóng đen ngã xuống đất.

Mà chính hắn rút lui hai bước, có vẻ cuối cùng cũng chống đỡ không được, ngã xuống cỏ.

“Sở Nhất Nặc.” Hắn ngã xuống đã xoay mặt sang bên này, Hân Duyệt giật mình phát hiện đó là người quen.

Tề Vân Đình tựa hồ là xác định đã không còn nguy hiểm, đứng dậy, bất mãn nói:

“Thấy hắn nàng liền kích động như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Trăng treo ngọn liễu

Hân Duyệt mở to mắt chớp chớp mấy cái: “Ta kích động sao?”

Chậm bước qua một đám thi thể, thật sự là một phong cảnh khác.

Tề Văn Đình cố ý đi đến phía trước, cũng không quay đầu lại.

Nè, chàng không chiếu cố ta, ta làm sao không sợ cho được. Hân Duyệt xông lên vô cùng không có chí khí nắm chặt vạt áo của hắn, theo sát từng bước chân.

Nhìn Sở Nhất Nặc nằm trên mặt đất, Hân Duyệt lắc lắc đầu: “Không phải nói hắn võ công thiên hạ đệ nhất sao? Ta thấy cũng không hẳn là vậy. Lúc đánh nhau còn ngã trái ngã phải.”

Tề Văn Đình do dự có nên nói sự thật cho nàng hay không, xoay người nhặt một thời bạc đã biến dạng lên: “Trúng thập hương nhuyễn cân tán lại bị bất tỉnh ba ngày còn có thể chống đỡ lâu như vậy, chỉ sợ không có người thứ hai đâu.”

“Oa, Diệt Tuyệt sư thái trúng thập hương nhuyễn cân tán cũng không thể cử động, xem ra hắn quả nhiên lợi hại.”

Tề Văn Đình không chút do dự ghen tị, xoay người bỏ đi.

“Nè, chàng không cứu hắn, lát nữa lại có người đến, hắn chết là cái chắc.” Chàng cũng lợi hại lắm rồi, người ta giờ tay phóng ám khí, còn chàng lại giờ tay phóng bạc ra ngoài.

Hắn nghiêng mặt tức giận: “Hắn chết hay sống liên quan gì tới ta?”

Không phải đâu, thấy chết mà không cứu sao?

“Vậy được rồi, cũng không có liên quan gì đến ta, chúng ta đi thôi.” Hân Duyệt phui sạch quan hệ cát bước nhẹ như bay.

Tề Văn Đình đứng phía sau không nhúc nhích, cười mắng: “Ta đâu phải không có nhân tính như vậy.” Trở lại cổng Sở Nhất Nặc, hướng về phía rừng sâu mà đi.

Hân Duyệt xoay người nhượng mị, ta biết tiểu tử ngươi là con lừa cứng đầu, dẫu không đi đánh không được mà.

Băng qua một đỉnh núi, lúc ánh mặt trời xuyên qua tán cây loang lổ chiếu vào ba người, Hân Duyệt nhìn thấy một gian nhà tranh có thể nghỉ chân, hưng phấn giờ chân.

Tề Văn Đình ngựa quen đường cũ vào nhà đem người đang hôn mê trên lưng đặt xuống giường, đến chum nước phía trước uống chút nước, lại cẩn thận xem xét chum gạo.

Hân Duyệt khó hiểu: “Chàng từng tới đây?”

Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đang mơ hồ của nàng: “Nơi này là chỗ ở của một đôi thần tiên quyến lữ, trong năm sẽ có vài ngày ở lại đây, còn lại thì bọn họ vân du tứ hải. Trước kia lúc ta tới đây ngắm mặt trời mọc có gặp qua bọn họ, sau này trở thành bạn vong niên.”

Lúc nấu cơm tối, hai người vui đùa ẩm ỹ cả gian bếp.

Hân Duyệt vừa nhặt rau dại, vừa nói: “Cưới được ta là phúc khí kiếp trước chàng cầu nguyện trước Phật tổ năm trăm năm mới có, chàng nhìn phu nhân nhà chàng lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, dịu dàng hiền lành thiên hạ vô song.”

Tề Văn Đình ném vào bếp lò hai cây củi: “Đúng vậy, có thể xứng đôi với Duyệt Duyệt nhà ta thì cũng chỉ có người dung mạo như Phan An, tài trí như Đào Chu, văn võ song toàn, gia tài bạc triệu thiên hạ đệ nhất độc thân hoàng kim như ta đây.”

Hân Duyệt đem đồ ăn bỏ vào trong nồi: “Ta khinh! Chàng là trước mặt người thì giống cừu, trên giường thì như sói đói.”

Đem cây củi cuối cùng ném vào lò, vỗ vỗ bụi đất trên tay, ôm nàng từ phía sau:

“Nàng nhắc mới nhớ, vị phu mới phát hiện ra mình rất đói bụng.”

“Đừng phá mà, người ta đang xào rau, lập tức có thể ăn.”

“Muốn ăn nàng.”

“Tránh ra, không cho ăn.”

“Vậy thì ta cưỡng.”

“Chàng dám dùng bạo lực gia đình, ta phải đi xin ly hôn.”

“Nàng dám nói hai chữ này lần nữa, có tin ta ăn nàng luôn không?” Một ngum cắn vào cổ nàng.

“A..... Được rồi, đồ ăn chín rồi, chàng vẫn nên ăn nó đi. Có cần đánh thức Sở Nhất Nặc không?” Hân Duyệt hai mắt ngập nước sáng long lanh.

Cho nàng một ánh mắt như nhìn đũa ngọc, Tề Vân Đình nói: “Chờ thuốc hết tác dụng, hấn tự nhiên sẽ tỉnh, bây giờ nàng kêu thét tận trời cũng vô dụng.”

Hân Duyệt nhìn người đang nằm trong phòng, thì thấy cổ họng hấn giật giật, nhưng trên mặt không có động tĩnh gì.

Tề Vân Đình ôm vai nàng tới bên bàn cơm, nhìn hai đĩa rau xanh, ôn nhu nói: “Để nàng chịu khổ rồi.”

Hân Duyệt không để ý gấp một đĩa: “Ta cũng không phải thiên kim tiểu thư gì cả, nhưng thật ra chàng cảm y ngọc thực đã quen, nào, ném thử tay nghề của nương tử nhà chàng đi.”

Tề Vân Đình ăn một đĩa rau của Hân Duyệt, so với ăn mật còn ngọt hơn, vẻ mặt nịnh nọt nói: “Đây là món ăn ngon nhất ta từng nếm qua, nàng cũng thử đi.”

Vì thế hấn cũng gấp một đĩa đút cho Hân Duyệt.

Hai người chàng một ngụm, thiếp một ngụm ăn vô cùng vui vẻ.

Trăng sáng như móc câu, treo trên ngọn liễu cao.

Người sum vầy là đủ, đâu cần trăng có tròn hay không.

Hân Duyệt nằm trong lòng Tề Vân Đình chốc lát, liền bảo hấn nằm lên đùi mình.

Đưa tay khê vuốt mi tâm: “Vân Đình, sau này chàng không được nhú mày nữa, chàng xem, nếp nhăn có thể kẹp chết con ruồi rồi.”

“Được.”

“Đã lâu không còn bị đau đầu nữa, là do nương tử nhà chàng giỏi xoa bóp.”

“Ừ.”

“Vân Đình, nói thật, ta cũng không để ý chàng kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ cần chúng ta vui vẻ sống bên nhau là được. Chàng vất vả lo toan, ta thấy cũng đau lòng.”

Đưa tay vỗ vỗ gương mặt của nàng: “Đứa ngọc, ta là nam nhân, phải đem đến cho vợ con mình cuộc sống tốt nhất. Nhìn nàng chịu khổ, ta càng đau lòng hơn.”

Ánh trăng xuyên qua bóng cây, giống như bị muôn ngàn mũi tên đâm thủng, mông lung rơi trên mặt đất. Còn ánh trăng kia, giống như vị tiên tử trong cung mặt quần lụa mỏng, nhẹ nhàng, nhảy múa, bay lượn cùng hàng vạn vì sao trên bầu trời đêm.

Trong rừng có âm thanh của những con chim hót muộn, làm cho ban đêm yên tĩnh càng thêm vui vẻ thoải mái.

“Duyệt Duyệt hát cho ta nghe đi.”

“Để ta hát chàng nghe một khúc ca

Toàn thế giới đều cùng chàng nghe

Đây là minh chứng tình yêu của chàng

Chàng là duy nhất không thể thay thế

Để ta hát chàng nghe một khúc ca

Nhắm mắt lại giao trái tim cho ta

Muốn chàng nghe được sắc màu hạnh phúc

Tiếng đàn nhẹ ngân vang

Ta rung rẩy trong vòng tay chàng

Tươi cười của chàng nhiều hơn một giây

Tất cả đều đáng giá

Tám cung điệu xoay tròn

Mỗi âm tiết đều ghi lại

Hi nộ ái ố của chàng

Để ta phổ thành bài ca

Để ta hát chàng nghe một khúc ca

Toàn thế giới đều cùng chàng nghe

Đây là minh chứng tình yêu của chàng

Chàng là duy nhất không thể thay thế.”

“Nàng cũng là duy nhất của ta, không thể thay thế. Duyệt Duyệt, thật hy vọng chúng ta có một đứa nhỏ, chúng ta một nhà ba người hoà thuận vui vẻ.” Không biết vì sao hắn luôn cảm thấy Duyệt Duyệt sẽ đột nhiên biến mất, nếu có đứa nhỏ sẽ an tâm hơn.

Người trong phòng vẫn nằm đó, không có gì biến hóa, chỉ là khóe mắt có một giọt lệ lặng lẽ chảy xuống. Trong lúc ngủ giấc mộng ủa về, một đôi bích nhân cầm tiêu hợp tấu, tiếng ca triền miên, bên cạnh là một thằng nhóc vừa nghịch đất vừa khe khẽ hát theo vài câu.

Hân Duyệt ảo não gục đầu xuống: “Ta biết bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại*. Các người đều rất coi trọng đứa nhỏ, nhưng mà..... Chàng cũng biết, cơ thể của ta, ta nghĩ có lẽ ta vĩnh viễn cũng không khả năng.....” (*bất hiếu có ba điều, không có con là lớn nhất)

“Nói vậy,” Tề Vân Đình xoay người ngồi dậy, “Sẽ không, chúng ta mới tân hôn không lâu, nàng đừng suy nghĩ lung tung.”

Trong yên ắng lại nghe được tiếng bước chân sần sật, giật mình ngẩng đầu, Tề Vân Đình ý bảo nàng trốn vào trong phòng.

Hân Duyệt xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, năm sáu tên Hắc y nhân xông vào trong viện, tựa hồ đang tìm cái gì. Tề Vân Đình không ngăn bọn họ, đã muốn tiến đến cửa phòng.

Hiển nhiên là tới bắt Sở Nhất Nặc.

Hân Duyệt nhanh chóng nhìn khắp phòng một lượt, quả thật không có chỗ giấu người. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Dưới tình thế cấp bách, nàng nhảy đến trên giường, nhấc chân lên trùm Sở Nhất Nặc từ đầu đến chân, chính mình cũng chui vào.

Hi vọng chữa ngựa chết thành ngựa sống, bọn họ hẳn là sẽ không đến vén chăn của một nữ tử đang bệnh chứ.

Cửa phòng “Chi nha” Một tiếng, Hân Duyệt làm vè mặt đau khổ “Ai u” Kêu một tiếng.

Nhưng thân thể người bên cạnh đột nhiên cứng đờ, nháy mắt trở nên nóng cháy.

Chẳng lẽ hắn đang phát sốt?

Hân Duyệt không biết phải làm sao, lại giả bộ “Ai u” một tiếng.

Ô? Không có âm thanh hung tợn truyền đến như trong tưởng tượng.

Khó hiểu ngẩng đầu đối diện một đôi mắt nghi ngờ.

“Nàng đang làm cái gì?”

“Giả bệnh đó, người đâu?”

“Đi rồi. Hắn đâu?”

Vừa nghe đi rồi, Hân Duyệt thở phào một cái, không biết hắn dùng hoa ngôn xảo ngữ gì lừa người đi rồi.

“Làm ta sợ muốn chết, trong phòng này cũng không có chỗ giấu người, ta chỉ đành.....” Hân Duyệt vén chăn, vừa mới lộ ra vài sợi tóc của Sở Nhất Nặc chợt nghe một tiếng quát lớn: “Nàng cùng hắn.....”

Thân mình bỗng dựng bay lên trời, thì ra là bị Tề Vân Đình như điều hâu bắt gà con xách từ trên giường lên.

“Chàng làm gì?” Hân Duyệt chưa hết hoảng sợ.

“Nàng làm gì?” Hắn giận không thể át.

“Ta giết hần.” Điền rồi, thật là điền rồi.

Hân Duyệt đem hết sức bình sinh mới kéo được hần ra gian ngoài, “Chàng điền rồi, người ta bất tỉnh nhân sự nằm kia có khác gì người chết đâu, loại dấm này chàng cũng ăn?”

“Nàng thế nhưng cùng hần đồng - giường - cộng - chằm, không giết hần ta thế không làm người.” Hần trong mắt phun hỏa, trong ngực phập phồng.

Ai nha! Này.....

Hân Duyệt tận tình khuyên bảo, lấy tình lay động, lấy lý lẽ khuyên nhủ. Sau một hồi thao thao bất tuyệt, Tề Vân Đình tựa hồ bình tĩnh lại, lại ném ra một câu: “Ta đi tìm một nữ nhân tới, cùng nàng chui vào một cái chăn, nàng sẽ có cảm giác gì.”

Ta sao, ta..... Quên đi, nhất thời sơ sẩy, đã quên hần là một vại dấm chua, cô nãi nãi nhà người đồ dành người là được chứ gì.

Đem hần ấn xuống ghế, rồi tự mình ngồi lên đùi hần: “Đừng nóng giận được không? Ta sai rồi, nha? Ta không xem hần là người sống nên mới làm vậy.”

“Người chết rồi nàng còn cứu hần để làm chi?”

“.....”

“Nàng vội vã cứu hần như vậy, không tiếc danh tiết của mình, thật là trong lòng không có hần?”

“Ông trời của ta, cái này cùng danh tiết có quan hệ gì đâu, ta lương thiện như vậy, sao có thể làm ra mấy chuyện thấy chết không cứu chứ? Vân Đình, trong lòng ta chỉ có chàng, một mình chàng thôi đã chiếm trọn nơi này rồi, làm sao có chỗ cho người khác?” Cầm lấy tay hần đặt lên chỗ trái tim mình.

Sắc mặt hần thoáng dịu đi một chút, nhìn cửa không nói gì.

Hân Duyệt da mặt dày cười hi hi: “Chúng ta tiếp tục nói chuyện vừa rồi đi, kỳ thật ta cũng hy vọng có một đứa nhỏ, không phải vì nói dối tông đường, mà là kết tinh tình yêu của chúng ta. Lúc chàng ra ngoài, hai mẹ con ta ở nhà chờ chàng trở về.

Chàng nói, con trai hay con gái thì tốt?”

Muốn đánh một nam nhân phải đánh vào điểm yếu của hần.

Quả nhiên, tức giận của hần đều vui hết: “Đều tốt cả, quên đi, ngủ sớm một chút, ngày mai mang nàng đi xem mặt trời mọc.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Mặt trời mọc ở Đông Sơn

Con gió mềm nhẹ đưa âm thanh của núi đồi đến bên tai, khi thì trầm thấp, khi thì vút cao; Khi thì nhẹ nhàng, khi thì thư hoãn..... Lúc này, bầu trời phương đông đã hơi lộ ra.

Một đôi bích nhân đang đứng song song trên đỉnh núi, vòng eo mềm mại của nàng được hần ôm trong tay, hơi hơi nghiêng người dựa vào hần, mang theo chút biếng nhác, mỹ nhân tựa mặt vào vai hần.

Lặng im nhìn về phía xa xa, nơi phía chân trời mây mù đang lượn lờ. Bỗng nhiên, một đạo kim quang xé rách u ám, làm cho trước mắt người ta trở nên sáng ngời. Ánh sáng kia mặc dù không chói mắt, nhưng vẻ sáng ngời đặc biệt đó làm cho người ta kinh ngạc, làm cho người ta cảm thán.

Đột nhiên, kim quang lại biến thành một đường tròn, bên trong lại có ánh sáng màu hồng, dần dần tỏa sáng, đẹp mắt. Thái dương tựa như muốn đem hết vẻ đẹp trai của mình phô bày ra, cứ thiên biến vạn hóa từng luồng ánh sáng, cuối cùng nhảy vọt lên trời. Nhất thời, hàng vạn tia sáng đã soi rọi khắp mặt đất.

Ngon núi yên lặng đã thức tỉnh, thế gian vạn vật phủ thêm một tấm lụa mỏng màu hoàng kim. Sương mù trắng ngà dần dần tán đi. Trên khắp cảnh cây ngon cỏ, lẫn lẫn những giọt sương trong suốt, mượt mà lấp lánh, lay động trong ánh nắng ấm áp và từng cơn gió khẽ vờn qua. Mấy chú chim nhỏ sặc sỡ cất tiếng hát vang, âm thanh trên những tán cỏ thụ to lớn cũng tấu lên khúc nhạc xanh hải hòa thanh sắc.

Những đám mây trắng tinh chung quanh mặt trời cũng bị nhiễm vàng óng ánh, đương nhảy múa trên bầu trời rộng lớn. Vạn vật trên mặt đất được ánh sáng chiếu soi, tràn ngập sức sống.

Mặt trời mọc, mang đến không chỉ là một khoảnh khắc xinh đẹp, mà là sức sống bừng bừng.

“Vân Đình, thật sự đẹp quá a!”

“Ta cuối cùng cũng cảm thấy đời người nên sáng lạn tốt đẹp như vậy, trước đây, ta dụng tâm học võ, cố gắng kinh doanh, đó là vì mỗi một ngày lại là một thách thức. Hiện tại, có nàng bên cạnh, bỗng dưng cảm thấy đời người tốt đẹp như thế, con đường phía trước một mảnh sáng lạn.” Hân nắm chặt tay nàng, ấm áp, những thử thách của đời người hãy để chúng ta cùng nhau cảm nhận.

Hân Duyệt nghĩ: Hân có năng lực kinh thương, tư duy kinh tế nhạy bén thay đổi theo thời cuộc. Tuổi còn trẻ, lại tạo dựng gia nghiệp to lớn như vậy, không chỉ lo kiếm tiền, mà còn thống lĩnh thương giới, có thể nói là chúa tể một mảnh giang sơn. Làm một người nam nhân, ở bên ngoài hô phong hoán vũ, về nhà có vợ hiền con ngoan làm bạn, đó là cực lạc ở nhân gian.

Lại nghĩ tới mình, cả ngày nằm lán ở nhà làm một con sâu gạo, ai!

Nhưng cũng phải nói lại, nam nhân dựa vào chinh phục thiên hạ mới chinh phục được nữ nhân, nữ nhân dựa vào chinh phục nam nhân mới chinh phục được thiên hạ. Đứng vậy, chỉ cần sống yên ổn bên người nam nhân này, không phải giống như chiếm được một nửa thiên hạ sao? Nghĩ đến bản thân mình cũng gánh nửa bầu trời, không khỏi đắc chí.[thiệt là a Q*] (*tinh thần a Q trong tác phẩm a Q chính truyện của nhà văn Lỗ Tấn)

Nam tử áo trắng phiêu dật bay qua trước mặt bọn họ, như một con chim cất trắng bay lượn phía chân trời, bay về phía mặt trời, chẳng mấy chốc đã khuất dạng sau những ánh mây màu tía.

Tề Vân Đình thở dài: “Sở Nhất Nặc quả nhiên không giống bình thường, chỉ một ngày đã khôi phục như lúc ban đầu.”

“Hân chỉ có võ công là tốt, đầu giống như phu quân nhà ta mọi thứ đều tốt.”

Ừ, những lời này, ta thích nghe.

Đêm trung thu, người một nhà tề tụ sau hoa viên, cười nói ngắm trăng. Tề phu nhân nắm tay Thái Vân, thỉnh thoảng thở dài, cảm giác muôn từ vạn ngữ nói không thành lời. Hai mươi sáu tháng tám là ngày hoàng đạo, ngày nào đó thuyền hoa của Vương gia ở Hàng sẽ đến đây.

Mới đầu, Hân Duyệt không quá để ý, kết hôn thôi mà, cũng không phải cả đời không gặp lại. Sau đó suy nghĩ, đây là cổ đại nha, gọi là xuất giá tòng phu. Nhớ tới Cổ gia trong [Hồng Lâu Mộng] có thể lực lớn như vậy, sau khi gả Nghênh Xuân đi rồi cũng không bắt đắc dĩ sao?

Huống chi Tề gia chính là phú thương, từ xưa thương không cùng quan đầu, chủ yếu là đầu không lại. Nhưng cổ tình thương nhân lại đồng ý kết thân cùng nhà quan, vì thế tạo thành vận mệnh khó khăn như vậy.

Kỳ thật Thái Vân lớn lên xinh đẹp, người lại ôn nhu hiền lành, hẳn là sẽ không bị lạnh nhạt đâu. Lại nói Tề gia với Vương gia là thế giao, công tử Vương gia kia nghĩ đến hẳn là không kém

Nhị di nương ở bên cạnh lão gia thêm rượu chia thức ăn, vẻ mặt vô cùng thân thiết, không biết vì sao, Hân Duyệt lại cảm thấy lão gia với Nhị di nương mới giống người một nhà, còn với lão phu nhân lại giống như người ngoài.

Vân Hải nhàn rỗi vô sự, liền đến bên cạnh đại ca đại tẩu, hỏi những chuyện thú vị trong lần xuất môn này.

“Có chuyện gì thú vị đâu, chỉ là đi mua này nọ thôi. Ai, ta nghĩ đến một chuyện.” Hân Duyệt quay đầu nhìn về phía Tề Vân Đình.

Vân Hải vừa thấy hấp dẫn, hai mắt sáng ngời, nghiêng tai lắng nghe.

“Hôn tang gả cưới vốn là chuyện lớn đời người, nhất là việc vui như kết hôn, mọi người đều rất chú trọng. Chẳng xem chúng ta vì mua đồ cưới mà đi những vài trăm dặm mới mua được, mà Uyên châu cũng coi như thành phố lớn, cơ hồ mỗi ngày đều có mấy hộ có việc vui, ta cảm thấy có thể làm một cửa hàng chuyên lo chuyện hôn sự, từ trang phục đến đệm chăn, lớn như bàn tủ cưới, nhỏ như đồ trang sức, đầy đủ mọi thứ. Như vậy, mọi người chỉ cần tới tiệm của chúng ta đã mua được thứ họ cần rồi.”

Tề Vân Đình hai mắt sáng ngời: “Đúng vậy, kế sách của Duyệt Duyệt thật thậm diệu, ngày mai ta liền sai người đi làm.”

Vân Hải nhất thời cúi đầu thất bại: “Đúng là gần mực thì đen, đại tẩu ở bên cạnh đại ca lâu ngày, đầu óc cũng bị nhiễm thói buôn bán, chẳng có gì vui.”

“Chơi vui?” Trên đầu Vân Hải trướng một cây quạt, “Đệ cũng trưởng thành, sau khi Thái Vân thành thân, liền tìm một nàng dâu cho đệ, thành gia lập nghiệp mới là chính sự. Đừng cho là ta không biết chuyện một tháng đệ đã làm ba lão sư nghĩ việc.”

Vân Hải bị đại ca vạch trần, trên mặt một trận xấu hổ, ngoài miệng thì nói: “Đệ mới không thành thân đâu, còn không có chơi đủ.” Thân thể lại không tiếng động bay xa, dù sao cũng khó thoát khỏi lòng bàn tay của đại ca, đến nay lòng còn sợ hãi.

Một đường cưới ngựa trở về, dù sao cũng vất vả. Hân Duyệt nghỉ ngơi vài ngày, nghĩ đến Thái Vân cũng sắp xuất giá, liền mang theo Tiểu Nghiên đến Phi Ngọc các đi thăm nàng.

Không nghĩ trước cửa lại đứng một pho tượng đại thần.

“Đại thiếu nãi nãi, phu nhân phân phó, trước khi đại tiểu thư xuất giá đã mời ma ma chuyên môn dạy nàng lễ tiết, những người không có nhiệm vụ không thể vào quấy rầy.”

Má Cát đại tổng quản của lão phu nhân còn phải hạ mình trông cửa, có thể thấy được trình độ học tập nghiêm khắc cỡ nào. Được rồi, vậy vài ngày nữa lại tới, cũng không thể để tiểu nha đầu trước khi lên kiệu còn phải khổ luyện.

Hân Duyệt thức thối xoay người trở về phòng, đối diện ánh mắt trêu tức của Vân Hải trốn sau tàn cây, không khỏi mỉm cười: “Xem ra chúng ta đều là những người nhàn rỗi không có nhiệm vụ.”

Vân Hải cười khỏ, kỳ thật mẹ già của hắn đề phòng nhất là hai người. Một là đại tẩu hay nói lời kinh người, một người khác hoang đường không kiểm chế là chính mình. Nếu không cũng sẽ không để má Cát tự thân xuất mã, bởi vì tiểu nha đầu bình thường nhất định không ngăn được hai người kia.

Hân Duyệt đi vài lần, cũng không vào được, má Cát trông giữ rất nghiêm.

Hừ! Nếu không phải Thái Vân đáng yêu, ta luyện tiếc nàng mới lười đi gặp nàng đó.

Tề Vân Đình họp bận rộn mười ngày qua, cuối cùng cũng an bày xong mọi chuyện lớn nhỏ. Hôm nay mới rảnh về sớm một chút, đã thấy Hân Duyệt chính chờ ở trước cửa Noãn Ngọc đình.

“Đều an bày xong rồi?” Hân Duyệt tiến lên ôm lấy cánh tay hắn.

“Ừ, đang đợi ta?” Được người ta chờ đợi tất nhiên tâm trạng tốt.

“Ta đang đợi cái chìa khóa.”

“Cái chìa khóa?”

“Đúng vậy, mấy ngày nay ta vẫn muốn đi gặp Thái Vân, nhưng cửa Phi Ngọc các còn không thể vào được. Cho nên, chỉ có mang theo cái chìa khóa to như chàng mới tiến vào được thôi.” Hân Duyệt không ngốc, tự nhiên biết lão phu nhân đề phòng nàng và Vân Hải làm phiền, nhưng sẽ không cảm can Vân Đình.

Tề Vân Đình hiểu rõ cười cười, mang theo nàng đến Phi Ngọc các: “Vân Hải đã sớm trèo tường đi vào, ta còn nghĩ nàng sẽ theo cách này mà vào.”

“Chàng nghĩ nếu ta có võ công thì có thể chờ chàng sao? Ai! Là tại ta không có bản lĩnh thôi.” Hân Duyệt ủ rũ.

Tề Vân Đình vỗ vỗ mặt của nàng: “Phu quân nhà nàng có bản lĩnh là được, sớm nói với ta thì đã giải quyết sớm rồi.”

Đường mòn không người, Hân Duyệt kiễng chân hôn hai má của hắn: “Sau này ta phải dựa vào chàng lẫn lộn, chàng phải học tập tinh thần của con bò già, ăn vào là cỏ, vắt ra là sữa. Cố gắng làm việc kiếm tiền nuôi vợ chàng, có biết hay không?”

“Ha ha, đã biết.”

Trong lúc cười nói đã đi đến Phi Ngọc các, má Cát còn đang trấn thủ trước cửa, thấy Tề Vân Đình cung kính cúi đầu hành lễ: “Đại thiếu gia.”

Tề Vân Đình sắc mặt lạnh lùng: “Không nhìn thấy thiếu nữ này sao?”

Chỉ một câu nhẹ nhàng đã là má Cát luống cuống chân tay, vội hỏi: “Thiếu nữ này?”

“Ừ.” Tề Vân Đình hừ lạnh một tiếng, kéo tay Hân Duyệt đi vào.

Ôi chao, đây là đẳng cấp khác biệt, không phục không được đâu

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thái Vân xuất giá

Trong hồ sen trước tú lâu có một chiếc thuyền gỗ, Thái Vân đang chậm rãi bước từ tấm ván trên thuyền lên bờ. Bên cạnh có một lão bà bà cẩn thận tỉ mỉ nhìn chăm chăm.

“Thái Vân thiệt có nhã hứng, sắp xuất giá, còn có tâm trạng hái đài sen.” Tám tháng hoa đã tàn hết, trong hồ chỉ còn vài cái đài sen trụi lủi.

“Đại tẩu nói đùa, muội đang luyện tập đi đường.” Thái Vân bước tới bờ, dùng khăn lụa xoa xoa mồ hôi trên trán.

“Luyện đi đường?” Tề Vân Đình khó hiểu.

“Nương nói, rời thuyền lên thuyền thân mình không thể có một chút lay động, mũi chân không thể lộ ra khỏi làn váy.....” Thái Vân ảo não cắn môi.

Hân Duyệt ngậy ngấn cả người, may mà ta không có người mẹ nghiêm khắc như vậy.

“Ngày mai sẽ đưa đồ cưới, muội luyện sao rồi?”

“Muội..... Lên bờ còn được, lên thuyền thì.....” Nhìn bản mặt khóc tang của nàng là biết không được rồi.

Hân Duyệt vung tay lên: “Chuyện này có gì khó, đến lúc đó để đại ca muội ôm muội lên thuyền là được.”

Thái Vân do dự nhìn về phía đại ca, trong mắt lại có một chút mừng rỡ: “Như vậy được sao?”

Tiểu muội nhà mình sắp lấy chồng, làm đại ca tự nhiên là trong lòng không nở, coi như là cưng chiều nàng một lần đi.

Tề Vân Đình yên lặng gật gù đầu, Thái Vân hưng phấn đến đỏ mặt. Miệng nhỏ giọng than thở: “Vẫn là đại ca, đại tẩu tốt.”

Tề Vân Đình cho ma ma giáo tập lui ra, ba người đến trong đình ngồi xuống.

“Thái Vân, sau khi thành thân đừng quên gọi thư, muội chỉ cần để nha hoàn thân tính đưa thư đến cửa hàng Tề gia ở Hàng Châu là được.” Tề Vân Đình uống ngụm trà.

“Thái Vân, ta đã sớm muốn đến gặp muội, chỉ là má Cát cứ đứng trước cửa, hôm nay nếu không phải kéo theo đại ca muội, chỉ sợ ta còn không vào được đâu.” Hân Duyệt có chút bất mãn.

Thái Vân há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi, mẹ nói đại tẩu nói rất nhiều chuyện không đúng, sẽ dạy hư nàng. Nhưng mà, nàng lại cảm thấy đại tẩu chân thành thiện lương, nhanh nhẹn nhanh miệng, so với nhị tẩu càng dễ thân thiết hơn. Tuy thỉnh thoảng trong lời nói sẽ có chút cổ quái, hành vi khác người, có điều đại ca đối với tẩu ấy cũng là yêu như trên bảo, che chở đủ đường.

Bản thân mình vài ngày nữa là vào cửa Vương gia còn không biết ra sao, nghĩ đến đây vẻ mặt lại ảm đạm.

Bật thốt lên nói: “Kỳ thật, muội sợ.....”

“Nha đầu ngọc, sợ cái gì, Thái Vân người vừa xinh đẹp, lại ôn nhu hiền lành, Vương gia công tử kia còn không vui vẻ cưng chiều hay sao?” Hân Duyệt vút cho Tề Vân Đình một ánh mắt.

“Đúng vậy, nữ tử xuất sắc như muội muội ta, khắp thiên hạ cũng khó tìm người thứ hai. Tuy nói Vương gia là nhà quan, nhưng mẹ chúng ta không phải cũng là tiểu thư nhà quan hay sao, muội là do một tay mẹ nuôi lớn, nay lại có ma ma giáo tập chuyên môn dạy bảo, nhất định không có sai lầm.”

Thái Vân thoáng an tâm, ngẩng đầu nói với Hân Duyệt: “Đại tẩu, muội..... tẩu.....” Đỏ bừng mặt, nói không ra lời.

Hân Duyệt cười nói: “Cái ta cái gì muội, có chuyện muội cứ việc nói thẳng.”

Thái Vân nhiều lần do dự vẫn không nói ra, chỉ nói: “Nếu có thể vĩnh viễn ở tại nhà mẹ đẻ thì tốt rồi.”

Hân Duyệt cầm tay nàng: “Thái Vân, chờ muội có được phu quân yêu thương muội sẽ biết chỗ tốt của thành thân. Cô gái trưởng thành, sẽ có nơi chốn của mình, có chồng có con gia đình đầy đủ. Cha mẹ, huynh đệ tỷ muội yêu thương và phu quân yêu thương sẽ không giống nhau, muội xem bây giờ ta cảm thấy rất hạnh phúc.”

Thái Vân nhìn vẻ mặt hạnh phúc của đại ca, đại tẩu, tự nhiên rất hâm mộ, trong lòng âm thầm chờ đợi bản thân mình cũng có vận may như vậy.

Hân Duyệt không dám nói những lời khác người, dù sao không phải nam nhân nào cũng đều có thể giống Tề Vân Đình dung túng nữ nhân của mình, vẫn nên để nàng đi theo con đường của cô nhân thôi, như vậy mới bảo đảm hạnh phúc của nàng.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa nhô lên, ánh sáng lại chang hòa khắp mặt đất.

Theo phong tục địa phương, trước hôn lễ một ngày sẽ vận chuyển đồ cưới.

Trên trăm chiếc thuyền hoa treo lụa đỏ thắm xếp thành một hàng, quả thật là mười dặm hồng trang, vô cùng đồ sộ.

Vân Hải dẫn đội chuyển đồ cưới, dáng vẻ thiếu niên cao ngất đứng đầu thuyền, làm khuynh đảo không ít mỹ nữ Giang nam.

“Gia tài bạc triệu thật là tốt, có thể xuất giá long trọng như vậy.” Hân Duyệt nhỏ giọng tán thưởng.

Cái trán bị người ta gõ mạnh, “Đứa ngọc, đã thành thân rồi, ánh mắt lại còn nông cạn như một tiểu nha đầu.”

“Hừ! Lúc ta thành thân cũng được long trọng như vậy sao?” Hân Duyệt mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

“Nếu không ta cưới nàng lần nữa?” Tề Vân Đình cười thắm.

“Ai cần chứ.” Nhìn theo đội tàu rời đi, Hàn Duyệt xoay người vào cửa.

“Nàng dám nói không cần, xem ta……”

Đại thiếu gia cùng đại thiếu nữ nhỏ giọng nói nhỏ rồi đi, quần chúng vây xem liền khe khẽ bắt đầu nghị luận.

Giáp: Đã thấy qua ân ái, chưa từng thấy ân ái như thế.

Át: Người không thấy hôm Tề đại thiếu thành thân, tự mình ôm nàng dâu lên bờ sao, chắc là bắt đầu từ khi đó.

Bính: Có thể thấy được ngày thành thân vô cùng quan trọng, có thể qua đó mà dự đoán cả đời người.

Đinh: Nếu nam nhân có thể nhân nhượng tức phụ như thế, ân ái cũng sẽ không khó khăn.

Hai mươi sáu tháng tám, ngày lành nắng đẹp.

Sáng sớm, nhóm nữ quyến đã tề tụ ở Phi Ngọc các. Lúc Hàn Duyệt vào cửa, lão phu nhân đang chải đầu cho Thái Vân: “Một chải cử án tề mi, hai chải bạc đầu gia lão, ba chải con cháu đầy đàn!” Nhìn khuôn mặt con gái mềm mại trong gương, lão phu nhân âm thầm rơi lệ.

“Mẹ, con gái không muốn xa mẹ.” Quay người nhào vào lòng mẫu thân, thất thanh thống khổ.

Ở đây không người nào không thờ ơ, đang âm thầm gạt lệ.

Má Cát tiến lên khuyên nhủ, đành phải trang điểm lần nữa, đội mũ phượng hà phi, trùm khăn voan long phụng trình tường.

Tiểu nha đầu tiến vào báo: “Đội tàu đón dâu ở Hàng Châu đã đến, đại thiếu gia hỏi đã chuẩn bị xong chưa?”

Lão phu nhân khoát tay: “Đề cho bọn họ vào đi.”

Đội ngũ đón dâu chỉ đến trước cửa, có mấy nam nhân bước vào Tề gia.

Tề lão gia, Tề phu nhân ngồi ở chủ vị, Thái Vân bái biệt cha mẹ, cắn chặt môi sợ mình lại khóc. Khóc trước khi xuất giá là điềm xấu.

Phong tục ở Uyển châu, cha mẹ không thể tiễn con ra cửa. Do huynh trưởng công ra cửa, rồi tự mình đi đến trên thuyền.

Tề Vân Đình cúi xuống công Thái Vân, nhị lão rung rung đưa tới nhà trước.

Trước cửa Tề phủ đã sớm kèn nhạc vang trời, đầu người nhấp nhô. Đội tàu Vương gia đón dâu đội tàu cũng có trên trăm chiếc, trên mỗi chiếc thuyền đều có hai gã hộ vệ khô giáp sáng bóng. Đương nhiên, phụ thân của chú rể Vương Kiêu là Đô đốc thủy quân Giang Nam, Chí Viễn hầu, điều động một đội cận vệ còn không dễ dàng.

Người Uyển châu xem như được mở mắt, hôm qua là trăm thuyền đưa thân của Tề gia, hôm nay là trăm thuyền đón dâu của Vương gia, đây là điều những tiểu cô nương hằng mơ ước, mộng thấy chứ chưa từng gặp qua.

Tề Vân Đình công Thái Vân ra cửa, liền đặt nàng trước cửa phủ, chờ qua một đoạn nhạc mừng sẽ ôm nàng xuống thuyền.

Hàn Duyệt lặng lẽ kéo tay áo của hắn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi xem thử tân lang quan?”

Tân lang quan khoác áo đỏ đeo cầu lụa hồng quả nhiên là anh tuấn bất phàm, đứng chuẩn con nhà tướng.

Hàn Duyệt tiến lên nói: “Muội phu, đã sớm nghe nói người thiếu niên anh hùng, hôm nay vừa thấy quả nhiên anh tuấn vĩ ngạn, khí độ bất phàm, Thái Vân nhà chúng ta quả thật được gả vào nhà tốt rồi.”

Vương Kiêu thấy nàng cùng Tề Vân Đình vẻ mặt vô cùng thân thiết, liền cũng đoán được đại khái. Ôm quyền nói: “Tề đại ca, vị này chính là đại tẩu đi. Tiểu đệ hữu lễ.”

Tề Vân Đình mỉm cười còn thi lễ: “Về sau mọi người chính là người một nhà, Kiêu đệ không cần khách khí.”

Hàn Duyệt mặt dày nói: “Thái Vân muội ấy không biết bơi, hơn nữa lúc xuống thuyền rồi thuyền lại khó khăn. Muội phu đi đường cũng mệt rồi, nếu không ngại có thể để đại ca người bế nàng dâu lên thuyền. Đây cũng là chút việc bọn ta có thể làm cho Thái Vân, sau này còn nhờ muội phu thương yêu nàng mới phải.”

Nàng hơi hơi ghé mắt nhìn Tề Vân Đình cười giảo hoạt, lại gặp hắn bắt mắt đả diệp nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng cho là ai cũng đều giống ta từng nàng hay sao?

Mặt mày lưu chuyển cung chiều vô hạn.

Vương Kiều hiểu ý, sang sảng cười: “Ta nghe nói, lúc đại ca cùng đại tẩu thành thân, đó là đại ca tự mình ôm đại tẩu lên thuyền, mới có vợ chồng ân ái như hôm nay. Việc này đã truyền ra không biết bao nhiêu giai thoại đẹp, hôm nay ta cũng noi theo. Chính ta sẽ bế nàng dâu của mình, sao có thể không biết xấu hổ để đại ca vất vả.”

Tư lễ quan hô to một tiếng: “Giờ lành đến!”

Vương Kiều đi nhanh tiến lên, ôm lấy giai nhân vững vàng lên thuyền.

Trên bờ vang lên những tiếng thôn thức.

Thái Vân đã sớm khăn trương tay đỡ đầy mồ hôi, che khăn voan không dám nung khe hở nhìn ra bên ngoài. Tưởng đại ca đang ôm lấy mình, nghĩ đến hôm nay rời nhà, đã là người của Vương gia, trong lòng lại có thêm vài phần quyến luyến.

Vì thế đưa tay cánh tay nhẹ nhàng quàng lên vai hắn, bả đầu dựa vào ngực hắn, tình cảm không muốn xa rời không nói cũng hiểu.

Kỳ thật nàng rất muốn nói: Đại ca, mới trước đây muội bị trệt chân huynh cũng ôm muội như thế; Mà nay, muội muội trưởng thành thật sự không muốn rời xa mọi người.

Nhưng mà, cuối cùng nàng cũng không nói ra miệng, bởi vì sợ mình sẽ rơi nước mắt như mưa.

Vương Kiều hơi dừng một chút, cúi đầu nhìn nhìn thiên hạ trong lòng, khoe miệng có chút tươi cười không dễ phát hiện.

Mười dặm đưa tiễn, chia tay ngoài thành Uyển châu.

Vợ chồng Vân Thu, Thu Sương tha thiết dặn: “Thái Vân, tận tâm hầu hạ cha mẹ chồng, xuất giá tòng phu, từ nay về sau muội đã là người của Vương gia. Làm việc lấy đại cục làm trọng, phải biết nhường nhịn, hiền lương thực đức làm tròn bốn phận.”

Thái Vân thấp giọng nói: “Dạ.”

Tề Vân Đình chung quy không quá yên tâm: “Thái Vân, nhớ rõ thường gọi thư.”

Nếu là có chuyện gì, đại ca chàng còn có thể ra mặt giúp đỡ hay sao? Hán Duyệt âm thầm lắc đầu, tiến lên nhỏ giọng nói: “Thái Vân, nhớ kỹ, nữ nhân dựa vào chiếm được lòng nam nhân mới chiếm được thiên hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Mong chàng về

Trong Tề phủ, quản gia đang bẩm báo tình huống ngoài cửa. Vì lão gia, phu nhân là trưởng bối chiếu theo quy củ không thể tiễn con ra cửa, đành phải ngồi ở tiền thính (nhà trước).

“Tiểu Hài gia ôm đại tiểu thư lên thuyền.”

Tam di nương hé miệng cười trộm, người trẻ tuổi bây giờ a!

Nhị di nương là người nhiều quy tắc, một lời nói toạc ra huyền cơ: “Chắc là đại thiếu phu nhân nhà ta xúi giục rồi.”

Lão gia vui mừng gật gật đầu: “Vương Kiều có thể hạ mình đối đãi con gái như thế, cũng là Thái Vân có phúc.”

Tề phu nhân sắc mặt lại đen vài phần, e ngại mặt mũi lão gia nên không lên tiếng.

Anh trai và chị dâu tiễn đưa xong, trở về phục mệnh. Tề lão gia nói vài câu, liền bảo mọi người đều tự trở về nghỉ ngơi.

Tề phu nhân một mình gọi Tề Vân Đình vào nhà chính, nửa canh giờ sau mới trở về Noãn Ngọc đình.

“Mẹ chàng thần thần bí bí gọi chàng để làm chi?” Có chút mệt mỏi, Hán Duyệt nằm nghiêng trên tháp sắp ngủ.

Tề Vân Đình nghiêm mặt nói: “Duyệt Duyệt về sau không được nói như vậy, đó là mẹ của ta.”

“Nhưng mà, chàng có biết, bà không thích ta, ta cũng không thích bà. Chàng xem, vừa rồi bà cũng chỉ gọi có mình chàng.” Hán Duyệt dẫu môi.

“Nàng đó,” Tề Văn Đình ôm nàng vào lòng, cắn một ngậm trên miệng nàng. “Kỳ thật mẹ cũng không có chuyện gì, chỉ là gọi ta nói vài câu. Vài ngày tới ta lại ra ngoài, xử lý một chút chuyện quan trọng. Sau khi trời lạnh sẽ ở nhà với nàng chịu không?”

“Lại muốn ra ngoài sao?” Khuôn mặt Hân Duyệt ủy khuất nhăn lại như trái khổ qua.

“Đừng như vậy, bảo bối! Cười một cái?”

“Mang theo ta được không?”

“Lần này đến phương Bắc xa xôi, mang theo nàng không tiện. Yên tâm, ta sẽ ra roi thúc ngựa, nhất định trong vòng nửa tháng gấp trở về.”

Tâm tình khó chịu, liền không để ý đến hắn, nằm lăn trên tháp ngủ luôn.

Tề Văn Đình trước khi đi, lại căn dặn cẩn thận, bảo Hân Duyệt ở bên mẫu thân nhiều hơn, để bà đỡ nhớ con gái. Còn thỏa thuận cùng nàng, việc gì cũng nên chờ hắn trở về rồi nói.

Hân Duyệt chỉ đành đáp ứng, cũng có thời gian nửa tháng, cứ nghiên cứu một chút phương pháp cải tạo ôn tuyền, làm cho mùa đông này ấm áp.

Hắn đi rồi, Hân Duyệt hết lòng tuân thủ hứa hẹn mỗi ngày đi vấn an lão phu nhân, chỉ là bà không nói lời lạnh nhạt, thì chính là bộ dáng ta lười không thèm gặp người.

Thu Sương vốn tính thìn lạnh nhạt, nay lại phải dưỡng thai, tự nhiên là không ra khỏi cửa chính, cửa viện cũng không qua.

Không có Thái Vân, Vân Hải cũng không thể một mình đi tìm đại tẩu nói chuyện phiếm, đành phải mỗi ngày đi ra ngoài tìm người luận bàn võ nghệ.

Hân Duyệt một người cũng không biết làm gì, cuối thu khí sang thời tiết tốt, liền mỗi ngày nằm trên ghế quý phi phơi nắng ngủ trưa. Buổi tối com nước xong lại ngủ tiếp, cứ ăn ngủ, ngủ ăn như vậy, qua nửa tháng cả người lại tròn thêm một vòng. Da mặt hồng nhuận, cơ thể đầy đặn, kiều diễm càng hơn trước.

Tề Văn Đình viết thư, nói chiều mai hoặc sáng sớm ngày kế sẽ trở về, Hân Duyệt nhất thời kích động liền ngủ không được.

Thật vất vả đợi đến buổi tối đốt đèn, mới thấy hân phong trần một mối trở về.

Nhìn thấy ái thê chờ ở cửa, ôm lấy đi vào nhà.

“Sao lại về gấp như vậy?” Là nhớ ta chịu không nổi rồi sao?

“Ngày mai cậu tới, ta tự nhiên gấp trở về tiếp đãi.”

“Hừ! Thì ra không nhớ ta.” Hân Duyệt giầy dựa roi xuống đất.

Hắn cười nói: “Sao lại không nhớ nàng được chứ? Đứa ngốc.”

“Vân Đình, ta có một chuyện muốn nói với chàng.”

“Đề lát nữa nói sau.” Khi nói chuyện đã đến cửa nhà chính, Tề Văn Đình kéo tay Hân Duyệt vào nhà: “Mẹ, con đã trở về.”

“Ừ.” Tề phu nhân không biết đang giận ai, mặt cũng tái đi.

“Mẹ, chuyện ngày mai tiếp đón cậu đã chuẩn bị xong chưa?”

“Trước đừng nói chuyện cậu của người, đây là phong thư nhà đầu tiên Thái Vân gửi về, người đọc đi.” Thư bị ném vào người Tề Văn Đình, Hân Duyệt khó chịu, không khỏi nổi nóng, sao lại ném lên người lão công của ta. Cuối cùng vẫn xem ta là người ngoài, Thái Vân gửi thư sao lại không cho ta xem. Quên đi, ta cũng lười xem.

Tề Văn Đình rất nhanh đem thư quét một lần, sắc mặt lạnh xuống.

“Làm sao vậy, Thái Vân sống không tốt sao?”

Hắn thờ dài, chưa nói cái gì.

Hân Duyệt đột nhiên nhớ tới mình còn có chuyện quan trọng phải nói với hắn, liền lắc lắc cánh tay hắn: “Vân Đình, ta có một chuyện rất quan trọng phải nói với chàng.”

Hắn không kiên nhẫn bỏ ra: “Đừng hồ nháo, nàng thì có thể có chuyện gì quan trọng.”

“Ta.....” Hân Duyệt ủy khuất dẫu môi, “Ta thì sao không thể có chuyện quan trọng?”

Tề phu nhân đột nhiên phát tác: “Ngày ấy ta đã nói Thái Vân sớm hay muộn cũng sẽ bị nó hại, người còn che chở cho nó. Nay người còn có cái gì để nói? Người nhìn bộ dáng ti tiện của nó đi, còn không cho ta dạy dỗ nó.”

Tề Vân Đình sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán nổi rõ, Vân Hải ở một bên cũng sợ tới mức lạng lẽ lui lại mấy bước.

“Nàng nói đi, nàng có chuyện gì quan trọng?” Hân xoay người nhìn chằm chằm Hân Duyệt.

“Ta chỉ muốn nói trước cho một mình chàng biết.” Đó là ngọt ngào chỉ thuộc về hai người bọn họ, phải về đến phòng mình mới có cảnh trí phù hợp, hân nhất định vui mừng đến mức ôm nàng xoay tròn.

Nói ở đây? Bí mật giấu được nhiều ngày như vậy, không phải là vì muốn để hân là người đầu tiên biết được, nhìn bộ dáng vui vẻ của hân sao.

“Chúng ta trở về phòng nói đi.” Trên mặt nàng hưng phấn đỏ ửng, không để ý đến sắc mặt khó coi của hân, kéo tay hân đi ra ngoài.

Đáng thương tiểu muội đang ở Vương gia chịu khổ, nàng lại ở đây vui vẻ ra mặt?

Tề Vân Đình phần hận bỏ vung tay ra, lửa giận ngừng ngút, phần nộ quát: “Nàng ngoại trừ làm phiền người khác còn có thể làm cái gì?”

Hân gắt gao nắm thành quyền, các đốt ngón tay kêu răng rắc, lại run run mở tay ra: “Nàng có biết sai chưa?”

Hân Duyệt mơ, ngày ngày trông, đêm đêm đợi, cuối cùng cũng đợi được hân trở lại. Khó có thể ức chế tâm trạng kích động, khẩn cấp muốn đem tin vui kia nói cho hân. Nhưng mà, hân lại giờ tay cao như thế, muốn đánh ta sao?

“Ta có cái gì sai?”

Vân Hải cắn răng, không dám lên tiếng, chỉ trộm nhìn.

Lão phu nhân tròn mắt nhìn, đã muốn tức giận đến run người.

“Bốp!” Một một chốc sấm chớp, một cái tát dừng ở má trái Hân Duyệt.

Lực đạo không nặng nhưng cũng không nhẹ, nửa bên mặt nháy mắt đỏ bừng.

Nàng ngậy người đứng, quên đau đớn, quên hết thầy chung quanh.

Cứ như vậy lẳng lặng nhìn Tề Vân Đình, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào mắt hân.

Là khiếp sợ, vẫn là thương tâm..... Ta đã từng vội vàng ngóng trông chàng trở về như vậy, mà nay chàng đã trở lại.....

Hồi lâu..... Hai giọt nước mắt rơi xuống.

“Duyệt Duyệt.....” Hân vươn tay đến.

Hân Duyệt xoay người điên cuồng chạy ra ngoài, ngoài cửa Tiểu Nghiên kinh hô:

“Thiếu nữ nãi, sao người có thể chạy như vậy, chú ý thân mình a.” Nàng kinh hoàng đuổi theo.

Tề Vân Đình đi nhanh vài bước đuổi tới cửa, nhìn bóng dáng của nàng biến mất trong bóng đêm.

Tề phu nhân cười lạnh một tiếng: “Nếu không phải lúc đầu người chiều chuộng nó thì làm gì có ngày hôm nay.”

Tề Vân Đình thờ dài, tựa hồ là nói cho người khác nghe, lại giống đang an ủi chính mình: “Cũng nên dạy dỗ nàng một chút.”

Kế tiếp, nói đến chuyện Thái Vân, Tề Vân Đình muốn đi Hàng Châu nhìn xem, lại cảm thấy thành thân không đến một tháng, nhà mẹ đẻ đến cũng không tốt. Trong thư Thái Vân cũng nói, qua hai tháng là đại thọ năm mươi của phụ thân lúc đó trở về nhà thăm, vừa vặn ba tháng về nhà thăm bố mẹ, cứ chờ vậy.

Cậu thẳng quan, trên đường nhậm chức đi qua Uyển châu, tự nhiên muốn vào thăm mẫu thân. Tề Vân Đình cùng mẹ cẩn thận thảo luận ngày mai tiếp đãi cậu như thế nào, cũng đã hơn nửa đêm.

Hân nghe lời của mẹ, nghỉ ngơi luôn trong viện này, không có trở lại Noãn Ngọc đình.

Gian sương phòng này trước kia hân từng ở, cũng quen rồi, nhưng trong lòng lại thấy phiền muộn.

Tề Hưng đẩy cửa tiến vào, muốn châm trà cho đại thiếu gia, lại phát hiện chén trà vẫn còn đầy, hân căn bản không nhúc nhích.

“Nàng thế nào?” Giọng nói lại hơi có chút run run.

Tề Hưng nói chi tiết: “Sau khi trở về liền khóc, sau đó thì vừa khóc vừa mắng, sau nữa thì nôn mửa không ngừng.”

Hắn lo sợ không yên đứng dậy: “Ta đi nhìn xem.”

“Lúc này vừa mới ngủ rồi.”

Hắn dừng lại, “Vậy để nàng nghỉ ngơi một chút đi.” Nếu ta đi, chắc chắn sẽ náo loạn thêm một trận nữa.

Bình minh vừa đến, đám hạ nhân vẩy nước quét nhà đình viện, trước cửa cũng vẩy nước quét sạch sẽ. Mang theo người đến ngoài thành, nghênh đón gia đình cậu.

Huynh muội gặp mặt, tất nhiên khóc lóc một hồi. Tề Vân Đình đứng một bên, phụng dưỡng chu đáo.

Mợ hỏi: “Đình nhi không phải thành thân sao, sao không thấy cháu dâu đâu?”

Tề phu nhân sắc mặt lạnh lùng: “Con ngu ngốc đó không gặp cũng được, nữ nhi nhà tam huynh cũng đã mười tám tuổi, ta chuẩn bị bảo Vân Đình hưu tiện nhân kia, cưới Cát Bộ làm vợ.”

Tề Vân Đình nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Rời chàng đi

Buổi chiều, trên sân khấu kịch đang ca hát náo nhiệt, Tề Vân Đình cùng phụ thân, mẫu thân và cậu, mợ trò chuyện với nhau thật vui.

Bản thân lại không có tâm trạng xem diễn, ngoắc gọi Tề Hưng tới, nhỏ giọng nói: “Nàng ăn cơm chưa?”

“Sáng sớm tỉnh lại, thiếu ngủ rất mệt mỏi, lại không ngừng nôn mửa, nôn đến mức chỉ nôn ra được nước chua. Giữa trưa có vẻ là rất đói, miễn cưỡng ăn một chút. Bảo hạ nhân mang chút điểm tâm vào phòng, lúc này đã đóng cửa ngủ rồi, nói là tối hôm qua không ngủ được, phải ngủ bù. Buổi tối không cần đánh thức nàng ăn cơm, đói bụng sẽ ăn chút điểm tâm.”

Tề Vân Đình gật gù đầu, tiếp tục xem diễn. Lúc tan cuộc, cảm thấy có người dùng ánh mắt u oán nhìn hắn. Ngẩng đầu nhìn lại, là một con hát mặt đầy phấn son đang xoay người rời đi, tầm lưng kia lại có vài phần quen thuộc.

Đào mắt đã không thấy người, Tề Vân Đình cười thầm mình hoa mắt, Uyển châu thành cũng chỉ có vài gánh hát nổi danh như vậy, xem đi xem lại, tự nhiên nhìn quen mắt.

Buổi tối gia yến, chỉ thiếu mình Hân Duyệt, Tề Vân Đình trong lòng không có tư vị, cơm cũng không ăn nhiều. Thật vất vả đến sáng sớm hôm sau, tiễn bước gia đình nhà cậu, lại ở trong phòng mẫu thân ngồi nói chuyện một lúc liền đi ra.

Má Ngô mang theo Tiểu Nghiên đang hoang mang rối loạn chạy lại đây: “Đại thiếu gia, ngài đi xem thiếu nữ nãi nãi đi, đã ngủ từ chiều hôm qua, cho tới bây giờ một chút động tĩnh cũng không có, nhóm nô tỳ kêu nàng cũng không đáp, cửa lại khóa trái, chúng tôi cũng không dám phá cửa. Chỉ sợ thiếu nữ nãi nãi hôn mê cũng không ai biết.”

Tề Vân Đình trên mặt hiện lên một tia lo lắng, nhanh chân chạy tới Noãn Ngọc đình.

Đến khi hắn nhìn thấy một cánh cửa sổ đang khép hờ: “Duyệt Duyệt, nàng dậy chưa? Mau đứng lên mở cửa.”

Trong phòng hết thấy như thường, chỉ là trên bàn một khối điểm tâm cũng không thấy. Màn giường buông xuống, thấy không rõ bên trong có gì động tĩnh.

Hắn nhảy cửa sổ mà vào, ngồi vào bên giường. “Duyệt Duyệt, kỳ thật ta cũng đau lòng lắm, chỉ là..... Nàng cũng quá không hiểu chuyện. Mau đứng lên đi, ta cùng nàng ăn cơm trưa.”

Phía sau màn giường lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe không thấy.

Nhẹ nhàng xốc lên màn đồ uyên ương hí thủy, nghĩ tới sẽ nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn sưng đỏ, Tề Vân Đình trong lòng lại rối rắm.

Trong giây lát, hắn nhảy dựng lên.

Trên giường trống rỗng, trừ bỏ một cái áo gối ướt nước mắt, cũng chỉ thấy một mảnh giấy.

Hắn vội vàng cầm lấy, thật là bút tích của Hân Duyệt.

“Vốn dĩ ta ngóng trông chàng trở về, là muốn nói cho chàng, chúng ta có một đứa nhỏ, nó ở trong bụng ta đã hơn hai tháng. Nhưng mà, bây giờ ta muốn nói cho chàng, nó không còn, đã cùng nhau bị vứt bỏ như trái tim của ta.”

Mỏng manh một trang giấy, lại như nặng tựa ngàn quân, đè nặng hai tay Tề Văn Đình không kiềm được run run. Cuối cùng, phiến giấy kia từ ngón tay chảy xuống, bay tới góc tường.

Những người ngoài cửa sổ nhìn thấy đại thiếu gia hai mắt thất thần, run run hai tay, đã thấy việc lớn không tốt.

Trở mắt một lát, Tề Văn Đình phục hồi tinh thần lại, nhặt thư lên, ôm vào trong lòng.

Sau nửa canh giờ, hân đường như đã lật nghiêng toàn bộ Tề phủ, nhưng không có tìm được tung tích của nàng, thậm chí không có một chút manh mối.

Cẩn thận kiểm tra trong phòng có thiếu gì không, phát hiện nàng chỉ mang đi vài bộ quần áo, một mâm điểm tâm, năm mươi lượng bạc.

Tề Văn Đình tức giận một chưởng đánh lên bàn bần, ngân phiếu nhiều như vậy nàng không lấy, chỉ lấy chút bạc này đủ xài được mấy ngày? Nàng từng cười nói với hắn ‘Năm mươi lượng này là của ta’, đứa ngốc này, không phải nàng đã nói tất cả của ta đều là của nàng hay sao?

Nghĩ lại, như vậy cũng tốt, chỉ vài ngày là tiêu xài hết tiền, nàng sẽ trở lại.

Tự ý rời khỏi nhà chồng là tội thất đức nghiêm trọng, sẽ bị huơ*. (*ly hôn)

Mọi người chỉ biết đại thiếu gia tức giận, cũng không dám nói cái gì.

Con hát, con hát hôm đó! Khó trách bóng dáng nhìn quen mắt như vậy.

Dắt Lam Thố ra, chạy vội mà đi.

Noãn Ngọc đình thần kỳ im lặng một tháng, Tiểu Nghiên cả ngày thất thần nhìn cửa, chờ đợi đại thiếu gia mang theo thiếu nữ nãi nãi trở về. Điều do chính mình không tìm không phổi, để cho thiếu nữ nãi nãi đi một mình. Nói như thế nào cũng phải mang theo ta chứ, bằng không ai hầu hạ người? Huống chi còn đang có thai, sao có thể chịu khổ chứ? Có ăn ngon thì chia cho ta một nửa, cũng không lập quy củ gì, cho phép ta không lớn không nhỏ, ăn nói lung tung. Chủ tử như vậy đốt đèn lồng cũng tìm không ra.

Nay cũng không biết thiếu nữ nãi nãi ở bên ngoài có tốt không?

Cũng đang buồn bực còn có Tề Hưng, mấy năm nay luôn luôn ở bên cạnh đại thiếu gia, chưa bao giờ rời khỏi người. Nhưng mà, từ ngày đó đại thiếu gia vội vàng rời đi, chính mình phải ở đây ngày ngày một tháng.

Tuy rằng trong lúc này, Tề Văn Đình từng phái người trở về hỏi có tin tức gì của đại thiếu nữ nãi nãi không. Nhưng mà, một tháng không gặp trong lòng trước sau cũng không dễ chịu gì.

Ông trời phù hộ! Để cho đại thiếu gia mau mau tìm được thiếu nữ nãi nãi trở về đi.

Chạng vạng hôm nay, một người một ngựa thông thả đến trước cửa nhà, lão quản gia dùng sức dụi dụi mắt, trời ạ, đây thật là đại thiếu gia sao?

Hai mắt rã rời, người đã gầy đến cảm cũng nhon, quần áo trắng bị nhuộm đầy bụi đất, chỗ vạt áo còn có chút rách rưới.

Đại thiếu gia thần thái luôn sáng láng sao lại nghèo túng như vậy, hay là ra cửa không mang đủ bạc? Không đúng nha, chỗ nào cũng có chi nhánh Tề gia, đi đâu mà không thể lấy được bạc chứ.

Quản gia tiến lên tiếp nhận cương ngựa, do dự hỏi: “Đại thiếu gia, thiếu nữ nãi nãi nàng.....”

Tề Văn Đình ngắt đầu mạnh, trong mắt hiện lên vẻ khác thường, túm vạt áo quản gia, kinh hi nói: “Nàng đã trở lại?”

Quản gia hoảng sợ, vội vàng lắc đầu: “Không có, tôi hỏi đại thiếu gia có tìm được nàng không.”

Hai tay vô lực buông xuống, trong mắt hiện lên một chút thương tâm, kéo hai chân mỗi một bước vào cửa.

Một tháng này, hắn đi qua mấy chục tòa thành, đến trăm cái thôn trang, tới hơn mười ngọn núi, cũng đến rất nhiều con sông, nhưng không có một chút tin tức của nàng.

Đầu tiên là đến gánh hát tuần tra, có người từng gặp qua một con hát tự mình vẽ mi họa mắt, lại không ai biết nàng đi từ bao giờ, đi nơi nào.

Hỏi một vòng trong thành Uyển châu, mới biết được nàng đi ra từ cửa Nam. Quả nhiên, ở đó hắn nhặt được một chiếc trâm ngọc bích, là của nàng.

Hướng nam, vậy rất có khả năng là nàng đến Hàng Châu. Vốn lần này nàng bị đánh cũng là bởi vì Thái Vân, nói không chừng nàng chính là đi Hàng Châu tìm Thái Vân. Một đường nam hạ, cuối cùng cũng không tìm được tung tích của nàng.

Không thể không biết xấu hổ kinh động Vương gia, hấn tỉnh tể điều tra, người không tới Hàng Châu.

Tuy rằng cảm thấy khả năng nàng về nhà mẹ đẻ không lớn, nhưng hấn vẫn phái người đi U châu, cũng dặn bọn họ dọc đường đi cẩn thận điều tra. Phạm vi ba trăm dặm đã tìm khắp một lần, nhưng không có một chút tin tức.

Thật giận Duyệt Duyệt sao lại thông minh như vậy, không lưu lại chút dấu vết nào.

Tề phu nhân nhìn thấy con cũng hoảng sợ, tiện đà đau lòng mắng: “Xú nha đầu này, đầu tiên là hại con gái của ta, bây giờ lại hại con ta thành như vậy, chờ bắt được nó, xem ta có đánh chết nó hay không. Định nhĩ, con cũng đừng tức giận, bắt được nó là chuyện sớm muộn thôi, mẹ sẽ trút giận thay con.”

Vân Hải lẳng lặng nhìn bộ dạng tiêu tụy của đại ca, hấn cũng không cho rằng là vì tức giận.

Tề Vân Đình yên lặng thờ dài, loạng choạng đứng dậy: “Mẹ, chuyện này người cũng đừng lo, đợi khi tìm được nàng, ta định sẽ không buông tha nàng.” Về sau nếu động một chút liền rời nhà trốn đi thì sẽ rất khó tìm.

“Ồ chỗ mẹ ăn cơm chiều rồi hấn về.”

“Không được, ăn không vô, ta trở về phòng.”

Ai cũng không nghĩ tới chuyện đại thiếu gia trở về đầu tiên chính là giận dữ, đơn giản là cái áo gối thiếu nải nải khóc ước sừng bị bà tử giặt sạch.

Chuyện thứ hai chính là sai người đem phòng hồi phục thành nguyên dạng, kỳ thật má Ngô và đám người Tiểu Nghiên làm sao dám không nghĩ tới đại thiếu nải nải, không khỏi nhìn vật nhớ người, mới đem một ít đồ vật thu dọn lại.

Tiểu Nghiên âm thầm run bắn cả người, nhìn vẻ mặt băng tuyết ngàn năm của đại thiếu gia kia, nếu không phải nể tình má Ngô là nhũ mẫu của hấn, chỉ sợ bọn họ không chịu nổi.

Má Ngô đau lòng đại thiếu gia những ngày đó bị đối tới gầy, làm một bàn toàn món hấn thích ăn. Nhưng mà, hấn cau mày nhìn trong chốc lát, khoát tay phân phó dọn xuống. Chỉ hỏi: “Hôm Duyệt Duyệt đi đã mang theo điểm tâm gì?”

Điểm tâm trên bàn, hấn lại nhăn mi, luôn luôn không thích ăn đồ ngọt, nhưng mà Duyệt Duyệt thích ăn.

Cầm lấy một khối bỏ vào trong miệng, nhặt như nước ốc.

Nửa đêm, ở đình giữa hồ có một bóng dáng quen thuộc đứng dưới ánh trăng.

Tề Vân Đình mừng như điên.

“Duyệt Duyệt, nàng đã trở lại, thật sự đã trở lại!” Khăn cấp đem nàng ôm vào lòng, kinh ngạc thấy cơ thể kia lạnh lẽo.

“Duyệt Duyệt, bắt đầu mùa đông rồi, sao nàng lại còn mặc quần áo mùa thu, lạnh không?”

Muốn ôm chặt nàng, không ngờ bị nàng đẩy ra.

“Tránh ra, đừng chạm vào ta.” Nàng tròn mắt nhìn, giọng nói lạnh lùng làm cho hấn tan nát cõi lòng.

“Duyệt Duyệt, đừng như vậy..... Được không?” Trong giọng nói gần như cầu xin.

“Ta nói cho người Tề Vân Đình, về sau chúng ta nhất đao lưỡng đoạn*, ta chết hay sống không liên quan tới người.” Nàng xoay người liền đi. (*một đao chém làm hai, ý nói đã chia cắt)

“Duyệt Duyệt, nàng từng hứa với ta sẽ không nói như vậy. Duyệt Duyệt.....”

Nàng thả người nhảy vào trong hồ nước lạnh lẽo.

“Duyệt Duyệt.....”

Tề Vân Đình ngồi bật dậy, kinh ngạc một thân mồ hôi lạnh. Thì ra là mộng, hấn đứng dậy rót hai chén trà, lại âm thầm lắc đầu. Duyệt Duyệt không ở bên cạnh, rót hai chén cho ai uống đây?

Biết rõ cảnh trong mơ sẽ không trở thành sự thật, hấn vẫn mặc quần áo rời giường, một mình đi vào sau hoa viên.

Tại bên cạnh cây lê này, nàng từng làm nũng không chịu đi đường, để hấn ôm.

Tại chỗ vườn bí đỏ này, nàng nhẹ nhàng xoa bóp cho hấn, kể chuyện cười.

Ở đường mòn sâu thẳm này, nàng ngọt ngào hôn lên hai má hắn, ra vẻ nghiêm khắc giáo huấn hắn: Cố gắng kiếm tiền nuôi vợ chàng, có biết hay không?

Hết thấy hết thấy đều giống mới xảy ra ngày hôm qua, còn rõ ràng, rành mạch trong đầu hắn.

Đình giữa hồ, không có Duyệt Duyệt, không còn tiếng cười vui vẻ nữa.

Bình minh trong trẻo nhưng lạnh lùng, hắn yên lặng dạo bước trong hoa viên.

Trời lạnh, Duyệt Duyệt nàng ở nơi nào? Có hay không ăn không đủ no, mặc không đủ ấm? Sao nàng lại trốn kỹ như vậy, để một chút manh mối lại cho ta, để ta đón nàng trở về được không?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngược tiểu Tề, người đau lòng không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Nhật kí mang thai

Chậm rãi thông thả vào thư phòng, gian phòng lạnh lẽo yên ắng làm cho trái tim người ta băng giá.

Trên bàn chồng chất núi lớn núi nhỏ những sổ sách bình thường, hắn không có tâm trí để đọc. Nhưng một quyển sách nhỏ trên bàn lại hấp dẫn ánh mắt của hắn, trên bìa ghi xiêu xiêu vẹo vẹo bốn chữ to “Nhật kí chiến tranh lạnh”.

Tề Vân Đình yên lặng xem, khóe miệng lại hàm chứa một chút ý cười. Ngày trước lúc bọn họ giận dữ lại thú vị như vậy, ân ái như vậy.

Nếu Duyệt Duyệt không rời nhà trốn đi, chẳng sợ không để ý tới hắn, không nhìn thấy hắn, hắn cũng không để ý, dù sao ở bên cạnh mình, còn có cơ hội dỗ dành nàng. Nay.....

Bỗng nhiên phát hiện, cầm trên tay là hai bản, phía dưới một quyển là “Nhật kí mang thai”.

“Bé cưng! Con có biết hôm nay ta vui mừng thế nào không? Vốn đang tàn bộ ngoài vườn hoa, ai ngờ đột nhiên chóng mặt, ta nghĩ rằng bị tuột huyết áp. Tiểu Nghiên dám kéo ta đến chỗ đại phu, mới biết được con đã ở đó hai tháng rồi. Như vậy tính toán, hắn là giữa tháng bảy rồi.”

Ha ha! Khi đó tiểu biệt thắng tân hôn, Vân Đình a, không, phải nói là cha của con chăm chỉ vô cùng, mỗi đêm ta đều ngủ không ngon. Vậy cũng tốt, hắn thu hoạch khoái hoạt, ta thu hoạch con.”

Tề Vân Đình cười thầm, nghĩ đến bộ dáng xinh đẹp của nàng, những lời này rõ ràng là không đúng, khoái hoạt là của hai chúng ta, đứa nhỏ cũng là của hai chúng ta.

“Ta uy hiếp đại phu và Tiểu Nghiên không được đem chuyện này nói ra, ta muốn lưu lại bí mật này, qua mười ngày nữa là cha con sẽ trở lại, ta muốn là người đầu tiên báo tin tốt này cho chàng. Con đoán chàng sẽ như thế nào? Ừ, ta nghĩ chàng nhất định sẽ cao hứng vô cùng. May là má Ngô không biết chuyện này, bằng không nhất định bà sẽ đi nói cho lão phu nhân, sau đó Vân Hải bọn họ cũng sẽ biết hết. Ta sẽ không để cho cha con trở thành người cuối cùng biết chuyện, cũng miễn cho bọn họ náo loạn khản trương chạy đến trước mặt chàng giành nói trước. Hừ! Con là bé cưng của chúng ta.”

Tề Vân Đình trên mặt lộ vẻ điềm tĩnh tươi cười, mở ra trang thứ hai.

“Bảo bối à, mẹ lại nói chuyện phiếm với con. Hai tháng, không phải là thời gian phát triển bộ não của con sao? Hôm nay ta cố ý ăn nhiều cá một chút, bởi vì bé cưng thích ăn cá sẽ thông minh. Cha con sẽ không thể vạch trần ta được, bởi vì ta luôn thích ăn cá, ha ha! Không biết bây giờ chàng ở nơi nào, có nhớ thương chúng ta hay không? À, nhớ thương ta là chắc rồi, có điều không có phần của con, bởi vì chàng còn chưa biết sự tồn tại của con mà.....”

“Hôm nay có lẽ là ngủ nhiều quá, vậy mà không muốn ăn cơm, miễn cưỡng buộc chính mình ăn một chút, đó là vì con mới ăn. Bảo bối, nếu cha con ở nhà thì tốt rồi, ta muốn đi ăn ở tiệm trà Giang ký, chàng nhất định sẽ mang ta đi, còn có thể dỗ dành ta ăn nữa. Ai, còn năm ngày nữa chàng sẽ trở lại, ông mặt trời trên cao ơi, vì sao ông không đi ngủ mau mau một chút đây?”

Tề Vân Đình trong lòng chua xót, Duyệt Duyệt nàng về đi, muốn ăn cái gì ta cũng dẫn nàng đi.

“Thời tiết dần dần lạnh, may là mang nhiều quần áo cho chàng, mồng dầy đều có. Mùa đông cũng sắp đến, ta rất sợ lạnh. Có điều, bé cưng không cần sợ, mẹ của con rất thông minh, đã làm xong thiết kế để cải tạo lại suối nước nóng rồi. Là loại tiên tiến nhất, chờ cha con trở về, ta sẽ bảo chàng xây một cái hành lang thật dài, nối liền phòng ngủ và suối nước nóng. Như vậy mùa đông có lạnh chúng ta cũng không sợ, tựa như con gấu nhỏ ngủ đông, ở trong cái ổ ấm áp của mình, thật vui vẻ. Con muốn ăn gì cứ biểu hiện một chút, ta liền phái cha con đi mua, chàng dám không nghe lời thử xem?”

Tề Vân Đình cắn chặt răng, đau đớn trong lòng dần lan tỏa.

“Hôm nay ta phát hiện một phương pháp có thể làm bơ, chưa đến hai tháng nữa chính là sinh nhật của cha con, đến lúc đó ta sẽ cho chàng một sự ngạc nhiên. Ta cam đoan với bé cưng, nhất định sẽ làm một cái bánh ngọt sinh nhật cho chàng. Tuy rằng, rất nhiều chuyện ta hứa với chàng đều không làm được, có điều đây là sinh nhật đó, nhất định sẽ không nuốt lời. À, ta nhớ ra rồi, còn có cái kết của Ngưu Lang Chức Nữ Trung Quốc còn chưa nghĩ ra. Được rồi, không trò chuyện với con nữa, ta đi làm việc. Vân Đình, ta thật sự rất nhớ chàng a, chàng không thể về sớm hai ngày được sao?”

Tề Vân Đình trong lòng chấn động, ta cũng rất nhớ nàng, Duyệt Duyệt, nàng trở về đi, được không?

“Rốt cục đợi tới hôm nay, buổi tối cha con sẽ trở lại, ta cố ý chọn bộ quần áo có chiếc nơ bướm màu vàng. Chờ ta đem bí mật nói cho chàng, nhất định chàng sẽ ôm lấy ta xoay quanh. Ha ha! Ta đều có thể tưởng tượng ra bộ dáng kinh hi của chàng, chiều nay ta kích động tới nỗi ngủ không được đâu, buổi tối ta sẽ không ăn cơm, chờ chàng trở về cùng ăn. Mặt trời cuối cùng cũng xuống núi, mỗi một phút một giây trôi qua thật chậm, tim của ta..... Ha ha, ta muốn đến cửa chờ chàng.”

Tề Vân Đình thất thần nhìn chăm chăm vào những dòng chữ này, vô lực gục xuống bàn.

Nàng đúng là nhiệt tình như vậy ngóng trông ta trở về, đối với nàng lại.....

Bọn hạ nhân không rõ đại thiếu gia sao lại đột nhiên xây dựng rầm rộ, suối nước nóng ở Noãn Ngọc đình đột nhiên hiện lên một tòa nhà đẹp như cung điện, trên núi giả bằng đá cẩm thạch có khắc ba chữ “Tư Hồi tuyền”. Vì thế Tiểu Nghiên suy nghĩ, “Tư” này rốt cuộc là chỉ thê tử (vợ), hay là nhi tử (con)? Có lẽ là cả hai.

Một viên ngói từng miếng gạch, từng cành cây ngọn cỏ Tề Vân Đình đều tự mình hỏi đến, tỉ mỉ chọn loại trúc tốt nhất làm thành ống dẫn nước. Thậm chí buổi tối, người khác đã ngủ, hắn còn ngồi ở chỗ kia ngáy người.

Duyệt Duyệt, ta biết, đợi đến sinh nhật của ta, nàng sẽ trở lại, đúng không?

Ta dựa theo thiết kế của nàng dẫn nước từ suối nước nóng vào phòng ngủ, quả nhiên trong phòng ẩm áp hơn. Nàng mau trở lại đi, nhìn xem nhà của chúng ta, vào tháng mười một rồi, thời tiết lạnh như thế, nàng đang ở đâu? Mặc có dày hay không? Ăn có ngon không?

“Vân Đình, cứu ta.” Giọng nói suy yếu từ nơi nào truyền đến?

Hắn cuống quýt tìm kiếm chung quanh, mây mù lượn lờ bên vách núi, Hân Duyệt ôm một tảng đá, hai chân đu đưa giữa không trung.

“Duyệt Duyệt, mau nắm lấy tay ta.”

“Ta chán ghét tay người, nó đánh ta.” Khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của nàng tràn đầy ủy khuất.

“Duyệt Duyệt, đừng nháo, mau bắt lấy tay của ta, ta cứu nàng lên.” Hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Tảng đá nàng đang ôm bị vỡ, cả người cả đá cùng nhau rơi xuống vách núi. “Vân Đình cứu ta.....”

“Duyệt Duyệt.....”

Lại là ác mộng, tỉnh lại luôn đầy người mồ hôi lạnh, lòng còn sợ hãi.

Những ngày này tuy rằng hắn luôn ở nhà, nhưng lại tặng số người đi tìm, cũng thông báo cho tất cả chi nhánh của cửa hàng Tề gia, tiền thưởng từ một trăm lượng bạc đã tăng đến một ngàn lượng, tìm trong phạm vi ba trăm dặm mở rộng ra năm trăm dặm.

Hạ nhân Tề phủ chia ra thành hai mặt trận, đảng Bảo thủ và phái Si tình.

Đảng Bảo thủ cho rằng đại thiếu nữ này không tuân thủ nữ tắc, tự ý rời nhà chồng, đại thiếu gia vội vã bắt nàng trở về, muốn nghiêm khắc giáo huấn, tốt nhất là thi hành gia pháp, đánh nàng mình đầy thương tích, lại viết hưu thư đuổi ra khỏi nhà. Đảng này là má Cát và những bà tử cổ hủ chiếm đa số.

Phái Si tình cho rằng đại thiếu gia cùng đại thiếu nữ này như keo như sơn, ân ái phi thường, là một đôi bích nhân trời tác hợp. Nay thiếu nữ này bị tức giận mà đi, đại thiếu gia ruột gan đứt từng khúc, từ từ gầy yếu. Nhớ vợ sốt ruột, mới đem tiền thưởng nâng lên bạc trắng ngàn lượng. Nghĩ đến, ít ngày nữa sẽ là vợ chồng đoàn tụ, ân ái như lúc ban đầu. Phái này có Tề Hưng, Tiểu Nghiên và những hạ nhân tuổi còn trẻ.

Lão phu nhân mấy ngày nay rất buồn bực, lá thư của Thái Vân vốn đã làm đảo loạn lòng bà; Đứa con trưởng thân thái luôn sáng láng lại tiêu tụy thành như vậy, đều là do tiện nhân kia làm hại. Trước kia chỉ cần Vân Đình không ra ngoài, mỗi ngày đều sẽ đến phòng của bà, nói chuyện với bà. Nhưng mà, từ ngày đó ừ rừ trở về, cũng chưa từng tới nhà chính. Bà không yên lòng đi Noãn Ngọc đình thăm hắn, thì thấy hắn đang đùa nghịch với một đồng trúc. Nhìn thấy mẫu thân, cũng chỉ thân nhiên nói hai câu có lẽ.

“Đình nhi, ta nghe nói người đem tiền thưởng nâng lên ngàn lượng bạc trắng. Theo ý của mẹ, con hãy bỏ qua nó đi, chuyện cũ trước kia không cần so đo, viết hưu thư công bố thiên hạ, nó cùng Tề gia ta không liên quan. Mẹ sẽ tìm một thê tử khác tốt hơn cho con, cam đoan con thích.”

“Mẹ, chuyện của con mẹ đừng quan tâm.” Hắn lạnh lùng xoay người, đi tìm chút vụn gỗ đến vá chỗ khe hở.

Ngày mười hai tháng mười một, trên trời mông lung, gió Bắc thổi vù vù.

Tề Vân Đình tuổi còn trẻ, sinh nhật tự nhiên sẽ không giống trông khua chiêng, chỉ là người trong nhà chúc mừng một chút thôi. Hắn hôm nay có vẻ khăn trương hơn mọi ngày, thường hay chạy ra cửa nhìn chung quanh. Cũng phân phó đám hạ nhân, có gió thổi cỏ lay gì lập tức bấm báo.

Hoàng hôn buông xuống, còn không thấy bóng dáng của nàng, trong lòng dần trĩu nặng.

Sau hoa viên, trên mặt hồ đã kết thành những khối băng di động, nhưng cũng có những con cá nghịch ngợm nổi lên phun bọt bong bóng. Duyệt Duyệt từng nói đó là bong bóng hạnh phúc, là con cá đang nói chuyện yêu đương, sau đó chúng nó sẽ tận hưởng cá nước thân mật. Vì thế trong hồ Duyệt Duyệt thường thả những cánh hoa, nói như vậy có thể giúp chúng nó ẩn nấp lại gia tăng tình thú.

Vì thế hấn cần lỗi tai của nàng nói, có phải hay không giống chúng ta triển miển dưới hoa như lần đó? Đó là mùa hoa đình hương nở rộ, người đẹp và hoa tươi cùng tồn lên về đẹp cho nhau, nhất thời động tình, liền dưới hoa ân ái. Đó hoa màu tím nổi bạc trên da thịt trắng nõn của nàng, xinh đẹp không thể diễn tả.

Tề Vân Đình dụi dụi mắt, nàng đã trở lại?

Thật sự đã trở lại.

Trên mặt hồ bay rải rác những cánh hoa cúc, mùa này, chỉ có hoa cúc là còn đón được gió đông. Trừ bỏ Duyệt Duyệt, còn có ai vì con cá rải hoa?

A!

Mấy ngày qua, hấn lộ ra tươi cười đầu tiên.

Ta cảm giác được, hơi thở của nàng.

Nhất định là như vậy, Duyệt Duyệt của ta đã trở lại.

Mừng như điên lại có xúc động rơi lệ, hấn đi nhanh về hướng Noãn Ngọc đình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Duyệt Duyệt bỏ đi đã trở lại hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Say rượu nói lời thật lòng

Như một con gió ào vào Noãn Ngọc đình, tìm kiếm khắp chung quanh nhưng không nhìn thấy bóng dáng của nàng.

“Duyệt Duyệt, ta biết nàng đã trở lại, nàng ở đâu? Mau ra đây.” Hấn nôn nóng bất an, giống như ruồi bọ mắt đầu chạy loạn chung quanh.

Về vui mừng trong lòng lại bị từng đợt từng đợt bất an thay thế, vừa mới rõ ràng cảm nhận được hơi thở của nàng, nhưng sao lại tìm không thấy? Vì sao chứ?

Đem tất cả những tới có thể tìm nhìn quanh ba lần bốn lượt, không thể không nản lòng xác định, nàng không có trở về.

Ở tiền thính, cả nhà đang ngồi vây quanh bàn ăn.

Bên cạnh Tề phu nhân là một cô nương có vẻ rụt rè, mặt mày thanh tú, cử chỉ đoan trang. Đó là Cát Bội người thay thế được lựa chọn, cháu gái nhà mẹ đẻ của Tề phu nhân.

Bên ngoài trời đã tối, Tề lão gia sắc mặt trầm xuống: “Vân Đình đang làm cái gì? Không biết mọi người đang đợi nó ăn cơm sao?”

Quản gia kiên trì tiến lên báo cáo: “Bẩm lão gia, vừa rồi đã phái người đi thúc dục, nhưng mà..... Nói là đại thiếu gia uống say mềm, không đi được.”

“Cái gì? Vân Đình khi nào lại trở nên không có chừng mực như vậy, huống chi còn có thân thích ở đây. Người đâu, cho dù khiêng cũng phải khiêng nó đến đây.”

“Dạ.” Bọn hạ nhân lĩnh mệnh đi, không bao lâu hai gia đình cường tráng dìu Tề Vân Đình vào tiền thính, ần hấn ngồi lên ghế.

Thân mình lách qua dựa vào lưng ghế, cũng không ngẩng đầu lên, vậy mà lại nắm chặt bình rượu trong tay. Nâng tay uống ừng ực một hơi, rượu đỏ đầy mặt. Cảm bảo đã sớm bị rượu tẩm ướt, tóc tai rối loạn, đốt ngón tay xanh xao.

Lão gia cau mày lắc đầu, phu nhân vừa giận vừa đau lòng, trong lòng thầm mắng: Tiệp nhân hại con ta thành như vậy. Trong miệng thì nói: “Đình nhi, mẹ không phải đã nói với con rồi sao, nó không tuân thủ nữ tắc, là nó không phải. Không có ai xem thường con, chỉ cần con viết hủ thư đưa lên công đường, chuyện này liền xong xuôi. Mẹ sẽ tìm một nàng dâu khác tốt hơn cho con.”

Nhị di nương liếc mắt nhìn nàng một cái, lộ ra vẻ mặt nguoi thật là khờ.

Tề Vân Đình chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu híp thành đường cong như mặt trăng: “Nàng dâu? Ta không phải vẫn không có nàng dâu sao, ai chịu gả cho ta? Không đúng, ta có nàng dâu, Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt chịu gả cho ta. Nàng nói không muốn theo ta về nhà, vì gia đình như vậy rất phức tạp. Ta nói nàng không cần sợ gì cả, ta sẽ bảo vệ nàng. Nàng còn nói.....”

“Rầm”, đột nhiên một tiếng nổ vang, tất cả mọi người hoảng sợ. Tề Vân Đình trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm mặt bàn, bình rượu trong tay đã rơi xuống đất vỡ nát: “Các nguoi phản rồi sao? Sao lại không dọn cơm cho thiếu nãi nãi?”

Đám hạ nhân đứng chung quanh bị ánh mắt của đại thiếu gia quét một vòng đột nhiên không rét mà run. Má Lí tổng quản phòng bếp phản ứng trước tiên, run sợ mang thêm một chén cơm, đặt ở chỗ còn trống bên cạnh hắn.

Tề Vân Đình cố gắng mở to hai mắt đang díp lại, dùng tay run run cầm đũa, đem đủ loại thức ăn trên bàn gấp vào chén. “Duyệt Duyệt, nàng ăn đi, những món này đều là nàng thích ăn, nhanh ăn đi.”

Trên mặt hắn lộ ra tươi cười cưng chiều, lại làm cả phòng người kinh sợ. Mọi người tròn mắt há hốc mồm nhìn vẻ mặt ngây ngô của Tề Vân Đình, lại nhìn chỗ ngồi trống trơn bên cạnh.

“Mau ăn đi, nhìn nàng đã gầy thành như vậy, ở bên ngoài chắc chịu khổ nhiều rồi. Duyệt Duyệt của ta..... Thật đáng thương, có điều, không sao cả, bây giờ nàng trở lại là tốt rồi, ta cam đoan, về sau sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng chịu một chút ủy khuất.” Tươi cười trên mặt hắn cứng đờ, đôi đũa trên tay rơi xuống.

“Duyệt Duyệt, sao nàng lại không để ý tới ta? Còn đang..... Giận ta sao? Ta sai rồi, ta sai rồi được không, nàng tha thứ cho ta đi.” Hắn duỗi tay về chỗ ghế ngồi trống trơn, vẻ mặt ủy khuất, thân mình nghiêng lệch qua, lão đảo gục ở trên ghế.

Tề phu nhân cả kinh tròn mắt há hốc mồm, bà vẫn nghĩ con bà có cùng suy nghĩ với bà, sao lại có thể như vậy? Loại nàng dâu không tuân thủ nữ tắc như vậy còn cần làm gì, là do con mình có lòng tốt sao, không đành lòng vứt bỏ nó thôi. Nhưng mà.....

Vân Thụ vươn tay muốn nâng đại ca dậy, không nghĩ tới hắn lại gắt gao ôm chặt cái ghế kia.

“Duyệt Duyệt, nàng vẫn không chịu tha thứ ta sao, sinh nhật ra nàng cũng không trở về, chắc là hận thấu ta. Ta..... Ta làm sao lại đành lòng đánh nàng chứ, ta đã thiên vị lắm rồi, cho nàng cơ hội, hỏi nàng có biết sai không, nếu nàng nói một câu biết sai, không phải..... Được rồi sao.”

Sắc mặt lạnh như băng của Tề phu nhân vỡ ra một khe nứt, nhiều năm trước, Nhị di nương làm chuyện quá đáng, mạo phạm bà, lão gia cũng đã từng gior cao tay như vậy hỏi: Nguoi có biết sai không, à ta không tình nguyện đáp một câu biết sai. Vì thế, lão gia thả tay xuống, hoà giải nói nếu biết sai thì trở về phòng cảnh tỉnh lại.

Thì ra, nam nhân đều không công bằng như vậy.

Lão gia lần đó đánh bà, nhưng không có chút do dự, cứ như vậy mạnh tay đánh xuống, còn ba tháng không thấy bóng người, nếu không phải chính mình không kể mặt mũi đi cầu lão thái thái, lão gia còn không chịu đến viện của mình.

Giọng nói đau đớn của Tề Vân Đình kéo suy nghĩ của bà trở về hiện tại, “Trời lạnh như thế, nàng rời nhà lâu như vậy, có hay không chịu đói, chịu lạnh, có hay không nhớ ta..... Duyệt Duyệt thật nhân tâm, thật nhân tâm, thật sự muốn ta ruột gan đứt từng khúc sao? Nàng trở về được không, ta thật sự rất nhớ nàng, rất nhớ.....”

Dưới chân mềm nhũn, hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay lại gắt gao ôm chiếc ghế dựa kia không chịu buông.

“Con của chúng ta, nó có còn hay không? Còn, nó nhất định là còn, nó chắc đã sắp bốn tháng rồi. Duyệt Duyệt..... Cho ta một cơ hội nữa, để ta liếc nhìn nàng một cái thôi được không? Chỉ nhìn liếc mắt một cái, ta liền -- an tâm. Đầu là ta sai, để nàng đau lòng..... Nhà của chúng ta..... Không có nàng, làm sao còn là nhà chứ. Để cho vợ con của mình ở bên ngoài chịu khổ, ta còn gọi là nam nhân sao?” Hắn đột nhiên dùng đầu đập mạnh lên ghế dựa, nhất thời mùi rượu tỏa ra, té xỉu ở đó.

Mọi người vẫn đang khiếp sợ, không có người đến dìu hắn.

Có người nhìn trộm lão phu nhân, Tề Vân Đình yêu thế từ như thế, tự nhiên sẽ không vì một chuyện nhỏ mà đánh nàng, xem ra là bị bức bất đắc dĩ. Người bức hắn làm ư.....

Lão phu nhân cũng cả kinh sau một lúc lâu không nói gì, thì ra lúc nó bỏ đi đang mang thai hai tháng, đứa nhỏ dù sao cũng là huyết mạch Tề gia, lại nhìn bộ dáng khốn khổ của con trai, trong lòng cũng sinh ra vài phần hối hận.

Dưới ánh nến ảm áp, một đôi đũa gỗ lim miễn cưỡng chọc chọc mì sợi trong bát.

“Bé cưng, con ăn nhiều một chút đi. Hôm nay là sinh nhật của cha con, không biết lúc này chàng đang làm cái gì, ta rất nhớ chàng.....” Nước mắt ào ào

tuôn rơi rơi vào trong bát.

“Ồ Hân Duyệt, người thật vô dụng, loại nam nhân này nhớ hẩn để làm chi.” Lau nước mắt, gấp một sợi mì.

Miền cưỡng ăn mấy đũa cũng ăn không vô, đơn giản ngủ đi.

Ồ chần lạnh lẽo, Hân Duyệt cuộn mình run rẩy tay chân, nếu chàng ở đây thì tốt rồi, trong lòng chàng rất ấm áp.

Lại mắng chính mình một lần không có tiền đồ, kéo qua chiếc chăn bông thật dày, nhìn đỉnh màn tối om lại ngủ không được.

Hắn là nửa đêm rồi, sao bên ngoài lại sáng trưng?

Khoác áo rời giường, đến bên ngoài nhìn thấy, đúng là tuyết rơi. Bông tuyết to như lông ngỗng bay xuống, đất trời đều ngập tràn màu trắng.

Một bóng dáng cao lớn dần dần đến gần, là hắn. Sao lại gầy thành như vậy?

“Duyệt Duyệt, cuối cùng ta cũng tìm được nàng. Ta tìm thật vất vả!” Trên mặt hắn mang theo nhợt nhạt cười.

“Tránh ra, ta không biết người.” Xoay người trở về phòng.

“Duyệt Duyệt đừng đi, theo ta về nhà đi.” Hắn xông lên giữ chặt tay nàng.

“Đó là nhà của người, không phải nhà của ta. Ta muốn đi ngủ, người đi đi.”

“Cùng nhau ngủ được không?” Hắn cầu xin.

“Không cần.” Bỏ tay ra, vào nhà xoay người đem cửa phòng đóng lại.

“Không cho ta vào nhà, ta sẽ nằm ngủ luôn trên tuyết, ta sinh bệnh, Duyệt Duyệt sẽ đau lòng.....”

“Mẹ nuôi, mẹ nuôi mở cửa nhanh, tuyết rơi rồi!” Tiếng đập cửa truyền đến, Hân Duyệt trở mình, mở hai mắt còn mông lung.

Xuống giường mở cửa, bên ngoài quả nhiên một màu trắng tinh, tuyết rơi không tẻ.

Ánh mắt đảo khắp trong viện, hắn thật sự ngủ ở trong sân sao?

Nào có nửa cái bóng dáng.

Cười thầm chính mình, hoa mắt sao, bất quá chỉ là mộng thôi. Mỗi đêm đều mơ thấy hắn, hôm nay sao có thể ngoại lệ.

“Mẹ nuôi, người nghĩ gì vậy?”

Hân Duyệt cúi đầu, một đôi mắt to trong veo như nước thiên chân vô tà nhìn nàng.

“Mẹ không nghĩ gì cả, Đại Bảo mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Ăn xong điểm tâm, Hân Duyệt liền nắm tay đứa nhỏ kháu khỉnh khỏe mạnh kia, bắt chim tước sau vườn. Quét dọn một mảnh đất trống, dùng một cây gậy chống nghiêng cái sàng*, phía dưới rải một ít thóc lép, buộc một đoạn dây thừng thật dài trên cây gậy, hai người trốn sau một gốc đại thụ. Chờ đợi quá trình chim nhỏ chui đầu vô lưới thật dài dòng, Hân Duyệt cười thầm đứa nhỏ thông minh như Đại Bảo lại biết kiên nhẫn như vậy. (*cái sàng là từ địa phương của mình, còn gọi là cái rây, cái nia gì đó mình hong rành. Dùng để phơi thuốc, phơi củ cái, để sàng gạo... Nó được đan bằng trúc, hình tròn, có nhiều lỗ nhỏ, đại khái là cái rổ thì lồng sâu còn cái sàng thì lồng cạn và phẳng như cái chảo chống dính.v)

Đột nhiên, nó nhỏ giọng nói: “Mẹ nuôi, mau nhìn.”

Một con vẹt xanh biếc đáp xuống dưới cái sàng, Hân Duyệt nhanh kéo mạnh dây thừng, cái sàng sập xuống úp nó lại. Loại chim này vốn được nuôi như thú cưng, nay chạy tới nơi này kiếm ăn, chắc là nhà ai làm sổ lồng.

Đại Bảo rất cao hứng, mang chạy đi tìm ông ngoại đòi lồng chim. Vốn dĩ Hân Duyệt nói có thể bắt được chim, nó còn không tin, bây giờ vô cùng bội phục mẹ nuôi.

Nhìn bộ dạng vui sướng hoa chân múa tay của nó, Hân Duyệt cũng cảm thấy thật vui mừng, đem đặt con vẹt ở thư phòng, liền mang theo Đại Bảo đi quét tuyết.

“Mẹ của con đã quét sân trước xong rồi, chúng ta đến quét sân sau đi, còn có thể đắp người tuyết nữa?”

“Đắp người tuyết?” Tiểu tử kia trong mắt tràn đầy vui sướng, mẹ nuôi luôn có những trò chơi kì lạ.

Ba người cầm công cụ quét tuyết xuất hiện ở sân sau, thì nhìn thấy một màn kia. Một tiểu nam hài đang cầm hai viên than đen gắn lên một quả cầu tuyết

lớn, một phụ nữ có thai đem một cây cà rốt gắn lên trên.

“Nhìn đi, người tuyết của chúng ta thế nào?” Đó là một tạo hình thật ngây thơ đáng yêu nha.

“Mẹ nuôi, người giỏi quá!” Tiểu nam hài cao hứng nhún nhảy.

Hân Duyệt vui vẻ cười.

Chỉ có những lúc ở cùng đứa nhỏ này, nàng mới có thể cười vô tư lự như thế.

“Tỷ tỷ, Đại Bảo đều bị tỷ làm hư. Người mang thai mấy tháng nếu có cái gì sơ xuất, ta biết làm sao đây?”

“Không có việc gì, rèn luyện nhiều đứa nhỏ mới khỏe mạnh.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương sau tiểu Sờ muốn tới nga

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Nhất Nặc tới chơi

“Mẹ, mẹ mau nhìn, con với mẹ nuôi đắp người tuyết.” Nó khoe khoang giống như đang hiển vật quý.

Cung chiều gõ cái trán của nó: “Con đó, chỉ biết quần quít lấy mẹ nuôi. Bên ngoài lạnh lẽo, cùng mẹ nuôi đến nhà ấm đi, dâu tây ăn được rồi đó.”

“Thật ư? Mẹ nuôi, chúng ta mau đi xem một chút.” Một đôi mắt to đen lúng liếng lóe lên hưng phấn, kéo Hân Duyệt bước đi. Nó là một đứa trẻ rất có hiểu biết, không dám chạy loạn, rất cẩn thận kéo tay nàng, giống như là một ông cụ non theo giám hộ, chăm sóc nàng.

Trong nhà ấm có cây cải dầu xanh biếc, quả dâu tây đỏ đỏ, rau hẹ non mọng nước, rau cần tươi ngon nữa..... Lúc Hân Duyệt vừa mới đến đây, thời tiết còn chưa lạnh lắm, lúc phát hiện ra nhà ấm này, liền cùng bọn họ mang một ít rau dưa và trái cây từ vườn sau đến đây trồng. Đám thực vật này có lẽ nghỉ mùa xuân đến rồi, đâm chồi nảy lộc bùng bùng sức sống. Mấy ngày hôm trước, dâu tây đã kết quả.

“Đại Bảo, con ném thử xem dâu tây này có ngọt không?” Hân Duyệt hái xuống một trái.

“Đại Bảo không muốn ăn, mẹ nuôi ăn đi.” Nhìn nó tham lam nuốt nước miếng, Hân Duyệt cười thầm mẹ của nó đã dạy nó từ hồi còn rất nhỏ.

Vì vậy lại hái thêm trái nữa: “Nào, chúng ta một người một trái.”

Đại Bảo vui sướng cầm lấy, Hân Duyệt đưa dâu tây vào miệng, nước bốn phía, thật ngọt a. Nhìn thấy Đại Bảo chỉ cắn một ngụm nhỏ, mặt mày đã tươi cười hớn hở: “Ngọt quá, mẹ nói, có gì ngon phải để lại cho bà nội, con mang cho bà nội.”

Hân Duyệt gạt mình ngoảnh, một đứa nhỏ mới có bốn tuổi.....

“Hình Hương, ta giúp muội trông Tiểu Bảo, muội nhanh đi ăn cơm đi.” Hân Duyệt cầm lấy trống bỏi chơi đùa với một tiểu hài nhi chưa đầy một tuổi.

“Vây làm phiền tỷ tỷ.” Hình Hương bưng chén thuốc đi ra ngoài.

Hân Duyệt nhìn lão thái bà si si ngốc ngốc ở đằng kia, thở dài, thật khó cho Hình Hương lại hầu hạ bà ấy chu đáo như vậy.

Buổi tối, ngồi một mình dưới ánh nến, lẳng lặng làm một cái kết Trung Quốc*. Ánh sáng ấm áp bao phủ bóng dáng cô đơn của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, làm cho người ta đau lòng. (*dùng dây màu, thường là màu đỏ, kết thành kết đồng tâm, kết như ý,... mọi chi tiết xin liên hệ bác google nha)

Ánh nến chao đảo, liền có một người cao ngất đứng đó, có thể có võ công như thế trừ bỏ Sờ Nhất Nặc còn có người nào khác.

“Ta biết hết rồi.” Người giang hồ nói chuyện quả nhiên thẳng thắn.

“Ngươi quả nhiên bản lĩnh lớn.” Còn hấn thì tìm khắp nơi không thấy.

“Là hấn ngốc thôi.” Không biết quay về đường cũ mà đi.

“Ngươi tới thăm ta sao?” Trên tay đan kết chưa từng dừng lại.

“Theo ta đi đi.” Hân tới gần, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Hân Duyệt thờ dài, hân đã cảm rĩ trong tim còn không dựa vào được, huống chi người luôn phiêu bạc không trung như vậy.

“Ta không giống với hân, nếu ta thích một người, sẽ thích hết tất cả, sẽ không để nàng chịu một chút uất ức.”

A, lời này nghe quen tai.

“Cho dù ta có đứa nhỏ của hân người cũng không để ý?”

“..... Ừ.”

“Nhưng mà ta để ý.” Hân Duyệt ngừng động tác trên tay, nhìn thẳng ánh mắt hân: “Tình cảm ta đối với người chỉ là bằng hữu mà thôi, đã không yêu nhau vì sao phải đi theo người, nếu ta thật sự sống không nổi nữa, có lẽ sẽ tìm người giúp đỡ. Nhưng hiện giờ ta sống tốt lắm, không cần giúp. Có điều ta vẫn phải cảm ơn người.”

“Không nghĩ tới nàng đúng là ngu như vậy, hân đối với nàng như vậy, nàng còn quyến luyến hân, cho dù bỏ nhà đi cũng đến ở biệt viện Tề gia, chỉ vì không chịu được miệng đời đàm tiếu?”

“Tự ý rời nhà chồng là đã bị người ta chỉ trích rồi, a, ta có thể quản được miệng đời hay sao? Ở lại đây là bởi vì hân sẽ không đến đây tìm.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Sở Nhất Nặc phóng lên không một cây pháo hiệu, “Khi nào nghĩ thông suốt, gọi thư cho ta. Vài ngày nữa ta lại đến tìm nàng.” Vừa lúc mình người đã không còn bóng dáng.

“Tỷ tỷ, hôm nay chúng ta buôn bán được lắm. Tuyệt rồi, quả nhiên có rất nhiều người đập tuyết tìm mai, chúng ta làm cái kết Trung Quốc này làm đồ kỷ niệm, cung không đủ cầu đó, chỉ một ngày đã bán được ba lượng bạc.” Hình Hương vui rạo rức đem bạc đặt lên bàn.

Hân Duyệt cười nhẹ: “Vậy là tốt rồi, ngày mai chúng ta sẽ làm nhiều một chút, sắp tới lễ mừng năm mới, mọi người đều thích những vật màu đỏ vui mừng như vậy. Lấy bạc mua nhân sâm đi, lần trước mua chắc cũng ăn hết rồi.”

Hình Hương ngượng ngùng đỏ mặt: “Tỷ tỷ đem bạc cho ta, phần nhân tình này làm sao ta báo đáp.”

“Nha đầu ngốc, có chút bạc thì tính cái gì, tương lai chúng ta còn phải kiếm một bao bạc lớn nữa. Lại nói, nếu muối mà tham tiền, chỉ cần đem ta bán ra ngoài, không phải có ngàn lượng bạc trắng sao.” Hân Duyệt cười khở, chúng ta vất vả như vậy, mỗi ngày cũng chỉ kiếm được mấy lượng, mà hân vừa ra tay đó là ngàn lượng, thật sự là phá sản.

Hình Hương nghiêm mặt nói: “Tỷ tỷ, Hình Hương ta mặc dù không phải đại trượng phu đội trời đạp đất gì hết, nhưng cũng là người có tình nghĩa. Chỉ cần chuyện tỷ tỷ không muốn, ta tuyệt không làm. Chỉ là..... Lễ mừng năm mới tỷ tỷ cũng không trở về sao?”

“Muội muội tốt, chuyện ta vui nhất chính là quen biết muội và Lăng nhi, ha ha, đương nhiên còn có Đại Bảo, Tiểu Bảo. Mau về đi, bằng không Tiểu Bảo sẽ khóc đó.” Hân Duyệt đem bạc nhét vào tay nàng, đưa nàng ra cửa.

Buổi tối ngủ không được, nhớ lại những chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Nàng căn bản là không nghĩ tới Tề Vân Đình sẽ đành lòng đánh nàng, cho dù hân giờ tay cao lên, nàng cũng không tin.

Ngày ấy nhìn đau quyết tâm rời khỏi Tề phủ, đầu tiên là lừa gạt bọn hạ nhân lơ lửng, giả bộ ngủ. Thừa dịp bọn họ đều đang xem diễn, chuồn ra Noãn Ngọc đình, mặc đồ đào kép còn vẽ mặt như con hát cùng bọn họ lẫn lộn đi ra khỏi Tề phủ.

Nàng cố ý ra cửa thành Nam, cũng ở nơi đó ném một cây trăm ngọc bích, cho dù có thể bị Tề Vân Đình nhặt được hay không, tóm lại đã lưu lại một chút manh mối.

Ở một con sông nhỏ ngoài thành Uyển châu rửa hết lớp son phấn trên mặt, mua một bộ nam trang trong nhà một người nông dân, tìm một người đánh xe có vẻ thật thà, đi đường lớn suốt đêm chạy tới kinh thành. Hân Duyệt cảm thấy đi đường nhỏ không an toàn, mà ở kinh thành không dễ tìm người.

Sáng sớm ngày kế, hóa trang thành một tên ăn mày, đổi thành đường thủy đi tới Dương Châu.

Nếu không muốn để hân tìm được, sẽ giấu mình rất kỹ, mà nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cho nên nàng chọn biệt viện Tề gia ở Dương Châu.

Tùy tiện thuê một căn nhà của người xa lạ, nàng không dám. Nếu Tề Vân Đình đăng cáo thị truy tìm nàng, đưa tiền thưởng nhiều chút, phỏng chừng chủ cho thuê nhà liền đem nàng đi bán.

Cho nên chỉ có thể tìm người quen.

Cái gọi là nhà mẹ đẻ kia nàng không muốn quay về, lấy cá tính của Mai gia nhị lão chỉ sợ là người đầu tiên báo tin cho Tề Vân Đình.

Nếu không phải vì có đứa nhỏ trong bụng không dám lặn lội đường xa, nàng muốn đi nhất là Đức châu, Quách đại nương và Tiểu Diệp tuyệt sẽ không

bán nằng.

Kỳ thật còn có một chỗ có thể đi, Tề Vân Đình có bản lĩnh tận trời thì cũng không thể mang người ra khỏi đó, đó là Nhất Nặc son trang. Nhưng mà, Sở Nhất Nặc hung tàn như vậy, Hân Duyệt không thể trêu vào.

Lúc nàng xuất hiện trước mặt lão Âu và Âu tẩu, hai người giật nảy mình. Đại thiếu gia sùng ái đại thiếu nữ nãi nãi hai người bọn họ đã từng thấy qua.

Nay chỉ có một mình đại thiếu nữ nãi nãi mặc quần áo rách rưới, trên mặt cũng bôi bùn đất bẩn thỉu, này.....

Hân Duyệt đóng cửa lại, mở miệng nói: “Ta là vì cãi nhau với Tề Vân Đình mới bỏ nhà đi, hóa trang thành như vậy để hẩn tìm không được. Nếu các người đồng ý để ta ở lại đây, thì hãy cam đoan giữ chặt cái miệng, không thể tiết lộ một chút gì. Không dối gạt nhị lão, nếu không phải ta đang có thai ta sẽ không đến nơi này, đã sớm xa chạy cao bay. Nay vì đứa nhỏ trong bụng, chỉ phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Nhưng mà, cho dù chết ta cũng sẽ không trở về Tề phủ. Nếu các người sợ chọc vào phiền toái, cứ xem như là ta chưa từng đến đây. Nếu đồng ý cho ta ở lại, cũng phải xem như không có ta, không thể để một chút sơ hở. Mặc kệ có tâm hay là vô tình, chỉ cần là Tề Vân Đình đến đây, ta sẽ chết ở trong này.”

Về mặt nằng lạnh lẽo, thái độ kiên quyết. Vợ chồng lão Âu liếc mắt nhìn nhau, không nói gì.

Hân Duyệt nói tiếp: “Chờ ta nghĩ thông suốt, tự nhiên sẽ trở về.”

Hai người vốn là người lương thiện, đối với người qua đường gặp khó khăn cũng sẽ giúp đỡ, huống chi là thiếu nữ nãi nãi nhà mình. Chỉ là, tình hình này bọn họ chưa từng gặp qua. Mặc kệ như thế nào, cũng là thiếu nữ nãi nãi muốn ở lại đây, bọn họ vốn không có quyền ngăn cản. Lại nói, người đang mang thai ở lại căn nhà lớn, không phải tốt hơn nhiều so với lưu lạc bên ngoài hay sao?

Vì thế, Hân Duyệt ở lại nơi này.

Quả nhiên, không quá vài ngày, trước cửa các hiệu buôn của Tề gia đều dán một bức họa, tìm kiếm một nữ nhân, người cung cấp manh mối được thưởng trăm lượng bạc. Trên phố đồn đãi, đó là đại thiếu nữ nãi nãi của Tề gia đi mất, đại thiếu gia tìm kiếm khắp nơi.

Hân Duyệt kiểm kê một chút vật phẩm tùy thân của mình, lộ phí cộng thêm mua này nọ đã tốn mười lượng. Còn lại bốn mươi lượng bạc, thời tiết càng ngày càng lạnh, để cho Âu tẩu giúp mình mua hai bộ áo bông vải thô, chắc cũng khoảng mười lượng, như vậy cũng chỉ còn ba mươi lượng. Hỏi thăm tin tức giá cả, một gia đình bình thường một tháng chỉ tiêu có hai ba lượng bạc.

Hân Duyệt cười thầm mình đến thế giới này đã hơn nửa năm, thế nhưng lần đầu tiên quan tâm một cái bánh bao mấy văn tiền. Nhớ ngày còn ở hiện đại, cuộc sống lúc học trung học đều là tự mình lo liệu. Mà nay đều bị Tề Vân Đình chiều hư rồi, có hẩn ở đây, ăn ngon mặc đẹp, mọi chuyện không cần sầu lo. Có thể nữ nhân cô đại chính là lười biếng như vậy, may mà chưa đến mức không có hẩn thì sống không được, bằng không cũng chỉ có thể giống đám cô nhân phải nương nhịn khế nép đủ đường.

Ba mươi lượng bạc tiết kiệm hẩn là có thể tiêu xài một năm, nhưng mà Hân Duyệt không muốn miệng ăn núi lở như vậy, nói thế nào cũng là một sinh viên thời hiện đại [tuy còn chưa đi báo danh, nhưng nếu không bị kéo đến đây, cũng sắp học năm hai rồi.] phải nghĩ cách kiếm tiền tự nuôi sống chính mình. Vốn nằng cũng tính sau khi học đại học sẽ ra xã hội lăn lộn một chút, đi xin việc làm, chẳng qua bây giờ nơi kiếm tiền đã biến thành xã hội cô đại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nói họ Tề không đáng tin cậy, họ Sở có thể dựa vào được sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Nữ nhi phải tự mình cố gắng

Trải qua ba ngày tu dưỡng tinh thần, ổn định cảm xúc, dù sao chuyện này đối với nàng đã kích quá lớn, chưa rõ ràng gì thì đã xảy ra chuyện như vậy rồi, tất nhiên sẽ có cảm giác tan nát cõi lòng.

Không ra cửa thì có thể làm gì để kiếm tiền đây?

Hân Duyệt ngồi trong viện phơi nắng, nhìn Âu tẩu đang vội vàng phơi nắng một ít đệm chăn đã rất cũ, rõ ràng đệm chăn còn đủ dùng mà. Hỏi ra mới biết, những đồ cũ này là để đưa cho con gái của bà. Nhà chồng của con gái Hình Hương điều kiện vốn không tốt, năm trước trượng phu* cùng cha chồng ra sông đánh cá, bất hạnh gặp bão lật thuyền, cả hai bỏ mạng. Từ ngày biết được tin dữ, mẹ chồng liền bệnh không dậy nổi, trong một năm này đã tiêu hết tiền dành dụm trong nhà, còn mượn không ít bạc. (*trượng phu: chồng, ý làm nổi bật hình ảnh cao lớn của người đàn ông trong nhà)

Nhà của nàng rách nát xiêu vẹo, cũng sắp sụp xuống. Hai đứa con tuổi còn nhỏ, chỉ sợ nhiễm phong hàn, còn không mất mạng sao?

Hân Duyệt khó hiểu, biệt viện này có nhiều phòng lớn như vậy, sao lại không đưa bọn họ tới đây ở.

Âu tẩu đỏ mặt, đây là nhà của Tề gia, cũng không phải của mình. Hai ông bà cũng chỉ là ở trông nhà cho người ta, lấy tiền công, sao lại có thể đưa cả nhà

con gái mình tới ở được.

Người trung hậu thật thà quá, Hân Duyệt nhẹ nhàng nở nụ cười, bảo vợ chồng lão Âu mang cả nhà con gái đến ở.

Cũng là thiếu nữ lên tiếng, bọn họ tự nhiên mừng rỡ nghe theo.

Thấy bà mẹ chồng si si ngốc ngốc kia, và hai đứa bé trai, Hân Duyệt âm thầm bội phục Hinh Hương thật kiên cường.

Hinh Hương đối với thiếu nữ tốt bụng giúp mình vô cùng có hảo cảm, hai người nhất kiến như cố (vừa gặp đã quen), hỏi rõ cũng là cùng tuổi. Hân Duyệt không chịu đề nghị gọi mình là thiếu nữ, dứt khoát một hai bắt gọi tỷ tỷ. Hinh Hương làm sao cũng không lay chuyển được, đành phải xưng hô tỷ muội. Vì thế Hân Duyệt đổi giọng gọi Âu thúc, Âu thẩm, cũng nhận Đại Bảo làm con nuôi.

Bàn cơm đoàn viên chỉ vài món cơm canh nóng hổi, nhưng lại cũng ăn ra vài phần thân tình.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, Hân Duyệt mới hiểu được nữ nhân ở thời đại này kiếm tiền rất khó, ở nông thôn chỉ có thể làm chút việc canh cửi (dệt vải), hoặc là nuôi tằm nhả tơ, nữ tử ở thành thị thì có một cách khác là ngồi trong phòng làm nữ công (thêu thùa may vá).

Như thế xem ra muốn kiếm tiền, chỉ có thể bỏ công. Cũng may lúc nghỉ hè rảnh rỗi nhàn chán, đã cùng hàng xóm học làm chuỗi hạt và kết Trung Quốc. Không nghĩ tới vô tình trông liễu liễu lên xanh, nay lại trở thành nghề kiếm cơm.

Tìm một chút chỉ đỏ kết thành một cái, nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Hinh Hương, có thể xác định thứ này có thị trường rồi.

Ngoài cửa đột nhiên ồn ào, Hân Duyệt nhanh chóng trốn vào phía sau bình phong. Yên lặng nghe một lát, thì ra là vài ngày trước, Hinh Hương nghe đại phu nói có một loại thuốc có thể trị được bệnh cho mẹ chồng, liền đi mượn tiền bọn họ vay nặng lãi, mua nhân sâm này nọ, kết quả bệnh của mẹ chồng không khỏi, người ta lại đuổi theo đến cửa đòi nợ.

Bốn lượng bạc, lãi mẹ đẻ lãi con, đã biến thành mười hai lượng.

Hai vợ chồng lão Âu đã sớm đem hết tiền dành dụm cho con gái, nay mót vết lăm cũng chỉ tìm ra mấy trăm văn tiền mà thôi.

Hân Duyệt yên lặng đưa ra mười hai lượng bạc giúp nàng trả sạch nợ, lại cho Âu thẩm ba lượng để chi tiêu hằng ngày. Một nhà bọn họ cảm động lệ nóng doanh tròng, chỉ cảm thấy không biết làm sao báo đáp.

Đêm đó, một tiểu cô nương lưng mang tay nải tìm đến Hinh Hương. Thì ra đó là tiểu muội nhà bên tên là Giang Lăng, trở mặt với đại ca đại tẩu nên rời nhà trốn đi. Hân Duyệt cười thầm tiểu cô nương cô đại lại giống mình có gan rời nhà trốn đi, cô nương kia bộ dạng mày liễu mắt phượng, miệng anh đào nhỏ, cũng là một mỹ nhân, nhưng khỏe mặt lông mày lại mang theo chút sắc bén, không giận tự uy.

Lăng Nhi đau lòng mắng ca ca cưới vợ quên mẹ, vốn phụ thân mất sớm, một mình mẹ nuôi lớn huynh muội bọn họ, đúng là không dễ. Ai ngờ sau ca ca sau khi thành thân đối với nàng dâu cũng là nói gì nghe nấy, khắp nơi làm trái ý mẹ. Làm mẹ tức giận sinh bệnh còn không bỏ tiền chữa trị, Lăng Nhi thông minh khéo tay mới mười bốn tuổi đã rời khuê phòng đi làm nữ công, mỗi tháng kiếm hai lượng bạc cho mẹ xem bệnh. Mùa hè năm nay, Lăng Nhi ngày càng trở nên xinh đẹp bị đại tổng quản Lí Nhân coi trọng, thường hay bị đùa giỡn trêu ghẹo.

Hân Duyệt thầm giật mình, thì ra quấy rối tình dục từ thời cổ đại đã có rồi.

Lăng Nhi tức giận náo loạn với Lí Nhân, xin nghỉ việc. Nhưng mà, lại không có tiền cho mẹ chữa bệnh, làm bệnh tình càng nghiêm trọng, sau đó mượn tiền hàng xóm láng giềng nhưng cũng không còn kịp nữa. Tháng trước, vì lo tang sự lại mượn chút tiền. Nay, mẹ già vừa mới xuống mồ, anh trai và chị dâu lại tính đem nàng bán vào Hoàng phủ làm nha hoàn. Nếu là nhà khác còn chưa tính, ai chẳng biết Hoàng lão gia là một kẻ háo sắc, trong phủ nha đầu hơi có chút tư sắc liền trốn không khỏi ma trảo của lão.

Vì mười lăm lượng bạc, có thể đem em gái ruột đi bán, đây còn là người sao?

Lăng Nhi từng thề, sau khi ra ngoài dù làm việc mệt đến chết cũng sẽ kiếm lại mười lăm lượng bạc này, không nợ người khác trong lòng mới yên tâm.

Hinh Hương rất lo lắng, một tiểu nha đầu trong veo như nước một mình ra ngoài, khó bảo đảm sẽ không gặp phải người xấu.

Hân Duyệt cười thờ dài, ý trời mà, còn lại mười lăm lượng bạc, vừa khéo luôn. Đây không phải ông trời cố ý ban Lăng Nhi cho nàng hay sao?

Vì thế nàng bước ra, cho Lăng Nhi bạc, khuyên nàng ở lại chỗ này. Mới đầu Lăng Nhi không chịu nhận, sau đó Hân Duyệt nói bạc này cho nàng mượn, sau này phải trả, nàng mới miễn cưỡng nhận lấy.

Hân Duyệt cũng làm rõ, đây là tiền để dành cuối cùng của mình rồi. Về sau mọi người phải tự tay kiếm tiền, nàng nói kế hoạch làm đồ thủ công, Hinh Hương và Lăng Nhi đều rất tán thành. Vì thế, ba người ăn nhịp với nhau, quan hệ tam giác làm ăn thành lập.

Lúc bắt đầu chính thức làm việc, mới phát hiện Hinh Hương thận trọng, Lăng Nhi khéo tay, hơn nữa Hân Duyệt ý nghĩ linh hoạt giỏi biến đổi, làm đồ này nọ quả thật làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Hân Duyệt dẫn dò các nàng đến những nhà giàu tìm các phu nhân, tiểu thư đi đẩy mạnh tiêu thụ, những người này có tiền, có thể bán được, thứ hai sẽ không kinh động đến cửa hàng Tề gia.

Sau đó có một lần Lăng Nhi cười nói, khó trách lần đầu tiên gặp tỷ tỷ liền cảm thấy nhìn quen mắt, nguyên lai là người trên bước họa mọi người đang tìm kiếm.

Hân Duyệt cũng cười nói, phương pháp kiếm tiền nhanh nhất làm bán ta ra ngoài, một trăm lượng bạc vào tay.

Lăng Nhi làm ra vẻ mặt hận đời, mắng: Tề gia đại thiếu gia nhất định không phải cái gì thứ tốt, bằng không cũng sẽ không bức tỷ tỷ tốt như vậy phải bỏ đi. Hân không đến thì thôi, nếu thật sự đến đây, tỷ tỷ cũng không cần sợ, ta liều mạng mạng nhỏ cũng muốn phết hân.

Hân Duyệt bị chọc cười, Tề Vân Đình dễ dàng bị phết như vậy sao? Nghe hân bị người ta mắng, trong lòng lại có chút không vui. Buổi tối, dưới ánh trăng nhìn hai tay mình bị ma sát đến bật máu, nếu bị hân nhìn thấy không biết sẽ đau lòng đến mức nào.

Quên đi, đừng tự mình đa tình, có lẽ hân căn bản sẽ không đau lòng.

Mười ngày trôi qua, kiếm được năm lượng bạc. Mọi người đều thật vui sướng, ít nhất áo cơm không lo. Hơn nữa càng làm càng quen tay, chất lượng rất tốt, làm ra càng nhiều, hơn nữa cũng không có mệt mỏi như vậy.

Vào tháng mười thời tiết ngày càng lạnh, Âu thẩm đưa Hân Duyệt đến Noãn các ở, nàng mới biết được chỗ này lại có một nhà ấm thiên nhiên như vậy, chắc là phía dưới có suối nước nóng rồi.

Hân Duyệt không muốn ở, trái tim lạnh giá, có ở nhà ấm cũng vô dụng.

Đại thiếu nãi nãi không chịu ở, người khác liền càng không chịu.

Vì thế, Hân Duyệt đưa ra ý kiến đem một ít rau dưa trái cây từ vườn sau đến đó trồng, như vậy có thể đảm bảo bữa ăn cho mọi người, còn có thể đem những loại thức ăn mùa đông không có đem bán. Chỉ những thứ này, đã đủ chi tiêu hàng ngày của mấy người bọn họ. Hân Duyệt thấy bọn họ cũng chưa có quần áo dày, liền lấy tiền kiếm được đưa cho mỗi người làm hai bộ áo bông dày. Lại có dư tiền, để cho Hình Hương mua thuốc cho mẹ chồng.

Cứ như vậy, tuy rằng không thể dành được tiền, nhưng mức sống của họ nâng cao không ít. Nhìn già trẻ lớn bé vui vẻ, Hân Duyệt lần đầu tiên cảm nhận được niềm vui khi chăm sóc người khác.

Đào mất một tháng trôi qua, việc làm ăn của các nàng ngày càng tốt, thậm chí có người đặt hàng.

Tề Vân Đình đã nâng tiền thưởng lên ngàn lượng bạc trắng, mọi người cười trừ.

Ngày sinh nhật của hân, Hân Duyệt do dự thật lâu, cuối cùng vẫn bảo lão Âu mượn một chiếc xe ngựa, tỉ mỉ hóa trang thành một bà lão đưa thức ăn, từ cửa hông phòng bếp trà trộn vào Tề phủ.

Ở phía sau hoa viên, khi nhìn thấy bóng hình mình hằng nhớ thương, nàng gắt gao che miệng mình, chỉ sợ khóc thành tiếng. Hân thần thái luôn sáng lạng lại tiêu tụy thành như vậy, Hân Duyệt cố nén ý nghĩ muốn từ sau núi già lao ra. Âm thầm cảnh cáo chính mình: Lần này đến, là vì đã hứa với bé con sẽ mang cho cha nó một cái bánh sinh nhật, không thể nuốt lời hứa với bé con, thuận tiện liếc nhìn hân một cái cũng đủ rồi.

Đem một cái bánh ngọt nhỏ lạng lẽ nhét vào trong núi già, thừa dịp mọi người ở phòng bếp bận rộn nấu cơm lạng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ngàn lượng hoàng kim

Trong đêm đó, có một tin tức giống như sấm sét đánh ngã mọi người.

Tề Vân Đình nâng cao phần thưởng cho người cung cấp manh mối ngàn lượng hoàng kim.

Ngàn lượng hoàng kim đó nha!!!

Đại tướng quân trấn thủ biên quan trở về, phong vương phong hầu cũng chỉ thưởng ngàn lượng hoàng kim.

Đó là số tiền mấy đời cũng xài không hết, Tề gia lại có thể dốc hết vốn liếng, mọi người lại chắc chắn người mất tích kia là thiếu nãi nãi không thể nghi ngờ.

Có người khó hiểu: Tề Vân Đình cao số khác vợ đã được phá giải, nàng dâu đi mất, lại cưới một người không phải được rồi sao. Có nhất thiết phải trả giá lớn như vậy đi tìm người không?

Có người cảm thán: Có thể bỏ ra tài sức lớn như vậy tìm vợ, trừ bỏ Tề đại thiếu không còn người thứ hai, có thể nói là hình mẫu si tình nhất thiên hạ.

Có người mơ hồ: Vợ chồng Tề Vân Đình ân ái thiên hạ đều biết, đang êm đẹp, sao lại có thể để vợ đi mất chứ?

Có người giải đáp: Nghe nói [Không tước đông nam phi]* phiên bản mới nha, mẹ chồng bức ép con dâu, con trai ruột gan đứt từng khúc. (*Không tước đông nam phi là tên một bài thơ. Năm Kiến An đời Hán mạt, tiều lại phủ Lư Giang là Trọng Khanh có vợ họ Lưu, vì bị mẹ Trọng Khanh đuổi, thế không tái giá. Bị nhà bức ép, nhảy xuống nước tự vẫn. Khanh nghe tin, cũng tự thắt cổ ở cây trước sân. Có người thời đó thương tâm, làm thơ thuật lại. nguồn: wikipedia)

Có người đoán: Thiếu nãi nãi nhất định đã phơi thây nơi hoang dã, bị đói sói nuốt, bằng không, với phương pháp tìm người này, sao có thể một chút tin tức cũng không có.

Ngày hôm sau có người bổ sung: Nhất định không được suy đoán lung tung, vị nhân huynh ngày hôm qua đã bị người ta đánh đến không thể rời giường.

Lúc ăn cơm chiều, Lăng Nhi vui rạo rức ôm bạc và đơn đặt hàng trở về. “Tỷ tỷ, người thật đáng giá nha, ngàn lượng hoàng kim – thiếu chút nữa ta đã động lòng. Ha ha!”

Hân Duyệt cười mắng: “Nha đầu chết tiết kia, dám lấy ta làm trò cười, mau ăn cơm đi.”

Lăng Nhi rửa tay, nhéo mũi Đại Bảo làm mặt quỷ. Đói lấy một tiếng: “Cô cô xấu.”

Nàng cũng không so đo, há to mồm ăn đồ ăn: “Ôi, tỷ tỷ làm đồ ăn ngon thật, tên nam nhân chết tiết kia chính là không có lộc ăn.”

Hân Duyệt quả thực không rõ khí hậu cổ đại sao có thể tạo ra một nữ tử cương quyết bùng binh như thế.

“Ta làm đồ ăn mà cũng khen được sao? Âu phẩm làm thức ăn mới là ngon đó.”

Âu phẩm ngược ngừng nở nụ cười: “Bà lão như ta làm thức ăn cả đời cũng không được ai khen, nay mỗi ngày đều được các người khen, thật sự là..... Hắc hắc!”

Lão Âu gõ hạ bàn: “Có người, chính là không quen tao nhã, phải thường dạy bảo mới được.”

Hình Hương nói: “Cha đó, người đã chỉ bảo mẹ con cả đời, cũng nên quen đi thôi.”

Mọi người cười to.

Lão Âu ra về lơ đãng nhắc tới: “Nghe nói đại thiếu gia bệnh rất nặng, sốt cao không lùi, hôn mê bất tỉnh. Vừa mới tỉnh lại liền sai người nâng giải thưởng lên thành ngàn lượng hoàng kim”

Tim Hân Duyệt run lên, tay cũng run theo. Đũa đang gấp một miếng cải chua “Xoạch” Một tiếng rớt trên bàn, nàng dứt khoát buông đũa, trầm tư đứng lên.

Lăng Nhi không cho là đúng: “Nam nhân chết tiết kia, bệnh chết mới tốt đó, không phải là vài đồng tiền dơ bẩn thôi sao? Có nhiều tiền hơn cũng không mua được tỷ tỷ tốt như vậy.” Nàng chưa từng hỏi qua Hân Duyệt vì sao rời nhà trốn đi, nhưng nàng vô cùng tin tưởng Hân Duyệt nhất định không có sai.

“Lăng Nhi, muội không được nói chàng như vậy.” Hân Duyệt có chút run run.

“Ta nói có sai sao, đám thiếu gia công tử nhà cao cửa rộng có mấy người tốt, cả ngày chỉ biết uống rượu tiêu tiền, chơi đùa với nữ nhân, trong nhà thế thiếp thành đàn, còn đến bên ngoài mua vui. Còn có tên chủ quản phường thêu đáng hận kia, ngay cả nữ công nhân cũng không buông tha. Hừ! Hận không thể bọn họ đều gặp báo ứng mới tốt. Tỷ tỷ, chẳng lẽ người còn luyện tiếu nam nhân kia sao?”

“Ta..... Không phải luyện tiếu..... Chỉ là, ta hy vọng chàng sống tốt.”

Đó không phải cũng cùng một ý hay sao?

Hình Hương cẩn thận nói: “Tỷ tỷ nếu trở về, nói không chừng bệnh của đại thiếu gia sẽ tốt lên. Hai người tốt đẹp như lúc ban đầu, không phải mọi người đều vui vẻ sao?”

Hân Duyệt cúi đầu trầm tư thật lâu, chậm rãi nói: “Tặng kinh thương hải nan vì thủy.”

@

@

Trong nhà chính Tề gia, Tề Vân Đình sắc mặt tái nhợt quỳ gối trước mặt cha mẹ, kiên định nói: “Trừ khước Vu Sơn bắt thị vận.”

--- -----làm phiền chút xíu-----

Bài thơ Ly tứ kỳ 4 của Nguyên Chấn

Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ khứ hoa từng lãn hồi cố,

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

Bài thơ được tác giả làm để tưởng nhớ người vợ là Vi Tùng

Bản dịch của Nguyễn Văn Dũng Vicar

Từng trải biển xanh e gì nước,

Chẳng phải mây trừ ở Vu Sơn.

Lần chộn bụi hoa lười ngoài lại,

Nửa do tu đạo, nửa duyên nàng.

--- -----mời các bạn đọc tiếp-----

Tề phu nhân run run chất vấn: “Ngươi đã nghĩ xong rồi?”

“Đạ,” Hân cúi đầu trán chạm đất: “Con bất hiếu, không theo ý nguyện của mẫu thân. Duyệt Duyệt dù có trăm sai ngàn sai, cũng là tâm can bảo bối của con. Trừ nàng ra, lòng con không thể chứa thêm người khác. Con quyết định, ngày mai sẽ ra ngoài tìm nàng, tìm không gặp quyết không bỏ qua. Ai..... Lần này làm nàng tổn thương sâu sắc, cho dù tìm được rồi, nàng cũng không chắc sẽ trở về. Con nói lời đại nghịch bất đạo, nếu nàng thật sự không chịu, còn mong cha mẹ thứ lỗi, cứ để chúng con ở bên ngoài thôi.”

Tề phu nhân giận xanh môi, nói không ra lời.

Tề lão gia thờ dài, trầm giọng nói: “Bệnh nặng mới khỏi, con đứng lên trước, cứ ngồi mà nói chuyện.”

Vân Hải vội vàng đi qua, nâng đại ca dậy. Bọn hạ nhân sớm đã cho lui, đệ đệ ruột tất nhiên không cần kiêng dè.

Tề phu nhân oán hận nói một câu: “Cát Bội có điểm nào không hơn nó chứ?”

Tề Vân Đình cười khổ: “Mẹ, có lời con vẫn không muốn làm rõ, hôm nay cũng không có người ngoài, ta cứ việc nói thẳng đi. Cát Bội nếu tốt, vì sao trước khi Duyệt Duyệt vào cửa mẹ không cười nàng cho con.”

Tề phu nhân trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, quay mặt chỗ khác nghe con tiếp tục nói, “Kỳ thật, mẹ vẫn sợ, vẫn không tin tưởng con, sợ hại tánh mạng của Cát Bội. Những ngày này, sau khi con suy nghĩ cặn kẽ mới phát hiện, trên đời người chân chính tin tưởng con chỉ có mình Duyệt Duyệt. Nàng dùng sinh mạng của mình đặt cược, gả cho con, toàn tâm toàn ý yêu con. Vì con, buông tha cuộc sống nàng yêu thích, lúc nàng phát hiện có con của chúng con, vui vẻ quên hết tất cả, mới xảy ra chuyện hôm đó.”

Trong mắt hân ngập sương mù, những người khác đều không tiếng động cúi đầu.

“Là Duyệt Duyệt đối với con quá tốt, có được rất dễ dàng, mới quên phải quý trọng, nay mất đi mới hối hận.....”

Trong phòng một mảnh yên lặng, Tề phu nhân trong lòng cũng xúc động, ngoài miệng vẫn mặc kệ: “Nàng tự ý rời nhà chồng, để ngươi bị người trong thiên hạ nhạo báng, có chút suy nghĩ nào cho ngươi đâu?” Cát Bội tuyệt sẽ không làm ra chuyện này.

Tề Vân Đình nhưng lại nở nụ cười, cũng thê lương như vậy: “Con bị người trong thiên hạ nhạo báng còn ít sao, lúc trước những lời đồn đãi khó nghe tra tấn không góc đầu dậy nổi. Ở mặt ngoài chuyện trò vui vẻ, trong lòng ủy khuất tịch mịch nào có ai biết. Mãi đến khi có nàng, con mới có vui vẻ. Không ai có thể hiểu được tâm trạng của con, đó là cảm giác nặng hạn gặp mưa rào, trong biển người gặp tri âm, hồi sinh từ chỗ chết.”

Tề lão gia gục đầu xuống, thanh âm khàn khàn: “Đình nhi, cha thực xin lỗi con, làm cho con ta chịu khổ. Bây giờ, con muốn làm gì thì cứ làm đi. Yên tâm, trong nhà có cha và Vân Hải, không có việc gì.”

Hơi hơi gạt gạt đầu, xoay người nói với Vân Hải: “Vân Hải, đệ cũng không còn nhỏ, sau khi ta ra ngoài, chuyện trong ngoài đệ đều phải cẩn thận gánh vác, đừng làm cho cha mệt mỏi, đệ phải đảm đương cho tốt.”

Vân Hải cười khổ: “Đệ.....” Không làm được không?

Buổi tối, ở đình giữa hồ, huynh đệ ngồi đối diện.

“Đại ca huynh phong hàn mới khỏi, ngồi ở đây không lạnh sao?” Gió Bắc thổi vù vù.

“Nàng thích nhất ngồi ở đây.” Nhẹ nhàng sờ sờ lên mép bàn đá, đó là nơi nàng hay chống khuỷu tay.

Vân Hải không nói gì, đó là mùa hè đó, nếu trời lạnh, đại tẩu sẽ không ngu như vậy.

Đại thọ năm mươi của phụ thân sắp đến, đại ca mà đi rồi, chuyện lớn chuyện nhỏ đều giao cho hắn lo? Không làm hòng là không thể rồi.

Vất hết óc, làm sao giúp đại ca tìm được đại tẩu bây giờ?

Ôi chao, Vân Hải trước mắt sáng ngời.

“Đại ca, có cách rồi, có điều..... Hắc hắc, phải xem huynh có bỏ được mặt mũi hay không.” Vân Hải cười gian.

“Mặt mũi? Chỉ cần có thể tìm được nàng, mệnh cũng có thể không cần. Có điều, đệ có cách gì?”

“Đại ca người trong cuộc u mê, đầu óc mới mê muội. Huynh xem, hai ngày trước ở núi giả không phải phát hiện ra cái bánh ngọt kỳ quái hay sao, không phải là đại tẩu mang đến đó sao, việc này chứng minh tẩu ấy không ở xa, sống cũng không tệ, muốn về lúc nào cũng có thể. Phải xem tẩu ấy có tình nguyện hay không.”

Tề Vân Đình trong lòng lại càng đau đớn, ngày ấy gần trong gang tấc, nếu mình không vội vàng chạy về Noãn Ngọc đình, mà tìm kiếm chung quanh, bây giờ có lẽ đã được ôm nàng vào lòng. Thật giận Duyệt Duyệt từ một nơi bí mật gần đó nhìn ta liếc mắt một cái, vậy mà ta không nhìn thấy nàng, trái tim của ta.....

“Đại ca, huynh đưa ra ngàn lượng hoàng kim cũng chưa có được một chút manh mối gì, có thể thấy được đại tẩu trốn rất kỹ, một chốc cũng không thể bại lộ. Cho nên, chỉ có một biện pháp chính là để tẩu ấy cam tâm tình nguyện xuất hiện.”

Nhìn Vân Hải bộ dáng bán tiên đắc ý, Tề Vân Đình lười quan tâm hắn.

Khi nói chuyện, có tiểu nha đầu cầm đèn lồng tới gần, Vân Thụ giúp đỡ đỡ Thu Sương thật cẩn thận nhẹ nhàng tới đây.

Tề Vân Đình đứng dậy đón chào: “Trời lạnh như thế, sao các người lại đến đây?”

Thu Sương đứng vững: “Đại ca, muội có câu vẫn muốn nói, lại sợ nói sai.”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Ngày ấy đại ca say rượu, mới biết được thì ra lúc đại tẩu rời nhà đã có có bầu. Muội cũng là người sắp làm mẹ, tất nhiên sẽ biết tình cảm đối với con mình là như thế nào. Nghĩ đến đại tẩu cũng là như thế, nghe nói vài ngày trước đại ca mở rộng phạm vi tìm kiếm đến tám trăm dặm, muội lại cảm thấy đại tẩu sẽ không đi xa. Tẩu ấy sẽ không đem đứa nhỏ của mình ra đùa giỡn, tất nhiên không dám bôn ba đường dài. Ta cảm thấy, đại tẩu đối với đại ca là..... Yêu sâu, nên mới đau lòng như vậy, mặc dù tẩu ấy không chịu lộ diện, làm sao biết sẽ không niệm tình xưa. Rất có khả năng đã ở một nơi hai người từng đến, cho nên xin đại ca ngừng lại đi, chúng ta cũng hy vọng đại tẩu sớm ngày trở về.”

Vợ chồng Vân Thụ khó hiểu, đại ca luôn khôn khéo sao lần này lại ngốc như vậy chỉ biết gia tăng số người tìm kiếm, mở rộng phạm vi, nâng cao tiền thưởng, chẳng lẽ không có biện pháp nào tốt hơn sao?

U châu, Đứ châu hẳn đều phái người đi qua, hẳn không phải không tự ngừng nghỉ, chỉ là không bình tĩnh được. Nhát nhắm mắt lại là thấy Duyệt Duyệt chịu khổ, bộ dáng gập khó khăn, hẳn liên đau lòng không thôi.

Vân Hải tiến lại gần: “Đại ca, cách của đệ nhất định linh, không tin thử xem?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Thư tình công khai

Lại một lần sét đánh giữa trời quang, sấm sét lại đánh ngã chúng sinh vừa mới bò dậy.

Một ngày này, tất cả các hiệu buôn của Tề gia đều thu lại các bức họa tìm manh mối, thay bằng một phong thư tình.

Chữ viết không lớn, tuần dật tiêu sái, để cho mọi người phải ghé mắt mà nhìn.

“Ái thê Duyệt Duyệt: Năm mươi chín ngày không gặp, vì phu nhưng nhớ vô cùng. Ngàn sai vạn sai đều là ta sai, thiên ngôn vạn ngữ không thể biểu đạt sự

hối hận trong lòng ta. Duyệt Duyệt tin ta, yêu ta, nguyện gả làm vợ ta, Đình lang nên xem như trâu bảo, tôn sùng như tiên nữ. Thật không nên động thủ đánh nàng, làm Duyệt Duyệt đau lòng, làm gia đình hạnh phúc tan vỡ. Nay, xin người trong thiên hạ làm chứng, Tề Vân Đình đau lòng hồi cải, sau này sẽ xem ái thể như mạng, ngoan ngoãn phục tùng. Duyệt Duyệt, trở về đi, ta yêu nàng!”

Thư này vừa xuất hiện, thiên hạ ò lên.

Vô số đại cô nương, tiểu tức phụ cảm động nước mắt giàn giụa, không oán không hối gia nhập đội ngũ đi tìm Duyệt Duyệt, so với lực sát thương của ngàn lượng hoàng kim chỉ có hơn không kém.

Đám thanh niên choai choai tràn đầy sùng bái, ra ngoài có thể kiếm núi vàng núi bạc, về nhà có thể rửa chân giữ ấm cho nàng dâu, đây là đại trọng phu chân chính rồi!

Nhưng nam nhân đã thành thân lại đầy bụng bức tức, bức thư này vừa tung ra, đám thê thiếp trong nhà không phải muốn lật trời tạo phản hay sao?

Có lẽ có không ít người oán, nhưng không mấy ai dám nói ra, bởi vì những nữ tử trong nhà mình đều là Fan của họ Tề, chỉ cần sơ sót là rơi vào mưa tên biển lửa ngay. Chỉ đành lăm bằm chửi cho hả giận, đúng là kẻ chưa từng có vợ, thật vất vả cưới được một người, còn muốn cung phụng như thần tiên.

Lúc Hinh Hương đem tờ giấy kia cho Hân Duyệt, nàng thần nhiên liếc qua, đúng là hẩn tự tay viết. Hẩn cố ý viết thành từng phong thư, sao thành nhiều bản, còn cho phép lấy đi, không phải là muốn để mình đọc được hay sao?

Lăng Nhi sáp lại gần, rung đùi đắc ý nói: “Ái thể Duyệt Duyệt, ha ha, thật là lớn mật. Năm mươi chín ngày? Oa, tính cũng rõ ràng. Xin người trong thiên hạ làm chứng, làm chứng có ích lợi gì, có thể đánh một lần sẽ có lần thứ hai. Còn Đình lang, khi nào thì Tề gia đại thiếu thành một tên tú tài nghèo túng rồi?”

Làm khó nàng chưa từng đi học, nhưng lại cũng biết được vài chữ.

Hinh Hương nháy mắt với nàng, Lăng Nhi vênh môi, không tình nguyện nhẹ nhàng rời khỏi.

“Tỷ tỷ, đại thiếu gia đã thật tình ăn năn, đứa nhỏ không có cha rất đáng thương.” Liền nghĩ đến chính mình, trong mắt Hinh Hương cũng rung rung.

“Ta không phải không tha thứ hẩn, chỉ là..... Muội cứ đem cái này trả về đi. Cứ nói dối, đừng lộ ra sơ hở, ta còn chưa nghĩ xong.” Hân Duyệt xoay người yên lặng trở về phòng.

Nếu chỉ vì hẩn, lần đó thấy hẩn mặt mày tiêu tụy, trong lòng có giận hơn cũng tự tiêu tan. Nhưng mà, trở về liền nghĩ đến phải gặp lão phu nhân, sinh hoạt cùng nhau, khó đảm bảo không có lúc va chạm tranh chấp, Tề Vân Đình từ nhỏ hiếu thuận, đối với cha mẹ chỉ biết vâng lời. Lúc lại xảy ra mâu thuẫn, phải làm sao bây giờ?

Không muốn mình bị ám ức, vậy chỉ thể để hẩn ám ức. Kỳ thật hẩn cũng không dễ dàng, bên ngoài lo làm ăn, về nhà còn bị kẹp giữa hai người. Đơn giản, ta không quay về, hẩn cũng sẽ không khó xử.

Gần đây, kiếm được nhiều ngân lượng hơn, Hinh Hương đã mời Tiết thần y nổi tiếng khắp Dương Châu đến xem bệnh cho mẹ chồng. Kê mấy thang thuốc bình thường, lại nói ra một câu kinh người.

“Mẹ chồng người bệnh là do hỏa khí công tâm, khí huyết không lưu thông lên đầu tốt, nếu muốn trừ khí hoạt huyết, dược liệu tốt nhất đó là Tây Vực chi bảo -- hòa linh chi. Từng có thương nhân Tây Vực mang đến ba cây, nay đều bị Tề gia mua hết, cất vào phòng kho.” Tiết thần y quả nhiên biết nhiều hơn so với người khác.

Hinh Hương nhỏ giọng nói: “Đó nhất định rất đắt đúng không?”

“Ngàn vàng khó mua, Tề gia cũng không tính bán đi, nghe nói là giữ lại để mình dùng. Nhưng mà các người có thể ở tại biệt viện của Tề gia, nói vậy cũng là có chút quan hệ với Tề phủ, không bằng đến xin đại thiếu gia một cây đi.”

Hinh Hương cười khổ, ta nào có mặt mũi lớn như vậy.

Lăng Nhi nhanh mồm nhanh miệng nói cho Hân Duyệt biết, cũng không phải muốn nàng đi gặp Tề Vân Đình xin, mà là thể son sắt nói, chờ chúng ta có tiền, nhất định sẽ mua một cây. Lại than thở sao mẫu thân mình không có một nàng dâu tốt như vậy.

Hân Duyệt cười khê: “Tìm người cũng làm bằng thịt*, chắc là mẹ chồng của Hinh Hương đối tốt với cô ấy, nên cô ấy mới báo đáp bà.” (*làm bằng thịt, ý nói biết đau, có tình cảm, biết động lòng)

“Không phải đâu,” Lăng nhi về mặt khó chịu, “Sau khi Thủy Sinh tẩu vào cửa, thím đối với nàng cũng bình thường, có tốt gì đâu? Vừa vào cửa đã bảo nàng đến phường thêu kiếm tiền, mãi đến khi sinh Đại Bảo cũng chưa nghỉ, tỷ nói không phải xem nàng như nha đầu sai bảo hay sao. Có đồ ngon đều để lại cho Thủy Sinh ca và đại thúc, làm gì có phần của tẩu ấy. Nay, Thủy Sinh tẩu đối với thím như vậy, không biết là phúc khí thím đã tu luyện mấy đời.”

Hinh Hương ôm một bó dây đỏ tiến vào, cười nói: “Lăng Nhi của chúng ta lại đang bênh vực kẻ yếu sao?”

Lăng Nhi dẫu môi: “Tẩu tử, ta có nói sai gì sao? Chính là tẩu tấm lòng tốt quá, mới đối với thím tốt vậy.”

Hình Hương không cho là đúng: “Mẹ chồng đối đãi rất tốt, tuy nói có khi mắng ta vài câu, đó là bởi vì ta tay chân vụng về làm không tốt thôi. Lúc ta ở cũ, cái gì bà cũng không cho ta làm, để ta điều dưỡng thân mình cho tốt, còn không phải rất quan tâm ta sao?”

Lăng Nhi không phục: “Đó là bởi vì thím muốn cháu mau khỏe lên, nhanh đi làm kiếm tiền.”

“Chẳng phải muội lúc mười bốn tuổi đã bắt đầu kiếm tiền, vậy không phải mẹ của muội đối với muội cũng rất độc ác đó sao?” Hình Hương dịu dàng cười.

“Ta không giống đâu, là ta tự nguyện, lại nói mẹ ruột cũng không phải mẹ chồng.”

Hình Hương lắc đầu: “Bây giờ điều ta mong muốn nhất là mau chữa khỏi bệnh cho mẹ chồng, để bà giúp ta giữ con, ta có thể tranh thủ kiếm tiền, cho Đại Bảo, Tiểu Bảo cưới vợ. Ta không phải cũng độc ác lắm sao?”

Hân Duyệt tiếp lời: “Muội là vì cuộc sống, cùng ác độc có quan hệ gì đâu, kỳ thật mẹ chồng muội cũng không làm gì, bà cũng là vì gia đình thôi.”

Lăng Nhi cười khanh khách: “Kỳ thật ta cũng biết thím không phải người xấu, chỉ là cảm thấy Thủy Sinh tâu dối với bà thật là quá tốt, cứ như là đối xử với mẹ ruột không bằng.”

Hình Hương lật lật bàn tay: “Mẹ ruột và mẹ chồng có gì khác nhau đâu, đều là vừa giặt tã lót vừa đổ nước tiểu nuôi lớn đứa nhỏ, cũng không dễ dàng.”

Ba người cúi đầu làm đồ thủ công, Hân Duyệt lại lăm vào trầm tư.

Buổi tối, trong đầu lặp đi lặp lại lời nói của hân. Kỳ thật làm sao ta lại không muốn đoàn tụ với chàng, chỉ là cái nhà kia.....

Giờ phút này, Tề Vân Đình đang ở cái nhà kia nghe thuộc hạ báo cáo, đôi mày đang cau dần dần giãn ra.

Dương Châu gần đây có nhiều chuyện mới lạ, trời đổ tuyết lại có bán rau xanh tươi mới, còn có những sản phẩm thủ công lạ mắt xuất hiện. Chỉ là, những thứ này không bày bán ở chợ, mà là trực tiếp đưa đến quý phủ nhà giàu của người ta. Hơn nữa hình như là cố ý tránh các cửa hàng của Tề gia, một chương quầy đến thăm nhà người ta mới phát hiện bí mật này.

Hơn nữa, hôm nay vừa mới công bố đã có người lấy bức thư đi, không bao lâu lại trả về nói là lão phu nhân trong nhà không tin chuyện kinh thế hãi tục này, mới muốn cầm thư xem, xem xong còn rất cảm động nữa.

“Kỳ thật, nếu phái người theo dõi, nói không chừng tìm được.” Bọn họ không hiểu ý tưởng của đại thiếu gia.

Tề Vân Đình nhíu mày: “Không được kinh động nàng, chỉ cần xác định ở nơi nào là tốt rồi làm.”

Dương Châu, đó là nơi chúng ta đính ước, sao ta lại ngu như vậy? Khóe miệng Tề Vân Đình khẽ nở một nụ cười yếu ớt.

Đêm không trăng sao thưa, gió lạnh như dao, cũng may Lam Thổ là bảo mã, có thể mang hân trước bình minh đã tới Dương Châu.

Một đêm không ngủ, Hân Duyệt dậy sớm, đến tận bộ trong đình viện lạnh lẽo.

Tiếng Tiểu Bảo khóc dẫn nàng đến phòng của Hình Hương, hay là cô ấy ngủ say, không biết đứa nhỏ đã tỉnh.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, đúng là không khóa, vào phòng mới thấy Hình Hương đang vắt sữa vào một chiếc chén to. Trên giường mẹ chồng đang nhìn cô ấy ngây ngô cười, Tiểu Bảo lại khóc đứt ruột đứt gan.

Hân Duyệt đi qua ôm lấy Tiểu Bảo, nhẹ nhàng vỗ.

Hình Hương vắt đầy chén, mặc quần áo.

Hân Duyệt khó hiểu: “Cứ để Tiểu Bảo bú sữa không phải được rồi sao, muội lại vắt ra rồi cho nó uống, không phải làm điều thừa sao?”

Hình Hương ngượng ngùng cười cười: “Cái này không phải cho nó uống, Tiểu Bảo đã sắp một tuổi rồi, ăn cháo loãng bột hồ cũng được. Mẹ chồng không chịu ăn đồ cứng, ta nghe người ta nói những lão thái thái nhà có tiền uống sữa người thì thân thể tốt lắm, liền.....”

Nàng đưa chén sữa cho mẹ chồng, lão bà uống ực một hơi, mặt mày vui vẻ cười với Hình Hương: “Ngọt! Hắc hắc.”

Động tác nhuần nhuyễn như vậy, hiển nhiên không phải ngày một ngày hai.

Hân Duyệt cả kinh tròn mắt há hốc mồm.

Sau một lúc lâu, phục hồi tinh thần lại: “Hình Hương, muội..... Đó là thức ăn của Tiểu Bảo, sao muội lại có thể bỏ đói con của mình chứ?” Hân Duyệt quả thực cũng không biết cuối cùng mình lại muốn nói gì, lại nghĩ tới vừa rồi cô ấy nói cho đứa nhỏ ăn bột hồ, cháo loãng.

Hình Hương đỏ mặt: “Tỷ tỷ chắc là cảm thấy không được tự nhiên. Nhà nghèo chúng ta đâu có cái gì ngon, nếu như trước kia, có khi mấy ngày cũng không có gì ăn, mẹ chồng đối đến khóc, dù sao ta cũng có sữa, liền..... Vừa mới bắt đầu, ta cũng thấy không được tự nhiên, sau đó ngẫm lại cũng

không có gì. Cha mẹ nuôi dạy chúng ta, chúng ta cũng có thể nuôi người già.”

“Hinh Hương, dù sao bà ta cũng không có nuôi muội, muội có cần tình cảm sâu đậm với bà như vậy hay không?” Hân Duyệt cảm thấy không thể tin nổi.

“Bà đúng là không có nuôi lớn ta, nhưng mà bà đã nuôi dạy Thủy ca. Mẹ chồng chưa thức ăn ngon lại cho Thủy ca và cha chồng, ta không có câu oán hận. Nam nhân bọn họ kiếm sống bên ngoài rất vất vả, nhưng mà Thủy ca lại lên chùa một chút cho ta. Thủy ca đối với ta vô cùng tốt, chúng ta tuy rằng nghèo, nhưng cũng có rất nhiều kỷ ức ngọt ngào.” Hinh Hương đã rơi lệ đầy mặt, “Nay Thủy ca mất, ta nhất định phải chăm sóc mẹ chồng thật tốt, bằng không sau này xuống cửu tuyền, ta sao còn mặt mũi gặp Thủy ca?”

Tình cảnh này, Hân Duyệt cũng bị nước mắt làm mờ hồ, nàng không thương mẹ chồng, nhưng lại rất yêu trọng phu của mình. Yêu ai yêu cả đường đi, mới có thể dễ dàng tha thứ, mới có thể thông cảm, mới có dũng cảm tiếp tục kiên trì.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Các người có bị sét đánh ngã hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Vui mừng gặp lại

Hân Duyệt yên lặng cời chiếc nhẫn hổ phách trên ngón áp út, giao cho Hinh Hương: “Mang đến hiệu cầm đồ Tề gia đi.”

Đột nhiên Lăng Nhi đi vào vẻ mặt khó hiểu: “Chúng ta không thiếu tiền tiêu, vì sao phải cầm đồ?”

Hân Duyệt không nói gì, cúi đầu nhìn Tiểu Bảo đang gặm ngón tay.

Hinh Hương hiểu ý, vẻ mặt vui sướng, ra cửa lại quay trở về: “Tỷ tỷ, cầm bao nhiêu?”

“Ngàn lượng hoàng kim.”

Ngày mai hoặc đêm nay, chắc là hấn sẽ đến.

Âu thẩm đã dọn bát xong, mọi người chờ Hinh Hương trở về ăn cơm.

Một bóng dáng phong trần mệt mỏi lại đến trước nàng, Lăng Nhi vốn không có hảo cảm với những công tử quần là áo lụa, vọt tới cửa ngăn lại: “Người là ai, đến đây làm gì?”

Mi hơi nhú, quét mắt liếc nhìn nàng: “Người là ai, vì sao lại ở đây.”

“Ta ở chỗ này, đây là nhà của ta. Nói mau người muốn làm gì, bằng không đừng mong vào cửa.” Lăng Nhi ngửa đầu nhìn hấn, mặc dù ta thấp hơn người mấy cái đầu, nhưng khí thế cũng không thể thấp hơn người được.

“Nhà của người? Trên khế đất, khế nhà đều là tên của ta, sao lại trở thành nhà của người. Tránh ra, ta có việc gấp.” Giơ tay vung lên, Lăng Nhi bị đẩy sang một bên.

“Người.....” Lăng Nhi xoay người nắm lấy cây chổi, lại gặp một màn không nói nên lời.

Hân Duyệt yếu ớt dựa vào khung cửa, cắn chặt môi dưới. Hấn nhanh chạy vội đi qua, vòng tay nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, động tác tự nhiên thành thạo như nước chảy mây trôi.

“Duyệt Duyệt của ta chịu ủy khuất rồi.” Thanh âm trầm thấp run run.

Rốt cuộc nhịn không được nước mắt tràn mi, nằm trong lòng ngực hấn khóc thất thanh.

Hấn cúi đầu, dùng hai má lau giọt lệ ở khóe mắt nàng, siết chặt tay, ôm nàng càng chặt hơn.

Lăng Nhi kinh ngạc nhìn nam tử vẻ mặt khó ưa giờ phút này trong mắt lại dâng đầy hơi nước, ôn nhu vỗ về mái tóc của nàng.

Âu thẩm cũng gạt lệ, đại thiếu gia cuối cùng cũng đến đây, thật là tốt, thiếu nữ nãi cũng không cần phải lặng lẽ đau buồn, vụng trộm rơi lệ.

Hinh Hương vào cửa, mới bước vào một chân liền ngất ngẩn cả người, chính mình cũng đi mãi không ngừng đó, đại thiếu gia đi bằng tốc độ gì đây?

“Tốt lắm, ngoan! Đừng khóc, để cho ta ngắm nàng thật kỹ.” Nhẹ giọng an ủi, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đã khóc thành mặt mèo của nàng, cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, “Nhìn nàng gầy thành như vậy, chỉ có cái bụng là lớn, đều do ta, để cho mẹ con nàng chịu khổ.” Bàn tay to gân guốc vuốt ve cái bụng hơi lộ ra.

“Đâu có, là chàng đó, mới hai tháng đã tiêu tụy thành như vậy.” Đau lòng trong mắt không cần nói cũng biết.

Nhẹ nhàng vuốt ve má trái của nàng, Tề Vân Đình trong mắt vô cùng tự trách: “Còn đau phải không? Đau là ta không tốt, là ta sai, sao ta lại quẫn trí đành lòng đánh Duyệt Duyệt được chứ. Nàng đánh ta đi, đánh ta.” Hắn cầm lấy bàn tay Hân Duyệt, hướng mặt mình đánh.

“Chàng điên rồi.....” Hân Duyệt rút tay về, đã thấy trên mặt hắn hồng hồng.

Hân Duyệt giận trừng mắt nhìn hắn, đầu môi gắt giọng: “Ai muốn đánh chàng chứ, ta ngại đau tay.”

Lại kéo nàng ôm vào lòng, hắn sang sáng cười: “Duyệt Duyệt không nỡ đánh ta, chính là không tức giận, đúng hay không?”

Cúi đầu cười nhìn thẳng vào mắt nàng, lại bị nàng một quyền đánh vào trong ngực, “Hừ!”

“Ha ha ha!” Tề Vân Đình cười to, vui vẻ không thôi.

Người duy nhất không cảm động một màn trước mắt này chính là Lăng Nhi, nàng tay trái chống nạnh, tay phải chống cái chổi, căm giận nhìn, hét lớn: Tỷ tỷ bị bán nã rồi sao? Lại tin tưởng nam nhân này, bị thương một lần còn ngại không đủ, còn muốn có lần thứ hai? Hừ! Thiếu gia chó má gì ta mặc kệ, tóm lại ta muốn bảo vệ tỷ tỷ thật tốt, tuyệt không thể lại bị người khi dễ.

Hân Duyệt đột nhiên nhớ tới mọi người còn đang đứng một bên nhìn họ, giải giũa ra khỏi ngực hắn: “Chàng chắc là chưa ăn cơm, hay cùng chúng ta ăn đi.”

Tề Vân Đình ngoài miệng không nói gì, trong lòng đã có vài phần mất hứng, sao lại xem mình như người ngoài rồi.

Giúp nàng đỡ thắt lưng, cẩn thận dìu nàng ngồi xuống ghế, lúc nhìn đến thức ăn trên bàn, Tề Vân Đình sắc mặt lại u ám, giọng nói cũng có vài phần tức giận: “Nàng ăn cái này?”

“Cháo trắng, ăn sáng tốt lắm đó.” Hân Duyệt khó hiểu.

Lăng Nhi há mồm ăn, “Người ta là đại thiếu gia, tự nhiên ăn không quen.”

Âu thẩm khúm núm chà xát góc áo, “Đại thiếu gia, việc này.....”

“Không cần giải thích, lão Âu, đến Thiên Phúc lâu, bảo đầu bếp ở đó mỗi người làm ba món sở trường đưa tới, phải nhanh.”

Lão âu lĩnh mệnh đi.

Hân Duyệt nhìn sắc mặt lạnh lùng của hắn, muốn làm dịu không khí: “Ta nghĩ chàng sớm nhất cũng phải buổi tối mới đến được đây, sao lại đột nhiên xuất hiện, chàng bay tới?”

Hắn bị tức đến bật cười: “Nửa đêm xuất phát, rạng sáng mới đến, vừa mới triệu tập mọi người thương lượng, thì có quân sự của hiệu cầm đồ đưa đồ tới. Còn nói nữa, nhân này là vật đỉnh ước của chúng ta, làm sao?”

Từ trong ngực áo lấy ra cái nhẫn, một lần nữa mang vào tay nàng, kinh ngạc thấy lòng bàn tay của nàng khác thường, vừa muốn kéo qua nhìn kỹ, nàng lại vội vàng rút về.

“Tay nàng làm sao vậy?”

Nàng ngập ngừng: “Không có việc gì, mang thai tất nhiên là không giống bình thường.” Hai mắt chuyển động, quay lại đề tài: “Ta đâu có làm sao, là câu cá, chờ người mắc câu.”

Tề Vân Đình mỉm cười nhìn nàng, trong mắt đều là hình ảnh vui vẻ của nàng.

Lão Âu mang người tiến vào, chỉ chốc lát sau đã bày đầy một bàn đồ ăn. Đại Bảo vốn không dám lên tiếng đã nhìn chăm chăm, Lăng Nhi ăn no, cảm chén đầy, đối với thức ăn ngon tỏ vẻ khinh thường.

Tề Vân Đình gấp một khối sườn nướng, “Duyệt Duyệt ném thử, nàng thích ăn mà.”

Hân Duyệt cắn một ngụm nhỏ, để lại vào bát.

Tề Vân Đình lại gấp một miếng cá chép giấm đường: “Duyệt Duyệt mau ăn đi.”

Hân Duyệt bắt đắc dĩ hé miệng ăn miếng cá hắn gấp tới, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, vội vàng chạy ra sân nôn.

Tề Văn Đình theo sát phía sau, khăn trương không biết làm sao cho phải.

“Ta thật sự ăn không vô.” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, làm cho người ta vừa thấy liền đau lòng.

“Được rồi, vậy đừng ăn, nàng muốn ăn cái gì?”

“Ta chỉ có thể ăn cái chua thôi.”

Tề Văn Đình bắt đầu nói: “Vậy ta ăn chung với nàng.”

Một lần nữa vào nhà ngồi, Hân Duyệt gấp một miếng cái chua, khoe khoang nói: “Đây là ta làm, khẩu vị Hân Quốc, ăn ngon lắm, cho chàng thử một miếng.”

Tề Văn Đình ăn vào miệng, gât gât đầu. “Nàng còn làm những thứ này?”

“Sao chàng lại mặt mày khó ưa nữa rồi, ta thích làm không được sao?”

Cười khỏ: “Được, Duyệt Duyệt thích là tốt rồi.”

Hân Duyệt thế này mới phát hiện mọi người cũng chưa ăn, nhanh bảo bọn họ ăn cơm, lại gấp nhiều đồ ăn cho Đại Bảo.

Bắt đầu dĩ a, quan niệm chủ tớ của cả nhà lão Âu quá mạnh mẽ, vừa rồi cũng không dám ngồi, kiên quyết ăn bọn họ lên ghế. Lúc này lại không dám ăn, không có cách nào, đành phải dỗ dành Tề Văn Đình ăn no trước, sớm rời khỏi phòng này bọn họ mới tự nhiên được.

“Ta muốn ngủ.” Ăn uống no đủ, Tề Văn Đình không chớp mắt nhìn nàng dâu của mình.

Không phải đâu, trước mặt mọi người, trực tiếp như vậy?

Trên mặt Hân Duyệt bay lên hai đóa mây đỏ, cúi đầu nhìn mũi chân của mình. Nhẹ nhàng gât đầu.

Thân mình bay lên trời, phục hồi tinh thần lại người đã đến cửa, đã lâu không được bế, thật là có chút không quen.

“Tôi qua một đêm không ngủ, bây giờ đầu choáng mắt hoa; Nhìn nàng cũng không có tinh thần, cùng ta đi ngủ đi.”

Hân Duyệt nhìn hai mắt hần giăng đầy tơ máu, lại đau lòng.

“Kỳ thật từ lúc nàng rời đi, ta chưa từng được ngủ ngon.”

“Ta cũng vậy.” Nhỏ giọng nói theo một câu, lại bị hần vặn lại.

“Sau này không được bỏ ta mà đi, có biết hay không?”

Nè, đây là thái độ cầu xin người khác sao?

Hân Duyệt mảy liễu khẽ nhướng, Tề Văn Đình lập tức sửa miệng: “Duyệt Duyệt xin đừng bỏ ta mà đi, được không?”

Đây còn tạm chấp nhận được.

Đặt người lên giường, đó là một trận mãnh liệt, trần trọc hôn môi nàng, tỉ mỉ gặm cắn.

“Hứa với ta, chúng ta không bao giờ xa nhau nữa.” Giọng nói tràn ngập mỉa mai.

Hân Duyệt yên lặng gât đầu, hần không tiếng động nở nụ cười.

Kết tóc của nàng và mình vào cùng một chỗ, Tề Văn Đình ôm nàng nằm trên giường, an tâm nhắm mắt lại.

“Sợ ta chạy?” Hân Duyệt khó hiểu.

Hần không trả lời, hô hấp đều đều, hình như là đang ngủ.

Thì ra người ra nói ngủ đúng là chỉ có ngủ thôi nha.

Nhìn dung nhan quen thuộc trước mắt, nhớ nhung hai tháng, rốt cục đã gặp lại.

Còn có chuyện gì vui hơn so với được cùng người mình âu yếm ở chung một chỗ?

Trong lòng hần quả nhiên ấm áp, dễ ngủ.

Chương 77: Đoàn viên

Hai người ngủ thẳng một giấc đến buổi chiều, Tề Văn Đình giúp Hân Duyệt búi tóc, kỳ thật nàng đã sớm biết tự chải tóc, chẳng qua có người cứng rắn muốn làm gãi sai vật, muốn cấn cũng không cấn được.

Hắn triệu tập người làm, bảo lão Âu đi gọi người.

Chỉ trong chốc lát, trong biệt viện lại náo nhiệt hơn.

Đầu tiên là trưởng quầy tiệm may mang theo thợ may đến, Hân Duyệt liếc mắt xem thường hắn: “Chê quần áo của ta khó coi sao?”

Tề Văn Đình cười theo: “Duyệt Duyệt nhà ta mặc gì cũng đẹp, chỉ là quần áo bằng vải thô áo lam này vừa cứng lại không ấm áp, vì phu nhìn mà đau lòng.”

Đại thiếu gia vẻ mặt tươi cười, dám thủ hạ nào dám chậm trễ. Vì cảm tạ những ngày này cả nhà đã chăm sóc nàng dâu nhà hắn, Tề Văn Đình có ý phân phó làm cho mỗi người ở đây hai bộ quần áo mới. Sắp tới lễ mừng năm mới, có thể có quần áo tốt như vậy để mặc, mọi người đều rất vui mừng. Hân Duyệt nghĩ rằng

Lăng Nhi sẽ hát mặt lên trời, quạt cường không cần. Nào ngờ, nàng cũng yên lặng nói số đo của mình cho thợ may. Nhưng mà, sau khi may xong quần áo lại chưa từng thấy nàng mặc, Hân Duyệt mới biết nàng có một người chị em sắp thành hôn, nhưng không có một bộ quần áo nào ra hồn, hai người vóc dáng không khác nhau lắm, nên đã nhận hai bộ quần áo này rồi đưa cho cô ấy.

Lăng Nhi mặc dù mạnh mẽ, nhưng cũng là một cô nương tốt. Từ nhỏ không cha, ca ca nhu nhược, tiểu cô nương diện mạo xinh đẹp sao có thể không bị quấy rầy, con giun xéo lắm cũng quăn, Lăng Nhi là thuộc loại bùng nổ trong tuyệt vọng như vậy.

Sau khi làm quần áo, lại tới làm chân, biệt viện này là mấy năm trước Tề Văn Đình lúc đang khai thác thị trường mới mua, đêm chân cũng là đặt mua lúc đó, vẫn chưa dùng qua. Nhưng hắn lại ngại không đủ nhẹ, không đủ ấm.

Tổng quản phùng thêu dẫn người đưa gói đầu thêu uyên ương hí thủy đến, giá treo đồ ngũ tử đăng khoa, khăn tay thêu hoa mai.

Hân Duyệt liếc mắt nhìn người quản sự mập mạp kia, “Người chính là Lí Nhân sao?”

Lí Nhân thụ sủng nhược kinh, cười giống như một pho tượng Di Lặc: “Thiếu nãi nãi từng nghe nhắc đến Lí mỗ sao? Tại hạ thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

“Ừ, làm tổng quản phùng thêu thật là tốt. Người làm đều là đại cô nương, tiểu tức phụ, Lí tổng quản nhất định là mỗi ngày đều được nhìn người đẹp nha.” Đứa nhỏ đáng thương như Lăng Nhi cũng bị người ép đến phải bỏ đi.

Tề Văn Đình cũng đảo mắt qua, Lí Nhân chỉ biết lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Đại thiếu gia, tiểu nhân chỉ biết làm hết phận sự, không có lạm dụng tư quyền a.” Giấu đầu lòi đuôi sao.

Hắn từ chối cho ý kiến, trong mắt chỉ có bóng dáng mình ngày nhớ đêm mong.

Hân Duyệt quay đầu nhìn về phía Tề Văn Đình: “Ta cảm thấy nơi như phùng thêu chỉ nên tìm nữ quản sự, mới không có điều khuất tất.”

Trên mặt hắn trước sau vẫn duy trì mùa xuân ấm áp: “Những chủ quản cấp thấp nhất của chúng ta cũng chẳng có ai là nữ cả.”

“Chàng xem thường nữ nhân?” Mắt hạnh giận dữ.

“Ta nào dám đâu, cứ theo Duyệt Duyệt nói mà làm đi.” Hắn quay mặt đi: “Lí Nhân tạm thời miễn chức vụ chủ quản phùng thêu, cứ tuyển một nữ chủ quản khác, ba ngày sau bàn giao. Về phần người sau này làm cái gì, ta nghĩ xong sẽ an bài cho người.”

Lí Nhân lên tiếng trả lời lui ra, trong lòng thầm nghĩ may mà chỉ không làm chủ quản phùng thêu, đại thiếu gia không đá ta ra khỏi Tề gia đã là may mắn. Có điều, lại rất buồn bực, vị thiếu nãi nãi trong truyền thuyết này mình chưa từng gặp qua, khi nào thì đắc tội nàng chứ? Bị vấp phải bậc cửa, suýt nữa té ngã, kinh ngạc thấy ánh mắt sắc bén đang nhìn hắn.

Lăng Nhi..... Thì ra là thế. Không thể tưởng được nha đầu kia lại có núi lớn như vậy để dựa vào, xem ra về sau thật đúng là không thể kiêu ngạo, không biết sau lưng một cây cỏ nhỏ bé lại là ông thổ địa.

Những chủ quản ngành khác đang chờ một bên, người người đều cảm thấy bất an. Thì ra tiếng nói của thiếu nãi nãi có trọng lượng như vậy, thực hận

chính mình có mắt không trông, thiếu nãi nãi đến Dương Châu ở hai tháng lại không biết mà ôm chân Phật.

Lại nói, thiếu nãi nãi rời nhà trốn đi, đại thiếu gia tìm kiếm sắp phát điên, vậy mà người ta cố tình không đi xa, cứ ở tại biệt viện này. Vợ chồng son này thật là có ý tứ, cứ như là chơi trốn tìm.

Kế tiếp, chính là chương quây tụ lâu mang theo sách vở, đến hỏi khẩu vị của thiếu nãi nãi, để xác định thực đơn buổi tối. Tiết thần y lại tới nữa, xem mạch xong nói hết thấy mạnh khỏe, Tề Vân Đình không nghe theo nhất quyết bắt người ta kê một chút thuốc bổ.

Tiệt châu báu mang tới những thứ châu báu, trang sức bằng ngọc kiểu dáng mới nhất, trân cẩu, ngọc trân, vòng cổ, vòng tay cái gì cũng có.

Rốt cục không thể nhìn được nữa: “Chàng có phiền hay không?”

“Lẳng nhả lẳng nhằng, nhìn các người làm thiếu nãi nãi phiền rồi kìa, Duyệt Duyệt đừng nóng giận, một lúc nữa ta sẽ thu thập bọn họ.”

Hít sâu, cố nén xuống: “Ta đang nói chàng.”

“Ta? Ta không phiền đâu, chỉ cần là vì Duyệt Duyệt, có nhiều chuyện hơn ta cũng không phiền. nàng cứ lựa từ từ, không cần sốt ruột.”

Meo meo ô..... Buồn bực!

U oán ánh mắt nhìn về phía hân: “Ta đói bụng.”

Hân nhẹ nhàng cười, phát tay giải tán mọi người.

Tiểu nhị tử lâu mang theo hộp thức ăn tiến vào, không bao lâu sau đã bày đầy bàn.

“Duyệt Duyệt nếm thử, canh gà này là cố ý dẫn bọn họ hầm, đã vớt hết váng mỡ, một chút cũng không ngán. Còn có đây là tổ yến thượng hạng chưng bằng đường phèn tinh khiết, có tác dụng an thai.....” Hân ân cần dứt nạng ăn này ăn kia, còn mình một ngụm cũng không ăn.

Có lẽ những thứ chuẩn bị tỉ mỉ thật đúng là khác biệt, Hân Duyệt ăn rất thoải mái, cũng không có buồn nôn, ăn cơm xong nhìn bụng như lớn hơn một vòng.

Hân vui vẻ nhìn nàng ăn no, lại uống chút canh ngân nhĩ hạt sen. Chính mình mới bắt đầu ăn như rồng cuốn, Hân Duyệt khe khẽ thở dài, gấp đồ ăn cho hân.

Hân liều mạng muốn bù lại thiếu sót hai tháng này đã không ở bên cạnh, lại không biết nên làm cái gì bây giờ, vì thế chỉ có thể đem hết những gì mình biết làm cho nàng, dỗ nàng vui vẻ. Hân Duyệt sao lại không biết ý tứ của hân, mỗi khi chạm đến thâm tình kia, ánh mắt ấy này lại có chút bất an, là do mình quá tùy hứng, mới hại hân vất vả như vậy.

Nghĩ, liền gấp một miếng thịt đưa vào miệng hân, lại không biết giờ phút này ánh mắt nhu tình vô hạn.

Tề Vân Đình cười cười, đưa tay sờ sờ hai má của nàng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Đối với việc Tề Vân Đình đến, Lăng Nhi đầy bụng oán hận, vốn dĩ mọi người đều cùng một chỗ ăn cơm, vô cùng náo nhiệt. Giờ thì hay rồi, hân cướp mất tỷ tỷ, để hân ăn cơm. Một nhà lão Âu đối với hân rất cung kính, quy củ thủ lễ, không khí lập tức trở nên nghiêm túc.

Quý linh tinh Đại Bảo vốn thường xuyên kề cận Hân Duyệt, nay lại có một nam nhân đến đây, ông ngoại, bà ngoại còn có mẹ đều cung kính đối với hân, nó tuy là con nít, nhưng cũng không dám tới gần.

Hân Duyệt nghe ngoài cửa có tiếng động, liền mở cửa nhìn.

“Đại Bảo, sao con lại không vào.” Tiểu tử này mỗi ngày đều đá cửa mà vào, hôm nay vậy mà cũng biết im lặng.

“Mẹ nuôi, người ra ngoài chơi với con đi, con vệt kia lại bị đánh.” Chủ nhân con vệt không biết là công tử nhà ai, mở miệng chính là “Người thật xinh đẹp, ta thích người”. Chỉ cần Lăng Nhi nghe thấy sẽ đánh nó tới bời, không đánh tới nó nói “Ta là đứa ngốc” Tuyệt không bỏ qua.

“Ha ha, vậy con không dạy nó nói cái gì mới sao?”

“Con có, nhưng mà.....” Đại Bảo ngừng miệng, lẳng lặng nhìn phía sau nàng.

Không biết khi nào Tề Vân Đình đã đứng phía sau, nhẹ ôm vòng eo, để nàng tựa vào trên người mình.

Hân Duyệt bắt nắn: “Nhìn chàng dữ như vậy, dọa đứa nhỏ sợ tới mức không dám đến đây.”

Nhiều mảy: “Ta dữ sao, trên đời này còn có nam nhân nào ôn nhu hơn ta?”

Hân Duyệt bĩu môi, Đại Bảo lè lưỡi: “Mẹ nuôi, con đi về trước.”

“Đội đã, người vừa rồi gọi là gì?” Tề Văn Đình một phen bắt nó lại, đơn giản giống như điều hâu bắt gà con.

“Mẹ nuôi, cứu con.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sợ hãi.

Híp mắt “Mẹ nuôi?”

Hân Duyệt tiến lên từng bước đem Đại Bảo che ở phía sau, “Ta nhận con nuôi không được sao?”

“Chỉ là nhận con nuôi, không nhận người khác chứ?” Nhận người khác làm tướng công là không thể chấp nhận được.

Nhìn bộ dáng hung thần ác sát của hân, Hân Duyệt nhất thời cũng sửng sờ không rõ hân nghĩ gì.

“Đương nhiên không có nhận người khác, chẳng lẽ chàng còn muốn ta nhận cha nuôi hay sao.” Quay đầu nói với Đại Bảo: “Đi nhanh đi, ngày mai ta đi tìm con.”

Đại bảo xoay người bỏ chạy, không được vài bước đã bị bắt trở về, “Còn chưa có kêu cha nuôi đâu, đã nghĩ chạy.”

Đại Bảo nháy mắt mấy cái, không rõ đây là tình hình gì.

Hân Duyệt phụt một tiếng nở nụ cười, nhìn một lớn một nhỏ đang ở đằng kia phân cao thấp.

Cứng không được thì mềm, “Con tên Đại Bảo đúng không, mau kêu cha nuôi, mua đồ ăn ngon cho con.”

“Cha nuôi.”

“Ừ, vậy còn tạm chấp nhận được. Đi, cha nuôi mang con dạo phố.”

Lúc đốt đèn, hai người trở về đã có vẻ rất thân thiết. Đại Bảo vui vẻ hiến vật quý, các thức ăn vặt, những đồ chơi nhỏ. Hân vui vẻ, tự nhiên một nhà bọn họ đều vui vẻ, Hân Duyệt vui theo. Chỉ là Lăng Nhi vẫn khinh thường như cũ, dùng tiền dụ người, còn không phải kỹ xảo đám công tử hay dùng.

Hân Duyệt bỗng nhiên nhớ tới chuyện Hòa linh chi, liền hỏi Tề Văn Đình. Hân không chút suy nghĩ, đã nói được, ngày mai gọi người lấy đến.

Cái này Hân Duyệt thật khó hiểu: “Chàng không hỏi vì sao ta muốn thứ này ư?”

“Chỉ cần là Duyệt Duyệt muốn, nếu có tự nhiên lập tức lấy đến, không có cũng nghĩ cách lấy được. Cho dù nàng ném ta cũng không quan tâm, tóm lại là thỏa mãn tâm nguyện của Duyệt Duyệt.”

Hân Duyệt cười đánh hân một quyền, Đại Bảo vậy mà lại nói: “Cha nuôi tốt như vậy, mẹ nuôi sao lại đánh người?”

“A, tiểu tử này, nhanh như vậy khuỷu tay đã chia ra ngoài rồi.” Hân Duyệt chạy theo đánh nó, lại bị Tề Văn Đình ôm vào trong lòng, sợ nàng không cẩn thận té ngã.

Buổi tối, hân bỗng nhiên nhớ tới viện này có một Noãn các, liền giống như hiến vật quý kéo Hân Duyệt đến xem. Trong lòng âm thầm oán lão Âu như thế nào không cho thiếu nữ ở phòng ấm kia, lại nghĩ có phải Hân Duyệt lưu luyến không phải chiếc giường bọn họ lần đầu tiên hoan ái thì không chịu ngủ. Nghĩ vậy, tâm trạng lại tốt lên.

Hân Duyệt bỗng nhiên nhớ tới trong nhà ấm còn có những rau quả tươi mới, nhất định hân sẽ rất ngạc nhiên, vì thế cũng giống như hiến vật quý dẫn hân đi xem.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Yêu như thế

“Văn Đình chàng xem, có bất ngờ không.”

Tề Văn Đình quả thật giật mình, trong nhà ấm lại trồng mấy thứ này.

Hân Duyệt tháo xuống một quả dâu tây, vui sướng cắn một ngụm nhỏ, mỉm cười gật gật đầu.

Đem nửa quả còn lại bỏ vào trong miệng hân, “Ngọt không?”

“Ừ.”

Khó trách người ta nói phụ nữ có thai kén ăn, người sợ lạnh như Duyệt Duyệt thế nhưng lại không chịu ở nhà ấm, thì ra là vì đồ ăn, đúng là con mèo tham ăn.

“Chàng biết không, những thứ kia mỗi ngày có thể bán bảy, tám trăm văn tiền, có khi còn có thể bán được một hai lượng bạc nữa đó, cũng đủ chi tiêu trong ngày của mấy người bọn ta. Lão Âu vốn nói để ta ở chỗ này, nhưng ta đã nghĩ ra chủ ý kiếm tiền thật tốt. Thế nào, ta có thông.....” Nét mặt hưng phấn của nàng đông lại, chữ “minh” kia cũng không nói ra. Bởi vì phát hiện sắc mặt Tề Vân Đình đã từ hồng biến thành tím, rồi biến đen.

“Nàng không ở nhà ấm, lại trông mấy thứ này, vì đồ lấy vài đồng tiền như vậy?” Từng câu từng chữ mang theo sương lạnh.

Hân Duyệt không không chịu thua kém run cầm cập: “Việc đó, chàng..... Đừng nóng giận mà, có khi ta cũng ăn một vài thứ.....” Càng nói giọng càng nhỏ.

Cổ nín cảm giác muốn làm thịt nàng, xoay người tông cửa xông ra. Ngắm lại trời tối đường trơn, lại vòng trở về, ôm lấy nàng về phòng.

“Nè, có thể kẹp chết con ruồi đó.” Tay nhỏ bé không thể vuốt thẳng nếp nhăn trên mi tâm của hắn.

“Đang mùa đông, làm sao có ruồi bọ.” Đạp một cước đóng cửa lại.

Rất cẩn thận đặt nàng lên giường, nắm đôi tay nhỏ bé bị đông lạnh lẽo. Hai ba bước cởi bỏ ngoại bào, cũng giúp nàng cởi áo bông, tiến vào ổ chăn để nàng gối đầu lên cánh tay mình.

Trong ngực hắn rất ấm áp, chỉ cách một lớp y phục mỏng manh, có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ. Cuối cùng cũng trở về trong vòng tay của hắn, khoe miệng Hân Duyệt khẽ cong lên.

“Cười cái gì?” Mặt mày hắn đang rối rắm, trong lòng cũng rối như tơ vò.

“Ha ha! Ngày nào ta cũng ngủ không ngon, cảm thấy rất lạnh, lúc nào cũng nghĩ nếu Vân Đình ở đây thì tốt rồi, cả người giống như một cái lò lửa.”

Cụp mắt nhìn khuôn mặt tươi cười ngốc nghếch của nàng, cổ nín lửa giận trong lòng, vẫn không nhịn được phồng phồng trong ngực: “Nàng tình nguyện ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, ngủ không ngon cũng không chịu trở về tìm ta? Duyệt Duyệt, thật sự hận ta như vậy?” Giọng nói kiềm nén, làm như đang nức nở.

“Không phải mà, nào có thâm như vậy.” Nhỏ giọng tranh cãi, cũng không dám nhìn hắn.

“Còn nói không có, có biết hay không lúc mới nhìn thấy nàng, tim ta có bao nhiêu đau đớn. Sắc mặt tái nhợt như vậy, hai mắt sưng đỏ, trong lòng ta.....” Hắn nắm tay Hân Duyệt đánh vào trong ngực mình, “Duyệt Duyệt, ta mỗi đêm đều gặp ác mộng, mơ thấy nàng chịu đau, chịu khổ, có nguy hiểm, mỗi đêm đều không thể ngủ yên giấc. Nàng lại nhẫn tâm như vậy, hai tháng cũng không chịu gặp ta, làm cho ta nóng ruột nóng gan, làm cho ta..... Sống không bằng chết.”

Khi Hân Duyệt ngẩng hai mắt đã đắm lệ mông lung: “Ta cũng nhớ chàng, rất nhớ rất nhớ. Chàng giận ta sao?”

Nàng cuộn mình cọ cọ vào lòng hắn.

Yên lặng ôm chặt nàng, nhẹ nhàng hôn ở hai má, hà hơi sưởi ấm gương mặt và trái tim của hai người.

Nàng lẳng lẳng ngủ, mang theo tươi cười ngọt ngào.

Tề Vân Đình nhìn thiên hạ mình ngày nhớ đêm mong, thấy thế nào cũng nhìn không đủ. Nửa năm trước, tại chiếc giường này, bọn họ có da thịt chi thân lần đầu tiên, vừa hưng phấn lại lo lắng, khi đó nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, trong lòng ngọt có thể biến thành mật. “Bảo bối, nàng ngủ đi, ta bảo vệ nàng đến bình minh.”

Bàn tay to nhẹ nhàng phủ lên cái bụng hơi nhô lên, nay, con của chúng ta đã bốn tháng, thật nhanh. May mà, tìm được nàng. Nếu nàng thật sự có cái gì ngoài ý muốn, ta liền cùng nàng đi, cho dù làm sao, có ta ở đây, Duyệt Duyệt vĩnh viễn không cần sợ hãi.

“Vân Đình, uhm.....” Nàng xoay người, lộ ra cánh tay trắng nõn, tiếp tục ngủ vùi.

Tề Vân Đình lắc đầu cười thầm, dèm chăn cho nàng, vòng tay ôm vào ngực. Đưa ngốc, ta sao đành lòng mà nổi giận với nàng chứ?

Sáng sớm, Hân Duyệt mở hai mắt sương mù, thật ấm áp, mùa xuân đến rồi sao?

Ha ha! Là hắn đến rồi, sao ta lại quên chứ.

Cảm giác được khuỷu tay hắt siết chặt, Hân Duyệt nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Quả nhiên, hắn theo thói quen muốn đến hôn tình nàng. Bị râu mới mọc của hắn chọc ngứa, Hân Duyệt cười khanh khách.

“Lại giả bộ ngủ, xem ta có trừng phạt nàng không.”

Một nụ hôn u ám trời đất ập xuống, trên mặt, trên cổ nàng lần lượt mọc lên những trái dâu tây, mỗi một trái đều kể ra tình yêu say đắm.....

Ăn xong điểm tâm, Tề Vân Đình gọi người đến muốn thu dọn nhà ấm, muốn qua đó ở.

Lão Âu lo lắng nói, vẫn nên hỏi thiếu nữ trước, nàng có vẻ rất thích những thứ này.

May mắn là có hỏi qua, Hân Duyệt lập tức xù lông: “Tề Vân Đình, chàng thật nhẫn tâm, người ta đang yên đang lành, chàng lại muốn bọn chúng bị lạnh chết. Còn có nhân tính hay không? Lại nói gian phòng chúng ta ở hiện tại không phải là cái gì kia của chúng ta..... cái gì kia hay sao? Ta xem như đã nhìn thấu, chàng chính là có mới nói cũ, vậy thì cũng thu dọn ta luôn đi.”

Ủy khuất, bất đắc dĩ, cầu xin: “Ta không phải sợ nàng lạnh sao?”

“Chàng đã đến rồi, ta không phải không lạnh sao.”

Ủ, câu này còn có vẻ xuôi tai.

Ăn xong cơm trưa, nàng lại muốn đến phòng Lăng Nhi. “Duyệt Duyệt không phải rất thích ngủ trưa sao?”

“À, lâu rồi không ngủ, ta không ngủ đâu chàng ngủ đi.”

“Duyệt Duyệt không ở bên cạnh ta, sao lại muốn đến bên nha đầu kia?”

“Ta có chuyện quan trọng, chàng đừng nháo, ngoan, chàng đi chơi với Đại Bảo đi.”

Ta cùng tiểu hài từ ngóc nghéch kia là cùng một cấp bậc?

Tề Vân Đình là trí tuệ đường nào, lúc này không nói không rằng để cho nàng đi, rồi sau đó lặng lẽ đuổi theo.

Lăng Nhi ngón tay tung bay, miệng cũng không nhân rồi: “Tỷ tỷ, nam nhân kia làm sao lại thả tỷ ra dễ như vậy, ta còn nghĩ hẳn tính dùm vàng bạc châu báu trói tỷ lại nữa?”

“Vàng bạc châu báu có thể khóa ta lại sao, chờ sau này việc làm ăn của chúng ta phát đạt, sẽ nuốt gọn cửa hiệu Tề gia luôn. Ha ha!” Hân Duyệt vừa cười vừa làm.

Hình Hương cười thâm: “Tỷ tỷ hai ngày này cười còn nhiều hơn so với hai tháng nay nữa đó.”

Lăng Nhi khó chịu: “Tỷ tỷ, chúng ta có thể nuôi sống chính mình, sao còn phải dựa vào nam nhân.”

“Việc này chẳng liên quan gì đến tiền bạc cả, Lăng Nhi sau này có người mình thích rồi sẽ hiểu.”

“Hừ! Ta về sau sẽ không lập gia đình, bớt sinh nhiều con giận không đâu.”

Hân Duyệt liếc nhìn nàng một cái: “Trước kia ta cũng nghĩ như vậy, muội cho là gia đình đó ta đồng ý tiến vào? Thích một người rất dễ, nhưng sống chung với nhau sẽ gặp khó khăn. Không ở cùng nhau, cũng khó chịu, cho nên ta quyết định sau này sẽ hy sinh một chút, suy nghĩ cho hẳn nhiên một chút.”

Hình Hương lại cười trợn: “Tỷ tỷ nghĩ được như vậy thật là hiếm thấy, cũng không uống đại thiếu gia thương tỷ như vậy. May là vết bầm trên tay tỷ đã lặn bớt, bằng không hẳn sẽ đau lòng lắm.”

Cửa bị người ta một cước đá văng, gió lạnh cuốn theo lá khô bay vào, Tề Vân Đình lạnh lùng đứng ở cửa. Nhếch môi, tựa hồ là đang kìm chế tức giận.

Hân Duyệt lặng lẽ lè lưỡi, đi qua đóng cửa lại. Vỗ vỗ bụi đất trên người hẳn: “Sao chàng lại tới đây?”

“Ta không đến làm sao biết nàng làm lưng khổ sở vất vả thế nào.” Nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Hân Duyệt muốn chạy trốn lại bị hẳn nắm chặt, trề môi, chỉ biết không nghe theo chàng sẽ không buông tha, biết giải thích thế nào đây?

“Ta hỏi nàng sao lại thế này, nàng còn lừa gạt ta. Thì ra, mỗi ngày nàng làm mấy thứ này dối tiền, Duyệt Duyệt..... Ta không còn sức âm ỉ với nàng nữa, nếu nàng thực sự suy nghĩ cho ta thì đừng làm nữa có được không?” Mặc dù sắc mặt hẳn lạnh như băng, nhưng không có phát giận như lúc trước. Đấy mới đau đớn làm cho Hân Duyệt không đành lòng nhìn thẳng.

“Ta..... Ta thích làm.....”

Lăng Nhi nhìn không được, tỷ tỷ bình thường nhanh nhẹn nhanh miệng sao đến trước mặt nam nhân này lại yếu đuối như vậy.

“Chúng ta làm những thứ này có gì không tốt, dựa vào hai bàn tay nuôi sống chính mình, tỷ tỷ rất thông minh, dạy cho chúng ta dùng chỉ màu, dây thừng các loại tơ lụa làm đồ thủ công, nữ nhân mà rời khỏi phường thêu Tề gia vốn là sẽ không có cách kiếm cơm. Nay, chúng ta sống rất được, vất vả một

chút thì đã làm sao.”

Ánh mắt sắc bén của Tề Vân Đình đảo qua đi: “Cầm miệng, thê tử của ta ta có thể nuôi sống, ta muốn làm cho nàng ăn sung mặc sướng, sống cuộc sống tốt nhất.”

Lăng Nhi cũng không yếu thế: “Người? Người nếu đối tốt với tỷ tỷ, nàng cũng sẽ không bị bức rời khỏi nhà. Đừng tưởng rằng người rất giỏi, ta cũng không tin rời khỏi nam nhân, chúng ta liền sống không tốt.”

Hân Duyệt cảm thấy không đúng, ôm lấy Tề Vân Đình đi ra ngoài, “Chúng ta trở về phòng nói đi.”

“Duyệt Duyệt, ta nể mặt của nàng mới dễ dàng tha cho cô ta, nếu có lần sau đừng trách ta không khách khí.” Tề Vân Đình chưa từng bị nói như vậy, tức giận uống một ngụm trà lớn.

Hân Duyệt cầm lấy ấm trà lại rót cho hắn một ly: “Đừng nóng giận, Lăng Nhi rất tốt, chỉ là đối với thiếu gia nhà giàu có ấn tượng không tốt.”

Tề Vân Đình cũng không muốn nói về chuyện của nàng ta, ôm Hân Duyệt ngồi lên đùi mình, “Nàng còn muốn làm cái kia?”

“Người ta đã đặt hàng, chúng ta không thể không giữ lời hứa. Vân Đình, như vậy được không, ta không cần vất vả đi làm, nhưng chàng phải để ta giúp các nàng một tay.”

Nhưống mi: “Bản điều kiện với ta?”

Quyết miệng: “Ta là ra lệnh cho chàng.”

Khinh thường: “Ta sợ nàng?”

Xem thường: “Cút.”

Da mặt dày: “Coi như sợ nàng, nói như vậy, việc buôn bán nhỏ này của nàng một tháng có thể kiếm bao nhiêu lượng?”

Xòe tay tính toán, kiêu ngạo nói: “Đã hơn mười lượng rồi.”

“Được rồi, nàng cứ làm tiếp đi.” Hắn đứng dậy đi ra ngoài.

Ặc? Hân Duyệt nhức đầu, đó là tình trạng gì. Bị mười lượng bạc của ta dọa?

Khi trời tối, không thấy hắn trở về ăn cơm chiều, Hân Duyệt đứng ở cửa nhìn xung quanh.

Một ông lão vội vàng vàng chạy đến, đó là Trầm chương quỳ.

“Thiếu nữ nãi, đại thiếu gia mang theo người đi Bắc Sơn bán kim sa, một chốc sợ là không về được.”

“Bắc Sơn? Mùa đông này không phải nơi đó trở thành núi tuyết sao, hắn cũng không có nhắc tới, như vậy đột nhiên liền.....”

Trầm chương quỳ cũng là vẻ mặt lo âu: “Đúng vậy, bán kim sa kiếm rất nhiều tiền. Trước kia còn có người hẹn đại thiếu gia cùng đi, nhưng việc buôn bán kia cũng không tốt lắm, núi cao rừng rậm, cường đạo thường xuyên giết người cướp của. Nay tuyết lớn gió to lại càng nguy hiểm hơn, không chú ý sẽ ngã xuống vách núi đen.....”

Hân Duyệt cảm thấy lòng bàn tay run lên: “Sao chàng lại muốn đi, sao ông lại không ngăn cản chàng.”

“Đại thiếu gia nói thiếu nữ nãi không thương mình, ngài cũng không cần phải thương tiếc bản thân mình, kiếm tiền quan trọng nhất.”

Đúng là lòng dạ hẹp hòi, còn muốn hòn sỏi với ta nữa.

“Lão chương quỳ, ông mau phái người đuổi theo chàng, nói nếu đêm nay chàng không trở lại, ngày mai cũng sẽ không nhìn thấy ta.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Dịu dàng

“Biết đau lòng là cảm giác gì chưa?” Tề Vân Đình bế nàng ngồi lên đầu gối.

“Hừ hừ, lừa gạt.”

“Ôi chao, đừng nói như vậy a. Nếu không có người dùng mạng uy hiếp, ta sẽ đi thiệt đó.”

“Chàng cũng không thiếu tiền, cần chi phải bán mạng như vậy, nếu chàng xảy ra chuyện, tiền có nhiều hơn cũng làm được gì đâu.”

Hắn bắt đầu dī thờ dài: “Duyệt Duyệt, khi nào thì nàng mới xem hai chúng ta là một chính thể, đã sớm nói với nàng, của ta đều là của nàng. Ta không thiếu tiền chẳng lẽ nàng thiếu tiền hay sao? Ta không hy vọng nhìn thấy nàng chịu khổ, như vậy ta sẽ rất đau lòng, tựa như nàng không nỡ nhìn ta mạo hiểm chịu khổ vậy.”

Hân Duyệt ngả đầu tựa vào vai hắn, nhẹ giọng nói: “Ừ, sau này ta sẽ từ từ xem chàng như của ta, bao gồm thân nhân, bằng hữu, sự nghiệp của chàng. Bất quá, ta còn muốn có chuyện để làm, bằng không rất nhàm chán, ta sẽ hận không thể cả ngày dính ở trên người chàng. Ta từng đọc một bài thơ, ta nhớ không rõ, đại khái ý tứ là nếu ta yêu chàng, mà chàng là một cây đại thụ, ta nguyện lòng làm một cây nhỏ bên cạnh chàng, cùng chàng hưởng thụ ánh mặt trời, gánh vác mưa gió, cảm thụ sự tốt đẹp của sinh mệnh. Chứ không phải làm một dây bìm bìm, quấn quanh người chàng, siết chàng không thả được, tăng thêm gánh nặng cho chàng. Chàng hiểu ý của ta không?”

Đôi mắt mở to sáng lấp lánh, Tề Văn Đình nhìn nàng thật lâu, vui mừng ôm chặt: “Duyệt Duyệt thật là càng ngày càng đáng yêu.”

“Cái gì, chàng dám nói trước kia ta không đáng yêu.” Hai tay nắm cổ hắn, “Mau, cầu xin bản nữ vương tha thứ.”

“Ha ha, được, ta cầu xin tha thứ.” Nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nàng trong tay mình: “Chúng ta đã nói rồi, nàng có thể làm chuyện nàng thích, nhưng không thể để quá mệt nhọc. Chúng ta đều phải yêu quý chính mình, bạch đầu giai lão, sống lâu trăm tuổi.”

Hân Duyệt sáng khoái cầm lấy tay hắn đánh một cái: “Được.”

Thấy ánh mắt dịu dàng của nàng lấp lánh dưới ánh nến, chiếu rọi sáng ngời, nhất thời tình cảm nồng cháy, liền găm cắn vành tai hồng nhạt, nỉ non: “Duyệt Duyệt, hai tháng rồi chưa gửi.....”

Bị hắn hôn ngứa, Hân Duyệt nghiêng đầu né ra: “Thiệt không chú ý hình tượng, trước mặt đứa nhỏ mà lại..... Ách.....”

“Như thế nào, Duyệt Duyệt lại có mới nói cũ, chỉ cần đứa nhỏ, không cần cha đứa nhỏ sao? Ta không thuận theo.....”

Sáng sớm ánh mặt trời ảm áp tràn vào nhà, Tề Văn Đình dịch dịch góc chăn, không để da thịt tuyết trắng của nàng bại lộ trong không khí lạnh lẽo.

Thấy nàng mở mắt mới nói: “Hôm nay ta có chút chuyện phải làm, buổi tối trở về với nàng được không?”

“Tốt lắm, chàng đi nhanh đi, ta đã sớm chịu không nổi.”

Giận: “Đuổi ta đi?”

Cười: “Đều tại chàng đối với ta thật tốt quá, phải rời khỏi một chút mới có thể nhớ nhưng chàng chứ sao.”

Ăn xong điểm tâm, nắm tay đưa hắn tới cửa, nhìn hắn lên ngựa đi xa.

Hân Duyệt vừa mới xoay người, lại có hai cô nương trẻ tuổi đến hỏi việc. Nói là muốn học tay nghề, không cần tiền công. Hân Duyệt rất vui vẻ đồng ý, hai vị cô nương này đều nhanh nhẹn khéo tay, không bao lâu sau đã học được hết, làm cũng rất hăng hái. Hơn nữa từ nay về sau mỗi ngày sẽ đến giúp đỡ, sau đó Hân Duyệt không thể không hoài nghi là Tề Văn Đình tìm người đến. Quên đi, mặc kệ nó, chẳng qua là sợ mình làm nhiều sẽ mệt, vậy hưởng thụ một chút quan tâm nhỏ của hắn cũng tốt.

Hoàng hôn bao phủ, mây khói tán đi, Hân Duyệt đứng ở cửa chờ hắn trở về. Một người bay lên, bóng người gần, hơi thở ấm.

“Lạnh như thế, sao lại đứng ở cửa.”

“Ta cảm thấy cảm giác chờ chàng về nhà rất tốt.”

Nheo nhéo cái mũi bị lạnh đến đỏ hồng của nàng: “Đứa ngốc.”

Nắm tay nàng cùng nhau vào nhà ăn cơm, như cũ là chàng một ngụm, ta một ngụm vừa nói vừa cười vui vẻ.

Vài ngày ảm áp như vậy trôi qua, Hân Duyệt đột nhiên cảm thấy Tề Văn Đình hình như có chuyện không dám nói.

Sảng giọng: “Chàng có tâm sự không nói cho ta biết?”

Bắt đầu dī thờ dài: “Nàng cũng đã nhìn ra, vậy ta sẽ nói thẳng. Qua vài ngày nữa là đại thọ năm mươi của cha, nàng..... Có thể trở về một ngày không, rồi chúng ta sẽ quay về đây, được chứ?”

Thật cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, không có nổi nóng, không có tức giận. May quá.....

“Ta có nói là ta sẽ không trở về sao?”

Tề Vân Đình nháy mắt mấy cái, “Ý của nàng là..... Thật sự, Duyệt Duyệt thật sự đồng ý trở về sao?” Vẫn không dám xác định.

“Ta đang đợi chàng xong xuôi chuyện bên này, mới cùng nhau trở về a.”

“Thì ra..... Ha ha! Duyệt Duyệt nàng sao không nói sớm, ta nghĩ nàng không muốn về nhà, lại không muốn miễn cưỡng nàng. Mấy ngày nay, cười ngựa bên ba giữa Uyển Châu và Dương Châu, mệt chết ta.”

Mừng rõ như điên, nói chuyện cũng thoải mái hơn.

“Chàng nói cái gì?” Hân Duyệt tròn mắt: “Mấy ngày nay chàng sáng sớm xuất phát, buổi tối trở về đều là đến Uyển Châu làm việc? Đường xa như vậy, mỗi ngày đi tới đi lui..... Hừ! Còn nói yêu quý chính mình, chàng lại gât người.”

“Duyệt Duyệt đừng nóng giận mà, Vân Hải đánh cược với ta, nói sau khi công bố lá thư trong vòng 3 ngày nhất định có thể tìm được nàng, chuyện sinh thần của phụ thân sẽ do ta xử lý. Sau đó ta thua, hơn nữa quả thật cũng sợ nó làm không xong, cho nên..... ha ha.”

“Ngây ngô cười cái gì, bị thua có cái gì buồn cười.”

“Ta tìm được nàng rồi chứ sao.”

Quên đi, không cần so đo với hân.

Hân Duyệt dịu dàng nói: “Mấy ngày nay ta cũng nghĩ rất nhiều, nhập gia tùy tục, ta nên tuân thủ quy củ. Kỳ thật, bọn họ đối với ta cũng không tệ, mẹ chồng không thích ta cũng bình thường, dù sao ta với bà có những quan điểm và việc làm không giống nhau. Lúc chàng không ở nhà, bà cũng chỉ là không muốn gặp ta mà thôi, cũng không có ý làm khó dễ ta. Tuy nói bà thu xếp tính nết thiếp cho chàng, nhưng bà dù sao cũng coi như một người quan mình lỗi lạc, chuyện gì cũng tỏ vẻ ra ngoài, không có ngầm làm chuyện xấu, điều này ta còn rất thích.”

Giương mắt nhìn hân, mặt vẫn mang mỉm cười, lắng lắng nghe, lại nói tiếp: “Lần này ta đã nghĩ xong rồi, Vân Đình, ta không muốn rời khỏi chàng, rời xa chàng ta sẽ không vui. Cho nên, từ giờ về sau, ta sẽ cố gắng làm tốt mọi chuyện, không khiến chàng khó xử, sẽ không gia tăng gánh nặng cho chàng. Vì chàng, ta sẽ nghĩ cách tạo quan hệ tốt với bọn họ.”

Tề Vân Đình mặt mày mỉm cười, không thể tưởng được lần này đau khổ lại có thu hoạch ngoài ý muốn. Không đợi hân tỏ thái độ, ánh mắt uy hiếp của Hân Duyệt liền đảo qua, “Ta nói cho chàng biết, nhường nhịn của ta là có nguyên tắc, có giới hạn, không có nghĩa là ta sẽ giống Thu Sương vậy.”

“Ha ha, ta cũng không hy vọng nàng giống như cô ấy, thật mất mặt. Được rồi, ngày mai dọn dẹp một chút chúng ta trở về nhà, vừa vặn ngày mai Thái Vân trở về.”

“Đúng rồi, chuyện của Thái Vân ta trước sau vẫn không rõ.”

“Ta cũng không hiểu rõ ràng, thư của muội ấy nói sống ở nhà chồng không tốt, chờ trở về sẽ nói chuyện rõ ràng với nàng. Không phải là trước kia nàng nói gì với muội ấy chứ?”

Nói qua..... Chuyện Sở Nhất Nặc không sai, chuyện này không tính đi. Hoặc là xúi giục Vương Kiều ôm nàng lên thuyền, để cho nàng ở nhà chồng bị khinh thường? Về phần bình thường nói chuyện phiếm, ai mà còn nhớ rõ câu nào đã nói gì sai chứ.

“Ai nha, quên đi, ta nghĩ không được. Chờ gặp mặt rồi nói sau, nếu thật sự là ta hại muội ấy, ta làm trâu làm ngựa cũng sẽ bồi thường cho muội ấy.”

“Thư kia lúc vừa đọc ta có cảm giác giống như muốn tìm nàng tính sổ, lúc ấy mẹ lại nổi nóng, ta cũng nhất thời xúc động..... Sau đó ngẫm lại, cũng không nhất thiết là ý kia, được rồi, Duyệt Duyệt không cần sợ, có ta ở đây, sẽ không để nàng bị thương tổn gì nữa.” Hân đứng dậy châm trà cho nàng, lại phát hiện trên bệ cửa sổ có một cây pháo hiệu, có chữ “Sở” màu đen ở trên.

“Sở Nhất Nặc đã tới?”

“Ừ, hân bảo ta đi cùng hân, ta không đồng ý.”

Hiếm khi hai người lại trò chuyện tự nhiên, tựa như nói thời tiết hôm nay không tệ, đúng vậy.

“Xem ra, sau này ta phải cố gắng, bằng không nương tử sẽ bị người ta cướp đi mất.” Đem trà đưa tới bên tay nàng.

Hân Duyệt kỳ quái: Người này bình thường luôn là một cái bình giấm, chẳng lẽ hôm nay ăn nhầm chất kiềm, kiềm giấm trung hòa?

“Ha ha, Duyệt Duyệt thấy lạ vì sao ta không nổi giận phải không. Bởi vì ta biết trong lòng nàng chỉ có ta, không vị trí nào cho người khác.” Lấy tay gạt một lọn tóc trên mặt nàng.

Nhìn bộ dáng cuồng vọng tự tin của hân, Hân Duyệt không thể không nhở một ngụm, “Thật là chảnh chọe.”

Ngày hôm sau, thu xếp xong mọi thứ, mang theo chút quần áo, lễ vật trở về Uyển Châu. Sức khỏe mẹ chồng của Hình Hương đã tốt hơn, đã có thể

xuống giường đi lại, có thể tự ăn cơm, xem ra không lâu sau là có thể trông chừng đứa nhỏ. Hân Duyệt nói với Lăng Nhi suy nghĩ của mình, muốn phát triển sự nghiệp ở Uyển Châu, lại có thể giúp các tỷ muội có công ăn việc làm. Lăng Nhi tự nhiên cao hứng, vì thế ước định chờ qua sinh thần của Tề lão gia, mọi chuyện ổn thỏa lại đến đón cô ấy.

Trên xe ngựa, Tề Vân Đình tự mình trải chăn nệm rất dày, Hân Duyệt gối lên đùi hân, vừa ngủ một giấc thẳng đến Uyển Châu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cả hai người đều có tiền bộ, chương sau Thái Vân tiểu muội muội đáng yêu sẽ trở về.

Đây là bài thơ mà Hân Duyệt nói tới, tác giả đặt riêng nó vào một chương, giống như phần phụ lục. Lúc trước mình đọc truyện “Ký ức độc quyền – Mộng Phù Sinh” cũng có một đoạn bài thơ này do bạn edit truyện đó dịch ra, nhưng chưa đầy đủ. Mình có lên mạng tìm nhưng không thấy bản dịch nào khác của bài thơ nên đã edit luôn, do không giỏi về thơ nên chưa edit mượt lắm. Nếu các bạn có tình cờ đọc được, hoặc có bản dịch nào hay hơn, hãy góp ý cho mình nhé.

[Trí tượng thụ] – Thư Đình

(Gửi cây sồi – Bảo Ngân phỏng dịch)

Nếu em yêu anh --

Tuyệt sẽ không như hoa lãng tiêu yếu ớt dựa dẫm,

Mượn chiều cao của anh để khoe khoang chính mình:

Nếu em yêu anh --

Tuyệt sẽ không học chim chóc si tình,

Vì cây xanh mà lặp lại hoài một bài ca tẻ nhạt;

Cũng không chỉ giống như nguồn nước,

Quanh năm lạnh lùng chảy thành dòng trong vắt;

Cũng sẽ không giống ngọn núi cao và hiểm trở, tăng thêm độ cao của anh, phụ trợ uy nghi của anh.

Thậm chí là ánh nắng

Thậm chí là mưa xuân.

Không, nhưng thứ đó đều chưa đủ!

Em phải là một cây gạo bên cạnh anh,

Là một cái cây cùng anh đứng đó.

Rễ, cùng đan sâu vào đất,

Lá, chạm nhau trên mây.

Mỗi một trận gió qua,

Chúng ta gửi lời thăm hỏi nhau,

Nhưng không ai

Nghe hiểu ngôn ngữ của chúng ta.

Anh có những cành cây sắc nhọn,

Giống đao, giống kiếm,

Cũng giống kích,

Em có đóa hoa đỏ hồng rực rỡ,

Giống như gánh trách nhiệm nặng nề,

Lại anh dùng như ngọn lửa,

Chúng ta cùng trải qua giá rét, sấm rền, chớp giật;

Chúng ta cùng ngắm sương lam, ráng chiều,

Giống như vĩnh viễn chia lìa,

Mà lại cả đời gắn bó,

Đây mới là tình yêu vĩ đại,

Kiên trinh ngay tại nơi này:

Không chỉ yêu vóc dáng to lớn của anh,

Cũng yêu anh vững vàng bám chặt lòng đất mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Thái Vân về

Tề Vân Đình ôm Hân Duyệt xuống xe, hai người nắm tay bước vào cửa.

Có tiểu nha đầu YY muốn hỏi, sao lúc này lại không ôm vào?

Đáp viết: Để cho các vị thích ganh tỵ hải lòng. Đó là bởi vì Tiểu Duyệt người ta đã nói, phải làm một cái cây nhỏ bên cạnh hân, cùng hân sóng vai chiến đấu. Đương nhiên, vai sóng vai là không có khả năng, xét thấy chiều cao chênh lệch, chỉ có thể đầu sóng vai.

Ngoài nhà chính, Thái Vân bước nhanh ra đón. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lại áy náy: “Đại ca, đại tẩu, muội đã nghe Vân Hải nói. Điều tại lá thư của muội nói không rõ ràng, hại hai người.”

Hân Duyệt kéo tay Thái Vân bước vào trong: “Được rồi, để sau lại nói rõ. Bên ngoài lạnh như thế, đi vào trước đi.”

Lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở ghế trên, vẻ mặt nghiêm túc như cũ.

“Mẹ, chúng con đã trở lại.” Tề Vân Đình tự nhiên đi tới phía trước, mí mắt bà rũ xuống, trên mặt hiện lên vẻ mất tự nhiên.

Hít sâu, khẽ cắn môi, lấy bình tĩnh, khoe miệng khẽ nhếch: “Mẹ, trước kia là con không hiểu chuyện chọc mẹ tức giận. Con xin lỗi mẹ, người đại nhân đại lượng, xin quên chuyện này đi. Gia hòa vạn sự hưng, như vậy Vân Đình cũng sẽ không vất vả nữa.”

Gi?

Vân Đình, Thái Vân bốn con mắt mở to gấp tám lần, há hốc mồm, cơ mặt đông cứng lại.

Đây là những lời nàng nói sao?

Dù Tề phu nhân đã kinh qua đủ chuyện lớn nhỏ, cũng khó có thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh. Trên mặt vô cùng kinh ngạc, ánh mắt lại nghi hoặc, tựa như bà không quen biết người trước mặt. Muốn phê bình vài câu, khoe miệng vừa động, mới phát hiện lưỡi cũng cứng lại.

Không khí chợt lạnh xuống, Hân Duyệt chỉ đành nói tiếp: “Kỳ thật, mẹ vẫn đối đãi vô cùng tốt, con đã làm rất nhiều chuyện khác người, nhưng mẹ đều không truy cứu. Cho dù rời nhà trốn đi chuyện lớn như vậy, người cũng không ngăn cản Vân Đình đi tìm con, còn cho phép con trở về. Có thể thấy được, mẹ có tâm Bồ Tát, rất quan tâm con cái, lấy đại cục làm trọng, phong cách quý phái làm cho con dâu rất là bội phục.”

Vài câu râu ông nọ cắm cằm bà kia này là Hân Duyệt vận hành bộ não với tốc độ ánh sáng, vừa soạn bài vừa chỉnh sửa, cắt bỏ câu từ không phù hợp.

Vốn muốn nói chút ví dụ cụ thể, tỷ như hỏi han ân cần, cho ăn cho uống, đứng ở cửa chờ con về nhà linh tính, nhưng những thứ này bà đâu có làm. Nếu mà nói, không phải là châm chọc người ta hay sao.

Không quen vuốt mông ngựa giờ mới biết vuốt khó cỡ nào, bây giờ nàng lẳng lặng chờ đợi xem mình vuốt nhầm mông ngựa hay là chân ngựa đây.

Sau một lúc lâu, lão phu nhân đã ổn định được vẻ mặt, cũng hoạt động được đầu lưỡi, nói: “Người đã biết sai, ta cũng sẽ không truy cứu, các người đi đường mệt nhọc, cứ trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Thái Vân nói: “Mẹ, con cũng muốn đi tới chỗ đại ca ngồi chơi.”

Ánh mắt yêu thương của lão phu nhân nhìn qua, hơi hơi gật gật đầu.

Ai, ánh mắt nhìn con dâu và nhìn con gái vĩnh viễn không giống nhau.

Vào cửa Noãn Ngọc đình, kinh ngạc bắt gặp một tòa kiến trúc như cung điện, có một hành lang hình ống nối giữa phòng ngủ và phòng tắm.

Chẳng lẽ là.....

Hân Duyệt đi nhanh vài bước, vào phòng.

Đá cẩm thạch lạnh lẽo được đổi thành sàn gỗ, tuy rằng nàng không biết đó là gỗ gì, nhưng vừa thấy cũng biết giá trị xa xỉ. Được mài giũa, bào sạch, quét sơn vàng nhạt, hiện lên vẻ ấm áp. Phản chiếu ánh sáng mộng ảo của bình phong thủy tinh, như một dòng nước ấm len qua bàn chân chui vào cơ thể, xua tan khí lạnh, thật thoải mái!

Hành lang kia chọn cửa sổ thủy tinh, cũng không âm u, từ phòng đến suối nước nóng có chạm khắc ba cửa hoa, như vậy lúc không cần thiết có thể ngăn hơi nước tràn vào, mà sẽ theo những cửa này bay ra ngoài.

Hân Duyệt thích tắm rửa, như vậy có thể mỗi ngày tắm nước nóng, không cần lo lắng bị gió lạnh thổi vào người.

“Thật là ấm” Nàng vui sướng nhìn về phía Tề Vân Đình.

Nhưong nhưong mây, phóng một tia điện mê hoặc chết người: “Thế nào, ngạc nhiên không.”

Nàng vui quá nhảy lên, hai tay ôm cổ hắn, ở trên mặt hung hăng hôn một cái: “Quá tuyệt vời, chàng thật sự là thiên tài.” Vốn dĩ nàng chỉ phác thảo một sơ đồ giản lược, không nghĩ tới hắn lại làm tốt như vậy.

Tề Vân Đình sợ tới mức vội vàng ôm lấy nàng, trách cứ nói: “Cẩn thận.” Trong ánh mắt lại tràn đầy ý cười cung chiêu.

Đáng tiếc người vừa mới thể sơn sắc sẽ tuân thủ quy củ lại quên phía sau còn có Thái Vân, hoàn toàn sa vào thế giới hai người, chàng nhìn ta, ta nhìn chàng, trong lòng suy nghĩ đây là nhà của chúng ta, gia đình ấm áp.

Thái Vân đã sớm đỏ bừng mặt, xoay người sang chỗ khác nhìn về phía cửa.

Hân Duyệt bỗng nhiên thoáng nhìn bóng dáng đồ tươi kia, khẽ vỗ vai ý bảo hắn thả mình xuống.

Ba người ngồi xuống, Tiểu Nghiên bụng trà nóng, ánh mắt nhìn chằm chằm Hân Duyệt, ngập nước.

“Nha đầu ngọc, khóc cái gì, ta không phải đã trở lại sao.” Nhéo nhéo khuôn mặt của nàng.

“Thiếu nãi nãi..... Ôi..... Thiếu nãi nãi..... Hu hu.....” Tiểu Nghiên đơn giản oa oa khóc lớn, lại nói không ra lời.

Tề Vân Đình nói: “Được rồi, người lui ra đi, có gì lại nói sau.”

Tiểu Nghiên cắn môi ngừng tiếng khóc, ra ngoài đóng cửa lại.

“Thái Vân, thư của muội rất cục có ý gì, mọi người chúng ta đều rất lo lắng.” Tề Vân Đình nghiêm mặt nói.

Thái Vân cúi đầu, vò vò khăn tay: “Muội.....”

“Cha mẹ chồng đối đãi muội không tốt?” Hân Duyệt cảm thấy cô gái xinh đẹp như Thái Vân, tương công sẽ không thể không thích được.

“Không phải, bọn họ đối đãi tốt lắm, muội vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, thỉnh an hành lễ không có chút sơ sót, cho nên bọn họ cũng không có gì soi mói.”

“Là bọn hạ nhân ma cũ bắt nạt ma mới?” Tề Vân Đình cũng không cho rằng Vương Kiều sẽ là đầu sỏ gây nên.

“Trong nhà của hồi môn tiền bạc nhiều, muội cho bọn họ nhiều tiền thưởng một chút, nên cũng còn cung kính muội.”

“Nhưng mà, không phải muội nói..... Ở nhà chồng sống không tốt sao?”

“Là..... Hắn,” Nói đến chữ hắn này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Vân đỏ bừng lên, ủy khuất nhìn về phía đại ca, đại tẩu.

Hân Duyệt là người thẳng tính, chịu không nổi áp a áp ứng như vậy: “Hắn đánh muội hay chửi muội?”

Nhìn Vương Kiều cũng không giống vậy.

“Không có.” Kỳ thật có đôi khi tình nguyện hấn đánh chửi, nếu giống đại ca đánh đại tẩu, rồi lại đau lòng hối hận thành như vậy, nàng thật sự tình nguyện bị đánh.

Tề Vân Đình không muốn chuyện Tề gia ảnh hưởng đến Thái Vân, cho nên sau khi cẩn thận điều tra ở Hàng Châu, vốn không có dán bổ cáo. Cho nên, sau khi Thái Vân về nhà mới nghe Vân Hải nói.

“Muội cứ việc nói thẳng đi. Ở trong thư không phải nói, muốn nói chuyện rõ ràng với đại tẩu sao, nói chuyện gì?” Tề Vân Đình cũng nhin không được.

Thái Vân quần chặt khăn tay ở ngón giữa, tựa hồ hạ quyết tâm: “Muội muốn hỏi đại tẩu một chút, làm sao mới chiếm được lòng hấn?”

Ặc? Hân Duyệt sùng sột: “Chiếm được lòng hấn?”

“Đúng vậy, đại tẩu không phải nói nữ nhân dựa vào chiếm được lòng nam nhân mới chiếm được thiên hạ sao.” Thái Vân bắt chập tất cả nói.

Hân Duyệt đột nhiên tỉnh ngộ, à, đó chính là ngày muội ấy thành thân nàng đã nói vậy.

“Ài, Thái Vân ta nói cho muội, khi đó ta ngốc mới cho là như thế, bây giờ sửa lại, nam nhân đều là không thể dựa vào, phải dựa vào chính mình mới được.”

Tề Vân Đình lập tức xù lông: “Nàng nói cái gì?”

“Ta.....” Hân Duyệt nhìn thấy sắc mặt của hấn, cả vẻ bị tổn thương, ngập ngừng nói: “Cái đó..... Cũng không thể quơ đùa cả nắm, nam nhân tốt vẫn là đáng tin, giống như đại ca của muội vậy.”

Vỗ vỗ mặt của hấn như an ủi, vuốt vuốt bờm chú sư tử nhỏ đang nổi giận, nằm úp sấp trên bàn quay mặt đi không để ý tới nàng.

“Hấn không thích muội?” Hân Duyệt buồn bực.

“Hấn..... Vừa mới đầu còn được, sau đó lại thường xuyên đến binh doanh, có khi ở thư phòng ngủ qua đêm, mười bữa nửa tháng muội cũng không nhìn thấy bóng dáng của hấn. Hấn nói với muội cũng rất khách sáo, cũng không có gì làm muội khó xử, làm người ta có cảm giác.....” thiếu cảm giác thân mật.

“Hấn có nói gì với muội không?”

“Hấn nói, thiết không thú vị.” Thái Vân rồi rầm nhũ mảy, cẩn thận nhớ lại, nhưng cũng thâm nghĩ chỉ có câu này.

Cái này kỳ quái, Thái Vân rất đáng yêu, sao lại có thể không thú vị chứ?

Đang nghĩ tới, ngoài cửa vang lên tiếng của Vân Hải: “Đại tẩu, tẩu đã trở lại, đệ nhớ muốn chết.”

Hai tháng không gặp, Vân Hải càng thêm to gan.

Ba người đứng dậy đón chào, Vân Hải cùng Vương Kiều sòng vai tiến vào, trên mặt còn lấm tấm mồ hôi, nhưng đôi mắt thì sáng ngời.

“Kiều đệ đường xa mà đến, đi đường vất vả.” Tề Vân Đình thân thiết vỗ vỗ vai hấn.

“Đại ca, vừa rồi ta cùng Vân Hải luận bàn võ nghệ, không thể tường được vài năm không gặp, Vân Hải bản lĩnh tiến bộ không ít đâu.” Trên mặt Vương Kiều tràn đầy hưng phấn.

Hấn tiến lên chào đại tẩu, Hân Duyệt đành phải y theo khuôn dạng trả lễ.

Thái Vân đã sớm đứng qua một bên, cúi đầu nhìn mũi chân của mình, trên mặt có vẻ mất tự nhiên.

Vân Hải sắp lại dây, mắt đưa mảy lại nói: “Đại tẩu, tẩu không biết đệ nhớ tẩu biết bao nhiêu. Tẩu không trở lại, đại ca chuyện gì không muốn làm, cho nên bỗng nhiên cả một đồng chuyện dồn cho đệ, không có một chút thời gian chơi đùa. Còn bị cha mắng vài thứ, bây giờ tẩu trở về thì tốt rồi, đại ca sẽ ra sức kiếm tiền nuôi sống vợ con, đệ lại có thể trở về cuộc sống công tử tiêu dao như trước.”

Tề Vân Đình cho hấn một ánh mắt miêng chó không mọc được ngà voi, Vân Hải cười hi hi lui qua một bên.

Vương Kiều có nghe được chuyện Hân Duyệt rời nhà đi, có điều chuyện vợ chồng son nhà người ta cãi nhau, hấn cũng không có hứng thú hỏi thăm, tự nhiên càng không biết nguyên nhân châm ngòi là lá thư của Thái Vân.

Má Ngô báo lại lão gia mời các vị công tử, tiểu thư đến tiền thính dùng cơm, Hân Duyệt không so đo trong các vị công tử, tiểu thư này không bao gồm thiếu nữ nãi, được Tề Vân Đình cẩn thận che chở, cùng nhau đến tiền thính.

Vương Kiều cũng là người giàu kinh nghiệm sống, giờ tay nhắc chân đều đầy hào khí.

“Nhạc phụ đại nhân, đây là rượu cống phẩm Hoàng thượng ngự ban, gia phụ cất giữ nhiều năm, hôm nay về lại mặt cố ý dặn Kiều nhi mang đến hiếu kính nhạc phụ.” Hân nhất bình rót đầy chén cho mỗi người, lại bắt đầu kính rượu.

Cống phẩm đó, quả nhiên bất phàm, Hân Duyệt còn chưa nếm rượu đã bị hương rượu chinh phục. Rót cục đội đến lượt mình, nàng giờ cao chén, vẻ mặt cười dịu dàng, nói một tiếng “Cám ơn!”

Trong tay trống rỗng, Hân Duyệt nhìn chăm chăm bàn tay vẫn còn đáng vẽ cầm ly rượu của mình.

“Nàng không uống được, ta thay nàng uống vậy.” Tề Vân Đình uống một hơi cạn sạch, mọi người cười trộm.

Từ trước mọi người chỉ biết Tề Vân Đình nuông chiều ái thế, nhưng hôm nay mới biết yêu sâu đậm như vậy, vì thế mọi người đều ăn ý không đề cập tới việc trốn đi, coi như nó chưa từng xảy ra.

Cái gì chứ, hiếm có cơ hội nếm thử rượu Hoàng thượng ngự ban là cái gì đã bị chàng cướp rồi, hận nhất là còn bày ra vẻ mặt anh hùng cứu mỹ nhân nữa chứ.

Bây giờ tỷ là người có chừng mực, bình tĩnh nhìn Thu Sương nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trong lòng cũng không phục vì sao người ta cũng là phụ nữ có thai lại có thể uống rượu.

Com nước xong, Thái Vân tặng lễ vật cho mọi người, Hân Duyệt cũng cầm lễ vật mình mang về cũng phát cho mọi người, cả nhà tự nhiên đều rất vui vẻ.

Buổi tối, Hân Duyệt nói với Tề Vân Đình: “Ngày mai, chúng ta mời Thái Vân bọn họ ăn cơm đi.”

Hân cười nói: “Duyệt Duyệt biết nghĩ đúng là khác xưa, cấp bậc lễ nghĩa lại chu toàn như thế.”

Cấp bậc lễ nghĩa? Ta là dựa theo nguyên lý logic học, đầu tiên phải phát hiện vấn đề, mới có thể giải quyết được nó. Ăn cơm chỉ là một cơ hội giải quyết vấn đề mà thôi, có điều người ta đường xa đến đây, làm huynh trưởng, trưởng tẩu hẳn là nên mời bữa cơm nha.

Chó ngáp phải ruồi, ha ha!

Trong phòng bếp nhỏ ở Noãn Ngọc đình, má Ngô đang vội vàng xào nấu, hai tiểu nha đầu giúp bà rửa rau, xắt thịt. Cũng may bọn họ từ Dương Châu có mang theo rau tươi về, có thể cho mọi người nếm thử.

Tiểu Nghiên đang vội rửa mấy con tôm lớn, Hân Duyệt cầm xiên trúc xỏ tôm vào. Tề Vân Đình đang giám sát chặt chẽ bên cạnh, sợ nàng đâm vào tay.

“Vân Đình, giúp ta cột lại tạp dề.”

“Vân Đình, dựa leo bên kia còn một nửa, không cần lãng phí, lấy hai miếng đắp lên mặt ta, đẹp da.”

“Vân Đình, thêm hai cây củi, để lửa lớn một chút, cho tôm mau chín.”

“Vân Đình, giúp ta phun một ngụm rượu vào tôm, tránh xa một chút nga, sẽ có cầu lửa lớn đó.”

“Vân Đình.....”

Là ai đồng dạng nói muốn làm vài món sở trường áp đảo bọn họ, đây rốt cuộc là ai làm chứ.

Đám tiểu nha đầu nhìn đại thiếu gia bị chỉ huy xoay quanh, đều âm thầm cười trộm.

Hân Duyệt đeo tạp dề, hai mặt có đắp hai miếng dưa chuột, đang cầm cọ quét nước sốt đặc chế lên tôm.

Tề Vân Đình cười đứng bên cạnh, thỉnh thoảng nhắc nhở nàng cẩn thận làm bỏng tay.

Ngoài cửa có bóng người chớp động, Tề Vân Đình đi ra ngoài nghênh đón.

Vân Hải nhỏ giọng thở dài: “Ai, đại ca cũng lưu lạc đến phòng bếp lẫn lộn.”

Vương Kiều cũng có vài phần kinh ngạc, Thái Vân che miệng vụng trộm cười.

“Các người vào nhà trước đi.” Tề Vân Đình tiếp đón bọn họ.

“Vân Đình, nhanh tới đây.” Trong phòng bếp truyền ra tiếng gọi.

Lần này, Tề đại thiếu không thể không bình tĩnh bất mãn, lúc không có người cùng nàng vui đùa nháo loạn một chút còn chưa tính, khách đã đến rồi, nàng không thể sai sử đám nha hoàn sao? [hạ nhân không phải là người sao? Đáp: Cổ nhân tựa hồ đều bỏ qua bọn họ.]

Bất mãn thì bất mãn, chân vẫn không tự chủ bước về phòng bếp, miệng bất mãn than thở: “Nàng làm đồ ăn, còn phải để một trăm người hầu hạ.”

Chương 81: Bà mỗi siêu cấp

Vừa tới cửa, Hân Duyệt đã giơ mấy xâu tôm lên. Bàn tay than đen lem luốc chọn ra một con tôm, thổi thổi cho bớt nóng, xé xuống một miếng thịt tôm đút vào miệng Tề Văn Đình.

“Ăn ngon không?” Nàng cười đến thật trong sáng.

“Ừ, tạm được.”

Hân Duyệt liếm liếm ngón tay chưa bị hấn liếm sạch: “Cái gì gọi là tạm được, căn bản chính là ngon lắm chứ gì.”

Hắn cười lấy xuống hai miếng dưa leo trên mặt nàng, Hân Duyệt hơi hơi nghiêng người để hắn cùi bỏ tạp dề phía sau.

Thái Văn yên lặng nhìn, đại ca cùng đại tẩu luôn thân thiết như vậy, tự nhiên, mặt mày đều lộ ra tình yêu.

Vân Hải trêu ghẹo nói: “Ai ya, trước mặt bọn đệ mà cứ lòi kéo như vậy, không biết xấu hổ sao?”

Hân Duyệt ngẩng đầu mới phát hiện bọn họ đang đứng trong viện, vì thế lại trách cứ Tề Văn Đình: “Người ta chẳng phải đã nói với chàng sau này phải có phong phạm thực nữ sao, chàng sao lại không nói với ta là bọn họ đã đến.”

“Được rồi, cũng không phải chưa thấy tác phong của nàng, giả vờ làm cái gì.” Vợ chồng Vân Thụ vào cửa, vì thế hắn tiến lên đón chào, nhưng mục đích chính là né tránh tập kích của Hân Duyệt.

Mỗi người một xâu tôm được phát tận tay, Vân Hải há mồm ăn, không ngừng gật đầu. Vương Kiều nhắm nháp một miếng, khen: “Đám thủy quân thường xuyên nướng chút tôm cá để ăn, đều cùng loại với tôm đại tẩu nướng, nhưng hương vị lại không ngon như vậy.”

Người không thể khen chính là không thể khen, Hân Duyệt không chút do dự thổi phồng: “Chứ sao, đây là bí quyết độc nhất vô nhị của ta, hiếm có trên đời.”

Tề Văn Đình dùng ánh mắt ý bảo nàng chú ý phong phạm thực nữ, đừng hoa chân múa tay vui sướng, bị nàng trừng mắt nhìn trở về.

Đồ ăn được dọn lên, mọi người cùng nhau ăn. Hân Duyệt đối với bên Thái Văn chiếu cố có thêm, một chốc rót rượu một chốc gấp rau. Thịnh tình không thể chối từ, qua hai ly rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng.

“Nào, Thái Văn, đại ca muối thích nhất nhất ăn thứ này, các người từ nhỏ cùng một bàn cơm chắc là cũng thích ăn.” Gắp một đoạn lươn đen thùi lù như con rắn nhỏ vào bát của Thái Văn.

Nhìn bộ dáng rồi rắm của nàng, Hân Duyệt cười trộm, đoán đúng rồi, nữ hài tử đâu có thích ăn thứ này.

Vân Hải dù có hứng thú nhìn lướt qua, tuy rằng không quá hiểu được dụng ý của đại tẩu, có điều hắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội xem diễn. Vì thế, gắp một khối thịt nướng thật lớn vào trong bát của Hân Duyệt: “Đại tẩu, ra ngoài lâu như vậy gầy không ít, bồi bổ chút đi.”

Một trận buồn nôn, Hân Duyệt lấy tay che miệng lại, quay đầu nhìn về phía Tề Văn Đình. Hắn không nói một lời, gắp khối thịt bỏ vào miệng mình.

“Chàng xem bát canh thịt đi, bóng nhẫy, ta không ăn đâu.”

Tề Văn Đình đổi bát cơm của mình cho nàng, tiếp tục ăn cơm.

Thái Văn còn đang nhìn khối đen thùi lù trước mắt hết đường xoay xở, Vương Kiều được gợi ý nên hỏi: “Nếu nàng không thích để ta ăn dùm nàng.”

“Không, ta..... Sao ta lại để phụ quân ăn đồ thừa của mình được, ta không phải, có thể.....” Thái Văn hoảng, gắp bừa một miếng nhét vào miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại dùng sức nuốt xuống.

Hân Duyệt âm thầm thở dài: I thật phục YOU. Cũng không đành lòng, vì thế để má Ngô dọn bát cơm xuống, mang bát cơm khác lên.

Vợ chồng Vân Thụ vẫn thân nhiên, chưa nói nói mấy câu, cũng chưa ăn bao nhiêu. Ví như lúc cầm xâu tôm lên ăn, thực nữ thực thụ như Thu Sương và Thái Văn vô cùng sầu lo không biết ăn thế nào. Hân Duyệt cũng mặc kệ, dù sao là làm cho các người, ăn hay không là chuyện của các người.

Thu Sương vác cái bụng sáu tháng, gót sen ba tất khó mà đi lại, đi ra đi vào đều có nha hoàn giúp đỡ, Vân Thụ ở phía sau yên lặng đi theo.

Ba nam nhân đi ra ngoài tỵ thí vô công, chỉ còn lại Hân Duyệt và Thái Vân ở bên lò sưởi uống trà. Có vẻ như uống rượu gan lớn hơn, Thái Vân lại không còn e lệ:

“Đại tẩu, nếu hấn đối với muội tốt bằng một nửa đại ca đối với tẩu đã là phúc lắm rồi.”

“Ta cảm thấy hấn đối với muội cũng không tính là không tốt.”

“Nhưng mà muội lại cảm thấy hấn không thích muội, lại không biết vì sao.” Thái Vân âm thầm cúi đầu.

Lẽ ra hấn không có lý do gì không thích Thái Vân, chỉ là.....“Thái Vân, vừa rồi hấn muốn giúp muội ăn con lợn kia, sao muội lại không chịu?”

“Mẹ đã nói, phải xem chồng như trời. Hấn là trời, muội là đất, sao có thể để hấn ăn đồ thừa của muội chứ.”

“Vậy tại sao đại ca muội lại có thể ăn đồ của ta.”

“Cái đó không giống, hai người đã quen rồi.”

Hân Duyệt âm thầm lắc đầu, xem ra cuộc sống của bọn họ rất câu nệ nề nếp.

Thái Vân kể lại chi tiết cuộc sống của bọn họ, để cho Hân Duyệt ghen ghét nhìn trần trối.

Thì ra, lúc thuyền hoa đến Hàng Châu, Vương Kiều cố ý ôm Thái Vân lên bờ, nàng chết sống không chịu, dám tự mình đi từng bước lên bờ.

Đêm tân hôn, nàng theo lời mẹ dặn không dám nhìn hấn, ngồi đoan trang yên tĩnh. Cho dù lúc sau khi hấn thân mật, cũng cắn chặt hàm răng, giả vờ bình tĩnh.

Mới đầu, Vương Kiều chỉ cảm thấy buồn cười, không quá để ý. Sau đó, Thái Vân liền khuyên nhủ hấn yêu quý bản thân mình, không nên thường xuyên xuyên thân mật, nửa tháng một lần là đủ rồi.

Thái Vân vẫn dựa theo lời mẹ dạy, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, không thể bởi vì là con gái thương gia mà lơ đãng, nàng phải so với con gái nhà quan càng nghiêm khắc.

Mỗi ngày sớm tối vẫn an cha mẹ chồng, giờ tay nhắc chân đều an ổn thỏa đáng, nhị lão Vương gia rất vừa lòng. Nhưng Vương gia ba đời độc đinh, con dâu tri thư đạt lễ như thế càng khiến bọn họ cấp bách muốn nạp thiếp cho Vương Kiều. Nghĩ rằng con dâu hiểu biết như vậy cũng nóng lòng muốn Vương gia khai chi tán diệp rồi, việc này dựa vào một mình nàng không đủ.

Thái Vân nói: “Vốn dĩ hấn còn có một nha đầu thông phòng.” Lúc đó, Hân Duyệt vỗ bàn đứng lên: “Cái gì? Có chuyện này ư.”

Khó trách hấn mười bữa nửa tháng không gặp Thái Vân, thì ra là ở thư phòng tiêu dao.

Lễ giáo phong kiến chết tiệt trói buộc một cô gái vui tươi hoạt bát vào một khúc cây, cũng biến thành đầu gỗ luôn. Hân Duyệt thở dài: “Thái Vân, cứ ra vẻ như vậy muội không thấy phiền sao? Ở nhà chồng sợ bị người ta xem thường, bây giờ ở nhà mẹ đẻ muội sợ cái gì, muội đừng giả vờ nữa, trước kia như thế nào, bây giờ như thế ấy. Giả vờ ra dáng làm chi, cứ vui vẻ là được.”

Thái Vân do dự: “Nhưng mà, hấn còn ở đây.”

“Ở nhà chúng ta, hấn sẽ không so đo đâu. Qua thôn này không còn nhà khác, sau khi về rồi không biết tới năm tháng nào mới quay lại. Muội nín nhịn không thấy ghen ghét sao.” Hân Duyệt không thể chịu như vậy.

Thái Vân nghĩ nghĩ, yên lặng gật gật đầu. Trời biết, nàng cỡ nào lưu luyến thời gian vui vẻ lúc trước.

“Nha hoàn gì gì kia, có đến đây không?”

“Không có, về nhà chúng ta, sao lại có thể mang theo cô ấy.”

“Việc này cũng không tồi, hấn đối với cô ấy tốt không?”

“Cũng không phải, bình thường thôi.”

Được rồi, ta nhất quyết phải xoay chuyển cục diện này.

Buổi tối, Tề Văn Đình trở về, Hân Duyệt thuật lại chuyện ban ngày cho hấn nghe, hấn cũng biết không ổn. Thái Vân vừa mới vào cửa, địa vị còn chưa vững chắc, nếu là thiếp hoặc nha hoàn thông phòng kia mang thai trước, hoặc là được Vương Kiều yêu thích, Thái Vân sẽ khó sống.

“Chàng xem hai người bọn họ vô cùng xa lạ, đáng về vợ chồng, một chút thân thiết cũng không có.”

Tề Văn Đình cười nói: “Có mấy nhà vợ chồng đều thân thiết giống chúng ta đâu, đến đây, hôn một cái.” Ôm lấy nàng, liền muốn hung hấn hôn một trận.

“Ai ya, người ta đang nói chuyện quan trọng với chàng, ta cảm thấy nên gia tăng cơ hội cho bọn họ ở chung, lâu ngày sinh tình. Chàng nghĩ sao?”

“Được chứ, Duyệt Duyệt nhà ta có tiền bạc, trước khi làm việc đã biết thương lượng với ta.”

Vì thế, đêm đó bọn họ đã vạch ra một kế hoạch bà mối siêu cấp, tác hợp đôi vợ chồng đã kết hôn.

Bà mối siêu cấp chiêu thứ nhất: Má lúm đồng tiền rực rỡ

Ngày tiếp theo sau giờ ngo, thời tiết tốt hơn, không gió không lạnh. Cứ ở trong phòng mãi cũng chán, thích hợp ra ngoài phơi nắng. Vì thế Hân Duyệt lôi kéo Thái Vân đến sau hoa viên ngồi, vừa ngồi ăn vặt vừa tán gẫu.

Lúc Tề Vân Đình và Vương Kiều xuất hiện sau hoa viên, xa xa nhìn thấy nữ tử cười đùa đến run rẩy cả người, đôi mắt sáng như sao, môi hồng răng trắng, hai má lúm đồng tiền xinh xắn trên mặt, tăng thêm vài phần vui vẻ. Thần thái rực rỡ làm lu mờ mọi cảnh vật chung quanh, toàn bộ hoa viên đều có vẻ bừng bừng sức sống.

Hân Duyệt lẳng lặng nâng chung trà lên nhấp một ngụm, kể chuyện cười là sở trường của nàng, có thể khiến người ta cười bò lăn bò càng, còn mình thì lại bình thường như chẳng có việc gì. Lại nói đây chính là chuyện kinh điển mà tối hôm qua nàng vắt óc nhớ lại. Nhìn trộm thanh niên anh tuấn ở phía xa xa đang xem đến ngơ ngẩn, trong lòng thầm nghĩ, ta thật sự là tính toán quá tài tình, nhìn là biết người chưa từng nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của nàng.

Vương Kiều cứ như vậy nhìn đến ngây ngốc, Tề Vân Đình cũng không đã quấy rầy, vui vẻ khi mình bị lơ đãng.

Hồi lâu, tựa hồ bị cuốn hút, miệng hân cũng hiện ra một chút ý cười, nhanh bước đến.

Thái Vân kinh ngạc thấy đại ca và phu quân đã đến gần, cuống quýt đứng lên, sợ tới mức hoa dung thất sắc. Khoanh tay đứng đó, yên lặng cúi đầu.

Tề Vân Đình vỗ vỗ vai của nàng bảo nàng ngồi xuống: “Cũng không có người ngoài, cần gì giữ lễ tiết.”

Vương Kiều quét mắt liếc nàng một cái, sắc mặt thay đổi.

Nhìn dáng vẻ khàn trương của Thái Vân, Hân Duyệt âm thầm thở dài, may mắn ta chuẩn bị ba mươi sáu kế. Từ từ sẽ đến.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta sắp bị cua đồng làm điên rồi, toàn bộ H phía trước đều phải quang vinh hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Anh hùng cứu mỹ nhân

Lúc Tề Vân Đình vào nhà, Hân Duyệt còn đang ghi chép dưới ánh nến. Má Ngô đứng kê một bên, trả lời những vấn đề của thiếu nữ nãi nãi.

Ngày mai là sinh thần thứ năm mươi của Tề lão gia, tự nhiên sẽ có rất nhiều khách đến chúc mừng. Hân Duyệt hỏi quá trình chúc thọ, sẽ có người nào đến, mình thì nên làm cái gì, không nên làm cái gì.

Tề Vân Đình cười thầm, con mèo lười này cuối cùng cũng chịu để tâm suy nghĩ.

Phát tay cho má Ngô lui ra, Hân Duyệt không chịu: “Còn chưa nói xong mà.”

“Còn có ai so với phu quân nhà nàng biết rõ mọi việc chứ.” Cầm qua tập ghi chép của Hân Duyệt, mỗi một việc đều ghi rất rõ ràng.

Vỗ vỗ đầu của nàng cổ vũ: “Duyệt Duyệt lần này rất dụng tâm nha.”

Nàng ngượng ngùng nở nụ cười: “Lần trước ta rời nhà trốn đi, hại chàng bị người ta nhạo báng, lần này ta không thể hại chàng nữa.”

“Duyệt Duyệt chịu cố gắng vì phu rất vui mừng, nhưng chuyện lần trước là ta sai, là ta làm cho tâm can bảo bối của ta chịu khổ, sau này đừng nói hại ta, nàng hại ta lúc nào chứ.” Ánh mắt hân chứa chàng tình cảm, nhẹ nhàng cầm tay nàng.

Sáng sớm, đã có rất nhiều quan to hiển quý đến chúc thọ, Vân Đình, Vân Thụ, Vân Hải ở cửa lớn nghênh đón, không ít đều nhà thường qua lại, mang theo nội quyến* đến, cũng không ít người mang theo nữ nhi. (*nội quyến: vợ)

Tề phu nhân có chút khó hiểu, năm nay nữ quyến đến có vẻ nhiều hơn mọi năm.

Kỳ thật cũng không ngoài hai nguyên nhân, tám chuyện là bản tính của nữ nhân, năm nay những tin tức chấn động đều là phát sinh từ đại thiếu nữ nãi nãi Tề gia, vị này là chuyên gia phản nghịch trong truyền thuyết, đem tân hôn tìm được đường sống trong chỗ chết, may mắn trở thành nữ tử đã lấy chồng đầu

tiền nhận được thái cầu, được trọng phụ hết mực cung chiều, nghe nói Tề đại thiếu đã tỏ rõ sẽ không nạp thiếp. Thậm chí không vui liền rời nhà trốn đi, không thể hiểu nổi là Tề đại thiếu lại như phát điên tìm kiếm khắp nơi, nghe nói là sau khi công khai giải thích mới bằng lòng xuất hiện.

Nhân vật truyền kỳ như vậy có ai lại không mong được gặp chứ?

Thậm chí còn có lời đồn thiếu nãi nãi có bí thuật nắm được lòng nam nhân, vì thế ai cũng muốn thăm dò một phen.

Một nguyên nhân khác chính là tam thiếu gia Tề Văn Hải học nghệ trở về, đưa thuyền rồng, rồi lại đi cướp thái cầu, áp tải đồ cưới, xuất đầu lộ diện ở những sự kiện lớn như thế, mọi người cảm thấy gia đình này điều kiện tốt, điều kiện của chàng thiếu niên độc thân này cũng tốt nên có chút ưu ái.

Vì thế mượn cơ hội lần này chăm chút cho con gái của mình, biểu hiện đoan trang nhu thuận trước mặt Tề phu nhân, kỳ vọng có vận may được người ta tới cửa cầu hôn.

Má Ngô là người thâm niên ở Tề phủ, bà con xa gần bà đều biết hết, hôm nay Hân Duyệt cố ý để bà ở bên cạnh, nhắc nhở cũng tiện hơn.

Vì thế, mọi người nhìn thấy đại thiếu nãi nãi đoan trang hiền thực, nhiệt tình tiếp đón các vị thân bằng, xưng hô thưa dạ, mọi chuyện đều an bài gọn gàng ngăn nắp.

Ngay cả Tề phu nhân cũng rất kinh ngạc, vốn dĩ bà không muốn cho con dâu xuất đầu lộ diện, nhưng mà đem giấu con dâu đi cũng không được. Vì thế, dự tính nếu nàng có làm ra điều gì mất mặt, sẽ nhanh chóng bảo hạ nhân mang nàng đi xuống.

Mọi người ở tiệc mừng thọ thỉnh thoảng lại chúc mừng Tề lão gia, cả hai con dâu đều có bầu, con gái thì gả cho nhà tốt, đương nhiên cũng có không ít người nói bóng gió hỏi tam thiếu gia đã đính hôn chưa.

Cả ngày bận bịu, mệt rã rời. Có mấy nhà nữ quyến thân quen dùng tiệc xong cũng không về, ngồi trong phòng Tề phu nhân tán gẫu việc nhà. Hân Duyệt cùng Thu Sương đành phải tiếp khách, làm hại Tề Văn Đình đau lòng, vụng trộm tìm người đến truyền lời, bảo Hân Duyệt tìm cơ trở về nghỉ ngơi.

Vậy mà cố tình người ta giả hiền lương tới nghiện, chính là không đi.

Vì thế, việc này vừa qua, hiền danh của đại thiếu nãi nãi lan xa.

Mọi người chính là như vậy, giống như Thu Sương, bình thường không có tiếng tốt cũng chẳng làm gì xấu, nhưng người làm được vậy, mọi người cũng chỉ coi đó là bình thường. Nhưng người “Việc xấu loang lổ” giống như Hân Duyệt, một khi có biểu hiện tốt một chút, mọi người liền nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hân Duyệt còn làm một việc khá chi li, trong hoạt động ngoại giao trọng đại lần này, phạm là những hạ nhân có biểu hiện tốt đều được trọng thưởng. Nhất là những người cung kính với mình, hoặc là có giúp đỡ mình. Dù sao Tề Văn Đình có tiền không xài việc này cũng là việc kia, qua lần này bọn người hầu hạ lễ sời trào, có người vui mừng, bởi vì tiền thưởng nhiều hơn bình thường mấy lần, còn lại tất nhiên rất hâm mộ, chảy nước miếng.

Đại thiếu nãi nãi chưa từng ban tiền thưởng, không ra tay thì thôi, vừa ra tay làm người ta giật mình! Về sau, còn có ai không tươi cười đón chào đâu.

Sau khi thắng đẹp một trận, Hân Duyệt vui vẻ tiếp tục kế hoạch hợp tác.

Bà mới siêu cấp chiêu thứ hai: Anh hùng cứu mỹ nhân

Trong suối nước nóng ở Noãn Ngọc đình có hai vị nữ tử ngâm nước đã đời, “Thế nào, thoải mái không?” Hân Duyệt nhìn về phía Thái Văn khuôn mặt đã đỏ bừng.

“Dạ, thật tốt.”

“Muội tựa vào cạnh hồ ngủ một lát đi, vách tường đã được thiết kế lại, sẽ không trượt xuống đâu. Tường tượng bản thân mình đang tắm mình dưới ánh nắng, nằm trên cỏ xanh, hít thở không khí trong lành……” Thuật thôi miên đã có tác dụng, Thái Văn dần dần nhắm hai mắt lại.

Nhìn lướt qua da thịt trắng mịn hồng hào của nàng, đến ngủ cũng xinh đẹp. Oa! Ta còn phải chảy nước miếng, đừng nói là nam nhân.

Hân Duyệt lặng lẽ đứng dậy lên bờ, mặc quần áo.

Tề Văn Đình cùng Vương Kiều đang ở trong đình nghỉ mát đàm luận quốc gia đại sự, hoàng đế lớn tuổi hồ đồ, phương bác Thát quốc binh hùng tướng mạnh, như hồ rình mồi, chiến tranh bùng nổ chỉ sợ là chuyện sớm muộn.

Lại thấy Hân Duyệt hoảng sợ chạy đến: “Muội phu, muội phu, không tốt rồi, Thái Văn té xỉu, người nhanh đi cứu nàng đi.”

Vương Kiều chạy vội mà đi, trên mặt tràn đầy lo lắng.

“Văn Đình ta đau bụng, chàng mang ta đi tìm đại phu đi.” Những lời này có vẻ là nói cho Tề Văn Đình, nhưng lại hướng về phía Vương Kiều rồi đi mà la lên.

He he, chúng ta đi, không gian nơi này sẽ để lại cho hai người.

Kỳ thật với tính tình của Hân Duyệt còn muốn rình coi một chút, lại bị Tề Vân Đình áp giải tới thư phòng.

Bà mới siêu cấp chiêu thứ ba: Hóa giải khúc mắc

“Thái Vân, ngày hôm qua muội không sao chứ?” Về mặt lơ đãng, thực chất là đang cười xấu xa.

Thái Vân khuôn mặt còn đỏ hơn quả táo, nhớ tới chuyện hôm qua còn làm cho nàng tím đập không thôi. Vốn đang ngủ ngon, ai ngờ thân thể đột nhiên lay động, mở hai mắt mông lung, thế mà lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng của hắn. Nghĩ rằng mình đang nằm mơ, liền mỉm cười, tiếp tục nhắm mắt ngủ. Nào biết hắn trở mặt một lát, liền..... Ở trong nước.....

Càng nghĩ càng cảm thấy là đại tẩu cố ý, có điều Vương Kiêu sau đó đối với nàng rất dịu dàng, buổi tối ăn cơm gấp đồ ăn cho nàng, bảo nàng ăn nhiều một chút.

“Thái Vân, muội ở trước mặt cha mẹ chồng, hay là hạ nhân, đoan trang hữu lễ là đúng, như vậy muội sẽ được mọi người tán thưởng. Không giống ta, nhân duyên không tốt, mọi người đều hận không thể bảo đại ca muội hưu ta.”

“Duyệt Duyệt..... Đừng nói như vậy, nào có.” Tề Vân Đình cầm tay nàng, ánh mắt đều là đau lòng.

Thái Vân lặng lẽ ngẩng đầu nhìn qua, mỗi lần thấy đại ca nhìn đại tẩu đều làm cho nàng thật hâm mộ.

Hân Duyệt cười gượng hai tiếng: “Có điều ta không cần, chỉ cần Vân Đình yêu ta là đủ rồi.” Cùng hắn liếc mắt một cái, nhìn nhau cười.

Thái Vân rất bội phục đại tẩu coi mở như vậy, nhưng mình lại làm không được.

Tề Vân Đình nói: “Thái Vân, lời của mẹ tất nhiên là đúng, nhưng đôi khi cũng cần linh hoạt ứng biến.”

Lời này thật là nói nước đôi, khi nào thì mẹ chàng nói gì cũng đúng, Hân Duyệt oán thầm.

“Phải ứng biến làm sao chứ?” Thái Vân đôi mắt to vụt sáng.

“Nói cách khác lúc không có người ngoài, chỉ có muội và Vương Kiêu ở một chỗ, là có thể tự nhiên một chút, không cần quá câu nệ.” Hân Duyệt vẫn rất nôn nóng

“Nhưng mà, vạn nhất hắn cảm thấy muội không được dạy bảo thì làm sao bây giờ?”

Lần này đến phiên Tề Vân Đình thở dài: “Muội muội ngọc, việc này với việc được dạy bảo có liên quan gì, vợ chồng ở chung tất nhiên là càng thân mật càng tốt.”

“Nhưng mà, mẹ nói muội không thể quá thân mật với hắn, không thể làm nũng nịu này nọ, làm người ta cảm thấy muội là nữ tử không đàng hoàng. Thật sự yêu quý hắn, thì khuyên hắn bỏ thói quen xấu, uống ít rượu, đừng uống trà nguội, nửa tháng..... Cái kia.....”

Hân Duyệt đang im lặng rồi cục cựa cũng bạo phát: “Thái Vân, hắn là trượng phu của muội, muội không thân mật với hắn, thì thân mật với ai? Muội cả ngày khuyên hắn đừng như vậy, đừng như vậy, ai mà vui cho nổi. Nếu là thói quen xấu thật thì cũng nên sửa, còn những việc nhỏ nhặt ai mà chẳng có, huống chi muội lạnh lùng dạy bảo hắn như dạy bảo trẻ con, hắn sẽ vui sao, nếu là ta, cũng sẽ ở lại trong quân doanh không muốn về nhà. Còn có, chuyện gì kia, muội hỏi đại ca muội tân hôn lúc ấy là cả đêm..... Ai ya, muội còn nửa tháng, ta nói với muội, loại chuyện này nam nhân bị cự tuyệt sẽ rất mất mặt. Hoa nhà không thơm, hoa dại tự nhiên sẽ thơm, không phải muội đang tự tìm tình địch cho mình sao.”

Tề Vân Đình nhỏ giọng than thở: “Nhắc ta để làm chi.”

Hân Duyệt mặt cũng đỏ: “Loại chuyện này chàng nghĩ rằng ta và chàng bằng lòng nói chắc, nhưng Thái Vân như vậy rõ ràng hơi quá đáng.”

Thái Vân do dự không biết có nên phủ định phán đoán trước kia không, Tề Vân Đình không thể phủ nhận, tuy khó mở miệng nhưng cũng đành nói thật: “Thái Vân, phương diện này muội vẫn nên nghe theo đệ ấy sẽ tốt hơn. Ta thất có vẻ muội cũng thích đệ ấy, nếu muốn đệ ấy thích muội thì không thể quá câu nệ lễ tiết.”

Thái Vân vẫn còn có một chút không chắc chắn: “Mẹ nói, quan gia đều có yêu cầu nghiêm khắc với lễ tiết, muội sợ hắn sẽ khinh thường muội.”

“Thái Vân, yêu cầu nghiêm đó là quan văn, thầy dạy học giống ông ngoại, hay là cậu như vậy đều cô hủ, chủ nghĩa áp đặt, còn Vương Kiêu là võ tướng, làm sao có thể thích những quy củ dong dài được?”

Thái Vân ngây thơ gật gật đầu, ánh mắt kiên định hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ghen tuông nồng đượm

Bà mỗi siêu cấp chiều thứ tư: Ghen tuông nồng đượm

Đình giữa hồ sau hoa viên, tiếng đàn thánh thót như mưa rơi trên ngọc thạch.

Thái Vân ngón tay búp măng linh động, từ đầu ngón tay chảy ra tiếng đàn như từng cánh bướm, dập dờn bay lượn. Bỗng nhiên khúc nhạc chuyển, tựa như thảo nguyên xanh mênh mông, trong trẻo mượt mà.

Lúc Vương Kiều đến gần, nhìn thấy nữ tử kia vạt áo tung bay, ánh mắt chan chứa tình cảm, trên khóe miệng động lại ý cười.

Lúc đến bên hồ lại nghe được giọng nam cất lên:

“Ta tiễn nàng ra đi nơi xa rất xa, nàng không nói một lời, thời đại rồi ren, có lẽ không nên yêu đương quá xa xăm như thế, ta tiễn nàng ra đi tới nơi xa hơn cả chân trời, nàng phải chăng vẫn còn ở đây, tiếng đàn từ nơi đâu tới, sống chết khó đoán trước, ta chỉ biết dùng cả đời để chờ đợi.”

Bước chân khựng lại, mới phát hiện trong đình còn có bóng dáng của một nam tử, vừa rồi bị cây cột che khuất nên không chú ý. Hắn đối diện Thái Vân, trên giấy Tuyên Thành vẽ một bức họa.

Người nọ cũng không ngẩng đầu, nét bút là lướt không người, xem ra hình ảnh muốn vẽ đã ghi tạc vào lòng. Nhìn bóng dáng cũng cao lớn tiêu sái, là họa sĩ hay là ai?

Vương Kiều cảm thấy lửa giận vô hình từ từ bốc lên, ánh mắt có vài phần lạnh lẽo, đúng lúc này Thái Vân lượn lờ đứng lên, nhoen miệng cười.

Nhanh chóng tiến lên, hai hàng lông mày nhíu chặt, bàn tay đã nắm thành quyền.

Thái Vân cất lời chào: “Phu quân, chàng đến rồi.”

Vương Kiều lạnh lùng hừ một tiếng, đang muốn chuyển tới trước mặt người nọ, hắn cũng đã thu lại bức họa, xoay người muốn rời đi: “Thái Vân muội muội, ta đi trước.”

“Thất ca ca đi thông thả.”

Thất ca ca? Là tình ca ca sao?

“Đợi đã, người là ai?” Vương Kiều bất lấy cổ tay hắn, mắt hồ trợn lên, phản phát lộ ra sát khí.

Thái Vân sững sốt, trong nhất thời không biết phản ứng thế nào.

“Ta là ai có liên quan gì người?” Hắn vẻ mặt điềm nhiên, trong nho nhã có phần tuấn đạt.

“Người nói rõ ràng cho ta.” Vương Kiều tăng thêm lực ở cánh tay.

“Ta sẽ không tranh luận cùng kẻ thô lỗ.”

“Người dám mắng ta? Hôm nay không nói rõ ràng, ta muốn mạng của người.” Phẫn nộ trong lòng như át mất lí trí.

Thái Vân hoảng, tiến lên giữ chặt cánh tay Vương Kiều: “Phu quân mau buông tay, chàng làm vậy sẽ làm huynh ấy bị thương.”

“Nàng quan tâm hắn như thế?” Vương Kiều quay đầu không thể tin nhìn về phía nàng.

Thái Vân không biết nói gì cho phải, chỉ đành hướng về cây mai cổ thụ hô to: “Đại ca mau tới đây.”

Vợ chồng Tề Vân Đình thong thả bước đến, Hân Duyệt ngắm nghía cành mai trong tay, ngậy thơ hỏi: “Muội phu thật nhiệt tình, muốn giữ Lão Thất ăn cơm cũng không cần phải sốt sắn như vậy chứ?”

Vương Kiều nhíu mày, bỏ tay ra, khoanh tay đứng im.

Hắn phui phui tay áo, hạ bậc thang: “Đại ca, vẽ xong rồi, đệ trở về chỉnh sửa một chút là được.”

Vương Kiều tiến lên từng bước, đoạt lấy bức họa, “Ta tiễn nàng đi nơi xa rất xa, yêu đương cách trở, hẹn nhau kiếp sau. Hừ! Chỉ sợ là thanh mai trúc mã, vẽ tranh vẽ.....” Vừa mở ra, cũng sững sốt, “Sao lại, không phải.....”

“Không phải cái gì? Có phải Lão Thất người vẽ không giống hay không?” Hân Duyệt tiến đến bên cạnh Vương Kiều, “Đúng vậy a, Vân Đình chàng mau đến xem, vẽ rất sinh động.”

Trong bức vẽ một nam tử áo xanh đang đưa một cành mai cho một nữ tử, mặt mày ôn nhu, nữ tử thì vẻ mặt vui sướng, xinh đẹp phi thường.

Hân Duyệt giống như sợ thiên hạ không loạn, hỏi tới cùng: “Muội phu nói không phải, không phải cái gì?”

Vương Kiều trên mặt hiện ra một tia xấu hổ: “Đệ tướng.....”

Thái Vân có vẻ hiểu ra: “Phu quân tức giận như thế, chẳng lẽ là hoài nghi ta.....”

Vương Kiều quay đầu nhìn lên, trong mắt nàng đã rung rung, cắn chặt môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng ủy khuất.

Vội vàng bước qua, cầm tay nàng, thật lạnh. “Thái Vân, ta không có ý này, nàng đừng để ý.”

Thái Vân yên lặng cúi đầu, nhìn mũi chân của mình.

Vương Kiều bối rối: “Thái Vân, ta..... Là ta không tốt, nàng đừng tức giận.” Giọng nói đúng là dịu dàng năn nỉ.

Trách làm người ta tự nhiên chột dạ, chỉ là không rõ vì sao vừa rồi lại tức giận như vậy.

Tề Vân Đình cất cao giọng nói: “Để ta giới thiệu một chút, thất đệ, đây là Vương Kiều phu quân của Thái Vân, lúc đại hôn chắc đệ đã gặp rồi. Muội phu, đây là con của đường thúc, theo thứ tự gọi là Lão Thất, Tề Vân Phong.”

Hai người gật đầu xem như chào, Vân Phong nói: “Ta vốn muốn chào hỏi muội phu, lại không biết vì sao hấn trọn mắt nhìn, cho nên ta cũng chỉ đành cáo từ.”

Vương Kiều hào sảng liền ôm quyền: “Vừa rồi một chút hiểu lầm, làm cho thất huynh chê cười.”

Tề Vân Phong lần này thật sự nở nụ cười: “Muội phu để ý Thái Vân muội muội như thế, những ca ca nhà mẹ đẻ như chúng ta vui còn không hết nữa là.”

Tề Vân Đình giải thích một chút: “Vân Phong tinh thông âm luật, am tường vẽ tranh, hôm nay đặc biệt nhờ đệ ấy vẽ cho vợ chồng ta bức tranh, nhưng đệ ấy có thói quen, vẽ tranh phải có tiếng đàn làm bạn, cho nên mới để Thái Vân đánh đàn.”

Vương Kiều nhìn trộm Thái Vân, cân nhắc một chút có nên hỏi hay không, cuối cùng vẫn là không nịn được lòng hiếu kỳ: “Khúc ca vừa rồi là thất huynh hát sao?”

Vân Phong không hiểu: “Tại hạ không biết hát.”

Lúc này tiếng ca cất lên, “Ta tiễn nàng ra đi nơi xa rất xa, đệ nói là khúc này sao.”

Vương Kiều kinh ngạc há to miệng: “Sao lại là đại tẩu?”

Hân Duyệt tròn mắt liếc Tề Vân Đình: “Ta dạy cho đại ca đệ khúc Thiên lý chi ngoại này, nhưng mà chàng nói ẻo lả, là bài hát của nữ nhân. Nhưng đây rõ ràng là bài của nam nhân, vì thế ta liền bắt chúc giọng nam hát cho chàng nghe một lần.”

Giờ phút này trong lòng Vương Kiều lấy làm kỳ quái: Đúng là vô xảo bất thành thư* mà. (*không trùng hợp không có chuyện để kể)

Thái Vân buồn bực: Hôm nay thật kỳ quái.

Hân Duyệt cười thầm: Biết rõ lòng mình rồi chứ.

Tề Vân Đình tất nhiên vẫn thương bà xã: Tương lai cho dù Vương Kiều biết, cũng sẽ không trách chúng ta, dù sao cũng vì tốt cho bọn họ.

Tề Vân Phong không nói gì: Cam tâm bị người ta lợi dụng chẳng sao, chỉ là cổ tay của ta – vừa nóng vừa đau.

Bà mối siêu cấp chiêu thứ năm: Rừng sâu núi thẳm

Tuyết rơi cả đêm, đường rất trơn trượt. Tề Vân Đình cẩn thận che chở vợ yêu, đến chân núi.

Buổi sáng, Hân Duyệt “trong lúc vô ý” nhắc tới, núi Hứa nguyên rất linh, nàng cùng Vân Đình đến núi Hứa nguyện cầu con, kết quả trong tháng đã mang thai.

Vì thế buổi chiều Thái Vân cũng rất vội vàng muốn đi, Vương Kiều tự nhận võ công tốt, cũng không để ý đường trơn, đồng ý đi với nàng.

“À, bọn ta chính là theo con đường này lên núi, ở sâu trong núi có một nhà thợ săn, nếu trời tối không thể xuống núi, các người có thể đến đó nghỉ ngơi một đêm.” Hân Duyệt nhiệt tình giới thiệu.

Thái Vân chào đại ca, đại tẩu, nhẹ giọng nói: “Vậy bọn muội lên núi đây.”

Vương Kiều bước nhanh đuổi theo, nắm chặt tay nàng, sợ nàng trượt chân.

Khách điểm dưới chân núi, Hân Duyệt đang cảm lạnh sờ tay dựa vào người Tề Văn Đình: “Chàng nghĩ, bọn họ sẽ có tiền bộ không?”

“Duyệt Duyệt thân cơ diệu toán, kiếp trước nàng là đồ đệ của nguyệt lão sao.”

Nguyệt lão trên trời hắt xì một cái.

“Nói cho chàng biết, ta chính là nguyệt lão chuyển thế, chờ khi ta trở lại thiên đình liền cắt bỏ tơ hồng của chàng, cho chàng làm người cô đơn.”

“Nàng đến thiên đình, ta liền đuổi theo đến thiên đình, nàng xuống địa ngục, ta cũng sẽ theo tới địa ngục. Tóm lại, đừng nghĩ rời khỏi ta.” Tề Văn Đình nhẹ vỗ về cái bụng hơi nhô lên của nàng.

“Văn Đình, ta đói bụng.”

Nhìn xem bên ngoài hoàng hôn đã buông xuống, Tề Văn Đình gật gù đầu: “Xem ra bọn họ đêm nay sẽ không xuống núi, ta đi gọi tiểu nhị dọn đồ ăn.”

Một đêm yên tĩnh.

Ăn xong điểm tâm, ước đoán bọn họ sắp xuống núi, đi đến chân núi nghênh đón.

Không bao lâu, Vương Kiều ôm Thái Văn xuống dưới. Hân Duyệt tìm tòi nghiên cứu nhìn đôi chân nhỏ nhắn, Thái Văn mấp máy đôi môi đỏ hồng, tựa hồ là bảo thủ nàng xuống dưới, Vương Kiều cười cười, không biết là nói đùa câu gì, Thái Văn ngượng ngùng đem mặt chôn trong ngực hắn.

Đi đến trước mặt, trực tiếp đem nàng đặt lên xe ngựa, Thái Văn mang giải thích: “Muội không cẩn thận bị trật chân.”

“Được rồi, đừng giải thích, muội không biết giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật sao.” Hân Duyệt cũng lên xe, cùng nhau về nhà.

“Ta nhìn cảnh tượng hôm nay chợt nhớ về ngày thành thân của các người, Thái Văn cũng là không muốn xa rời như vậy, có thể thấy được cảm giác nơi đây lòng không lừa người được.” Hân Duyệt ha ha cười.

Thái Văn không hiểu: “Ngày thành thân?” Không phải đại ca ôm muội lên thuyền sao, sau đó chàng muốn ôm muội lên bờ, muội không đồng ý. Bây giờ ngắm lại thấy có chút tiếc nuối.

Hân Duyệt đã cười muốn sặc hồng.

“Đại tẩu, tẩu đến tốt cùng đang cười cái gì?” Thái Văn co quắp bất an.

“Nha đầu ngọc, đến bây giờ muội còn tưởng rằng đại ca ôm muội lên thuyền sao, ha ha, ta nói mà, sao hôm đó muội lại cười mở như vậy, còn bả đầu tựa vào vai tân lang, thì ra..... Ha ha.”

Khuôn mặt Thái Văn càng đỏ hơn: “Không phải đã nói là đại ca rồi sao, sao mọi người lại.....” Mắc cỡ chết người.

“Muội phu người ta cam tâm tình nguyện, chúng ta cũng không thể ngăn cản được. Thái Văn ta nói với muội, ngày đó ta thấy bộ dáng hắn rất vui vẻ. Kỳ thật muội nghĩ đi, xuất giá tòng phu, hắn chính là chỗ dựa trọn đời này của muội. Dù sao hắn cũng có sức khỏe, có bản lĩnh, muội cứ ý lại hắn nhiều một chút, hắn lại càng thêm thỏa mãn. Nếu muội nói cho hắn biết hôm đó dựa vào hắn chỉ là hiểu lầm, hắn sẽ rất mất hứng đó.” Hân Duyệt nháy mắt.

Thái Văn nhớ lại một chút, ngày đó cảm thấy sắp xa nhà, cảm thấy không muốn xa rời, mới tựa vào đại ca. Thì ra đúng là chàng, có điều như vậy cũng tốt, được chàng ôm rời khỏi nhà mẹ đẻ, tiến vào nhà mới, sau này nhớ lại cũng là một loại hạnh phúc.

Vừa nghĩ khoe miệng lại ỉn giấu một chút ý cười.

Bà mối siêu cấp chiêu thứ sáu: Nói bóng nói gió

Trước ngày trở lại Hàng Châu, Thái Văn lại có chút rầu rĩ không vui. Vương Kiều chỉ nghĩ rằng nàng luyến tiếc phải rời khỏi Tề gia, cũng không quá để ý.

Tề Văn Đình không thể không chỉ điểm cho hắn: Rất nhiều người đều cho rằng ta rất nuông chiều Hân Duyệt, nhưng ta cũng không cho là như vậy. Đệ không biết là nhìn thấy người mình thích vui vẻ thì bản thân sẽ càng vui vẻ hơn sao, nàng là cô dâu mới vào cửa, đối với toàn gia đình này cũng không phải quen thuộc, trong lòng tự nhiên cảm thấy bất an. Một nữ tử yếu đuối, không thể tranh chấp với cha mẹ chồng, không dám biểu lộ suy nghĩ thật sự của mình. Nàng có thể dựa vào cũng chỉ có nam nhân của mình mà thôi, ta đã tỏ rõ sẽ không nạp thiệp, chỉ sợ làm nàng uất ức. Cho dù ở mặt ngoài không ghen tỵ, nhưng thật lòng có ai muốn cùng người khác chia sẻ trượng phu bao giờ?

Vương Kiều là người thông minh cỡ nào, lập tức tỏ thái độ: “Đại ca yên tâm, ta đã mang kiểu tám người khiêng cưới Thái Văn về nhà, tất nhiên sẽ toàn tâm trân trọng, không cho nàng chịu một chút uất ức nào.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Duyệt Lăng ký

Tiến bước Thái Vân, Hán Duyệt nhàn rỗi nhàm chán đã nghĩ đến chuyện phát triển sự nghiệp, vì thế nhờ Tề Vân Đình phái người đi đón Lăng Nhi, cùng nhau làm “Đại sự”.

Tề Vân Đình cũng là một trăm hai mươi phần trăm không vừa ý, vất vả lắm mới có cuộc sống tốt đẹp, lại sinh ra chuyện gì đây? Cái cô Lăng Nhi kia, rõ ràng là có thành kiến với mình, luôn muốn lừa gạt lão bà (vợ) của hắn, ai muốn cho nàng ta đến.

Vì thế sau khi được bạn phụ nữ có thai nào đó đã thông đầu óc, đành phải ngoan ngoãn làm theo.

“Tiểu Nghiên, hôm nay có một cô nương tên là Lăng Nhi đi theo đoàn xe của hiệu buôn chuyển đến Uyển Châu, em đi đến cửa hàng đón cô ấy về nhà.”

Tiểu Nghiên đáp ứng rồi đi, Hán Duyệt chờ mòn mỏi không thấy nên ra cửa nhìn.

Còn chưa tới Hải Ngọc hiền thì đã nghe tiếng ồn ào, lại gần thì thấy Lăng Nhi đang hung dữ mắng đến hăng hái: “Thiếu gia, thiếu gia, ai biết có phải giả mạo hay không? Tự mình cũng có tay có chân, dựa vào cái gì bắt con người ta hầu hạ?”

Vân Hải nguy hiểm nheo mắt lại, đó là điểm báo hắn sắp phát hỏa, điểm này cùng Tề Vân Đình rất giống.

“Các người đang làm cái gì?” Hán Duyệt không rõ đầu cua tai nheo ra sao.

Cuối cùng thấy cứu tinh, Tiểu Nghiên nhanh chóng chạy lại báo cáo tình huống.

Thì ra, Tiểu Nghiên và Lăng Nhi mới vừa đi tới cửa Hải Ngọc hiền, Vân Hải vừa luyện công xong tiện tay đem khăn lau mồ hôi ném tới trên người Lăng Nhi, “Cầm giặt sạch.”

Lăng Nhi thấy rõ đó là vật riêng tư của nam nhân, còn có mùi mồ hôi, nhất thời nổi trận lôi đình: “Đồ bẩn thỉu, sao lại ném lên người bản cô nương.”

Vân Hải kinh ngạc: “Người nói cái gì? Đồ bẩn thỉu, cho người giặt là coi trọng người rồi.”

Lăng Nhi đem khăn ném xuống đất: “Ta không cần người coi trọng, bản cô nương có tay có chân có thể làm việc, không giống một vài người nào đó chút việc nhỏ cũng làm không được, vô dụng.”

Vân Hải giận: “Người dám mắng bản thiếu gia.”

Tiểu Nghiên nhặt cái khăn lên: “Tam thiếu gia bớt giận, nô tỳ đem đi giặt.”

Lăng Nhi giặt lại ném xuống đất lần nữa, “Người đừng hầu hạ hắn như thế.”

Nàng quay đầu tiếp tục mắng, vì thế có màn vừa rồi Hán Duyệt nhìn thấy.

Nha đầu Lăng Nhi kia hận thấu xương những công tử nhà giàu, lần này vô duyên vô cớ bị Vân Hải ném khăn lau mồ hôi lên người, tất nhiên căm ghét lắm. Mà Vân Hải được người hầu hạ đã quen, hắn chỉ cho đó là nha hoàn trong phủ, cũng không nghĩ nhiều đã ném đồ qua, lại không ngờ lại bị mắng.

Hán Duyệt xem bên này, nhìn bên kia, tựa hồ con tức cũng không nhỏ, đành phải trấn an Vân Hải trước: “Được rồi, đệ đại nhân có đại lượng, Lăng Nhi là khách ta mời đến, đệ cũng đừng so đo, đại tẩu giặt cho đệ còn không được sao.”

Nàng xoay người muốn nhặt khăn lên, tiếc rằng bụng lớn hoạt động không tiện, Tiểu Nghiên lanh lợi đem khăn nhặt lên đưa cho thiếu nữ nãi nãi.

Vân Hải “vèo” một tiếng lấy khăn về, “Người chờ đó, một ngày nào đó người phải quỳ xuống xin ta cho người giặt.” Hắn chỉ vào Lăng Nhi, hung tợn nói.

Lăng Nhi khinh thường hất cằm lên: “Được, ta chống mắt lên coi ai xin ai.”

Hán Duyệt kéo tay Lăng Nhi tránh ra: “Tiểu nha đầu miệng lưỡi lợi hại như muối cũng không thể yên tĩnh một lát.”

Trở lại Noãn Ngọc đình, Lăng Nhi cảm thán thiết kế xa hoa: “Khó trách tỷ tỷ đồng ý trở về, thật đúng là nhà vàng mã. Xem ra tề đại thiếu không tiếc tiền vì tỷ.”

Hán Duyệt cười khò: “Nhà vàng nhà bạc cũng không bằng ổ chó của mình, nơi này là nhà của ta, thứ ta để ý không phải xa hoa là ấm áp.”

“Nhà? Tỷ lành vết thương quên đau thật nhanh, nhưng ta vẫn lo lắng cho tỷ, vạn nhất đại thiếu gia kia lại đối với tỷ không tốt, lại đánh tỷ thì làm sao bây giờ.”

Tiểu Nghiên ở bên cạnh liếc mắt xem thường: Đại thiếu gia lỡ tay đánh một lần đã hối hận đến xanh ruột, làm sao còn có lần thứ hai?

Hân Duyệt lắc đầu: “Hắn sẽ không đâu.”

Lăng nhi đột nhiên cười, mở tay nài ra, như hiến vật quý bày ra món này món kia: “Tỷ tỷ xem, mấy ngày nay ta và Thủy Sinh tẩu nghiên cứu ra những mẫu mới.”

Quả nhiên, những họa tiết càng thêm phức tạp, thậm chí còn có tạo hình hoa lá chim muông, thoát nhìn tinh xảo vô cùng.

“Quả nhiên so với những thứ chúng ta làm trước kia hơn nhiều lắm, hẳn là có thể bán được nhiều tiền hơn.” Hân Duyệt lật xem.

Tiểu Nghiên giật mình nhìn những thứ xinh đẹp đó, bật thốt lên nói: “Thiếu nãi nãi cũng làm những thứ này đổi tiền?” Nàng đã thấy trên đầu giường Hân Duyệt có treo một cái tương tự, lại không ngờ tới thiếu nãi lại dùng thứ này đổi tiền kiếm sống.

“Đó là đương nhiên, những ngày ta rời khỏi Tề gia, đều là dựa vào những thứ này kiếm com đó.” Hân Duyệt cảm thấy chúng nó với mình có cảm giác nương tựa nhau mà sống.

Quả nhiên thiếu nãi nãi ở bên ngoài chịu nhiều cực khổ, lúc ở nhà, đại thiếu gia che chở đầy đủ, cung chiều lên tận trời, sau khi rời nhà tất cả đều phải dựa vào chính mình, còn không có tiền tiêu. Tiểu Nghiên không hiểu, thiếu nãi nãi vì sao còn không chịu về chứ?

Lăng nhi mở ra một cái bọc nhỏ, bên trong là ba mươi lượng bạc lấp lánh, nàng kiêu ngạo nói: “Tỷ tỷ xem, đây là bạc chúng ta để dành được, vừa vặn lấy đến chọn mua nguyên vật liệu.”

“Sao muội lại không giữ lại cho Hinh Hương, ta sẽ nghĩ cách khác.”

“Mẹ chồng của tẩu ấy đã khỏe rồi, nay cũng không tiêu tiền nhiều như trước, nên bảo ta mang theo hết, tẩu ấy nói thiếu ân tình của tỷ cả đời trả không hết, còn nói chờ lúc thiếu tiền lại đến mượn tỷ tỷ, cho nên để tiền này cho chúng ta làm tiền vốn.”

Hân Duyệt yên lặng gật gù đầu, kéo Lăng Nhi ngồi xuống: “Ta có một ý tưởng, bên cạnh huyện nha có một cửa hiệu mặt tiền, nơi đó mặc dù không phải chỗ đông đúc, nhưng cũng không tính hẻo lánh. Ta nghĩ chúng ta đều là đàn bà con gái, dễ bị người xấu quấy nhiễu. Bên cạnh huyện nha, hẳn là an toàn hơn chút. Chúng ta cứ thuê chỗ đó, gian trong thì làm đồ thủ công, gian ngoài bán đồ.”

Lăng Nhi mở hai mắt tròn xoe: “Tốt, nếu sau này lại có người giống ta với Thủy Sinh tẩu không có đường để đi, đều có thể đến nơi này của chúng ta, như vậy chúng ta có thể giúp rất nhiều người.”

Hân Duyệt cười nói: “Đúng vậy, chúng ta đều hiểu cảm giác thiếu tiền, nay nếu không lo ăn uống, nên giúp đỡ người khác, dù sao chúng ta cũng không giống ai kia gian thương chỉ coi trọng lợi ích kiếm tiền.”

Tề Văn Đình vừa mới vào cửa chợt nghe đến hai chữ “Gian thương”, trong lòng khó chịu. Cố tình Lăng Nhi lại có bộ dáng đề cao cảnh giác nhìn hắn, kết quả là trên trán chảy xuống ba đường sọc đen.

Hân Duyệt căn dặn Tiểu Nghiên sắp xếp chỗ ở cho Lăng Nhi, đưa cho nàng một bộ chăn nệm mới và những đồ dùng cá nhân khác. Hai người tuổi không chênh lệch bao nhiêu, Lăng Nhi không quen thuộc Uyển Châu cho lắm, cho nên hai người sau khi thương lượng liền ở chung một gian phòng.

Mấy ngày kế tiếp bảo Tiểu Nghiên dẫn Lăng Nhi đi dạo chung quanh, làm quen địa hình Uyển Châu, cũng đi xem cửa hiệu mặt tiền bên cạnh huyện nha.

Chỉ là vốn vẹn mấy ngày này, để Hân Duyệt đau đầu nhất chính là Lăng Nhi với Văn Hải gặp mặt là có chuyện, vì thế nàng liền giống như một nhân viên làm công tác hòa giải.

Hôm nay, Lăng Nhi hỏn hển trở về: “Tỷ tỷ, chủ nhân của hàng kia là một lão già cổ hủ, vừa nghe nói là nữ nhân muốn thuê cửa hàng, chết sống cũng không chịu, còn nói cái gì điềm xấu, ta cố nén không có phát tác, nhưng mà.....”

Hân Duyệt hơi trầm ngâm, thời đại này đều là các nam nhân bên ngoài làm việc, đem cửa hàng cho nữ nhân thuê đúng là một chuyện mới lạ. Nói vậy thì cũng chỉ dành để nam nhân đi thuê, nhưng nàng lại không muốn nhờ Văn Đình, mình tự làm việc của mình, sao có thể mọi chuyện đều dựa vào hắn.

“Muội nói nữ cái nam trang thì thế nào?”

Có thể thử xem.

Một thư sinh tuấn tú ra vẻ vuốt vuốt hàm râu, phe phẩy cây quạt mang theo một gã sai vặt đi vào cửa hàng kia: “Ông chủ, ta muốn thuê cửa hàng.”

“Cửa hàng của ta muốn cho thuê không sai, nhưng mà sẽ không cho người lạ thuê.” Ông già vuốt vuốt râu.

Ta cần răng nhọn.

“Ôi chao, đây không phải là ông chủ Giang sao.” Hân Duyệt vừa vặn đi ngang qua.

“Đại thiếu nãi nãi sao hôm nay lại nhàn rồi có nhã hứng ra ngoài đây.” Thư sinh thông thả tới cửa đón.

“Ta đi xem hai gian hàng đồ cổ mới mở của Vân Đình.” Hân Duyệt vào cửa.

Lão phu tử kia lúc đến dự tiệc ở Tề gia có nhìn thấy Hân Duyệt từ xa, có một chút ấn tượng, nay vừa nghe đối thoại là biết ngay đó là đại thiếu nữ nãi.

“Ta đến Uyển Châu định cư, đã có người không chịu cho ta thuê cửa hàng, thật là có ý tứ.”

“Lão trượng, nếu ta là người làm chứng thì sao?”

Lão nhân do dự một chút, Hân Duyệt liền nói tiếp: “Cửa hàng cửa ông xem ra đã lâu rồi chưa có người thuê, dù sao đây cũng không phải nơi đông đúc, lại gần huyện nha, nếu là người muốn lừa gạt cũng sẽ không thuê một cửa hàng kế bên cửa Huyện thái gia.”

“Không dối gạt thiếu nữ nãi, hai lão già chúng ta không có con cái, phải dựa vào hai gian nhà tổ tiên để lại này mà sinh sống. Mấy tháng nay chưa có người thuê đúng là cũng sắp chịu không nổi, chỉ là nếu cho người xấu thuê, đó chẳng phải là hại chúng ta không còn mạng sao?” Mặt ông ta lộ vẻ sầu lo.

“Ông yên tâm đi, ta chắc chắn ông chủ Giang không phải là người xấu.” Hân Duyệt nghiêm mặt nói.

“Thế nào, lão trượng, nếu ông đồng ý, ta có thể trả ngay một năm tiền thuê.” Thật không rõ những kẻ có tiền này vì sao mùa đông cũng cầm quạt phe phẩy, Lãng Nhi bắt đầu đã nghĩ.

“Được rồi, một năm là năm mươi lượng, người phải cam đoan là chỉ mở cửa hàng làm ăn.”

“Được, quyết định như vậy.” Hân Duyệt đứng dậy để lão trượng viết hai bản văn thư, giao tiền, ký tên đồng ý. Định kỳ một năm, nếu bội ước phải trả gấp đôi tiền thuê.

Lấy ngân phiếu năm mươi lượng cho ông lão, việc này liền thành.

Ngày thứ hai, biển hiệu Duyệt Lãng ký liền treo lên, Lãng Nhi đổi về nữ trang, ra vào cửa hàng.

Ông lão kia kinh ngạc hô lên: “Người..... Người.....”

“Ta cái gì, công tử hôm qua là ca ca của ta, hẳn là người làm buôn bán lớn, sau này cửa hàng nhỏ này giao cho ta quản lý.”

Ông lão đành phải ngậm bồ hòn, bắt đầu đã lắc đầu.

Hân Duyệt dặn Lãng Nhi phải đối với hai ông bà lão tốt một chút, để bọn họ cảm thấy cho chúng ta thuê cửa hàng là không thiệt thòi.

Lãng Nhi vào nhà trong mới biết được, hai ông bà lão này đúng là không dễ dàng, bởi vì bà lão kia cũng giống mẫu thân của mình nằm liệt giường, chỉ phải nhờ ông lão chăm sóc. Một người nam nhân tất nhiên là không giỏi quán xuyến, cũng không sạch sẽ.

Lúc Lãng Nhi nhìn thấy bà lão, đôi mắt liền đỏ, nhớ tới mẫu thân của mình. Vì thế, cô nương miệng mồm chua ngoa bụng dạ đậu hũ này không nói hai lời, xắn tay áo làm việc, nấu một bồn nước nóng, tắm rửa cho bà lão một phen, lại đem đệm chăn đi giặt giũ, thu dọn nhà cửa sạch sẽ.

Hai ông bà lão cảm động không nói nên lời, sau đó buổi trưa Lãng Nhi cũng không về, mua chút đồ ăn làm tốt, ở lại ăn cơm cùng bọn họ, từ từ hai ông bà lão đối với nàng giống như con gái ruột thịt.

Nữ nhân muốn kiếm tiền rất nhiều, không lo tìm không thấy công nhân, sắp tới lễ mừng năm mới, mọi người đều thích mua những vật mang nghĩa vui mừng, vì thế không lo sản phẩm bán không được. Chỉ là mới khai trương nên nhiều người chưa biết, sinh ý của Duyệt Lãng ký không nhiều không ít.

Không được, phải nghĩ cách quảng cáo thôi.

Hân Duyệt đến đây hai lần đều nhìn thấy một chiếc xe ngựa xa hoa gây sự chú ý, sau khi nghe ngóng mới biết được là Chúc gia tử thiếu nữ nãi, cũng chính là nhị thiên kim của Tri Phủ mỗi ngày về nhà thăm mẫu thân bị bệnh. Người qua đường đều tránh qua hai bên đường, đối với xe ngựa kia vô cùng kính trọng.

Có rồi, đây không phải là cái biển quảng cáo sống sao.

Vì thế chiếc xe bị ngăn lại trước cửa huyện nha, nha đầu báo lại: “Tề gia đại thiếu nữ nãi cầu kiến.”

Thiên kim Tri Phủ nghe nói là Tề gia đại thiếu nữ nãi nên cũng cho vài phần mặt mũi, sai người vén màn xe, Hân Duyệt tiến lên nói: “Tứ thiếu nữ nãi hữu lễ, nghe nói lệnh đường thân thể khiêm an, người mỗi ngày không quản vất vả về nhà thăm, chúng ta đều thập phần bội phục, cảm động. Chỗ của ta có một đôi kết Bát bảo như ý Phúc tự đoàn viên, ngụ ý bình an cát tường, mang theo chúc phúc của các tỷ muội, hy vọng người có thể nhận lấy.”

Nàng vừa nhìn thấy hoa văn chữ phúc được kết thêm bảo thạch, trong lòng rất thích, hơi hơi gật gù đầu: “Đa tạ thịnh tình của đại thiếu nữ nãi, ta mà từ chối thì thật không phải.”

“Ta sẽ bảo bọn nha đầu treo trên xe, có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, trừ khử xui xẻo trên đường.”

“Được, làm phiền.”

Vì thế, có hai tiểu nha đầu treo hai cái kết Trung Quốc ở hai bên thùng xe, được đính đá quý dưới ánh mắt trời chiều lấp lánh. Nhà giàu ra tay tất nhiên sẽ không hẹp hòi, sai người lấy mười lượng bạc thưởng cho hai tiểu nha đầu, việc mua bán này liền không lỗ vốn.

Nói đến cũng khéo, Tri Phủ phu nhân bệnh lâu không khỏi, Hoàng Thượng phái ngự y tới chẩn trị, nửa tháng sau thể nhưng thật sự bình phục. Vì thế, một đôi kết Trung Quốc mang theo nghĩa cát tường may mắn mỗi ngày rêu rao gây sự chú ý khắp nơi, thành vật may mắn được mọi người công nhận.

Quan to hiền quý đều noi theo, đơn đặt hàng bay đến nhiều như bông tuyết mùa đông.

Kiểm được tiền rồi, Hân Duyệt liền mang tiền trả về chỗ nương để ngân phiếu, tiền ngày trước coi như mượn của Tề Văn Đình đi.

Nàng cũng vô cùng cảm khái, nữ nhân muốn làm việc thật quá khó khăn, tuy nói không để Văn Đình giúp đỡ, nhưng cũng vô hình trung dùng danh nghĩa phu nhân của hắn để làm một việc.

Cũng may tất cả đi vào quỹ đạo, tiếp theo chỉ cần thuê nhiều người làm hơn là được.

Không ngờ rằng, nàng vui mừng quá sớm

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Gian nan dựng nghiệp

Buổi tối Lăng Nhi trở về, sắc mặt không tốt lắm.

“Tỷ tỷ, hôm nay có vài vị khách nam đến mua đồ, gặp người bán chúng ta đều là tiểu cô nương, lại buông lời khinh rẻ, như thế làm cho chúng ta xấu hổ và giận dữ không nói, trong tiệm cũng có vẻ không được tự nhiên, các vị tiểu thư xoay người bước đi, ta cũng không tiện phát tác.”

Hân Duyệt cười thâm, tính tình nóng nảy của Lăng Nhi vì việc buôn bán mà trở nên dễ dàng tha thứ như vậy đúng là không dễ dàng, lại nói: “Như vậy đi, dù sao chúng ta chủ yếu cũng buôn bán cho nữ nhân, ở trước cửa cứ treo một tấm biển ‘Khách nam đừng bước’, các nữ nhân có thể vào trong từ từ chọn hàng. Ngoài cửa thì bày cái sạp, để cho hai người lớn tuổi bán ở ngoài.”

“Ừ, ý kiến này hay, ta cũng lười phải giao tiếp với đám nam nhân này.” Lăng Nhi ngọt ngào nở nụ cười.

Ngày thứ hai trở về mặt lại đen thui, thì ra một tấm biển thì ngăn được chính nhân quân tử, lại ngăn không được du côn lưu manh. Nơi có nữ tử tụ tập ngoài thanh lâu cũng chỉ có ở đây, gặp một đám thiếu nữ yếu đuối, thì lại có một đám du côn đến gây sự.

“Muội không đến nha môn trình báo sao?” Hân Duyệt cảm thấy trước cửa huyện nha hẳn phải không có người gây chuyện chứ.

“Khỏi nhắc tới nha môn, căn bản chính là quan cướp một nhà, có ai lại chịu làm việc cho những nhân vật nhỏ như chúng ta.” Lăng Nhi cắn giận bất bình, “Thật giận ta không có võ công, bằng không.....”

Vốn nghĩ có thể lấy nhà quan làm núi dựa, nay xem ra chính mình phải tự nghĩ cách rồi.

Hân Duyệt nghiền ngẫm suy nghĩ, bỗng nhiên đầu óc lóe sáng: “Ta nghe nói Văn Hải từng dạy dỗ đám tiểu tặc trên đường, hai người các ngươi ngày nào cũng gây sự với nhau, không bằng dùng phép khích tướng để dụ ấy giúp dọn dẹp chuyện này.”

“Được, mỗi ngày hẳn chộc giận ta, lần này ta không báo thù là không được.” Lăng Nhi nắm chặt tay, con ngươi đảo vòng nghĩ biện pháp.

Lần này nhìn sắc mặt Lăng Nhi trở về Hân Duyệt cũng biết chuyện đã xong, quả nhiên nàng vui rạo rực mở miệng: “Đám côn đồ bị đánh tề ra quần, nói không dám đến nữa. Tam thiếu gia này cái gì cũng không được chỉ có võ công là không tồi!”

“Sao hà, muội bắt đầu tán thưởng Văn Hải?”

“Phi! Giang Lăng ta cuộc đời hận nhất chính là đám công tử hào hoa, sao có thể tán thưởng hắn? Về sau có cơ hội xem ta dạy dỗ hắn thế nào.” Lăng Nhi hất cằm kiêu ngạo.

“Sao muội lại lừa được đệ ấy?” Hân Duyệt rất ngạc nhiên.

“Ha ha! Ta nói: Ngươi thấy ta không vừa mắt cũng chẳng sao, chỉ là không nên tìm đám du côn lưu manh đến gây sự, ta trước kia chỉ cho ngươi là phường công tử hào hoa trời gả không chặt, nay xem ra đúng là ti bi xấu xa, cùng đám tiểu tặc đầu đường không có gì khác nhau. Hẳn quả nhiên tức giận, biện giải nói mình chưa bao giờ giao du với đám người này, vì chứng minh trong sạch, nên đã đi dọn dẹp đám người đó.” Lăng Nhi cười đến cười

run rẩy hết cả người.

Hân Duyệt vừa muốn nói gì đó, thì thấy má Ngô mở cửa, Vân Hải đi nhanh tiến vào. Hân ngồi vào bàn nhặt một hạt đậu phộng ném vào miệng: “Đại tẩu, đệ đến tranh công.”

“À? Đệ có công gì?” Biết rõ còn cố hỏi.

“Nha đầu kia không báo lại với tẩu sao?” Vân Hải dùng khước mắt liếc về phía Lăng Nhi.

“Ừ, nghe nói đệ bắt đám thủ hạ bỏ chạy.”

“Cái gì thủ hạ, đại tẩu, tẩu đừng có ý vu oan đệ được không. Đệ làm chuyện tốt, các người một chút cảm kích cũng không có, vậy đệ gọi đám du côn đó về gây sự cho coi.”

“Đệ xem, đệ muốn bọn họ đi thì đi, muốn bọn họ trở lại thì trở lại, còn nói không phải thủ hạ của đệ sao.” Hân Duyệt đưa hai tay làm ra vẻ bất đắc dĩ.

Vân Hải trừng lớn mắt, hạt đậu phộng vừa bỏ vào miệng lọt vào yết hầu, bị nghẹn ho khù khụ.

Lăng Nhi ở một bên cười ra nước mắt, Tiểu Nghiên vụng trộm che miệng thầm nghĩ đây là lần đầu tiên thấy tam thiếu gia bị sặc.

Tề Vân Đình vào cửa vừa vận nhìn thấy toàn trường hỗn loạn, vẻ mặt nghi hoặc.

Hân Duyệt thút tha đứng lên, lắc lắc thân hình đầy đà ngọt ngào tới gần hân: “Chàng đã về rồi.”

“Ừ.” Ôm lấy vai Hân Duyệt dịu dàng ngồi xuống, mình thì ngồi ở bên cạnh, Tiểu Nghiên rót trà cho đại thiếu gia và tam thiếu gia.

Vân Hải uống miếng nước miễn cưỡng nuốt được hạt đậu, tinh mắt nhìn thấy đại ca mang về một hộp điểm tâm. “Đại ca thực bất công, cứ mang đồ ăn ngon cho đại tẩu, cũng không cho đệ một phần.”

Tề Vân Đình mở hộp ra, cầm một khối bánh nhân hạt thông cho Hân Duyệt: “Đây là món mới ở Giang ký, nàng ném thử đi.”

Vân Hải không khách sao cầm lên một cái, hân đánh nửa ngày rồi còn chưa có ăn cơm.

Lăng Nhi một lòng vì Hân Duyệt suy nghĩ, sợ nàng bị một: “Tỷ tỷ trước giờ không câu nệ lễ tiết, thân mình không tiện, sao lại đứng dậy nghênh đón hân.”

Vân Hải khinh thường: “Người ta gọi cái này là ân ái người hiểu hay không? Người không có người thương không có người quản tự nhiên sẽ không hiểu được.”

Nhìn bộ dạng ‘Ta thương hại người’ của hân, Lăng Nhi tròn mắt: “Chính mình còn chưa được ăn cháo, thì đừng cười người ta uống nước lạnh.”

Vân Hải không để ý tới nàng, xoay người nhìn về phía Hân Duyệt: “Đại tẩu, đừng tưởng rằng chuyện các người làm đệ không biết, tẩu nghĩ rằng đệ ngốc như vậy bị lợi dụng còn không biết sao? Là Tề Vân Hải đệ có lòng hiệp nghĩa, mới trừ bạo an dân, thấy việc nghĩa hăng hái làm, nói thế nào cũng nên tỏ một chút lòng biết ơn chứ.” Lại cầm một khối bánh bỏ vào miệng.

Hân Duyệt chậm rãi uống ngụm trà: “Cảm ơn đệ, cho đệ tiền đệ cũng đâu có thiếu, cho đệ ăn? Đó là chiêu dụ dỗ trẻ con. Ta thấy đệ chỉ thiếu có một người vợ, nếu không cứ để Lăng Nhi lấy thân báo đáp là được.”

“Tỷ tỷ.....” Lăng Nhi mặc dù mạnh mẽ nhắc tới chuyện này vẫn bị đỏ mặt.

Vân Hải trừng lớn mắt: “Trời, trong viện của đệ tùy tiện gọi một nha đầu ra cũng mạnh hơn nàng. Thiết nghĩ Tề tam thiếu đệ đi trên đường cũng là chúng tinh phùng nguyệt, vô số cô gái xinh đẹp dùng ánh mắt truy tìm. Đại tẩu, nếu là tẩu lấy thân báo đáp đệ còn có thể xem.....” Chữ xét còn chưa nói ra, Tề Vân Đình đá một cước, cũng may Vân Hải thân thủ nhanh nhẹn, nháy mắt nhảy xa một trượng. Chỉ là thoát được vôi vàng, đụng vào ghế của Lăng Nhi, hại nàng thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Này, người không có mắt sao, không phát hiện chỗ này có người sao?”

“Người thì ta nhìn thấy, chỉ là không thấy được người.”

Đám măng cô nãi nãi không phải người, Lăng Nhi tròn mắt nhìn, đại chiến nước miếng của hai người lại bắt đầu.

“Phu quân, thật ồn ào.”

“Đúng vậy, không bằng chúng ta ra ngoài tản bộ đi.”

Nếu Vân Hải cùng người khác cãi nhau, Tề Vân Đình nhất định phải xen vào, chỉ là Lăng Nhi này, hừ hừ! Có đôi khi hân cũng muốn dạy dỗ nàng, lại cảm thấy người lớn khi dễ trẻ con thật mất thân phận. Vừa vận cứ để Vân Hải giáo huấn nàng, thuận tiện cũng có thể trút giận cho mình.

Chịu Duyệt Duyệt chỉ chiết, đó là cam tâm tình nguyện; Chịu Lăng Nhi chỉ chiết, đó là sợ Duyệt Duyệt nổi giận.

Đỡ lấy eo của Hân Duyệt đi ra ngoài, còn không quên cho Vân Hải một ánh mắt khích lệ, huynh đệ đồng tâm, Vân Hải hiểu ý tự nhiên sẽ nghe theo lời người lợi hại nhất.

Một chuyện vừa ổn, một chuyện khác lại bắt đầu.

Du côn lưu manh đi rồi, quan phủ lại đến đây, muốn làm bảo vệ, lại muốn tiền bảo kê, còn phải lo liệu rất nhiều thủ tục. Cái này Hân Duyệt là thật đau đầu, giao tiếp với quan phủ nàng không có kinh nghiệm, cứng rắn không được, mềm dẻo cũng không xong. Không quen biết người ta, lại không có nhiều tiền để hối lộ.

Lúc trước Tề Vân Đình không cho nàng phí tâm tư lo chuyện Duyệt Lăng ký, chỉ cần lo ăn uống đường thai cho tốt là được.

Nay mình lại không biết làm sao, cũng không tiện tìm hân giúp đỡ.

Com chiều ăn rất ít, kỳ thật nàng vốn không muốn để Tề Vân Đình nhìn ra, nhưng trong đầu cứ toàn nghĩ đủ loại biện pháp, tự nhiên sẽ ngấy người, lúc hân dứt canh gà ác thì cần thìa, lúc ăn com thì xem bị hóc xương cá.

Tề Vân Đình cẩn thận giúp nàng gỡ xương cá: “Duyệt Duyệt, bây giờ biết khó khăn rồi phải không, không bằng đừng làm nữa, nhìn nàng mỗi ngày lo lắng trầm tư, tội gì đâu.”

“Ta có thể làm tốt, chàng đừng xem thường người ta.” Tính tình quật cường lại tái phát.

“Ta nào có xem thường nàng, Duyệt Duyệt nhà ta vừa thông minh vừa giỏi giang, không bằng cứ chờ sinh con xong, nàng đẻ ta giúp nàng nha?”

“Đến lúc đó chàng sẽ nói chờ con lớn rồi nói sau, hừ! Còn không phải lấy nữ nhân làm công cụ nối dõi tông đường?” Hân Duyệt đơn giản nhào người lên bàn, nhìn canh bát ngấy người.

Tề Vân Đình cười nói: “Ta đảm bảo sẽ không lừa gạt nàng, nghe lời được không?”

“Không được, chuyện này nếu ta đã làm, sẽ làm tốt, quyết không thể bỏ dở nửa chừng. Ngày mai ta đi gặp bọn họ, thật không rõ mở cái cửa hàng nhỏ sao lại phiền phức như vậy, chẳng lẽ cửa hàng bánh nướng, bán đậu phộng cũng nhiều thủ tục như vậy?”

Bất đắc dĩ..... Vốn đồng ý cho nàng làm, là muốn chờ nàng đi vào đường cùng sẽ bỏ cuộc, không nghĩ nàng kiên cường như vậy. Tề Vân Đình yên lặng nhìn cô gái bé nhỏ của mình, cuộc sống nhưng lựa không làm nàng thỏa mãn, nàng muốn thực hiện lý tưởng của mình, tuy rằng lý tưởng kia còn rất mơ hồ, lại nguyện lòng cố gắng vất vả trả giá vì sự nghiệp của mình, điểm này rất giống với hân.

Nhìn nhìn, trong mắt đã có vài phần tán thưởng.

“Hỏi chàng đó.” Hân Duyệt vỗ vỗ cánh tay hân.

“À? Ha ha, bán bánh nướng tất nhiên không cần làm nhiều thủ tục, bởi vì bọn họ chỉ thu lợi chút bạc nhỏ, có ép cũng chẳng còn miếng mỡ nào. Chỉ là đối tượng bán hàng của nàng, có rất nhiều thiên kim tiểu thư hay phu nhân nhà giàu, mọi người tự nhiên cho rằng nàng buôn bán lời rất nhiều tiền, lại nói nàng trả lương công nhân rất nhiều tiền, nói nàng kiếm ít tiền ai tin đâu.” Tề Vân Đình tất nhiên am hiểu huyền cơ bên trong.

“Nhưng mà thật sự ta không kiếm được nhiều tiền, tiền bạc xoay chuyển, buôn bán có lời thì lấy tiền mua nguyên vật liệu. Còn vài công nhân, nhà Vương đại mã con trai con dâu không hiểu thuận, bà phải dựa vào tiền công để bốc thuốc; Lí tẩu có ba đứa con đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn không đủ no sao được; Mẩu thân Tam Nha bị bệnh, nếu không tranh thủ chữa trị sẽ thành cô nhi giống như Lăng Nhi. Chàng nói coi, ta không cho bọn họ nhiều tiền mà được sao.” Hân Duyệt rất buồn bực, nàng trả tiền lương theo sản phẩm làm được trong ngày, vì chăm lo cuộc sống của mọi người.

“Nào, ăn một chút, để lâu nguội hết rồi.” Tề Vân Đình không chịu được nàng không ăn com.

Hân Duyệt vô tình đứng dậy, rồi bàn đến mép giường ngồi: “Chàng nói ta đi tìm Huyện lệnh phu nhân được không? Nữ nhân có thể sẽ mềm lòng hơn.”

“Nàng tìm mẹ của Huyện lệnh cũng vô dụng, loại chuyện này này diêm vương để chọc tiểu quỷ khó chơi, công khai thu thuế chỉ có vài ngành, nhưng mà còn thu rất nhiều thứ thuế nữa.”

Hân Duyệt vô lực ngã lên giường, Tề Vân Đình ngồi vào bên giường nắm tay nàng, thuyết phục lần cuối: “Duyệt Duyệt, nghe lời ta, ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thai, muốn ăn cái gì ta mua cho nàng, đừng quan tâm phí công như vậy.” Không biết vì cái gì, lần này lại có chút hi vọng nàng sẽ cự tuyệt.

Hân Duyệt bỏ tay hân ra, tức giận nói: “Hừ! Ta thích. Chàng cứ chờ, sớm muộn ta cũng sẽ dẹp yên chuyện này.”

Hân yên lặng nở nụ cười, thật sự giống với năm xưa khi ta gặp khó khăn

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Sum họp một nhà

Lăng Nhi vừa tiến chân một đại thần khó chiều, tựa vào khung cửa liếc mắt xem thường. Trước giờ chỉ biết trong nha môn có một lão gia, một sư gia và một đám nha dịch, nay mới biết được lại còn có nhiều ngành như vậy. Ban kiểm chứng, thanh tra vệ sinh, thanh tra an toàn, thanh tra thuế điều..... Nhất là ngành thuế còn chia lương thực công và lương thực địa phương, thuế đầu người, quản lý thuế. Hơn nữa những người đó gần đây lại nói cái này không hợp quy củ, cái kia không hợp quy củ, phạt tiền mấy trăm lượng bạc vân vân.

Ai nha, càng nghĩ đầu càng muốn phình to gấp đôi. (ý nói là đau đầu)

Tề Vân Đình lạnh lùng đem một tá văn thư đưa tới trước mặt Lăng Nhi.

Ôi mẹ ơi, may mắn ông ngoại ta là một tú tài, mẹ ta có điểm phúc lớn có thể học chữ, ta được thom lây nên nhận biết được vài chữ.

Nhưng thứ này là khế miễn thuế, giấy phép kinh doanh hiệu buôn, còn có một tờ kiểm tra tư cách do chính Huyện thái gia tự mình ký. Không phải ta hoa mắt chứ, cái ấn son đỏ chót của Huyện thái gia đập vào mắt, mỗi một trang mở đầu đều viết “Đã phê chuẩn Duyệt Lăng ký”.

Lăng Nhi cả kinh tròn mắt há hốc mồm, nàng không phải chưa từng hỏi thăm phải làm những giấy tờ này, nhưng mà kinh phí làm thủ tục giấy tờ này nằm ngoài khả năng của nàng, nghe nói còn phải mời ăn cơm gì nữa đó.

Hơn nửa ngày mới hồi hồn lại, kinh ngạc hỏi: “Không phải người phản đối tỷ tỷ làm những thứ này sao, sao lại.....”

“Đừng nói nàng biết là ta làm.” Như cũ vẫn là vẻ mặt núi băng ngàn năm.

Lăng Nhi rất buồn bực nam nhân này ở bên ngoài luôn là vẻ lạnh lùng nghiêm túc, nhưng trước mặt tỷ tỷ thì tỏ vẻ cột nhũ da mặt dày như vậy.

“Vì sao? Làm chuyện tốt không cần lưu danh?”

“Nếu đề nàng biết mọi chuyện dễ dàng, sau này càng không chịu ngồi yên.” Bất đắc dĩ lộ ra vẻ mặt rối rắm.

“Vậy vì sao người còn muốn giúp đỡ?” Lăng Nhi càng kỳ quái.

“Ta không muốn nhìn nàng đói chết.”

Hắc hắc, Lăng Nhi cười thâm, thì ra là tỷ tỷ ăn không ngon, hán đau lòng.

Tề Vân Đình nhìn lướt qua bày trí trong phòng, mặt không chút thay đổi nói ra vài ý kiến sau đó xoay người rời đi.

Lăng Nhi ở lại chỗ cũ trước mắt sáng ngời, vấn đề làm khó mình vài ngày sau khi được hán nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng bằng quơ giải quyết. Gần đây khách hàng ngày càng nhiều, gian phòng này có vẻ có chút hẹp, nhờ có hán chỉ điểm một chút như vậy, bỗng nhiên phát hiện không gian có thể lợi dụng trong phòng còn rất nhiều.

Quả nhiên, bản lĩnh kinh thương nhiều năm của người ta không phải là hư danh.

Nhìn bóng dáng anh tuấn của Tề Vân Đình đi xa, trong lòng Lăng Nhi ngũ vị tạp trần. Trước giờ nàng đều nghĩ bọn công tử nhà giàu chẳng có ai tốt cả, một bên sống phóng túng, còn không chịu buông tha những nữ tử nhà nghèo giống như nàng.

Nhưng mà hán lại không giống vậy, không thể nghĩ ngờ, nam nhân trước mắt này rất vĩ đại, hán không có ăn chơi trác táng kiêu căng, lại cơ trí, nội liêm, có dũng có mưu. Tỷ tỷ gả cho hán là hạnh phúc, nhưng mà nam nhân như vậy trên đời còn được mấy người?

Năm mới đến càng gần, trên mặt mọi người đều lộ vẻ vui sướng.

Vào một ngày tuyết rơi lất phất, có hai vị bằng hữu xuất hiện. Lúc Tề Vân Đình mang theo Quách Hường và Quách Diệp đến gặp Hân Duyệt, nàng kinh ngạc không thể tin vào mắt mình.

Thì ra, Quách đại nương tuy là cự tuyệt lời cầu hôn của ác bá thành nam Vương Nhị, nhưng gã chưa từ bỏ ý đồ. Tìm cách làm khó dễ, Quách Hường giận quá đánh đuổi bọn gia đình đến gây sự, bởi vậy nên bị bắt lên quan, bị giam một tháng trong nhà lao. Vương gia ở Đức Châu lấy thúng úp voi, hắc bạch lưỡng đạo đều ăn sạch, không ai dám chọc. Sau khi Quách Hường được thả ra, không nuốt được con giận này, tưởng thừa dịp ban đêm ẩn vào Vương gia dạy dỗ gã, nhưng Quách đại nương chết sống cũng không muốn hán đi mạo hiểm.

Cuối cùng, cả nhà họ nửa vì lẫn trốn nửa vì không còn gì lý luận tiếc đã đến Uyển Châu nương nhờ nhà cậu.

Nghe xong bọn họ tự thuật, Hân Duyệt nhớ tới điển cố Hoàng Thế Nhân và Dương Bạch Lao*, lấy Hi Nhi gán nợ chỉ là lấy cớ mà thôi, thật ra là cô gái nhà nghèo bị áp bức không thể chạy thoát. (*Đây là một vở ca kịch được sáng tác dưới thời Mao Trạch Đông về một vị địa chủ cho vay nặng lãi bức ép tá điền phải gán con gái trả nợ. Mọi chi tiết xin liên hệ Google)

Nàng cầm tay Tiểu Diệp, cười nói: “Tiểu Diệp đừng sợ, tên khốn kiếp kia không dám đuổi tới nơi này đâu, nay muội đã đến rồi chúng ta không phải có thể mỗi ngày cùng một chỗ sao, ta vẫn rất nhớ muội đó.” Lại quay đầu nói với Quách Hường: “Đúng rồi, Quách đại ca, cô đầu luận võ kén rể của huynh đâu?”

Quách Hường lộ vẻ xấu hổ: “Đừng nói nữa, tại hạ vô năng, phụ thân của nàng sau đó không biết vì sao lại đem nàng gả cho người khác, ta không còn gặp lại nàng nữa.”

Tề Vân Đình thành khẩn nói: “Ta có mấy câu vẫn giấu trong lòng, nay cứ việc nói thẳng đi. Lúc trước Quách huynh mặc dù đánh thắng lời dài, nhưng tại hạ không xem trọng. Viên ngoại kia nhìn đã biết người hám lợi, nếu thật có lòng gả con gái, lúc ấy đã định rồi, cần gì hỏi nhà của huynh, danh tính, bảo huynh về nhà chờ đợi. Ta thấy lão chính là nhìn huynh ăn mặc bình thường, nên muốn tìm hiểu chút tình huống ở nhà huynh thôi.”

Quách Hường đỏ mặt: “Ta cũng nghĩ có thể là nguyên nhân này, đáng tiếc ta nam nhi thân cao bấy thước lại vô dụng như vậy.”

Nhìn hần cúi đầu về mặt rồi rầm, Tề Vân Đình nhẹ nhàng cười: “Quách huynh không cần khó xử, kỳ thật ta đã sớm nghĩ tới các người có khả năng sẽ đến Uyển Châu, bởi vì từng nghe huynh từng nhắc tới nơi đây là quê ngoại, nay còn có hai cậu ở đây. Ta đã nghĩ được một cách thay huynh, Quách huynh một thân võ nghệ, không bằng mở võ quán thu đồ đệ, cũng có thể nhân tiện làm chút việc áp tiêu. Nay, thời thế ngày càng loạn, mọi người đều muốn tập võ phòng thân, buôn bán cũng cần phải có người hộ tống hàng hóa. Con cháu nhà giàu học võ, huynh có thể thu học phí nhiều chút, còn những đứa nhỏ nhà nghèo muốn học, huynh có thể cho bọn họ làm chút chuyện bảo tiêu, như vậy vừa có thể thỏa mãn nguyện vọng luyện võ của họ, còn có thể kiếm được bạc. Mà huynh cũng có thể hưởng tiền chênh lệch, nhất cử lưỡng tiện.”

Hân Duyệt ánh mắt sùng bái nhìn qua: “Phu quân, chàng thật lợi hại.” Quả thực là có bản lĩnh, ngay cả như vậy cũng nghĩ ra được.

Tề Vân Đình cho nàng một ánh mắt “Gã đúng người rồi đó”, tự mình kiêu ngạo một phen.

Sau này Hân Duyệt sống lâu ở cổ đại mới biết được, hần dự đoán như vậy cũng vì quan sát thực tế xã hội thôi, cũng không khó làm được.

Quách Hường về mặt kinh hi: “Không nghĩ tới..... Tề huynh,” Giây lát lại âm thầm xuống: “Làm sao ta có thể gây dựng sự nghiệp lớn như vậy.”

Tề Vân Đình sang sảng cười: “Quách huynh không cần khó xử, chờ qua năm, ta tự nhiên có thể giúp huynh làm được việc này.”

Quách Hường tự nhiên vô cùng cảm kích: “Đại ân của Tề huynh, tại hạ chết muôn lần khó báo.”

Vì thế, Hân Duyệt chuẩn bị bao lớn, bao nhỏ đệm chăn, quần áo cùng một ít bạc vụn đi thăm Quách đại nương. Mẹ của Quách Hường đối với bọn họ đến cũng không có mấy hảo cảm, nay thấy bọn họ có giao tình với Tề gia, tự nhiên nhìn với cặp mắt khác xưa, đối xử khác hẳn.

Lại an bài Tiểu Diệp đến Duyệt Lăng ký phụ việc, nàng cùng Lăng Nhi vừa gặp đã quen, chỉ vì hai người có cùng cảnh ngộ nên nói chuyện càng hợp hơn.

Sắp tới lễ mừng năm mới, Hân Duyệt vốn định cho công nhân nghỉ sớm một chút để bọn họ chuẩn bị đồ Tết, ai ngờ người nghèo sợ lễ mừng năm mới, chỉ nghĩ làm sao kiếm thêm tiền, vì thế kéo dài tới hai tám tháng chạp mới không kinh doanh nữa. Lăng Nhi lại nói muốn ở lại nhà chủ cho thuê ăn lễ mừng năm mới, Hân Duyệt mới nhớ tới bọn họ đã xem nàng làm con gái nuôi.

Một vài chiếc xe ngựa chở đồ Tết đến, có cửa hàng đưa tới đồ trang sức, cũng có chỗ đưa tới đặc sản núi rừng. Được chú ý nhất vẫn là bên trang viên gần núi đưa tới những chế phẩm bằng da lông thú. Tề gia là đại tài chủ thì đương nhiên cũng sẽ là đại địa chủ, ruộng tốt ngàn khoảnh, tá điền rất đông (đây là đồ chúc tết của những cửa hàng chi nhánh hoặc của tá điền ở các trang viên gởi cho Tề gia)

Hân Duyệt vừa vào cửa đã bị một tấm da hồ ly trắng hấp dẫn, màu trắng tinh khiết, không có một sợi lông tạp nào.

Nàng vươn tay ra, lại bị người ta lấy trước.

“Lão gia ông xem, tấm da tuyết hồ này vừa nhẹ vừa mềm, nhất định rất ấm áp, không bằng làm cho ông một cái bao gối đầu nha.” Nhị di nương cười dịu dàng đưa tới bên tay lão gia, lại kề gần tai ông thì thầm vài câu.

Lão gia ha ha cười có hơi hơi ho khan, gạt đầu tán thưởng.

Lão phu nhân liếc liếc mắt một cái, hình như không vừa mắt bộ dạng quyền rũ của Nhị di nương, trên mặt rét lạnh vài phần.

Hân Duyệt nháy mắt mấy cái, thầm nghĩ người già nhưng tay không già, tốc độ này.....

Tề Vân Đình tất nhiên nhìn thấy vẻ cô đơn của nàng, thì thầm bên tai nàng: “Qua vài ngày nữa, ta sẽ tìm cho nàng cái tốt nhất đến.”

“Hiếu kính người già là đúng, ta vốn cũng không phải thực sự thích, chỉ là cảm thấy kích thước kia làm áo da cho đứa nhỏ có vẻ thích hợp.”

Tề Vân Đình dẫn nàng xem những thứ khác: “Nương tử nhà ta càng ngày càng độ lượng, yên tâm đi, vì phu nói được thì làm được.”

Hân Duyệt trong núi đồ kia chọn ra được một chuỗi ngọc xạ hương màu hồng, tinh xảo khéo léo. “Lễ mừng năm mới, ta cũng phải tặng quà cho Thái Hà, Thái Diệp chứ.”

Tề Vân Đình cười thầm, người mà hiền lương thì thật phải nhìn bằng con mắt khác. Vì thế giúp nàng một cây bút lông sói tinh xảo, một cái nghiền mực

Đoan Khê, bởi vì có khi thấy nàng cũng sẽ viết vài thứ.

Một đôi khóa trường mệnh bằng bạc làm cho mắt Hân Duyệt sáng ngời, từng cái đều có treo sáu cái chuông nhỏ, một mặt là Trường mệnh bách tuế, một mặt là Phú quý như ý, còn có chạm khắc họa tiết tường vân.

“Chàng xem, hay là cho Thu Sương một cái, chúng ta một cái.” Nàng lắc lắc trước mặt Tề Văn Đình, những chiếc chuông nhỏ phát ra âm thanh trong trẻo dễ nghe.

Hân cười nói: “Sau khi đứa nhỏ sinh ra, những thứ này sẽ có rất nhiều, người ta không có hiếm lạ đâu.”

“Nhưng mà ta thích, ta phải có một cái.” Hân Duyệt vui vẻ mang đồ về phòng, dùng thời gian hai ngày làm ra hai đôi hoa tai, một đôi khắc chữ “Hà”, một đôi khắc chữ “Diệp”.

Đêm trừ tịch nàng đem hai món quà nhỏ và tiền lì xì cho Thái Hà, Thái Diệp, hai tiểu cô nương cười toe toét. Vân Hải lùi lại đây, nhất quyết đòi tiền mừng tuổi, Hân Duyệt xòe bàn tay: “Đệ đã lớn như vậy, nếu không tặng đệ một nàng dâu được không?”

“Không được, đại tẩu bắt công, sao lại chuẩn bị cho tui nó, mà không chuẩn bị cho đệ.” Vân Hải nhất quyết không tha.

“Vậy làm sao bây giờ, nếu không chờ đệ có con ta sẽ cho tiền mừng tuổi nhiều hơn.”

“Oa, đại tẩu thật biết tính toán, chờ con đệ ra đời có khi là chuyện vài năm sau, con nhà tẩu thì qua năm đã sinh rồi, đây không phải nói sang năm đệ phải cho nó nhiều tiền mừng tuổi hơn sao.”

Mọi người cười ha ha, ngay cả lão phu nhân bình thường nghiêm khắc cũng nở nụ cười. Nhị di nương nói: “Lão gia thật có phúc, sang năm còn có cháu nội ôm đầu gối, còn không chỉ một đứa.”

Tề lão gia cảm thấy mỹ mãn cười: “Ha ha, Văn Đình cùng Văn Thụ đều có hậu, ta cũng an tâm. Sang năm định thân cho Vân Hải rồi, nhà chúng ta ngày càng náo nhiệt.”

Hân Duyệt theo nguyên tắc càng nói nhiều càng sai, có thể không nói thì sẽ ngâm miệng luôn. Bởi vì hôm nay từng hỏi má Ngô, lễ mừng năm mới này quy củ đúng thật là nhiều, mình vẫn là không nên làm phật lòng ai.

Vân Hải mang theo người ra ngoài đốt pháo, năm mới trên mặt mỗi người tràn đầy không khí vui mừng.

Hai bên cửa lớn dán hai câu đối “Canh độc truyền gia hảo vận liên, tiếp báo tân tấu quốc sự hưng” câu đối; Hoành phi “Phổ thiên đồng khánh”, là Tề lão gia tự tay viết. Vào cửa thấy trên tường dán “Sĩ đầu kiến hĩ”; Trên cửa tiền thính dán “Quốc thái dân an, nhân thọ niên phong”; Trung đường của nhà chính dán “Phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ bi Nam Sơn bất lão tùng”.

Tề Văn Đình viết một bộ câu đối dán trước cửa Noãn Ngọc đình “Lăng nguyệt khánh trường viên quang chiếu đình tiền liên ý thụ; Khanh vân hà xán lạn thụ phù tâm thượng tịnh đế liên”, hoành phi “Cử án tề mĩ”. Văn Thụ xem xong tán thưởng không thôi, bởi vì ở bọn họ cho rằng đại tẩu là họ Mai, cũng không biết vốn là họ Hồ.

Lúc tế tổ, Hân Duyệt đối với xưng hô “Tề mai thị” này hơn nửa ngày mới phản ứng lại, Ặc! Thì ra đây chính là tên của mình.

Mừng một tuy ai cũng tươi cười, nhưng cũng người người cẩn thận, sợ nói sai gì đó.

Hân Duyệt hỏi thăm qua, trong ngày này, không thể nói những chữ điềm xấu như “Phá”, “Tử”, “Bệnh”, “Thua”, “Bại”; Không được ăn cháo, nếu không này một năm ra ngoài sẽ bị mắc mưa, cháo còn đại biểu cho nghèo khổ, ăn cháo cả đời người sẽ gặp cảnh khốn cùng! Nghiêm cấm vậy, quét, đổ rác rưởi, giặt quần áo, như vậy sẽ giữ sạch phúc khí trong nhà, nữ nhân trong nhà cũng không cần làm việc quá chăm chỉ! Còn phải cố gắng không động dao kéo kim chỉ, không thể làm trái, nếu không sẽ cắt mất tài lộc hoặc mang tới điềm xấu.

Vì thế nàng gặp ai cũng nói: “Năm mới tốt lành.”

Trong phủ người có nhà thì cho về nhà ăn Tết, không có nhà để về thì ở lại ăn lễ mừng năm mới.

Nếu này cũng không làm cho làm, kia cũng không làm cho làm, ta ngồi yên trên ghế chắc là sẽ không làm gì sai rồi. Cố tình lại có người làm sai, tiểu nha đầu bụng trà vốn là nha đầu làm việc nặng, chưa từng hầu hạ chủ tử, trong lòng lo lắng nên làm rơi vỡ chén trà.

Tề phu nhân cả mặt biến trắng, Hân Duyệt thấy tiểu nha đầu kia sợ tới mức co ro thành một cục, liền giải vây nói: “Đều nói tuổi tuổi bình an, tân niên như ý, nói vậy ông trời phù hộ Tề gia, là dấu hiệu tốt mà.”

Tề Văn Đình cũng giúp đỡ hoà giải, kỳ thật những thứ này đều là vô nghĩa, chẳng qua tìm cớ chu toàn thôi, làm an lòng mọi người một chút.

Mùng hai, Văn Thụ và Thu Sương về nhà mẹ đẻ, Hân Duyệt tất nhiên không có khả năng chạy tới U châu, liền ở bên cạnh Tề Văn Đình mặc sức tưởng tượng cuộc sống tốt đẹp sau khi sinh bé con.

Đối với Hân Duyệt mà nói qua năm mới thật mệt mỏi, các loại nghi thức và hoạt động, không tham gia không được, tham gia lại sợ làm lỗi.

Ai! Đây là nỗi khổ khi dung nhập gia đình cổ đại, một chữ: Buồn bực!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Duyệt Duyệt lần này thật tâm muốn dung nhập cùng gia đình kia, nhường nhịn, chân thành, nhưng chờ đợi nàng sẽ là điều gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Lại gặp mưu sát

Đối với thương gia mà nói, mừng năm là ngày lành. Tề Văn Đình dậy sớm, chuẩn bị tế bái thần tài.

Bọn hạ nhân vội vàng vẩy nước quét nhà đình viện, quét dọn rác bẩn của mấy ngày nay đi, cái này gọi là tiền xui xẻo.

Hân Duyệt không tính khai trương Duyệt Lăng ký sớm như vậy, một năm vất vả nên để mọi người nghỉ ngơi nhiều hơn đi, mừng tám tháng giêng không phải cũng là ngày lành sao.

Bên ngoài vang lên tiếng pháo ộp trời, là cửa hàng Tề gia mở cửa buôn bán. Có vẻ đã thành lệ quen, chờ cửa hàng lớn ở Tề gia đốt pháo, tế thần tài, thì những cửa hàng nhà khác mới lục tục khai trương.

Hôm nay mừng tám, Hân Duyệt đến trước cửa Duyệt Lăng ký, sai người giăng đèn kết hoa, trang trí lụa hồng vải đỏ, treo hai cái hoa lụa trước cửa, trên tường thì treo những cái kết Trung Quốc. ok, vui sướng.

Ai nói khai trương nhất định phải đốt pháo.

Tháng giêng cũng không có bao nhiêu khách hàng tới cửa, Hân Duyệt khuyên mọi người không nên gấp gáp, nên tranh thủ làm nhiều hàng hơn mới phải. Quách Diệp và ca ca học được một ít võ công, khỏe mắt đuôi mày đều mang theo anh khí, tính tình cũng không mạnh mẽ giống như Lăng Nhi, ngược lại cẩn thận chu toàn, kể từ đó, hai người bù trừ cho nhau, sự nghiệp phát triển càng thêm thuận lợi.

Tiết nguyên tiêu vốn là hoạt động của cả nhà, không chỉ bởi vì có ngắm hoa đăng, nơi này còn có tập tục buổi tối đi bách bệnh nữa. Thu Sương bụng lớn không muốn ra ngoài, nên ở lại nhà không tham gia náo nhiệt. Tề Văn Đình cũng muốn để Hân Duyệt ở lại trong nhà, trên đường chặt chẽ sợ va chạm vào nàng.

“Đây chính là tiết nguyên tiêu đầu tiên của người ta từ khi tới đây mà.” Hân Duyệt ủy khuất nhất bĩu môi, hần liền đầu hàng vô điều kiện.

Che chờ vợ yêu đi tới chỗ ít đèn người thưa thớt, bên kia cầu là hội hoa đăng náo nhiệt, các loại hoa đăng đủ màu sắc và đủ thứ đồ chơi, đồ ăn vặt chiếm đầy một dãy phố, nhìn đâu cũng thấy đầu người, rộn ràng nhộn nhạo.

Hân Duyệt kiễng chân nhìn sạp hàng nhà mình, một dãy đồ tươi chói mắt đã ít đi rất nhiều, tương đương với trên tay của mọi người lại nhiều thêm chút gì đó đó.

“Văn Đình chàng xem, việc làm ăn của chúng ta tốt lắm đó.” Hắt mặt tràn đầy kiêu ngạo.

Cúi đầu nhìn nàng, mang theo mỉm cười thân nhiên, trong mắt hần việc buôn bán nhỏ này chỉ là đồ chơi. “Nàng vui là được rồi.”

“Trước kia ta thật sự không biết làm có chút việc lại khó đến vậy.”

“Không phải nàng làm tốt lắm sao.” Khen ngợi nàng một chút, hần là sẽ vui lắm.

Quả nhiên, người nào đó hai mắt sáng rỡ, quên hết tất cả: “Thật sao? Chàng cũng biết ta làm tốt? Hi hi! Chàng không biết đâu, lúc vừa bắt đầu có biết bao nhiêu chuyện linh tinh làm ta sầu phát bệnh. Có một lần vậy mà đau bụng chảy máu, ta sợ quá chạy đi gặp đại phu, cũng may ông ta nói không sao rồi kê cho mấy thang thuốc dưỡng thai, sau đó thì tốt rồi.....”

Mẹ ơi, cứu con.

Người thật sự không thể bừa bậy, chỉ một chút nói năng bừa bãi sẽ gây hậu quả không thể chịu nổi.

Sắc mặt hần từ xanh chuyển lam, từ lam biến thành đen, mày kiếm nhướng lên, mắt chiếu ra tia sắc lạnh, mấy ngón tay rung động, rõ ràng là đang nén xúc động muốn bóp cổ nàng.

Tự làm bậy không thể sống nhà, Hân Duyệt vụng trộm liếc hần một cái, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Về nhà.” Hần xoay người ôm lấy nàng, nổi giận dùng dùng trở về nhà, đập nát gạch xanh lát đường.

“Cái đó..... Đại phu nói, không thể bị dọa sợ.”

“.....”

Đương nhiên hần vô cùng tức giận, cái loại không nói lời nào chỉ dùng ánh mắt cũng có thể làm người ta lạnh chết, Hân Duyệt chui rút vào lòng hần, né tránh ánh mắt thiên đao vạn quả kia.

Lúc vào cửa, một cước đạp xuống, tấm ván cửa đáng thương lung lay sắp đổ.

Đại phu đến, xem mạch xong chỉ nói tốt lắm, không có việc gì.

Tề Vân Đình trừng mắt: “Ông xác định?”

Đại phu hơi run run: “Hần là không có việc gì, nhưng mà mạch của thiếu nữ lại có hơi khác so với người thường.”

“Cái gì gọi là, cái gì gọi là hơi khác.” Một tiếng quát lớn làm đại phu sợ tới muốn ngừng thở.

“Tiểu nhân vô năng, nghe nói Lưu thần y ở kinh thành chuyên bắt hỉ mạch, đại thiếu gia có thể mời ông ta đến xem.”

Lăng Nhi và Quách Diệp vô cùng vui sướng chạy đến báo thành quả: “Tỷ tỷ, tỷ dự đoán thật chính xác, hàng của chúng ta bị giành mua đến không còn luôn. Ngày mai lại phải đi chọn vật liệu, cùng đi đi, mắt thẩm mỹ của tỷ là tốt nhất.”

Hân Duyệt nằm nghiêng trên tháp, đắp chăn ấm dệt từ lông cừu và thỏ, cho một ánh mắt xem thường, cười khở: “Ta bị giam lỏng rồi.”

Tề Vân Đình bung một chén thuốc dưỡng thai tiến vào, đưa đến trước mặt nàng.

“Ta không muốn.....”

“Uống.” Giọng điệu không cần nghi ngờ.

Ừ rồi sao, bụng bắt lên uống một hơi cạn sạch. Bị ghen ho đến run rẩy, Tề Vân Đình thành thực lau thuốc dính trên miệng nàng, trong mắt đều là bất đắc dĩ.

Hai tiểu cô nương che miệng cười trộm, ánh mắt của Tề Vân Đình uy nghiêm đảo qua: “Sau này các ngươi có chuyện gì tìm ta nói, không được kinh động Duyệt Duyệt.”

Hân Duyệt túm túm tay áo của hần: Quyền được biết mọi chuyện cũng muốn cướp đoạt?

Hần trừng mắt lại: Nàng còn dám đặt điều kiện?

Móng vuốt nhỏ yên lặng rút trở về, chờ thêm hai ngày hần hết giận rồi lại cò kè mặc cả sau.

Lăng Nhi khó hiểu: “Dưới trướng của ngươi nhiều cửa hàng như vậy, không phải ngay cả cửa hàng nhỏ của chúng ta cũng muốn nuốt chứ.”

Tề Vân Đình gắng nuốt một hơi, vỗ vỗ ngực: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ để ý? Ta động não một chút là thu vào vạn lượng, các ngươi một tháng kiếm được bao nhiêu. Hỡi nàng.”

Ngươi ta tức giận quay mặt đi, Hân Duyệt đành phải kiên trì nói rõ mọi chuyện, cuối cùng lại bỏ thêm một câu: “Thật ra bây giờ đã không sao rồi.”

“Đại tẩu vẫn nên tỉnh dưỡng cho tốt, như vậy rất nguy hiểm” Quách Diệp thực lo lắng.

Lăng Nhi vẻ mặt rối rắm, hận chính mình không có bản lĩnh, gặp khó khăn đều phải dựa vào tỷ tỷ giải quyết, hại nàng suy nghĩ quá nhiều ảnh hưởng thân thể. May mắn, phiền toái lớn kia có Tề Vân Đình giúp đỡ giải quyết, bằng không.....

“Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta tất cả đã ổn thỏa, tỷ cũng nên ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe thôi, có chuyện gì chúng ta tìm..... Tìm đại thiếu gia nhờ giúp đỡ là được.”

“Lăng Nhi, chúng ta là tỷ muội trong hoạn nạn, muội cứ gọi ta tỷ tỷ, sao lại gọi hần là thiếu gia được chứ? Như vậy sẽ không là người một nhà sao, cứ gọi tỷ phu đi, nha?” Nàng lắc lắc cánh tay Tề Vân Đình, rồi nhìn Lăng Nhi.

“Tùy tiện.”

“Thái độ của chàng là sao?”

“Được, Duyệt Duyệt nói được là được.”

Này còn tạm chấp nhận được.

Lăng Nhi nhìn đôi mắt sáng ngời của Hán Duyệt, ngượng ngùng gật gật đầu, có thể có một tỷ phu như vậy cũng có chút tự hào.

Đêm dài yên tĩnh, Hán Duyệt tựa vào trên người hán nịnh bợ lấy lòng: “Kỳ thật thân thể ta đã tốt rồi, đương nhiên, chủ yếu là công lao của phu quân, mỗi ngày ba bữa chàng đều tỉ mỉ an bài. Chàng xem, cái bụng sáu tháng của ta cùng với Thu Sương tám tháng không hơn nhau mấy, hơn nữa một tháng gần đây lại to thêm rồi. Lúc ở Dương Châu làm sao cũng không lớn, có điều má Ngô nói là sau năm tháng thì sẽ lớn rất nhanh.”

Tề Văn Đình lấy tay nhẹ nhàng tiến vào trong áo lót của nàng, vừa vận bị đá một cước, tâm tình kích động: “Duyệt Duyệt, nó đá tay của ta, gần đây hình như động hơi nhiều. Ồi chao? Làm sao mà bên trái động, bên phải cũng động này, có thể có vấn đề gì không?”

“Ta cũng không có kinh nghiệm, có khi ta cảm thấy đầu ở trên, chân ở dưới, nhưng một chốc là lại thay đổi, ai, mặc kệ nó, dù sao sinh ra sẽ biết thôi.”

Tính trẻ con của Tề Văn Đình nổi lên, nằm úp sấp trên bụng của nàng cẩn thận nghe: “Nàng nói nó có biết gọi cha hay không?”

“Hừ! Muốn gọi cũng phải gọi ta trước.”

Ba ngày sau, Lưu thần y trong kinh thành được mời đến, sau khi bắt mạch lộ ra sắc mặt vui mừng: “Chúc mừng a, mẫu tử an khang, là song sinh, long phượng thai.”

“Thật sự.”

Gật đầu.

“Ông chắc chắn?”

Lại gật đầu.

“Ông thật sự chắc chắn?”

Phất tay áo đi ra ngoài luôn.

Tề Văn Đình kích động nói năng lộn xộn: “Sau này con cưng ra đời, nhất định mời Lưu thần y đến uống ly rượu mừng, đáp tạ bằng trọng kim (nhiều tiền). Ha ha, Văn Hải, thay ta tiễn khách quý.” Hán ba bước cũng còn hai bước trở lại trong phòng, nắm tay Hán Duyệt: “Duyệt Duyệt, ôi, nàng thật lợi hại, ha ha!” Bọn họ trước đây đã thảo luận vấn đề sinh trai hay gái, nhưng bây giờ tốt rồi, trai gái đầy đủ cả.

Hán Duyệt cố kiềm ý cười: “Là do chàng gieo giống lợi hại, bây giờ tin ta không sao rồi chứ.”

“Tin, tin, nhưng sau này cũng phải cẩn thận hơn.” Khuôn mặt tuần tú của Tề Văn Đình cười đến giống như một bông cúc đại đóa.

Tề phu nhân mang theo năm sáu nha hoàn bà tử vào nhà, đây là lần đầu tiên bà tới nơi này thăm Hán Duyệt, thấy bộ dạng ngốc nghếch của con mình không khỏi mỉm cười: “Tiểu tử ngốc, lúc trước ta sinh Văn Hải và Thái Văn cũng không thấy cha con vui vẻ bao nhiêu, thực không có tiền đồ.”

“Đây không phải do con lần đầu tiên làm cha sao.” Tề Văn Đình như cũ vẫn là cười không khép miệng.

Tề phu nhân yêu thương nhìn con dâu, dặn dò muốn ăn cái gì cứ việc nói, thiếu cái gì nói má Ngô tới báo. Từ ngày mai, sẽ phái người tới làm quần áo, đệm chăn cho bọn nhỏ.

Hán Duyệt đối với loại đãi ngộ mẹ quý nhờ con này có chút thụ sủng nhược kinh, chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

Chuyện ta mang thai cũng không phải ngày một ngày hai, sao hôm nay lại làm hoành tráng thế này? Ấc, bởi vì đại phu nói long phượng thai sao, kỳ thật lão phu nhân nhìn trúng nhất định là cháu trai kia rồi.

Hai mươi lăm tháng giêng là ngày Tề gia đến chùa Phổ Tế lạy Phật, mỗi năm đến ngày này nhất định nam nữ già trẻ đều đi, buổi chiều ở lại hôm sau trở về.

Hán Duyệt và Thu Sương không tiện lên núi, nên ở lại trong nhà.

“Thiếu nải nải, đây là canh đại bổ ở Giao Châu vừa được đun xong, người nhân lúc còn nóng uống đi.”

Hán Duyệt vừa bung bát canh đến bên miệng, cửa có một tiếng chi nha vang lên, một trận gió lạnh thổi vào. Nàng buông bát, quay đầu nhìn lại, thấy Thu Sương bọc áo choàng thật dày mang theo nha hoàn Tiểu Cúc tiếng vào: “Đại tẩu, ta có thêm một đôi bao gối long phượng, tẩu xem có thích hay không?”

Hán Duyệt thấy tay nghề quả thật tinh xảo, tán thưởng nói: “Thu Sương tay nghề thật là tốt, bên ngoài rất lạnh, lại đây uống bát canh đi, đuổi khí lạnh.”

Thu Sương cười nói: “Là canh đại bổ của Giao Châu phải không, nguyên liệu bên trong rất khó kiếm đủ, nghĩ đến vẫn là đại ca có tâm. Mẹ của ta là người Giao Châu, mừng hai lại mặt, còn nấu cho ta uống nữa. Còn hôm nay, vẫn là đại tẩu uống đi.”

Hán Duyệt cầm chén đưa đến tay nàng: “Ta không thích uống mấy thứ này, muối đã thích, thì uống đi thôi.”

Thu Sương có vẻ rất thích, nên không từ chối nữa, cầm chén uống: “Hương vị này so với mẹ ta làm không giống, chắc là nguyên liệu đại ca làm nhiều hơn một chút.”

Hai người tán gẫu một chốc, Thu Sương đứng dậy cáo từ, mới vừa đi hai bước, lại đột nhiên ôm bụng, khom người xuống: “Ôi -- đau.”

Trán nàng vã mồ hôi như tắm, sắc mặt vàng như nến, hai chân run kịch liệt quỵ rạp xuống đất, nhưng tay vẫn ôm chặt bụng.

“Muội làm sao vậy?” Hân Duyệt kinh ngạc.

“Bụng ta -- đau quá.” Nàng cắn môi đã sắp bật máu.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Hân Duyệt cố gắng làm trái tim mình bình tĩnh lại, cắn chặt răng nói: “Mau, dìu muội ấy đến giường ta, Tiểu Nghiên ngời đi tìm đại phu tới, má Ngô đi tìm bà mẹ, nói cho người canh cửa bên ngoài lên núi nhanh chóng gọi người trở về.”

Lúc đại phu vội vàng chạy tới, Thu Sương đã đau đến sắp ngất đi. Sau khi cẩn thận kiểm tra một phen, đại phu kết luận: Không phải đau đẻ, theo mạch tượng có lẽ là trúng độc, nhìn biểu hiện có thể là ăn thuốc phá thai, tạm thời còn chưa thể xác định. Có điều, trong cơ thể nàng có dấu hiệu độc phát, ngôi thai đã lệch, không sinh cũng phải sinh.

Tiểu Cúc khóc nói: “Đều nói bảy tháng sống tám tháng không sống, nay đứa nhỏ này vừa vặn là tám tháng, vậy phải làm sao bây giờ?”

Hân Duyệt nắm chặt bàn tay tê dại, chạy ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Kiên cường của ta

Hân Duyệt bước ra cửa, vừa vặn gặp được hoa tượng Thạch Đầu (hoa tượng là người làm vườn), phản phó: “Người nhanh chóng triệu tập người trong phủ lại đây, à, trước tiên bảo Thạch Đầu tẩu đi đun một nồi nước sôi.” Tuy nói chưa từng thấy người ta sinh con, nhưng một chút kiến thức thông thường cũng vẫn có. (nấu nước sôi làm gì hả mọi người? rửa tay sao? Nếu rửa kéo thì nấu một ít là được rồi mà)

Không bao lâu sau, má Ngô mang theo bà mẹ đến, Thạch Đầu tẩu bung vào một bồn nước nóng, khó xử nói: “Thiếu nải nải, năm nay người đến Chùa Phổ Tế đặc biệt nhiều, chỉ còn lại vài người ở nhà, tổng cộng cũng không có bao nhiêu.”

“Má Ngô, làm sao bây giờ?” Hân Duyệt thực kinh hoàng.

“Đại thiếu nải nải, ở đây cũng chỉ còn một chủ tử là người, phải lập tức cho đứa nhỏ được sinh ra thôi.” Má Ngô đang cùng bà mẹ tìm chút vải bông.

Hân Duyệt vừa thấy những người này đều chờ phân công nhiệm vụ, liền hiểu được, chỉ có chủ tử mới có quyền an bày mọi chuyện, bọn hạ nhân không muốn mạo hiểm. “Quên đi, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, để cho nữ nhân đều tiến vào hỗ trợ, nam nhân ở bên ngoài chờ nghe dặn dò.” Xoay người hỏi bà mẹ: “Bà xem tình huống của muội ấy thế nào?”

“Cô ta có vẻ ăn phải thuốc phá thai, cũng may tháng lớn, có lẽ có thể sinh ra được.” Bà mẹ dù sao cũng có nhiều kinh nghiệm.

Không có thời gian nghỉ nhiều, Hân Duyệt hỏi một câu: “Nói cách khác, đứa nhỏ bây giờ không có khả năng ở lại trong bụng một tháng nữa, chỉ còn đường sinh ra thôi sao?”

Bà mẹ gật gù: “Chỉ có như vậy mới có khả năng sống sót.”

Nhìn Thu Sương đau đến cuộn thành một khối, Hân Duyệt tự bảo bản thân mình tỉnh táo lại.

“Được rồi, nên chuẩn bị cái gì, bà nói mau, nhất định phải làm cho mẹ tròn con vuông.” Hân Duyệt nắm chặt quyền, cố gắng bình tĩnh.

Đám người má Ngô dù sao cũng là có chút kinh nghiệm, rất nhanh đã chuẩn bị xong, bà mẹ đang kêu Thu Sương dùng sức, nàng lại đang quơ quào lung tung, thậm chí tự cào mặt mình.

“Mau đè tay chân của muội ấy lại.” Vài tiểu nha đầu đi lên dùng sức ấn xuống, Hân Duyệt cũng đến ngồi bên giường, lấy khăn lau mồ hôi trên mặt nàng: “Thu Sương, ta biết muội yêu đứa nhỏ này, vô cùng yêu thương nó, vậy muội nhất định phải cố gắng, muội cố gắng một chút, nó sẽ bình an ra đời, nhanh lên, gắng sức một chút đi.”

Những lời này có vẻ có tác dụng, nàng thét lớn một tiếng, má Ngô kinh hô: “Lộ ra một chút, nhị thiếu nữ lại dùng sức.”

Cần răng, dùng hết sức toàn thân, “A.....” Nàng thậm chí đã gồng căng người, đương lúc mọi người đang tràn đầy hi vọng, nàng lại ngất đi.

“Thu Sương, tỉnh lại, mau tỉnh lại,” Hân Duyệt dùng sức vỗ vào mặt của nàng, bỗng nhiên nhớ tới có thể ấn huyệt nhân trung, liền dùng sức ấn xuống. (nhân trung: huyệt nằm giữa mũi và miệng, ai coi phim kiếm hiệp nhiều chắc biết ời ha)

Thu Sương chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt đại tẩu đỏ bừng, hai bên trán chảy đầy mồ hôi. “Đại tẩu.....”

“Thu Sương, mau, cố gắng một chút, sắp được rồi. Mạng của đứa nhỏ nằm trong tay muội, mau --” Hân Duyệt vội vàng thở phì phò.

Thu Sương cố gắng một hơi, cắn môi dưới gian nan dùng sức. “Ách.....”

Thấy môi nàng đã có máu tươi chảy ra, Hân Duyệt không đành lòng, tóm lấy mảnh vải ở kế bên quần vào tay, quyết tâm, nhét vào miệng nàng để cho nàng cắn. (nhét luôn khối vải vào miệng hong được sao mà phải chịu đau vậy nhì)

“A.....” Lần này là âm thanh của cả hai nữ nhân vang lên, âm lượng tăng cao so với vừa rồi rất nhiều.

Má Phạm là bà từ nhà mẹ đẻ Thu Sương mời tới, giờ phút này tuy đau lòng tiểu thư nhà mình, nhưng cũng không đành lòng nhìn đại thiếu nữ nãi nãi hi sinh như thế, liền tiến đến phía trước muốn thế chỗ cho Hân Duyệt.

“Đừng nhiều lời, nhanh đi hỗ trợ.” Hân Duyệt há miệng thở phì phò.

“Đầu của đứa nhỏ ra rồi, nhị thiếu nữ nãi nãi dùng sức chút nữa.” Vài người phía dưới kinh hô.

“Thu Sương, mau, dùng sức, lập tức là muội có thể nhìn thấy nó rồi.” Hân Duyệt dùng sức nhéo vào mặt của nàng.

“A.....”

“Ra rồi, ra rồi, là tiểu thiếu gia đó.”

Hân Duyệt đứng dậy vui mừng nhìn qua, đó là một cục bột tròn tròn hồng tím, thật là nhỏ.

Bà mụ nhanh nhẹn cắt cuống rốn, cột dây lại, rồi móc vật bản trong miệng đứa nhỏ ra.

“Sao đứa bé lại không khóc?” Phạm mẹ kinh sợ hỏi.

Đúng vậy, lúc này mọi người mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Thu Sương đã mệt sắp ngất, nằm ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lại nhìn bên này.

“Không xong rồi, nhị thiếu nữ nãi nãi đang chảy máu rất nhiều.” Có tiểu nha đầu hô to.

Cuống quít quay đầu, quả nhiên thấy có nhiều máu tươi đang chảy ra.

“Làm sao bây giờ?” Hân Duyệt hỏi bà mụ.

“Nhanh đi tìm chút tro hương cầm máu, rồi nhờ đại phu kê thuốc cầm máu.” (tro hương là tàn nhang theo cách gọi miền nam nha, nó có thể cầm máu sao?)

Hân Duyệt mang dặn dò người đi làm, tự mình ôm lấy đứa nhỏ, để cho bà mụ nhanh đi cứu Thu Sương.

Đứa trẻ trong lòng đã ngẹn thành màu đỏ tím (chính là cái cục bột màu hồng tím hồi hầy), trên người lại nóng hầm hập. Má Ngô lấy một cái khăn nhỏ đến muốn bọc nó lại, Hân Duyệt bỗng nhiên nhớ tới: “Bà nói có phải nó bị nghẹt cái gì đó, nên mới không khóc được chẳng.”

Ngô mẹ lo sợ nghi hoặc gât gât đầu, hình như cũng chỉ có nguyên nhân này.

Hân Duyệt không nghĩ nhiều liền cúi xuống cái miệng nhỏ của đứa trẻ, hút một ngụm.

Một chất lỏng sền sệt gì đó tiến vào cổ họng nàng, quay đầu qua “Ừ” một tiếng ói ra đầy đất, không thể kiểm lại con buồn nôn, ói hết cơm chiều ra sạch sẽ.

Cùng lúc đó, một tiếng trẻ con khóc không quá to rõ lại đủ vang dội bầu trời đêm cất lên.

Tiểu Nghiên dọn dẹp sân nhà sạch sẽ, Hân Duyệt cầm lấy chén trà súc miệng, đem đứa nhỏ ôm đến cạnh Thu Sương. Thở hỗn hển nói: “Thu Sương, muội mau nhìn, bé con thật đáng yêu, muội nhất định phải kiên cường, đứa nhỏ đang chờ muội đó.”

Thu Sương nháy mắt một cái xem như gât đầu.

Hân Duyệt muốn giúp mọi người cầm máu, lại bị bọn họ đẩy qua một bên, đành phải lo lắng nhìn.

Rất cực, máu dần dần ngừng, Thu Sương uống thuốc chậm rãi nhắm mắt ngủ. Trước khi ngủ, có nói một câu: “Đại tẩu, canh kia có độc.”

Hân Duyệt suy sụp ngồi vào ghế, canh kia -- có độc.

Vừa rồi chỉ lo cứu người, không có thời gian suy nghĩ đến vấn đề này.

Trong canh kia nếu thật sự là thuốc phá thai, mục tiêu không phải là – mình sao. Thu Sương uống nhầm bát canh kia, kỳ thật là làm thế thân.

Chỉ là, nàng đã nhìn thấy ánh mắt né tránh của đám hạ nhân, mới đột nhiên nhớ tới Thu Sương uống canh ở trong phòng của mình, người không biết chắc chắn tưởng mình hại nàng.

Có thể là mượn đao giết người hay không? Mục tiêu vốn là Thu Sương.

Sẽ không, nàng đột nhiên đến thăm, chỉ do trùng hợp.

Nàng nói canh kia có độc, nhưng đâu có nói vì sao người hại ta, có thể thấy được Thu Sương vẫn tin tưởng mình.

Trong Tề phủ này, ta đâu có thù oán với ai, ai lại muốn hại ta chứ?

Mục tiêu muốn hại không phải ta, là đứa nhỏ.

Hay là.....

Đang tập trung suy nghĩ thì bị tiếng Tề Vân Đình phá cửa vào phá vỡ, “Duyệt Duyệt.” Hân Duyệt vòng qua bình phong bước tới cửa.

Hắn cả kinh sửng sốt tại chỗ không động đậy, nhìn thấy vợ yêu sợi tóc tán loạn, vẻ mặt lo sợ nghi hoặc, trên người tràn đầy vết máu, trên cánh tay phải có một đoạn vải trắng nhuốm máu.

“Nàng làm sao vậy?” Hắn máy móc mở miệng.

Hân Duyệt vội chạy tới bên hắn, ngẩng đầu nhìn gương mặt quen thuộc kia.

Tất cả kiên cường giờ phút này tan rã hết, ủy khuất ứn một tiếng: “Đình -- ôm ta.” Liên mềm ngã vào lòng hắn.

“Duyệt Duyệt, nàng làm sao vậy, làm sao vậy, hả?” Ôm lấy thân thể run rẩy của nàng, cúi đầu lo lắng nhìn nàng.

“Đại thiếu gia, bây giờ ngài không thể vào trong phòng được.” Mả Ngô ở một bên nhắc nhở.

“À, đúng rồi, chúng ta đến thư phòng đi.” Hân Duyệt nhẹ nhàng nói.

Xoay người ôm lấy thân hình mềm mại gần như một lá, lo lắng trên mặt hắn không giảm xuống, vừa đi vừa hỏi: “Thật ra xảy ra chuyện gì, mau nói cho ta biết, nàng có sao không?”

Nằm trong lòng hắn, Hân Duyệt kể gần lượt mọi chuyện lại một lần.

Tề Vân Đình hơi dừng lại, dường như có điều suy nghĩ.

Vào thư phòng, giúp nàng cởi bỏ quần áo dính máu, sai người mang nước ấm tới tắm rửa một chút, rồi lên giường nghỉ ngơi.

Tề Vân Đình để nàng tựa vào giường, nắm tay nàng ngồi ở bên giường, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Đúng rồi, Vân Thụ đâu, chàng để đệ ấy đi thăm Thu Sương đi.” Hân Duyệt rất mệt nhưng lại khó ngủ.

“Đệ ấy không trở về, chỉ có mình ta về thôi, nàng mau ngủ đi, đã hơn nửa đêm rồi.” Tề Vân Đình khẽ vuốt hai má của nàng, bởi vì bị kinh sợ nên sắc mặt tái nhợt.

Hân Duyệt không hỏi lại bọn họ vì sao không trở về, nhắm mắt lại chậm rãi ngủ.

Một đêm ngủ không an giấc, vẫn là bị kinh sợ, không ngừng gặp ác mộng.

Sáng sớm ngày kế, Tề Vân Đình đã không ở bên người, sau khi rửa mặt chải đầu, đi qua nhìn Thu Sương và đứa nhỏ đều tốt, an tâm.

Đứa nhỏ kia nhìn mặc dù hơi gầy một chút, nhưng không có gì đáng lo. Hân Duyệt an ủi một phen, đến phòng bếp căn dặn bọn hạ nhân làm đồ ăn thích hợp.

Nhị di nương mang theo năm sáu người hấp tấp xông tới, nắm áo Hân Duyệt, “Vì sao ngươi lại muốn hại cháu nội của ta?”

Chuyện này vốn là cảm thấy có lỗi với Thu Sương, nay Nhị di nương đến khởi binh vắn tội, Hân Duyệt mặc dù cảm thấy mình oan uổng, nhưng trong nhất thời lại có vẻ mặt đuối lý.

Tiểu Nghiên tiến lên giữ chặt cánh tay Nhị di nương: “Nhị phu nhân mau buông tay, thiếu nải nải mệt mỗi một đêm, không thể chịu được ép buộc như vậy đâu.”

“Ngươi tính cái gì vậy, dám lôi kéo ta?” Một cái tát tay hất Tiểu Nghiên sang một bên.

“Mệt mỗi một đêm? Hừ! Ngươi còn có mặt mũi nói, người đang êm đẹp ngươi không hạ độc thì làm sao xảy ra chuyện này, rõ ràng là ngươi sợ vị trí trưởng tôn bị người ta đoạt, thừa dịp chúng ta không ở nhà ngầm hạ độc thủ.” Mặt phượng híp lại, sắc bén không nói nên lời.

Hân Duyệt bình tĩnh lại, sóng to gió lớn gì đêm qua cũng đã trải qua, còn sợ một chút mưa rào của bà sao.

Không nói đến ai đúng ai sai, thân thể mình bất tiện, bây giờ không thể làm càn, nếu không chịu thiệt sẽ là đứa nhỏ trong bụng.

“Đầu tiên, ta không hại muội ấy. Còn nữa, việc này còn chưa điều tra rõ, hung phạm là ai còn rất khó nói. Hôm nay nếu bà động vào ta, tương lai người hối hận sẽ là bà.”

“Ngươi uy hiếp ta?”

“Không dám, bà muốn đánh muốn phạt không bằng chờ điều tra rõ chân tướng rồi nói.” Hân Duyệt cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ bình tĩnh được như vậy.

“Tức cười? Chân tướng..... Chân tướng rõ ràng chính là ngươi sợ mất vị trí trưởng tôn.” Nhị di nương tăng thêm lực trên cánh tay.

Bọn hạ nhân không người dám can, chỉ biết ngây ngốc đứng một bên.

Hân Duyệt trầm nghĩ, Tề Văn Đình cũng sắp đến đây rồi, chỉ cần chờ một chút nữa là được.

“Ta không biết vị trí trưởng tôn quan trọng đến vậy sao?”

Nhị di nương thông minh cỡ nào, cười lạnh một tiếng: “Ngươi không cần quanh co, hôm nay ta liều mạng với ngươi.”

Bà ta giơ tay muốn đánh, Tiểu Nghiên liều chết xông lên ôm lấy cánh tay của bà ta, “Thiếu nải nải đi mau.”

Lúc này, Hân Duyệt cũng hiểu được, bà ta sẽ không đánh mình.

Vì thế lẳng lặng đứng, vẻ mặt thản nhiên.

“Dừng tay.” Giọng nói đến, người cũng đã đến bên cạnh.

Tề Văn Đình chắn trước Hân Duyệt, lớn tiếng hỏi: “Bà đang làm cái gì?”

“Bà ta đang đợi chàng tới.” Hân Duyệt nói lời làm người khác giật mình.

Nhị di nương sùng sốt, tiện đà nói: “Nàng dâu nhà ngươi hại người, ta không nên tìm nàng tính sổ sao?”

“Ai hại ai còn chưa biết được đâu.” Giọng Tề Văn Đình lạnh lẽo.

Vân Thụ đầu đầy mồ hôi chạy vào, gọi một tiếng mẹ, cũng không nhìn cục diện dẫn co ngoài này, chạy vào nhà luôn.

Nhị di nương cao ngạo ngẩng đầu lên: “Niệm tình đứa nhỏ không có việc gì, ta có thể tha cho nàng ta một lần. Có điều.....”

“Không cần, ta không cần bà cho ta cơ hội gì cả, chuyện này vẫn nên điều tra rõ ràng, ai cũng đừng mong trốn thoát.” Hân Duyệt rất bình tĩnh.

Tề Văn Đình quay lại nhìn biểu cảm trên mặt nàng, thăm giạt mình, Duyệt Duyệt thay đổi.

Nhị di nương cười ha ha: “Tốt, sự thật xảy ra trước mắt ngươi chết không thừa nhận thì đã sao. Ngươi nghĩ rằng ta thật sự không đem chuyện này để trong lòng? Chẳng qua lão gia gần đây thân thể rất kém, ta sợ ông ấy biết trong nhà xảy ra chuyện này bệnh sẽ nặng thêm. Người không có lương tâm như ngươi tất nhiên sẽ không đem tính mạng của lão gia để trong lòng.”

Hân Duyệt không kiên nhẫn xoay người vào nhà, “Các ngươi tự thương lượng với nhau đi.”

Vân Thụ nhìn thấy con tất nhiên vui mừng, Thu Sương hình như đã nói gì với hắn, hắn cũng không có đối địch với Hân Duyệt, ngược lại rất cảm kích.

Hân Duyệt liền nói: “Trong phòng ta ẩm áp, để cho muội ấy ở đây ở cữ đi, chúng ta ở thư phòng là được.”

Nhị di nương vào nhà xem đứa nhỏ, Hân Duyệt chưa nói cái gì, xoay người đi thư phòng.

Tề Vân Đình đứng trước cửa sổ, sắc mặt âm trầm đáng sợ, gân xanh trên trán nổi rõ, ánh mắt sâu không thấy đáy lộ vẻ lạnh lẽo.

Hân Duyệt ngồi vào bên cạnh bàn: “Chàng không muốn nói gì với ta sao?” Sắc mặt bình tĩnh đang kiềm nén sóng nổi ba đào.

“Ta..... Tạm thời còn chưa điều tra rõ.” Hân thông thả bước tới vài bước.

Hân Duyệt chưa nói gì, mà bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tề Vân Đình sững sốt, ngây ngốc nhìn nàng chuẩn bị tay nải, chuẩn bị bước ra ngoài mới phản ứng lại. Xong về phía trước ôm chặt lấy nàng: “Duyệt Duyệt, nàng đi đâu?” Giọng nói đã có vài phần run run.

“Buông.”

“Không được.”

“Buông ra.”

“Đừng rời xa ta, Duyệt Duyệt.....” Tiếp theo lặng lẽ lấy đi tay nải trong lòng nàng.

Bỏ tay hân ra, Hân Duyệt lạnh lùng nói: “Chàng không bảo vệ ta không sao cả, nhưng ta muốn bảo vệ con của ta.”

Thân mình cứng đờ: “..... Nàng để ta suy nghĩ một chút.” Hứa hẹn của hân sao lại khó khăn và đầy ứ khuất thế này.

Nàng cúi đầu hung hăng cắn vào cánh tay hân, mãi đến khi máu tươi chảy xuống, hân cũng chưa từng buông lỏng chút nào.

Hân Duyệt nâng lên cánh tay của mình, cắn mạnh xuống.

“Nàng làm gì đó?” Hân cuống quýt buông lỏng tay ra, kéo tay của nàng tới xem.

Hân Duyệt không chút do dự xoay người bước đi, Tề Vân Đình đuổi tới cửa, cầm chặt tay nàng: “Ta nói, ta sẽ nói hết cho nàng biết.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Người sống lâu trong đại trạch, rồi cũng sẽ thông minh hơn, đó cũng có thể gọi là tức nước vỡ bờ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Tam nữ tranh phu

Lấy được tay nải trong tay nàng, Tề Vân Đình lòng dạ hẹp hòi nhét vào ngăn tủ ở tầng dưới chót.

Lấy lòng rót chén trà cho Hân Duyệt, lại thở dài mới chậm rãi mở miệng: “Việc này nói đến rất dài, bắt đầu từ chuyện của mẹ đi. Mẹ là một nữ nhân bất hạnh, cả đời đều không có được chân tình của chồng. Không giống như Duyệt Duyệt của ta có thể được vi phu toàn tâm toàn ý yêu thương.”

Hân Duyệt liếc trắng mắt, hừ! Muốn nói sang chuyện khác? Ta khinh.

Tề Vân Đình khoe miệng khê nhếch, trong vẻ cợt nhả lại chứa vài phần chua xót.

“Duyệt Duyệt, ta đi tìm bà ta tính sổ, báo thù cho nàng được không? Có thể không nói được không?”

“Có thể.” Nàng đứng dậy muốn đi liền bị hân túm lấy ôm vào lòng.

“Ta nói, ta biết nàng nhất định hận ta đối với nàng có điều giấu diếm, nhưng nàng có biết vì sao không? Lúc trước sau khi Tiểu Hồng mất tích ta đã điều tra được chân tướng, nhưng mà..... Nếu đổi thành nàng, cha nàng quý gối trước mặt nàng cầu xin nàng đừng nói cho bất luận kẻ nào, cũng đừng truy cứu, nàng sẽ làm thế nào? Ta có thể cự tuyệt sao, Duyệt Duyệt, nàng nghĩ đi, ta đã thề sẽ không nói ra bất cứ chuyện gì..... Có điều, nàng vẫn đoán được.” Hân đau khổ gục đầu xuống.

Hân Duyệt cũng vô cùng khiếp sợ, như vậy buộc hân nói ra có phải là sai hay không?

“Chuyện Tiểu Hồng, lúc ấy chàng nghĩ rằng ta sẽ tin cái cốt sứt sẹo kia sao, chẳng qua thấy Tiểu Hồng thật tình hối cải, cũng hy vọng cô ta sống tốt mới tha cho cô ta một lần. Ta nghĩ chàng đã không truy cứu, tự nhiên là có đạo lý. Ta lười nghĩ nhiều, ngây ngốc cho rằng chỉ cần có chàng ở đây thì sẽ

không có gì nguy hiểm. Nhưng mà.....”

Tề Vân Đình áy náy nhìn nàng: “Duyệt Duyệt tin cậy ta, ta lại phạm vào lỗi lầm lớn như vậy. Gần đây sóng yên gió lặng cũng lâu, ta nghĩ rằng bà ta đã hối cải. Hơn nữa thân thể của cha ngày càng kém, nhưng ta lại không nghĩ bà ta lại có thể hạ độc thủ như vậy.”

Nếu Hán Duyệt uống thuốc kia, cái thai mới sáu tháng, còn là song sinh, nếu có bất trắc sẽ là một xác ba mạng. Rùng mình một cái, Tề Vân Đình không dám tưởng tượng về nhà nhìn một xác ba mạng sẽ là cảnh tượng như thế nào.

“Ta nghe nói trước khi mẹ được gả vào đây, cha đã cùng Nhị di nương tự định chung thân. Bọn họ yêu nhau rất sâu, đến mức không phải nàng không cưới, không phải chàng không gả. Cha vốn không muốn cưới mẹ, lại bị bức bách do lời cha mẹ không thể không theo. Sau đó.....”

Má Ngô hoang mang rồi loạn chạy vào, đầu đầy mồ hôi cũng không kịp lau: “Đại thiếu gia, không tốt rồi, ba vị phu nhân ở đông viện đang nháo loạn, ngài mau đi xem một chút đi.”

Dọc theo đường đi, má Ngô báo lại vẫn tắt nguyên do: Hôm nay là hai mươi sáu tháng giêng, lão gia nên đến chỗ của Tam di nương, nhưng mà Nhị di nương lấy cớ lão gia bệnh nặng không thể di chuyển, chết sống không chịu để người đón đi, thậm chí không cho mọi người gặp. Vì thế, Tam di nương đi tìm đại phu nhân làm chủ, ai ngờ sau khi đại phu nhân nghe nói bệnh tình của lão gia đột nhiên nặng hơn, lại cường ngạnh muốn đón lão gia về nhà chính.

“Nếu các người thật sự biết suy nghĩ cho lão gia, hãy mau trở về, vừa rồi đại phu nói, lão gia cần tĩnh dưỡng.” Nhị di nương đứng ở cửa, bộ dáng không thể tha người.

Tam di nương đôi mắt hồng hồng: “Muốn tĩnh dưỡng đâu phải chỉ có chỗ của người mới tĩnh dưỡng được chứ, lão thái gia định ra quy củ người dám không theo.” Người ta một tháng có thể nhìn thấy trạng thái phu nhân ngày, cũng không dễ dàng.

“Lão thái gia xuống mồ mười mấy năm, người còn muốn lấy ra đe dọa ta.” Khinh thường liếc mắt một cái.

Đại phu nhân vẻ mặt tức giận: “Làm càn, người dám không cho chúng ta gặp mặt lão gia.”

“Là lão gia nói không muốn gặp người khác.”

“Người khác, ai là người khác?” Tề Vân Đình tiến lên từng bước.

Đại phu nhân giống như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng bắt lấy cánh tay hắn: “Đình nhi, nhà chúng ta sớm muộn cũng bị hủy trong tay tiện phụ này. Cha con bệnh nặng, nói như thế nào cũng nên tĩnh dưỡng ở nhà chính, nào có lý gì lại ở trong phòng của tiểu thiếp.”

Tề Vân Đình an ủi vỗ vỗ tay bà, đang muốn nói chuyện, đã thấy Vân Thụ từ bên trong hoang mang chạy ra: “Mẹ, cha ho rất dữ, mẹ mau vào xem đi, cha bảo con ôm đứa nhỏ đến.” Hắn lại gạt đám người ra chạy về phía>Noãn Ngọc đình.

Nhị di nương cũng sững sốt, chuyện đứa nhỏ bà còn không biết phải nói thế nào, lão gia làm sao lại biết.

Lúc này, một đám người đã xông vào. Hán Duyệt theo ở phía sau, vào nhà nhìn thấy lão gia quả nhiên bệnh cũng không nhẹ. Mí mắt khép hờ vô lực, tay đang ôm ngực không ngừng ho, hình như bị khó thở nên mặt nghẹn thành màu đỏ tím.

“Vân Đình..... Phái người tìm Vân Hải đến, ta..... Khụ khụ, có chuyện nói.” Lão gia gian nan thờ dốc.

Triệu tập con cháu, có chuyện nói, chẳng lẽ --

Ba vị phu nhân cùng nhau khóc nức nở, bỏ nhào vào bên người lão gia, liên tục gọi không ngừng.

Nhị di nương đột nhiên cảm giận đứng dậy, chỉ vào đại phu nhân nói: “Việc đã đến nước này, ta cũng không quan tâm cái gì nữa. Lão gia bệnh nặng không nên bôn ba, nếu không phải ngày hôm qua người để lão gia lên núi trả lễ, sao bệnh tình lại nặng hơn.”

Đại phu nhân vẻ mặt bi phẫn: “Tôi hôm qua lão gia vẫn còn rất tốt, hôm nay đột nhiên bệnh nguy kịch, người lại không cho mọi người gặp lão gia, ai biết có phải người đã làm chuyện xấu gì hay không.”

Vân Thụ ôm đứa nhỏ vội vàng tiến vào, Vân Hải cũng chạy theo.

Đứa nhỏ kia vừa nhìn lão gia một cái, “Oa” một tiếng khóc lên.

Tề lão gia gật gật đầu: “Tốt, tốt lắm.” Quét mắt nhìn khắp lượt rồi dừng lại trên người Vân Đình, “Đình nhi, con lại đây.” Có vẻ như vừa nhìn đứa nhỏ làm cho ông có thể chút động lực, nói chuyện rõ ràng hơn, cũng không ho nữa.

“Cha.”

“Ta biết chính mình không được.....” Lời này vừa nói ra, lập tức làm cho cả nhà cúi đầu khóc nức nở.

“Cha, người đừng nói như vậy, cho dù phải mời hết danh y trong thiên hạ cũng nhất định phải chữa khỏi bệnh cho cha.” Tề Vân Đình cũng vô cùng sợ hãi.

Tề lão gia lắc đầu, ý bảo hẳn không cần nói lời an ủi nữa.

“Đình nhị, con hận ta sao?”

Tề Vân Đình quỳ rạp xuống đất: “Cha, người nói vậy là giết con rồi, sao con lại hận người được?”

Tề lão gia suy yếu thở dài: “Lúc trước nếu không phải ta bao che bà ấy, cũng sẽ không xảy ra chuyện lần này, cha xin lỗi con.”

Mọi người đều kinh ngạc, ngây ngốc nhìn hai cha con.

“Đình nhị, sau khi ta đi, cái nhà này nhất định do con làm chủ, tuy ta biết rõ nhân phẩm con ra sao, nhưng cha vẫn muốn cầu xin con lần cuối, đối xử tử tế với Tiểu Phượng và cả nhà Vân Thụ, cha ở dưới cửu tuyền cũng an tâm”

Tề Vân Đình rơi lệ đầy mặt: “Phụ thân yên tâm, con sẽ làm được.”

“Vân Thụ, Vân Hải các con phải nghe lời đại ca, gia hòa vạn sự hưng, nhớ lấy không thể giết hại lẫn nhau, khụ khụ!” Hai người song song quỳ xuống, trong miệng vang dạ.

Tề phu nhân lại giống như đột nhiên nhớ tới cái gì: “Vân Đình, mau tìm người khiêng cha con tới nhà chính đi, ở trong này còn ra thể thống gì.” Nhắm mắt xuôi tay trên giường tiểu thiếp nói chung là không hợp quy củ lễ pháp, đồn ra ngoài sẽ bị người đời nhạo báng.

Nhị di nương lại bỏ nhào vào người lão gia: “Ai cũng không được phép nhúc nhích, lão gia, chúng ta lúc còn sống đã bị người chia cách, nay nếu chết thì phải ở chung một chỗ. Ô.....”

Hai giọt lệ chảy xuống từ khóe mắt lão gia: “Tiểu Phượng, ta thực xin lỗi nàng. Từng nói trong lòng chỉ nguyện có một người, bạc đầu không chia ly, lại để nàng ủy khuất cả đời. Nhưng mà, nàng không nên hận đến mấy mạng người.” Ánh mắt ông mơ hồ, có vẻ đang chìm vào ký ức.

Tề phu nhân lão đảo lui hai bước: “Lão gia, ông nói cái gì.....”

Nhị di nương oán hận đứng dậy, dùng tay áo lau nước mắt: “Chúng ta vốn đôi lứa yêu nhau, hứa hẹn cả đời, nếu không phải người ngang ngược xen vào, làm sao lão gia lại thống khổ suốt đời như vậy.”

Thì ra là tiết mục vợ bé biến thành vợ lớn.

Nhị di nương thật sự là bất chấp tất cả, khóe miệng co rúm, răng va vào nhau lập cập: “Ta nhin cả đời, hận cả đời, hôm nay sẽ cho các người biết là lỗi của ai. Năm đó, lão thái gia vì nịnh bợ quan gia, chết sống không chịu đồng ý chuyện của ta và lão gia. Còn vội vàng ép buộc chàng cưới họ Cát người làm vợ. Ba năm sau, mới cho ta vào cửa. Ta đã rất khoan hồng độ lượng, không hại chết con người là vì không muốn lão gia chịu nỗi đau mất con. Còn mấy phụ nhân kia là tự các nàng muốn chết, ha ha, thuốc kia cũng chỉ là thôi tình được mà thôi, không chết người được. Chỉ là, tiểu thư khuê các như các người tự nhiên sẽ không chịu mở miệng cầu hoan, thà rằng chính mình bị □ chết cháy, ta hận tiểu thư khuê các!”

Tề phu nhân tức giận trừng mắt: “Người..... Thì ra, nhiều năm như vậy vẫn là người hại con ta. Làm cho con ta bị người trong thiên hạ chê cười, chịu đủ lời đồn đãi tra tấn.”

Nhị di nương chỉ nghiêng đầu, nhưng lại nở nụ cười: “Ai bảo người tìm tiểu thư khuê các cho hẳn, người bây giờ không phải không chết sao, có thể thấy được, theo cách nói của người là tiện nhân giống như chúng ta, không biết liêm sỉ, không để ý lễ nghi cùng nam nhân của mình dấy dục không dứt.”

Trường hợp ở trước công chúng như vậy, còn có Vân Thụ ở đó, bà ta điên rồi sao? Hân Duyệt đỏ mặt, rút lui về phía góc tường.

Huỳnh đệ ba người quỳ gối trước giường, ai cũng không dám động.

Nhị di nương đột nhiên cười điên cuồng: “Ha ha ha, người là một nữ nhân ngu ngốc. Nhớ tới những chuyện ngu ngốc người làm là ta lại..... Ha ha, có nam nhân nào rời nhà lâu lại không nhớ nữ nhân của mình. Vậy mà người lại bảo con người về nhà phải ở với người ba ngày, còn nói năm đó lão gia cũng làm như vậy, người có biết lão gia vì không muốn gặp người nên mới lấy có đó thôi. Ba ngày kia là hầu bên người lão thái gia? Điều là cùng ta một chỗ nùng tình mật ý, kẻ ra nỗi khổ tương tư. Ha ha, người còn dạy con gái người đầu gối giống như người, có phải là muốn nó cả đời cũng chịu ghê lạnh?”

Tề phu nhân sắc mặt trắng bệch, thân mình lung lay sắp ngã. Bên cạnh không có ai, Hân Duyệt vội vàng tiến lên vài bước đỡ lấy bà. Có nữ nhân nào lại chịu được chuyện bị gạt như vậy, bị trượng phu lừa cả đời.

“Sao bà lại hại con của ta?” Hân Duyệt hỏi vấn đề nàng đang cảm thấy không hiểu nổi.

“Vì sao? Muốn trách người phải trách lão thái gia chết tiết kia.” Về mặt Nhị di nương đã trở nên dữ tợn: “Lúc trước, bọn họ không dám đắc tội Cát gia, sợ ta sinh ra trường tồn trước, vì thế bề ngoài lung lạc ta, cho ta một cái bùa hộ mệnh đã khai quang trên người. Ta khinh! Kỳ thật dấu điểm lòng dạ xấu xa, bên trong là xạ hương, lại không biết khi đó ta đã có thai hai tháng, hại chết con ta không nói, còn làm cho ta không thể mang thai. Sau này tìm được danh y mới sinh được Vân Thụ, nhưng nó sinh ra đã có bộ dạng gầy yếu, cho tới bây giờ đều khúm núm, không có tiền đồ. Hơn nữa so với Tề Vân Đình nhỏ hơn sáu tuổi, trước khi lão thái gia lâm chung đã nói nhà ai sinh hạ chất trai đầu tiên, sẽ được chia hơn phân nửa gia nghiệp.”

Bà ta phát tay đánh rớt chén trà trên bàn: “Thật không công bằng, rõ ràng chính là thiên vị Tề Vân Đình, hẳn lớn sáu tuổi tự nhiên sẽ sinh ra con trai

trước. Được thôi, ha ha, ta khiến cho người sinh không được.”

Hân Duyệt hiểu được, Thu Sương mang thai sớm hơn mình hai tháng, vốn nhị di nương không lo lắng, nhưng Lưu thần y kia lại nói trong bụng mình là long phượng thai, lỡ mà Thu Sương sinh là con gái, vậy thì trăm phương ngàn kế mấy năm nay của bà ta chẳng phải uổng phí hết sao.

Tề Văn Đình yên lặng quay đầu: “Nếu bà sớm nói là vì tiền, ta đã có thể chấp tay nhường cho, cần gì phải hại Duyệt Duyệt của ta.”

Vân Thụ khóc bỏ nhà vào bên chân Nhị di nương: “Mẹ, năm ấy sau khi người vợ thứ hai của đại ca chết, trong lúc vô ý con đã nghe được mẹ nói sự thật, trong lòng cảm thấy rất có lỗi với đại ca. Sau này, con trưởng thành, đại ca mang con đến cửa hàng, dạy con cách buôn bán, con lại càng thêm áy náy. Vì thế, con không muốn tham gia vào việc buôn bán của Tề gia, một lòng đọc sách thánh hiền, muốn cầu công danh. Mẹ..... Đại ca đối đãi vô cùng tốt, mẹ không nên như vậy.....”

“Không nên, ha ha, con ta thế nhưng nói ta không nên, ta làm chuyện này hết thấy đều là vì ai?” Bà ta nhìn chăm chăm Vân Thụ.

Tề lão gia không biết khi nào đã tỉnh lại, cúi đầu hô một tiếng: “Tiểu Phượng, nếu có kiếp sau, ta không muốn sinh ra ở nhà cao cửa rộng. Nàng hãy sống cho tốt, ta - đi -.”

Tay ông vô lực hạ xuống, mắt nhắm lại, đầu nghiêng bên gối.

“Lão gia.....”

“Cha.....”

Một mảnh khóc than vang trời, tề phu nhân trợn mắt té xỉu bên người Hân Duyệt, Nhị di nương khóc ngã xuống đất, mấy huynh đệ quỳ bên giường, lớn tiếng khóc.

Nhị di nương kinh ngạc nhìn trong chớp lát, nói một tiếng: “Chờ ta.”

Chạy như điên vài bước, đụng đầu vào mép giường, máu chảy đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chấn chỉnh Tề gia

“Mẹ.....” Vân Thụ điên cuồng gào lên, ôm lấy cơ thể đang ngã xuống, nhưng cuối cùng cũng không thể gọi bà ta trở về.

Đình đài lâu các đều treo vải trắng, đèn lồng đỏ thay bằng đèn lồng trắng, cả trên cửa cũng dán giấy trắng. Theo quy củ ở Uyển Châu phải giữ linh cửu bảy ngày, bảy linh đường tế bái ở đại sảnh nhà chính. Hai cỗ quan tài gỗ sam ở chính giữa, ba thước vải trắng quàng lên trên, mười mấy hòa thượng ngồi xếp bằng sau linh đường đọc kinh siêu độ.

Hân Duyệt quỳ gối phía bên phải linh cửu, ấn quy củ nam tả nữ hữu, con trai con dâu đều phải hoàn lễ cho khách đến phúng viếng. Nhất thời người đến người đi, nhìn hoa cả mắt.

Tề Văn Đình phải tiếp đón khách khứa tất nhiên không thể qua loa, chọn mua này nọ, chuẩn bị mọi chuyện đều phải tìm hấn, vì thế hấn bận vô cùng.

Ngô mẹ đột nhiên tiến vào mời thiếu nữ đến nhà chính giúp đỡ một chút, thì ra là tiếp đón khách nữ, tới thăm đại phu nhân, nhưng từ sau khi lão gia tắt thở bà đã nằm trên giường không dậy nổi, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm đỉnh giường, không màng cơm nước.

Nay không có chủ tử, chỉ một đám hạ nhân làm sao đãi khách?

Hân Duyệt đành phải miễn cưỡng đến giúp đỡ, cũng may có má Ngô nhắc nhở, mọi chuyện làm qua loa cho xong.

Thạch Đầu tẩu tới hỏi: “Đại thiếu nữ nãi, trà để đãi khách hết rồi.”

Má Ngô nói: “Không phải buổi trưa mới nhận sao?”

“Đúng vậy, nhưng mà đã không thấy tắm hơi, cũng không thể để người ta uống nước trắng được.”

Hân Duyệt khoát tay: “Quên đi, lại đi nhận đi.”

“Nhận bao nhiêu bây giờ?”

“Ngươi xem rồi làm đi.” Hân Duyệt nhúc nhích đầu.

Má Lí ở phòng bếp lại tới nữa: “Đại thiếu nữ nãi, cơm chiều không biết nên chuẩn bị cho bao nhiêu người, rồi có bao nhiêu thượng khách, bao nhiêu khách bình thường?”

Hân Duyệt thờ dãi, bình tĩnh nói: “Ngươi đi hỏi Vân Đình đi.”

Lại có một bà tử không biết tên tới hỏi: “Ngày mai sẽ có càng nhiều người đến phúng viếng, cần chuẩn bị bao nhiêu dầu vừng tiền giấy, còn có những thứ nhận vào phải đặt ở đâu, người nào phụ trách đăng ký?”

Ta làm sao biết dầu vừng tiền giấy tính toán làm sao, tính bằng ký hay tính bằng tiền. Đặt ở nơi nào, tùy tiện tìm một chỗ, để sau rồi nói. Không rõ vì sao chuyện nhỏ như vậy mà cũng đến xin chỉ thị.

Hân Duyệt bắt đầu nhìn thoáng qua má Ngô, bà liền đưa lên ý kiến: “Thiếu nữ nãi có thể bảo quản gia sai người đi mua, mua bao nhiêu hẳn tự nhiên rõ ràng. Về phần chuyện thu lễ, đăng ký nên để cho Đại Lâm vừa thành thật lại biết chữ làm là được.”

Hân Duyệt gật gù đầu: “Cứ làm như vậy đi.”

Thật vất vả, tiền khách khứa, miễn cưỡng ăn mấy ngậm cơm chiều.

“Một sao?” Tề Vân Đình đến bên cạnh Hân Duyệt cùng nàng quỳ gối bên cạnh linh cữu.

“Ta vẫn ổn, nhưng trông chàng có vẻ mệt rồi.” Rõ ràng giọng nói yếu xìu.

Tề Vân Đình sớm không còn thần thái lúc trước, hai mắt khóc đỏ bừng, vẻ mặt mệt mỏi tiêu tụy. Yêu thương nhìn thoáng qua thê tử, dặn nàng ngày mai nên chú ý cái gì.

Nhìn sắc trời không còn sớm, để nàng trở về nghỉ ngơi, không cần giữ linh cữu. Tiểu Nghiên dìu nàng dậy, hai chân đã tê rần, không bước đi nổi, dù sao cũng là người có thai, không chịu được dầy vò. Hai tiểu nha đầu dìu nàng về, Hân Duyệt không ngủ, gọi tới vài bà tử quản sự hỏi một chút tình huống, mới hiểu được vì sao tình huống hỗn loạn như thế.

Thì ra, những chuyện trong phủ đều là Nhị di nương quản lý, thói quen của bà ta là mọi chuyện lớn nhỏ đều phải xin chỉ thị, rồi báo lại. Chủ quản các phòng đều chỉ có chức vụ bề ngoài, không có một chút thực quyền, chút việc nhỏ cũng không dám làm chủ.

Cũng chính là nói tất cả hạ nhân đều do Nhị di nương điều khiển, nay chủ tử vừa đi, chính là chia năm xẻ bảy. Vì thế, trong lúc không có người giám thị có kẻ nôi lòng tham trộm này trộm nọ, đáng tiền hay không thì chưa cần nói, chủ yếu là hồng việc.

Hân Duyệt cảm thấy mệt mỏi, cố mở hai mắt đang díp lại, nói lời thăm thía: “Các người đều là người của Tề lão gia, kinh nghiệm cũng nhiều, rất nhiều chuyện không cần hỏi cũng biết phải làm thế nào, việc nhỏ cứ nhìn mà làm đi. Có việc lớn thì hãy hỏi, ngày mai để Vân Đình cho các người họp lại, lại nói một chút về quyền lợi cùng nghĩa vụ.”

Sáng sớm ngày kế, Tề Vân Đình triệu tập toàn thể hạ nhân, ra mệnh lệnh nghiêm khắc, nếu có người lấy trộm đồ, hoặc lười biếng làm hồng việc, biết chuyện mà không báo làm loạn Tề gia, hoặc giao cho quan phủ điều tra, hoặc xử trí theo gia quy, tuyệt không dung tình.

Phân công lại các phòng ban, phân lại cấp bậc của hạ nhân, người nào làm việc gì. Ba người một tổ, dò xét lẫn nhau, một khi có vấn đề ba người cùng chịu phạt. Các cấp chủ quản giao cho một chút quyền, có thể quyết định những chuyện đơn giản, mỗi đêm kiểm kê lại những việc ban ngày, làm tốt thì ghi công, không tốt ghi tội, sau này có thưởng phạt rõ ràng.

Cứ như vậy, Vân Đình cùng Hân Duyệt đều thoải mái không ít.

Thải Vân vội về nhà chịu tang, khóc lóc ỉ ôi. Lại thấy mẫu thân bị bệnh, lại đau lòng, khổ sở khuyên tề phu nhân ăn cơm, bà cũng không thèm để ý.

Hân Duyệt thấy cứ nhìn đôi như vậy sẽ xảy ra chuyện, để lại một câu quyết tuyệt: “Mẹ, đứa nhỏ trong bụng con còn hơn ba tháng là sinh rồi, người không muốn nhìn cháu nội một chút hay sao?”

Những lời này thật đúng là dùng được, tề phu nhân cố gắng uống được một bát cháo.

Bảy ngày sau, an táng xong, mọi chuyện khôi phục bình tĩnh. Chỉ là sau khi xong chuyện này, cả nhà gầy đi một vòng.

Hai vợ chồng cuối cùng cũng có thời gian nằm nghỉ cùng nhau trò chuyện, Hân Duyệt gối lên cánh tay hắn: “Chàng cũng đừng quá khổ sở, đã là người, luôn phải có một ngày như vậy.”

“Còn oán ta sao?” Bàn tay to vỗ về mái tóc của nàng.

“Ta nào có oán chàng đâu, chỉ là cảm thấy chàng có việc gạt ta, lại không biết chuyện là như vậy.”

“Ai..... Lúc trước, nàng cũng đừng oán phụ thân, kỳ thật sau khi Tiểu Hồng mất tích cha mới biết được thủ phạm thật sự là Nhị di nương. Cha cầu xin ta buông tha bà ấy, cũng cam đoan sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Ta nghĩ cha nhất định đã nói với Nhị di nương, lần này..... Quả thật không nghĩ

tới bà ta lại hạ độc thủ lần nữa.” Tề Vân Đình nhủ mảy.

Hân Duyệt đưa tay vuốt lên mi tâm của hắn: “Kỳ thật là hại người hại mình, lần này còn không phải Thu Sương chịu khổ sao, Nhị di nương suýt nữa hại cháu nội của mình. Ta cảm thấy tình yêu của lão gia cũng không sâu sắc, nếu nói chính thể là lệnh của cha mẹ, vậy còn Tam di nương?”

Tề Vân Đình cười khổ: “Đó cũng là lệnh của cha mẹ. Lúc trước bà nội bị bệnh nặng, sợ bà đi rồi mẹ với Nhị di nương sẽ ngồi ngang hàng, nên mới đem nha đầu bên cạnh mình cho cha làm Tam di nương, lại định ra trong một tháng phải tới mỗi viện mấy ngày.”

Hân Duyệt bĩu môi, người cô đại thật là có ý tứ. “Chàng nói nếu lúc trước phụ thân kiên trì không cưới mẹ thì sao?”

“Việc hôn nhân kia đã sớm định ra, há có thể sửa?”

“Vậy sao lão phu nhân nạp thiếp cho chàng thì chàng lại không đồng ý?”

Tề Vân Đình ôm chặt nàng: “Ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất, trước kia không nói cho nàng biết, là vì Duyệt Duyệt quá thẳng thắn, sợ nàng nói lời, làm mẹ buồn. Bây giờ cái gì nàng cũng biết rồi, sau này cứ nhường nhịn mẹ một chút, một nữ nhân không được chồng yêu thương, nếu con trai con dâu còn không hiếu kính chẳng phải buồn thảm lắm sao.”

Hân Duyệt nằm trong lòng hắn gật đầu, hắn thật là một nam nhân có tình nghĩa. Lại bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện: “Tuổi của phụ thân không tính là già, sao thân thể lại kém như vậy?”

“Lúc mới kinh doanh, có một đám sơn tặc cướp hàng hóa của Tề gia, đó cha phối hợp với quan phủ tiêu diệt bọn chúng, nhưng ngay lúc tên thủ lĩnh Lôi lão đại ngã xuống vách núi đã cố hết sức đã thương tâm mạch của cha, từ đó thân thể ngày càng sa sút, người là do nội tạng bị tổn thương không được điều trị tốt, hơn nữa còn có tâm bệnh khó chữa. Những năm gần đây bệnh cũ thường xuyên tái phát, lần này hẳn là nghe nói Nhị di nương lại làm chuyện hại người, lửa giận công tâm.”

“Nhị di nương cũng thật là, nếu yêu một người thì nên toàn tâm suy nghĩ vì hắn, bà ta không biết làm chuyện này sẽ làm lão gia tổn thương sao.”

“Nói là nói như vậy, nhưng nếu là mình trong trường hợp đó chắc cũng sẽ mù quáng vậy thôi.”

“Chàng nói chờ khi chúng ta già đi, có thể cùng nhau đến trời tây sao?” Hân Duyệt nắm vành tai hắn chơi đùa.

“Có thể, hơn nữa ta sẽ mang đến địa phủ nhiều tiền một chút.”

“Vì sao?”

“Mua chuộc quỷ sai để kiếp sau chúng ta vẫn có thể làm vợ chồng.” Về mặt hắn gốc đến đáng yêu.

Quý! Tiền có thể mua chuộc quỷ thần?

Ngày qua ngày, mọi chuyện dần dần khôi phục bình thường.

Hân Duyệt không thể không nhận lấy gánh nặng quản lý nhà cửa, sau khi cùng Tề Vân Đình nhiều lần nghiên cứu rốt cục định ra một phương án trị gia hoàn thiện. Chính xác rõ ràng, thưởng phạt phân minh, như vậy mặc dù không có chủ tử ở nhà, trong một chỗ cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Tề Vân Đình tuân thủ lời hứa, giúp Quách Hường xây dựng võ đường, cái này Vân Hải còn có chỗ để đi, mỗi ngày ngâm mình ở võ quán không thấy mặt mũi ở nhà. Theo cách nói của hắn, dù sao có một đại ca tài giỏi, có thể rong chơi bao lâu thì rong chơi.

Danh tiếng của Duyệt Lăng ký càng lúc càng lớn, hàng ra cung không đủ cầu, có rất nhiều cô nhi quả phụ từ các huyện lân cận tìm đến nơi này kiếm miếng cơm ăn. Nhưng lại không biết phải giải quyết chuyện hộ khẩu cho họ như thế nào, Hân Duyệt ngọt ngào một câu: “Phu quân, giúp một chút thôi!” Liền toàn bộ giải quyết.

Lão phu nhân chống đỡ đến lúc một đôi long phượng thai ra đời, liền buông tay mà đi, trước khi lâm chung dặn dò Tề Vân Đình: “Có thể nhìn thấy cháu nội, ta liền cảm thấy mỹ mãn, đứa nhỏ này gọi là Tề Mãn Ý đi. Năm nay cứ định việc hôn nhân cho Vân Hải, sau một năm hiếu kỳ thì cứ thành thân. Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, sớm sinh con một chút, ta ở dưới đất cũng an tâm.”

Không ngờ một câu nói của bà lại gây ra một hồi buồm ong loạn vũ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chú ý tới vật hi sinh Lôi lão đại này nha, sau này còn có tiết mục của hắn nữa

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Vũ điệu ong bướm

Đồng đi xuân đến, đào mất lại là một năm. Đã qua hiếu kỳ (thời gian để tang), cảnh tượng Tề gia bây giờ là tung bừng rạng rỡ.

Hai đứa trẻ trắng trẻo bụ bẫm đang nằm ở bên giường ngủ say.

Chiếc giường siêu lớn này rõ ràng đã được xử lý đặc biệt, chỉ vì Hân Duyệt không chịu để đứa nhỏ ngủ với bà vú, cho nên giường hai người nằm đã biến thành giường ba người nằm, nhưng không có vị trí của Tề Vân Đình. Hân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng chỉ đành gọi thợ đến sửa thành giường bốn người nằm.

“Duyệt Duyệt, Ý nhi và Phong nhi đều ngủ say.” Ngụ ý, chúng ta có thể làm chút việc khác.

“Ừ, con trai chàng hôm nay ôm một khối kim nguyên bảo* ngủ say thật là hiếm thấy.” Buồn ngủ nhắm mắt lại. (*kim nguyên bảo là một thỏi vàng, mà để là kim nguyên bảo nghe dễ thương hơn)

Ngày lễ trao chú*, Tề Mẫn Ý ôm chặt một khối kim nguyên bảo cười ngây ngốc, nước miếng nhều nhão. Tề Vân Đình đắc ý gật đầu: “Không hổ là con ta, từ nhỏ đã biết thứ có giá trị nhất là cái gì.” (*trao chú: chọn đồ vật đoán tương lai, giống như ngày thôi nôi bên mình, đặt một mâm có nhiều đồ vật cho em bé chọn)

Đồ vật đầy bàn, giấy và bút mực, bàn tính, bánh bao, bảo kiếm, son bột nước gì đó cũng không giá trị bằng một khối vàng ròng.

Xét thấy Hân Duyệt cảm thấy cái tên Mẫn Ý này rất tầm thường, Tề Vân Đình đặt cho con gái tên là Tề Ngự Phong, nhẹ nhàng phóng khoáng, lướt gió mà đi chẳng phải nhanh nhẹn sao. Hân Duyệt lúc đầu cảm thấy tên này giống như từng nghe ở đâu, ngẫm lại người bên cạnh cũng chẳng ai tên này, liền tự an ủi chắc là mình có duyên với cái tên này. Gọi được một năm mới đột nhiên nhớ tới: Tề Ngự Phong không phải là tiểu sư muội của mấy người Vô Nhai Từ, Thiên Sơn Đồng Lão và Lí Thu Thủy hay sao.

Khó trách con gái ta từ nhỏ đã có khuôn mặt xinh đẹp xuất trần, thì ra là bà ngoại của Vương Ngữ Yên!

Cũng may Phong nhi bắt một thanh bảo kiếm, vì thế Hân Duyệt về mặt cảm khái nói: “Giấc mộng tiểu ngao giang hồ của mẹ phải nhờ con thực hiện rồi.”

Từ ngày đó, Tề Mẫn Ý lấy khối kim nguyên bảo xem như đồ chơi, ngày đêm không rời tay, buổi tối trước khi đi ngủ cũng phải gặm mấy cái.

Tề Vân Đình yêu thương nheo nheo gương mặt nhỏ nhắn mũm mĩm một phen, nó hơi chớp chớp cái miệng rồi lật mình ngủ tiếp.

“Duyệt Duyệt, Đã bao lâu rồi..... Bao lâu chưa được tận hưởng?” Liếm liếm vành tai của nàng, giọng nam trung khàn khàn vừa mê hoặc vừa mờ ám.

“Ta muốn đi ngủ..... Ôi, chàng đừng sờ loạn mà.....” Nàng đã sớm bị hai đứa nhỏ làm mệt mỏi cả ngày, không có tinh thần làm chuyện khác.

Khóe miệng cong lên nụ cười tà mị, một đôi bàn tay to dẫn đến lửa cháy lan ra đồng cỏ, “Đây là nơi Duyệt Duyệt miễn cảm nhất, ha ha!”

Vặn vẹo thân mình né tránh tập kích của hắn, “Người ta mệt lắm rồi.”

“Nàng chỉ cần ngủ thôi, còn lại giao cho ta.” Lại tiếp tục công thành đoạt đất.

“Ặc.....” Âm thanh hữu khí vô lực tăng thêm vài phần kiêu my.

“Nương tử sinh con xong, dáng người càng thêm đầy đặn hấp dẫn, trước kia nơi này một tay là nắm được, bây giờ vì phụ lại cảm thấy tay của mình nhỏ. Không bằng vẫn là dùng miệng.....” Đã nói là làm, ta là người nói được làm được.

“Ngày mai..... Được không?” Tuy nàng có chút khát khao, nhưng nàng vẫn không thể chống lại Thần ngủ.

“Nàng nói đi?” Ngoài miệng nói vậy, cũng không chờ nàng có phản ứng đã trực tiếp cầm tay nàng đặt vào nơi nóng rực đó.

Vật trần đầy ý chí chiến đấu đang rực rạch trong tay nàng, giống như một gậy đánh bay ông thần ngủ.

“Ừ, vậy ta giúp chàng một chút.” Xấu xa nhìn về phía hắn.

“Phốc! Rõ ràng là nàng đã sớm muốn xem.” Ôm chặt phía trên, nhắm phía dưới.

“Oa.....” Một tiếng nhí đồng to rõ ngăn lại tiến công của hắn, không khỏi nhú mày: “Đứa nhỏ này thật là biết chọn thời điểm.”

“Bảo..... Bảo.....” Bàn tay nhỏ bé của Tề Mẫn Ý đang quơ loạn trên không, đầu lưỡi duỗi ra co lại như đang muốn ngậm cái gì đó.

Ai hiểu con bằng mẹ, Hân Duyệt rất nhanh phản ứng lại: “Kim nguyên bảo của nó đâu, chàng lấy đi đâu rồi?”

Tề Vân Đình buồn bực hất đầu: “Mỗi ngày nó đều cầm chơi, làm sao ta biết ở đâu chứ.”

“VẬY chàng nhanh đi tìm đi.”

Nửa đêm rồi cũng không thể để cha nó mộng trần chạy đi tìm vàng cho nó chứ?

Tùy tay lấy một thỏi bạc trong hộp tiền đưa cho nó, quả nhiên trẻ nhỏ dễ gạt, bẹp bẹp cắn một ngum lên.

Một lần nữa lên giường, lần này bỏ qua các bước rườm rà, trực tiếp công thành.

Lừa đạn vô cùng mãnh liệt.....

“Oa.....” Một tiếng khóc vang lên giữa đêm yên tĩnh, Tề Mãn Ý xoay thân mình mập mạp, sờ soạng đến bên người mẫu thân, dùng hết lực bú sữa xua đuôi bàn tay to đang chiếm chỗ của mình, vui vẻ ngâm.

“Ngươi.....” Tề Văn Đình thở hốc vì kinh ngạc, hung tợn tức giận mắng: “Tiểu tử ngươi vì sao mỗi lần đều muốn giành nữ nhân với lão tử?”

Hân Duyệt ngang ngược trừng mắt liếc hắt một cái: “Không được để con ta lưu lại bóng ma tâm lý, sau này không quản được vợ thì phải làm sao?”

“Cắt, hồ phụ vô khuyến tử, Ý nhi của chúng ta tương lai nhất định bách chiến bách thắng.” Phía trên bị giành, phía dưới lại không ngừng.

Hân Duyệt vô lực ca thán: “Hai người các ngươi địa chủ lớn, địa chủ nhỏ đều muốn ép chết tầng lớp dân đen bên dưới sao?”

Tề Mãn Ý nghĩ người đang vận động kia có ý muốn cướp đồ ăn của mình, giờ móng vuốt nhỏ, trên thân mình cường tráng của Tề Văn Đình cào vài cái.

“Lão tử ta mặc kệ lần này ngươi muốn làm gì ta cũng không thể nhường nhịn nữa.” Hân quyết tâm gia tăng sức lực.

“Oa.....” Lại một tiếng khóc vang lên, Tề Ngự Phong cũng đến gia nhập đội ngũ cướp đoạt, một vòng hỗn chiến, bị đánh bại tất nhiên vẫn là Tề Văn Đình.

Nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm hai đứa nhỏ: Cứ tiếp tục như vậy, của đồng dưng mảnh của cha các ngươi sớm muộn cũng bị các ngươi làm giữa đường gãy gập. Nhớ ngày đó Tề Văn Đình ta khí thế ngất trời, kéo dài không suy, khiến mẹ các ngươi phục phục thiếp thiếp. Nay, vậy mà lại bại trên tay các ngươi.

Xoay quanh, thờ dốc, buồn bực, đăm tưởng..... Ta thề: Trong vòng 3 ngày, nhất định phải đóng gói các ngươi đem đến phòng bà vú, trên giường của Duyệt Duyệt chỉ có thể có một mình ta, quyết không thể tha thứ cho những tiểu tam, tiểu tử như các ngươi được.

Mùa xuân trời trong nắng đẹp, Hân Duyệt mang theo Ý nhi, Phong nhi đi ra ngoài hóng gió. Xe ngựa Tề gia dừng trước cửa Duyệt Lăng ký, Tề Văn Đình lần lượt ôm ba người xuống, đưa bọn họ đi vào, còn nói lúc nào sẽ tới đón.

Trương phu kiêu mẫu như thế này tất nhiên sẽ dẫn tới không ít ánh mắt hâm mộ, Hân Duyệt lại ngạc nhiên phát hiện trong những ánh mắt hỗn tạp kia lại có vài người lấp ló thăm dò.

Mặt tiền cửa hàng đã mở rộng đến sáu gian, làm thêm trâm hoa, hàng thêu tay, buôn bán cũng không tệ lắm.

Lăng Nhi cầm một cây trâm ngọc lên: “Tỷ tỷ xem, đây là Tiểu Diệp làm, mài rất cẩn thận đó.”

Hân Duyệt cầm lấy nhìn, thợ khéo quả thật tinh xảo, không giống như cây trâm bình thường chỗ thân trâm có vài cái vòng tròn, nòng thiết kế lại thân trâm có hình gọn sóng, lại có một phong vị khác.

“Ừ, thật xinh đẹp.”

“Nào có, đại tẩu xem, Lăng Nhi tỷ tỷ dùng chỉ vàng thêu con rồng này tinh tế như vậy mới đáng khen nè, tỷ xem những đám mây này sinh động giống như đang bay thật vậy.”

Đám mây dưới chân rồng so với con rồng đang bay càng thêm xuất sắc hơn.

“Có hai muội muội lạnh lợi khéo tay như các muội thật là phúc của ta.” Hân Duyệt nắm tay hai người cười nói.

“Đại tẩu, có một tẩu tẩu như người mới là phúc của chúng ta đó!” Giọng nói từ cửa truyền đến.

Hân Duyệt quay đầu, nhìn thấy một vị cô nương ăn mặc hoa lệ tiến vào, đầu đầy châu ngọc, ngọc bội leng keng.

“Vị cô nương này là.....”

Lăng Nhi tiến lên đón chào: “Đây không phải Chúc tiểu thư sao, mấy hôm rồi người không có tới đó.”

“Đâu có, gia quy thâm nghiêm, hôm nay thật vất vả mới có thể ra ngoài, vừa vận liên gặp được đại tẩu, thật là có duyên mà.” Tuổi cười ầm ập như mùa xuân, son phấn trên mặt run run rơi xuống rào rào, Tề Mãn Ý hít phải ho sặc sụa. Tiểu Nghiên lạnh lẽ, mang tiểu thiếu gia và tiểu thư ra ngoài chơi.

Người tới là khách, Hàn Duyệt chỉ đành gật đầu nói phải.

Ai ngờ Chúc tiểu thư kia lại đuổi tới, bắt kịp hai đứa trẻ, đưa hai khối ngọc bội cho bọn chúng: “Một chút quà gấp mặt nhỏ nhỏ thể hiện lòng kính trọng.”

Hàn Duyệt kinh ngạc: “Đây..... Chúc tiểu thư đúng không, điều này, ta làm sao có thể không biết xấu hổ mà nhận được.”

Chúc tiểu thư mệnh danh là Uyển Châu đệ nhất mỹ nhân chân thành trở về bên cạnh Hàn Duyệt: “Đại tẩu đừng khách sáo, gọi ta là Niểu Niểu là được, nói ra chúng ta còn là thân thích nữa đó, cũng không phải người ngoài.”

Chúc – Niểu Niểu, à, Chúc gia là nhà cậu của Thu Sương, vậy chắc là biểu muội của muội ấy, nói vậy kêu đại tẩu cũng đúng.

Liền gọi người ôm hai đứa trẻ lại, đỡ bọn chúng gọi cô cô. Ý nhị có vẻ không thích nàng, xoay qua nhìn Quách Diệp cười ngây ngô. Phong nhi chu cái miệng nhỏ nhắn kêu một tiếng “Trư..... Trư.”

“Ai! Ngoan quá!” Chúc Niểu Niểu vui sướng không thôi, cười đến độ hiện rõ những nếp nhăn khóe mắt.

“Ôi chào, thực thực xin lỗi, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết.”

Giương mắt nhìn lại, thì ra một tiểu nha đầu rót nước đang nhìn trộm bên này, làm đổ nước trà vào người một vị cô nương.

“Không ngại, một chút việc nhỏ mà thôi.” Nàng đứng dậy phui phui nước và lá trà dính trên áo, sắc mặt dịu dàng như thường.

Hàn Duyệt không khỏi vô cùng tán thưởng về bình tĩnh của nàng, bỗng nhiên nhớ tới mình vừa từ tiệm may mang tới vài bộ quần áo, bảo Tiểu Nghiền cầm đến, để cô nương kia chọn một bộ để thay.

“Làm sao Chi Lan dám nhận, chỉ là quần áo bị ướt cũng không thể ra ngoài được, đành mượn tạm của phu nhân vậy.” Đến phòng trong thay đồ, có chút rộng thùng thình, Hàn Duyệt thăm than bản thân mình nên giảm cân thôi.

Hai chữ giảm cân này vạn lần không thể nhắc tới trước mặt Tề Vân Đình, hẳn thích cảm giác đó, dưới thân mềm mại, cảm giác tuyệt vời.

“Chi Lan cô nương quả thực có phong cách quý phái, xử sự đúng mực, làm cho người ta bội phục.” Hàn Duyệt tán thưởng từ nội tâm.

“Không dám, quần áo của phu nhân, ngày mai Chi Lan sẽ tự mình mang đến trả.”

“A, không cần, gấp mặt cũng là có duyên, tặng cho cô.”

Chi Lan cười cáo từ, một tiểu nha đầu đi theo ra ngoài.

Những đại cô nương, tiểu tước phụ trong tiệm không phải đoan trang hào phóng thì là câu nệ có lễ, Hàn Duyệt thầm khen: Việc làm ăn này đúng là tốt.

Quách Diệp lại nhỏ giọng nói: “Hôm nay không biết vì sao, mọi người đều dễ nói chuyện.”

“U, trăm ngọc bích này và khăn thêu rồng vàng này đều là tinh phẩm, ta muốn có.” Chúc tiểu thư vẻ mặt vui mừng.

“Ngại quá, đây là quà chúng ta tặng cho tỷ tỷ, không bán.” Lăng Nhi giải thích rồi sắc mặt không đổi cảm trở về.

“Vậy không bằng để ta mua trước, rồi lại đưa cho đại tẩu đi.”

Gi? Như vậy cũng được?

Hàn Duyệt gãi gãi lỗ tai, hôm nay vận may của ta tốt vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thì ra là hấn

Lúc Tề Vân Đình đến Duyệt Lăng ký đón vợ con, một đám tiểu thư phu nhân không còn e lệ rụt rè tranh nhau tiến đến gần, không khỏi làm hấn nhúu mày.

Gương mặt mang sáu phần hòa nhã, ba phần cảnh giác, một phần bất đắc dĩ, đỡ vợ con lên xe. Không ngờ Tề Mẫn Ý lại lấy thỏi vàng trong tay ném lên người một cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi, Tề Vân Đình thay con xin lỗi, mẫu thân cô nương kia cũng là gặp biến không sợ hãi, nhặt thỏi vàng lên cười khanh khách: “Tiểu thiếu gia lại ném vật yêu thích lên người tiểu nữ, xem ra là có duyên đây. Chúng ta là Giang gia ở thành nam, có lẽ đại thiếu

gia đã nghe qua.”

“Đúng vậy, Quán trà Giang ký rất nổi tiếng, Duyệt Duyệt thích nhất.” Tề Vân Đình mỉm cười khách sáo.

“À,” Hai mắt lão phu nhân sáng ngời, “Tiểu nữ tay nghề rất tốt, không bằng để nó làm chút điểm tâm cho thiếu nữ đi.”

Ánh mắt mọi người chung quanh có hâm mộ có ghen tị, một đám vất hết óc tìm kiếm đề tài xen miệng nói.

“Điều này sao có thể không biết xấu hổ, nàng muốn ăn ta đến Giang ký mua cho nàng là được. Đa tạ phu nhân!” Chắp tay chào, cả nhà về phủ trong sự chú ý của mọi người.

Có cái gọi là hấp dẫn khác giới, lúc xuống xe Ý nhi muốn mẹ bế, Phong nhi muốn cha bế, vì thế mỗi người ôm một đứa vào nhà.

Bóng chiều đỏ dài lên người họ, tiếng cười trẻ con ngầy thơ làm đẹp thêm con đường về nhà, trong đình viện nở rộ rất nhiều bông hoa xinh đẹp, cảnh tượng như thế làm cho Tề Vân Đình ấm áp từ tận đáy lòng.

“Vân Đình, chàng có cảm thấy những người đó rất kỳ quái hay không?”

“Hình như là có chút nhiệt tình quá mức.”

“Chẳng lẽ là coi trọng Ý nhi nhà chúng ta, muốn vào Tề gia làm con dâu nuôi từ bé? Tuổi của các cô ấy cũng lớn rồi mà.” Hân Duyệt đặt bé cưng trong lòng xuống đất, để nó tự mình chập chững nghiêng ngã tập đi.

Tề Vân Đình chột cười: “Một nàng nghĩ ra được.” Hân cũng đặt Phong nhi xuống đất, tiểu cô nương rõ ràng không can đảm bằng ca ca, nắm ngón tay phụ thân đi lòng vòng quanh hân.

“Ta biết rồi,” Hân Duyệt đột nhiên nhảy dựng lên, nhào vào nắm cổ áo hân: “Có phải ta ở nhà giữ con một năm, chàng ở ngoài trừ ong ghẹo bướm, bây giờ bọn họ mới muốn bước vào Tề gia?”

Tề Vân Đình trợn mắt liếc nàng một cái, gỡ hai tay trên cổ xuống, một tay ôm nàng vào lòng: “Đứa ngốc, ta trừ phải ra ngoài làm ăn, còn không phải đều là ở nhà với nàng sao.”

Hai đứa nhỏ nhìn thấy cũng bước tới muốn phụ thân ôm, Tề Vân Đình vui tươi hơn hờ ôm lấy bọn chúng đi ăn cơm.

Hân Duyệt đi phía sau có chút dăm chiêu: “Nè, chàng đừng lấy cớ bận làm ăn, làm sao ta biết chàng đã làm gì?”

“Còn có, ánh mắt những tiểu cô nương đó nhìn chàng rõ ràng ngượng ngùng e thẹn, chàng còn không thừa nhận.”

“Cái cô Chúc Niễ Niễ kia còn tặng quà ra mắt cho Phong nhi và Ý nhi, rõ ràng là cáo chúc tết gà không có ý tốt.”

Tề Vân Đình đặt hai đứa nhỏ xuống chỗ ngồi, căn bản là không để ý tới nàng. Từ kinh nghiệm hân tổng kết được, nếu anh phủ nhận, nàng sẽ liên tục bắt anh liệt kê chứng cứ, nếu anh mà thừa nhận, nàng sẽ khóc cả ngày thậm chí rời nhà trốn đi. Hơn nữa, vốn không có làm gì phải thừa nhận. Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là đừng để ý nàng, để lửa tự tắt, rồi nàng sẽ tìm được đề tài khác để nói.

“Đại tẩu, ai lại có can đảm không có ý tốt vậy.” Vân Hải cười ha ha tiến vào.

Người này luôn nhớ thương cháu trai, cháu gái mỗi ngày đều đến gặp, có điều thời gian nhớ thương luôn là lúc ăn cơm.

Hân một mình ăn cơm quả thật cũng không có ý nghĩa, Vân Đình và Hân Duyệt là vợ chồng già, còn là trước mặt đứa nhỏ, tất nhiên không giống lúc trước ăn cơm cũng có thể ngọt ra mật được. (cười mà chưa có con thì gọi là vợ chồng son, giờ có con rồi giáng cấp thành vợ chồng già ngay)

Vì thế Hân Duyệt gọi hân cùng đến ăn cơm, mọi người cùng nhau ăn lại càng vui vẻ hơn.

Hân Duyệt giữ chặt Vân Hải phun mật vàng: “Ta nói với đệ..... Không, đệ nói ta nghe, ta ở nhà này một năm, đại ca đệ ở bên ngoài có làm chuyện xấu gì không?”

Vân Hải nháy mắt mấy cái: “Chuyện xấu, thu mua mười gian cửa hàng, đánh sập ba thương đội từ nơi khác tới có tính là chuyện xấu không?”

Hân Duyệt mắt trợn trắng: “Ta là nói, chuyện có lỗi với con gái nhà lành.”

Vân Hải gật gật đầu, hình như ngộ ra gì đó: “À! Chuyện đó ư, đại ca đúng làm làm không ít người đau lòng đâu.”

Tề Vân Đình dứt cho Ý nhi ăn một chút cháo, quét mắt liếc Vân Hải một cái, cảnh cáo hân đừng ăn nói linh tinh.

Hân Duyệt nghiêng người tựa vào trên bàn, ngăn cản ánh mắt của Tề Vân Đình, không cho hân đánh ám hiệu với Vân Hải, quắc mắt nhìn trừng trừng chờ câu tiếp theo.

Vân Hải không nhanh không chậm ăn đồ ăn, thấy đại tẩu nâng tay lên muốn đánh hân, mới chậm rãi nói: “Nói tới người trong thành Uyển Châu có ý với

đại ca phải nói là sóng sau xô sóng trước, lúc trước không ai dám gả thì chỉ có đại tẩu anh dừng hiến thân.....”

Hân Duyệt cảm lấy chiếc đĩa gỗ vào đầu của hắn, Vân Hải cười né ra chỗ khác: “Bây giờ, danh tiếng nam nhân tốt của đại ca đã lan xa. Yêu vợ thương con, đẹp trai nhiều tiền, cho dù có thể vào Tề phủ làm thiếp thì cũng là giấc mộng của bọn họ rồi. Đại ca là người biết lo cho gia đình, trừ bỏ công việc tuyệt đối không ở lại bên ngoài một giây nào, cho dù dừng lại thì cũng là vì đại tẩu thôi, một năm nay chuyện ăn mặc của ba mẹ con tẩu không phải đều là huynh ấy lo liệu sao, tẩu không biết lúc huynh ấy vào cửa hàng lựa chọn đồ ăn, quần áo, đồ chơi trẻ con, trông mắt hâm mộ của những người đó muốn rớt ra ngoài luôn. Đáng giận nhất là đại ca công khai sẽ không nạp thiếp, chẳng phải là làm cho những cô gái xuân thì đứt từng khúc ruột hay sao.”

Hân Duyệt cắn môi cúi đầu trầm tư: Đúng vậy, bây giờ cũng không còn mẹ chồng quản lý, cho dù làm thiếp cũng chỉ ở dưới mắt mình ta, nói không chừng những tiểu nha đầu vọng tưởng đó còn muốn ám hại ta, đoạt quyền soán vị nữa.

Vỗ mạnh xuống bàn: “Ta quyết không thể để các nàng thực hiện được.”

“Sặc!” Vân Hải quay đầu cười trộm

Tề Vân Đình mang theo hai đứa nhỏ đã ăn no ra ngoài chơi, để lại Hân Duyệt nhú mi chiến đấu với đồ ăn.

“Vân Hải, ngày mai không cho đại ca đệ đưa ta đi, đệ đưa ta đi Duyệt Lăng ký, giúp ta bàn bạc cách giải quyết vấn đề cấp bách này.”

Vân Hải đang mong chờ cơ hội xem náo nhiệt, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau, còn chưa tới cửa Duyệt Lăng ký, thì đã thấy một mảnh áo quần hồng phấn, mặt độ còn đồng hơn hôm qua.

Vân Hải nhảy xuống xe, ôm cháu trai cháu gái xuống, không nhìn tấm bảng “Khách nam dừng bước”, đi nhanh vào nhà.

Dù sao hắn cũng không phải người đùa giỡn con gái nhà lành, Hân Duyệt cũng yên tâm cho hắn vào nhà, cũng không nghĩ là con gái nhà lành sẽ đùa giỡn hắn.

“Ngươi tới làm gì?” Giọng Lăng Nhi gắt gỏng

“Ai chẳng biết Duyệt Lăng ký giống như hậu viện của Tề gia, sao ta lại không thể đến.” Vân Hải đi lướt qua vai nàng. Hai người đã lâu không cãi nhau, nhưng thói quen vừa gặp đã cãi nhau này không hề thay đổi.

Quách Diệp bế Ý Nhi từ tay hắn, thẳng nhai con kia nhân cơ hội cắn lên má nàng một ngụm

“Ha, thẳng nhóc ngươi thật biết chiếm tiện nghi của con gái người ta.” Vân Hải cười ha ha, quách Diệp đỏ mặt xoay người sang chỗ khác.

“Tam thiếu gia, hôm nay thật là vinh hạnh, ngày hôm qua nghe nói đại thiếu nãi nãi thích trà bánh ở Giang ký của chúng ta, hôm nay tiểu nữ cố ý làm chút đĩa tới. Còn có bánh bột gạo này, xốp ngon miệng, là cho tiểu thiếu gia và tiểu thư, tam thiếu gia nếm thử xem có ngon miệng không?” Giang phu nhân tươi cười đầy mặt.

Vân Hải ngoài miệng nói không dám nhận, trong lòng lại vui vẻ, hôm nay đến quả nhiên có chuyện tốt.

“Ừ, không tệ.”

Hân Duyệt âm thầm bĩu môi, ở Tề gia vài năm, ta chưa từng gặp tướng ăn của đệ nhà nhận như vậy.

Giang phu nhân cười nở hoa, kéo con gái của mình qua: “Tam thiếu gia, đây là tiểu nữ Hương Quyên, nhớ trước đây khi con bé hai người còn cùng nhau bắt bướm nữa đó.”

Mặt Hương Quyên đã sạm đỏ hồng, không dám ngẩng đầu.

Vân Hải thản nhiên nhìn lướt qua, có vẻ là không thể nhớ nổi đã cùng nàng bắt bướm khi nào.

“Đại tẩu, đây là phần thơm đặc biệt ở nước Ba Tư, Niễn Niễn cố ý đến đưa cho tẩu một hộp.” Chúc tiểu thư chen vào đám người, đem một hộp phần thơm đặt trên bàn.

Hân Duyệt âm thầm nín thở, không biết xấu hổ lấy tay che mũi.

Chúc Niễn Niễn bởi vì đối mặt Hân Duyệt, liền đứng ở bên cạnh Vân Hải, mùi hương trên người quá nồng, Vân Hải bị nghẹn giương mắt nhìn nàng.

Chúc Niễn Niễn có vẻ như cảm nhận được ánh mắt nồng nhiệt kia, thân thể bất an uốn éo tới lui, rung rinh rớt xuống một đồng phần thơm. “Đúng rồi, đại tẩu, ngày hôm qua ta tặng cho tẩu món quà kia, hôm nay mang theo ngân phiếu đến, Lăng Nhi cô nương cô cứ nói giá đi.”

Lăng Nhi liếc xéo nhìn bộ dạng nhà giàu mới nổi kia, mang tới khăn thêu rồng và trăm ngọc bích hôm qua Hân Duyệt quên mang đi: “Thực xin lỗi, Chúc tiểu thư, ngày hôm qua đã muốn nói, cái này không bán.”

Vân Hải cảm lấy cây trầm: “Đại tẩu, màu sắc cây trầm này so với cây của đại ca có vẻ tươi hơn.”

Hà? Hân Duyệt lúc này mới phát hiện kích cỡ của cây trâm, chiều dài rõ ràng là dành cho nam nhân, nam nhân cổ đại dùng trâm bới tóc, sao mình lại quên được.

Lại nhìn về khăn thêu rồng kia, cái này không phải cũng chỉ là trang trí thêm cho khăn lau mồ hôi thôi sao.

Xiù!

Hay là Quách Diệp và Lăng Nhi đều muốn làm má hai, má ba của Ý nhi và Phong nhi?

Hân Duyệt suy sụp nằm úp sấp trên bàn, nhìn Vân Hải trợn trắng mắt.

Vân Hải trước sau vẫn nhìn chăm chú vào cây trâm, có vẻ rất thích: “Đại tẩu, hay là tặng cho đệ đi.”

Cái này phải hỏi Tiểu Diệp có bằng lòng hay không.

Hân Duyệt giương mắt nhìn về phía người đẹp đang bế Ý nhi, nhìn lấy hai mắt nàng chan chứa tình cảm, hai má ửng đỏ nhìn chăm chú vào Vân Hải.

Đây là tình hình gì đây?

Hân Duyệt ngồi thẳng người, ha ha, thì ra là râu ông nọ cắm cằm bà kia.

“Tiểu Diệp, trăm ngọc bích này đưa cho Vân Hải, muội có đồng ý không?”

“Dù sao là ta tặng cho đại tẩu, đại tẩu muốn đưa cho ai cũng được, không cần hỏi ta.” Quách Diệp đỏ mặt, giả bộ đùa với Ý nhi không thèm nhìn bên này.

Hân Duyệt nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Lăng Nhi, vừa vặn bắt giữ chút mất mát trên mặt nàng, “Lăng Nhi, hay là cũng đem cái khăn thêu rồng của muội cho đệ ấy làm khăn lau mồ hôi nha.”

Lăng Nhi xoay người bỏ đi: “Ta không thèm cho hần đâu.”

Ha ha, tiểu nha đầu lừa ai chứ, không muốn cho thì đã giành lại rồi, làm gì phải tự mình bỏ chạy như vậy.

Hân Duyệt lướt nhìn những ánh mắt nóng bỏng xung quanh, mở miệng nói: “Hân Duyệt được mọi người ưu ái, vô cùng cao hứng, chỉ là phu quân nhà ta mua cho ta nhiều đồ lắm, cái gì cũng không thiếu. Vân Hải lẻ loi một mình, ít người chăm sóc, hy vọng mọi người quan tâm đệ ấy nhiều hơn một chút mới phải.”

Lời này vừa nói ra đã như dội bom xuống, mọi người bao vây Vân Hải hỏi han ân cần, hỏi cái này hỏi kia, thậm chí có người, nói lời chần chừ, chỉ vì muốn lưu lại ấn tượng mạnh.

Vân Hải chống đỡ không được, chạy trốn chết.

Hân Duyệt ghen cười đến đau ruột, thì ra là thế à, lời trần trối lúc lão phu nhân lâm chung, trong vòng một năm phải đính hôn cho Vân Hải, qua hiếu kì sẽ thành thân. Nhưng mà thẳng thốt này vừa nhắc tới thành thân đã chạy trốn rất xa, cho nên cứ kéo dài đến giờ cũng chưa có quyết định được gì.

Mất thấy sắp tới Uyển Giao hội, năm trước Tề gia không tham dự đua thuyền rồng, năm nay Vân Hải đã sớm tuyên bố nhất định phải giành được thái cầu.

Vì thế, chúng nữ tranh nhau tiếp cận đại thiếu gia, đại thiếu nữ nãi nãi, thậm chí cả Vân Hải, chờ đợi cơ hội có người cầm thái cầu đến nhà mình cầu hôn.

Nghĩ đến việc này, Hân Duyệt âm thầm bội phục: Da mặt cổ nhân cũng không phải dày bình thường.

Buổi tối về nhà, Tề Vân Đình nói: “Cuối xuân là có cảnh hoa rơi, Tô Châu cảnh đẹp mê người, vài hôm nữa ta phải đi Tô Châu kiểm toán, không bằng ngày mai Duyệt Duyệt thu thập một chút, cùng ta đi đi.”

“Nhưng mà, Ý nhi và Phong nhi phải làm sao bây giờ?” Không bằng chờ bọn chúng lớn lên, người một nhà cùng đi du lịch có vẻ hay.

Biết rằng dựa vào phong cảnh không thể lung lạc người ta, “Tô Châu nổi danh về nghề thêu hoa, còn có rất nhiều đồ vật của nữ nhân, Duyệt Duyệt không muốn tới tìm hiểu một chút để phát triển hàng kinh doanh mới sao. Lại nói, Ý nhi và Phong nhi đã hơn một tuổi, vừa vặn nhân dịp này cho bọn nó cai sữa. Không phải ngày thường nàng vẫn nói phải cho bọn nó độc lập từ nhỏ sao?” (bên Việt Nam mình người ta khuyên em bé 24 tháng hẳn cai sữa hoàn toàn nha)

Như vậy mà do dự một lúc: “Được rồi.”

Hai ngày sau, lúc Hân Duyệt thu dọn tốt mọi thứ chuẩn bị cùng hần xuất phát, lại thấy hần không có ý gì là muốn đi, sau khi hỏi, hần lại nói: “Tối hôm qua không phải quý thủy* của nàng đến sao, nghỉ ngơi vài ngày rồi hần đi.” (*kinh nguyệt)

Vì thế Hân Duyệt vô cùng cảm động, thương cho hân một cái hôn nồng cháy: “Phu quân thật là thương ta.”

Đến Tô Châu rồi thì không phải tùy nàng nữa, về mặt Tề Vân Đình cười đến âm hiểm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: điều kiện của Vân Hải tốt như vậy, không có người tranh cướp mới là lạ

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Ba ngày ân ái

Uyển Châu cách Tô Châu không xa, đi ngược dòng sông chỉ mất nửa ngày, dọc theo đường đi có đình đài lầu các, nhà thủy tạ, thuyền hoa, mỹ nữ như mây làm cho Hân Duyệt kích động hô to gọi nhỏ.

Tề Vân Đình tựa vào khoang thuyền, im lặng nhắm mắt dưỡng thần, ngẫu nhiên giương mắt nhìn thấy thế tử hiếu kỳ nhìn mọi thứ.

“Oa, mỹ nữ kia!” Ở lúc nàng hô lên từ này lần thứ mười tám, Tề Vân Đình ngay cả mí mắt cũng không muốn nâng lên nữa. Hân Duyệt nhu nhu huyết Thái Dương. Hình như lời kéo ông xã của mình cùng ngắm người đẹp là chuyện rất ngốc vậy.

Đến Tô Châu bọn họ không ở khách sạn, mà là ở một chỗ còn lớn hơn biệt viện Dương Châu, còn muốn hoành tráng tinh xảo hơn. Tề Vân Đình chỉ thần nhiên nói: “Đây là nhà của chúng ta ở Tô Châu.”

Hân Duyệt cảm thán: Nhà hoang là do các người mua biệt thự tư nhân ở khắp nơi mà thành.

Sau khi thu xếp xong, chuyện đầu tiên tất nhiên là mang nàng đi ăn gì đó. Đi vào một con phố ăn vặt náo nhiệt, bánh men rượu, bánh gạo chua, bánh rán lớn, bánh bí đỏ, bánh củ cải với chân giò hun khói, móng hổ, bánh dày, đậu hủ hoa, cháo Bát Bảo, hoành thánh canh gà Tam Tiên, hoành thánh dai, hoành thánh tôm thịt, bánh bột lọc, bánh bao Tam Chân, củ ấu Ngô Đồng, nem rán Tề Thái..... (xin lỗi, mình không biết tên các món này)

Hân Duyệt ăn vui quên cả trời đất.

Tề Vân Đình ở một bên cười hắc ám Ăn đi, ăn no buổi tối mới có sức lực.

Nắm tay nhau đi dạo đêm nơi phố mới lên đèn, cuộc sống về đêm ở Cô Tô thành đúng là phong phú, quán trà, tửu lâu ở hai bên ngã tư đường đèn đuốc sáng trưng, hòa cùng ánh đèn đỏ ở những thuyền hoa dưới sông, lung linh rực rỡ.

Ai đó đang dùng tỳ bà tấu lên Giang Nam tiểu khúc, lúc khoảng lúc nhặt, chọc người say.

Hân Duyệt cảm thấy Uyển Châu sức sống bừng bừng ở chỗ nó phồn hoa, Tô Châu hát hay múa giỏi ở chỗ nó hứng thú.

Hai người đi song song trên đường lát đá, đối với nàng mà nói không nơi nào không vui, lúc trái lúc phải chạy loạn lên, Tề Vân Đình mỉm cười theo nàng che chở nàng, ánh mắt cưng chiều làm hâm mộ không biết bao nhiêu mỹ nữ Cô Tô.

“Duyệt Duyệt, còn nhớ rõ hôm nay là ngày gì không?” Rót một chén trà cho nàng, lấy khăn giúp nàng lau khô tóc vừa gội.

“Hôm nay? Là lần đầu tiên ta đến Tô Châu.” Ánh mắt linh động, thần thái sáng láng.

Lắc đầu. “Ngày kỷ niệm.”

“Hôm nay là ngày kỷ niệm Ý nhi và Phong nhi đầy tháng.” Hân Duyệt cảm thấy mình đoán đúng rồi, kiêu ngạo ngược khuôn mặt lên cười tỏa sáng.

Sụp đồ ngồi xuống ghế, trong mắt tràn đầy mắt mát.

Hân Duyệt không thể nhìn được bộ dạng đau thương này của hân, liền đến dựa vào người hân, dịu dàng nói: “Làm sao vậy?”

Thuận thế nâng cặp mông lên, tách hai chân ra để nàng khóa gối trên hông mình: “Duyệt Duyệt bây giờ trong lòng chỉ có đứa nhỏ, lại chẳng có chỗ cho ta. Ngày này hai năm trước, nàng hôn mê một ngày một đêm, ta bế nàng lâu như vậy, lo lắng sợ hãi, nàng tỉnh lại, tim của ta mới sống lại. Duyệt Duyệt cũng không nhớ hồi ức này với vi phu sao.”

Hai mắt ai oán nhìn nàng, khóe miệng trễ xuống, có chút ảm ức.

Hân Duyệt buồn bực: Sao lại giống nàng dâu nhỏ bị khi dễ quá vậy.

“Vốn hôm ta muốn mang nàng đến Tô Châu là kỷ niệm ngày chúng ta đính ước ở Dương Châu, nhưng thân thể nàng không tiện, kéo dài nhiều ngày,

nhưng lại đến một ngày kỷ niệm khác. Từng sự việc một đều khắc sâu trong trí óc Vân Đình, còn Duyệt Duyệt thì sao? Có phải là không thương ta, ngày trước nàng luôn thất thần ngẩn người nhìn ta, còn bây giờ đã lâu rồi chưa nhìn ta chăm chú như vậy; Lúc trước khi ta ra khỏi nhà ngày ngày nàng đều ra cửa ngóng nhìn, chỉ cần xa xa nhìn thấy bóng dáng của ta, sẽ vội vàng chạy tới, bây giờ ta ra ngoài nhiều ngày nàng vẫn bình thản; Kỳ thật ta thà rằng nàng khóc nháo, thà rằng nàng nắm tay áo không chịu cho ta đi, thà rằng nàng.....”

“Vân Đình, ta yêu chàng.....” Dúi đầu vào lòng hắn, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn.

Đã bao lâu rồi không được như vậy.

Đúng vậy ha, một năm nay toàn bộ tâm trí đều đặt lên người bọn nhỏ, còn phải coi sóc nhà cửa, quả thật đã xem nhẹ hắn nhiều hơn. Chỉ có hắn cũng chiều lo lắng cho mình trăm bề, lại quên hắn cũng khát vọng được yêu thương.

Những nhà giàu khác em bé đầy tháng đã cho nó ngủ ở phòng bà vú, sợ nam nhân nhà mình nghỉ ngơi không tốt, nữ nhân đều ngủ bên ngoài, vì tiện cho ban đêm đi rót nước hầu hạ nam nhân.

Nhưng mà, khi bọn họ ngủ cùng nhau đều là Tề Vân Đình nằm bên ngoài, chỉ cần Hân Duyệt húng hắng giọng khát nước, hắn lập tức đi rót nước. Hai đứa trẻ buổi tối khóc nháo, muốn uống sữa muốn thay tã gì đó, hắn đều chịu một nhọc.

Bản thân mình ban ngày còn có thể ngủ trưa bổ sung, nhưng còn hắn, lại đi ra ngoài lo làm ăn.

Nghĩ như vậy bỗng thấy đau lòng, ôm lấy gương mặt đang thất thần của hắn, ánh mắt dịu dàng như có thể nhỏ nước xuống.

“Duyệt Duyệt, nàng biết không, một năm nay không bỏ dở giữa chừng thì chính là qua loa xong việc, cứ tiếp tục như vậy ta sớm muộn gì cũng trắng niên sớm tiết (giữ nguyên convert, kiểu như là bị bắt lực sớm, dịch ra tiếng Việt nó thô quá).”

Nhìn bộ dáng đáng thương của hắn, Hân Duyệt cười tươi tắn, hào sảng nói: “Được, đêm nay ta nhất định hầu hạ phu quân thật thoải mái.”

Hai tay linh hoạt thoát từng lớp trói buộc, Tề Vân Đình tựa lưng vào ghế ngồi, bộ dáng chờ người lâm hạnh. Đôi mắt híp lại dĩ nhiên là đang nhìn trộm phong cảnh sau lớp áo xốc xếch của nàng, có vẻ không hài lòng nàng động tác quá chậm, hai tay không tự giác đặt lên hông nàng giật một cái, phía trước trần trụi đối diện với hắn.

Hân Duyệt chủ động dâng môi anh đào, bầu ngực căng đầy dấp vào trước ngực hắn, “Sao lại không mềm mại giống như trước kia?”

Hắn không cần lấy tay sờ cũng có thể cảm giác được khác biệt, nhưng đôi môi vẫn làm việc không ngừng nghỉ: “Hôm nay chưa cho con bú, tất nhiên bị căng sữa rồi.”

Nàng chỉ nói sự thật, hắn lại nghe thành lời mợc.

Cúi đầu ngọt ngào ngậm lấy, vui vẻ mút mát. Bàn tay to phủ lên, như Đại Thánh hái đào.

Yêu kiều ngâm một tiếng, đã cảm giác được lực lượng hùng tráng dưới thân, lần này không đợi hắn tiến công, từ từ hạ thấp người, liền lúi cuồn lửa nóng của hắn.

Ôm lấy hai vai dày rộng của hắn, mượn lực, dùng hết nhiệt tình toàn thân, cảm thụ sự dung hợp cao thấp hoàn mỹ.

Hắn mừng rỡ hưởng thụ vợ yêu nhiệt tình như vậy, nhìn thấy đôi bờ cầu nhảy bật ra phía trước, bỗng nhiên tay cầm bên hông giúp nàng điên cuồng.....

Hạng mục vận động này vô cùng tốn sức làm nàng mệt rã rời, đổ mồ hôi đầm đìa, tựa vào đầu vai hắn, được ôm tới trước bàn trang điểm.

“Duyệt Duyệt còn có thể đứng không?” Tinh tế hôn vành tai ửng đỏ.

“Ta nào có yếu như vậy.” Uất giận quay đầu.

Hắn cười khê đặt nàng lên bàn trang điểm, “Mượn chút lực thôi, kéo chống đỡ không được.” Có vẻ cũng không hài lòng, nâng một chân bạch ngọc cũng để lên bàn.

Tay trái nắm thắt lưng giúp nàng chống đỡ, ánh mắt tinh tế đánh giá, tay phải vuốt ve từng tấc một.

“A.....” Kinh ngạc vì hắn đột nhiên xâm nhập.

“Nương tử kêu lớn tiếng chút, vì phu thích nghe.” Về mặt say mê cười vô lại.

Cắn hắn một ngụm, cắn môi nỗi giận quay đầu, nhìn thấy trong gương đồng: Người chồng lên nhau, bóng đan vào nhau, dáng người dịu dàng trong lòng người cường tráng. Đường cong loạn, thân hình hoang, một mảnh tuyết trắng chọc vào mắt người. Một đôi cánh hoa phấn hồng loạn chiến, một vòi rồng đang mạnh mẽ ra vào.....

Hắn say mê, phun mây phun sương, thần long vẩy đuôi, thờ gấp liên tục.

Mở đôi mắt mông lung buồn ngủ, hắn đang ngồi trước bàn tính toán sổ sách, áo lót khoác qua loa trên người, nhẹ nhàng gảy bàn tính.

Thấy nàng tỉnh lại, đến bếp lò mang đến một chén trà sâm “Đói không, uống cái này đi.”

Hân Duyệt ngồi dậy dùng khăn che da thịt trước ngực, bị hắn cười nhạo.

Làm gì chứ, có cái gì hắn chưa từng nhìn thấy, không cần che đậy.

Hân Duyệt uống xong trà sâm, cầm chén trà lại cho hắn, thoải mái nằm xuống, trong tay vẫn nắm chặt khăn gấm che từ chỗ xương quai xanh trở xuống.

Tề Văn Đình rất phong độ cầm chén đặt trên bàn, lại đến ngồi bên giường, tham lam liếm liếm môi: “Ta cũng đói bụng.”

Ánh mắt kia nhìn làm Hân Duyệt rụng rời tay chân, giống như sói đói đang nhìn con mồi vậy.

“Ồi.....”

Sói đói tất nhiên không thể buông tha con hươu sao non tơ kia, tại chỗ có nhiều đóa mai hồng kia lại có thêm nhiều dấu vết mới, “Duyệt Duyệt, ta yêu nàng..... Yêu nàng, hận không thể đem nàng ăn vào bụng.”

Thật là giống như chuột yêu gạo vậy.

Chỉ là cách ăn không giống mà thôi.

Một môi mê man đến buổi chiều, tắm rửa thay quần áo, ăn cơm ngấu nghiến.

Hân Duyệt mân mê lọn tóc đen do dự có nên để hắn mang mình ra ngoài chơi, vừa vặn hắn đề nghị: “Đêm nay ánh trăng thật đẹp, Duyệt Duyệt cũng mệt mỏi, chúng ta không cần ra phố, đến sau hoa viên ngắm trăng được không?”

Nàng dịu dàng gật đầu, làm cô vợ nhỏ nghe lời.

Nhiều loại hoa như gấm, phủ đỏ mặt đất, ánh trăng chiếu rọi muôn hoa, ánh sáng dịu dàng bao phủ đôi vợ chồng.

Nâng cốc chúc mừng, tâm sự ngày đầu gặp gỡ, chuyện oan gia gặp rồi yêu; Nói chuyện dưới trăng, nhớ về ngày tân hôn tình nồng ý mật.

“Duyệt Duyệt còn nhớ rõ hẹn ước dưới hoa?” Nhiệt khí thổi ở bên tai, làm cho trong lòng người ta ngứa ngáy.

Nàng không uống được rượu, chỉ nửa chén đã ngà ngà say. Tựa vào người hắn ừ một tiếng, hai má đỏ hồng, sóng mắt nhộn nhạo.

Nhẹ nhàng cời quần lụa, ba ngàn tóc đen trút xuống, như nước như sương; Mắt say mơ màng mê người, đóa hoa trắng tuyết ứng hồng.

Hắn cười khê: “Quả nhiên Tô Châu hoa rất đẹp.”

Gió mát thổi qua, một đôi hoa hồng trước ngực mang tới rất nhiều đồng bạn, cười xem vợ chồng triền miên.

Hoa không lời diễn tả, người cứ phong tình như thế là được.

Những con bướm màu sắc rực rỡ, không bị kịp một phần vạn của giai nhân. Cuộc đời này là thế, chỉ nguyệt suốt đời ân ái bên nhau, triền miên như nước.

Chiều tà hôm nay, dường như trở lại lúc tân hôn, thẹn thùng quyến luyến, uyên ương cùng bay.

Tình yêu của ta một vài lời sao có thể diễn tả hết.

Gió nhẹ lay, hoa bay xuống, làm thành bức màn hoa; Mười ngón tay giao hòa, ý hợp tâm đầu, yêu say đắm bao lâu rồi?

Mùi cơm trưa bay vào giấc mộng, mờ mắt ra vừa vặn bắt gặp hai mắt hắn đang nhìn mình: “Rời giường ăn cơm, sắp chiều rồi, nếu không ra ngoài dạo sẽ không còn cơ hội.”

Liếc xéo hắn một cái, sáng giọng: “Bị ai làm hại chứ? Nói thì hay lắm.”

Giúp nàng lấy bộ đồ mới, giúp nàng mặc.

“Ta không thích tỉnh lại khi chàng đã mặc chỉnh tề, hừ! Chiếm tiện nghi của người ta.”

“Được, chúng ta cời trần ngủ.”

Gạt bỏ bàn tay ác ma của hắn, Hân Duyệt nhảy xuống giường, sau khi rửa mặt đã tranh thủ ăn no.

Trong thành Tô Châu náo nhiệt tất nhiên có bán rất nhiều đồ vật nhỏ, phẩm là xinh đẹp, thú vị, ngạc nhiên đều mua về, trở về cẩn thận nghiên cứu, lấy thừa bù thiếu.

Tề Vân Đình vui tươi hơn hờ theo phía sau trả tiền, lấy này nọ.

Xuôi dòng theo sông, hoàng hôn thì đã đến cửa nhà.

Ba đứa nhỏ đang ở cửa chơi đùa, có vài người lớn thảnh thơi lại nhìn sang phía bên kia sông.

Thuyền cập bờ, quý tất cũ -- ôm nâng lên bờ.

“Mẹ..... Cha.....” Hai cục bột vọt vọt tới, Hân Duyệt ôm lấy Ý nhi: “Nhớ mẹ không?”

“Nhớ.” Giọng trẻ con non nớt chọc người ta yêu thương.

“Nhớ thế nào nè?”

Ngón tay nhỏ bé chỉ chỉ vào tim mình.

Hân Duyệt cười khanh khách, nhìn đôi cha con bên cạnh cũng tiến hành tiến mực tương tự.

“Đại tâu, Tô Châu cảnh sắc đẹp không?” Quách Diệp là người phương bắc, đối với địa danh Tô Hàng nổi tiếng là thiên đường này tò mò không thôi.

Hân Duyệt cảm thán: Tô Châu cảnh đẹp, ta thấy được cộng lòng á?

“Nhiều loại hoa giống như gấm, thật đẹp.” Tề Vân Đình mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, lại vút cho Hân Duyệt một nụ cười mờ ám.

“Hừ hừ!” Lườm hẩn một cái.

Vân Hải cười to: “Rượu không say mỗi người tự say.”

Vân Thụ tiếp lời nói: “Cảnh sắc đẹp không không quan trọng, quan trọng ở chỗ người bên cạnh là ai.”

Vân Hải trêu chọc không có gì lạ, nhưng Vân Thụ lại nói ra lời này, Ý nhi cắn lên mặt nàng, Hân Duyệt quay đầu lại nhìn thấy chiếc xe ngựa xa hoa quen thuộc đang hướng về Chúc gia.

Thì ra người bên gối vẫn không phải người trong lòng người nọ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Muốn có JQ (gian tình), lại không thể bị cưa đồng. Ừ, mông lung, là một kỹ thuật sống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Náo loạn cũng vui vẻ

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta vẫn là không thích vợ chồng không có JQ

“Ý nhi, con xem Thanh nhi người ta chừng chạc chưa kìa, con là tên tiểu sắc lang, giống ai đây?” Hân Duyệt lau nước miếng trên mặt.

“Giống ai? Không giống mẹ thì là giống cha thôi.” Vân Hải cười điên cuồng, không để ý ánh mắt viên đạn của đại ca bắn qua đây, Quách Diệp và Giang Lăng mím miệng nghẹn cười.

Tề Mãn Thanh im lặng đứng trên mặt đất, trong nháy mắt nhìn một đám người. Phụ thân mỗi ngày đọc sách, mẫu thân sức khỏe không tốt, mỗi ngày nó đều đi theo bà vú chơi đùa, rất cô đơn, vui vẻ nhất chính là đại nương mang theo Ý nhi, Phong nhi đến chơi với nó.

Người một nhà ngồi vây quanh bàn ăn cùng ăn bữa tối, Ý nhi cầm một viên bánh chèo ném lên người Thanh nhi. Thanh nhi âm ức, cái miệng nhỏ trề xuống báo hiệu muốn khóc, Thu Sương mới khuyên bảo: “Thanh nhi, con là ca ca, bị đệ đệ đánh một chút thì tính làm gì.”

Hân Duyệt mới cầm một viên bánh chèo bỏ vào tay Thanh nhi: “Nè, Thanh nhi ném nó đi.”

Dưới ánh mắt cổ vũ của đại nương, nó ném bánh chèo về phía Tề Mãn Ý, tiểu tử kia một tay bắt lấy, cười ha ha.

Phong nhi nhìn hai đứa kia chơi vui, cũng vỗ tay nhỏ bé cười, Tề Mãn Thanh cũng ngượng ngùng nở nụ cười.

“Ôi chào, đúng rồi, hôm nay vừa vặn mọi người đều ở đây, năm trước mẹ nói phải đính hôn cho Vân Hải, các người thấy thế nào.” Hân Duyệt bỗng nhiên nhớ tới chuyện ông bướm nào loạn ở Duyệt Lăng ký.

Tề Vân Đình gật đầu: “Việc này là nên làm.”

Vân Thụ nói: “Đại ca, đại tẩu phải lo nhiều hơn rồi, dù sao đệ cũng không biết được ai cả.”

Vân Hải cảm chén đầy: “Đệ ăn no rồi, mọi người ăn từ từ.”

Tề Vân Đình kéo áo hắn, bắt quay trở về: “Đệ còn tính trốn tránh đến chừng nào, nói rõ ràng đệ muốn tìm người ra sao, tìm được rồi còn đi cầu hôn.”

Vân Hải bắt đắc dĩ: “Đệ không yêu cầu, mọi người nhìn mà làm đi.”

“À, Chúc Niều Niều kia ta thấy không tệ, môn đăng hộ đối, lại là biểu muội của Thu Sương, tương lai chị em bạn đi ở chung cũng tốt.” Hân Duyệt bộ dáng bình tĩnh đại ngộ.

“Cô ta?” Vân Hải nghe rằng: “Coi như xong, ta còn muốn sống mà. Để cho ta nghĩ kỹ rồi sẽ nói với mọi người.” Lòng bàn chân chạy nhanh như bơi dầu.

Giang Lăng và Quách Diệp đều yên lặng ăn cơm.

Hân Duyệt liếc mắt nhìn Tề Vân Đình ý nói là làm sao bây giờ, hắn không thêm đề ý cười: “Tiểu tử này còn chưa có người trong lòng, đệ ấy không vội chúng ta gấp cái gì.”

Ba ngày không gặp bọn nhỏ, Hân Duyệt không đi Duyệt Lăng ký, mà là ở nhà chơi cùng bọn nhỏ.

Quản gia báo lại: “Đại thiếu nữ nãi, có vị Chúc tiểu thư muốn tới thăm nhị thiếu nữ nãi.”

“A, đó là biểu muội của Thu Sương, để cô ấy vào đi.”

Không bao lâu sau, sau hoa viên xuất hiện bóng dáng liễu yếu đào tơ kia: “Đại tẩu, ta mang điểm tâm của Quế Hương trai ở kinh thành tới cho biểu tỷ, cố ý mang tới cho đại tẩu một phần.”

Hân Duyệt ngây người, nói tóm lại là cũng không nên nhận hối lộ đúng không, đến lúc đó mà chưa làm xong việc cho người ta thì.....

Nàng đã chiếc hộp tinh xảo ra, cầm lấy một khối đưa Phong nhi, tiểu nha đầu kia thích đồ ngọt, ăn đến ngon lành.

Nếu không có cách nào từ chối thì đành nhận vậy: “Đa tạ, Tiểu Nghiên đem túi hương ta mang về từ Tô Châu đến cho Chúc tiểu thư.”

Quản gia lại đến báo: “Đại thiếu nữ nãi, thiên kim huyện lệnh Triệu Chi Lan Triệu tiểu thư cầu kiến.”

Chi Lan? A, là cô nương ngày đó y phục bị nước trà làm ướt, chỉ có điều không nghĩ tới nàng là thiên kim huyện lệnh. “Mời nàng vào đi.”

Triệu tiểu thư chân thành mà đến: “Đại thiếu nữ nãi hữu lễ, Chi Lan đã giặt sạch y phục người cho mượn, chỉ là đồ mặc rồi không tiện trả lại, quần áo này là ta sai tú nương may theo kích thước kia, hoa văn thêu ở trên là Chi Lan tự mình làm, không biết đại tẩu có thích không.”

Đại thiếu nữ nãi -- đại tẩu, từng bước tiếp cận kia.

Trong lòng âm thầm kêu khổ, trên mặt cũng không thể không tươi cười: “Chi Lan tiểu thư khách sáo quá, ôi! Tay nghề thêu thật tốt, thật sự là huệ chất lan tâm.”

Sau khi dùng dần đưa đầy, đành phải bảo Tiểu Nghiên mang một cái trân ngọc đến cho Triệu tiểu thư.

“Đại tẩu, đại ca của ta đâu?” Giọng Vân Hải truyền đến.

Trời ạ, đầu sỏ nhà người cuối cùng cũng đến. Hân Duyệt cười: “Vân Hải, có hai vị khách quý vừa đến nhà, vừa lúc Ý nhi và Phong nhi nên ngủ trưa, đệ giúp ta chiêu đãi một chút.” Nháy mắt cho Tiểu Nghiên, mang theo đứa nhỏ đi mau.

“Hai vị muội muội ngồi thông thả, ta đi dỗ hai đứa trẻ ngủ rồi quay lại, Vân Hải không phải người ngoài, để đệ ấy mang hai người đi dạo xung quanh Tề gia đi.” Túm túm tay áo Vân Hải, Hân Duyệt vội vàng đào tẩu.

Quay đầu nhìn thấy: Niều Niều ưỡn ờ, Chi Lan ngồi nghiêm chỉnh, Vân Hải nhúc nhích đầu, bộ dáng ai đó tới cứu ta.

Sau đó, Hân Duyệt hỏi sau khi nàng đi thì thế nào, mới biết được vừa vặn Lăng Nhi đi ngang qua, Vân Hải túm lấy nàng mang ra ứng phó, chính mình thì chạy thoát.

Vì thế Giang Lăng đưa các nàng đến Duyệt Lăng ký.

Sau khi Tiểu Nghiên kể lại sinh động như thật, thiếu nữ nài người không phát hiện tam thiếu gia chạy còn nhanh hơn thỏ hay sao.

Hân Duyệt cười khanh khách, Ý Nhi và Phong Nhi còn nhỏ không hiểu gì, cũng ngây ngô cười theo.

“Nói cái gì đó, vui vẻ như vậy?” Tề Vân Đình cầm một túi quả vải tươi bước vào.

Hân Duyệt kể sơ lược lại cho hân nghe: “Xem ra hai vị thiên kim này cũng không lọt vào mắt xanh của đệ ấy.”

“Nàng cũng đừng quan tâm dùm đệ ấy, vài ngày nữa là hội Uyển giao, thái cầu kia Vân Hải nhất định giành được, cứ xem đệ ấy giao cho ai.”

Uyển giao hội tất nhiên náo nhiệt vô cùng, Vân Hải quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người đã giành được thái cầu.

Mọi người không khỏi nhớ tới hai năm trước, tề đại thiếu giành thái cầu tặng cho vợ mới cưới, nay vợ chồng tốt đẹp, sinh một đôi trai gái hoạt bát đáng yêu.

Các thiếu nữ ôm ngực, khần trương nhìn chằm chằm thiếu niên kia, thì thấy hân thông thả chơi đùa quả cầu trên tay, không giống có mục tiêu.

Phong Nhi giẫy khỏi vòng tay Hân Duyệt, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy tới: “Thúc thúc.....”

Vân Hải cười ôm lấy nó: “Xem ra Phong Nhi của chúng ta thích thái cầu, cầm chơi đi.”

Rầm, bịch, toàn trường ngã gục.

Trên đường về nhà, Phong Nhi liền muốn Giang Lăng bế nó, sau khi về nhà, làm như chơi chán thái cầu rồi, để thái cầu lại trong lòng Giang Lăng, còn mình thì chạy đi tìm Ý Nhi chơi.

Vì thế Lăng Nhi cầm thái cầu ngàn người mong, vạn cô gái tha thiết ước mơ lại giống như cầm củ khoai lang phòng tay, không biết nên làm sao bây giờ.

“Trả lại cho người nè.” Đỏ mặt e lệ vuron tay, mặt cũng không ngước lên.

“A, không phải người rất lợi hại sao, hôm nay sao lại đổi phong cách rụt rè như vậy?”

Lăng Nhi tức giận: “Người rốt cuộc có lấy hay không?”

Vân Hải khoanh hai tay lại: “Ta đã tặng Phong Nhi, cũng là nó cho người, coi như người được lợi đi.”

“Ai muốn chiếm lợi từ người chứ?” Thái độ hung dữ lại thêm vài phần ý nhị.

“Thật không cần sao, được, Tiểu Diệp muội muốn hay không?” Vân Hải quay đầu.

Giang Lăng sững sốt, không biết cảnh tượng trước mắt mấy phần thật mấy phần giả.

Quách Diệp sớm đã ngây ngốc nhìn bên này, gặp Vân Hải đột nhiên hỏi đến mình, cũng không biết nên trả lời thế nào, không chớp mắt nhìn chằm chằm Vân Hải.

Vân Hải đưa tay lấy thái cầu trong tay Giang Lăng, ném lên trên người Hân Duyệt: “Đại tẩu, cứ đưa Phong Nhi là tốt rồi.” Xoay người nhẹ nhàng bước đi.

Mờ mịt, mê hoặc, như thế này là như thế nào.

Buổi tối, Hân Duyệt còn đang oán giận: “Đệ đệ này của chàng, sẽ không phải là trêu chọc hai người chứ.”

Vân Đình ôm vai của nàng: “Nàng cho là nam nhân trong thiên hạ đều giống vi phu, một đòi một kiếp một đòi sao?”

Đánh hân một cái: “Mèo khen mèo dài đuôi.”

Ngày cứ như vậy bình thản trôi, Vân Hải trước sau không tỏ thái độ. Mỗi ngày chạy đến võ quán của Quách Hương luyện tập, ngẫu nhiên bị đại ca gọi đến cửa hàng học việc buôn bán. Vân Thụ mỗi ngày chăm chỉ đọc sách, một lòng thi đỗ công danh.

Tam di nương vốn là nha hoàn của lão thái thái, nay lão gia mất, bà cũng không có gì nuôi tiếc, chỉ cần có ăn có mặc, sống ngày an nhàn là thỏa mãn.

Hân Duyệt vẫn cảm thấy quan hệ của Vân Thụ và Thu Sương cứ lạnh nhạt, Thanh Nhi có vẻ cũng không mang lại nhiều thay đổi gì cho họ, có khi muốn giúp họ nhưng lại không biết phải làm sao bây giờ.

Mãi đến một ngày Tề Vân Đình gọi Vân Thụ, Thu Sương, Vân Hải vào phòng, trịnh trọng nói: “Nay thiên hạ thế cục không ổn, Thất quốc ở phương bắc bình hùng tướng mạnh, vận sức chờ phát động, Thắng quốc của chúng ta tuy dân giàu nước mạnh, nhưng theo quan viên trong triều nói, Hoàng Thượng xa xỉ vô độ, quốc khố sớm đã trống rỗng. Nếu chiến tranh bùng nổ, chỉ sợ sẽ nguy hiểm cho Tề gia.”

Mọi người nhìn nhau, cũng không biết nên nói cái gì.

Hắn nói tiếp: “Mùa thu tẻ tổ sắp tới, trăm dặm núi hoang kia đều được Tề gia chúng ta mua rồi, núi cao rừng rậm, hang động rất nhiều.

Ta nghĩ không bằng đem kho vàng nhà chúng ta dời đến ngọn núi đó, bí mật thiết kế nhiều cơ quan ngầm, tương lai dù có chuyện xấu cũng không sợ.”

Mọi người gật đầu, Tề Vân Đình liền bắt tay vào làm.

Có một lần ở sau hoa viên, Hân Duyệt gặp Vân Hải bế Giang Lăng bị trật chân, hù dọa nàng đem những lời trước kia mắng hắn nay tự mắng mình, Giang Lăng tất nhiên không chịu. Hắn liền làm bộ muốn đem nàng ném vào trong hồ, Lăng Nhi hoảng tự nhiên nắm chặt quần áo hắn xin tha thứ, Vân Hải cười ha ha.

Lại có một lần, thật sự có người rơi xuống hồ. Ý Nhi bưng bình, chạy đến bên hồ nấp trong bụi cây gần đó, ném một tảng đá xuống hồ. Quách Diệp đuổi theo bị lừa, nhảy xuống nước, lại quên chính mình không biết bơi.

Ý Nhi sợ hãi, mới kêu thúc thúc đang luyện kiếm cách đó không xa, Vân Hải nhảy xuống hồ cứu Quách Diệp đang hôn mê lên, ôm về Hải Ngọc hiền của mình. Ý Nhi hấp tấp chạy theo, trở về nói với mẹ thúc thúc và di thật là tốt. Đến tận cùng là tốt như thế nào, tên tiểu tử vừa hơn một tuổi này cũng không rõ.

Gió đêm lạnh, Tề Vân Đình dém lại góc chần cho thê tử, dịu dàng nói: “Trời lạnh, ta đi phương bắc tuần tra cửa hàng, trước khi tuyết rơi sẽ trở về, một nhà chúng ta sẽ cùng nhau qua mùa đông.”

“Ừ, đi đường cẩn thận, cố gắng trở về sớm một chút, chúng ta đều mong chàng.” Trong mắt nàng tràn đầy lưu luyến.

Khỏe môi khê nhếch, mang theo một chút sầu bi lúc phải xa nhà, nở một nụ cười với người nhà đang ngồi quanh lò sưởi, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp.

“Mẹ, nhìn con nè..... Lợi hại không.....” Ý Nhi lóng ngóng đánh quyền, thân mình ngã trái ngã phải.

“Con cũng đừng nói đây là tam thúc dạy con, hắn sẽ chê cười con, chờ cha trở về sẽ dạy cho con.” Hân Duyệt cười ha ha.

“Mẹ, thô trắng nhỏ, Phong nhi bắt đó.” Phong nhi cầm một cái lông tre có nhột con thô trắng.

“A, Phong nhi thật thông minh, lại học được rất nhiều thứ, chờ cha trở về nhất định sẽ rất vui vẻ, sẽ ôm Phong nhi xoay vòng.”

Vân Hải bước chân nặng nề tiến vào, đứng trước mặt đại tẩu không nói được một lời.

Hân Duyệt ngẩng đầu bị hù nhảy dựng, chưa từng nhìn thấy hắn nghiêm trọng như vậy, sắc mặt nghiêm túc, bất giác đứng lên: “Vân Hải, làm sao vậy?”

Hắn gương mặt đau đớn nhìn nàng chằm chằm, cắn răng, mím môi, cổ họng vừa động: “Đại tẩu, tẩu phải chuẩn bị tinh thần, đại ca đã xảy ra chuyện.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta vẫn là không thích vợ chồng không có JQ

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Diên cuồng vì yêu

Một tảng đá rơi vào nước, làm sóng cuộn ba đào, nhất thời đất trời u ám, không còn thấy trời trăng gì nữa.

Ý cười âm áp vừa rồi đã biến mất, chỉ còn biết trở mắt theo dõi hắn, chờ câu tiếp theo.

“Gần đây trên giang hồ mới nổi một tổ chức kỳ quái gọi là Ngũ quỷ báo thù, có năm người tạo thành, nghe nói đều là lưng mang huyết hải thâm thù, luyện được một thân võ công bí hiểm chỉ vì báo thù.....”

“Vậy đệ nói đại ca đệ là bị làm sao?” Hân Duyệt lo lắng ngắt lời của hắn.

“Đại ca bị bọn họ bắt cóc.” Vân Hải rũ mắt xuống.

“Bắt cóc? Bọn họ muốn bao nhiêu tiền cứu cho họ là được.”

“Nếu đòi tiền thì tốt rồi.” Vân Hải thờ dãi.

“Không cần tiền? Vậy muốn cái gì?” Bất cóc không đều là vì tiền sao.

“Đó là kẻ thù của Tề gia, bọn họ bắt cóc đại ca muốn.....” Vân Hải phần hận cắn răng, hai nắm tay kêu răng rắc, trong mắt phun ra lửa giận, “Nói..... Muốn đổi lấy tro cốt của cha, muốn đại ca tự tay nghiền thành tro.”

Chân mềm nhũn, Hân Duyệt vô lực ngã vào ghế.

Vân Hải nói tiếp, nàng mới biết được, tên đầu lĩnh sơn tặc Lôi lão đại từng bị Tề lão gia và quan binh tiêu diệt kia, có một con trai tên là Lôi Bốn, nay trưởng thành muốn báo thù thay cha. Kể từ khi xuống núi, hỏi thăm mới biết Tề lão gia đã qua đời gần một năm, nhưng hắn đã từng thề sẽ chính tay đâm kẻ thù rồi xô xuống vách núi đen, để phụ thân yên nghỉ nơi suối vàng.

Vì thế đã nghĩ ra một biện pháp rất biến thái, thiết kế mai phục bắt trời Tề Vân Đình, báo người Tề gia lấy tro cốt đi đổi.

Hân Duyệt sau khi cúi đầu thật lâu, bỗng nhiên ngẩng thờng đầu: “Đệ nói, chúng ta lấy một chút tro bụi đi lừa hắn được không?” Tề lão gia đã nhập thổ vì an, làm con cái dù có bị đánh chết cũng không thể đào hài cốt ông lên đốt thành tro rồi đưa cho kẻ thù.

Vân Hải lắc đầu, đại tẩu luôn thông minh sao hôm nay lại ngốc vậy: “Cho dù thật sự cho hắn, hắn sẽ bỏ qua đại ca sao?”

Đúng vậy, nếu đã muốn trả thù không có lý gì lại buông tha cho con của kẻ thù.

Nàng lo sợ không biết đặt tay chân vào đâu, muốn rút chén trà lại bị bóng tay.

Vân Hải thờ dãi: “Đại tẩu đừng vội, đệ và Quách đại ca thương lượng rồi lại nói.”

Hân Duyệt hận chính mình không có võ công, không thể cứu hắn. Chỉ có thể ở nhà xoay vòng vòng, chờ đợi tin tức.

Lúc Quách Hường cùng Vân Hải trở về, trên người đều có máu, cũng may thương không nặng.

Mới biết được năm người kia công phu quý dị khó lường, ám khí đều có kịch độc, hai người có thể đào thoát trở về đã là may mắn lắm.

“Ngay cả các người cũng không thể cứu chàng, vậy.....” Hân Duyệt gấp đến độ dậm chân.

“Chỉ tiếc chuyện này không thể dựa vào số đông mà thắng được, chỉ có thể dựa vào cao thủ, nay chỉ sợ trên đời chỉ có một người có thể.” Quách Hường cau mày.

“Ai?” Giống như nhìn thấy ánh sáng, Hân Duyệt đứng bật dậy.

“Thiên hạ đệ nhất cao thủ: Sở Nhất Nặc.”

Hân Duyệt sững sốt một lát: “Bọn họ đen ăn đen, không phải đều là cầm tiền làm việc hay sao?”

Vân Hải lạnh lùng nói: “Chúng ta đã nghĩ tới rồi, ta tìm người truyền tin cho hắn, hắn nói..... Không thiếu tiền.”

Tiền hắn không cần, vậy hắn cần cái gì chứ?

Hân Duyệt khẽ cắn môi, đưa mắt liếc nhìn về hướng núi Hứa Nguyệt: “Ta đi tìm hắn.”

Quách Hường lắc đầu: “Ngon núi cao nhất không phải là nơi người thường có thể tới gần, chỉ sợ tẩu còn chưa tới sườn núi, đã phải tan xương nát thịt.”

Vân Hải nhớ tới Sở Nhất Nặc lúc nhắc tới đại ca thì trở nên điên cuồng, sắc mặt lại âm ỉ phần, trù trừ nói: “Nếu đại ca biết, nhất định cũng không đồng ý tẩu đi tìm hắn.”

Không khác gì đưa dê vào miệng cọp.

Hân Duyệt rớt cuộc nhịn không được nước mắt tuôn như vỡ đê: “Vân Hải, ta muốn chàng còn sống đệ hiểu không? Cho dù Sở Nhất Nặc muốn mạng của ta, ta cũng không để ý, ta có thể tro mắt nhìn chàng chết hay sao, ta có thể sao? Ta làm không được..... Chẳng sợ chỉ có một con đường này, cho dù Nhất Nặc sơn trang kia là đầm rồng hang hổ ta cũng phải đi.”

Vân Hải im lặng, chẳng lẽ còn có cách khác sao?

Bảo Tiểu Nghiên kêu xe ngựa đưa Lăng Nhi đi Dương Châu một chuyến, đến cửa sổ thư phòng lấy cái pháo hiệu màu đen kia.

Buổi tối, nàng nhìn bọn nhỏ ngủ say mà âm thầm rơi lệ, sờ sờ đứa này lại hôn nhẹ đứa kia. Vừa rồi nàng nói với bọn chúng, bà ngoại bị bệnh mẹ phải đi chăm sóc bà ngoại, các con ở nhà phải ngoan ngoãn vâng lời.

Hai đứa trẻ liền khóc nháo không chịu ngủ, làm lòng nàng thêm ê ẩm, thật vất vả mới dỗ bọn chúng ngủ được.

Nghĩ lại, sợ Vân Đình sau khi trở về sẽ làm náo loạn, liền viết một phong thơ để lại cho hắn.

Sáng sớm, hai đứa trẻ còn đang trong giấc mộng, lần này đi không biết có thể trở về hay không, con đường phía trước là sáng hay là tối ngay cả nàng cũng không biết trước được.

Hai đứa trẻ trắng trẻo, tròn vo như viên bột, Ý nhi lôi kéo ngón tay của Phong nhi ngâm trong miệng, còn chảy nước miếng; Phong nhi bắt lấy vành tay của Ý nhi, hàng mi dài cong hình trăng khuyết, không biết đã mơ thấy mộng đẹp gì, cái miệng nhỏ nhắn hô lên: “Hi hi, mẹ.....”

Lau đi nước mắt giàn dụa trên mặt, hôn lên khuôn mặt đỏ hồng của bọn nhỏ, Hân Duyệt quyết tuyệt xoay người ra cửa.

Trên cửa thành, nhìn xa là dãy núi Hứa Nguyên một mảnh xanh ngắt, mây mù lượn lờ, ngón tay khẽ rung mở niêm phong ra.

Một tiếng to rõ vang vọng phía chân trời, một tia sáng đỏ như máu vọt lên trời rồi lan tỏa, đó là pháo hiệu của Sở gia.

Không bao lâu, một bóng dáng trắng tinh lướt gió mà đến, đứng trên tường thành ngao nghể nhìn vạn vật.

“Ta xin huynh.” Nàng run rẩy mở miệng.

“Nàng cuối cùng cũng nhớ tới ta.” Hân kiều căng gờn đầu, nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái.

“Huynh chịu giúp ta sao?”

“VẬY PHẢI XEM TÂM TRẠNG CỦA TA.”

Vân Hải nấp ở chỗ tối hận mình vô năng, cứu không được đại ca, lại để đại tẩu cầu xin tên nam nhân kia, tên nam nhân mà đại ca chán ghét kia.

Quách Hường lại buồn bực, hai người kia sao lại biết nhau, hơn nữa bộ dáng giống như rất quen thuộc.

Hít sâu một hơi, cầu người thật khó mà: “VẬY TÂM TRẠNG CỦA HUYNH LÀM SAO MỚI TỐT?”

“Nàng không biết vấn đề này ngu xuẩn lắm sao?”

Ta..... Ta nhìn!

“Huynh xuống dưới được chứ?” Nàng ngửa đầu, nói chuyện như vậy khoảng cách quá lớn.

Một trận gió phát qua, cuốn theo mấy cái lá cây, người đã đứng bên cạnh, con người u ám nhìn chăm chăm hai mắt sưng đỏ của nàng.

May mà, hân đã đến; May mà, hân nghe lời đến bên cạnh nàng; Vậy chứng tỏ là có hi vọng.....

Đã hơn một năm không gặp, nàng đã có một đôi trai gái, nay không chỉ có da thịt đầy đà, gương mặt dịu dàng có thêm mấy phần mầu tía. Sở Nhất Nặc trong lòng vừa động, giọng nói cũng mềm mỏng vài phần: “Nàng biết ta muốn gì chứ?”

Là cái gì chứ? Ta quả thật không biết mà, đã nói người thích ta, loại tình yêu sét đánh này qua hai năm rồi vẫn còn hay sao.

“Ta..... Huynh nhắc nhở một chút được không?”

Nhìn nàng nháu mi, cắn môi, Sở Nhất Nặc nhẹ nhàng cười, tựa hồ quên mất sầu bi của nàng là vì ai?

“Chẳng lẽ nàng quên mất câu cuối cùng ta nói với nàng là gì, vậy nay nàng gởi pháo hiệu cho ta là tính làm gì.”

Câu cuối cùng sao, Hân Duyệt cẩn thận nhớ, cố gắng nhớ, ở Dương Châu lúc hân buông cây pháo hiệu ra có nói: Khi nào nghĩ thông suốt, báo tin cho ta.

Bình tĩnh đại ngộ, pháo hiệu này là gọi hân đến, không phải tương đương đồng ý đi cùng hân hay sao. Quên đi, dù sao lần này là dùng mạng tôi cầu người ta, hân ra điều kiện là tốt rồi, chỉ sợ hân không yêu cầu gì cả.

Hân Duyệt giương mắt nhìn hân, bất đắc dĩ nói: “Ta đồng ý đi theo huynh.”

Nhưống mi: “Nàng giống như không vui?”

“Nào có, ta vui lắm, Sở trang chủ không chê ta chỉ là thôn phụ tầm thường, ta tất nhiên cầu còn không được, nguyện ý làm trâu làm ngựa, làm nô làm tì.”

Vân Hải thống khổ nhắm mắt lại, đại tẩu đối đại ca tình ý sâu nặng, nhưng ông trời sao có thể tra tấn người ta như vậy.

Quách Hường có ngốc cũng nghe ra một ít manh mối, không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên.

Sở Nhất Nặc lạnh lùng cười: “Ta không thiếu nô tỳ.”

“VẬY..... Được rồi, huynh muốn ta làm cái gì thì làm cái đó, muốn ta đi đâu ta phải đi thế nào, tóm lại, đều nghe lời huynh nói. Ta thích..... ở cùng một

chỗ với huynh.” Ai, nói những lời lừa mình dối người này vui lắm sao, cũng không biết vị Sở trang chủ này nghĩ như thế nào.

Khóe môi hần khẽ cong lên, hướng về phía hai bóng đen nơi tường thành nói: “Đây chính là nàng nói, đều không phải là ta ép buộc, sau nửa canh giờ xuất phát ở cửa Bắc.”

Hân Duyệt âm thầm lau mồ hôi, hần không cần hỏi mà cái gì cũng biết, không cần tới gần cũng biết trong bóng tối có người.

Thân thể bay lên không, lướt gió mà đi mới phát hiện bị hần ôm ngang hông, bay tới Nhất Nặc son trang.

Vân Hải theo sát vài bước, gắt gao nhìn chăm chăm hai bóng người đi xa, Quách Hương nhìn lướt qua sắc mặt âm trầm của Vân Hải, nuốt hết mọi nghi vấn vào bụng.

Vẫn là đại sảnh đầy máu tanh trang trí da hổ đầu sói, vẫn là một đám người dữ tợn mặt xanh nanh vàng, một đám võ lâm cao thủ bóng dáng như ẩn như hiện. Tỷ nữ áo đen Quý Họa dựa theo phân phó của trang chủ sắp xếp chỗ ở cho Hân Duyệt, là Duyên Tụ các ở Tây viện mà lão phu nhân từng ở, từ khi lão gia, lão phu nhân qua đời, hần chưa từng đến viện này.

Tuy nói Đông viện mới là nơi ở chính của lão phu nhân, hần không chịu để người ta động tới dù chỉ một chút, vậy như lại để nàng ở Tây viện, đó cũng là đãi ngộ vô cùng đặc biệt.

Thật sự không rõ, trang chủ vì sao lại chú ý tới nữ tử đã lập gia đình như vậy.

“Trang chủ, mang theo bốn người bọn họ đi, ngũ quý kia âm hiểm giả dối, đều là những người không cần mạng, chúng ta lấy một chọi một coi như là có đạo nghĩa lắm rồi.” Đại hộ pháp mang theo bốn thanh niên áo đen.

Sở Nhất Nặc khinh thường hừ lạnh một tiếng, có vẻ không xem bọn họ vào mắt.

Hân Duyệt vừa đến cửa, nhỏ giọng nói: “Huynh cứ mang người theo đi, nhiều người phản kháng cũng nắm chắc hơn.”

Hần quay đầu ánh mắt lạnh lẽo: “Nàng sợ ta không cứu được hần?”

“Không phải, huynh tất nhiên là có thể. Ta là hy vọng không có người bị thương, huynh..... Tự mình cẩn thận một chút.” Dù sao người ta là giúp đỡ mình, nếu bị thương Hân Duyệt sao có thể không áy náy.

Sở Nhất Nặc vừa lòng khi nhìn thấy quan tâm chân thành như vậy, mang theo người đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Sở thăm rồi, kỳ thật ta còn có một chút luyến tiếc đó

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Nhất Nặc đổi máu

Đêm đen như mực, gió ào ào rơi rụng những chiếc lá thu, bóng cây trước cửa sổ lay động ma mị như đang giương nanh múa vuốt, làm một đôi chim yến dưới mái hiên giật mình bay đi.

Lại là một đêm không ngủ, Hân Duyệt lặng yên đứng trước cửa sổ chờ tin tức, Quý Họa cũng đứng hầu một bên không chịu đi nghỉ ngơi. Hân Duyệt nhìn ra được nàng còn lo lắng cho Sở Nhất Nặc hơn cả mình, bên người có nữ tử xinh đẹp còn si tình như vậy mà lại thờ ơ, xem ra hần cũng là một người sơ ý vô cùng.

Hừng đông dần sáng, có tiếng bước chân vang.

Hân Duyệt chạy đến, trùng hợp ngã vào lòng người vừa bước vào cửa, Sở Nhất Nặc thét lớn một tiếng, đối với sự yêu thương nhưng nhớ này cũng không hưởng thụ cho lắm.

Cảnh giác hần khác thường, giường mất nhìn mặt hần. Cho dù ánh sáng không rõ ràng cũng có thể nhìn ra mấy phần tái nhợt, vài phần mờ mịt.

“Huynh làm sao vậy, có phải bị thương không, chàng đâu?”

“Thật ra nàng chỉ quan tâm hần thôi đúng không.” Hần lắc mình vào cửa, ngồi vào ghế trên.

Hân Duyệt muốn rót chén trà cho hần, lại bị Quý Họa đoạt trước.

“Chuyện ta đồng ý với nàng tất nhiên sẽ làm được, hần vẫn còn sống.”

Hân Duyệt thở phào nhẹ nhõm, hẳn có thể sống trở về là tốt rồi, nhưng còn sống trở về là sao, không phải là bị thương rất nặng, đã đánh mất nửa cái mạng chứ.

Sở Nhất Nặc ngẩng đầu nhìn nàng bất ngờ thay đổi sắc mặt, đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Oa” Phun ra một ngụm máu tươi.

Phun trên nền đá màu trắng, nàng kinh ngạc nhìn thấy máu đen.

“Trang chủ, người sao vậy?” Quý Họa phản hận trừng mắt nhìn Hân Duyệt, lấy khăn đưa cho Sở Nhất Nặc.

“Huynh..... Không sao chứ?” Nàng cũng sợ.

Trong phòng đột nhiên xông vào một đám người, một lão già râu tóc trắng nhanh chóng điểm lấy mấy đại huyệt trên người hắn, một Hắc y nhân tóc che nửa mặt bắt mạch cho hắn, hai mắt chợt tròn trắng. “Xoẹt” Một tiếng xé mở áo của hắn, chỗ đó đã đen như mực, còn có máu đen từ một lỗ nhỏ chảy ra.

“Ta giết người.”

Hân Duyệt đột nhiên cảm thấy chân không chạm đất, trên cổ bị một bàn tay to siết chặt, liền ngất đi.

Mở mắt ra thì nàng đã nằm ở trên giường, Quý Họa đứng hầu một bên.

“Sở Nhất Nặc đâu?” Giấy dựa đứng dậy.

“Trang chủ đã được đưa đến giường băng trong Hàm băng động, như vậy có thể trị hoàn độc phát.” Nàng lạnh lùng đáp.

“Độc phát? Hắn trúng độc gì vậy? Mang ta đi nhìn hắn.”

“Độc gì ư, nói cho người có người có tác dụng gì, người có thể giải sao? Trưởng lão nói, không cho người đi gặp ngài.” Quý Họa nói chuyện với nàng rất không nể mặt.

Yên lặng thờ dài, do mình hại Sở Nhất Nặc thành như vậy, tất nhiên cả son trang trên dưới đều hận nàng thấu xương.

Cửa phòng mở ra, một đại hán hắc y tiến vào, Hân Duyệt nhận ra đó là đại hộ pháp bóp cổ nàng, nên bất giác rụt lại phía sau một chút.

Hắn khinh miệt hừ một tiếng: “Trang chủ muốn gặp người.”

Sở Nhất Nặc nằm trên giường băng trong Hàm băng động sắc mặt xanh đen,□ vai phải màu đen đang lan ra, im lặng nằm nơi đó, nhìn không ra một chút thần thái ngày xưa.

“Sở Nhất Nặc, sao huynh lại có thể như vậy, không phải huynh võ công cái thế hay sao. Huynh đừng hù dọa người ta như vậy được không? Đều là ta không tốt, là ta hại huynh. Sở Nhất Nặc.....” Hân Duyệt vô cùng tự trách, vốn người ta đang yên đang lành, nay lại thành như vậy. Hắn còn như vậy, cũng không biết Tề Vân Đình sẽ như thế nào nữa. Nước mắt không chịu thua kém tranh nhau chảy xuống, giống như chuỗi trân châu bị đứt rơi từng hạt xuống người Sở Nhất Nặc.

“Đừng sợ, ta không sao.” Hắn chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mặt dịu dàng như vậy -- oan nghiệt mà!

Trưởng lão đầu bạc thờ dài, hỏi: “Quý y, có phương pháp giải không?”

Người tóc che nửa mặt đáp: “Huyết cổ quá nặng, chỉ có đổi máu.”

“Đổi máu?” Mọi người đều kinh ngạc.

Đại hộ pháp bước lên giành trước: “Quý y, đề ta.”

Vài hán tử tinh tráng đều tiến lên, thỉnh cầu đổi máu cho trang chủ.

Quý y lắc đầu: “Chỉ có máu cực âm mới được.”

Đại hộ pháp bưng bình đại ngọc: “Cực âm, chẳng phải nói trong trang này toàn bộ máu nam nhân đều không dùng được, phải dùng máu nữ nhân mới được?”

Hân Duyệt xông lên phía trước: “Đề ta.” Cùng lúc đó Quý Họa cũng tiến đến bên cạnh yêu cầu được đổi máu.

“Người cứ đề ta đi, bằng không ta sẽ áy náy cả đời, xin người!” Hân Duyệt tranh giành tiến lên phía trước.

Quý y gạt gạt đầu, đi đến trước mặt Sở Nhất Nặc, dùng ngón chân chạm lên tay trái của hắn, nhỏ vài giọt máu vào một chiếc bát tử kim (chén làm bằng đất sét tím thì phải)

“Không cho người động vào nàng.” Sở Nhất Nặc lạnh lùng nói.

Quý y cũng không nao núng, lấy tay nhẹ điểm lên người hắn, hắn liền ngất đi.

Hân Duyệt vươn tay để hắn chạm vào, chết lặng đến không còn cảm giác đau đớn.

Quý y rắc một chút thuốc bột không biết tên vào, máu hai người gặp nhau trong bát tử kim, nhưng lại nhanh chóng tách ra xa.

Hắn giật mình ngẩng đầu: “Máu của người sao dương khí lại nặng như vậy?”

Hân Duyệt ngốc: “Ta không biết.”

Quý y đưa tay tóm cổ nàng, liền moi ra sợi dây đỏ treo Bình an khẩu.

Hai người hút một ngụm khí lạnh, nhận ra vật đó còn có trường lão đầu bạc: “Đá Huyết phượng? Sao người lại có thứ này?”

“Đây là Văn Đình cho ta, làm sao vậy?” Hân Duyệt khó hiểu.

“Ồi..... Oan nghiệt mà.” Trường lão lại nói một tiếng oan nghiệt, liền không thèm nhắc lại.

Quý y sau khi thử máu của Quý Họa, gạt gạt đầu.

Vì thế tứ đại hộ pháp bảo vệ cửa động Hàm băng, quý y ra tay, trường lão ở trong hỗ trợ.

Một nén nhang thời gian..... Hai nén nhang thời gian.....

Hân Duyệt ở trước cửa động đi qua đi lại, lúc sắp mài mòn để giày thì thấy cửa động mở ra.

Quý y cùng trường lão đi ra, tứ đại hộ pháp mang trang chủ trở về phòng ngủ.

Quý y nói: “Ngài cứ gặp ác mộng không ngừng như vậy thì không có lợi cho hồi phục thân thể.”

Trường lão nói: “Đúng vậy, mà cũng không thể điểm huyết của ngài, vậy làm sao cho ngài an tĩnh lại bây giờ?”

Hân Duyệt không dám xen vào bọn họ đang nói chuyện, xem ra hắn là thành công.

Lúc tứ đại hộ pháp khiêng một khối ván giường đi ra, Hân Duyệt giống như bay xông đến: “Sở Nhất Nặc, huynh sao rồi?”

Trên mặt hắn hiện lên màu hồng quý dị, vô cùng không tương xứng với ngũ quan cương nghị, môi mỏng màu tím không biết đang thì thầm chuyện gì.

Hai tay bám chặt ván giường, móng tay khảm luôn vào gỗ, có những vụn gỗ nhỏ đâm vào thịt.

Hân Duyệt xúc động nắm tay hắn, nắm chặt trong tay mình, theo bọn họ vào phòng ngủ của Sở Nhất Nặc.

Trường lão tiến lên vài bước muốn bảo Hân Duyệt đi ra ngoài, lại bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người: cơ thể gồng cứng của Sở Nhất Nặc đã thả lỏng, bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, hô hấp dần dần đều đều, im lặng ngủ.

Hắn khoát tay áo, mọi người lui ra ngoài, chỉ để lại Hân Duyệt ngồi ở bên giường chăm sóc hắn.

Lúc Sở Nhất Nặc chậm rãi mở mắt ra, thấy nàng một tay cầm ngón chân một tay cầm tay hắn, cẩn thận lấy ra từng mảnh gỗ vụn. Thấy hắn tỉnh lại, dịu dàng nhẹ nhàng cười: “Huynh tỉnh rồi? Thấy đỡ hơn chưa?”

Hắn yên lặng nhìn chăm chú vào nữ tử đang ngồi bên giường, muốn nói với nàng vừa rồi mình nằm mộng..... Cuối cùng vẫn không mở miệng.

Quý y tiến vào đặt một chén thuốc ở đầu giường, ngón tay thon dài đặt lên mạch môn, “Trang chủ đã không có gì đáng ngại, tĩnh dưỡng nửa tháng là được.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Hân Duyệt: “Cánh tay phải của ngài không cử động được, người cho ngài uống thuốc.”

“À.”

Quý y phát tay áo đi ra ngoài, nhưng chưa đi xa, đã gặp trường lão ngoài cửa sổ, xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong.

Hân Duyệt ôm lấy đầu của hắn nhét một cái gối xuống dưới, cầm lấy chén thuốc, kiên nhẫn thổi nguội, vừa mới múc một muỗng chưa kịp đưa tới trước mặt thì đã nghe hắn lạnh lùng nói: “Ta không uống thuốc.”

Ặc, thật đúng là một đứa trẻ bốc đồng.

“Ta cũng không thích uống thuốc, đắng như vậy ai mà thích đâu, nhưng mà uống xong miệng ngậm một miếng tuyết lê sẽ không thấy đắng, huynh uống trước, ta lập tức tìm tuyết lê cho huynh.”

Làm khó nàng lấy tiết mục dụ dỗ trẻ con ra áp dụng trên người Sở Nhất Nặc, vậy mà cũng rất hiệu quả.

Nhìn sắc mặt hần dịu đi một chút, Hân Duyệt lại dụ dỗ: “Ta giúp huynh ném thử trước, ta còn không sợ đắng, huynh là nam tử hán đại trượng phu đó, nào.”

Nàng cúi đầu nếm một chút, liền đem miếng đưa đến bên miệng hần.

Sở Nhất Nặc chỉ ngây ngốc nhìn nàng, chờ đến mở miệng, uống từng miếng từng miếng thuốc đắng nàng đưa.

Kỳ thật hần muốn nói với nàng, hần không sợ đắng, cũng không sợ uống thuốc, chỉ là.....

Chỉ là hần vẫn không nói gì.

Ngoài cửa sổ, quý y đưa cho trưởng lão một ánh mắt: Thế nào, ta đoán đúng rồi chứ.

Trưởng lão bắt đầu đi lắc lắc đầu: Vô quyết đây có móng tay nhọn mà.

Sở Nhất Nặc chưa bao giờ uống thuốc, mặc dù bị thương cũng chỉ thoa ngoài da, có một lần bị thương rất nặng, là năm người cứng rắn đè hần xuống rút thuốc. Không ai biết là vì nguyên nhân gì.

Hân Duyệt không có lừa hần, thật sự đi tìm một quả tuyết lê đến gọt vỏ, cắt ra từng miếng cho hần ăn.

“Com chiều huynh muốn ăn cái gì?”

“Quý y sẽ có sắp xếp.”

“À, ta thì đang đói bụng, nên đi đâu ăn com.” Bụng Hân Duyệt phồng phồng kêu một tiếng.

Hần nhướn mi: “Nàng chưa ăn com trưa?”

“Giữa trưa huynh đang ngủ, nắm chặt tay của ta, ta hơi động một chút huynh liền ngủ không an ổn, đơn giản ta coi như giảm béo, buổi tối cùng nhau ăn.”

Hần nhìn nàng sau một lúc lâu: “Nàng không nên giảm béo, vậy cùng nhau ăn đi, bảo bọn họ mang vào đây.”

Người ta nói là com trưa và com chiều cùng nhau ăn, không phải là nói cùng ăn với huynh, ôi.

Đồ ăn bày trên bàn, Hân Duyệt nhếch miệng: Đây cũng gọi là com sao, một nồi thịt bò chưng cách thủy trên bàn, còn có nửa con dê nướng.

“Huynh là một bệnh nhân không nên ăn những thứ này.”

“Nàng không thích?” Lại nhướn mày, cũng phải -- người ta cũng chỉ có thể cử động mày mà thôi.

Hân Duyệt không dám phản đối một bàn thịt này, nếu người ta đều ăn như vậy, mình cũng đừng khùng hoảng. Không thể tưởng được đời này còn có thể cảm nhận được cuộc sống tiêu chuẩn của sơn tặc, thật sự là uống ly rượu to, ăn khối thịt lớn mà.

Ăn com xong mới có tâm trạng xem phòng của Sở Nhất Nặc, đây là một gian phòng vô cùng rộng, chẳng phân biệt được gian ngoài gian trong, giường cũng không kê sát tường, có buồng rèm như những nhà bình thường. Giường lớn ở giữa phòng, không có màn, không có trang trí gì cả, trải giường màu đen lộ ra hơi thở lạnh lẽo.

Trong cùng là một loạt giá sách và ngăn tủ, Hân Duyệt không dám tưởng tượng người như Sở Nhất Nặc cũng sẽ đọc sách, có lẽ trong ngăn tủ đựng vàng bạc châu báu hay những thứ quan trọng.

Trên bàn đọc sách có đặt vài vật trang trí, vừa rồi một lòng lo cho hần nên không để ý, giờ Hân Duyệt chậm rãi đi thông thả đi qua, mới phát hiện trên bàn bày biện linh tinh nả bắn chim, vài hòn sỏi nhỏ, một cái chùy thủ khảm đá quý tinh xảo..... Nàng đưa tay sờ không cẩn thận làm rớt đồ trên bàn, hoảng hồn ngồi xổm xuống ôm lấy vật tròn vo kia.

Ôi, may mà không có đập bể đồ nhà người ta.

Hân Duyệt nhẹ nhàng nâng lên muốn đặt lại trên bàn, “A.....”

Nàng hoảng sợ lui hai bước, ngã ngồi trên mặt đất, đầu lâu đang cầm trong tay rơi xuống bên chân.

Đứa nhỏ này chơi cái gì không chơi, lại để một cái đầu lâu trong này làm gì.

Ngồi dưới đất mới phát hiện: dưới chân bàn là một cái đầu sói, một cái đầu hổ, cũng không phải pho tượng mà là đồ thật, mắt sói còn ánh xanh, mắt hổ tròn lên tựa hồ chết không nhắm mắt, vết máu đã khô, không biết dùng thuốc gì ướp nó, nhìn qua trông rất sống động.

Hân Duyệt hai tay che ngực, làm hít sâu bình tĩnh nhịp đập tim mình.

Sở Nhất Nặc khẽ cong khoe miệng: “Đừng sợ, lại đây, ta bảo vệ nàng.”

Editor nói ra suy nghĩ của mình: ta muốn nhanh chóng làm xong, nhưng lịch thực hành và lịch thi không tha cho ai cả -_-

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Giang hồ Mộng, hiệp nghĩa tình

“Đầu lâu kia là lúc ta chín tuổi, đang chơi sau núi thì phát hiện; Đầu sói đó là con sói ta giết trong lần đầu đi săn năm mười hai tuổi, đầu hổ đó là con hổ đầu tiên ta chém năm mười lăm tuổi.”

Sở Nhất Nặc mười bảy tuổi đã mở đường máu bước vào giang hồ, lấy máu rửa Hắc Vân lĩnh (tên ngọn núi) báo thù cho phụ thân. Rồi sau đó dùng phương thức đen ăn đen, thâm tóm tam đại ác bang trên giang hồ, hoàn thành tâm nguyện còn dang dở của cha hắn.

Từ đó đại danh đình đình, uy chấn giang hồ, Nhất Nặc son trang ấn nhẵn bảy năm, lại một lần nữa lấy lại chỗ đứng trong võ lâm.

“Huynh thật lợi hại.” Trong mắt Hân Duyệt vẫn còn hoảng sợ chưa tan.

“Nàng ngay cả ta còn không sợ, lại sợ những vật đã chết đó làm chi?” Nhớ tới vài lần gặp mặt nàng đều tiêu sái tự nhiên, hôm nay lại lúng túng như vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Huynh? Nói thế nào thì huynh cũng là một người sống sờ sờ ra đó, huống chi còn dễ nhìn như vậy, cho dù có chút lực sát thương cũng coi như không có gì khủng bố.”

Lại thất thần nhìn nàng, lẳng lặng, mắt vẫn không nhúc nhích, mí mắt cũng không chớp.

Hân Duyệt chịu không nổi ánh mắt kia: “À, buổi tối ta ngủ ở đâu? Là phòng hôm qua đúng chứ, không còn sớm huynh ngủ đi, ta cũng phải đi nghỉ ngơi.”

Nhiều mày, bữu môi: “Nàng hại ta thành như vậy, sẽ không quan tâm?” Về mặt kia giống như hoàng hoa khuê nữ bị ức hiếp: Người ăn ta sạch sẽ rồi, lại không muốn chịu trách nhiệm sao?

Hân Duyệt không nhịn được, “Phốc” Một tiếng nở nụ cười, “Vậy muốn như thế nào?”

Sở Nhất Nặc trừng mắt liếc nàng, ý tứ: Nàng xem rồi làm

“Được rồi, vậy ta trải đệm ngủ tạm ở đây, hầu hạ Sở đại gia huynh. Buổi tối muốn uống trà rót nước, cứ việc bảo ta đừng khách khí.”

Có điều còn có một vấn đề, hắn muốn đi WC thì làm sao bây giờ? Đây cũng không phải phạm vi ta quản được.

Hân Duyệt há miệng thở dốc, vẫn không thể không biết xấu hổ nói thành lời, quên đi, đến lúc đó rồi nói sau, trong trang không thiếu hạ nhân. Ở mặt ngoài im lặng, nếu Sở Nhất Nặc bây giờ hô to một tiếng, chỉ sợ sẽ có một đoàn người xông tới.

“Nàng có thể mang cái giường nhỏ bên kia lại đây.”

Hân Duyệt đành phải kiên trì tới gần chỗ có vẻ là để đầu hổ đầu sói, đúng là có một cái giường trẻ con có thanh chắn, cũng may đủ lớn, có thể nằm vừa. Nói vậy đây là giường trước kia của hắn, trong lòng thầm mắng Sở Nhất Nặc thật nhỏ mọn, sao không gọi người tới giúp, để một thiếu nữ yếu ớt đi khuôn một cái giường.

Ồ? Giường xếp. Không thể tưởng được cổ đại còn có giường trẻ con cao cấp như vậy, sớm biết vậy có thể làm cho Ý nhi với Phong nhi một cái. Lúc nàng ở nhà chị họ có thấy một cái, chẳng qua là bằng inox, giường gỗ trước mắt mặc dù công kênh nhưng thiết kế cũng tinh xảo.

Nàng vài động tác đã gấp xong, có hai cái bánh xe, nhẹ nhàng đẩy lại đây.

Sở Nhất Nặc lẳng lặng nhìn, trên mặt không có biểu tình gì.

Nằm ở trên giường nhỏ, nhìn lên đỉnh màng, Phong nhi với Ý nhi không biết ngủ được không. Cũng may ba ngày đi Tô Châu kia bọn nhỏ đều rất tốt, nay cho dù nhiều thêm vài ngày không nhìn thấy mẹ hẳn là cũng không sao, dù sao phụ thân đã trở về.

Chàng sao rồi? Chàng khỏe không, có bị thương không, nàng vô cùng muốn hỏi Sở Nhất Nặc nhưng lại sợ làm hắn tức giận. Dù sao thân thể hắn như vậy, để hắn nổi giận cũng không tốt.

“Ta.....”

“Ta.....”

Hân Duyệt chớp mắt: “Huynh nói trước đi.”

“Ta ngủ không được, nàng kể chuyện xưa cho ta đi, trước đây ta có nghe một câu chuyện là công chúa Bạch Tuyết, lại không biết kết cục, nàng biết không?”

“Công chúa Bạch Tuyết kết cục ai chẳng biết, ta kể cho huynh nghe.”

Con trai con gái không ở bên người, vốn là nhớ nhưng không thôi, nay bỗng dưng có một đứa trẻ lớn xác quần quít lấy nàng đòi kể chuyện xưa.

“..... Cuối cùng, công chúa Bạch Tuyết xinh đẹp đồng ý lời cầu hôn của hoàng tử, bọn họ cử hành hôn lễ long trọng, hạnh phúc mãi mãi về sau.”

Quay đầu nhìn lại, gương mặt hắn mỉm cười đầm đìa đã tiến vào mộng đẹp. Dung nhan tuyệt mỹ kia làm sao có chút bộ dáng nào của đại ma vương giết người không gớm tay, căn bản chỉ là một đứa trẻ còn chưa trưởng thành.

Hân Duyệt bỗng nhiên nghĩ tới, Nhất Nặc son trang có rất nhiều thứ kỳ quái, mấy thứ này đối với mình cũng không lạ gì, chỉ là cảm thấy chỗ đó không thích hợp, tỷ như truyện công chúa Bạch Tuyết này làm sao người cổ đại lại biết?

Bỗng nhiên nhớ tới mẫu thân của Sở Nhất Nặc là công chúa nước láng giềng, có lẽ Nhật Chiêu quốc thật sự khác ở đây.

Mặc kệ nó, những chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là bây giờ nàng ngủ không được, liều mạng không cho mình nhớ nhưng, ngăn dòng nước mắt đang chảy xuôi.

Hận ông trời bất công, vốn dĩ đang một nhà hạnh phúc ấm áp, hoà thuận vui vẻ, ai có ngờ.....

Bên cạnh Sở Nhất Nặc đang nhủu mày, hai tay nắm chặt đệm giường, miệng thì thảo lên tiếng.

Hân Duyệt xoay người đứng lên, cầm tay hắn, cúi người xuống nghe hắn nói chuyện.

“Mẹ..... Mẹ..... Đừng bỏ con.....” Hắn còn đang ngập ngừng gì đó, cánh tay trái nâng lên ôm lấy Hân Duyệt, ôm chặt trong lòng.

Cánh tay chống trên giường muốn gãy khỏi hắn, lại phát hiện sức lực của hắn lớn như vậy, càng dùng sức hắn ôm càng chặt.

Hân Duyệt nhìn trên đầu hắn mồ hôi đầm đìa, sắc mặt xanh tím, nhất định là gặp ác mộng. Cũng không đành lòng nên không giỡn đùa nữa, mặc hắn ôm, lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt hắn.

Tiếc rằng trên trán hắn không ngừng có mồ hôi lạnh chảy ra, nàng cứ không ngừng nhẹ nhàng lau đi, mãi đến khăn tay ướt đẫm, mơ hồ có thể thấy trên khăn tay thêu một chữ “Tê”.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào giường lớn, gã sai vặt đến đưa thuốc, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, kinh ngạc sững sờ ở cửa.

Trang chủ trước giờ không gần nữ sắc, một tỷ nữ hầu hạ bên người cũng không có, chỉ có hai gã sai vặt mà thôi.

Nay nữ nhân kia lại bị trang chủ gắt gao ôm vào trong ngực, mặt của nàng dán vào bên má hắn, hai người ngủ say sưa.

Gã sai vặt yên lặng xoay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Sở Nhất Nặc chậm rãi mở mắt ra, lúc có người tới gần cửa phòng hắn liền tỉnh, chỉ là không mở mắt ra.

Thường ngủ không sâu, thường ngủ ít, thường dậy sớm, nhưng sao hôm nay lại ngủ thẳng đến mặt trời lên cao?

Ghé mắt nhìn về thiên hạ trong lòng, sắc mặt tươi tắn hồng hào khác hẳn về tái nhợt hôm qua, lông mi thật dài, che khuất đôi mắt linh động. Một cánh tay tựa vào bên sườn mặt của hắn, trong lòng bàn tay còn đang cảm một chiếc khăn tay ướt đẫm.

Sở Nhất Nặc nhẹ nhàng rút tay trái ra, để bên cạnh, nhưng thân mình vẫn bất động, để nàng nằm trong ngực mình tiếp tục giấc mộng ngọt ngào.

“Uhm.....” Hân Duyệt dụi dụi mắt nhập nhèm buồn ngủ, đứng dậy thấy Sở Nhất Nặc đang nhìn mình: “Huynh tỉnh rồi? Sao lại không gọi ta, tối hôm qua.....”

“Nàng phi lễ ta.”

Cái gì?!

Hân Duyệt cong cong lỗ tai, ta không có nghe sai chứ. Trùng lớn đôi mắt không biết làm gì khác, theo thói quen dầu môi khi gặp oan ức.....

“Nàng không có nghe sai, còn cần ta lặp lại lần nữa sao.” Sở Nhất Nặc về mặt vô tội.

“Nhưng mà, sự thật không phải như huynh tưởng đâu, tối hôm qua huynh gặp ác mộng, ta vừa tới xem đã bị huynh ôm chặt không nhúc nhích được. Người ta giúp huynh lau mồ hôi cả đêm, sau đó một quả không biết ngủ lúc nào, huynh huynh huynh..... Sao lại có thể ăn nói như thế?”

“Ta bị thương thành như vậy, căn bản là thể không động đây, sao có thể ôm nàng được?” Uất ức trên mặt người ta tuyệt không thua Hân Duyệt, hai cánh tay vô lực buông trên giường.

Quả nhiên là tình ngay lý gian.

Trời ạ, ta coi như đã biết cái gì gọi là nguy quân tử, thật là tiểu nhân, người trong giang hồ như Sở Nhất Nặc đều gian xảo như vậy, đám tiểu nữ tử còn có đường sống sao?

Vừa vận quần gia tiến vào, nàng liền hầm hừ tông cửa đi ra ngoài, vòng vo vài vòng mới tìm được đường đến Duyên Tự các. Rửa mặt chải đầu qua loa một chút, đang lo mình không có quần áo tắm rửa, một tỷ nữ mặc áo đen tiến vào: “Cô nương, trang chủ phân cần dặn mang bộ quần áo này cho người mặc tạm, sau đó sẽ phái người may bộ mới.”

Hân Duyệt đành phải mặc đồ đen giống như bọn họ, tự giặt sạch quần áo của mình.

Tỷ nữ áo đen vốn giành giặt, Hân Duyệt chết sống không đồng ý, mình là vì cầu người mà đến, cũng không phải đến để giữu võ giương oai, sao có thể để người ta hầu hạ.

“Người tên là gì?”

“Tỷ nữ Thiên Quyên, phụng mệnh trang chủ hầu hạ cô nương.” Nàng cung kính đáp.

“À, Thiên Quyên người có biết Quý Họa ra sao rồi không?”

“Quý Họa tỷ tỷ mất một nửa máu trong người, nay nằm ở trên giường hàn băng, chờ công lực của trang chủ khôi phục sẽ liên thủ với quý y cứu tỷ ấy.”

Hân Duyệt gật gật đầu, bảo Thiên Quyên mang chút đồ ăn đến.

May mà điểm tâm là cháo gạo với thịt bò, cùng một vài món lót dạ, Hân Duyệt ăn vui vẻ. Bảo Thiên Quyên cùng ngồi xuống ăn, nàng cứ khăng khăng không chịu.

Quần gia tiến vào khó xử nhìn Hân Duyệt đang ăn cháo: “Trang chủ mời cô nương đi qua.”

“Ừ, chờ ta ăn xong rồi qua.”

Miệng hần giật giật: “Cô nương vẫn là mau đi đi, trang chủ đã muốn nổi giận.” Hần cũng thật buồn bực, lúc bước vào bộ dáng trang chủ đang vui vẻ, khóe môi nhếch lên ý cười nhân nhật, tuy rằng chỉ có một chút thôi, nhưng xuất hiện trên mặt Sở Nhất Nặc cũng đủ kinh người. Ai ngờ qua một hồi hần đã nổi trận lôi đình, đánh đồ chén thuốc không nói, còn không chịu ăn cơm.

Quý y cùng trưởng lão trăm miệng một lời bảo hần đến mời nữ nhân này.

Xứng đáng, ai bảo hần trêu đùa ta.

Nghĩ là nghĩ vậy, vẫn là ngoan ngoãn đi.

Một gã sai vặt đang quét dọn mảnh sứ vỡ trên đất, Hân Duyệt không rõ cho nên cũng có chút hoảng: “Làm sao vậy?”

Sở Nhất Nặc ai oán nhìn nàng một cái: “Chỉ là đùa với nàng một chút thôi nàng liền dỗi không chịu trở lại?”

“Ta nào có dỗi chứ, hầu hạ huynh một đêm còn không cho người ta ăn điểm tâm sao.” Chẳng hiểu gì cả.

“Sao lại đi lâu như vậy? Nàng đói bụng, nhanh ăn cơm đi.” Hần dùng ánh mắt liếc nhìn trên bàn.

“Ta đã ăn xong rồi.”

“Ta chờ nàng đến ăn cơm, nàng.....” Rõ ràng là không để hần trong lòng, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Không nói gì, chán nản. Quên đi, Hân Duyệt nhận mệnh ngồi vào bên giường, nhận bát thuốc quần gia đưa qua, mức một muỗng đưa tới.

Sở Nhất Nặc nghiêng mặt không nhìn nàng, hiển nhiên còn đang giận dỗi.

Bất đắc dĩ, hò hét: “Huynh uống nhanh đi, đừng làm ta sốt ruột được không?”

“Nàng còn chưa thôi mà.”

Quý! Thật đúng là càng ngày càng giống đứa trẻ ba tuổi.

Cứ như vậy hầu hạ hần nửa tháng một tác không rời, Hân Duyệt trầm nghĩ: Cho dù là Tề Vân Đình ta cũng không có một ngụm nước, một ngụm cơm dứt hần nửa tháng đâu.

Hần thậm chí ngay cả quét tước vệ sinh, giặt quần áo gì đó đều bắt nàng làm, mỗi ngày bận bịu, buổi tối mệt ngã đầu liền ngủ. Tuy là không nhớ nhà, nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ gì nhiều.

Chỉ là nửa tháng trôi qua, vậy mà một chút hần cũng không khỏi sắc, có khi Hân Duyệt sốt ruột liền giúp hần mát xa, hần nhắm mắt nằm ra vẻ không đau không ngứa.

Quý y đến mời trang chủ bế quan, nói chỉ cần một tháng liền có thể khôi phục công lực.

Hần cũng không thêm.

Hân Duyệt giúp hần giải thích: “Hần còn chưa cử động được, sao có thể bế quan, nếu không dưỡng thêm vài ngày nữa đi.”

“Đều là nguoi làm hại.” Quý y đột nhiên xuất chương chụp lên đầu vai Hân Duyệt, thân mình lập tức nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Sở Nhất Nặc phi thân bay lên, ôm lấy thân thể của nàng từ vững vàng rơi xuống đất.

“Nguoi điên rồi, ai cho nguoi động vào nàng?” Trên mặt hần lạnh băng.

“Ta chỉ là muốn biết trang chủ đến tột cùng khôi phục bao nhiêu.” Quý y thực bình tĩnh.

Sở Nhất Nặc âm thầm cắn lưỡi, bị lão gia hỏa này hù dọa, thật sự là quan tâm sẽ bị loạn, hần chỉ là dùng chương thôi bay nàng, cũng không có làm nàng bị thương.

Hân Duyệt cũng không ngạc: “Giỏi lắm Sở Nhất Nặc, huynh gạt ta?”

“Ta..... Dưới tình thế cấp bách, mới phát hiện mình đã khôi phục rồi.”

Lời nói gạt nguoi rõ ràng như vậy tất nhiên không đáng được tha thứ.

Hung tợn trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Sở Nhất Nặc xấu hổ nhìn theo bóng dáng của nàng, không thể không biết xấu hổ đuối theo.

Đại hộ pháp hạ mình đến mời, nói trang chủ không chịu bế quan, bảo nàng đi khuyên một chút.

Hân Duyệt đành phải cau mày đi: “Sở Nhất Nặc, huynh cứ như trẻ con vậy, nên đi luyện công thì luyện công, còn muốn nhân hạ tới bao giờ?”

Mọi người đều kinh ngạc, nàng dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với trang chủ.

Sở Nhất Nặc không nói lời nào, con nguoi sâu thẳm nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ muốn xem thấu lòng nàng: “Nàng nóng trông ta sớm ngày khôi phục, để có thể đề nghị rồi đi phải không?”

Hân Duyệt chán nản, chút ý tưởng nhỏ nhoi như vậy đều bị nguoi xem thấu, thật sự là thất bại. Vì để che giấu lòng dạ hẹp hòi của mình, tức thời thốt ra: “Nào có chứ, ta vất vả lắm mới dựa vào một đại hiệp như huynh, còn trông cậy huynh khôi phục công lực mang ta đi du lịch giang hồ đây.”

Hần trong sáng cười: “Tốt, vậy quyết định rồi.”

Hân Duyệt nhất thời phản ứng lại, bị lừa. Người này là một võ si (yêu võ), sao có thể không đi bế quan luyện công chứ, hần đùa giỡn náo loạn chỉ vì một lời hứa hẹn từ nàng mà thôi.

Đưa hần đến cửa động phía sau núi, Hân Duyệt do dự một đường tới đây vẫn nhịn không được mở miệng, trời biết nàng có bao nhiêu nhớ thương cái nhà kia, trượng phu của nàng và bọn trẻ. Nàng vô cùng, vô cùng rất là..... muốn trở về nhìn một cái.

“Cái đó, Sở Nhất Nặc, dù sao huynh cũng bế quan một tháng, ta muốn về.....”

Hần đột nhiên dừng bước, ánh mắt lạnh như băng đảo qua, giống như có ngàn lưỡi dao phóng tới: “Ta còn chưa bước vào nữa, nàng đã muốn đi?”

Nàng.....”

Về mặt bi thương làm cho Hàn Duyệt không đành lòng nhìn, trường lão lạnh lùng mở miệng: “Trang chủ, bέ quan luyện công không nên phân tâm, ngài cứ quan tâm vụng vật rất dễ tẩu hỏa nhập ma.”

Hàn Duyệt thở dài: “Ta là nói, trong phòng huynh toàn là đầu lâu đầu sói, có huynh thì không sao, huynh đi rồi một mình ta ở..... Ta sợ lắm. Ta muốn về Duyên Tụ các ở mái Tây, huynh xem được không?”

Sở Nhất Nặc lập tức thay đổi sắc mặt như trẻ ba tuổi: “Thì ra nàng nói là như vậy, được rồi, chỉ cần nàng không xuống núi, ở thế nào cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Du lịch giang hồ

“Thiên Quyên à, cô nắn bánh chẻo dùng sức như vậy, gặp người lớn tuổi sẽ nói là gặp được miếng ăn đó.” Hàn Duyệt vội vàng đem bánh chẻo bỏ vào nồi.

Thiên Quyên bày củ cải xắt sợi ra mâm: “Cái gì gọi là gặp được miếng ăn?”

“Nói đúng hơn là đột nhiên lại xuất hiện một người đến ăn chực, có điều may mắn hôm nay chúng ta làm quá nhiều, hai người cũng ăn không hết.” Hàn Duyệt vớt một cái lên nhìn trái nhìn phải coi chín hay chưa.

Vừa vặn đại hộ pháp đi ngang qua cửa, vì thế Hàn Duyệt nhiệt tình gọi hắn vào: “Ném thử, tôm thịt.”

“Ừ, không tệ.”

“Ặc.... ta tính hỏi người là chín hay chưa?”

Đại hộ pháp hàm hừ rồi đi, Thiên Quyên mới dám cười ra tiếng.

Trang chủ trước khi bέ quan, đã cẩn thận dặn dò: Kẻ trên người dưới trong trang phải đối xử tử tế với khách quý, nàng muốn ăn gì quán gia phụ trách đi mua, sinh hoạt hằng ngày thì Thiên Quyên phải cẩn thận hầu hạ, tứ đại hộ pháp phải bảo vệ an toàn của nàng, cũng phải chú ý không thể để nàng bỏ trốn hoặc được người khác cứu đi, nếu không lấy quy củ trong trang mà xử.

Quản gia cẩn thận hỏi một câu: “Trong trang của chúng ta toàn người thô thiển, cũng chưa từng có khách quý như vậy, không biết nên lấy lễ gì đãi khách.”

Sở Nhất Nặc hơi trầm ngâm: “Đối đãi như chủ mẫu sơn trang là được.”

Vị chủ mẫu già khiến cho người người chú ý này, ở trong sơn trang nửa tháng đã hòa nhập được với mọi người.

Như Thiên Quyên thấy, nàng không khó hầu hạ, có thể nói mình làm bạn với nàng thôi. Có khi nàng sẽ kể chuyện xưa cho mình nghe, có khi lại kể chuyện bọn nhỏ nhà nàng.

Mỗi ngày ăn thịt nàng không quen, nhưng chưa bao giờ kêu quản gia đi mua thứ khác.

Sau khi phát hiện phòng bếp nhỏ sau tiểu viện, liền cùng Thiên Quyên tự nấu cơm ăn, trong trang có gì dùng nấy. Giống hôm nay, vài tên gia đình trong trang bắt được chút tôm cá, các nàng liền cùng nhau làm bánh chẻo tôm thịt, còn có mấy thứ đồ ăn vặt nữa.

Đám tiểu thanh niên tất nhiên có lòng hiếu kỳ rất lớn, vì thế ngẫu nhiên gặp sẽ nhìn thêm vài lần, nhưng bọn họ không dám đến gần, dù sao đó là nữ nhân của trang chủ.

Trang chủ chưa bao giờ để nữ nhân vào phòng ngủ, lại để nữ nhân này ở trong phòng ngủ nửa tháng. Tuy nói trang chủ dưỡng thương không động đậy, nhưng mà..... Loại chuyện này cũng nói không rõ.

Vì thế mọi người rất hiếu kì về thân thể của trang chủ, mấy năm nay cô độc, nay lại muốn tranh đoạt một người phụ nữ có chồng.

Thán phục: Trang chủ chính là trang chủ, không đi con đường bình thường.

Hàn Duyệt cũng không để ý, nhìn thì cứ nhìn, con người luôn có lòng hiếu kì. Cũng như nàng trảng ngập tò mò với tòa sơn trang này vậy.

Chỉ là mọi người đều nhìn ra nàng không vui vẻ, nhìn thấy lá rụng cũng sưng sò, nhìn thấy cá trong chậu sẽ có vẻ mặt bi thương, hơn nữa nhìn thấy mấy

đưa trẻ sẽ có ánh mắt tan nát cõi lòng.....

Nàng không phải tiểu thư khuê các, sẽ không cả ngày ngồi ở trước cửa sổ thương tâm rơi lệ, trong lòng có khổ sở hơn, cũng chỉ trong đêm khuya rơi nước mắt ướt áo gối mà thôi.

Nàng muốn vì son trang làm chút gì đó, tỷ như làm chút việc giặt quần áo linh tinh, nhưng trang chủ đã dặn dò đối đãi với nàng như chủ mẫu, ai dám làm cho nàng làm việc.

“Thiên Quyên, mau tới ăn cơm.” Hân Duyệt đem hai mâm bánh chèo đặt lên bàn.

“Được rồi.” Thiên Quyên đợi mãi cuối cùng cũng được ăn sáng, ngồi vào bên cạnh bàn. Người giang hồ vốn sẽ không quá để ý quy củ, trang chủ, trưởng lão cũng sẽ cùng đám hiệp khách, gã sai vặt cùng nhau vung quyền, uống rượu, không lớn không nhỏ nháo thành một đoàn.

“Có đồ ăn ngon.” Một bàn tay to vói vào trong mâm của Hân Duyệt cầm một cái bánh chèo cho vào trong miệng, bị nóng tới thối phù phù.

“Trang chủ?” Thiên Quyên chấn động, ngượng ngừng đứng lên, dù sao nàng cũng không dám làm càn trước mặt trang chủ.

“Rửa tay rồi chưa?” Hân Duyệt đánh rớt bàn tay ăn trộm kia.

Hắn cười ha ha đi rửa tay rồi quay lại, Hân Duyệt mới nhớ tới còn chưa đến một tháng nha.

“Nè, Sở Nhất Nặc, còn chưa đến một tháng đâu, sao huynh lại ra ngoài rồi?”

“Ta sợ nàng chạy mất.” Hắn nói thoải mái tự nhiên.

“Coi như ta đã biết, đệ nhất cao thủ Sở Nhất Nặc giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật chính là một tên tiểu lưu manh.” Hân Duyệt nhìn trần nhà thờ dài.

Thiên Quyên che miệng cười.

Hắn một lần nữa ngồi lại vào bàn, lấy tay chống cằm, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn về phía Hân Duyệt, có chút dăm chiêu.

“Công lực của huynh đều khôi phục?”

“Nào có nhanh như vậy, tám phần đi.”

“À.” Hân Duyệt có chút mất mát, hắn chưa có hoàn toàn khôi phục, chính là mình còn thiếu nợ hắn, có điều nói đi nói lại, nếu hắn có khôi phục toàn bộ công lực thì chẳng phải mình vẫn thiếu hắn một cái nhân tình sao, dù sao người ta đã đánh mất nửa cái mạng.

Nhưống mảy: “Sao nào, sợ ta không thể mang nàng đi du lịch giang hồ? Yên tâm đi, cho dù ta chỉ có ba thành công lực cũng đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ.”

Biu môi: “Thôi đi, nếu vậy sao còn bị trọng thương.”

Khinh thường: “Huyết cổ nàng có biết hay không, chính là lúc ta lấy kiếm chém về phía đầu hắn, hắn không né không tránh, mặc cho đầu mình chuyển nhà. Lại bất thành linh phun ra một viên răng độc lên người ta, loại phương thức dùng mạng để hạ độc như vậy ai cũng trốn không thoát.”

“Vậy lỡ như tương lai gặp phải loại độc này thì phải làm sao?”

“Loại răng độc này trăm năm mới có một viên, cũng là ta sợ ý, không nghĩ tới sẽ rơi vào tay hắn.”

Sở Nhất Nặc gấp một ít củ cải xắt sợi nhẹ nhàng cắn một ngụm, tinh tế nhắm nháp: “Ừ, hương vị không khác lắm, nàng quả nhiên biết làm mấy thứ này.”

“Quả nhiên? Không khác lắm với ai?”

Hắn múc một muỗng canh trứng gà lên nếm: “Hắn là nên bỏ vào một chút cà rốt xắt sợi.”

“Đó là để bổ sung vitamin cho đám trẻ nhỏ, người lớn muốn ăn cần gì phiền phức như vậy, trực tiếp ăn củ cà rốt không phải được rồi sao.”

“Nhưng mà, ăn như vậy thì không giống hương vị hồi còn nhỏ.” Ánh mắt hắn mê ly nhìn chăm chăm chén canh.

Hân Duyệt đơn giản buông chiếc đũa, lấy tay nâng đầu, nhìn chăm chăm Sở Nhất Nặc cẩn thận nghiền cứu.

“Sao nào, những ngày này không gặp ta, nhớ lắm sao?” Sở Nhất Nặc cũng nhìn chăm chú về phía nàng.

“Sặc” Thiên Quyên kinh ngạc không nhỏ.

Hân Duyệt vỗ bàn một tiếng, chỉ vào hắn nói: “Sở Nhất Nặc, ta kết luận, mẹ của huynh cũng là xuyên không.”

Hắn dựa vào lưng ghế, nhướn mày cười, mê hoặc không nói nên lời: “Hôm nay mới phát hiện, nàng thật là ngốc.”

“Trời a, là thật? Oa, Sở Nhất Nặc, thì ra huynh luôn ở trước mặt ta giả bộ ngây, ha ha, đều là giả bộ.”

“Ai giả bộ, ta vốn cũng rất ngây, trời sinh đẹp trai cũng không có cách nào.”

“Nè, khi nào thì huynh phát hiện ta là xuyên không mà đến?” Hân Duyệt tò mò.

Hắn chống cằm giả vờ đang hồi tưởng.

Hân Duyệt túm tay áo của hắn: “Đừng giả vờ thâm trầm, nói mau, có phải lần đầu tiên gặp mặt đã đoán được thân phận của ta hay không?”

“Lần đầu tiên không quá để ý, sau đó nàng đàn khúc [tiểu ngao giang hồ], ta liền đoán được vài phần. Cái giường gấp kia nàng có thể tự xếp được, còn có chuyện công chúa bạch tuyết ta hỏi qua rất nhiều người, không có ai từng nghe nói tới. Nhưng nàng lại nghĩ chuyện này ai cũng biết kể, nàng cũng không giả bộ, không, là nàng chưa từng giả bộ mới làm cho ta cảm thấy nàng thật đặc biệt.” Về mặt hắn rất chân thật.

Thiên Quyên buồn bực nhìn bên này, ngó bên kia, không biết nói gì.

Hân Duyệt âm thầm nhẹ nhàng thở ra, thì ra hắn thích ta chỉ bởi vì ta có bóng dáng của mẹ hắn, giữ ta ở bên cạnh cũng chỉ vì muốn tìm lại ký ức lúc nhỏ. Như vậy là tốt rồi, chờ hắn chơi đủ, sẽ cho ta về nhà.

Nghĩ vậy, nàng hạnh phúc cười.

Sở Nhất Nặc tưởng mình khen nàng vài câu, nàng mới cười tươi như vậy, tâm tình lập tức cũng tốt hơn.

Cơm nước xong, hai người nói chuyện phiếm, trò chuyện với nhau thật vui.

Sở Nhất Nặc định đưa nàng đi dạo giang hồ một vòng, Hân Duyệt vốn không có tâm trạng du ngoạn, nhưng lại nghĩ, như vậy có lẽ có thể nghe được một ít tin tức về Tề Vân Đình, hoặc là hắn sẽ đến tìm mình.

Vì thế hai người không đồng ý tưởng lại định ra cùng một kế hoạch: Du lịch giang hồ.

Sáng sớm xuất phát, dạo bước qua rừng rậm. Đạp lên lớp lá thật dày dưới chân, phát ra tiếng sần sật, phía trước có một vũng bùn, Sở Nhất Nặc ôm eo Hân Duyệt kéo nàng đi qua. Lại nhận về quả trách: “Sao huynh lại chiếm tiện nghi của người ta, tự ta cũng có thể nhảy qua.”

Hắn gơ hai tay lên: “Được, do ta tự mình đa tình, lần sau tự nàng đi.”

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên một tảng đá lớn, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía trước. Hân Duyệt sử dụng cả tay lẫn chân cũng không thể leo lên, tức quá đánh mạnh một cái, lại bị đá vụn đâm vào tay, vài tia máu tươi chảy ra.

Nhất thời đầy bụng ủy khuất: Nếu Vân Đình ở đây, hắn sẽ không bỏ lại ta mặc kệ.

Một bàn tay to chìa ra trước mặt, “Đến đây đi, ta kéo nàng lên.”

Hân Duyệt bĩu môi, không tình nguyện cầm lấy tay hắn.

“Như thế nào, ta giúp nàng, nàng còn không vui?” Sở Nhất Nặc lại nhướn mày.

“Ta lại không nhờ huynh giúp.” Nàng được tiện nghi còn khoe mẽ.

Một trận gió núi bất lạnh ủa qua, vài miếng lá khô đập vào mặt Hân Duyệt, cảm thấy đau rát.

Nàng nghiêng đầu ôm mặt, Sở Nhất Nặc bay lên một ngọn cây to, nhìn lại thì thấy một con quái vật đang tới gần – con hổ.

Hân Duyệt cả kinh trừng lớn mắt, xoay người chạy trốn?

-- khẳng định chạy không thoát.

Cùng nó đánh nhau?

-- như vậy cùng với trực tiếp cho nó làm bữa sáng không có gì khác nhau.

“Sở Nhất Nặc, đừng đùa, mau tới cứu ta.” Nàng lui về phía sau từng bước một.

“Không phải nàng nói không cần ta giúp sao.” Hắn nằm trên nhánh cây bắt chéo chân, thập phần nhàn nhã.

“Mau cứu ta, a.....”

Con hồ đang đi từng bước một đột nhiên lao nhanh tới như hồ đói vô mồi, há cái mồm to như bồn máu hướng thẳng về phía Hân Duyệt.

Nàng nhắm mắt lại, hình ảnh cuối cùng hiện lên trong đầu là Ý nhi, Phong nhi.

“Hân Duyệt, tỉnh lại, không có việc gì.”

Âm thanh hoảng hốt truyền đến, “Vân Đình.....” Nàng ní non.

Chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Sở Nhất Nặc vẻ mặt lo lắng và ánh mắt tự trách: “Nàng không sao chứ, ta chỉ đùa thôi, nàng yên tâm đi, con súc sinh kia không gây thương tổn cho nàng, có ta ở đây, nàng không cần sợ gì cả.”

Hắn có vô vàng tự tin sẽ chém được đầu nó ở thời khắc cuối cùng, lại quên một cô gái yếu ớt không có võ công một mình đối mặt với hồ dữ sẽ có cảm giác gì.

“Ta muốn về nhà, không đi chơi nữa.” Về mặt nàng âm thầm, rốt cuộc nhìn không được nỗi nhớ nhà mãnh liệt, luôn bận tâm tới cảm nhận của Sở Nhất Nặc, không biết làm sao mới trấn an được mình đây.

Hắn yên lặng nhìn, chỉ là muốn nàng ý lại mình một chút cũng khó như vậy sao?

“Nàng cũng biết, ba năm trước đây ta khổ luyện hộ thể thần công, sắp đột phá tầng thứ chín – đao thương bất nhập, bách độc bất xâm. Gần đây ai cầu ta việc gì ta cũng từ chối, nhưng ta không thể cự tuyệt nàng. Vì nàng, ta mất nửa người máu, đã đánh mất hai thành công lực, còn tổn thất hộ thể thần công ba năm khổ luyện.”

Hắn buông vòng tay đang ôm nàng, đứng dậy nhìn về phía phương xa: “Mẹ ta nói muốn ta mỗi năm năm trở về đô thành Nhật Chiêu quốc nhìn một lần, đây chính là con đường cả nhà ta từng đi qua. Nhưng ta khổ luyện võ công báo thù cho cha, cho tới bây giờ cũng chưa từng trở về, nay càng cảm thấy áy náy. Cho nên, ta nghĩ muốn nàng theo giúp ta trở về nhìn xem, nhiều nhất chỉ cần một năm, cho ta một năm vui vẻ nàng cũng không chịu sao?”

Hân Duyệt ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt thê lương của hắn, trong lòng không đành lòng. Ý nhi cùng Phong nhi nhiều nhất chỉ phải xa mẹ một năm, mà hắn từ mười tuổi đã không còn cha mẹ, một người tự chịu biết bao đau khổ, thật vất vả tìm được một người cũng xuyên qua giống như mẫu thân, tự nhiên luyến tiếc buông tay. Kỳ thật hắn cũng chỉ là muốn mình cùng hắn đi trên con đường hồi nhỏ từng đi, tìm kiếm chút ký ức hạnh phúc mà thôi.

“Chỉ một năm, huynh sẽ cho ta trở về?”

Hắn trịnh trọng gật đầu: “Một năm sau, chính nàng quyết định đi hay ở.”

“Được, một lời đã định.” Nàng vỗ vỗ bụi đất trên người, sắc mặt kiên quyết.

“Hân Duyệt, từ khi cha mẹ ta qua đời, ta chưa từng được vui vẻ. Một năm này, nàng đừng đối chọi với ta, chúng ta cùng nhau sống thật vui vẻ được không?” Trong mắt tràn đầy chân thành, có thể một lần nữa hưởng thụ cuộc sống êm đềm là vui sướng lớn nhất đời hắn.

Có thể làm hắn vui vẻ trừ Hân Duyệt ra hắn không tiếp nhận người thứ hai.

Nàng trịnh trọng gật đầu, là hứa hẹn với hắn mà cũng là tự cổ vũ mình.

Điểm dừng chân thứ nhất là Tầm Châu ở phía tây Uyển Châu, chỗ này khách điểm lớn nhất, tốt nhất chính là khách điểm Tề gia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Bộ ngựa bắt ve

Sở Nhất Nặc mang theo Hân Duyệt nghênh ngang vào khách điểm Tề gia, vẻ mặt lạnh lùng ngạo mạn kia hiển nhiên không đem Tề Vân Đình để vào mắt.

Nơi này vốn là cách Uyển Châu không xa, chương quầy cũng có chút hiểu biết, làm lãnh đạo dưới quyền thứ hai của chuỗi buôn bán Tề gia, hắn không có khả năng không biết những chuyện xảy ra gần đây.

“Sở trang chủ, đại thiếu nãi nãi, mời lên nhả gian ở lầu trên.” Chương quầy tự mình đón chào.

Hân Duyệt trong lòng căng thẳng, hay là Vân Đình đã sớm chờ ở đây?

“Ta cứ thích ngồi ở đại sảnh này.” Sở Nhất Nặc lạnh lùng ngồi vào vị trí ở giữa, Hân Duyệt đành phải ngồi đối diện hắn.

Ánh mắt dò hỏi của nàng hướng về chường quầy, vừa nhìn vừa liếc lên thang lầu, chờ đợi bóng dáng quen thuộc kia xuất hiện.

“Nàng đừng tìm, hần không tới nhanh được như vậy.” Sở Nhất Nặc mặt không chút thay đổi.

“À,” Hân Duyệt quay đầu, cực lực che dấu mất mát trong lòng: “Mang đồ ăn lên, ta đói bụng.”

Đi đường núi một ngày, đều là nơi dã ngoại hoang tàn vắng vẻ, Tề Vân Đình sao có thể biết mình tới Tầm Châu được. Có điều nếu hôm nay công khai lộ diện, nói vậy trong vòng vài ngày hần tất nhiên sẽ đuổi theo.

Bàn bên cạnh còn có tiếng thăm thì nho nhỏ: “Đó không phải đại thiếu nữ nãi nãi của Tề gia sao, nghe nói Tề đại thiếu bị thương rất nặng, một tháng không lộ diện.”

“Đúng vậy, đại thiếu nữ nãi nãi này sao lại ở cùng nam nhân khác như thế.”

Sở Nhất Nặc lơ đãng cầm lấy một chiếc đĩa phóng qua, tiếng nói ở bàn bên im bật, hai người ôm đầu bỏ chạy.

Hần bị thương rất nặng sao? Trong lòng xoắn thành một khối, không đợi nàng mở miệng hỏi, bốn đĩa thức ăn nhanh chóng bày trước mặt Hân Duyệt, một đĩa tim gà chiên giòn, một đĩa rau trộn củ sen, một đĩa cá chép giấm đường, một tô gà nấu đậu.

Chường quầy đứng hầu một bên: “Đại thiếu gia dặn dò, mấy thứ này đều là thiếu nữ nãi nãi thích ăn, tên của bốn món ăn là: Si tâm không đổi, Thiên lý tương tư, Hồi ức ngọt ngào, Con thơ nhớ mẹ.”

“Oa” Một tiếng, Hân Duyệt gục ở trên bàn lên tiếng khóc lớn.

Sở Nhất Nặc thờ ơ lạnh nhạt, lúc nàng khóc đến tắt tiếng, chỉ vào tô gà nấu đậu kia nói: “Trở về nói cho đại thiếu gia nhà ngươi, tên đồ ăn đặt sai rồi. Trình tự hần bắt đầu như vậy: Món này gọi là Dưa vào đại thụ, món này.....” Hần nhìn về phía cá chép giấm đường: “Là Phú khả địch quốc (giàu nhất thiên hạ), còn lại hai món là Tự cắt tơ tình, Hồi hận đã muộn.”

Hân Duyệt khó hiểu, không hiểu ngẩng đầu.

Sở Nhất Nặc yêu thương liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc như hoa lê trong mưa, trong trẻo nhưng lạnh lùng an ủi: “Ăn cơm đi, chuyện nàng đồng ý với ta đừng mơ đổi ý.”

Hân Duyệt nhìn chằm chằm cái bàn phát râu, ngay cả đĩa cũng không cầm.

“Nàng đang muốn ta dứt nàng ăn?” Sở Nhất Nặc nhướn mày.

Hân Duyệt bắt đắc dĩ, cầm lấy đĩa lung tung ăn mấy thứ.

Buổi tối ngủ, may là Sở Nhất Nặc không có cố ý khó xử muốn chung một gian phòng, mà là ngủ ở cách vách. Hân Duyệt cẩn thận cài cửa, đóng kín cửa sổ. Nàng vốn muốn hỏi tình huống của Vân Đình, nhưng Sở Nhất Nặc căn bản không cho nàng cơ hội. Đi đường núi cả ngày, mệt rồi, mặc luôn quần áo nằm ngã lên giường, không bao lâu sau liền tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng lung bồng cảm thấy như mình được nâng lên, miễn cưỡng mở mí mắt đang khép chặt, vừa vận nhìn thất Sở Nhất Nặc ôm nàng lên xe ngựa.

Trăng tròn vành vạnh, “Huynh làm gì vậy?”

“Ta đổi ý rồi, chúng ta nửa đêm xuất phát đi đến nơi khác, nàng đi trước, ta sẽ theo sau.” Đắp kín chăn cho nàng, lệnh cho đánh xe đi mau.

Xe ngựa xóc nảy, buồn ngủ bị cưỡng chế di dời. Người này sao nửa đêm lại kêu xuất phát? Sáng mai không được sao.

Ta biết rồi.

Hân Duyệt đột nhiên ngồi dậy: Nhất định là Tề Vân Đình biết được tin tức suốt đêm đuổi tới, hần mới nóng lòng tiễn bước ta trước, một mình ở lại đối phó chàng.

Nghĩ vậy, lòng mày không khỏi nhủ lại.

“Xa phu, dừng xe.” Hân Duyệt vén màn xe lên, nhảy xuống.

“Phu nhân có gì cần dặn?”

“Ta bỗng nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, phải đi về một chuyến. Ngươi cứ đánh xe đi trước, chút nữa tự nhiên có người mang ta đuổi theo ngươi.”

Xa phu lộ vẻ khó xử: “Nhưng vừa rồi vị công tử kia nói, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể trở về, cũng không được cho phu nhân xuống xe.”

“Ngươi yên tâm đi, hần rất nghe lời ta, ngươi chỉ cần làm theo lời ta nói là được.”

Xa phu do dự mà tựa hồ vẫn không chịu.

“Ngươi còn không đi? Chút nữa hấn đến đây, ta nói ngươi phi lễ ta, hấn sẽ giết ngươi.”

Xa phu bị dọa, trợn trừng mắt, đánh xe ngựa rời đi.

Cũng may là chưa đi xa, Hân Duyệt sờ soạn đi dọc theo chân tường, đến chỗ cửa khách điểm đèn đuốc sáng trưng, Sở Nhất Nặc hiên ngang đứng ở đầu tường.

Hân Duyệt cười thâm: tặc xấu ngàn đời không đổi. Ngươi ngoài sáng, ta trong tối, chút nữa Văn Đình đến đây ta liền nhào ra.

Bỗng nhiên cảm thấy ngực nóng hầm hập, hai tay ôm lấy, mới phát giác là nhiệt độ của bình an khẩu. Vừa lấy ra, màu đỏ ở trên mặt đã bắt đầu lay động.

Tiếng vó ngựa dồn dập ngày càng gần, tim Hân Duyệt đập càng nhanh.

Đột nhiên phát hiện: bình an khẩu này có linh tính, có thể làm cho hai người tâm ý tương thông.

Khó trách mấy ngày trước chàng gặp chuyện không may mình luôn tâm thần không yên, [ăn không ngon, ngủ không yên]. Lúc ấy không quá để ý, bây giờ nhớ đến, màu đỏ này từng cuộn cuộn quỷ dị.

Là chàng, quả nhiên là chàng. Bộ mặt tang thương không ít, vẻ mặt mệt mỏi cho thấy đã ra roi thúc ngựa không ngừng đến đây.

Tề Văn Đình cầm dây cương, lo lắng nhìn về phía Sở Nhất Nặc: “Duyệt Duyệt đâu, ngươi để ta gặp nàng một lần.”

“Ngươi thật là chậm, ta chờ lâu đã rồi.” Hấn trả lời mà như đang hỏi.

“Ta muốn gặp nàng.”

“Ngươi xứng sao?”

Hân Duyệt lặng lẽ di động về phía trước, thấy vị trí trung gian giữa hai người, nàng không thể chắc chắn vừa chạy ra là có thể nhào vào lòng chàng, cho nên phải đến bên cạnh chàng đủ gần rồi mới hiện thân được.

Tề Văn Đình ngậy người: “Ngươi có ý gì.”

Sở Nhất Nặc cười lạnh: “Còn cần ta làm rõ sao, ngươi gạt được nàng còn có thể gạt được ta? Tề gia giàu nhất thiên hạ, là do có cây to dựa vào, nay ngươi vì vinh hoa phú quý nên chấp tay nhường nữ nhân của mình, còn giả mù sa mưa đuổi theo làm cái gì.”

Tề Văn Đình sắc mặt phát lạnh, giấy lát gọn sóng không sợ hãi: “Ngươi không cần cắt câu lấy nghĩa, ta chưa từng chấp tay nhường cho ai.”

Sở Nhất Nặc nheo lại đôi mắt hẹp dài: “Ngươi dám nói nữ quý kia là có thù riêng với ngươi? Nếu không phải vì chủ tử của ngươi, ngươi có thể lấy thân mạo hiểm sao? Ngươi dám nói không có lợi dụng nàng? Ta biết rõ là có bố cục, còn cam tâm nhảy vào, vậy mà ngươi còn tốt đẹp tới tìm ta đòi người.”

Trên mặt Tề Văn Đình như tích tụ mấy khối hàn băng: “Ngươi đừng vội nói quàng nói xiên, Duyệt Duyệt ở đâu, ta tự mình cùng nàng giải thích.”

“Tề Văn Đình, ngươi không bảo vệ được nàng, chỉ cần chủ tử kia của ngươi vẫy tay, ngươi phải tuân mệnh mà làm. Phía bắc nổi lên phong vân chúng ta đều rõ ràng, ngươi lại lập tức sẽ ở nơi đâu sóng ngọn gió, sao có thể cho nàng cuộc sống ấm êm. Chỉ có ta có thể cho nàng hạnh phúc, về sau nếu ngươi đuổi theo, đừng trách ta đứng ra vạch trần kẻ sau lưng ngươi.”

Tề Văn Đình nhíu mi: “Ta lợi dụng nàng, đó cũng là bị buộc bắt đắc dĩ. Sau này……”

Sở Nhất Nặc cười cuồng ngạo: “Sau này tình huống ngươi bị buộc bắt đắc dĩ càng nhiều, ta sẽ không để cho ngươi lại thương tổn nàng.” Hấn lao nhanh xuống, xẹt qua ôm lấy thân hình nhỏ xinh đang nấp trong bóng tối, vận khinh công phi lên nóc nhà.

Tề Văn Đình kinh hãi: “Duyệt Duyệt, chờ ta.” Tuy biết nàng ở cách đó không xa, lại không nghĩ rằng gần như vậy, thế nhưng nghe được bọn họ nói chuyện.

Hấn phóng ngựa chạy như điên, lại đuổi không kịp hai bóng dáng đang đi xa dần, đành phải vận hết nội lực hô lớn: “Duyệt Duyệt nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta vĩnh viễn yêu nàng, chờ nàng trở về!”

Hân Duyệt dựa vào một gốc cây to, ánh mắt nhìn chăm chăm trước mặt, không nói được một lời.

“Bây giờ nàng đã biết bộ mặt thật của hấn chưa? Hấn không phải là phu quân nàng có thể dựa vào cả đời.” Sở Nhất Nặc đánh vỡ im lặng.

Hân Duyệt không đồng ý: “Ta muốn đến hỏi chàng cho rõ ràng, sao huynh lại bắt ta đến chỗ này.”

“Hỏi hấn? Còn có cái gì mà hỏi. Chính tai nàng nghe được hấn thừa nhận lợi dụng nàng, còn không hết hy vọng, còn muốn làm cho hấn lừa nàng xoay quanh?” Sở Nhất Nặc về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ta không tin từng ân ái đều là giả, nếu chàng không thể tin, trên đời này cũng vốn chẳng còn người có thể tin.”

Những lời này tổn thương nghiêm trọng lòng tự trọng của Tiểu Sở, “Nàng thật là hết thuốc chữa.”

“Huynh nói chàng không tốt cỡ nào, hôm nay còn không phải huynh bày trận, để ta tự mình nhảy vào.”

Hắn tức quá gật đầu: “Đúng, ta cái gì cũng không tốt, ta vì một câu của nàng liều mạng đi cứu hắn. Ta sợ nàng đau lòng mới đưa nàng đi trước, nàng đã lên chạy về, đơn giản để nàng hiểu được một chút. Nàng nghĩ hắn là một thương nhân bình thường hay sao, sau lưng không ai làm chỗ dựa hắn có thể phát triển làm ăn tới quy mô này? Mục tiêu báo thù của ngũ quý kia không phải là hắn, hắn lại có thể cam nguyện làm người chịu tội thay, sau đó sẽ chờ nàng đến cứu ta đi diệt trừ bọn họ. Nàng cái gì cũng không biết, còn một lòng tin tưởng hắn.”

Nếu trước khi nghe đối thoại của hai người, chỉ sợ đã sớm tức chết đi được, phẩy tay áo bỏ đi. Nhưng bây giờ nàng rất bình tĩnh: “Cho dù huynh nói là thật, hắn cũng nhất định có nỗi khổ riêng, cũng là vì cái nhà này.”

“Từ xưa chẳng thể vừa có giang sơn vừa yêu mỹ nhân, hắn chọn là vinh hoa phú quý nàng biết không?”

Hân Duyệt rất kiên quyết: “Ta hiểu chồng ta, Vân Đình không phải người tham tài.”

Sở Nhất Nặc ngẩng đầu nhìn trời, thật dài ra một hơi: “Mẹ từng nói, làm nữ nhân hoặc là thông minh tuyệt đỉnh, nhìn rõ hết thấy; Hoặc là ngu ngốc một cách đáng yêu, mỗi ngày vui vẻ, sợ nhất chính là hai cảnh giới đều không đạt tới, chỉ biết buồn bực.” Kỳ thật mẹ hắn còn có một câu hắn chưa nói: Ta chính là một nữ nhân chỉ biết buồn bực.

“Đúng, ta chính là một người chỉ biết buồn bực.” Hân Duyệt ngạnh cổ cùng hắn phân cao thấp.

Sở Nhất Nặc không tranh chấp với nàng, mang nàng đến Tầm Thành phái nghỉ ngơi, ăn uống. Hân Duyệt mới biết được, hắn không cần giống Tề gia nơi nơi bố trí bất động sản, bang phái các nơi hắn đều đặt chân tới được.

Sau đó, bọn họ không đến ở khách điểm Tề gia nữa. Nói vậy đây là lần duy nhất hắn cố ý dẫn Tề Vân Đình đi ra, làm cho hắn biết khó mà lui.

Trừ bỏ giả ngẫu, Hân Duyệt cũng không nhìn ra tật xấu gì của Sở Nhất Nặc, hắn chính trực, dũng cảm, một thân võ nghệ tốt, lại chăm sóc nàng cẩn thận.

Lúc trước cùng Tề Vân Đình một đường xuôi nam khi bị hắn chiếm hết tiện nghi, bây giờ Sở Nhất Nặc là người giang hồ ngược lại kính cẩn có lễ, trừ bỏ kéo nàng lên núi hoặc mang nàng phi hành, còn lại không hề có tiếp xúc thân tay. Vì thế Hân Duyệt yên tâm cùng hắn một đường đến Nhật Chiêu quốc.

Ở biên giới đứng sừng sững mấy khối đá lớn, trong đó có một khối thấy rõ ràng khắc một chữ “Duyên”, Sở Nhất Nặc nắm eo của nàng phi đến trước vách đá, “Chúng ta đến phác họa những chữ này.” Nắm tay phải của nàng lên, dùng ngón trỏ của mình và của nàng một lần nữa vẽ theo đường chữ khắc trên đá.

Hân Duyệt khó hiểu, Sở Nhất Nặc cười nói: “Mẹ nói duyên phận rất kỳ diệu, có chút nhân duyên tới chậm nhưng lâu dài, ta nghĩ chúng ta chính là loại này.”

Hân Duyệt cảm thấy buồn cười: “Sở Nhất Nặc.....”

Hắn không hờn giận: “Nàng không thể bỏ chữ Sở đi sao?”

“À, được rồi. Nhất Nặc, vì sao chuyện trước mười tuổi ta lại không nhớ rõ, mà huynh lại nhớ rõ ràng như vậy?”

Hắn quay đầu nghiêm túc nhìn vào mắt nàng: “Đó là bởi vì sau khi nàng mười tuổi đã xảy ra rất nhiều chuyện, nên nàng không thể nhớ lại trước đây. Mà ta từ sau mười tuổi liền chỉ sống trong trí nhớ, cứ suy nghĩ, rồi nhớ lại, tự nhiên nhớ rõ ràng.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hai người sẽ xảy ra JQ, Tề huynh muốn đánh ta

Không biết sao thấy tội nam phụ quá.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Phượng huyết thạch

“Ai! Huynh cũng đừng đau buồn, ta tin nam nhân tốt như huynh nhất định sẽ tìm được bến đỗ tốt. À, không phải, nhất định có cô nương tốt xem huynh là bến đỗ.” Nàng cười ha ha dễ dàng hắn.

“Ta chỉ thích một mình nàng.” Về mặt của hắn rất nghiêm túc.

“Ha ha, đùa cái gì chứ. Ta có chồng rồi.....”

“Ta đã nói với nàng hắn không đáng tin.” Sở Nhất Nặc đỏ mặt.

“Nè, mặt trời lặn thật là đẹp. Đi nhanh đi, bằng không sẽ không tìm được chỗ ngủ trọ.” Nàng xoay người bỏ trốn mất dạng.

Không muốn cãi nhau với hắn, vì có cãi cũng chẳng được gì, hai người đều có cố chấp của mình, trăm phần trăm kiên quyết.

Vài lần cãi nhau đều tan rã trong không vui, ảnh hưởng đến tâm trạng của mình thôi. Dù sao còn hơn nửa năm nữa là nàng có thể về nhà, bây giờ cứ nhìn hắn đi.

Phong tục của Nhật Chiêu quốc và Thăng quốc không khác nhau mấy, còn nếu có khác biệt thì chính là địa vị của nữ tử. Tương truyền mấy trăm năm trước hai nước vốn là một nhà, sau này có một vị đại công chúa sắc sảo chúa gả cho Tây quận vương, rất bất mãn đệ đệ ở Nhật Thăng quốc hậu cung có tám ngàn giai lệ, xa hoa dâm dật, vì thế rời khỏi đất nước, thành lập Nhật Chiêu quốc. Cũng báo cho con cháu đời sau, không thể xem nữ tử như đồ chơi, phải thương yêu bảo vệ, hơn nữa đối với mẫu thân nhất định phải hiếu thảo.

Nàng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho con của mình, cho nên từ đó quân vương hai nước không cùng họ.

Hân Duyệt từ chối cho ý kiến, trước giờ hoàng quyền tranh đấu luôn tìm một cái cớ đẹp đẽ, ai mà biết nguyên nhân chính là cái gì chứ?

Kinh đô của Nhật Chiêu quốc là Dương thành, Sở Nhất Nặc mang theo Hân Duyệt vào một tòa nhà, chiếc khóa cửa lớn bị hắn dùng tay kẹp nhẹ một cái, rắc một tiếng rơi xuống đất. Bên trong im ắng lạnh lẽo cho thấy không có người ở. Nhưng trong nhà cũng không có đại, phòng cũng quét tước rất sạch sẽ.

“Năm chín tuổi nhà ta có trở về ở một đoạn thời gian, đây là tòa nhà phụ thân ta mua, mấy năm nay ta vẫn chưa từng tới, xem ra hàng xóm giúp đỡ coi nhà cũng rất tròn trách nhiệm.”

Khi nói chuyện có một đôi vợ chồng già bước vào cửa, ông lão nói: “Hai vị đây vào nhà không biết có việc gì?”

Bà lão cũng nhìn chằm chằm Sở Nhất Nặc, đánh giá từ trên xuống dưới.

“Đây chắc là Dương bá và Dương thâm, ta là tiểu Nặc.” Hiếm khi hắn nói chuyện bình thản như vậy.

Bà lão vui mừng nói: “Ngươi vừa vào cửa ta liền thấy có vài phần quen mắt, quả nhiên là tiểu thiếu gia, mười mấy năm không gặp đã lớn vậy rồi.”

Ông lão cũng vui vẻ, lôi kéo tay Sở Nhất Nặc ôn chuyện, lại hỏi cha mẹ hắn sao lại không tới.

Hắn âm thầm nói cha mẹ đã qua đời, hai lão tất nhiên là thở dài một trận.

Dương thâm lôi kéo tay Hân Duyệt hỏi: “Đây là thiếu phu nhân ư.”

Sở Nhất Nặc gật gật đầu, Hân Duyệt cũng ngại vạch trần. Nghĩ rằng là thiếu phu nhân không sai, chẳng qua là Tề phu nhân chứ không phải Sở phu nhân.

Nàng thầm nghĩ Sở Nhất Nặc trước đây hắn không phải lạnh lùng kiêu ngạo như vậy, sau khi cha mẹ qua đời mới tạo thành đá kích lớn với hắn.

Buổi tối trăng tròn sao sáng, hai người ngồi trên cây cỏ thụ cao cao, nhìn xuống hoàng cung.

“Nàng xem gian cung điện màu đỏ thắm trong viện có cây hải đường kia, chính là tẩm cung của trưởng công chúa mẹ ta, cha ta khi đó là thị vệ phó thống lĩnh, võ công nổi bật. Bọn họ yêu mến nhau, tự định việc chung thân. Vốn dĩ mẹ muốn nói rõ với ông ngoại, cầu xin ông tác thành, ai ngờ Thát quốc từ phương Bắc đột nhiên cử sứ giả đến yêu cầu hòa thân, cầu mẹ gả cho tam hoàng tử của bọn họ. Vì thế, cha mẹ vứt bỏ vinh hoa phú quý, chu du thiên hạ, đến Nhật Thăng quốc thành lập Nhật Nặc sơn trang.”

“Quả nhiên tình quý hơn vàng, không gì sợ hãi. Vậy còn Thát quốc thì sao?”

“Hoàng gia nói là trưởng công chúa bạo bệnh mà chết, vì thế đem tam công chúa gả qua.”

“Tam công chúa nhất định không hạnh phúc.”

“Sao nàng biết?” Sở Nhất Nặc nghi hoặc.

“Đoán, trực giác.”

“Đi gả qua đó một năm thì chết, ngay cả một đứa con cũng không có.”

Trong hoàng cung nội viện có một người mặc hoàng bào được người hầu hạ trước sau tiền hô hậu ủng, Hân Duyệt hỏi: “Người kia chắc là hoàng đế, là cậu của huynh?”

Sở Nhất Nặc cười lạnh: “Cậu? Hắn làm sao biết đến người cháu trai như ta.”

Trên trời đúng lúc có tuyết rơi, Hân Duyệt nâng tay đón lấy hai bông tuyết, không biết Ý Nhi và Phong Nhi giờ ra sao, qua năm mới lại thêm một tuổi rồi.

Sở Nhất Nặc mang nạng trở về, Dương Thúc đã sớm đốt lò sưởi giúp họ, trong phòng ấm áp vui vẻ.

“Trời lạnh, sau này chúng ta cùng ở một phòng đi.” Sở Nhất Nặc nhìn về phía chiếc giường được Dương thăm trải hai bộ chăn đệm.

Hân Duyệt khó xử cau mày, lại bị hắn cười nhạo: “Nếu ta muốn động vào nạng thì sẽ không chờ tới bây giờ, nạng nghỉ ta và nạng ngủ cách vách thì sẽ an toàn sao?”

Hân Duyệt muốn nói ít nhất như vậy sẽ không dễ lau súng cướp cò, lúc trước cùng Tề Văn Đình ngủ chung giường hai tháng hắn cũng có động tay động chân, chỉ là không đột phá ranh giới cuối cùng mà thôi, bị hắn ôm hôn còn thiếu sao.

Nghĩ lại một chút, cũng không phải. Lúc trước mối quan hệ với Tề Văn Đình vốn là ái muội không rõ, nạng là tân nương mới cưới của hắn, trong lòng của hắn nhận định sớm muộn gì cũng là người của hắn, bái đường thành thân là chuyện sớm muộn, động phòng trước sau gì cũng có thể.

Mà trong lòng nạng cũng thích hắn, chỉ là còn do dự có muốn về nhà cùng hắn hay không mà thôi.

Mà nay mình cố ý duy trì khoảng cách với Sở Nhất Nặc, hắn cũng không có ý nóng vội muốn tiến triển, chắc là hắn cảm thấy ở cùng một chỗ mới có cảm giác gia đình.

Hân Duyệt cũng không kiên trì nữa, nghĩ mình cố gắng làm sao cho hắn vui vẻ, chỉ cần không vượt qua điểm then chốt là được.

Mặc nguyên quần áo nằm xuống, cảm giác rất ấm, là hắn nghĩ cho ta sao?

Sở Nhất Nặc không có bắt nạng cởi quần áo, dù sao hắn cũng có chút không quen. Kỳ thật Hân Duyệt có thể đồng ý sáng khoái như vậy đã vượt ngoài dự liệu của hắn, hắn muốn từng bước tiếp cận nạng, cũng đã chuẩn bị tâm lý dây dưa không ngớt, không nghĩ tới nạng ngoan ngoãn nằm xuống.

Hắn nghĩ một chút, vẫn cởi áo khoác, mặc trung y chui vào ổ chăn.

Hân Duyệt nhìn trộm nhất cử nhất động của hắn, lại phát hiện hai tai của hắn đỏ lên, bỗng nhiên bật cười.

“Cười cái gì? Nhìn ta có cái gì vui lắm sao.” Hắn giả bộ hung tợn bộ dáng uy hiếp.

Ở chung lâu, Hân Duyệt đã sớm không sợ hắn. Hắn võ công cao tới đâu cũng sẽ không lạm sát kẻ vô tội, chỉ là thích hù dọa người ta mà thôi, lại càng cười đến vui vẻ.

Sở Nhất Nặc nghiêng người qua, muốn dùng miệng mình che miệng của nạng.

May mà Hân Duyệt đã sớm đề phòng hắn, kéo chăn trùm đầu lại.

Hắn ôm lấy nạng thì luyến tiếc không muốn buông tay, những ngày này không đụng chạm không có nghĩa là hắn không muốn đụng chạm.

“Hân Duyệt, ta nhớ rõ trước kia nạng từng nói thích lưu lạc giang hồ, nay ta và nạng tung hoành thiên hạ không tốt sao?”

Hân Duyệt lẳng lặng suy nghĩ, kéo chăn xuống, chân thành nhìn hắn: “Nhất Nặc, huynh tốt lắm. Ta cũng thích huynh, có điều loại thích này chỉ giới hạn là tình bằng hữu. Văn Đình đã mọc rễ rất sâu trong lòng ta, kiếp này ta cũng không thể quên được chàng.”

Hắn vô lực nằm đó xuống, ánh mắt trống rỗng nhìn đỉnh màn: “Nàng không thể thử yêu ta một chút sao, nạng thật sự là ngốc nghếch giống như công chúa Bạch Tuyết vậy, hắn chính là hoàng hậu muốn đầu độc nàng, ta mới là hoàng tử sẽ cứu vớt nàng, rõ chưa.”

Về mặt ngốc nghếch của hắn làm cho Hân Duyệt cảm thấy chua xót, sâu kín nói: “Nếu gặp được huynh trước, có lẽ cuộc đời của ta sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Ở Tề Nam lúc lần đầu tiên gặp huynh, ta thật sự đã nghĩ tới. Vui vui về về du lịch giang hồ, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, cướp của người giàu chia cho người nghèo, hai người miệng ngâm một cây cỏ nằm trên cỏ phơi nắng. A! Thật là thích.”

Sở Nhất Nặc xoay người ngồi dậy, hai mắt phát sáng, xóc lại tinh thần: “Bây giờ chúng ta cũng có thể.”

Hân Duyệt yên lặng lắc đầu, giờ thì muộn rồi.

Lúc trước nạng hướng tới tiểu ngao giang hồ như vậy, nhưng nay thật sự bước chân ra giang hồ, mới phát hiện bản thân mình không thể nào vui vẻ. Trong lòng không có lúc nào là không vương vấn cái nhà kia, nhớ đến chàng và bọn nhỏ.

Quả nhiên Văn Thụ nói rất đúng, phong cảnh không quan trọng, quan trọng là người cùng người ngắm phong cảnh kia.

“Nhất Nặc, nếu huynh muốn có cảm giác gia đình, ta có thể thỏa mãn huynh, nhưng còn chuyện khác, cho dù chết ta cũng không làm.”

Sáng sớm hôm sau, Sở Nhất Nặc mang về một đĩa nhỏ cả người toàn là tuyết. Khoảng mười hai mười ba tuổi, thân thể gầy gò, mặc quần áo vải thô nhưng không thể giấu được khí chất cao quý.

“Mau thừa dịp còn nóng ăn com đi.” Hân Duyệt ôn hòa cười, bưng ra ba chén cháo, lại mang lên vài cái bánh bao, cũng không hỏi han gì cả.

Sở Nhất Nặc người ta cũng không gạt nằng: “Đây là cháu nội của đương kim hoàng thượng, hai năm trước thái tử lâm nạn cả nhà bị chém, chỉ chừa lại một đứa độc đinh này biếm làm dân thường. Hai năm nay chịu không ít khổ.”

“Là cháu của huynh?” Hân Duyệt kinh ngạc.

Đứa nhỏ kia sừng sốt, nó luôn thắc mắc vì sao người Dương thành luôn coi nó như hồng thủy mãnh thú tránh còn không kịp, sao lại đột nhiên xuất hiện một người đồng ý nuôi nấng nó. Nay vừa nghe từ cháu đó, đầu óc lại luân chuyển liên hồi.

“Nàng thật lạnh mồm lạnh miệng.” Sở Nhất Nặc cầm lấy bánh bao cắn một ngụm, không có ý trách cứ gì nàng.

Nếu đã mang về đây, tất nhiên không tính giấu diếm.

Hân Duyệt nói với đứa nhỏ còn đang ngây ngốc: “Huynh ấy là biểu thúc của cháu, con của trưởng công chúa.”

Đứa nhỏ kinh ngạc há to miệng, Sở Nhất Nặc cầm lấy một cái bánh bao nhét vào.

“Ném thử cháo này đi, muốn thêm đường không?” Người nào đó tình thương của mẹ tràn ra, thấy đứa nhỏ thì không thờ ơ được.

Cậu bé nhìn cái này, nhìn cái kia, cuối cùng không nói gì, cầm lấy bánh bao, bưng cháo lên uống một ngụm: “Ừ, uống ngon thật.” Thật tội cho đứa nhỏ này từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, nay ăn một bữa cơm bình thường cũng vui vẻ đến mặt mày như nở hoa.

Vì thế người nào đó không khỏi tái phát bệnh cũ thích khen: “Vi Dương Thắm chuẩn bị cơm không đủ, nên ta nấu cháo bát bảo Vân Đình thích ăn nhất.....” Bị đôi mắt lạnh như băng áp chế, nàng ngoan ngoãn cầm miệng.

“Thắm thắm ơi, thắm thật là đẹp.” Tên nhóc này mở miệng còn ngọt như vậy.

“Ta không phải.....”

Sở Nhất Nặc ngắt lời nàng: “Thắm thắm của cháu ngại, không biết là thúc thúc của cháu rất tuần tú sao, vừa vặn xứng đôi cùng thắm thắm.”

Thằng nhóc cười ngọt ngào: “Đúng vậy.”

Vì thế Sở Nhất Nặc đắc ý nở nụ cười, Hân Duyệt bắt đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó Hân Duyệt hiểu được, Sở Nhất Nặc mười mấy năm không tới đây, không có nghĩa là hẳn không có tai mắt, kỳ thật nơi này xảy ra chuyện gì hẳn đều rõ ràng. Đương kim hoàng thượng cũng chính là ca ca yếu đuối vô dụng của trưởng công chúa, quyền lực trong triều đều do Vương đại tướng quân nắm giữ.

Hai năm trước, thái tử muốn diệt trừ bọn gian thần, không ngờ sự việc thất bại. Đại tướng quân bức hoàng đế hạ chỉ đem mấy trăm nhân khẩu phủ thái tử chém tận giết tuyệt, không biết hoàng đế làm sao cầu xin được tánh mạng của cháu trai. Có lẽ là đại tướng quân muốn thị uy, để cho người đời biết ai mới chân chính là kẻ thống trị.

Vị hoàng trưởng tôn Bùi Kiên này hai năm nay chịu hết khổ cực, có thể sống đến bây giờ Hân Duyệt cũng cảm thấy rất bội phục nó. Vì thế chăm lo cho nó nhiều hơn, đang tuổi ăn tuổi lớn, đương nhiên muốn làm nhiều thức ăn ngon cho nó.

Làm hại Sở Nhất Nặc luôn nắm tay áo của nàng dùng dần không buông: “Hân nhi đừng thiên vị.”

Bùi Kiên liền nhìn bọn họ cười, cười mà nước mắt chảy xuống, nhà của nó cũng từng hạnh phúc như vậy.

Ba người cùng trải qua một năm mới có về như đoàn viên, có người đốt pháo, có người nấu bánh trôi.

Chỉ là bánh trôi quá nóng, nóng đến Hân Duyệt rót nước mát, không biết Ý nhi và Phong nhi có nhớ mẹ hay không?

Đào mất đã là mùa xuân, hôm nay oi bức, sắc trời u ám giống như sắp có mưa.

Thừa dịp hai nam nhân không ở nhà, Hân Duyệt nấu một nồi nước lớn, để tắm rửa.

Lúc đứng dậy thì phát hiện cái bình an khẩu trước ngực biến mất, nàng kinh hoàng, lần mò tìm trong nước một hồi mới phát hiện thì ra sợi dây đỏ bị đứt. Vì thế nhớ tới đã rời nhà gần nửa năm, yên lặng thở dài, mặc quần áo, bỏ bình an khẩu vào trong bao quần áo, nghĩ ngày mai đi mua một sợi dây đỏ mới để đeo nó.

Trong lòng bỗng nhiên phiền chán, cảm thấy thật khó chịu.

Hân Duyệt buông rau xanh vừa cắt được một nửa, ra đường mua một sợi dây đỏ mới đeo bình an khẩu vào mới cảm thấy đỡ hơn.

Là thứ này thật sự có ma lực, hay là từ tiềm thức của mình đã bắt đầu ý lại nó, xem nó như một loại thay thế, tựa như có nó trước ngực thì giống như Vân Đình đang ở bên người vậy.

Trong phòng ẩm ướt, nàng liền dọn com chiều ngoài đình hóng mát, Sở Nhất Nặc mang theo một vò rượu trở về.

Hân Duyệt hỏi: “Bùi Kiên đâu?”

“Không phải đã nói với nàng sao, nơi này đã sắp không an toàn, ta bảo vệ một mình nàng còn có thể, thêm nó nữa thì không nắm chắc. Hôm nay ta tìm một vị cao tăng đặc đạo dạy võ nghệ cho nó, ngày mai chuẩn bị một chút đồ đạc chúng ta đưa nó đi.”

“Ừ.” Hân Duyệt mới nhớ tới hai ngày trước hắn có nhắc tới, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy. Bùi Kiên đi rồi, trong lòng lại thêm chút mất mát.

“Muốn uống với ta hai chén không, đây là rượu gạo không say đâu.” Sở Nhất Nặc lạnh lạnh nhìn nàng.

“Được.” Hân Duyệt hào sảng vỗ cái bàn, nhất túy giải thiên sầu, nhưng quên rằng mình uống nửa chén thì đã say.

Sở Nhất Nặc lấy ra hai cái chén to, người giang hồ quen dùng chén lớn uống rượu.

Hân Duyệt nhìn nhìn: “Không công bằng, huynh là nam, ta là nữ, ta uống một chén, huynh hẳn là uống ba chén..... Không, năm chén.” Nàng đang mưu toan làm thế nào mới chiếm được lợi thế.

Sở Nhất Nặc sang sảng cười, liền rót chén của mình trở lại vò rượu: “Hân Duyệt uống một chén, ta sẽ uống một vò thì sao?”

“Được.” Nàng cảm thấy mình thắng chắc rồi.

“Được!” Đã lâu không uống rượu một cách thống khoái như vậy, Sở Nhất Nặc nhấc vò rượu lên uống ừng ực.

Hân Duyệt cũng rất khí phách bung chén lớn lên, lấy tinh thần Võ Tòng qua đời Cảnh Dương mà uống rượu (ý nói lấy hết can đảm).

Sở Nhất Nặc uống xong một vò, cũng có vài phần say, cười nhìn nàng.

Hân Duyệt uống một ngụm thì mở mắt ra, liếc thấy Sở Nhất Nặc uống xong một vò, không muốn yếu thế nên cắn răng uống luôn nguyên chén.

Uống ực một hơi, liền cảm thấy đầu choáng mắt hoa.

Chén lớn từ tay rơi xuống, người cũng vô lực dựa vào ghế, nàng mới nhớ tới: “Ta không biết uống..... Rượu.”

Sở Nhất Nặc giờ tay đón được nàng, liền thuận thế ôm nàng vào lòng.

Nàng cảm giác mình như bị chìm xuống nước, lại đột nhiên bắt được một khúc cây khô, vì thế không chút do dự ôm chặt.

Khúc gỗ cứng người một chút, chăm chăm nhìn hai gò má ửng hồng của nàng, ba ngàn sợi tóc đen nháng xõa ra trên cánh tay mình, hai tay của nàng thì vòng lên cổ mình.

Trên trời đột nhiên ầm ầm tiếng sấm, một giọt mưa rơi xuống đôi môi kiều diễm của nàng, cái lưỡi phản hồng vươn ra liếm nó.

Tim hắn nóng lên, neho mắt lại, đột nhiên hôn lên môi nàng, nhẹ nhàng chạm vào, giống như nàng là món đồ thủy tinh dễ vỡ.

“Nóng quá.....” Nàng nỉ non, bị mùi rượu nóng bỏng làm khó chịu.

Hơi nóng xuyên qua quần áo xâm nhập vào cơ thể, từ từ ăn mòn xương cốt hắn.

Thừa dịp nàng khẽ nhếch miệng, đầu lưỡi hắn đột nhiên tiến vào, có ý định dây dưa đoạt lấy mùi hương. Hắn bắt đầu liếm môi, khẽ cắn, từ từ phóng thích tất cả nhiệt tình mình che giấu bấy lâu.

Ôm eo nhỏ của nàng, trong lúc cuồng phong gào thét, bụi đất bay mù mịt, dùng tốc độ còn nhanh hơn gió ôm nàng vào nhà.

Đem thân thể nóng bỏng nhẹ nhàng đặt trên giường, kinh ngạc thấy cơ thể mình so với nàng càng bóng rẫy hơn.

Vùi đầu vào hõm vai của nàng, một mùi thơm ngát sau khi tắm rửa làm cho hắn nhin không được lại hôn nàng.

“Hân nhi, nàng yêu ta, đúng không?” Nhẹ nhàng hôn lên da thịt non mịn trước ngực.

Quần áo có chút tán loạn, hắn còn đang chờ câu trả lời của nàng.

“Vân Đình.....”

Hắn nổi giận, trong con ngươi đen thẫm hiện lên một tia khát máu, hắn không muốn làm kẻ thay thế cho người khác: “Nàng xem rõ ràng ta là ai?”

Hân Duyệt bị lay tỉnh, nho mắt, ánh mắt sưng mù mà triền miên: “Nhất Nặc, huynh làm sao vậy?”

Nàng còn đang mơ hồ không nhận ra hắn đang tức giận hay ủy khuất, hoặc là cái khác.

Ánh mắt dừng lại ở vết sẹo tròn trên vai hắn: “Đây là vì ta mới bị thương sao.” Ánh mắt tràn đầy đau xót, nâng tay xoa lên thân hình trắng kiện.

Sở Nhất Nặc không còn kiên nhẫn nữa, thích nàng lâu như vậy, đè nén bao lâu rồi, tại đêm xuân say lòng người này, một đêm tràn ngập hương hoa hương rượu, sấm chớp mùa xuân cuộn cuộn cũng thúc giục.

“Xoẹt”, xé vạt áo trước ngực, lộ ra một mảnh tuyết trắng.

Hân nhi, ngày mai, ta liền mang nàng đến núi Phượng Hoàng, nhò máu lên đá, hứa hẹn trọn đời.

“Àm” Trên không vang lên một tiếng sấm, vì trước ngực chợt lạnh, Hân Duyệt bừng tỉnh. “Vân Đình.....”

Nàng vốn định nhào vào lòng hắn, thì có sấm chớp sáng cả màn đêm lóe lên, chợt tỉnh cơn say.

“Sở Nhất Nặc, sao lại là huynh?”

“Vừa rồi chẳng phải nàng biết ta là ai hay sao?” Nhìn xuống nàng, trên mặt mang theo nhiệt tình khó kiềm được.

“Huynh.....” Hân Duyệt nâng tay sờ trước ngực, chợt thấy trước ngực hiện ra cảnh xuân, run run túm chặt cổ áo. Rõ ràng là Vân Đình mà, nàng chuyển mắt nhìn chung quanh, làm sao có bóng dáng của Vân Đình.

“Kỳ thật, Hân nhi yêu ta, chỉ là nàng không phát hiện ra thôi.” Hắn bướng bỉnh cầm tay nàng, đêm nay cho dù như thế nào cũng không thể buông tha được.

Hân Duyệt giấy dựa tránh thoát, mùi rượu dâng lên lại ngã vào trên giường.

Sở Nhất Nặc mừng rỡ, nghĩ rằng nàng đồng ý, muốn tiếp tục.

“Không.....”

Hắn đột nhiên đứng dậy, dùng sức dụi dụi mắt, không thể tin được thứ mình vừa nhìn thấy.

“Phượng huyết thạch? Sao có thể? Sao có thể như vậy?”

Hân Duyệt đã đứng dậy chạy đi, ngồi vào bên cạnh bàn rót một ly trà lạnh.

Hắn còn đang thì thào, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm nàng: “Sao nàng lại có phượng huyết thạch?”

“Vân Đình cho ta, làm sao vậy.”

Sở Nhất Nặc đột nhiên ngửa mặt lên trời cười như điên, hòa với tiếng sấm của mưa xuân, thê lương khó tả.

Thì ra chuyện ta vẫn muốn làm, hắn đã làm rồi.

Khó trách, nàng có thể cảm giác rõ ràng được hắn đến gần, hắn có thể yên tâm để nàng bị nam nhân khác mang đi.

Thì ra, chuyện mình muốn làm hắn đã sớm làm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bạn bè chính là bạn bè, trọn đời trọn kiếp chỉ có đôi ta.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Vong tình đan

Một đêm kia, trôi qua trong mơ hồ.

Sấm chớp ầm ỉ, mưa to ào ào, mưa mùa xuân nơi này rất hiếm, vậy mà nước mưa dâng ngập đường.

Sở Nhất Nặc không biết biến mất lúc nào, Hân Duyệt cũng không biết mình tỉnh lại lúc nào, nhìn thấy phía trước cửa sổ cánh hoa rơi đầy đất, lần đầu tiên cảm thấy “Dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu” thương cảm như vậy, không biết hoa hồng trước cửa Noãn Ngọc đình có bị mưa gió quật ngã hay không?

Vân Đình có đỡ chúng nó dậy, có buồn thương hay không?

--- ----- làm phiền chút xíu --- -----

Bài thơ Xuân hiếu – Mạnh Hạo Nhiên

Xuân miên bất giác hiếu,

Xứ xứ vấn đề điều.

Dạ lai phong vũ thanh,

Hoa lạc tri đa thiếu.

Dịch thơ: Buổi sáng mùa xuân – Trương Như

Giác xuân, sáng chẳng biết,

Khắp nơi chim riu rít.

Đêm nghe tiếng gió mưa,

Hoa rụng nhiều hay ít?

--- ----- mời các bạn đọc tiếp --- -----

Thay một bộ y phục mộc mạc đi ra đường, mua thêm bộ chăn đệm mới, gian phòng kia lạnh, mặc dù đã vào xuân nhưng cũng không thể chỉ có một cái chăn trên giường.

Lúc vào cửa, thiếu chút nữa đụng vào Sở Nhất Nặc, hần lo lắng bắt lấy hai tay của nàng: “Nàng đi đâu?”

“Ta đi mua một vài thứ, sao vậy?”

Về mặt hần hơi giận ra: “Ta nghĩ là.....”

Lúc hần về nhà không tìm được nàng, trong lòng hoảng hốt rồi nui, nôn nóng không biết nên thế nào cho phải.

Hân Duyệt bỏ tay hần ra, vào nhà yên lặng ăn chút gì đó, Sở Nhất Nặc theo vào nhà, chăm chú nhìn nàng.

“Huynh còn chưa ra tay sao, còn chờ gì nữa.” Vừa nãy trên đường nàng nghe nói, hôm qua Thất quốc đồng thời hướng Nhật Thăng quốc, Nhật Chiêu quốc phát động chiến tranh, lòng tham muốn chiếm đoạt thiên hạ đã quá rõ ràng.

Nhật Thăng quốc còn đang liều chết chống cự, mà bên này Nhật Chiêu quốc trong một đêm bị chiếm đóng hơn mười tòa thành, mọi người âm thầm bàn tán là có nội gián.

Sở Nhất Nặc sắc mặt nghiêm túc: “Nàng đồng ý ta lo chuyện này?”

“Mẹ của huynh bảo huynh cứ nằm nằm lại về đây nhìn một lần, không phải là bảo huynh giúp đỡ bọn họ sao. Huynh đã đến đây lâu như vậy, vẫn luôn do dự, kỳ thật huynh không cần hận bọn họ, mẹ huynh không hận, huynh cần gì phải vậy. Ngao du giang hồ là cha mẹ huynh lựa chọn, không liên quan gì đến người khác.”

Hần lặng im trong chốc lát, cuối cùng gật gật đầu.

Buổi tối, Sở Nhất Nặc trở về thì thấy Hân Duyệt đã đem chăn đệm dời đến một gian phòng khác, trong mắt hiện lên vài phần thống khổ, cắn chặt răng: “Nàng ngủ ở noãn phòng đi, ta ngủ gian này. Buổi tối nàng đứng ra khỏi phòng, ta đã bố trí người ngầm bảo vệ nàng.”

Hân Duyệt vẫn nhìn không được đẩy hần ra ngoài: “Đừng giết người vô tội.”

Hần quay đầu nhìn nàng, gật đầu một cái.

Thân ảnh đi xa, nàng đuổi theo hai bước: “Huynh cũng phải cẩn thận.”

Thân hình chững lại, gió đêm thổi tung vài sợi tóc của hắn, ánh mắt lúc quay đầu lại chất chứa phức tạp, vài tia ảm áp, vài phần thê lương: “Ta chết, nàng không phải bớt lo sao?”

“Không được nói như vậy, đi sớm về sớm” Lòng của nàng loạn thành một núi: Sở Nhất Nặc, ta hy vọng huynh sống tốt, sống hạnh phúc.

Đêm hôm đó toàn bộ nhân vật quan trọng trong phủ tướng quân bị giết, nhưng mà kẻ đầu sỏ lại không ở nhà, nghe nói phải đi hoàng cung.

Sở Nhất Nặc đứng trên bậc thang cẩm thạch ở hoàng cung, nhìn xuống bóng dáng mỏng manh phía dưới, tức giận phát run.

Hân Duyệt bị thị vệ kèm hai bên, đao ép sát trên cổ.

Vương đại tướng quân cười điên cuồng: “Ngươi thật giống cha mình, đều là kẻ si tình. Nếu ngươi muốn nàng ta sống, thì lấy mạng của cậu hoàng đế để đổi. Không nghĩ tới lão già ngươi cũng dám cấu kết người giang hồ, còn lên liên hệ Nhật Thăng quốc.”

Hắn nắm triều cương trong tay, tay sai nhiều vô số, tất nhiên vẫn có chút thủ đoạn.

Hoàng đế mặc dù yếu đuối, nhưng giờ cũng có vẻ liều mạng: “Vương Lâm, ngươi bức trưởng công chúa rời đi, hại chết tam công chúa, cầm giữ triều chính nhiều năm, hại chết trung lương vô số, còn chưa đủ sao. Đáng thương con ta cũng chết thảm dưới đao của ngươi, ta hận chính mình vô năng, nay ngươi cấu kết Thất quốc muốn hủy đi cơ nghiệp trăm năm của ta, ta thà rằng liên hợp cùng Nhật Thăng quốc cũng không thể dă tâm của người thực hiện được.”

Sở Nhất Nặc quay đầu lạnh lùng nhìn về phía hoàng đế, Hân Duyệt hô: “Huynh không thể giết hắn, hắn là cậu của huynh.”

Vương Lâm lạnh mắt nhìn, kỳ thật sinh mạng của tên hoàng đế kia cũng như con kiến hắn không để trong lòng, ba ngàn cấm vệ quân tinh nhuệ lập tức sẽ tới, chỉ cần trừ bỏ được vô công bí hiểm của Sở Nhất Nặc, hắn còn sợ gì.

Hắn lấy đao tới gần Hân Duyệt: “Không giết hắn cũng không sao, ngươi muốn tự chặt một tay hay muốn ta tự chặt một tay của nàng ta?”

“Huynh đừng lo cho ta, huynh mà chết, hắn cũng sẽ không buông tha ta.” Hân Duyệt hô to.

Sở Nhất Nặc tất nhiên sẽ không ngốc đến độ cho rằng mình lấy đao tự vận thì hắn sẽ lập tức thả người. Lạnh giọng nói: “Ta có thể đồng ý với ngươi, nhưng phải thả nàng ra trước.”

“Ha ha ha, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi là kẻ ngốc sao, thả nàng còn có thể không chế được ngươi?” Hắn đột nhiên hươu đao qua, trên cổ Hân Duyệt xuất hiện một đường máu.

“Dừng tay.” Hắn cuồng nộ, “Không cho ngươi làm nàng bị thương, ta chặt một tay cho ngươi là được.”

Sở Nhất Nặc nâng cánh tay trái, tay phải cầm kiếm giờ lên.

“Không.” Hân Duyệt trở mặt kêu to, dùng sức giãy dụa, nàng liều chết vương người về phía trước, muốn dùng đao tự sát.

Hai hộ vệ kèm phía sau nàng có vẻ không đoán được tình huống này, người này mà chết thì bọn họ đều không có đường sống. Hắn nhanh chóng rút đao lại, Hân Duyệt lao đảo lao về phía trước.

Một lực hút mạnh mẽ hút nàng về phía bậc thang, Sở Nhất Nặc đưa tay ôm lấy thân thể của nàng, nhanh chóng nhìn lướt qua, may là trên cổ chỉ bị thương ngoài da.

Chỗ tối nhảy ra vô số Hắc y nhân, bao vây đại tướng quân.

Không có tâm trạng xem đánh nhau, Hân Duyệt cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, ngực ảm áp. “Vân Đình, nhất định là Vân Đình đến đây, chàng tới tìm ta.”

Sở Nhất Nặc nhú mày, hay là nàng bị dọa tới u mê rồi.

Cửa cung mở rộng, đám người tiến vào cuồng cuồng như nước dâng, Vương Lâm cười điên cuồng: “Mau giết bọn họ cho ta, một người cũng không chừa.”

Người cầm đầu cười lạnh: “Vương Lâm, ba ngàn cấm vệ quân đại nội của ngươi đều đi gặp diêm vương rồi, ngươi cũng đi theo đi.”

Tiếng chém giết vang lên, đã có một người bước thẳng đến bậc thang.

Hân Duyệt cười, Nhất Nặc kinh ngạc.

Bóng dáng đang chạy vội kia ngoài Tề Vân Đình ra còn có thể là ai?

Nàng xông đến, lại đột nhiên cảm thấy thân mình cách mặt đất, cách chàng ngày càng xa.

Sở Nhất Nặc ôm nàng nhanh chóng rời đi, Tề Vân Đình không la lên nhưng vẫn đuổi theo phía sau.

Hân Duyệt chỉ cảm thấy bên tai vù vù tiếng gió, nàng không ngừng giẫy dụa: “Vân Đình, huynh để cho ta gặp chàng đi, ta muốn đi tìm chàng. Vân Đình.....”

Sở Nhất Nặc rất cương quyết, điểm huyết nàng, mang nàng rời đi.

Tề Vân Đình đuổi theo đến nửa đêm, cuối cùng cũng mất dấu, hận mình học nghệ không tinh, lại mất đi một cơ hội nữa.

Trong Duyên Tụ các ở Nhất Nặc son trang, nàng đang ở nhà phía tây yên tĩnh ngủ.

Sở Nhất Nặc đến bên giường nhẹ nhàng ngồi xuống, lặng ngắm dung nhan người hân yêu. Từ ngày trở về, nàng đã không nói câu gì với hắn, cũng rất ít ăn này nọ, người gầy đi một vòng.

Hắn không phải không nghĩ tới sẽ đưa nàng trở về, chỉ là rất luyến tiếc. Nếu nàng đi rồi, cuộc sống của hắn còn có ý nghĩa gì nữa.

Xoè bàn tay ra, một viên thuốc màu đen xuất hiện, đó là vong tình đan vừa lấy được chỗ Quý y.

Chỉ cần cho nàng uống viên thuốc này, nàng sẽ mất đi trí nhớ.

Sáng sớm ngày mai, nàng sẽ tỉnh lại trong lòng hắn, hắn sẽ nói với nàng:

Nàng là thê tử của ta, bởi vì bị thương mất đi trí nhớ, có điều không quan trọng, chúng ta vẫn có thể yêu nhau như trước kia, cho dù là tiểu ngạo giang hồ hay là ân cư son trang, đời đời kiếp kiếp mãi không chia lìa.

Cầm lấy viên thuốc đưa tới bên môi nàng, Sở Nhất Nặc kinh ngạc thấy tay mình đang run rẩy, làm như vậy có phải quá tàn nhẫn hay không.

Hân nhi, tha thứ cho ta, ta quá yêu nàng, không thể không có nàng, tha thứ cho sự ích kỉ của ta.

Nàng trở lại gia đình kia có thể sẽ chịu nhiều khổ sở hơn, ta luyến tiếc.

Hắn run run nhưng cuối cùng vẫn không nhét viên thuốc vào.

Âm thầm tự cổ vũ mình, đây là cơ hội cuối cùng, nếu mà bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội nữa.

Không cần lo nghĩ nhiều như vậy, cũng không thể quan tâm nhiều được. Hân nhi, đừng hận ta, cho dù mất đi trí nhớ trước kia, ta sẽ yêu nàng gấp trăm lần để bù lại.

Mẹ từng nói, đời người không phải vì dài hay ngắn, mà là vì vui hay buồn, mười mấy năm nay hắn chưa từng vui vẻ, chỉ có một năm này ở cùng nàng, ta mới cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa.

Nhưng mà, hắn trước sau vẫn không thể nhét viên thuốc vào miệng nàng được, đáy lòng vẫn có một giọng nói đang nhắc nhở: Yêu nàng thì đừng làm tổn thương nàng, để nàng mất đi trí nhớ là tàn nhẫn lắm. Nàng sẽ hận ngươi, hận ngươi cả đời, kiếp sau cũng không tha thứ cho ngươi.....

Sở Nhất Nặc đau khổ ôm đầu, trong tim đang có hai mặt thiện và ác đấu tranh kịch liệt.

Hắn cắn chặt răng, cuối cùng quyết định không bỏ qua cơ hội này.

Yên lặng đặt bên gối, thở dài, một lát nữa cho nàng ăn cũng không muộn.

Tay chậm rãi dìm chăn, cọ sát lớp áo lụa.....

Nàng trở mình, một vật nhỏ từ trong áo rơi ra.

Nắm cái bình an khẩu trước ngực nàng lên, hắn như rót mi: Phụng huyết thạch.

Nhìn bầu trời đen như mực ngoài cửa sổ, Tề Vân Đình.....

Không nghĩ tới nàng sẽ có Phụng huyết thạch, một loại ma chú đến từ Miêu Cương.

Đó lời hứa hẹn lớn nhất của một nam nhân đối với nữ nhân mình yêu, rót máu tươi của mình vào, lấy sinh mệnh để hứa hẹn, yêu nàng trọn đời trọn kiếp.

Vật kia đeo bên mình hơn một năm, sẽ có linh tính. Hơn nữa thời gian càng lâu, cảm tình càng kiên định, còn có thể tâm ý tương thông, cảm nhận được khó khăn, nguy hiểm của đối phương. Phụng huyết thạch của Miêu Cương vốn có một truyền thuyết lâu đời, đối với nữ nhân vô hại, nhưng mà nếu sau này nam nhân kia thay lòng đổi dạ sẽ học máu mà chết, nếu thân gần gũi với nữ nhân khác sẽ vô cùng đau khổ. Nữ nhân hân yêu qua đời, hắn cũng sẽ đau lòng mà chết.

Cho nên, đó là ràng buộc của nam nhân, hứa hẹn với người yêu.

Trừ bỏ phụ thân, ta nghĩ không có một nam nhân nào sẽ ngu như vậy. Không nghĩ tới Tề Văn Đình.....

Hắn thở dài.

Nàng bừng tỉnh, bất an mở mắt ra: “Sao huynh lại ở đây?”

Sở Nhất Nặc đau đớn nhìn động tác nhanh chóng kéo chắn che người của nàng: “Kể chuyện của hai người cho ta nghe đi.” Hôm nay không biết hắn bị gì, trước giờ vẫn rất cố kỵ, mỗi khi nàng muốn dùng chuyện tình yêu của mình lung lay hắn, hắn đều quả quyết cự tuyệt.

Hân Duyệt không hiểu về mặt cô đơn của hắn là bị gì, có điều vẫn kể hết mọi chuyện của mình với Văn Đình cho hắn nghe.

Sở Nhất Nặc lẳng lặng đứng phía trước cửa sổ, vẻ đau khổ trên mặt lại càng rõ ràng hơn.

Bọn họ lại có chuyện xưa động lòng người như vậy, từ thời niên thiếu ngây ngô đến thành gia lập nghiệp, sinh con đẻ cái. Nay cả nhà vui vẻ hạnh phúc đột nhiên tan vỡ, nếu mình hoành đao đoạt ái phá hỏng gia đình hạnh phúc của nàng, đó có khác gì với kẻ thù Hắc phong trại của hắn đâu.

Vốn nghĩ rằng, mình là hoàng tử đến giải cứu nàng, Tề Văn Đình nhất định không trốn khỏi số phận bị lợi dụng, làm liên lụy Hân Duyệt cũng bị lợi dụng.

Nay mới biết được nàng sống hạnh phúc ngọt ngào như vậy, còn mình lại thành kẻ tiểu nhân không chịu trọng nghĩa đi giúp người khác, trở thành mụ phù thủy phá hoại cuộc sống của công chúa.

Hân Duyệt ngồi ở bên giường khẩn thiết nói: “Nhất Nặc, mỗi người đều có số phận của mình. Trước giờ ta vẫn không tin số phận, bây giờ ta lại cảm thấy đòi người trùng hợp vậy chính là số phận. Ta cuối cùng là quả ngốc, không biết bản thân mình nên gánh vác trách nhiệm gì, mới làm rất nhiều chuyện sai lầm. Nay ta càng thêm hiểu rõ Văn Đình, ai lại không thể không làm sai chứ. Quý Họa là thật lòng yêu huynh, ta cũng có thể nhìn ra được, sao huynh lại không nhìn ra chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Ngàn vàng tan hết

Hân Duyệt thở dài một hơi, nói tiếp: “Nàng dùng nửa số máu cứu huynh, bây giờ vẫn còn nằm trên giường hàn băng, thật lòng huynh không nhớ thương sao. Nhật Chiêu quốc còn đang rơi vào cảnh hỗn loạn, Bùi Kiên còn chờ huynh đến giúp nó nữa. Nhất Nặc, hai đứa con của ta còn đang khổ sở ngóng trông mẫu thân trở về. Hai người chúng ta nhất định không có kết quả, không bằng huynh nhanh chóng đi làm chuyện mình nên làm đi.”

Hắn đi ra ngoài không nói được một lời.

Hân Duyệt biết hắn cần suy nghĩ một chút.

Hôm nay thành Uyển châu không biết có chuyện đại sự gì, tiếng chiêng trống vang trời, ngay cả Nhất Nặc son trang ở sâu trong rừng rậm cũng nghe được rất rõ ràng. Hân Duyệt bất an, lặng lẽ đi lòng vòng khắp trang, quả nhiên nghe được hai tên gia đình nói chuyện.

“Tề gia này có thể sắp xong rồi.” Tim nàng như thất lại, nghiêng tai lắng nghe.

“Còn không phải sao, lần này thái tử đích thân đến Tề gia, có ai không biết là tới bắt kẻ gian, chỉ cần một cái cơ nhỏ là có thể kéo theo Tề gia phải tội, tịch thu tài sản và chém hết cả nhà.” Lòng nàng cuộn lại thành một nùi.

“Giết cả nhà là không thể nào, Tề gia trước nay không dính vào chính sự, xét nhà thì còn có thể. Có điều, nếu Tề đại thiếu còn cố chấp như vậy thì chưa biết chừng.”

Chiến sự phương bắc căng thẳng, quốc khố trống trơn, quân lương không đủ. Trước mắt là lúc cần người cần của, vài ngày trước nghe nói thái tử có ý mang binh thân chinh, nếu mà có thể mang theo số của cải lớn, tất nhiên sẽ củng cố được lòng quân.

Văn Đình sẽ không ngốc đến liều mạng giữ của, nhưng nàng vẫn lo lắng. Viết vội lên trang giấy, mang theo Thiên Quyên đi tìm Sở Nhất Nặc.

“Huynh để Thiên Quyên giúp ta đưa phong thư cho chàng được không, chỉ một câu thôi, có thể cho huynh xem.” Nàng đưa tờ giấy đến trước mắt hắn.

Sở Nhất Nặc cao ngạo nghiêng đầu qua một bên, xem trộm thư tín của người khác là việc đại hiệp không nên làm: “Không được.”

Sớm đoán được huynh sẽ không đồng ý, hôm nay huynh không đồng ý ta thế không bỏ qua: “Đời này ta chỉ cầu xin huynh lúc này thôi, Nhất Nặc, huynh giúp ta lúc này đi, bằng không ta chết không nhắm mắt.”

Cái gì chết không nhắm mắt, đúng là náo loạn mà, Sở Nhất Nặc chịu không nổi tiết mục này, lạnh lùng khoát tay chặn lại: “Đi.”

Lúc Thiên Quyên trở về, Hàn Duyệt vẫn đang đứng chờ ở cửa lớn: “Sao rồi?”

“Hắn nói: Đúng là hợp ý ta. Còn nói..... Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tâm ý vĩnh viễn không thay đổi.” Thiên Quyên lần này xem như đại khai nhãn giới, trước nay chỉ thấy trang chủ tận tâm che chở nàng ấy, nay lại càng kinh ngạc trước thâm tình của một nam nhân khác.

Lúc nàng đến Tề phủ, Tề Văn Đình đang đứng ở cửa lớn làm thủ thế, cung nghênh thái tử vào cửa.

Người của Nhất Nặc son trang lạnh lùng cứng cỏi, Thiên Quyên tất nhiên không để thái tử đề vào mắt, không giống dân chúng ra khỏi thành nghênh đón rồi còn nể đuôi đưa tới tận cửa Tề phủ. Chỉ lạnh lùng nói: “Tỷ nữ Thiên Quyên của Nhất Nặc son trang có thư trao cho Tề công tử.”

Tề Văn Đình đột nhiên quay đầu, bước ba bước còn hai bước phóng tới trước mặt, “Nàng sao rồi?”

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, vậy mà lại bỏ thái tử trợ trụ đứng ngoài cửa.

Thiên Quyên cũng lấp bắp kinh hãi, kỳ thật nàng có một chút tính toán nhỏ, nghĩ rằng Tề Văn Đình tất nhiên không để ý tới nàng, hầu hạ thái tử quan trọng hơn. Rồi sau đó lúc hần đến đòi thư, liền làm khó để hần một chút.

Tề Văn Đình nhanh chóng đoạt lấy phong thư, mở ra đọc: Trời sinh tài năng tất có chỗ dùng, ngàn vàng tan hết còn kiếm lại.

Hần khẽ gật đầu: “Ngươi trở về nói với nàng, đúng là hợp ý ta. Còn có..... Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tâm ý vĩnh viễn không thay đổi. Nàng còn nói gì khác nữa không?”

Thiên Quyên lắc đầu, xoay người bước đi.

Hàn Duyệt nghe xong này đoạn, trong lòng lại rối rắm, tên ngốc này, sao có thể chậm trễ tiếp đãi thái tử, không phải vừa vặn để hần bắt được nhược điểm sao. Vì thế nàng năn nỉ Thiên Quyên giúp nàng đi hỏi thăm kết quả như thế nào, Thiên Quyên không chịu nổi nàng năn nỉ ỉ ỏi nên đành giúp đỡ.

Nghe nói là như thế này: Tề Văn Đình chủ động đưa tài sản bạc triệu sung công, trợ giúp đất nước. Thái tử tất nhiên không còn gì để nói, giả bộ từ chối một phen, viết một băng hiệu “Trung nghĩa lương dân” đáp lễ, liền mang theo xe ngựa chở vàng bạc rời đi. Nghe nói đoàn xe từ xếp hàng từ Uyển Châu đến Tích thành, kéo dài trăm dặm, có thể thấy được Tề gia thật sự dốc toàn bộ túi tiền.

Thái tử trước khi đi một ngày đã đọc một bài diễn thuyết có năng lực lừa dối vô cùng mạnh mẽ. Kêu gọi mọi người dốc sức vì quốc gia, có tiền ra tiền có sức dùng sức. Tề Văn Hải, Quách Hưởng tiên phong tòng quân nhập ngũ, tháp tùng thái tử điện hạ đến phương Bắc kháng địch, vì thế rất nhiều thanh niên nhiệt huyết ở Uyển Châu cũng theo lời kêu gọi, xăn tay áo bảo vệ tổ quốc.

Hàn Duyệt nhớ nhà tha thiết, mỗi ngày vắt hết óc tìm cách. Thừa dịp Sở Nhất Nặc rời trang, nàng kiên trì tìm được Quý y: “Ngài nhất định có cách, nên giúp đỡ một chút đi, cứ tiếp tục như vậy đối với ai cũng không tốt, có cách nào để tình cảm của hần chuyển sang Quý Hòa hay không?”

Quý y khỏe miệng khề nhếch, giống như vừa cười vừa mỉa: “Ý trời không thể trái.”

Hàn Duyệt muốn cào tường: “Ý trời là ý gì?”

Hần tập trung giả thuốc trong chiếc cối nhỏ: “Đêm nay sẽ biết thôi.”

NND (Mụ nội nó), ta sẽ chờ đến đêm nay để xem ý trời đó hình dạng ra làm sao.

Sở Nhất Nặc tập trung nhìn chăm chăm nàng, tựa như muốn khắc sâu bóng hình vào trong lòng. “Tề gia đã sụp đổ, nàng còn muốn trở về sao?”

“Chính là vì như thế, ta mới càng phải trở về.”

“Ngày mai Tề Văn Đình muốn vào kinh làm việc cho Tần vương, chỉ sợ không có mạng trở về.”

Hàn Duyệt cả kinh đứng lên: “Huynh nói cái gì?”

Hần vẫn đứng đưng: “Ta nói là có lẽ.”

“Huynh để cho ta gặp chàng một lần đi.” Hai hàng lệ cứ vậy tràn ra.

“Nàng chắc chắn muốn đi về?”

“Ta đương nhiên chắc chắn.”

“Được, nàng đồng ý với ta một chuyện, sáng mai ta sẽ đưa nàng trở về.” Mây ửng nhú chặt.

“Chuyện gì, huynh nói mau.” Nàng nhảy nhót.

Sắc mặt hần âm đạm, rồi khỏi ta nằng vui vẻ như vậy?

“Kiếp sau nằng nhất định phải gặp ta trước, yêu ta, gả cho ta làm vợ, một đời một kiếp.”

Chuyện kiếp sau, ta có thể quyết định sao?

Hần Duyệt phì cười sờ sờ chớp mũi, không biết mở miệng như thế nào.

“Nàng không đồng ý?” Hần mím môi, vài phần ủy khuất, vài phần uẩn giận.

“Đồng ý, sao ta lại không đồng ý chứ.” Hần Duyệt sợ tới mức vội vàng gật đầu sợ hần đổi ý.

“Một lời đã định.” Hần vậy mà nghiêm túc. Kiếp sau, nhất định phải hạnh phúc.

“Một lời đã định.” Nàng thực chờ mong. Ngày mai, là có thể về nhà.

Sáng sớm lúc tia nắng đầu tiên rọi qua cửa sổ, Hần Duyệt đã thức dậy trang điểm. Cố ý mặc bộ quần áo lúc mới đến, hiện tại là mùa thu, mặc nó có chút nóng, có điều sáng sớm sương dày coi như cũng hợp. Đào mất gần một năm, Ý nhi và Phong nhi tính cả tuổi mẹ đã hơn ba tuổi rồi, không biết gặp mẹ có thấy lạ hay không?

Sở Nhất Nặc đưa nàng ra phố lớn, cách đó không xa chính là cửa lớn Tề gia, nhìn bóng dáng đã khắc sâu vào lòng hần đi xa dần, hần nghĩ: Chỉ cần nàng quay đầu nhìn ta một chút, cho dù liều mạng này ta cũng sẽ cướp nàng về.

Nhưng mà, nàng bước nhanh về phía trước, không một chút do dự.

Tề Vân Đình cùng một hàng mấy người đi ra, bên người là vài tên thái giám mặc cung trang.

“Vân Đình.....” Nàng chạy vội đi qua, nhào vào lòng hần.

Tề Vân Đình quả thực không thể tin được hai mắt của mình: “Duyệt Duyệt, nàng đã trở lại, thật là nàng đã trở lại sao?”

“Hu hu..... Vân Đình.....” Nàng khóc nước mắt đầm đìa, cứ thế vùi đầu vào ngực hần.

“Duyệt Duyệt, trở về là tốt rồi, đừng khóc.” Mặc dù khuyên nàng đừng khóc, nhưng cũng không nhịn được khoe mắt mình cay cay.

Hần siết chặt hai tay, ôm chặt nàng, lại ôm chặt, giống như muốn hai người dung nhập làm một thể.

“Khụ.....” Một tiếng ho khan tỉnh té phá vỡ cặp đôi đang thân mật.

“Mã công công, vợ chồng ta lâu ngày gặp lại, có thể tạm hoãn nửa ngày mới vào kinh?” Tề Vân Đình quay đầu đi, thành tâm khẩn cầu.

Lão thái giám bày ra bộ dạng bất đắc dĩ: “Vốn hôm qua nên xuất phát, người kéo dài một ngày còn chưa tính, giờ lại muốn trì hoãn, Táp gia chỉ sợ Tần vương trách tội xuống, không ai có thể gánh vác nổi.”

Vân Đình bất đắc dĩ, cánh tay trái siết chặt nàng, tay phải thay nàng dịu dàng lau nước mắt, mắt nhìn chăm chú nghiền ngẫm. Chỉ một năm, nàng lại gầy thành như vậy, năm trước lúc rời nhà, còn mang theo vài phần đầy đặn vì sinh nở, bây giờ so với lúc mới quen còn mỏng manh hơn.

Ngón cái vuốt vuốt mặt nàng, cũng nhẹ nhàng lau đi nước mắt: “Duyệt Duyệt, ở nhà chăm sóc bọn trẻ cho tốt, chờ ta trở lại.”

“Dạ.” Nàng kiên định gật đầu, “Chàng ra ngoài phải cẩn thận, nhất định phải bình an trở về.”

Hần gật đầu, trong mắt tràn đầy luyến lưu.

“Duyệt Duyệt một năm nay đã thực hiện được giấc mộng tiểu ngao giang hồ, sau này chuyên tâm ở nhà thay chồng dạy con được chứ.” Trong lòng hần còn không chắc chắn lắm.

“Giấc mộng gì chứ, không có chàng thì không có tiểu ngao gì hết. Vân Đình,” Nàng kiễng chân, nhỏ giọng nói bên tai hần: “Bây giờ ta mới biết được, rồi khỏi chàng một khắc cũng không vui vẻ.”

Hần cười khê: “Ta cũng vậy, Duyệt Duyệt không ở bên người, ta giống như cái xác không hồn mà thôi.”

Sắc mặt hần chợt lạnh, khẩn trương nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng: “Nếu ta phạm sai lầm, Duyệt Duyệt có thể tha thứ ta sao?”

Nàng ngừng đầu, dịu dàng cười: “Ta biết Vân Đình cho dù làm chuyện gì cũng vì cái nhà này.”

Bọn họ nhìn nhau cười, trong lòng đã có đôi phương.

Hần cúi đầu tiến đến bên tai nàng nói: “Sai lầm của ta sau này còn có thể phạm.”

Nháy mắt cười mờ ám với nàng, Hân Duyệt đánh hấn một quyền, khoe miệng cong cong không biết hôn hay giận.

Mã công công không thể nhìn được nữa, thúc ngựa đi tới.

Tề Vân Đình luyện tiếu buông tay ra, tha thiết dặn dò nàng ăn nhiều vài thứ, đừng ủy khuất chính mình. Về mặt lại kiêu ngạo nói một năm nay mình đã chăm sóc Ý nhi và Phong nhi rất tốt, chỉ mong trông nàng sớm ngày trở về.

Bộ dáng lải nhải không ngừng làm cho Mã công công nhăn mày, loại nam nhân như vậy có chỗ để trọng dụng sao? Không biết Tấn vương nghĩ như thế nào.

Hắn không kiên nhẫn ra roi thúc ngựa, Tề Vân Đình chỉ đành đuổi kịp.

Vân Thụ và Thu Sương vốn đưa đại ca xuất môn, nay lại biến thành đón đại tẩu vào cửa.

Vốn tối hôm qua đại ca tìm bọn họ, nói muốn vào kinh, dặn dò Vân Thụ lo liệu cửa hàng, bảo Thu Sương quản gia, làm vợ chồng bọn họ rầu rĩ một trận.

Vân Thụ cố gắng còn có thể làm một vài chuyện, còn Thu Sương sinh ra tính tình đã mềm yếu, cũng không có uy tín, nay Tề gia lụn bại, đám điều nô binh thường có để đối phó vậy sao?

May mắn, đại tẩu đã trở về, trong lòng nàng vững vàng hơn một chút.

Đại tẩu mặc dù thiện lương, nhưng lúc nghiêm túc cũng không giận tự uy, thường phạt rõ ràng.

Quan trọng nhất là, đại ca vô cùng lo lắng cho Ý nhi với Phong nhi, làm thúc thúc thăm thăm tất nhiên là sợ lo cho bọn nó không chu toàn.

Dù thế nào, thương yêu ra sao cũng không sánh bằng cha mẹ ruột.

Nay, hai đứa trẻ cuối cùng cũng có thể nhìn thấy mẹ, chờ đại ca trở về là có thể một nhà đoàn tụ.

Hân Duyệt vào cửa rốt cục gặp được hai đứa bé ngày đêm mong nhớ.

Bọn nó ngây người nhìn người phụ nữ trước mắt, lại nhìn lẫn nhau một cái: “Mẹ……”

Phong nhi bỏ nhào vào trong lòng Hân Duyệt, thiếu chút nữa đụng ngã nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Ngoại truyện Sở Nhất Nặc

Năm trước mười tuổi, ta là một đứa trẻ ngốc nghếch nhưng vui vẻ.

Mỗi ngày quán quýt lấy đòi cha dạy ta võ công, học được một chiêu nửa thức cũng phải đi tìm đám thúc thúc bá bá luận võ, bọn họ đều cười nói: “Tiểu Nặc, chờ rằng người mọc đủ rồi lại đến nhé.”

Chạng vạng là thời gian ấm áp ở cùng mẹ, bà biết kể rất nhiều chuyện cổ tích thần kỳ, những bạn nhỏ khác đều chưa từng nghe qua.

Mẹ nói bà từ một thời không khác xuyên đến, ta không hiểu lắm, có điều chẳng sao cả, mẹ cũng không phải yêu quái, còn là so với người khác càng đáng yêu hơn.

Ta nhặt được một cái đầu lâu ở sau núi, giấu trong vạt áo: “Mẹ, con nhặt được cái này chơi vui lắm, tặng cho mẹ.”

Chạy đến bên cạnh bà, ta đột nhiên vén vạt áo lên, nương vốn đang cúi xuống định xem, chợt nhìn thấy là cái đầu lâu thì sợ tới mức lui về sau hai bước ngồi luôn trên mặt đất.

Trò đùa dai thành công, ta cười ha ha.

Phụ thân đi tới, đỡ mẹ dậy, dịu dàng hỏi bà có bị thương hay không. Ông luôn như vậy, sợ mẹ bị thương dù chỉ là một chút, ta luyện công bị cắt qua kẽ tay, ông cũng không để ý, còn nói nam tử hán không thể sợ đau.

“Tiểu Nặc, mẹ con thân mình không tốt, không được dọa nàng như vậy nữa.”

Ta giương mắt nhìn sắc mặt mẹ quả thật có chút trắng bệch, bước đi qua kéo tay bà: “Mẹ, đừng sợ, con bảo vệ mẹ.”

Mẹ thương yêu sờ đầu của ta: “Mẹ có cha con bảo vệ là đủ rồi, chờ tiểu Nặc lớn lên, sẽ có cô gái con thích, đến lúc đó con có thể bảo vệ tốt vợ của mình là được.”

“Con không cần vợ, chỉ cần mẹ thôi.”

Mẹ nhìn về phía cha: “Xem đứa con ngốc của chàng, cũng ngốc giống như chàng vậy.”

Cha không nói, kéo tay của ta và mẹ trở về ăn cơm.

Đám thức thức bá bá đều thích ăn thịt hầm, thịt nướng, thịt bò kho, mà ta thích nhất ăn điểm tâm của mẹ làm.

Bà nói chỉ toàn ăn thịt sẽ bị thiếu vitamin, bỏ thêm cà rốt bào sợi trong canh trứng gà, thêm rau cải trong bánh chèo nhân thịt.

Một nhà chúng ta đến Nhật Chiêu quốc, ngồi trên xe ngựa, ta làm ổ trong lòng mẹ, bà lại nằm lên đùi cha. Nếu thời tiết tốt, sẽ tản bộ trên cỏ, cha đỡ mẹ đi chậm chậm phía sau, ta cầm lấy nhánh cây đi phía trước mở đường.

“Mẹ, nhìn con nhào lộn này.” Ta lưu loát lộn mèo ba vòng, quay đầu lại làm một cái thủ thế soái ca.

Bọn họ cười ha ha: “Tiểu Nặc nhà chúng ta càng lớn càng soái.”

Bên chân có một con thỏ chạy qua, ta nhanh chân đuổi theo. Ha, tiểu ngu ngốc, bốn chân của người còn chạy không nhanh bằng hai chân của ta đâu. Nhìn xem cha mẹ bị ta bỏ xa ở phía sau, thuận tay hái một nhánh cỏ ngọt ngậm trên miệng, ta ôm thỏ trắng nằm ngả trên cỏ, thanh thoi bắt chéo chân chữ ngũ.

“Hai người chậm quá, con sắp ngủ đến nơi.” Ta làm bộ như vừa mới tỉnh ngủ.

Mẹ cười khê: “Nếu ban ngày mà con có thể ngủ thì đúng là kì lạ.”

“Mẹ, người xem con bắt được một con thỏ, chúng ta bắt nó nướng ăn đi.” Nói rồi lại lần lốc đứng lên, ta ôm con thỏ như hiền vật quý đem cho mẹ.

Nàng yêu thương ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve: “Tiểu Nặc, con thỏ này còn nhỏ như vậy, sao có thể nhẫn tâm ăn nó chứ. Cha mẹ nó nhất định đang chờ nó về nhà ăn cơm đó, không bằng chúng ta thả nó đi.”

Ta phụng phịu, không chịu.

Cha nói: “Tiểu Nặc, nếu con thả nó, chờ trở về phụ thân dạy con lãng phí kiếm pháp nhé?”

Ta chỉ biết ông sẽ đứng về phía mẹ, mỗi lần đều như vậy. Có điều so với kiếm pháp lãng phí mong chờ đã lâu, ta tất nhiên tình nguyện bỏ qua con thỏ này rồi.

Trong Dương thành có một tòa nhà, một nhà ba người chúng ta ở đó một tháng.

Ban ngày đều là mẫu thân tự nấu cơm cho chúng ta ăn, buổi tối phụ thân sẽ mang chúng ta bay lên cây cổ thụ cao nhất, nhìn về phía hoàng cung. Khi đó khinh công của ta cũng không giỏi, rất sùng bái đại hiệp như phụ thân vậy.

“Tiểu Nặc, con nhìn xem tòa cung điện màu đỏ trong viện có cây hải đường chính là tâm cung của mẹ. Người mặc hoàng bào kia là cậu của con, hướng hán đang đi bây giờ là Hoa Thần Cung của Thư quý phi.”

“Mẹ của con là công chúa xinh đẹp nhất.” Ta rất kiêu ngạo.

Nàng xì một tiếng nở nụ cười: “Công chúa xinh đẹp nhất là công chúa Bạch Tuyết, mẹ còn kém xa lắm.”

“Công chúa Bạch Tuyết là ai?”

“Chờ trở về sẽ kể cho con nghe, Sở Phong chàng xem, đó không phải Vương Lâm sao.”

Trên mặt cha không có biểu cảm gì: “Ta thật muốn giết hắn, diệt trừ hậu hoạn.”

Mẹ đè tay ông lại: “Chàng không thể xúc động a, bây giờ còn chưa phải lúc, triều chính đang rất hỗn loạn, giết một Vương Lâm sẽ có thêm nhiều Vương Lâm khác nhảy ra, không bằng khiến cho hắn tạm thời áp chế, chờ vây cánh của Thái tử lớn mạnh, bỏ cũng không muộn.”

“Qua vài ngày nữa là đầy tháng của Bùi Kiên, chúng ta có đến xem hay không.” Ai, ở bên ngoài cha võ công cái thế, hiệu triệu võ lâm, trên thực tế cái gì ông cũng nghe lời mẹ.

“Xem là muốn xem, có điều không thể đường đường chính chính, hoàng băng đã ghi: Trưởng công chúa bạo bệnh mà chết.”

“Cái này dễ thôi.” Cha cười đến vẻ mặt kiêu ngạo, mỗi lần ông làm xong chuyện gì, đều sẽ da mặt dày khoe khoang với mẹ.

Vì thế ta nhìn thấy tên tiểu tử có gương mặt tròn vo, hồng hồng. Ta vươn ngón trỏ chạm vào bàn tay nhỏ bé của nó, lại bị nó nắm chặt, còn cười ngây ngô nữa.

Mẹ vui mừng nói: “Tiểu Nặc con xem, nó rất thích con đó.”

Ta trịnh trọng gật gù đầu, lần đầu tiên có một tên nhóc so với ta còn nhỏ hơn làm cho ta cảm giác bản thân mình vĩ đại lắm.

Sau khi trở về nhà, có một ngày ta đột nhiên nhớ tới công chúa Bạch Tuyết xinh đẹp nhất trần đời đó, phải đi tìm mẹ kể chuyện xưa cho ta nghe. Ta tìm khắp hậu viện không thấy bóng dáng của bà, bình thường bà sẽ không tới tiền viện. Sau đó rốt cục tìm được bà ở cửa lớn, bà ôm ngực lo lắng nhìn xung quanh, ta khó hiểu lôi kéo tay của bà nói: “Mẹ, chuyện xưa của công chúa Bạch Tuyết mẹ còn chưa kể cho con nghe đâu.”

Bà một bên nhìn xuống núi, vừa kể: “Công chúa bạch tuyết phi thường xinh đẹp, nhưng nàng có một bà mẹ kế luôn muốn hại nàng, sau đó..... Nàng gặp được bảy chú lùn, ăn phải táo độc của hoàng hậu, liền chết đi.....”

Ta rốt cục phát hiện mẹ không yên lòng, mỗi lần nàng kể chuyện xưa đều sinh động như thật, lần này rõ ràng là kể cho có thôi.

Nghiêng đầu nhìn kỹ, lại phát hiện trên trán bà toàn mồ hôi lạnh, “Mẹ, người làm sao vậy, đừng sợ, con bảo vệ người.” Ta nắm chặt tay bà, bà chạy như điên về phía trước.

Ta chạy đuổi theo, lại thấy choáng váng, bốn thúc thúc khiêng phụ thân trở về, khắp người toàn là máu.

“Chúng ta bị người khác ám toán, trang chủ vì cứu chúng ta.....” Một vị thúc thúc áy náy cúi đầu, trên người có rất nhiều vết thương to nhỏ.

Mẹ gục trên mặt đất, ôm lấy mặt của phụ thân, nước mắt rơi như mưa.

“Chăm sóc..... tốt chính mình..... Và..... Tiểu Nặc nữa, kiếp sau..... Chúng ta..... Còn làm..... Vợ chồng.” Tay phụ thân từ từ rũ xuống, đôi mắt vĩnh viễn nhắm lại.

“Cha.....” Ta lên tiếng khóc lớn.

Mẹ rất im lặng, im lặng rơi lệ.

“Tiểu Nặc, con thê, con sẽ sống thật tốt, mau thê.”

Nhìn vẻ mặt kiên định của bà, ta không rõ cho nên vẫn làm theo.

“Tiểu Nặc, con phải sống thật tốt, lớn lên báo thù cho cha. Sau đó, cưới một người con thích làm vợ, sinh thêm vài đứa nhỏ, mẹ không còn gì tiếc nuối.”

Bà đột nhiên đứng dậy, lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, đã rút ra bội kiếm bên người của một thúc thúc, cắt cổ tự sát.

Ta mờ mịt, vì cái gì, vì cái gì cha mẹ lại bỏ ta đến thế giới kia. Mang ta theo không phải tốt hơn sao, ta khóc đến hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, trường lão, cũng chính là sư thúc của phụ thân, sư thúc tổ của ta rung rung nói rất nhiều điều với ta. Sau này ta hiểu được ông sợ ta cũng tự sát, vì thế ông nói với ta kẻ thù đáng hận biết chừng nào, muốn ta phải báo thù cho cha mẹ.

Từ đó cuộc sống của ta thay đổi, không còn chút vui vẻ nào, chỉ ngập tràn thù hận.

Ta ở vách núi khổ luyện võ công, luyện đến điên cuồng, vài lần suýt nữa tẩu hỏa nhập ma. Rốt cục bảy năm sau luyện thành Long Thần Công và Tàn Huyết kiếm pháp, trường lão vừa lòng gật gù đầu.

Vì thế, ta mang theo người trong đêm huyết tẩy hắc phong trại, một người sống cũng không thừa.

Như thế, ta còn chưa hết giận, bình định luôn phân nhánh ba đại ác bang trong giang hồ.

Thù đã báo, ta lại không vui vẻ.

Ta không biết bản thân mình sống còn ý nghĩa gì nữa, ta vì sao lại còn sống.

Lại đến chùa Kiền Nguyên mẹ hay đến vào lễ tạ thần, Giác Quang đại sư cho ta một phong thơ, nói là mười mấy năm trước mẹ để lại, nói nếu nàng không sống đến sinh nhật năm ta hai mươi tuổi, thì nhờ đại sư mang phong thơ giao cho ta.

“Nặc nhi, con là một đứa trẻ bướng bỉnh, giống như cha con đã nhận định chuyện gì sẽ phải làm đến cùng. Giang hồ gió tanh mưa máu, kỳ thật con cũng không cần quá để ý, lúc mẹ xuyên đến thế giới này đã xuyên vào người một cô gái đã tất thảy, từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, nhất định cả đời không thể trường thọ. Cha con chàng thật khờ, cố tình muốn chú huyết lên đá, cùng ta đồng sinh cộng tử.

Đời người không phải ở chỗ dài hay ngắn, mà là có vui vẻ hay không thôi, có thể vui vẻ sống một năm cũng không uổng cuộc đời này, huống chi một nhà

chúng ta đã cùng nhau sống vui vẻ nhiều năm như vậy.

Tiểu Nặc, nếu con xem được phong thư này chứng tỏ con đã hai mươi tuổi, hơn nữa mẹ cũng đã mất rồi. Con không cần khổ sở, cuộc đời này của mẹ dù ngắn nhưng lại vô cùng phong phú.

Con nên học làm sao để tìm một cuộc sống vui sướng, tìm một cô gái con thích, có được một gia đình ấm áp. Lúc mang theo vợ con đến tế bái trước mộ phần của mẹ thì đừng khóc, mẹ nhìn thấy con hạnh phúc thì sẽ rất vui vẻ.”

Ta không thể hiểu được lời của bà, ta cũng không thích ai, không biết thích là cảm giác gì.

Buổi tối hôm đó ta gặp nàng, nữ tử kia đột nhiên xông vào cuộc sống của ta. Nàng có thể hiểu được tâm tư của mẹ, còn khuyên ta một phen. Ta thấy nàng có vài phần sợ ta, nhưng không phải là sợ hãi rụt rè, lời nói vẫn phóng khoáng như trước.

Nói chuyện cùng nàng sẽ làm ta quên bi thương, thoải mái rất nhiều.

Nhìn bóng dáng nàng đi xa, ta có một loại xúc động, muốn đem nàng bắt trở về không cho nàng đi. Hay là đây là thích?

Lần thứ hai gặp nàng là ở trên núi Hứa Nguyên, nàng cùng Tề Vân Đình cùng một chỗ, ta đã phái người hỏi thăm qua, Tề phủ Thái Vân là Tề gia đại tiểu thư, muội muội của Tề Vân Đình. Lúc thấy nàng sắp rớt xuống vách núi, ta vậy mà có chút khản trương.

Ngày đó ta về sơn trang, lúc ở cửa thành nghe được một tiếng hát đặc biệt, thì ra là nàng, ta cười thầm.

Nàng hát có ra bài gì đâu, quả thực chỉ là hét lên. Thế nhưng giác ngộ muốn làm con chim nhỏ bay lên trời, được rồi, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của nàng.

Nhìn nàng sau khi bay lên thần sắc vui vẻ, ta không rõ vì sao vui vẻ của nàng lại đơn giản như vậy.

Nàng vậy mà còn biết [Tiểu ngao giang hồ], thủ khúc này trừ cha mẹ ta ra không ai biết, quả nhiên là người hữu duyên. Nàng vội vã phải đi về, ta lại càng không muốn, sau đó nghĩ rằng cô gái con nhà lành sẽ không thể rời nhà quá lâu, nên đưa nàng trở về. Nhìn nàng đi vào cửa lớn Tề gia, ta âm thầm quyết định: Không lâu sau sẽ khiến cho nàng từ Tề gia đi đến Sở gia.

Ta phái người tìm bà mối đến Tề gia cầu hôn, được trả lời là Thái Vân đã sớm đính hôn, sắp thành hôn.

Ta mặc kệ, lại âm thầm may mắn, không phải còn chưa thành hôn sao, ta nhất định phải đoạt lấy.

Buồn cười là, bọn họ lại mang một người giả ra gạt ta, ta đương nhiên không thuận theo.

Sau đó nàng đi vào, ôm một con thỏ nhỏ dựa vào người Tề Vân Đình, ta kinh hãi, mới biết được nàng là thê tử của Tề Vân Đình, Tề gia đại thiếu nữ nãi, không phải là Thái Vân tiểu thư.

Một khắc kia, ta có xúc động muốn giết Tề Vân Đình, nhưng mà nàng liễu mạng che chở hẩn, vô cùng thân thiết như vậy, để ý như vậy, chưa bao giờ ta nhìn thấy.

Nàng không có sai, là ta sai, ta hận chính mình, người ta chỉ nói là bằng hữu, không có một chút ý tứ khác. Nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của nàng trước mặt Tề Vân Đình, ta mới biết được nữ nhân đối người mình thích và đối với người khác là vô cùng không giống nhau.

Lúc ở Đông Sơn, bọn họ bên nhau ấm áp giống như cha mẹ của ta vậy, vì thế ta quyết định buông tha cho, thành toàn hạnh phúc cho họ.

Nhưng mà, hẩn lại đánh nàng, vì thế lòng ta lại dậy sóng. Nhưng không nghĩ rằng nàng rất kiên quyết, không chịu theo ta đi, kỳ thật ta biết đó là bởi vì nàng yêu hẩn.

Chủ nhân chân chính Ngũ quỹ muốn báo thù là Tấn vương, theo tình báo ta có được, ngày đó mục tiêu của họ không phải Tề Vân Đình, hẩn chẳng qua cam tâm làm người chịu tội thay mà thôi. Hay là hẩn xác định Hân Duyệt Lai cầu ta, ta sẽ không cự tuyệt?

Hộ thể thần công của ta đang luyện đến thời điểm máu chốt, đám thúc thúc bá bá cũng không đồng ý ta đi, nhưng mà, cự tuyệt nàng ta làm không được.

Bị thương, ta đã có một chút cao hứng, như vậy là ta có thể được nàng cẩn thận chăm sóc. Ta rốt cục xác định nàng và mẹ đều giống nhau là xuyên qua đến, ta rất vui vẻ.

Có nàng ở bên cạnh, thời gian dường như quay lại trước đây, thoải mái vui vẻ. Tuy rằng nàng luôn hướng về nam nhân kia và hai đứa nhỏ, nhưng ta không thể không chế lòng ich kỷ, ta luyện tức buông tay.

Vong tình đan -- có nên cho nàng ăn hay không?

Ta không đành lòng thương tổn nàng, nhưng ta sẽ bồi thường nàng cả đời hạnh phúc. Nhưng mà, phượng huyết thạch chung quy làm cho ta hiểu được: Đó là câu chuyện cổ tích thuộc về người khác.

Buổi tối, ta đi Hàn băng động nhìn Quỷ Họa (editor: quỷ họa nghĩa là xinh đẹp thùy mị nha), nữ tử kia vì ta mất nửa người máu. Hân nhi nói nàng thích ta,

nhưng ta chưa từng phát hiện. Nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, hai mắt nhắm nghiền lẳng lặng nằm ở đó, đáy lòng một tia đau đớn lan tràn.

Ta thích một người, còn ích kỷ muốn có được nàng, làm bạn cả đời.

Quý Họa thích một người, nhưng không có lòng riêng, chỉ nguyện yên lặng trả giá.

Ta lẳng lặng nhìn thật lâu, suy nghĩ thật lâu.

Rốt cục quyết định: Dùng nửa đời còn lại đến che chở nữ tử này, cưới nàng làm vợ, tương lai mang theo vợ con đến trước mộ phần cha mẹ, ta sẽ nói với mẹ, ta rất hạnh phúc. Bởi vì ta phát hiện, cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng, tựa như những ngày sống cùng Bùi Kiên vậy.

Nhưng mà, ta còn muốn nàng hứa hẹn một cái kiếp sau, hạnh phúc cũng có tỉ lệ phần trăm.

Kiếp này ta đã không có khả năng có được trăm phần trăm hạnh phúc, như vậy liền chờ mong kiếp sau vậy.

Tề Vân Đình -- kỳ thật tự đáy lòng, ta bội phục hắn.

Tuy rằng hắn còn có thể làm sai chuyện, còn có thể làm cho Hân Duyệt chịu khổ, nhưng hắn quả thật là một đứa con ngoan, người chồng tốt, người cha tốt.

Năm đó, vì cứu cha hắn, một mình đến kinh thành, cứu về tánh mạng phụ thân, mới thiếu ân tình của người nọ.

Mà ta, chỉ có thể ở mấy năm sau, đi báo thù rửa hận cho phụ thân.

Nay, nếu Hân Duyệt nguyện ý vì hắn trả giá, khiến cho bọn họ đồng cam cộng khổ đi thôi.

Có một loại yêu tên là buông tay -- ta chờ mong kiếp sau.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Vân Đình mất trí nhớ

“Đúng là đứa bé ngoan, một năm không gặp vẫn nhận ra được mẹ.” Nàng nghẹn ngào suy nghĩ ôm lấy hai đứa trẻ, mới phát giác mình đã không thể ôm trọn được hai đứa.

Cũng đúng thôi, hai đứa trẻ hơn hai tuổi, béo tròn như hai trái bóng cao su, đôi mắt to trong veo như nước hồ trước cũng sắp bị thịt che mắt.

“Cha hai con cho các con ăn thuốc tăng trưởng cho heo à?” Hân Duyệt kinh ngạc.

Má Ngô vừa lau nước mắt vừa nói: “Thiếu nãi nãi không ở nhà một năm, đại thiếu gia sợ bọn nhỏ ăn không ngon, mỗi ngày tìm đủ cách mua thức ăn ngon, còn dặn phòng bếp nấu nhiều thịt cá cho tiểu thiếu gia và tiểu thư ăn, cho nên..... Ăn thành như vậy.”

Hân Duyệt thở dài, Vân Đình chính là như vậy, không biết làm sao biểu đạt tình cảm của mình, nên cứ liều mạng lo cái ăn, cái mặc.

Tiểu Nghiên cũng lau nước mắt: “Thiếu nãi nãi, người đã trở về rồi, ta muốn chết..... Huhu.....”

“Nha đầu ngọc, đừng khóc.” Xoa xoa mặt của nàng.

Hai đứa trẻ bên cạnh lại bắt đầu lao nhao: “Mẹ và trong bức họa giống nhau.”

“Không, không giống đâu, bên ngoài nhìn đẹp hơn.”

Phong nhi đến kéo tay nàng: “Mẹ, người cùng xem với chúng con, phụ thân về rất là khó coi.” Nó vắn cái miệng nhỏ nhắn kéo Hân Duyệt đi thư phòng.

Hân Duyệt sợ ngây người, khắp phòng đều treo bức họa của nàng, có lúc trước khi kết hôn ở Dương Châu, cũng có bức tranh Thương mai Tề Vân Phong họa cho bọn họ, còn lại hẳn đều là bút tích của Tề Vân Đình, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc vui hoặc giận, có mùa đông mặc áo bông, cũng có mùa hè mặc quần lụa mỏng.....

“Mẹ, người xem, cha nói lúc này chúng con còn ở trong bụng của mẹ.” Ý chỉ vào bức tranh Thương mai kia.

Phong nhi không cam lòng yếu thế: “Mẹ, phụ thân nói đây là một nhà chúng ta cùng đến Uyển giáo hội.” Dù sao cũng là đứa trẻ, ba chữ Uyển giáo hội còn chưa nói rõ ràng.

Hân Duyệt nhìn theo ngón tay nhỏ của nó, bức họa có bốn người, Vân Đình một tay ôm Phong nhi, tay kia quàng sau lưng Hân Duyệt. Ý nhi ở trong lòng Hân Duyệt bắt lấy banh vải nhiều màu trong tay Phong nhi, Phong nhi dựa vào phụ thân che chở, giờ tay cao lên không cho cậu bé bắt được.

“Mẹ, người xem phụ thân vẽ không giống, trong bức họa béo như vậy, còn bây giờ người lại gầy như vậy.” Phong nhi cắn ngón tay làm ra chiều suy nghĩ.

“Béo mới đẹp.” Ý nhi làm bộ đáng ông cụ non.

Khó trách, đứa trẻ nhỏ như vậy có thể nhớ được bộ dạng của mẹ, thì ra bộ dạng của nàng mỗi ngày đều xuất hiện trước mắt bọn chúng. Vân Đình đã chịu đựng nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm này, kể lại từng câu chuyện xưa cho bọn nhỏ, để cho bọn chúng nhớ kỹ từng chi tiết một chuyện của mẹ.

Thu Sương cảm khái: Tạo hóa trời người, đại tẩu thật vất vả trở về, đại ca thể mà lại đi rồi.

“Tỷ tỷ, là tỷ đã trở lại sao?” Tiếng nói trong trẻo của Giang Lăng truyền đến.

Hân Duyệt quay đầu, xông vào phòng đầu tiên là Quách Diệp, nàng có luyện võ, tất nhiên thân thủ nhanh hơn Giang Lăng đôi chút.

“Đại tẩu, tẩu đã trở lại.....” Cô nương kia nước mắt ào ào đổ xuống, khiến cho mắt Hân Duyệt cũng đỏ hoe.

“Tiểu Diệp, tỷ tỷ trở về là chuyện tốt, đừng khóc.” Giang Lăng giữ chặt tay Hân Duyệt, nín thở, trên mặt mừng mừng tủi tủi.

Ý nhi đã chạy tới, nắm áo Quách Diệp lắc lắc: “Di đừng khóc.”

Phong nhi nói tiếp: “Diễn viên hí khúc mà khóc sẽ không đẹp.”

Quách Diệp xi một tiếng nở nụ cười, bình thường chính là dùng cách này dỗ nó không khóc, nay lại bị dùng ngược lại trên người mình.

Giữa trưa mọi người ăn bữa cơm đoàn viên, Hân Duyệt nhìn chỗ ngồi trống không của Vân Đình bên cạnh, trong lòng không biết là cảm giác gì. Lại đột nhiên trong lúc đó phát hiện Giang Lăng và Quách Diệp thường liếc mắt vào chỗ Vân Hải ngồi.

Ai, hai đứa trẻ đáng thương này bây giờ biết phải làm sao đây.

Tề Hưng đi theo Vân Đình đến kinh thành, nhà đầu Tiểu Nghiên kia cũng thích hấn đã nhiều năm, Hân Duyệt thăm nghĩ vài mối nhân duyên này sau này phải tính cho tốt mới được.

An tâm chỉ được hai ba ngày, chuyện phiên toái liền nổi gót tới.

Vài vị chương quầy báo lại, chiến tranh bùng nổ, mọi người đều lo tích trữ vàng bạc không dám tiêu xài, việc làm ăn của Tề gia không thể so với trước. Bây giờ, chỗ buôn bán tốt thì lời rất ít, chỗ bán không tốt thì chỉ vừa lấy vốn.

Muốn kiếm tiền chỉ có một biện pháp: Giảm biên chế.

Sống thiếu thốn, còn nuôi nhiều người, tiền công phải phát cũng nhiều, đãi ngộ của Tề gia vốn cao, bây giờ con số này cũng không ít đâu.

Vân Thụ tới hỏi đại tẩu, nàng nghĩ sơ: “Nếu mà giảm người thì có phải hay không rất tàn nhẫn.”

Lý chương quầy thật thà nói: “Không đối gât thiếu nải nải, những tiểu nhị đó đều là người già, ít nhất cũng đã làm ba tới năm năm, đều chỉ dựa vào phần tiền công này sống tạm qua ngày. Nếu là thật sự đuổi bọn họ về gia, quả thật.....”

Vương chương quầy nói: “Nhưng không giảm người sẽ không có lợi nhuận a.”

“Lợi nhuận không lợi nhuận trước gác sang một bên, mọi người đều có thể ăn cơm quan trọng hơn. Ta cảm thấy nếu có thể duy trì thì trước hết cứ như vậy đi, về sau thật sự kiên trì không nổi nữa sẽ nói sau. Vân Thụ, đệ thấy sao?”

Vân Thụ thật thà tất nhiên không có tâm đuổi người, lại sợ ảnh hưởng đến việc làm ăn nhà mình mới đến cùng đại tẩu thương lượng, nay gặp đại tẩu nói như vậy tự nhiên là cao hứng gật đầu.

Không đến nửa tháng, chủ quán phường thêu cau mảy đến đây: “Đại thiếu nải nải, vốn lưu động ở phường thêu đều dùng mua vải vóc và bông, những kiện áo bông chống lạnh này đều mang ra chiến trường ở biên quan, nay quốc khố trống rỗng chỉ sợ nhất thời bán ra cũng không có bạc cho chúng ta. Nhưng bởi vì không có tiền phát tiền công, mọi người đều bãi công mặc kệ.”

Hân Duyệt cũng nhăn mi, ngẫm lại vẫn là tự mình đi xem sao, nên theo chủ quán đi vào phường thêu.

Hai kiện hàng áo bông đã làm tốt đang chờ chờ đi, càng nhiều hơn là những áo bông chưa làm xong, có còn cái còn thiếu tay áo, có cái còn chưa nhồi bông.

Nhóm đại cô nương, tiểu tức phụ tùm tùm năm tùm ba thành một đồng, thấy Hân Duyệt tiến vào một đám hầm hừ nhìn nàng.

Có người gan lớn nói: “Đại thiếu nữ này, cô cứ nói rõ ràng đi, Tề gia suy sụp chúng ta cũng biết, thật sự không trả nổi tiền công cho bọn ta thì cứ nói, bọn ta đến nơi khác tìm việc làm.”

Hân Duyệt không buồn rầu, mà bình tĩnh nhìn người nọ, nay nàng đã không còn là tiểu cô nương không hiểu sự đời, chỉ biết làm nũng với trượng phu của mình.

Nàng đương nhiên biết những người này không có nơi nào tốt để đi, nếu có chỉ sợ đã sớm đi rồi. Có điều cũng không thể trách bọn họ, trên có người già, dưới có trẻ nhỏ, ai cũng không dễ dàng.

“Bây giờ ta nói câu thật lòng, hiện tại quả thật không phát được tiền công. Có điều, uy tính Tề gia các người đều biết đến, tiền công cứ nợ mọi người trước, ít hôm nữa có tiền tất nhiên sẽ chia cho mọi người.”

Nàng nhặt lên một chiếc áo bông còn thiếu tay áo: “Áo bông này, mọi người cũng biết, là làm cho những tướng sĩ kháng địch ở phương Bắc. Chẳng lẽ mọi người chưa từng nghe nói sao, phạm là chỗ nào binh sĩ Thất quốc đến đều giết, hiếp, bắt người cướp của không chuyện ác nào không làm. Nếu bọn họ đánh vào Uyển châu, chúng ta sẽ gặp phải chuyện gì đây?”

Đám nữ nhân kia cúi đầu, chiến tranh tàn khốc bao nhiêu cũng từng nghe chút ít.

Hân Duyệt nói tiếp: “Những tướng sĩ bảo vệ quốc gia, đầu rơi máu chảy, chúng ta vì bọn họ làm một chiếc áo bông còn so đo ít nhiều sao. Huống chi, trong những tướng sĩ đó cũng có thân nhân của chúng ta, lão Tam nhà ta cũng đi biên quan kháng địch, các vị ngồi đó không có trượng phu, huynh đệ đang ở chiến trường tác chiến sao? Mùa đông lập tức kéo tới, nhẫn tâm để bọn họ chịu đông lạnh sao?”

Nàng vuốt ve chiếc áo thiếu tay áo kia: “Thiếu một tay áo có lẽ cánh tay sẽ bị đông cứng, nếu mà ngay cả một chiếc áo bông cũng không có, bọn họ không bị quân địch giết chết, mà sẽ bị chết rét trước.”

Trong đám người lại bắt đầu có người khóc thất thanh, một người phụ nữ trung niên lau nước mắt, dẫn đầu nói: “Cha tui nhỏ nhà ta còn ở chiến trường đó, ta không thể để cho hắn chịu đông lạnh.”

Một tiểu cô nương thanh tú cũng cầm lấy châm tuyền: “Ca ca ta cũng đi, không cho tiền công ta cũng làm.”

Mọi người yên lặng trở lại vị trí làm việc của mình, mỗi đường kim mũi chỉ đều làm vô cùng cẩn thận, nhồi bông thật dày, đường may chắc chắn vô cùng.

Hân Duyệt lo lắng cuộc sống của mọi nhà sẽ gặp khó khăn, lấy một nửa thu nhập của Duyệt Lăng ký ra, mỗi ngày cho mọi người ăn cơm. Lại ở lễ mừng năm mới, khâu ra một ít hàng tết, cấp phát cho nhóm nữ công nhân.

Đào mất, hai đứa trẻ đã bốn tuổi, Tề Vân Đình nửa năm không về nhà.

Trong nửa năm này, mỗi tháng hắn đều gửi một phong thư trở về, nội dung rất đơn giản: Ta tốt lắm, không cần nhớ thương, chăm sóc chính mình cùng đứa nhỏ.

Thư trước kia hắn viết, không phải đơn giản như vậy, xem ra hoặc là bận quá, hoặc là chính hắn có chuyện gì đó.

Hân Duyệt không có cầu nhau, mỗi lần nhận thư đều tỉ mỉ hồi âm, nội dung chỉ giới hạn nàng và hai đứa trẻ, cũng không nói vấn đề cửa hàng hay tiền bạc linh tinh gì cả.

Hai đứa trẻ thoát khỏi hình ảnh mập mạp, Ý nhi cường tráng dũng cảm, Phong nhi phiêu dật ngọt ngào, đều là người gặp người thích.

Phương bắc tin chiến thắng liên tiếp báo về, nghe nói đại quân sắp khai hoàn. Hân Duyệt tự nhiên vui mừng, Vân Đình và Vân Hải cũng sắp về nhà.

Một ngày này, trong kinh thành phái đến hai cỗ xe ngựa, nói là Tấn vương phái tới đón mẹ con Tề phu nhân vào kinh.

Vì thế, Hân Duyệt mang theo hai đứa trẻ, má Ngô, Tiểu Nghiên vào kinh.

Ở hậu hoa viên của Tấn vương phủ, rốt cục gặp được bóng dáng ngày nhớ đêm mong. Trên mặt hắn rất bình thản, so với hoa cỏ rực rỡ màu sắc chung quanh vô cùng tương phản.

Hân Duyệt bỏ nhào vào trên người hắn: “Vân Đình, ta rất nhớ chàng.”

Hai đứa trẻ cũng xông lên, mỗi đứa một bên ôm lấy chân hắn: “Cha.....”

Tề Vân Đình ngậy ngốc nhìn cảnh này, không biết theo ai.

Tề Hưng ở một bên gấp đến độ xoa tay: “Đại thiếu gia, đây là đại thiếu nữ này, tiểu thiếu gia và tiểu thư mà ta đã nói với ngài.”

Hân Duyệt rốt cục phát hiện hắn không có ôm mình, đây là lần đầu tiên nhào vào trong lòng hắn, hắn lại không có ôm chặt lấy nàng.

Không thể tin ngẩng đầu lên, lại phát hiện trong mắt hắn tất cả đều là lạnh lùng cùng kinh ngạc.

Xem ra nhìn lại, nhưng lại tìm không thấy một chút mong nhớ hay vui mừng.

Đây thật là Vân Đình sao?

“Đại thiếu gia?” má Ngô cũng thực giật mình.

“Má Ngô, sao bà lại già như vậy?” Về mặt của hắn lại giật mình hoảng hốt.

“Đại thiếu gia, ngài.....” má Ngô không biết nói cái gì cho phải.

Tề Hưng gấp đến vò đầu bứt tai: “Đại thiếu gia bị thương, mất đi trí nhớ, nay chỉ nhớ rõ những chuyện trước mười tuổi. Vốn tưởng rằng thiếu nãi nãi đến, ngài có thể khôi phục trí nhớ, ai ngờ.....”

Hai đứa trẻ thấy phụ thân không để ý tới tụi nó, liền ôm chân dùng sức lắc: “Phụ thân.....”

Hân Duyệt cả kinh trừng lớn mắt: “Mất trí nhớ, tại sao có thể như vậy? Vân Đình, chàng sao có thể quên ta, làm sao có thể, ta là Hân Duyệt, chàng không nhớ rõ Duyệt Duyệt sao?”

Nàng roi lệ đầy mặt, ôm cổ hắn muốn lay hắn tỉnh.

Tề Vân Đình trong mắt tràn đầy nghi hoặc: “Nàng..... Thật là thê tử của ta sao, ta sao lại có thê tử dã man như vậy?”

Ta khinh, đúng là không thể nhẫn nhục được nữa.

Hân Duyệt rút cuộc chịu không nổi thái độ lạnh lùng như băng của hắn, hung hăng dùng tay áo lau nước mắt, kéo Ý Nhi và Phong Nhi xoay người bước đi.

“Đồ không có lương tâm, hắn cũng không còn nhớ chúng ta nữa, đi, mẹ đi tìm cha dưỡng cho các con.”

Hân Duyệt bước xuống bậc thềm quay đầu lại nhìn, hắn vẫn là bộ dạng vân đạm phong khinh, như việc không liên quan tới mình, có vẻ không thể thừa nhận nữ tử sắp rời đi này lại là thê tử của mình.

Tề Hưng, má Ngô, Tiểu Nghiên đều đuổi theo khuyên bảo, nhưng mà ai cũng không lay động được Hân Duyệt.

Hân Duyệt đột nhiên chạy về, nhào vào trong lòng hắn, hai tay gắt gao ôm hông hắn: “Ta mới không đi đâu, kinh thành nơi nơi là mỹ nữ, ta đi rồi, chàng tùy tiện quơ tay cũng đủ cho chàng làm ấm chăn. Hừ! Ta sẽ không cho chàng có cơ hội làm Trần Thế Mỹ* đâu.” (*ai coi Bao Thanh Thiên chắc biết Trần Thế Mỹ, ai không biết vui lòng liên hệ google ca ca nha)

Phía sau khóm hoa mẫu đơn điểm lệ nhất, một đôi mắt ưng lạnh lùng nhìn chăm chú vào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Duyệt Duyệt giống như thông minh hơn rồi

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Nhịp đập trái tim

“Vị này chắc là Tề phu nhân?” Một vị công tử áo tím tà mị trẻ tuổi từ sau bụi hoa xuất hiện, đầu đội kim quan, tay cầm quạt giấy.

Tề Hưng vội vàng hành lễ, cũng quay đầu nói với Hân Duyệt: “Thiếu nãi nãi, vị này chính là Tấn vương thiên tuế.”

Tề Vân Đình giãy khỏi tay của nàng, cũng khom người thi lễ: “Tấn vương.”

Hân Duyệt liếc nhìn hắn một cái: “Không phải chàng mất trí nhớ sao, sao lại nhận ra Tấn vương?”

Tề Hưng đỏ mặt, không vội vàng hành lễ với Tấn vương, còn có thời gian liếc mắt đưa tình?

“Cái đó, thiếu nãi nãi, đại thiếu gia lúc vừa tỉnh ngay cả Tấn vương cũng không nhận ra, sau đó bọn tiểu nhân mới nói lại với ngài ấy.” Hắn liếc mắt ở sau lưng ra dấu làm động tác.

Hân Duyệt không chút hoang mang làm lễ: “Thôn phụ quê mùa không hiểu biết, mong Tấn vương thiên tuế thứ tội.”

Hắn xinh đẹp cười: “Không sao, nghe nói Tề phu nhân trước giờ không câu nệ tiểu tiết, biết cách trị gia, vợ chồng tốt đẹp. Nay Tề đại nhân bị thương

mất trí nhớ, tại hạ rất xấu hổ, hy vọng Tề phu nhân có thể giúp hần hồi phục trí nhớ, bổn vương tự nhiên trọng dụng.”

Kỳ thật lời hần nghe đồn nguyên là: Tề phu nhân hung hãn dã man, không tuân theo lễ pháp, không cho Tề Vân Đình nạp thiếp. Nhưng mà, Tề Vân Đình lại có tình yêu thương người vợ này như báu vật, nói gì nghe nấy.

Tần vương khó hiểu: Chẳng lẽ là thuật phòng the rất cao?

Hân Duyệt cười âm thầm: “Thiên tuế, nay Vân Đình mất trí nhớ, không thể vì triều đình ra sức, không bằng cứ để chàng theo bọn ta về nhà thôi, như vậy mới giúp chàng từ từ nhớ ra mọi chuyện.”

Tần vương ngồi vào trong đình nghỉ mát, lập tức có vài mĩ ti dâng trà thơm. Hần nhiệt tình mời mọi người ngồi, Tề Vân Đình cùng Hân Duyệt ngồi ở hai bên.

Xếp quạt lại, nâng chén thưởng trà, thật đúng là bộ dáng một quý công tử hào hoa phong nhã.

“Vân Đình là nhân tài hiếm có, bổn vương sao có thể để hần về quê mai một. Tề phu nhân cứ ở lại vương phủ, chậm rãi làm cho hần khôi phục trí nhớ.”

Hân Duyệt muốn nói chờ hần khôi phục trí nhớ thì trở lại cũng được mà, có điều nhìn vẻ mặt cười đến cương quyết của Tần vương, nói vậy hần cũng sẽ không đồng ý.

Ba ngày tiếp theo, mọi người thay nhau kể cho Tề Vân Đình chuyện trước kia, trí nhớ của hần vẫn không hồi phục chút nào, nhưng trong đầu thật ra bị cứng rắn nhồi nhét vài thứ.

Có điều tự mình nhớ so với người khác kể tất nhiên là không giống nhau, hần đối với Hân Duyệt vẫn không có loại thân thiết gắn bó như trước kia. Hai đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu ngược lại chiếm được cảm tình của hần nhiều hơn.

Hân Duyệt lấy tay che mặt, buồn bực nhìn hai đứa trẻ ngồi trên đùi Tề Vân Đình, vui đùa ầm ĩ thành một đoàn.

Đó từng là vị trí của ta.

Má Ngô đến mang hai đứa trẻ đi ngủ trưa, Hân Duyệt cuối cùng có cơ hội, cao hứng xoa tay.

Sau hoa viên không người, nàng lên đến trên đùi Tề Vân Đình, nhào vào trong lòng, hai má kề sát ngực hần.

Một tay hần để trên bàn, một tay xấu hổ lơ lửng giữa không trung.

“Nàng thật sự là thê tử của ta?” Về mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng và không tin tưởng.

Cũng may Hân Duyệt không có ngẩng đầu nhìn, “Đương nhiên, chàng không nhớ được cũng không sao, ta sẽ không vứt bỏ chàng.”

“Ý nhi nhìn rất giống ta, Phong nhi..... ừ, cũng giống ta, có điều nàng thật sự là mẹ của chúng sao?”

“Tề Vân Đình, chàng còn dám nói những lời này nữa ta cắn chàng.” Nàng trợn mắt ngẩng đầu.

Hần bắt đắc dĩ mím môi, mặt nhăn thành trạng thái bẽ bãi nương dâu.

Hân Duyệt nhìn mặt hần một lúc lâu, cuối cùng cũng mềm lòng, lại dụi vào ngực hần: “Đêm nay để cho Ý nhi và Phong nhi ngủ với má Ngô đi.”

“Cũng được, ta đi chuẩn bị tiệc tối.” Hần đứng dậy, không chút nào lưu luyến ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, đem Hân Duyệt bỏ lại phía sau hoa viên, bước đi.

Làm nàng tức giận đến gợn chân.

Đêm nay, Tần vương phủ đại yến quần thần. Chủ tử vui một chút, liền đem hơn trăm danh ca cơ thường cho quần thần.

Tề Vân Đình được tặng hai người, một đen một trắng, mỗi người mỗi vẻ.

Hân Duyệt xuyên qua cửa sổ nhìn về phía trong phòng, quả nhiên không có từ chối, chim trắng dịu dàng cầm trái nho đưa đến bên miệng hần, chim đen còn quá đáng hơn, trực tiếp lấy bộ ngực cọ mặt hần.

“Ý nhi, đi.”

“Dạ, mẹ.” Ý nhi làm động tác nghiêm, giống như mũi tên rời cung lao vọt đi.

“Cha.....” Người ta nói con vào phòng cha là không cần gõ cửa, cho dù là hoàn cảnh nào, chỉ cần nó còn chưa trưởng thành sẽ không phạm pháp.

Hai ca cơ sừng sốt, tự động né ra một chút khoảng cách.

“Oa, tỷ tỷ thật đẹp, chơi với ta đi.” Nó đi tới nắm lấy váy chim đen, đến lúc nàng lấy lại tinh thần tươi cười với đứa trẻ dễ thương kia thì nó đã chạy tới trước mặt chim trắng.

“Vẫn là tỷ tỷ này tốt hơn.” Nó ở phía sau ôm lấy chân chim trắng không buông, hai vị mỹ nữ kinh ngạc, con so với cha còn thú vị hơn.

Càng thú vị còn ở phía sau, hai tiếng kêu thảm thiết lần lượt bùng nổ, một kẻ ôm ngực, người thì ôm đùi.

Hai con bò cạp bị chấn động rớt xuống, hai mỹ nữ sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, vốn định tìm người nam nhân dựa vào, tiếc rằng tiểu ma vương kia đã chiếm lấy lồng ngực dày rộng của nam nhân.

Mất thấy nốt đỏ trên người nhanh chóng sưng to, hai ca cơ thể lưng rú lên, Tề Vân Đình không kiên nhẫn phát tay, bảo các nàng đi xuống tìm đại phu.

“Hai vị tỷ tỷ, bộ Xanh, bộ Hồng là bạn tốt của ta, cần một lần sẽ không cần nữa, các tỷ lại đến chơi với ta nhé.”

Ý nhi hắc hắc cười xấu xa, hai ca cơ về mặt đau khổ rời đi, ai còn dám quay lại.

Tề Vân Đình cười khê: “Ý nhi chơi bò cạp không sợ bị chích sao?”

“Kẻ ngọc mới dễ bị chích, Ý nhi thông minh, chưa bao giờ bị chích cả.” Nó kiêu ngạo nhếch khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Mùi rượu nồng quá, chàng uống bao nhiêu?” Hân Duyệt cau mày, lấy tay bịt mũi.

“Ha ha, ta không có say.” Hân buông Ý nhi, đem hai con bò cạp bỏ vào bình.

“Ồ kinh thành ngày, quả nhiên thích thú mà.” Nàng rót chén trà.

Tề Vân Đình không khách khí uống một hơi cạn sạch, ngồi vào ghế từ ái nhìn Ý nhi và Phong nhi.

Không để ý tới ta, không sao cả, sẽ có lúc chàng để ý ta thôi.

Má Ngô và tiểu Nghiên đến ôm hai đứa trẻ rời đi, Hân Duyệt liếc mắt nhìn Tề Vân Đình, ta xem chàng còn có thể giả tới khi nào.

Ngon nên bập bùng, bóng cây lắc lư, trong phòng chỉ còn lại hai người, tăng thêm hương vị ái muội.

“Nếu nàng đã là thê tử của ta, vậy cùng nhau ngủ đi.” Tề Vân Đình say khướt tới gần nàng.

“Cái gì kêu nếu, cái gì kêu vậy?”

Hân Duyệt bất mãn, ngồi xuống bên cạnh hắn, tự mình cởi áo khoác, nằm vào bên trong.

Tề Vân Đình hắc hắc cười mỉa, “Nàng cũng không hầu hạ vì phu đi ngủ sao?”

“Có muốn ngủ hay không.”

Hắn tay chân không quá nhanh nhẹn cởi áo tháo thắt lưng, tiến vào ổ chăn của nàng.

“Sao nàng lại ngủ bên trong? Nữ nhân không phải nên ngủ bên ngoài sao.”

“Đó là nhà người khác, nhà chúng ta khi nào thì không phải chàng ngủ bên ngoài phụ trách chăm trà.” Hân Duyệt thái độ hung dữ.

Tề Vân Đình trở mắt nhìn nàng táp lưỡi: “Ta còn là không tin nàng là thê tử của ta.”

Hân Duyệt cau giận cắn hắn một ngụm, đẩy hắn xuống giường đi thổi tắt ngọn nến.

Trong phòng lập tức đen, hắn lần mò lên giường, lẳng lặng nằm xuống.

Hân Duyệt nắm tay hắn trong ổ chăn, ở lòng bàn tay viết xuống một chữ: Giả.

Tề Vân Đình lại cầm tay nàng viết xuống hai chữ: Nhớ nàng.

Hân Duyệt chỉ cảm thấy một trận tê dại từ lòng bàn tay truyền đến toàn thân, nhin không được cau giận bỏ nhào vào trên người hắn khóc: “Chàng thật là xấu, sao chàng có thể quên, chàng lại có thể quên ta. Ta hận chàng, hận chàng..... Ngô.....”

Nàng tay xoa mái tóc của nàng, tay phải nhéo nhéo lòng bàn tay của nàng.

“Nàng..... Nàng đừng khóc, ta tin nàng là thê tử của ta còn không được sao.”

“Cái gì kêu tin ta là, vốn là như vậy.” Giọng nói của nàng ngang ngược.

“Được rồi, vốn là như vậy.” Giọng điệu hần bất đắc dĩ.

Hần tiếp tục viết vào lòng bàn tay trong ổ chăn – làm sao phát hiện

Nàng trả lời – tiếng tim đập của chàng

Hần không tiếng động cười, bờ môi cọ nhẹ lên má nàng.

-- nhớ ta không

-- không

Hần híp mắt cảm tức, Hần Duyệt không nhìn được cười khanh khách.

“Cười cái gì?”

“Cười chàng đó, trước kia ở trên giường dững mãnh như vậy, hiện tại..... Xong rồi?”

“Cái gì kêu xong rồi? Ta liền dững mãnh cho nàng xem.” Hung tợn áp nàng xuống phía dưới.

“Người ta mặc kệ thế nào, trước kia chàng không như vậy.” Lại chầm đầu vô lửa.

“Quan tâm trước kia là cái dạng gì, dù sao bây giờ cứ như vậy.” Hần đã sớm nhìn không được.

“A.....”

Tần vương được bẩm báo lại là: Tề Vân Đình ra về đạo mạo, trước mặt mọi người thì ôn hòa, lúc ở cùng phu nhân trong trường hợp đó giống như mãnh hổ. Tề phu nhân quả nhiên mạnh mẽ, thuật ngữ phu rất cao. Có một chút có thể xác định: Tề Vân Đình quả thật mất trí nhớ.

Tần vương gạt đầu, bị ta đoán đúng rồi chứ gì.

Một đêm kia, hai người trò chuyện qua lòng bàn tay.

-- vì sao giả bộ

-- nghe được lời không nên nghe

-- giả đến khi nào

-- thái tử trở về

-- ta phải phối hợp diễn

-- đương nhiên

-- không được chọc ta nhột

Hần hôn nàng một ngụm

-- có trên hoa ghẹo nguyệt hay không

-- cam đoan chỉ mình nàng

Nàng hừ một tiếng, đụng đến một vết sẹo trên người hần.

Kính ngạc, nghi vấn ngẩng đầu.

Hần đáp -- ngũ quý làm bị thương.

Hần Duyệt áp vào ngực hần, không thềm nhắc lại, lẳng lặng cùng hần rúc vào nhau.

Tề Vân Đình ôm chặt nàng, bàn tay to mon trớn mỗi một tấc da thịt.

Trong lòng bàn tay đang ngứa, liền cần giảm ngứa; Trên người sờ ngứa cũng cần giải ngứa, vì thế, đêm nay bọn họ phấn đấu chế tạo ngứa và giải quyết ngứa.

Hần Duyệt cười thầm: Tề Vân Đình chàng thủ đoạn cao tới đâu, còn có thể gạt được ta?

Ngày đầu tiên gặp mặt bỏ nhào vào người hắn thì đã cảm giác được tiếng tim dồn dập của hắn, quả thực đập nhanh tới nỗi muốn văng ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng của hắn thì liền nghi ngờ, tình trạng mâu thuẫn này phải giải thích làm sao?

À, hiểu rồi, giả bộ.

Trước khi đi không phải đã nhắc nhở ta sao – sai lầm của ta còn có thể phạm.

Được rồi, ta liền phối với chàng diễn một tuồng kịch. Chính là dẫn đo không biết nên diễn tới trình độ nào là phù hợp, nghĩ tới nghĩ lui, không phải chàng mất trí nhớ sao, ta đây cứ cho rằng chàng thật sự mất trí nhớ là được.

Tiểu nháo di tình, đại não thương thân (đại khái là: não loạn nhỏ thì làm rạn nứt tình cảm, não loạn lớn thì hại đến thân thể). Khóc thì khóc, làm ồn ào làm cho mọi người cảm thấy ta không cam lòng là được, nếu thật sự là tìm cái chết, nói không chừng hắn liền chống đỡ không được lời duôi.

Ở phía sau hoa viên, ta có ý thử một câu, để cho Ý nhi và Phong nhi ngủ với má Ngô, tìm hắn lại cuồng nhiệt đập mạnh, thậm chí có thể cảm giác được hắn rục rịch xúc động.

Người này thật đúng là có thể giả bộ, cư nhiên mặt không chút thay đổi liền bỏ đi. Hừ! Lừa ai chứ, là sợ bản thân không giả bộ được nên mới vội vàng bỏ trốn.

Ta cao hứng giờ chân, ngoài miệng lại mắng to hắn vong ân phụ nghĩa.

Qua vài ngày cơ sở ngầm của Tần vương tựa như ít đi, Hân Duyệt cảm giác những ánh mắt soi mói bên người cũng bớt đi nhiều, kỳ thật nàng diễn cũng không khó diễn, chỉ cần đừng tìm Tề Vân Đình thân mật là được. Buổi tối là thời gian bọn họ trao đổi, hai người trước sau chưa từng mở miệng, chỉ là viết viết vẽ vẽ trong lòng bàn tay. Có khi Tề Vân Đình sẽ nói cho nàng, ngày mai nên diễn cái dạng gì, Hân Duyệt làm theo là được.

Thẳng đến năm ngày sau, công chúa An Bình xinh đẹp dịu dàng tìm đến, bộ dáng hai người trò chuyện vui vẻ hiển nhiên không phải lần đầu tiên gặp mặt.

Hân Duyệt thật sự muốn mắng người: Mẹ nội nó, đầu năm nay, lúc mới cưới chẳng có ong bướm gì, nay thành vợ chồng già thì bắt đầu đầu với tiểu tam?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiếp cận kết thúc, đều là ngọt ngào

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chân tướng

“Phong nhi con xem con bướm kia thật xinh đẹp, bảo cha con tới bắt đi.”

“Dạ!”, Phong nhi giơ tay đáp, chạy đến đình hóng gió giữ chặt tay kéo cha nó ra bên ngoài.

Tề Vân Đình bắt đắc dĩ, vừa đi ra ngoài vừa quay đầu nói: “Công chúa cứ ngồi nghỉ ngơi, trẻ nhỏ nghịch ngợm, ta đi rất nhanh sẽ trở lại.”

Tề Vân Đình lặng lẽ đến gần cành hoa, duỗi tay chộp lấy, không ngờ con bướm giống như có đề phòng bất chợt bay lên trời, rào rào tiếng lá hoa bị chấn động rụng rơi đầy đất.

"Có gai." Hắn duỗi tay đến trước mặt Hân Duyệt.

Quả nhiên một chiếc gai hoa nho nhỏ đâm vào lòng bàn tay, Hân Duyệt tay trái cầm bàn tay của hắn, tay phải cẩn thận dùng ngón cái với ngón trỏ rút chiếc gai kia ra, lại nhẹ nhàng thổi rơi những mảnh lá vụn, lấy khăn tay tỉ mỉ lau chùi, ngược mắt nhẹ hỏi: "Còn đau không?"

"Không đáng ngại." Hắn tươi cười rất dịu dàng.

Hân Duyệt dùng khăn tay phui rút những cánh hoa dính trên người hắn, oán trách nói: "Con trai con gái của mình còn chưa chăm nổi, lại đi trêu hoa ghẹo cỏ."

Vân đình cúi người bế Phong nhi: "Đi, bụi hoa bên kia có nhiều bướm hơn, cha nhất định sẽ bắt cho Phong nhi con bướm đẹp nhất." Xoay người nói với Hân Duyệt: "Phụ nhân đến ngồi nói chuyện với công chúa đi."

Hừ, ta thật cũng đang muốn nói chuyện với nàng ấy đây.

"Công chúa thiên tuế." Hân Duyệt cảm giác mười ngày nay hành lễ còn nhiều hơn so với nửa đời trước.

"Tề phu nhân miễn lễ, mời ngồi."

Hân Duyệt ngồi xuống, mặt mang tươi cười như gió xuân rót trà cho công chúa, trộm đánh giá.

An Ninh công chúa này nhả nhận lịch sự dịu dàng, ngồi ở chỗ kia vừa lung linh vừa kì ảo, thật như hoa soi bóng nước. Cũng may nàng không có tính khí kiêu căng, không khiến người ta chán ghét.

"Không biết công chúa tới tìm phu quân ta có chuyện gì?"

An Ninh sững sốt, tựa hồ là không nghĩ tới nàng sẽ hỏi trực tiếp như vậy, trên mặt hơi đỏ lên.

"A, ta biết rồi, chắc là nghe nói Ý Nhi, Phong Nhi của chúng ta là một đôi long phượng thai đáng yêu, đến xem bọn nhỏ."

An Ninh chỉ đành dựa bậc thang mà leo xuống: "Đúng vậy."

"Vân Đình ấy, chính là như vậy, quá nuông chiều bọn nhỏ, lần trước Tấn vương ban thưởng hai ca cơ, Ý Nhi buồn bình, lấy bò cạp chích người ta, Vân Đình một câu cũng không trách cứ. Hắn còn lâu mới đổi ta như vậy, đơn giản chỉ là lấy đồ ngon vật đẹp tới dỗ ta thôi. Nhiều nhất cũng chỉ là thề vĩnh viễn không nạp thiếp gì đó, có ý tứ gì đâu chứ." Hân Duyệt quá nóng vội, hận không thể đem công công chúa dọa chạy luôn mới tốt.

Nhìn bộ dáng làm ra vẻ của nàng, An Ninh cười thầm.

Trò chuyện vài câu, An Ninh cáo từ.

Buổi tối, Tề Vân Đình viết vào lòng bàn tay nàng —— công chúa là người một nhà.

Hân Duyệt hừ một tiếng —— là nhà của chàng không phải của ta.

Xoay người không để ý tới hắn, Vân Đình chỉ đành nắm chặt tay nàng một lần nữa, mặc hắn tách từng ngón tay ra, lại nắm từng ngón từng ngón vào.

Cánh tay dài duỗi ra ôm nàng vào lòng, không cho ta dùng bàn tay chứ gì, vậy viết ở bụng là được chứ gì.

—— nàng ấy giống với chúng ta, đều là người của Thái Tử

—— ta chỉ là chàng, không phải người khác

Vân Đình cười khê, hôn lên lưng nàng.

Ngày thứ hai công chúa lại tới nữa, mang đến một đôi ngọc như ý đưa cho hai đứa nhỏ, nói là ngày hôm qua tới vội chưa chuẩn bị lễ gặp mặt, hôm nay đặc biệt tới bổ sung. Hân Duyệt liền kêu Tiểu Nghiên trở về phòng đem trăm vàng mấy ngày trước Vân Đình mới mua tặng công chúa làm quà đáp lễ.

Hân Duyệt cười thầm: Cô gái dịu dàng như vậy không ngờ lại là cộc ngăm. Nghĩ lại tưởng tượng, không ổn a. Tương lai Thái Tử thành công, nàng ấy chính là công thần, lại là muội muội của người ta, vạn nhất Thái Tử hỏi muốn ban thưởng cái gì, nàng ấy yêu cầu thưởng cho một nam nhân thì làm sao bây giờ?

Trong phủ Tấn vương tràn ngập một không khí lạnh lẽo, Tề Vân Đình cả ngày không thấy bóng người, buổi tối, Tề Hưng cùng Tiểu Nghiên chơi với hai đứa nhỏ, má Ngô đi cất quần áo đã phơi khô, Hân Duyệt ở trong phòng đi qua đi lại.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Hân Duyệt bước tới, tiến vào lại không phải Vân Đình. Một người ăn mặc áo giáp mang theo trường đao bước vào cửa, mặt đen thui, khóe miệng mang theo ý cười xấu xa: "Tề Vân Đình tạo phản đã bị hạ ngục, vị nào là Tề phu nhân?"

"Là ta." Hân Duyệt cau mày gắt gao nhìn chăm chăm hắn.

"Tấn vương niệm tình ngươi tuổi còn trẻ, không đành lòng nhìn đầu ngươi rơi xuống đất, ban cho ngươi một cơ hội sống, chỉ cần ngươi thành thật khai báo tội trạng của Tề Vân Đình, cũng thành tâm làm thị thiếp cho Tấn vương."

"Ta khinh! Ngươi đừng nói nữa, hử mơ tưởng, nhà tù ở đâu, ngươi dẫn ta đi là được. Một nhà chúng ta sống cùng nhau, chết ở một chỗ, cùng tới âm phủ cũng hạnh phúc mỹ mãn."

Hắn cười lạnh: "Tề phu nhân, người ta nói phu thê vốn là chim cùng rừng, đại nạn tới mặc ai nấy bay. Ngươi tội gì."

Hân Duyệt không đợi hắn nói xong, kéo Ý Nhi cùng Phong Nhi đi ra ngoài, "Đi, chúng ta đi tìm cha."

Hai đứa trẻ con không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói: "Được."

Tiền viện vang lên tiếng chém giết, tiếng kêu khóc, đám người Hân Duyệt được một toán binh lính áp giải từ cửa hông rồi vương phủ. Một chiếc xe ngựa đã chờ ở nơi đó, phụ nữ và trẻ em lên xe, Tề Hưng cùng bọn lính giống nhau chạy chậm theo sau.

Hân Duyệt trầm nghĩ, Tấn vương đối với tội phạm cũng không tệ lắm.

Sau khi xuống xe vào một tòa nhà lớn, cũng là từ cửa hông tiến vào, cho nên không biết đây là phủ đệ nhà ai.

Một gian phòng được bày biện tinh xảo, trà thơm chuẩn bị sẵn, so với phủ Tấn vương còn thoải mái hơn.

Hân Duyệt khó hiểu, quay đầu nhìn về phía mặt đen thui kia, hắn cười ha ha: "Nơi này là phủ Thái Tử, đêm nay Thái Tử điện hạ bình định loạn thần thành công, Tề đại nhân vẫn còn công vụ, tâu phu nhân cứ yên tâm ở chỗ này. Người ta nói Tề đại ca phu thê ân ái, tình vững hơn vàng, tiểu đệ hôm nay vừa thấy quả nhiên không giả. Tại hạ cáo từ."

Hân Duyệt ngậy người một lúc, cả đám người đã biến mất.

Tối hôm qua, đôi ngọc như ý công chúa đưa bị Vân Đình dùng nội lực nghiền nát hiện ra mấy chữ: Mọi việc đã chuẩn bị.

Tất nhiên chiếc trâm vàng đưa cho công chúa cũng bị động tay động chân, Hân Duyệt tuy rằng thích ghen tuông, chơi tiểu tính tình, nhưng chuyện quan trọng vẫn có chừng mực.

Lúc hắn giao trâm vàng cho nàng có nói: "Phu nhân có ít trâm vàng quá, má Ngô nói trâm vàng lần trước ta mua cho nàng lại đem tặng người ta, đây là do vi phu lựa chọn cẩn thận không được đem tặng nữa."

Hân Duyệt nói: "Chàng lại không phải không biết ta không thích những thứ vàng bạc này, á, đúng rồi, chàng đã quên thật mà, vậy ta sẽ nhận. Là tấm lòng của phu quân." Dùng ánh mắt ái muội chớp chớp nhìn hắn, xem như đã rõ ý của hắn.

Tề Vân Đình khi đó mới bừng tỉnh đại ngộ thì ra giữa nữ nhân với nhau truyền tin còn dễ dàng hơn.

Hôm nay có chuyện lớn, nàng tất nhiên đã biết, thắng làm vua thua làm giặc, kết quả khó có thể đoán trước.

Có điều hiện tại xem ra hắn là không có việc gì, bảo má Ngô cùng Tiểu Nghiên mang hai đứa nhỏ đi ngủ, dặn Tề Hưng đi tìm hiểu tin tức.

Hân Duyệt chung quy vẫn không yên lòng, có tiếng nói của mấy nam nhân càng gần hơn.

Nàng bước nhanh qua, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Vân Đình....."

Tề Vân Đình đi tới: "Trời sắp sáng, sao nàng còn không ngủ."

"Tâu từ lo lắng cho huynh đó."

"Đúng vậy, Tề đại ca mau trở về ngủ đi, tâu từ một người ngủ không được đâu." Những người này khẩn trương cả đêm, giờ phút này mới có cơ hội thả lỏng.

"Ta không phải đã bảo bọn họ nói với nàng, ta rất tốt, bảo nàng đừng lo lắng sao." Vân Đình lấy tay vén những sợi tóc mai tán loạn bên má của nàng ra sau vành tai.

"Bọn họ nói....." Hân Duyệt đột nhiên phát hiện một người nhanh chóng vọt đến nấp sau lưng người khác, nghiêng đầu nhìn thì đúng là cái tên mặt đen thui lúc này, vòng qua Vân Đình duỗi tay túm lấy người nọ: "Người đứng lại đó cho ta, muốn chạy, không có cửa đâu."

Tên kia nhanh chân chạy, la lớn: "Ta chỉ đùa giỡn, tâu từ tha ta đi."

Vân Đình kéo Hân Duyệt lại: "Xảy ra chuyện gì?"

Nàng khó chịu trừng mắt nhìn bóng dáng đã chạy trốn thật xa kia: "Ta sẽ nói với chàng sau."

"Hắc, đại ca mau trở về đi, tâu từ có chuyện không tiện nói trước mặt bọn ta." Đám người cười ầm lên.

Hân Duyệt tức đến dậm chân xoay người, Vân Đình nói mấy câu với bọn họ liền theo vào trong phòng.

"Chàng biết hắn nói cái gì không? Nói chàng vào nhà lao, ta phải làm tiểu thiếp cho Tấn vương."

Vân Đình giữ chặt tay nàng: "Bọn họ đều nghe nói chuyện của vợ chồng chúng ta, chỉ là không quá tin, gần đây tất cả mọi người đều rất lo lắng, thật vất vả mới thờ phào nhẹ nhõm nên ăn nói không kiêng dè gì. Duyệt Duyệt đừng trách bọn họ, có giận thì trút lên người ta là được rồi."

Hân Duyệt sùng sốt: "Sao lại đối xung hô rồi?"

"Ha ha, bây giờ không cần giả bộ nữa. Duyệt Duyệt có lời ngon tiếng ngọt nào muốn nói với vi phu cứ việc nói đi." Hắn mặt dày lấy tay nàng áp lên má hắn.

Mấy ngày này hắn sao lại không khẩn trương, không cực khổ đây?

Hân Duyệt đương nhiên đau lòng: "Chàng nằm xuống nghỉ ngơi một lát, ta giúp chàng xoa bóp."

"Ừ." Hân thật sự quá mệt mỏi, lo lắng đề phòng mấy ngày nay, bí mật trù tính bố trí.

Sau đó, Hân Duyệt mới biết được ngọn nguồn.

Mẹ đẻ của Thái Tử là hoàng hậu, bởi vì lương thiện mềm yếu bị Vương quý Phi hãm hại đến chết, cũng may trước lúc lâm chung đã bí mật đưa Thái Tử ra ngoài cung học võ. Không có người biết đi nơi nào, cho nên may mắn sống sót. Mười tám tuổi hồi kinh, bằng vào thư tay tự viết của hoàng hậu và cái bốt trên người nên có thể thuận lợi nhận tước quy tông, được Hoàng đế phong làm Triệu Vương.

Tấn vương là con của Vương quý phi, mẫu thân được sủng ái hân cũng thơm lây, nghiễm nhiên là người được chọn làm Thái tử, chỉ là không biết vì sao lão hoàng đế chậm chạp không lập thánh chỉ. Sau này con trai trưởng trở về, được phong làm Thái Tử, hân đương nhiên không cam lòng, mấy năm nay vẫn luôn trù tính như thế nào đoạt được thiên hạ.

Những việc này vì sao lại dính líu với Tề Văn Đình đây, bởi vì mọi sự trùng hợp, hân cùng Thái Tử là sư huynh đệ, ở núi sâu tập võ mấy năm, thế ngoại cao nhân Từ Dương Chân Nhân là ân sư của họ. Hai người huynh đệ tình thâm, Tề Văn Đình sao có thể không giúp Thái tử.

Nhiều năm trước, Tề gia bị người vu cáo, Tề lão gia bị bắt giam, bị Hình Bộ định tội, sau thu xử trảm. Tề Văn Đình một mình đến kinh thành, tìm Thái Tử nhờ giúp đỡ. Thái Tử gây sức ép phía trên, cầu thánh chỉ lệnh cho Hình Bộ phúc thẩm, tự mình giám thẩm, mới đổi về tánh mạng của Tề lão gia. Vì thế, hân đắc tội một vị trọng thần trong triều, làm cho thế lực của Tấn vương càng lớn mạnh.

Tề Văn Đình lòng có áy náy, đổi Thái Tử mang ơn đội nghĩa, mấy năm nay liền bí mật thay hân làm việc.

Những người có hệ thống tình báo nhanh nhạy, như Sở Nhất Nặc và Tấn vương cũng chỉ biết là hân thiếu Thái Tử một ân tình, lại không biết hai người là đồng môn sư huynh đệ.

Còn Ngũ quý báo thù kia vốn là thù hạ của Tấn vương, dùng cơ báo thù làm nguy trạng để truy sát người của phe Thái Tử. Ngày ấy mục tiêu công kích là Thái Tử, Tề Văn Đình yểm hộ Thái Tử đào tẩu, chính mình liền rơi vào ma chướng.

Sở Nhất Nặc diệt Ngũ quý, vô tình làm suy yếu lực lượng của Tấn vương. Tấn vương tất nhiên đem thù hận tính tới trên đầu Tề Văn Đình, lệnh hân vào kinh những tường moi ra được một ít cơ mật của Thái Tử, xem có thể lợi dụng được hay không.

Tề Văn Đình sao có thể không rõ tình cảnh của mình, đã sớm suy nghĩ biện pháp đối phó, mấy màn kịch dựng lên, làm Tấn vương dần dần thả lỏng cảnh giác. Dùng người hết sức, Tấn vương cũng không muốn lạm sát kẻ vô tội. Thấy Tề Văn Đình có năng lực quản lý rất mạnh, liền muốn nhận dưới trướng của mình. Chỉ là hân lại do dự, chưa từng trọng dụng.

Ngày ấy Tề Văn Đình tiến đến báo cáo, vừa vận nghe được một chuyện lớn, Tấn vương thấy Thái Tử ở chiến trường phía Bắc liên tiếp thắng lợi, quyết định trước khi hân trở về, bức vua thoái vị đoạt vị, giả truyền thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ, chờ Thái Tử trở về thì đại sự đã định, chờ Thái Tử tiến cung thăm phụ hoàng, lại bảo người mai phục trong cung loạn đao giết hân.

"Tề đại nhân." Tiểu thái giám đi nhà xí về thấy Tề Văn Đình đứng ngoài cửa sổ, liền hô to một tiếng.

Mấy ám vệ chỉ đành hiện thân làm bộ ám sát, trước vận gãy cổ tiểu thái giám, lại nhắm Tề Văn Đình mà đánh. Vì thế, lúc đám người Tấn vương ra cửa nhìn thấy đó là Tề Văn Đình cùng mấy tên hắc y nhân đánh nhau. Tấn vương hiện thân, tất nhiên đao kiếm nhắm hân mà chém. Một tên ám vệ chụp một chưởng lên đầu Tề Văn Đình, đánh hân bất tỉnh.

Từ đó hân liền mất trí nhớ.

Tấn vương sau khi tra xét, mới biết được trong phủ có quá nhiều tay trong, khó phân biệt thật giả.

Hân không có hạ sát thủ đối với mấy người bị tình nghi, là hy vọng những người này ở thời điểm quan trọng có thể có tác dụng. Tỷ như truyền chút tin tức giả.

Kể đó hân phái người đến đón Hân Duyệt là muốn nhìn xem Tề Văn Đình có thật sự mất trí nhớ hay không, nếu phát hiện có giả tức là chứng minh đêm đó hân nghe lén, lập tức giết không lưu hậu hoạn. Nếu là thật sự mất trí nhớ, liền dùng chính sách dụ dỗ mượn sức hân, để hân bán mạng cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Đẩy mạnh tiêu thụ công chúa

Lúc An Ninh công chúa vào cửa, nhìn thấy hai người quần áo xốc xếch nằm trên giường.

Vân Đình gói đầu lên đùi Hân Duyệt, Hân Duyệt thì gục đầu vào ngực Vân Đình. Hình ảnh đó làm công chúa đỏ mặt lên, nhưng lúc này thấy cửa phòng mở ra nên mới tiến vào.

Vân Đình bưng tỉnh: "Công chúa tới."

Hân đứng dậy, Hân Duyệt vì phía trước không còn người tựa nên sắp nhào đầu xuống đất, Vân Đình nhanh tay bắt được nàng ôm vào lòng: "Mau tỉnh lại đi, công chúa tới." Sự cung chiêu tràn ngập trong ánh mắt.

An Ninh công chúa bây giờ đi thì dờ ờ cũng chẳng đành, chỉ cảm thấy mình ở lại đây giống như một người dư thừa vậy. Đang muốn xoay người đi ra ngoài, Hân Duyệt đã tỉnh, có thể nào bỏ qua cơ hội diễn ân ái trước mặt công chúa đây.

"Công chúa mời ngồi, chúng ta cũng tỉnh rồi, rửa mặt chải đầu một chút là xong."

An Ninh chỉ đành ra ngồi ở gian ngoài: "Là An Ninh thất lễ."

"Đâu có, tối hôm qua lo lắng cho Vân Đình một đêm không ngủ, rạng sáng chàng mới trở về, chúng ta trò chuyện một chút thì ngủ quên."

Tiểu Nghiên nghe được tiếng nói chuyện nên tiến vào thì thấy An Ninh công chúa, vội chào hỏi chăm trà.

Vân Đình đã ở phòng trong rửa mặt, Hân Duyệt đưa khăn cho hân lau mặt. Hân cười thầm, thời còn ngọt ngào lúc trước thì thoảng mới lau mặt cho hân vài lần. Hôm nay làm bộ dịu dàng hiền lương rõ ràng là diễn mà.

Vân Đình nhanh gọn chải lại búi tóc: "Ta có việc đi trước, lúc nữa nàng mời công chúa dùng cơm."

"Chàng không giúp ta chải đầu sao?" Giữ chặt lấy tay hân.

Hân xoay người trằm mặt xuống, cảnh cáo nàng không thể quá phận.

Hân Duyệt chu miệng, ảm đạm cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Hai năm rồi không chải, chắc là chàng đã quên phải chải như thế nào."

Tề Vân Đình lắc đầu, quyết tâm bước về phía trước hai bước, trong lòng lại nghĩ tới nàng phải chịu uất ức lâu như vậy rồi, cuối cùng không đành lòng nên quay trở lại, chải cho nàng một kiểu tóc đơn giản, mới mặt đỏ tai hồng bước ra ngoài.

Hân Duyệt lặng lẽ nhìn phản ứng của công chúa qua gương đồng, nàng nhấp miệng dùng khăn tay che lại ý cười, trong ánh mắt có vài phần mới lạ, vài phần hâm mộ. Trực giác cho rằng An Ninh cũng không tính là tình địch, có điều như vậy cũng không thể yên tâm được.

Âm mưu thực hiện được, Hân Duyệt tất nhiên vô cùng vui vẻ, thân thiện mà mời công chúa ăn cơm.

An Ninh nói: "Ta đã ăn rồi, vừa mới gặp được Thái Tử ca ca, huynh ấy để ta tới hỏi tẩu tử còn có yêu cầu gì không?"

Hân Duyệt tất nhiên tỏ vẻ vô cùng cảm kích Thái Tử, trong lòng thầm nghĩ, nếu hân sớm đem gả người thì ta liền an tâm.

Má Ngô mang theo Ý Nhi và Phong Nhi tiến vào, tối hôm qua nửa đêm mới ngủ, hôm nay bọn họ cũng thức dậy trễ chút.

"Công chúa tỷ tỷ xinh đẹp, sao tỷ lại không ăn cơm?" Phong Nhi chớp chớp đôi mắt to.

An Ninh gạt mình cười, có vẻ đang cảm thụ danh xưng mới lạ này.

Ý Nhi bẻ một miếng bánh đậu nhỏ đưa tới miệng công chúa: "Công chúa xinh đẹp phải có soái ca như ta chăm sóc mới được."

Mọi người cười ha ha, Ý Nhi kiêu ngạo hất mặt: "Cười cái gì, chờ ta lớn lên công chúa tỷ tỷ gả cho ta được không?" Hân kéo tay An Ninh, trịnh trọng nói: "Một đời một kiếp một đôi ta."

Một đứa trẻ bốn tuổi, nói lời như vậy, mọi người lại được một trận cười vang, An Ninh cũng không lấy khăn che miệng nữa, cùng cười khanh khách.

Ý Nhi không phục bĩu môi nhìn chung quanh một vòng: "Cha đã nói với mẹ như vậy, ta đâu có nói sai, mọi người cười cái gì?"

An Ninh cười nhớ tới khi còn nhỏ, mẫu thân chỉ là một cung nữ nhan sắc bình thường, bị phụ hoàng say rượu loạn tính, may mắn mang thai sinh hạ nàng. Vì thế được phong một chức Mỹ nhân nho nhỏ, ban cho một góc sân viện hẻo lánh tại hoàng cung.

Lễ trung thu năm nàng bằng tuổi Ý Nhi, trong bữa tiệc từ chỗ rất xa nhìn thấy phụ hoàng vài lần. Thân ảnh mặc long bào cao cao tại thượng, trái phải có rất nhiều hoàng phi vờn quanh.

Sau đó, mẫu thân bị người lợi dụng, làm kẻ chết thay. Nàng liền vào Phụng Hề cung của thái hậu, tuy rằng cơ hội nhìn thấy phụ hoàng nhiều hơn, nhưng nàng đối với khái niệm phụ thân này vẫn là mơ hồ lắm.

Mấy năm nay, An Ninh giống như một đứa trẻ mồ côi, đi theo bà nội sống không lo nghĩ. Tính nàng hướng nội, ở hoàng cung đại nội ăn thịt người không nhà xương này sống rất mệt. Sau đó Thái Tử trở lại, chiếu cố đứa trẻ cũng không có mẫu thân là nàng, An Ninh đều ghi tạc đầy lòng.

Hiện giờ nàng mới thấy sinh hoạt ngoài cung là thế nào, gia đình bá tánh bình thường lại hoà thuận vui vẻ như vậy. Lúc mới gặp Tề Vân Đình, An Ninh đúng là có thích hẳn, bởi vì trên người hắn có cảm giác an toàn giống với Thái Tử ca ca, làm người ta có thể yên tâm dựa vào.

Chờ nhìn thấy thái độ của hắn đối với vợ con, An Ninh rất cảm động, sự ảm áp này, cảm giác hạnh phúc này là nàng từng cảm nhận rồi.

Nhưng tất cả đều không thuộc về nàng.

Hân Duyệt cười gọi Ý Nhi lại tiếp tục ăn cơm, tên nhóc này nhăn cái mũi không để ý tới mọi người đang cười, há mồm to ăn cơm, làm cơm dính đầy mặt.

Cơm nước xong, An Ninh mang theo bọn họ dạo vườn hoa sau phủ Thái Tử, đám người Hân Duyệt tất nhiên là chưa từng thấy qua khu vườn to như thế, rất nhiều kỳ hoa dị thảo làm cho bọn họ hưng phấn hô to gọi nhỏ.

"Mẹ, mẹ xem phiến lá này có thể kẹp lại đó." Ý Nhi thích mạo hiểm, sờ sờ vào loại thực vật mới này.

"Đây là cây mắc cỡ, con chạm vào nó sẽ thẹn thùng mà khép lá lại." Hân Duyệt cũng cúi xuống xem.

"Ha ha, tẩu tử thật biết đặt tên." An Ninh nắm tay Phong Nhi.

"An Ninh, tẩu tử có thể gọi bừa sao."

Hân Duyệt ngẩng đầu thấy một nữ tử mặc cung trang màu sắc sặc sỡ khí chất hơn người đứng ở bên cầu.

An Ninh nghiêm mặt, cung kính hành lễ: "Tham kiến Thái Tử Phi."

Hân Duyệt tuy không thích nàng, thấy An Ninh như thế cũng chỉ phải hành lễ: "Thái Tử Phi kim an."

"Loại hoa quý hiếm này tên là Hàm Tu, từ Ba Tư tiến cống tới, thôn phụ sơn dã không biết cũng là bình thường."

Hân Duyệt thật muốn phi nhỏ, có chút độ lượng của người sắp làm mẫu nghi thiên hạ được không, chế nhạo người rất thú vị sao. "Bẩm Thái Tử Phi, loại cỏ này ở các vùng núi quê nhà của ta khắp nơi đều có, tất cả mọi người đều gọi nó là cây mắc cỡ, nói vậy trong Thái Tử phủ này chắc là một loại quý hiếm, tên cũng kỳ lạ chút."

Nàng cao ngạo nhìn lướt qua, lạnh lùng mang theo một đám cung nữ thái giám rời đi.

Từ trước xem phim cung đấu không ít, nhưng chỉ có chân chính gặp mới biết được cái không khí đó thật sự làm người ta phiền chán.

Hân Duyệt lúc này mới cảm nhận sâu sắc An Ninh đáng yêu cỡ nào, thăm cung tranh đấu thật sự không thích hợp với nàng.

Buổi tối, Hân Duyệt hỏi Vân Đình về thân thể của An Ninh, càng thêm cảm thấy đứa nhỏ này đáng thương.

"Nàng không phải nên ở trong cung sao, sao lại ở phủ Thái Tử?"

"Lúc trước ở Tấn vương phủ, bởi vì dù sao nàng ấy vẫn mang danh công chúa, Tấn vương muốn lấy nàng làm lễ vật tặng cho người hữu dụng. Hiện giờ trong cung còn không quá yên ổn, Thái Tử sợ nàng có nguy hiểm nên cho nàng ở tạm Thái Tử phủ. Thái Tử Phi và mấy vị trắc phi kia đều chê cười nàng ấy, nàng ấy mới đến tìm nàng chơi. Sau này Duyệt Duyệt đừng khi dễ nàng ấy."

"Ta đâu có khi dễ nàng, ai, chàng nói Thái Tử vì sao lại không tìm nhà chồng cho nàng?"

"Các công chúa không phải đều là công cụ chính trị sao, sau khi kết thúc chiến tranh với Thất quốc, bước tiếp theo chính là hòa thân." Hắn buồn ngủ cực kỳ, nhắm mắt lại không nói chuyện nữa.

"Vân Đình, lúc nào chúng ta mới có thể về nhà?"

"Lần này ta lập công lớn, Thái Tử có ý phong làm quan, Duyệt Duyệt thích làm phu nhân nhà quan không?"

"Ta cảm thấy vẫn là về nhà tốt, chàng sẽ không mệt như vậy." Đau lòng vuốt lên nếp nhăn giữa mày của hắn.

"Được, ngày mai Vân Hải sẽ đến kinh thành, mười ngày sau Thái Tử đăng cơ, rồi chúng ta liền về nhà." Thanh âm rất nhỏ, gần như nói mê.

Hân Duyệt không đành lòng quấy rầy hắn, trong lòng lại âm thầm nghĩ phải tìm một nhà chồng tốt cho An Ninh.

Vân Hải bộ dạng anh tuấn, võ công lợi hại, là ứng cử viên không tệ. Nhưng nếu tác hợp hắn cùng công chúa, hai nha đầu đang chờ ở nhà không phải sẽ ăn tươi nuốt sống sao?

Nghĩ vậy, lạnh xương sống, vội vàng co rụt người vào lòng Vân Đình.

Đúng rồi, còn có một soái ca sao có thể quên chứ? Đúng, chính là hắn.

Hân Duyệt âm thầm quyết định, xoay người ngủ.

Ý Nhi và Phong Nhi mắt to tròn nhìn tướng quân mặc áo giáp trước mắt, giáp bạc sáng lấp lánh dưới mặt trời khiến bọn nó không mở mắt ra nổi.

Vân Hải lại cao thêm một chút, ở biên quan trải qua gió tuyết, người thoạt nhìn trưởng thành nhiều.

Quách Hường cười sang sảng, cùng Tề Vân Đình đàm luận chuyện đại thắng ở biên quan. Hân Duyệt nhìn hai người, Vân Hải đương nhiên là càng hấp dẫn tiểu cô nương, có điều Quách Hường chắc chắn sẽ là một trọng phu tốt.

Vân Hải hướng về Ý Nhi ra dấu, tên nhóc bưng tỉnh bước qua: "Tam thúc."

"Ha ha, tiểu tử ngốc, cuối cùng nhớ tới rồi sao." Vân Hải bế Ý Nhi lên vai.

"Con cũng muốn tam thúc ôm." Phong Nhi cũng đòi bế.

"Tới đây, tam thúc ôm." Vân Hải quả nhiên có sức lực, cùng lúc bế được hai đứa.

Mọi người cùng nhau ăn cơm trưa, Vân Hải và Quách Hường được thái giám dẫn đi an bày chỗ ở, Vân Đình đi gặp Thái Tử nghị sự.

Hân Duyệt bảo Tiểu Nghiên làm nhanh ba con điều, lại bảo Tề Hưng đi tìm Quách Hường, cứ nói Vân Đình tìm hắn có việc, cố ý dận dò đừng gọi Vân Hải. Chính mình thì mang theo Ý Nhi, Phong Nhi đi tìm công chúa, mời nàng cùng nhau thả điều.

"Con điều này thật xinh đẹp." An Ninh cầm một con điều về mỹ nữ yêu thích không buông tay.

"Tiểu Nghiên của chúng ta chính là tiểu nha đầu nổi danh khéo léo ở Uyển Châu đó." Hân Duyệt cười giao cho Phong Nhi một con điều bướm bướm.

"Thiếu nãi nãi chỉ biết trêu người ta." Tiểu Nghiên giúp Ý Nhi cầm một con điều cá vàng.

Phía trước viện bọn họ ở là một sân luyện võ trống trải.

Hân Duyệt dẫn Ý Nhi và Phong Nhi chiếm một nơi trống trải, An Ninh cũng chỉ có thể đến gần khu vực hàng cây.

"An Ninh cô biết không, cánh giới cao nhất của thả điều đó là cười ngựa, thả điều vừa cao vừa xa. Ài, cô biết cười ngựa không?"

"Không biết." An Ninh có chút uể oải.

"Cười ngựa chơi rất vui, cô không muốn học sao?" Hân Duyệt vẽ mặt rất tha thiết.

"Muốn chứ, hoàng tử trưởng công chúa cũng biết cười ngựa, chỉ là không có người dạy ta." An Ninh rồi rầm nói.

"Không có việc gì, Vân Đình dạy ta cười ngựa, sau này sẽ bảo chàng dạy cô."

"Được a." An Ninh cười ngây thơ.

Con điều bay lên cao, Ý Nhi và Phong Nhi vui vẻ cười khanh khách, An Ninh cũng thật vui sướng, trong cung chưa từng có người chơi với nàng.

"Ai nha." An Ninh kêu sợ hãi một tiếng, thì ra con điều của nàng mắc lên cây, bị đứt dây luôn.

"Không sao đâu, bảo bọn tiểu thái giám leo cây đi lấy đi." Bên người An Ninh vẫn có vài cung nữ thái giám, chỉ là nàng không thích bọn họ theo sát.

Một thái giám nhỏ gầy nhìn có vẻ linh hoạt, hai tay hai chân đi leo cây, tiếc rằng kia cây thẳng tắp bóng loáng, vài lần bò đến một nửa đều bị trượt xuống.

Bọn tiểu thái giám lại nghĩ ra một cách —— chồng người, nhưng mà chồng tới chồng lui vài người bị mất thăng bằng ngã mặt mũi bầm dập cũng không lấy được điều.

An Ninh ảo não bĩu môi, đau lòng nhìn con điều xinh đẹp của mình.

Vừa vận Tề Hưng dẫn Quách Hường đến, Hân Duyệt vội hô: "Quách Hường, mau giúp đỡ lấy con điều xuống với."

Quách Hường giương mắt nhìn, thả người nhảy lên, nhẹ nhàng bắt lấy con điều, nhanh nhẹn rơi xuống đất.

Đây mới gọi là một trời một vực, khuôn mặt tuấn đạt mang theo mỉm cười chỉ nháy mắt đã giúp nàng hoàn thành tâm nguyện. Động tác nước chảy mây trôi làm An Ninh chỉ biết tròn mắt, ngơ ngẩn mà nhìn Quách Hường, quên mất như vậy không hợp lễ pháp.

"Đại tẩu." Hắn đem con điều đưa cho Hân Duyệt.

"Là của Ninh nhi, người đưa cho nàng đi." Hân Duyệt nhìn An Ninh nói.

Quách Hường tuy là có chút khó hiểu, lại vẫn đưa đến trước mặt An Ninh trước mặt.

An ninh e lệ ngượng ngừng tiếp nhận: "Đa tạ."

"Quách Hường, người học nghệ không tinh, làm vấy của mỹ nhân bị rách rồi, người phải đền cho Ninh nhi một cái mới nga." Hân Duyệt trêu ghẹo nói.

"Nào có, là nhánh cây làm rách." An Ninh giải thích giúp hắn.

Quách Hường sang sảng cười: "Được, ngày mai ta làm một con mới đưa tới, chỉ là ta không biết vẽ mỹ nhân."

"Vẽ vẽ soái ca đi, ha ha." Hân Duyệt lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói: "An Ninh không phải muốn học cười ngựa sao, vừa vặn có sư phụ tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Đây là nhà của ai?

Thời đại này lại không thể học bơi lội, Hân Duyệt suy nghĩ cả buổi tối mới xác định cười ngựa là loại hoạt động mờ ám nhất.

Quách Hường nói: "Tề đại ca tìm ta có việc, hôm khác đi."

Hân Duyệt nhìn lướt qua An Ninh, bắt được một tia mắt mấp míp nhàn nhạt trong mắt nàng, cười nói: "Vốn dĩ Vân Đình tìm huynh có chút việc nhỏ, có điều chàng vừa mới bị Thái Tử phái người kêu đi rồi, từ đây đến giờ ngo huynh chỉ cần dạy Ninh Nhi cười ngựa là có thể công đức viên mãn rồi, buổi tối ta xuống bếp mời mọi người ăn cơm, được không?"

"Nghe nói đại tẩu biết làm một số món ăn kì lạ, hôm nay huynh để lại có lộc ăn." Quách Hường vừa lúc nhàn rồi, liền giúp chút việc nhỏ vậy.

Hân Duyệt gật đầu: "Tề Hưng, còn chờ cái gì, mau đi dắt Tuyết Ngọc tới đây." Lại quay đầu nói với An Ninh: "An Ninh, cô không biết con ngựa trắng của Quách Hường xinh đẹp thế nào đâu, thật là trắng như tuyết, kết hợp với soái ca như vậy, đồ quá thật chính là bạch mã hoàng tử đó. Lúc trước ta muốn cưới thử một chút, Tề Vân Đình lòng dạ hẹp hòi chết sống không chịu."

Nhớ tới lúc trước, Quách Hường cảm khái: "Đại tẩu khi đó rất thú vị, vậy mà nhìn không ra tâm tư của Tề đại ca, sao huynh ấy có thể để tẩu cùng ta cười chung một con ngựa chứ?"

Khi nói chuyện, Tề Hưng đã dắt Tuyết Ngọc tới, An Ninh hai mắt sáng ngời, con ngựa xinh đẹp như vậy trong hoàng cung cũng chưa từng nhìn thấy đâu.

"Nàng tên. Ninh nhi đúng không, ta đỡ nàng lên ngựa." Quách Hường hào phóng vươn tay tới.

An Ninh nhìn thoáng qua Hân Duyệt, thấy ánh mắt cổ vũ của nàng, mới sợ hãi vươn tay đặt lên tay của Quách Hường. Nàng nhắc chân lên bàn đạp, một tay kia giữ chặt yên ngựa, dùng sức treo lên trên yên. Quách Hường nâng tay giúp nàng một tay, An Ninh yếu đuối, chưa khống chế được trọng tâm nên thân mình liền ngã luôn ra phía sau.

Quách Hường vội vàng đỡ lấy tay tiếp được, đem nàng ôm vào lòng ngực.

Lúc này An Ninh đã sợ tới mức hoa dung thất sắc, đợi khôi phục tinh thần thì đã an vị trong lòng ngực của chàng trai kia rồi, vậy còn có thể không động lòng sao? Tự nhiên mặt đỏ như hoa đào, xấu hổ rũ mắt.

Quách Hường thấy bộ dạng mỹ nhân trong lòng như thế, trái tim giống như nai con chạy loạn, thầm nghĩ đại tẩu nhờ vả việc quả thật không dễ làm. Chỉ là cười lên lưng còng khó leo xuống, cánh tay dùng sức, nửa ôm nửa đẩy kéo An Ninh về vị trí.

Tuyết Ngọc bốn vó nhẹ động, làm An Ninh có chút choáng váng, theo bản năng nắm chặt tay Quách Hường như dựa dẫm.

Hân Duyệt cười nói: "Vậy ta đi trước đỡ bọn nhỏ ngủ trưa, các người thông thả tập luyện." Trong lòng cười thầm: Còn chuyện ai phải lòng ai ta liền không truy cứu.

Lúc ăn cơm chiều, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Ninh vẫn còn mờ hời, trong mắt tràn đầy hưng phấn. Quách Hường đi theo nàng chấp tay sau lưng tiến vào, rất có phong thái hộ hoa sứ giả.

Vân Đình thấy thế có chút khó hiểu, Hân Duyệt lặng lẽ kéo tay áo hắn làm mặt quỷ, thông minh như hắn, lập tức hiểu rõ một màn này là thế nào. Phe phẩy đầu cười cười, mời Quách Hường uống rượu.

Hân Duyệt đem An Ninh đến một bên: "Học xong chưa?"

"Còn chưa." An Ninh có chút ngượng ngùng.

"Ta tìm sư phụ cho cô thấy thế nào?"

"..... Ừ, khá tốt."

Xem bộ dáng giầu đầu hờ đuôi của nàng, Hân Duyệt càng muốn chọc nàng: "Cô thích không?"

"Tàu tử thật xấu, sao có thể nói lời như vậy chứ." An Ninh mặt đỏ bừng, nâng tay giả bộ lau mồ hôi để che lấp.

"Đại tàu, ăn cơm sao không gọi ta?" Vân Hải nhanh bước tiến vào.

Hân Duyệt quay đầu lại, còn may tiểu tử này bây giờ mới đến: "Bởi vì không cần gọi đệ, tự đệ sẽ mò tới."

"Ha ha ha, vẫn là đại tàu hiểu ta." Vân Hải ngồi xuống, tự mình rót một ly rượu đầy.

An Ninh trộm đánh giá Vân Hải, lại ngấm ngấm Quách Hường, cong môi cười cúi đầu.

Hân Duyệt phỏng đoán, nàng nhất định đang nghĩ người này đẹp trai hơn, nhưng vẫn là người kia tốt hơn một chút.

Sau đó đến chỗ riêng tư không người, Hân Duyệt lặng lẽ hỏi An Ninh: "Hai ngày sau Thái Tử điện hạ sẽ đăng cơ, dựa theo lệ thường sứ giả Thát quốc sẽ tới cầu hòa thân, chỉ là Hoàng Thượng tuy phi tần đông đảo, còn nổi dỗi lại đơn bạc, hiện giờ công chúa vừa độ tuổi cũng chỉ có mình cô. Nghe nói người Thát quốc ăn thịt tươi, uống máu sống, hơn nữa phương Bắc rất lạnh, phong tục khác lạ....."

An Ninh rơi lệ: "Đại tàu đừng nói nữa, những điều đó ta đều biết, chỉ là..... Ta có thể làm sao bây giờ chứ?"

"An Ninh, cô là đứa trẻ tốt, ta cũng rất thích cô. Nơi này không có người ngoài, xem ra cô cũng không muốn đi hòa thân, ta chỉ hỏi cô Quách Hường kia cô có vừa lòng không, nếu cô có lòng ta sẽ sai Vân Đình nói với Thái Tử, để ngài chỉ hôn cho hai người. Thái Tử điện hạ luôn luôn thương cô, có thể ngài sẽ đáp ứng."

An Ninh giật mình: "Sai bảo sao?"

"Có thể thử xem, còn xem ý của cô, dù sao ta cũng là muốn giúp cô, nếu cô không muốn coi như ta chưa nói gì." Hân Duyệt thành khẩn nhìn nàng.

An Ninh đỏ mặt cúi đầu: "Ta..... Sao có thể không..... muốn." Thanh âm càng ngày càng nhỏ, Hân Duyệt đem đầu thò lại gần: "Cô nói cái gì, ta nghe không rõ."

"Ai nha, đại tàu đừng có chọc người ta mà." Nàng phe phẩy cánh tay Hân Duyệt.

Hân Duyệt không ngừng cười khanh khách: "Vậy được, đêm nay ta sai Vân Đình đi nói."

- - - - -

Phong Nhi mặc một bộ áo lụa hồng nhạt, cầm một chuỗi hoa màu tím rực rỡ, đang vui vẻ nhảy nhót trên đường mòn. Điệu nhảy do nó tự biên tự diễn, không có hàm lượng kỹ thuật cao chi cả. Nhưng vẻ mặt mê say của nó quả thực rất động lòng người, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, mắt to lấp lánh.

Nó đột nhiên dừng bước chân, bên đình hóng mát có một tiểu công tử mặc áo gấm vàng nhạt chống má nhìn nó không rời mắt.

"Tiểu ca ca, sao huynh lại một mình ngồi ở đây, huynh không vui sao?" Phong Nhi đi qua ngồi bên cạnh cậu.

"Ta đang nghĩ sao muội lại vui vẻ thế?" Đứa bé kia cũng chỉ khoảng sáu bảy tuổi thôi.

"Huynh biết đếm không, huynh đoán xem chuỗi hoa này có bao nhiêu đóa, rồi mới xem ai đoán được đúng hơn." Đôi mắt Phong Nhi sáng lấp lánh.

Cậu lười nhác cầm lấy chuỗi hoa kia: "Hắn là mười tám đóa."

"Có sao, ta cảm thấy nhiều nhất mười lăm đóa, chúng ta đếm xem nào." Hai đứa trẻ nghiêm túc đếm.

"Oa, huynh thật lợi hại, quả nhiên là mười tám đóa hoa." Phong Nhi mừng rỡ, không có bởi vì mình bị thua mà uể oải.

Cậu ngờ ngẩn: "Ta lợi hại sao, cơ mà mẫu phi luôn nói ta vừa ngốc vừa khờ, gỗ mục không thể điêu khắc."

Phong Nhi thấy cậu rất buồn bã, liền bắt chước bộ dạng mẫu thân dỗ tội nó: "Ca ca đừng đau lòng, ta cảm thấy huynh vừa đẹp trai lại thông minh, ta thích huynh."

"Chụt", hôn một cái lên mặt cậu.

Kỳ thật nguyên bản là như vậy, Hân Duyệt có khi đồ dành Ý Nhi: Ý Nhi của chúng ta vừa đẹp trai lại thông minh, mẹ thích con. Rồi lại hôn một cái lên mặt của nó.

"Chờ muội trưởng thành có thể làm phi tử của ta không?" An Tắc rốt cuộc lớn hơn một chút, đã hiểu biết hơn rồi, khuôn mặt nhỏ hơi hơi đỏ lên. Nhìn nụ cười tươi đẹp của Phong Nhi, cậu cũng cười, giữ chặt bàn tay của Phong Nhi.

Phong Nhi ngây thơ nghiêng đầu: "Phi tử là cái gì?"

"Chính là thê tử đó, muội sẽ gả cho ta chứ?"

Phong Nhi mím môi nghiêm túc suy tư: "Huynh sẽ giống ta cha đối xử tốt với mẹ ta như vậy sao?"

"Sẽ."

"Huynh sẽ giống cha ta mua đồ ăn ngon cho bọn ta sao?"

"Sẽ."

"Huynh sẽ giống ta cha như vậy....." Phong Nhi nghĩ không ra từ để nói.

An Tắc không phục: "Ta sẽ tốt hơn cha của muội."

Phong Nhi cũng quật cường ngẩng mặt lên: "Mẹ ta nói cha là nam nhân tốt nhất trên đời."

An Tắc cúi đầu, không nói chuyện nữa.

Phong Nhi mềm lòng liền đồ dành hẳn: "Con trai phải kiên cường, nếu không sao có thể bảo vệ người con gái huynh thích chứ?"

Haizz, đây cũng là một câu Hân Duyệt thường xuyên nói với Ý Nhi.

An Tắc ngẩng đầu đối diện cặp mắt sáng như sao kia, trịnh trọng gật đầu.

"Chúng ta cùng nhau nhảy múa đi." Phong Nhi đứng lên.

"Ta không biết, muội nhảy cho ta xem đi."

"Được." Phong Nhi nhảy đến chỗ đất trống.

"Tắc Nhi, con không ở thư phòng đọc sách, sao lại chơi cùng nha đầu hoang dã này." Thanh âm sắc bén truyền đến, An Tắc rùng mình một cái, đứng dậy hành lễ: "Tham kiến mẫu phi."

Phong Nhi trừng đôi mắt to nhìn mỹ nhân cung trang lạnh lùng kia.

"Phong Nhi, Phong Nhi, ai da chỉ có một chốc mà con đã chạy tới đây chơi rồi. Đi, chúng ta trở về thôi." Hân Duyệt giữ chặt tay Phong Nhi.

"Mẹ, bà ấy nói con là nha đầu hoang dã." Phong Nhi tức giận: "Bà là ai, sao lại đến nhà của ta?"

"Nhà của người?" Thái Tử Phi nhún mày.

"Phong Nhi đừng nói bậy." Hân Duyệt khần trương, những lời này không thể nói bừa được.

"Vì sao người lại nói đây chính là nhà của người?" Một nam tử mặc măng bào mang theo một đám thủ hạ bước qua, đối với vấn đề này cũng cảm thấy rất hứng thú.

Phong Nhi tức giận ngược mặt nói: "Cha từng nói rồi, nơi nào có mẹ chính là nhà của chúng ta, mẹ cũng từng nói nơi nào có cha thì nơi đó chính là nhà. Nơi này đã có mẹ cũng có cha, đương nhiên là nhà của ta."

Thái Tử gật gù đầu, nhà của nó nói cũng không phải chỉ quyền sở hữu một khu nhà, cũng không liên quan thân phận địa vị, mà chỉ ở chỗ người một nhà đoàn viên.

Mọi người chào hỏi xong, Hân Duyệt kéo Phong Nhi vội vàng trở về. An Tắc ghé mắt, lưu luyến nhìn bọn họ đi xa.

"Vân Đình, nơi này chơi không vui, chúng ta về nhà sớm đi." Vân Đình thấy sắc mặt vợ con đều không được tốt, trong lòng cũng khó chịu, sau khi hỏi tường tận, thở dài nói: "Sau khi Thái Tử đăng cơ, chúng ta sẽ về nhà."

Hai ngày sau, Thái Tử đăng cơ, đại xá thiên hạ.

Khấp chốn mừng vui hết sức, tân hoàng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tịch biên tài sản tam đại tham quan, liên lụy tới Uyển Châu tri phủ cũng bị bãi quan sung quân. Vì thế trong triều đại thần toàn cảm thấy bất an, lo lắng hết phận sự, cần cù vụ công.

Nền tảng lập quốc của Nhật Thăng quốc có sáu đạo đại quân, hai đạo đóng quân biên phòng, bốn đạo theo Thái Tử hồi triều. Tề Văn Hải, Quách Hường dẫn đầu giao ra binh quyền trong tay, những tướng lĩnh khác thấy thế ngầm hiểu, đều lấy cớ trao trả binh quyền, vì thế, tân hoàng nắm toàn bộ binh mã trong thiên hạ.

Vì khen ngợi tướng sĩ có công, trừ ban thưởng ruộng tốt, tước vị, còn cố ý đem An Ninh công chúa chi hôn cho Quách Hường, vốn dĩ muốn xây phủ Phò mã. Quách Hường lấy cớ thiên hạ vừa ổn định, không đành lòng lãng phí tài vật, khản từ không chịu. Vì thế, hoàng đế phong Quách Hường làm thái thú Uyển Châu, đổi bảng hiệu của phủ thái thú thành: Phò mã phủ.

Vân Đình, Văn Hải mượn cớ: Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Ta là dân buôn bán, không có năng lực làm quan, khản cầu về quê.

Hoàng đế niệm tình Tề gia có công lớn, cố ý trả lại tài vật, hai người kiên quyết không chịu.

Hoàng đế cảm động sâu sắc, ban cho miễn từ kim bài, ngàn mẫu ruộng tốt, chuẩn tầu về quê.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ta yêu nhà của ta

Thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, Vân Đình bỗng nhiên nói: "Hiện giờ thiên hạ vừa ổn định, phát triển sinh sản, nghe nói phía nam đang thiếu ngựa, bây giờ chúng ta ở kinh đô phía Bắc trên núi rất dễ dàng có thể mua được ngựa tốt, chỉ là không dễ vận chuyển trở về."

Văn Hải khinh thường: "Đại ca, bằng võ công của chúng ta, một đường trở về còn cần để ý bọn thổ phỉ sao."

Vân Đình lắc đầu: "Võ công tuy tốt, bảo vệ người nhà quan trọng, núi cao rừng rậm ngựa bị hoảng sợ rất khó tìm về."

Hân Duyệt bỗng nhiên nhớ tới một điển cố, nói: "Ngày hôm trước nghe phu quân nói Hoàng Thượng muốn vận chuyển lương thực cứu tế đến phía nam."

Tề Văn Đình vỗ đùi: "Đúng rồi, cứ làm như vậy đi."

Văn Hải điên cuồng cao đầu: "Phu thê hai người đừng có tâm hữu linh tê như thế nữa, nói rõ ràng xem nào."

Hân Duyệt vô cùng đắc ý: "Nói cách khác chúng ta dùng đội ngựa giúp Hoàng Thượng vận chuyển lương thực cứu tế, như vậy sẽ có Ngự lâm quân hộ tống, chúng ta không cần lo lắng chuyện bị mất ngựa."

Vân Đình tiếp lời: "Tới phía nam sẽ đem bán đội ngựa này đi, liền kiếm lời một số bạc lớn."

Văn Hải lắc đầu thán phục: "Đúng là không phải người một nhà không vào cùng một cửa mà."

Tề Văn Đình nói với Hoàng Thượng mình có một đội ngựa có thể vận chuyển lương thực cứu tế miễn phí, Hoàng Thượng tất nhiên cao hứng, phải năm trăm tinh binh hộ tống.

Chuyện này liền giao cho Tề Hưng đi làm, chỉ cần đem đội ngựa giao cho chương quây khách điểm Tề gia ở Thiệu châu là được. Hân Duyệt cười nói: "Làm xong việc lần này, sẽ cưới cho người một cô vợ tốt."

Tiểu Nghiên cúi đầu, Tề Hưng da mặt dày nói: "Vẫn là thiếu nữ quan tâm ta."

Ngày rời kinh, An Tắc từ trong cung lặng lẽ về phủ Thái Tử, đưa cho Phong Nhi một khối ngọc bội: "Ta đã được phụ hoàng phong làm Khải vương, khối ngọc bội này tặng cho muội."

Phong Nhi sờ sờ vành tai: "Mẹ ta nói bé gái không thể tùy tiện nhận lễ vật của người ta."

Vân Đình liền cầm ngọc bội nhìn nhìn rồi trả lại An Tắc: "Khải vương điện hạ, đây không phải ngọc bội long phượng trình tường Hoàng Thượng ban thưởng sao, sao ngài có thể tùy tiện mang đi tặng người được?"

Nhóc con tức giận: "Ta không có tùy tiện đưa, ta rất nghiêm túc." Cậu đem ngọc bội nhét vào trong tay Phong Nhi rồi xoay người chạy mất.

Hân Duyệt cười: "Trò chơi con nít sao có thể so đo chứ, thôi, đây là lễ vật đầu tiên của Phong Nhi nhà chúng ta được bé trai tặng, cứ mang theo đi."

Chỉ là không thể ngờ ngày sau lại thành một hồi bão tố.

Một đường cười nói vui vẻ, tâm tình thoải mái, ngoài thành Uyển Châu cỏ hoa um tùm, non xanh nước biếc. Giờ phút này mới cảm thấy nước ở quê nhà càng thêm ngọt, trăng ở quê nhà càng thêm tròn.

Một nhà Vân Thụ, Quách Diệp, Giang Lăng cùng đám người quản gia đã sớm chờ ở ngoài thành, mọi người gặp mặt đều rất vui mừng.

Vân Thụ vội vàng hội báo: "Trong nhà hết thấy đều tốt, cửa hàng cũng không xảy ra chuyện gì lớn, chỉ là bình hoang mã loạn không kiếm được tiền, bọn tiểu nhị vẫn là những người cũ, tiền công cũng không thay đổi, trong nhà có hai hạ nhân trộm đồ vật, đệ đưa bọn họ lên quan."

Hân Duyệt vỗ vỗ vai Vân Đình: "Chàng xem Vân Thụ cũng rất có khả năng mà, chỉ là trước giờ chàng quá mức nổi bật, che lấp người khác, sau này cũng nên tạo cho em trai em gái nhiều cơ hội nữa nha."

Vân Đình cười nói: "Phu nhân nói chính phải, kỳ thật ta còn mừng được thanh nhàn nữa."

"Tỷ tỷ, Duyệt Lăng ký của chúng ta tạo ra rất nhiều mẫu mã mới, giá cả tiện nghi, ít lỗi tiêu thụ mạnh, nhưng cũng kiếm lời không ít bạc đâu." Giang Lăng báo cáo với Hân Duyệt, mắt cũng không ngừng liếc mắt nhìn Vân Hải. Dù sao đã lâu rồi không gặp.

"Ừ, bọn muội muội quả nhiên đều rất lợi hại a." Phong Nhi từ trong tay Hân Duyệt nhảy xuống, nhào vào lòng Giang Lăng.

Quách Hường hỏi Quách Diệp: "Mẫu thân khỏe không?"

Quách Diệp nhìn thấy ca ca, vui mừng mà khóc: "Ca ca vừa đi hơn nửa năm không có tin tức, hai ông cậu đều nói chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, các bà mợ đối với chúng ta cũng càng thêm khắc nghiệt, nương lo lắng cho huynh, vừa gấp vừa tức nên sinh bệnh. Tê đại ca và đại tẩu đều không ở đây, còn may Lăng Nhi tỷ tỷ dốc túi tương trợ, cùng ta ngày đêm hầu hạ mẫu thân, bà mới dần hồi phục. Mấy ngày trước huynh gởi thư về, thân mình nương đã khỏi phục hẳn."

Quách Hường âm thầm: "Đều là ca ca không bán linh, làm muội và nương chịu khổ."

Hân Duyệt thờ qua tới: "Diệp Nhi, bây giờ ca ca của muội rất lợi hại, bảo đảm hai ông cậu của muội tranh nhau xách giày cho huynh ấy, đến lúc đó muội chỉ cần đứng đề ý đến bọn họ. Hai ngày nữa thánh chỉ sẽ đến, ca ca muội sẽ làm thái thú Uyển Châu đó, lại còn cưới một công chúa tẩu tẩu, nửa năm sau qua cửa."

Quách Diệp ngạc nhiên không thôi, bởi vì tin tức còn chưa truyền tới Uyển Châu, "Thật vậy chăng, là thật sự?"

Vân Hải cười nói: "Nàng không tin đại tẩu, còn không tin được ta sao. Ta cam đoan với nàng là thật sự."

Quách Diệp nhìn thoáng qua Vân Hải, mặt đỏ tim đập: "Ta tự nhiên tin đại tẩu, mới không tin chàng đâu."

Mọi người cười to, cùng nhau về nhà.

Hôm nay, sau khi tế bái mộ cha mẹ trở về, Vân Đình chính thức hỏi Vân Hải: "Hôn sự của đệ không thể kéo dài, chính đệ quyết định đi."

Vân Hải gật gật đầu: "Được rồi, ta muốn cưới Quách Diệp làm vợ."

Hân Duyệt khó xử: "Vậy Lăng Nhi làm sao bây giờ?"

Vân Hải thở dài một hơi: "Lúc trước ở chiến trường, Quách đại ca từng liều mạng cứu ta, lúc hơi thở thoi thóp đã nhờ ta chiếu cố Quách đại nương và Quách Diệp, sau đó tuy được Lưu thần y cứu giúp, may mắn giữ lại mạng sống. Nhưng mà, phần tình nghĩa này Vân Hải tuyệt không dám quên, tất nhiên phải báo đáp."

Vân Đình cùng Hân Duyệt liếc mắt nhìn nhau, đều không nói chuyện nữa.

Trưởng huynh như cha, ngày kế Vân Đình liền mang theo sinh lễ đến Quách gia, bái kiến Quách mẫu.

Quách đại nương rất vừa lòng với Vân Hải, hơn nữa cũng biết tâm tư con gái mình, hiện giờ Vân Đình tới cầu hôn, tự nhiên là vô cùng vui mừng.

Quách Diệp trốn trong phòng lặng lẽ nghe, Hân Duyệt vén rèm đi vào, vỗ vỗ má nàng: "Tiểu nha đầu phải gả cho người ta, lang quân này muội thích chứ?"

Quách Diệp xấu hổ cúi đầu: "Đại tẩu luôn chọc người ta vui vẻ."

"Lại không có người ngoài, còn xấu hổ cái gì." Hân Duyệt kéo tay Quách Diệp bước ra.

Trò chuyện với nhau thật vui, lớn nhỏ có thứ tự, bước đầu đem hôn kỳ định sau khi Quách Hường thành thân.

Hân Duyệt dựa vai Vân Đình cười nói: "Vân Đình a, lúc chúng ta vừa quen huynh ấy, ở Đức châu có tặng chút lễ gặp mặt, nói là cho Diệp Nhi làm của hồi môn. Bây giờ của hồi môn lại quay trở về nhà của mình rồi, chẳng những vậy, còn lời thêm một cô nương khéo léo, có thể nói là nước phù sa không

chảy ruộng ngoài, đúng là bản sắc gian thương."

Mọi người cười to, Vân Đình vỗ vỗ tay nằng: "Phu nhân mở miệng lúc nào cũng không buông tha ta."

Quách đại nương cười nói: "Trương lai bọn chúng thành thân, nếu có thể giống các ngời như vậy thì tốt rồi."

Hai vợ chồng cáo từ trở về, ba người Quách gia đứng dậy đưa tiễn.

Diệp Nhi lặng lẽ giữ chặt tay áo của Hân Duyệt, nhỏ giọng nói: "Lăng Nhi tỷ tỷ vậy có....."

Hân Duyệt hơi hơi quay đầu lại: "Muội trước tiên cứ mặc kệ muội ấy, sau này ta định tìm cho muội ấy một người tốt."

Diệp Nhi sững sờ tại chỗ, lại cuống quýt đuổi theo: "Đại tẩu nói vậy nghĩa là sao, Lăng Nhi tỷ tỷ tâm tư chúng ta đều biết, sao có thể mặc kệ tỷ ấy. Vân Hải..... sao chàng có thể như vậy được?"

"Ai, đệ ấy như vậy còn không phải vì muội sao?"

"Không, đại tẩu, ta..... Ta không để bụng, không, ta là có ý, ta muốn cùng Lăng Nhi tỷ tỷ ở bên nhau." Quách Diệp đã sắp khóc tới nơi.

Quách đại nương tựa hồ cũng nghe rõ ràng, thở dài: "Tuy nói là thê thiếp tranh chấp không tốt, nhưng mà nha đầu Lăng Nhi kia cũng rất tốt, không bằng để cho nàng hai nôi theo Nga Hoàng Nữ Anh đi."

Vân đình khó xử: "Việc này chúng ta cũng không thể nhúng tay."

Hai người đi rồi, Quách Hường vỗ trán, Vân Hải làm như vậy nhất định là vì lúc trước mình bị thương nặng đã nhờ cậy hẳn. Sau khi tỏ rõ cùng mẫu thân và muội muội thì tất cả mọi người đều cảm thấy không đành lòng.

Những ngày Quách đại nương sinh bệnh, đều là Quách Diệp và Giang Lăng thỉnh y bốc thuốc, không kể ngày đêm hầu hạ. Hai người tình như tỷ muội không nói, Quách đại nương cũng đã sớm xem Giang Lăng như con ruột mà đối đãi. Hiện giờ Quách Diệp được như ý nguyện, chỉ còn lại Giang Lăng một người chịu ủy khuất, tự nhiên trong lòng đều bất an.

Trước sau suy nghĩ một đêm, vẫn là không thể mặc kệ Giang Lăng, Quách Diệp sáng sớm đã đến Tề gia đi tìm Hân Duyệt.

"Lăng Nhi muội đừng đi mà, Duyệt Lăng ký của chúng ta đều dựa vào muội đó, muội đi rồi không nhớ Ý Nhi và Phong Nhi sao." Hân Duyệt vội kéo tay nàng, nhìn nàng sưng đỏ mắt mà đau lòng.

"Tỷ tỷ đừng nói nữa, ta rời nhà lâu lắm rồi, huynh tẩu cũng đã sớm kêu ta trở về." Giang Lăng cố tay nài đi ra ngoài.

"Lăng Nhi tỷ tỷ đi đâu vậy?" Quách Diệp hấp tấp bước tới.

"Diệp Nhi, chúng ta có duyên tỷ muội, ta vốn định tham dự hôn lễ của hai người, lại sợ..... Chỉ là nhà ta có việc, không thể không đi." Giang Lăng nắm tay Quách Diệp, run nhè nhẹ. Nàng sợ chính mình sẽ khóc, làm cho mọi người khó xử.

Hân Duyệt kéo không được nàng, đuổi theo ra cửa.

Vân Hải ngậm một cọng cỏ dựa vào cửa, bộ dáng bất cần đời. Liếc mắt nhìn Giang Lăng cố tay nài, không nói chuyện, ngẩng đầu nhìn trời.

"Vân Hải....." Hân Duyệt nhìn về phía hẳn.

Vân Hải giống như không nghe thấy, im lặng nhìn trời.

Giang Lăng lặng lẽ lau khóe mắt, đi nhanh về phía trước. Đột nhiên, nàng dừng bước, không mắt không rời nhìn vào một nam tử đang quai gánh rao hàng.

"Thủy Sinh ca? Thủy Sinh ca, thật là huynh. Thật là huynh sao, thật tốt quá." Nàng tiến lên túm chặt tay nam nhân.

Mọi người đều sững sờ, bao gồm nam nhân kia.

"Ngươi là ai?" Hân chất phác hỏi.

"Ta là Lăng Nhi mà, huynh không biết ta? Thủy Sinh ca, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, huynh sao có thể không biết ta chứ?" Nàng cúi đầu nhìn xem những đồ vật trong gánh hàng, mừng rỡ nói: "Không sai, từ nhỏ Thủy Sinh ca giỏi nhất là làm những đồ chơi như vậy, huynh đã quên từng tặng ta vài cái sao?"

Vân Hải cười lạnh một tiếng: "Khó trách phải đi, thì ra là tìm thanh mai trúc mã."

Hân Duyệt liếc hẳn một cái không nói gì, chỉ cảm thấy tên Thủy Sinh này hình như từng nghe ở đâu.

Nam nhân lắc đầu, "Ta được người khác cứu từ bờ sông, chính là việc trước kia ta đều không nhớ rõ, đến tên của mình cũng không còn nhớ."

Giang Lăng lẩm bẩm tự nói: "Từ bờ sông cứu lên, vậy đúng rồi, không sai, chính là huynh. Mười mấy năm hàng xóm, ta nhận không sai." Xoay người nói với Hân Duyệt: "Tỷ tỷ, đây là Thủy Sinh ca, chính là trượng phu của Hình Hương tẩu tử. Tẩu tử mấy năm nay không chịu tái giá, một mình mang theo Đại Bảo, Tiểu Bảo chịu nhiều đau khổ, còn có thím, nếu biết huynh còn sống, không biết vui mừng cỡ nào đâu."

Hân Duyệt mới vỡ lẽ, lúc ở Dương Châu, Giang Lăng gọi Hình Hương là Thủy Sinh tẩu, thì ra trượng phu của nàng còn sống, Hình Hương mấy năm nay chịu khổ cũng coi như không vô ích.

Hân Duyệt lập tức bảo Giang Lăng dẫn hân vào nhà, lại tìm người đóng xe đi đón cả nhà Hình Hương.

Lúc đi qua bên cạnh Vân Hải, cô ý dừng lại xem vẻ mặt của hân, "Có người ghen tị."

Vân Hải không để ý tới đại tẩu, ném cây cỏ đang ngậm, xoay người trở về phòng. Quách Diệp che miệng cười thầm.

Một nhà Hình Hương đoàn viên đương nhiên là vui mừng khôn xiết, Đại Bảo cao lớn không ít, thấy cha nuôi, mẹ nuôi liền quỳ xuống dập đầu. Hân Duyệt mừng đến mức không biết lấy cái gì ăn ngon cho nó mới tốt.

Vương gia ở Hàng Châu có bà tử tới báo: "Bẩm ông cậu nhà thông gia, phu nhân, tiểu nhân là tới báo tin vui. Phu nhân nhà ta lại sinh một đôi huynh đệ, lão gia, lão phu nhân đều vui mừng vô cùng."

"Nga, Thái Vân rất lợi hại nha." Hân Duyệt cười nhìn về phía Vân Đình.

"Phu nhân nhà ta có một câu nhờ ta chuyển cho Tề phu nhân, nàng nói nàng thật muốn sinh một bé gái xinh đẹp giống Phong Nhi vậy."

Hân Duyệt vỗ tay cười to: "Người trở về nói cho nàng, không ngừng cố gắng đi, ha ha."

Đông đi xuân tới, trăm nghiệp phục hưng. Thăng quốc trên dưới đều là cảnh tượng vui sướng hướng vinh, Tề gia lại bắt đầu mỗi ngày hốt bạc.

Tề Vân Thụ tham gia khoa khảo, đậu cử nhân, được phong làm tiến sĩ Châu Lập học đường, ăn cơm nhà quan. Cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của hân, dựa vào bản lĩnh của mình cầu lấy công danh.

Công chúa gả thấp tới Uyển Châu, cả thành vui mừng, hấp dẫn người của hơn mười tòa thành chung quanh tới xem náo nhiệt.

Tề gia tiệm cơm, tửu lầu chật ních, quầy lưu niệm Duyệt Lăng ký cung không đủ cầu, vì thế lại hung hăng kiếm lời một mớ.

Chỉ có đa phần phường thôn và cửa hàng trang phục vắng khách, chỉ vì trong lúc chiến tranh ngừng kinh doanh để làm quân trang, rất nhiều khách hàng cũ đều bị nhà khác lôi đi.

Hân Duyệt nghe xong hơi hơi mỉm cười, này có khó gì? Gọi nhóm may vá tới ân cần dạy bảo một phen, mọi người sôi nổi gặt đầu.

Lại là một năm Uyển giao Hội, năm nay so với năm nào đó trong dĩ vãng còn náo nhiệt hơn.

Bởi vì thái thú đại nhân và công chúa thiên tuế muốn cùng dân chung vui, còn muốn tham gia thi đấu nữa.

Người Tề gia xuất hiện trên phố, dẫn đến một mảnh náo động.

Phong Nhi thân mặc một bộ váy áo màu xanh ngọc, vạt áo thêu vài con bướm như đang bay lên. Cô gái nhỏ cả người linh động, đáng đi uyển chuyển nhẹ nhàng, vờn quanh bên người mẫu thân.

Hân Duyệt mặc một bộ màu hồng cánh sen nhân nhật, tiểu lệ lại không mất trang trọng, nơi làn váy thêu một đóa mẫu đơn, cùng Phong Nhi ở bên nhau vừa hay là cảnh bướm vờn hoa.

Vân Đình xuyên một thân trường bào màu xanh biếc, eo mang ngọc dải. Ý Nhi mặc trường bào màu xanh da trời, eo mang ngọc dải cùng kiểu.

Người một nhà đều mặc cùng chất vải và mẫu thêu, chỗ cổ áo tay áo đều là đồ án tường vân, cùng đeo ngọc bội hòa điền nhu thuận. Đi cùng nhau, đã làm mọi người người hoa cả mắt, lại thầm than cảnh đẹp như mộng.

Một nhà Vân Thụ đều mặc quần áo màu tím, cũng là chất liệu và mẫu thêu giống nhau, chỉ hình thức có chút khác biệt, đi cùng một chỗ, nhìn ấm áp hài hòa.

Vân Hải và Quách Diệp, Giang Lăng đều mặc màu vàng, tuần nam nữ nữ đem một bộ quần áo mặc đến rất cao quý. Hai cô gái nắm tay nhau, hưng phấn nhìn đông ngó tây. Giang Lăng sau khi được mọi người khuyên ngăn đã ở lại, cuối cùng quyết định đồng thời thành thân, chẳng phân biệt lớn nhỏ, đều làm bình thê.

Tam di nương lười ra cửa, Thái Hà, Thái Diệp ở lại trong nhà với mẫu thân.

Mọi người đều hỏi thăm loại trang phục gia đình này mua ở đâu, sau đó bưng tỉnh đại ngộ: Tề gia cửa hàng có bán. Vì thế cùng ngày cửa hàng trang phục

đã bị người giẫm nát ngạch cửa.

Quách Hường đoạt được thái cầu đưa cho tân hôn thê tử, An Ninh vui không khép miệng được.

Trên đường về nhà, lại thấy có một nhóm người đang đứng ở nơi thưa người.

Hân Duyệt hơi dừng lại, ngẩng đầu nói với Vân Đình: "Ta đi qua nói một câu."

Hắn gật gù đầu, nhìn thê tử đi qua.

"Quý Họa, mọi người khỏe không?"

"Đúng vậy, đều khỏe, đa tạ phu nhân nhớ thương." Quý Họa; không mặc hắc y, mà ăn mặc như một phụ nhân bình thường.

"Phu nhân, ta nhớ người lắm đó." Thuyền Quyên liếc nhìn sắc mặt Sở Nhất Nặc, to gan chạy ra phía trước chào hỏi.

"Ha ha, Thuyền Quyên, ta cũng nhớ ngươi." Hân Duyệt giữ chặt tay nàng.

Sở Nhất Nặc lẳng lặng nhìn nàng, trên mặt không mang theo cảm xúc gì.

"Trang chủ và Quý Họa tỷ tỷ thành thân." Thuyền Quyên nhỏ giọng nói.

"Thật sao, kia thật tốt quá." Nàng giương mắt nhìn về phía hắn, "Thời gian trôi qua mọi chuyện sẽ ngày càng tốt đẹp."

Nàng xoay người cáo từ, trở lại bên người trượng phu.

Vân Đình nắm chặt tay nàng, cùng nhau về nhà.

Vân Thụ nhìn Chúc tứ thiếu gia bên kia đỡ thê tử lên xe ngựa, đáng vẻ đều thể hiện tình cảm gắn bó.

Thái thú tiền nhiệm bãi quan sung quân, hắn còn có thể đối với nhị tiểu thư như thế, bản thân mình còn có cái gì không yên tâm đâu.

Vân Đình nhìn lướt qua: "Vân Thụ, quý trọng những gì đệ đã có nha."

Vân Thụ mỉm cười: "Đại ca yên tâm đi, ta hiểu rõ."

Buổi tối trở về phòng, Hân Duyệt cười nói với Vân Đình: "Kỳ thật hai nữ hầu một chồng cũng không tồi."

"Duyệt Duyệt hăm mộ sao, vậy vì phu lại cưới một người nhé?"

"Ngươi dám."

"Ha ha, ta biết nàng sẽ nói như vậy."

"Ài, ta có một vấn đề, chàng nói xem đêm tân hôn là vào động phòng của ai đây."

Hắn cười hắc hắc: "Nàng cứ yên tâm đi, Vân Hải đối phó hai nàng không thành vấn đề, cũng không xem là đệ đệ của ai."

"Phi, chàng nghĩ thật đẹp."

"Không phục sao, tới đây, đại làm một hồi." Hắn nhào tới.

"Tránh ra, hôm nay người ta mệt mỏi."

Cứng không được lại mềm: "Duyệt Duyệt, chúng ta sinh thêm một đứa đi, nàng xem Ý Nhi cùng Phong Nhi đáng yêu biết mấy, nhưng mà bọn nó lớn lên thì chơi không vui nữa. Chúng ta lại sinh một đứa trẻ ra chơi nhé."

Mụ nó! Ngươi định sinh đồ chơi hay sao?

"Không muốn."

"Duyệt Duyệt chỉ là hôn mạt, không muốn kì thật là đang vô cùng muốn." Lại cời quần áo ra.

"Ta suy nghĩ xem."

"A, nàng rốt cuộc chịu nói thật." Tới ôm nàng.

"Ta rốt cuộc là có muốn hay không?" Nàng buồn bực.

"Nàng nghĩ hay không cũng không quan trọng, ta đã vào được." Hấn điên cuồng.

-----HOÀN CHÍNH VĂN-----

Ây da, cuối cùng thì, sau gần 5 năm trời mình đã edit xong bộ này các bạn ạ, còn tầm vài cái ngoại truyện nữa thôi, sẽ ráng làm luôn. Trước mắt vẫn phải viết vài dòng cảm khái vì đã không bỏ cuộc, sau bao lần tranh đấu cuối cùng cũng quyết định sẽ hoàn thành nó.

Bây giờ là 2h sáng. Cảm ơn tác giả đã viết truyện này, cảm ơn bạn converter của truyện, cảm ơn bản thân đã lấy lại tinh thần và edit tiếp, không bỏ dở giữa chừng nữa.

Các bạn có copy truyện đi, vui lòng giữ lại dòng cuối này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Ngoại truyện Nhị di nương

Năm ấy ta mười sáu tuổi, làm trong phường thêu của Tề gia.

Chiều tối hôm nọ, những người khác đều về nhà, ta là đứa trẻ mồ côi không nhà để về, sống nhờ trong nhà của một người họ hàng xa. Phó chủ quản của phường thêu đó là cậu họ của ta, vì thế ông âm thầm đưa ta chìa khóa, để ta làm thêm nhiều chút, tự mình tích cóp chút của hồi môn.

Một thiếu niên gầy gò bước vào, hỏi ta: "Sao ngươi còn chưa về nhà?"

Ta giương mắt nhìn về phía hắn, trực giác cho biết hắn là người đáng tin cậy. "Ta muốn làm nhiều một chút, kiếm thêm chút tiền."

"Ngươi rất thiếu tiền sao?" Hấn tò mò nhìn ta.

"Ta không thiếu, có điều ta ở nhờ nhà cậu họ, kiếm tiền nhiều mợ sẽ rất vui." Ta cúi đầu thêu hoa.

"Trời tối như vậy, ngươi thấy được sao?"

"Miễn cưỡng có thể."

Hấn đi đến phía sau quầy của quản sự lấy một cây nến châm lửa, trong phòng tức khắc sáng hơn rất nhiều.

Ta lại vội vàng ngăn lại: "Không được, như vậy quản sự sẽ phát hiện."

Hấn cười cười vô tư: "Không sao, chỉ đốt một chút nhìn không ra đâu."

Hấn ngồi trên mặt đất, vùi đầu vào hai đầu gối, rầu rĩ nói: "Ta kiếm tiền nhiều, cha ta cũng sẽ rất vui, nhưng mà ta cũng không rõ kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì."

Ta cảm thấy hắn thực buồn cười, tiền tất nhiên là càng nhiều càng tốt. "Quê nhà ta bị nạn lũ lụt, rất nhiều người chết đói, bao gồm cha mẹ ta. Cho nên, ta cảm thấy tiền càng nhiều càng tốt." Nhớ tới cha mẹ, cái mũi ề ảm.

Hấn mím môi nhìn ta thật lâu: "Ngươi khóc sao?"

"Không có, ta đã khóc hết nước mắt rồi, sau này ta phải kiên cường, không khóc nữa. Đúng rồi, ngươi là ai, tới nơi này làm gì?"

Hấn lấp bắp kinh hãi, rồi mới cười nói: "Ngươi mới tới hay sao, ta chưa thấy qua ngươi."

"Đúng vậy, ta cũng chưa thấy qua ngươi đâu."

"Ta là..... người phụ trách trông coi nơi này vào buổi tối."

"À." Ta nhẹ nhàng lên tiếng không nói chuyện nữa, chuyên tâm may vá.

Hấn ở một bên ngồi lẳng lặng xem ta may vá thành thạo.

Từ đó về sau, hắn mỗi ngày giúp ta đốt nến, trò chuyện qua loa vài câu.

Có lẽ là thấy ta xanh xao vàng vọt đi, có khi hẳn sẽ lấy chút đồ ăn tới, lúc đầu ta cũng không chịu ăn, sau đó hẳn khuyên mãi ta mới ăn cùng hẳn.

Xem ra hẳn là một người lương thiện, trời lạnh, nên ta làm một đôi bao tay ngủ cho hẳn, nhìn bộ dạng vui mừng của hẳn ta cũng rất vui vẻ.

Có một ngày hẳn ủ rũ lắm lắm: Phường thêu Tề gia vì sao lại kém Chúc gia chứ?

Ta cười: "Lão gia Tề gia quá cổ hủ, thêu đi thêu lại đều là những mẫu đó, nghe nói Chúc gia luôn có nhiều kiểu mẫu mới lạ." Kỳ thật ta cũng không hiểu lắm, chỉ là nghe các tỷ tỷ trong phường thêu nói.

"Đúng rồi," hẳn tự vỗ sau gáy, "Lần trước ta có nghe khách hàng từng nói điều này, sao lại quên chứ."

"Vậy người nói nên làm những mẫu mới như thế nào?" Hai mắt hẳn sáng ngời, ta cười thầm: Xem ta là Gia Cát Lượng hay sao?

"Muốn ta nói, không bằng tổ chức một cuộc thi, để các nữ công nhân trong phường thêu lấy ra tác phẩm bản thân đặc ý nhất, mặt khác còn có thể chia ra nhiều phân loại khác nhau, yêu cầu đều phải làm những mẫu mới, rồi tìm người có chuyên môn tới bình phẩm, thêu tốt thì cho chút tiền thưởng, bảo đảm có thể tìm được những mẫu thêu tốt."

Hắn ngơ ngẩn nhìn ta, thật lâu sau, vỗ tay than: "Thật là ý kiến hay, không thể tưởng được bên cạnh ta lại ẩn giấu một nữ thần tiên như vậy?"

Nhìn vẻ ngốc nghếch của hẳn, ta nhìn không được cười khanh khách lên: "Người thật khờ, người cũng không phải Tề lão gia, chỉ là một người trông nhà, còn nghĩ những điều này để làm gì."

Hắn cúi đầu tựa hồ đang do dự cái gì, lúc ngẩng đầu lên chỉ nói một câu: "Người cười lên thật là xinh đẹp."

Không nghĩ tới, ngày hôm sau đại tổng quản liền tuyên bố một tin tức: Tổ chức cuộc thi thêu, có các chủ đề tân phẩm, ẩm áp, hoài niệm, tình phẩm. Bốn tác phẩm đoạt giải đều được thưởng năm mươi lượng bạc trắng.

Mọi người sôi trào, đều lấy bản lĩnh giữ nhà ra, kỳ vọng triển lộ tài năng.

Ta vốn dĩ muốn đem thời gian vui sướng khi còn nhỏ thêu thành tác phẩm, làm chủ đề hoài niệm, sau đó vẫn quyết định không cần nhớ những chuyện khi xưa nữa.

Cuối cùng ta thêu một bức song hạc đồ, một con đang múa, một con chỉ đứng xem. Ngày thi đấu, các cô nương đều trang điểm tỉ mỉ, bởi vì nghe nói lão gia, thiếu gia đều tới.

Ta không có trang điểm, bởi vì thứ nhất ta không có tiền mua son phấn, thứ hai quần áo của ta đều là của hai chị họ đã từng mặc.

Không nghĩ tới bức thêu của ta được giải ẩm áp, khi ta đem năm mươi lượng bạc giao cho mẹ, bà cao hứng không khép miệng được.

Cũng là một ngày kia ta mới biết được, hẳn chính là thiếu gia của Tề gia Tề diễn.

Ta hận chính mình ngốc, hẳn mặc tơ lụa quý giá như vậy, lấy tới nhiều thức ăn ngon như vậy, ta thế nhưng không hoài nghi thân phận của hẳn.

Ban đêm, hẳn mang đến một bộ quần áo mới, đỏ mặt nói: "Những cô nương khác đều mặc quần áo mới, sao nàng có thể mặc đồ cũ mãi được? Ta đã mua một bộ cho nàng, không biết..... có vừa hay không?"

Ta không để ý tới hẳn, cũng không ngẩng đầu.

"Nàng giận ta sao?" Hẳn thật cẩn thận nhìn ta.

"Ngài là chủ tử, ta sao lại dám giận ngài." Ta tiếp tục vùi đầu thêu.

Hắn yên lặng vùi đầu vào hai gối, không nói chuyện nữa.

Chờ ta ngẩng đầu nhìn hẳn, hẳn mới mở miệng nói: "Cha giao phường thêu cho ta xử lý, nhưng bất kể là người hợp tác làm ăn, hay nữ công nhân trong phường thêu, thậm chí cả hạ nhân trong nhà cũng có ý đồ với ta. Ta không nói thân phận cho nàng biết, là bởi vì không muốn mất đi phần tình nghĩa chân thành giữa chúng ta. Ta xin lỗi nàng, nàng có thể tha thứ cho ta không?"

Ta thờ dãi, còn có thể nói gì nữa? Ai bảo ta không đánh lòng nhìn bộ dáng kia của hẳn.

Tính cách của hẳn hơi có chút do dự không quyết đoán, sau này ra cửa bàn chuyện làm ăn sẽ mang theo ta, bên cạnh hầu hạ cuộc sống hàng ngày, có khi giúp hẳn quyết định.

Vào một đêm mưa con lũ lại bắt ngờ ập đến, ai cũng đều cho rằng mình sẽ mất mạng.

Hắn nói nguyện trong lòng chỉ có một người, đầu bạc không xa nhau. Nếu chúng ta sống qua đêm nay, liền làm bạn cả đời.

Ta gật gật đầu, dựa sát vào nhau.

Hắn siết ôm lấy ta, hận không thể đem ta xoa tiến nhập thân thể hắn. Cuối cùng, là hắn đi vào thân thể của ta.

Một đường nùng tình mật ý, hai tháng sau trở lại Uyển Châu.

Hắn hết lòng tuân thủ lời hứa, về nhà liền thưa chuyện với cha mẹ. Lại bị bọn họ kịch liệt phản đối, nói là đã sớm tìm cho hắn một mối hôn sự môn đăng hộ đối, còn nói ta là nha đầu hoang dã có thể so sánh với tiểu thư nhà quan hay sao?

Hắn quỳ thẳng không đứng dậy, cuối cùng lão thái gia ném xuống một câu, làm thiếp thì có thể, chính thê thì đừng mơ.

Chỉ là, mẹ ta từng nói, thà làm vợ nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu.

Hắn ở trước mặt ta khóc lóc thảm thiết, nói hắn không thể không vâng theo lời cha mẹ, bảo ta tạm thời ủy khuất một chút.

Mẹ nói: "Người cũng không tự xem đức hạnh mình tới đâu, bằng việc người có thể gả vào Tề gia làm thiếp đã là phúc khí mấy đời tu luyện được."

Ta nghĩ lại sự đòi chính là như vậy, liền nhận.

Hắn vui mừng cầm một cái bùa hộ mệnh cho ta, nói là lễ vật mẹ chồng cho, ta cũng vui vẻ ngày đêm mang ở trên người. Không nghĩ rằng, có một ngày bụng đau nhức khó nhịn, vậy rồi sảy mất một nam thai mới hai tháng. Ta xuất huyết nhiều, từ đó không mang thai được.

Nghe nói cha mẹ hắn cũng rất hối hận, chỉ là không muốn ta mang thai sớm hơn chính thật, lại không nghĩ sẽ hại cháu của mình.

Một tháng sau, hắn thành thân.

Ta bày chút thủ đoạn nhỏ, hắn ở đêm tân hôn chạy đến với ta, bỏ lại vợ mới cưới trong phòng.

Sau đó cha hắn nổi giận, tàn nhẫn đập hắn một chân, nội trong ba năm không cho ta vào cửa.

Rốt cuộc, nữ nhân kia sinh hạ trưởng tôn cho Tề gia hắn, nhỏ hơn nhi tử chết non của ta hai tuổi.

Ta cầu danh y khắp thiên hạ cuối cùng lại mang thai, sinh ra một đứa trẻ gầy yếu.

Trước khi lão thái gia lâm chung, lưu lại di ngôn, ba đứa cháu trai đứa nào sinh hạ chất trai trước, sẽ kế thừa sáu phần gia sản.

Ta hận, ông ta rõ ràng là thiên vị Tề Vân Đình, trưởng tôn ông ta yêu thương nhất.

Người không phải là lớn hơn Vân Thụ sáu tuổi sao, ta khiến cho người không sinh được.

Lần đó cùng lão gia ra ngoài, có dịp quen biết một vị thương nhân Ba Tư, trong lúc vô ý có được bí phương. Ta tưởng đây là ông trời giúp ta báo thù đó.

Vì thế ta mua chuộc đại a đầu Tiểu Hà, hạ thuốc thôi tình có công hiệu rất mạnh, một đám thực nữ tự mình ghen chết.

Sau đó ta cứu nha đầu Tiểu Hồng số khổ, mục đích của ta chính là lợi dụng nàng báo thù. Vì thế ta đối xử với nàng rất tốt, để nàng mang ơn đội nghĩa, trung thành một mực. Vì thế, ta đem gả Tiểu Hà làm ta không yên tâm đến một nơi xa.

Tề Vân Đình buồn khổ, nữ nhân kia cũng buồn khổ, vì thế ta có được khoái cảm báo thù.

Trước khi Tề Vân Đình cưới người vợ thứ tư, lão gia đã xảy ra chuyện, bị người vu cáo, bị nhốt vào thiên lao ở kinh đô. Nghe nói lão gia sắp chết, ta đột nhiên phát hiện chính mình tồn tại cũng không có ý nghĩa gì.

Tề Vân Đình quả nhiên lợi hại, một mình đến kinh thành cứu lão gia trở về.

Ta quyết định không hại hắn, cứ để hắn sống tốt đi.

Ai ngờ người vợ thứ tư lại tự ở nhà thất cổ, hừ! Ý trời, này cũng đừng trách ta.

Trước khi người vợ thứ năm vào cửa, ta liền nghe được tin tức, nói hắn rất thích thê tử này.

Ta nổi giận, lão gia cũng rất thích ta đâu, còn không phải bị mẹ người phá hủy. Vì thế, ta lại hạ độc thủ.

Nàng may mắn còn sống, thấy bộ dáng Vân Đình ôm nàng gắt gao không buông tay, ta liền hiểu rõ hắn có bao nhiêu yêu nàng.

Nàng và ta giống nhau đều không phải tiểu thư khuê các, mới vào cổng lớn rất nhiều quy củ cũng đều không hiểu, có điều ta thích như vậy.

Dần dần, ta ghen ghét nàng.

Bằng cái gì nàng có thể độc hưởng tình yêu của một nam nhân, mỗi khi Tề Vân Đình cưng chiều gọi nàng "Duyệt Duyệt", ta liền hận, ta hận.

Lão gia đã biết chuyện ta hại chết mạng người, hấn không nỡ trách phạt ta, chỉ là nói: "Tiểu Phụng, nàng hứa với ta, không cần lại hại người. Lần này ta cầu Vân Đình buông tha nàng, chỉ là sau này không thể làm như vậy nữa."

Ta không phục: "Muốn chém muốn giết cứ tùy hấn, lão gia hà tất cầu hấn."

"Tiểu Phụng, nàng còn có thể sống nữa không?" Hấn kịch liệt ho khan. Ta đành phải đồng ý.

Ông trời không thương ta, vì sao lại cho nàng mang thai một đôi long phụng thai, nếu nàng sinh hạ trưởng tôn, những gì ta làm trước giờ đều không phải uổng phí sao. Ta không cam lòng!

Hại người rồi cuộc hại mình, ta cuối cùng cũng hiểu rõ những lời này.

Lão gia đi, trên đời này ta còn có cái gì lưu luyến nữa. Đường hoàng tuyền chúng ta cùng nhau đi, nghe nói như vậy kiếp sau sẽ có thể làm đôi phu thê toàn tâm toàn ý.

-- --

kẻ đáng thương tất có chỗ đáng hận

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Ngoại truyện Thải Vân

Đầu truyện: Đại ca và đại tẩu trong mắt ta

Đại ca lại sắp thành thân, ta âm thầm cầu nguyện: Ông trời, đại ca là người tốt, xin ông không cần tra tấn huynh ấy nữa, để huynh ấy bình bình an an cưới vợ sinh con đi.

Thuyền hoa đã trở lại, Vân Hải thần thần bí bí nói bên tai ta: "Vị đại tẩu này thú vị lắm."

Ta khó hiểu, nhưng do dự nhìn về phía huynh ấy, lại nghe một trận cười vang trong đám người, một người bên cạnh nói: "Vị thiếu nãi nãi này của Tề gia thật đáng ăn nói."

Không chờ ta đi hỏi vừa rồi đại tẩu nói câu gì, liền thấy đại ca ôm nàng lên bờ, một đám choai choai ở phía sao kêu to gọi nhỏ.

Vân Hải ý bảo ta nhìn đại ca, "Ha", ta không nhìn được liền bật cười, đại ca luôn trầm ổn vậy mà lỗ tai cũng đỏ.

Từ ngày đại tẩu vào cửa, ta mới ngậy thơ cảm nhận được tình nghĩa giữa phu thê.

Đại ca luôn là trầm ổn uy nghiêm, hoàn mỹ giống một vị thần. À, đương nhiên, trừ bỏ việc cưới không được vợ. Sau khi đại tẩu vào cửa ta mới phát hiện rất nhiều lần đầu tiên của huynh ấy.

Lần đầu tiên tiều tụy đến lo lắng:

Tuy rằng trước kia huynh ấy cũng có lúc âm trầm buồn rầu, nhưng cũng chỉ trong giới hạn nhìn cây cỏ thụ mà ngẩng người thôi. Nhưng mà vào ngày đại tẩu qua khỏi cửa chết đó, đại ca nhú chặt mày, sắc mặt kiên nghị và ánh mắt thần thờ, cho dù là kẻ ngốc cũng nhìn ra huynh ấy đang lo lắng đến nhường nào.

Vân Hải nói một câu người chết không thể sống lại, bị đại ca mắng té tát. Ta nhấp miệng không dám lên tiếng, ghé mắt nhìn đại ca gắt gao ôm đại tẩu, khi đó ta cảm nhận được hai chữ: Đề ý.

Lần đầu tiên lộ ra ánh mắt ngọt ngào dịu dàng:

Đó là lần đầu cả nhà ăn bữa cơm đoàn viên, đại tẩu thật to gan, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía đại ca, còn làm mặt quỷ với huynh ấy. Mà rất có ý tứ chính là, lúc này đại ca luôn làm bộ nhìn không thấy, chuyên tâm ăn cơm. Chờ lúc nàng thất vọng cúi đầu ăn cơm, đại ca sẽ dừng đũa, nhìn nàng cười. Khỏe mặt đuôi lông mày tràn đầy dịu dàng, khỏe miệng hơi hơi nhếch lên, vẻ mặt so với ăn mặt còn ngọt hơn.

Trước kia ta vẫn luôn hoài nghi từ này có thích hợp dùng cho vợ chồng hay không: Cùng chiều.

Lần đầu tiên tức giận lại không có đánh người:

Từ nhỏ đến lớn rất ít nhìn thấy đại ca phát hỏa, nhưng mỗi lần phát hỏa tất nhiên sẽ đánh người.

Năm mười tuổi, không biết Vân Hải nghe theo mấy gã sai vặt nói lời gì bậy, đột nhiên chạy đến đình viện lột quần một tiểu nha đầu, cũng may không có còi luôn quần lót, bằng không người ta còn biết sống thế nào?

Vừa vặn đại ca bắt gặp, chính đốn Vân Hải một trận, mông thiếu chút nữa nở ra hoa, đau đến huynh ấy nhe răng nhếch miệng nửa tháng, đi đường còn khập khiễng. Còn ném Vân Hải lên núi học võ, cho nhà của tiểu nha đầu kia rất nhiều bạc, còn có khế ước bán thân của họ, bảo bọn họ về quê.

Ngày đại ca và đại tẩu cãi nhau lần đó, ta rõ ràng nhìn thấy dấu hiệu đại ca tức giận: Trên trán gân xanh nổi rõ. Đặc biệt đại tẩu nói ra câu kia "Một phong hưu thư, đường ai nấy đi", đại ca mắt đều đỏ, khóe miệng rõ ràng đang thống khổ run rẩy.

Ta cùng Vân Hải đều cho rằng đại tẩu chạy trời không khỏi nắng, chắc sẽ bị đánh nửa tháng không xuống giường được. Ai ngờ huynh ấy chỉ ôm nàng đi, lúc đi ngang qua ta, ta nhìn thấy trong mắt đại ca có chút bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là yêu thương.

Vân Hải nói, tìm đại ca dù cứng cũng vẫn có chỗ mềm mại, đánh đại tẩu —— huynh ấy không xuống tay được.

Kỳ thật ta thích nhất xem bọn họ cãi nhau, cha với mẹ rất ít cãi nhau, bộ dạng luôn lạnh lạnh nhạt nhạt, rất không thú vị. Đại ca cùng đại tẩu cãi cọ không ngừng, mỗi lần cãi xong lại hòa hảo, có khi cãi được một nửa nhịn không được nhìn nhau cười, tất cả còn lại chỉ là mây bay.

Loại cảm giác này, nói thế nào nhỉ, tựa như hai đứa trẻ tranh nhau viên kẹo cãi nhau tới mặt đỏ tai hồng, rồi mới chia viên kẹo, mỗi người một nửa.

Đại ca giận nhất lâu chính là sau khi Sở Nhất Nặc tới cầu hôn, lúc ấy ta không rõ đại ca sao lại giận lớn như vậy, sau này huynh ấy bị Ngũ quý báo thù bắt đi, đại tẩu đi tìm Sở Nhất Nặc cứu huynh ấy, ta mới đại khái đoán được vài phần.

Khi đó đại ca mỗi ngày ở trong thư phòng, ta cho rằng huynh ấy đang giận thật, sau này mới nghe nói, thì ra huynh ấy đều chờ mỗi đêm đại tẩu đi ngủ rồi, đến liếc nhìn nàng một cái mới quay về thư phòng ngủ.

Cuối truyện: Chuyện xưa của ta, ba sự kiện kích tình trong đời

jq1: Suối nước nóng

Ta đang ngủ mơ mơ màng màng, thế nhưng rơi vào mộng đẹp.

Mây mù lượn lờ trên núi cao, khắp nơi hoa thơm cảnh đẹp, hay là tiên cảnh trong truyền thuyết?

"Thái Vân, Thái Vân tỉnh lại."

Có người đang lay ta, xuyên qua mây mù ta mơ màng nhìn thấy hình như là phu quân.

"Phu quân, chàng cũng tới?" Ta rất vui mừng, cảnh đẹp như vậy ta tất nhiên nguyện cùng chàng thưởng lãm.

"Nàng không sao chứ."

Hi hi, chàng đang quan tâm ta kìa, chẳng lẽ là về nhà không gặp được ta, nên đuổi theo đến nơi này tìm?

"Phu quân, chàng xem cảnh sắc nơi này có phải rất đẹp không?" Sao ta lại cảm thấy mình như đang uống say vậy, nói chuyện cũng yếu đuối hẳn?

"Cảnh sắc?" Hắn nhú mày.

Ta rất sợ chàng nhú mày, vậy chứng tỏ chàng không cao hứng.

"Chàng không thích sao? Chúng ta về nhà đi." Ta cất bước về phía trước đi, cơ thể lại loạng choạng bổ nhào vào người chàng.

Chàng ôm ta vào ngực, cúi đầu nhìn mặt ta, lại nhìn phía dưới, khóe miệng gọi lên một nụ cười xấu xa: "Cảnh sắc cực đẹp, chờ không kịp về nhà."

Con mưa hôn dầm trên mặt, trên người ta, trong mắt ta đã sớm không nhìn thấy cảnh sắc xung quanh, đến không khí cũng bị chàng cướp đi. Không biết khi nào, chàng đã cởi quần áo, thân người tinh trắng lấp đầy ánh mắt ta.

"Thái Vân, ta thích nàng, chỉ là tại sao nàng luôn....." Chàng rồi rầm liếc nhìn ta một cái, không nói chuyện nữa, một tay ôm ở bên hông, làm ta không trốn được vật cứng rắn phía dưới, một tay kia tới lui tuần tra ở trước ngực.

Ta từ cảnh trong mơ tỉnh lại, rồi lại trầm mê dưới âu yếm của hắn.

Da thịt vốn được nước ôn tuyền làm cho thư giãn, giờ phút này càng thêm nhạy cảm, ta thậm chí cảm giác được cảm xúc hắn âu yếm trước ngực.

"Thái Vân, ta thích bộ dáng này của nàng."

Chàng nhượng mày, dùng đôi mắt mê hoặc ta.

Ta luôn tương đối vừa lòng với định lực của mình, hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, hoàn toàn bị chàng đoạt mất tâm trí.

Bên hông nhẹ buông tay, thân thể của ta trượt xuống dưới, ta không biết bơi, hốt hoảng gian hai tay ôm lên cổ chàng, thân mình liền dính sát vào chàng.

Hoảng hốt nghe được tiếng chàng cười, bàn tay to trở về bên hông, cùng lúc đó, vật cứng phía trước cũng tiến vào.

Chàng kiêu ngạo vì tài bơi lội, lại không ngừng biến hóa đa dạng, làm nổi lên vô số bọt nước.....

Còn thỉnh thoảng buông tay làm ta sợ, ta đành phải ôm chặt chàng mới có thể không làm mình rơi xuống nước.

Tiếc rằng chàng dùng hết các loại tư thế, ta ôm lấy trong chốc lát là cổ, trong chốc lát là eo, trong chốc lát là đùi, trong chốc lát là.....

jq2: Núi Hứa Nguyên, nhà tranh

"Thái Vân, ta đỡ nàng đi."

"Không nhọc phiền phu quân, ta tự đi được." Lòng ta như nai con chạy loạn, còn đang vì mình vừa cầu hai nguyện vọng mà mặt đỏ tai hồng.

Ta có phải quá tham hay không, thế nhưng cầu những hai nguyện vọng, nếu không phải đại tẩu có thai, ta tuyệt sẽ không nhờ phu quân đi cùng, ở cùng chàng thật sự rất mệt.

"A....." Dưới chân vừa trượt, đầu đâm về phía một cây Sơn Chi.

"Nàng không sao chứ." Giọng nói lẩn tiếng tim đập, ta mới kinh ngạc phát hiện mình ở trong lòng ngực của chàng. Ngẩng đầu đối diện ánh mắt quan tâm của chàng, nhìn trực diện như vậy làm mặt ta đỏ lên, hơi thở nóng ấm của chàng phả lên mặt ta.

"Đa tạ..... Đa tạ phu quân." Ta vội vàng đứng vững thân mình, sửa sửa quần áo của mình, cúi đầu không dám nhìn chàng.

Chàng không nói gì, chỉ chấp tay sau lưng. Ta cất bước đi tiếp, lại phát giác chỗ mất cả chân đau thấu tim, ta không dám lên tiếng, cẩn rắng đi vài bước. Trong lòng lại chờ mong chàng phát hiện khác thường có thể hỏi ta, chàng đi theo sau thở dài: "Thái Vân, có phải nàng không thích ta?"

Ta cứng đờ, một luồng gió lạnh cuốn bông tuyết chui vào cổ áo, ta lạnh đến rùng mình.

"Phu quân sao lại nói lời này?"

Ta sợ hãi quay đầu lại.

"Nàng không muốn ta chạm vào nàng, dù bị trật chân cũng tự mình đi, không muốn làm ta giúp." Giọng nói rất cô đơn.

"Ta....." Mẹ từng nói, phàm là tiểu thư khuê các việc trước tiên phải đoan trang, đứng nghiêm, ngồi chính, cao giọng nói chuyện không thể ngượng ngùng, không thể làm nũng cầu xin trước mặt trượng phu, không được dựa gần người hấn quá, bằng không sẽ bị người coi rẻ, khinh thường.

Nàng nói giữa phu thê, lễ tiết không thể bỏ, phải tôn trọng nhau như khách. Trừ việc vâng lời, khuyên bảo trượng phu, không thể có thêm yêu cầu dư thừa, không được mang thêm phiền toái cho hấn. Mọi việc đều phải nhường nhịn, mới có thể được tôn trọng.

Chỉ là đại tẩu lại không phải nói như vậy, nàng nói nữ nhân chính là để cho nam nhân tới yêu thương, kỳ thật nam nhân cũng thích được yêu thương chỉ là không muốn mở miệng mà thôi. Người luôn là cự tuyệt hấn ngoài ngàn dặm, làm sao hấn có thể gần gũi người đây. Nếu muốn cho hấn thương người, liền không cần cố tình duy trì khoảng cách, phu thê không thân thiết, còn cùng ai thân thiết đây?

Đại tẩu nói xong câu đó, còn nháy mắt với ta: Bằng không muội có thể thăm dò ý tứ của muội phu, xem hấn nói thế nào.

"Phu quân, mẹ ta nói làm vợ người phải đoan trang, cùng trượng phu tôn trọng nhau như khách, lễ tiết phải chu toàn mới được tôn trọng. Chỉ là đại tẩu nói, không thân thiết với trượng phu thì còn thân thiết với ai nữa. Ta không biết nên nghe ai, còn nhờ phu quân chỉ bảo." Ta nín thở cúi đầu, im lặng chờ chàng trả lời.

Mấy con gió núi thổi qua, tuyết trên nhánh cây rào rào rơi xuống.

"Ha!" Chàng vậy còn cười, gơ tay phui bông tuyết vurun trên tóc ta: "Thì ra nàng bởi vì lời nhạc mẫu dạy mới xa cách ta, mấy ngày nay ở Tề gia ta nghe không ít chuyện trước đây của nàng, so với ở Vương gia là hoàn toàn khác. Ta còn suy đoán chẳng lẽ là bởi vì không thích ta mới như vậy sao? Hôm nay nàng nói vậy ta đã rõ rồi, thì ra những lễ giáo cổ hủ đó ngăn cách phu thê chúng ta. Thái Vân,"

Chàng kéo tay của ta: "Nàng nếu hỏi ý ta, ta đây liền trực tiếp nói với nàng. Ta là võ tướng, ngoài quân lệnh không nghe theo gì, huống chi những thứ lễ nghi phiền phức đó. Ta vốn chán ghét những thứ kia, nàng lại cố tình tuân theo thứ cổ hủ đó, ta cho rằng nàng là bởi vì không thích ta mới có ý như vậy, cho nên ta liền lười về nhà, cứ ở tại quân doanh."

Thì ra là như thế này, vẫn là đại tẩu nói đúng. Ta nhớ lại lúc ở Vương gia, tự mình nơi chốn cẩn thận, khắc khắc cẩn thận, e sợ mất lễ nghĩa bị người nhạo báng. Có lẽ chàng thấy ta câu nệ như vậy, cũng liền ngại trang một chút, cũng câu nệ lễ tiết phối hợp với ta. Nhưng mà chàng không thích sinh hoạt như

vậy, nên đơn giản không trở về nhà.

"Ta như thế nào sẽ không thích. chàng." Trên mặt phát sốt, ngoài miệng thanh âm càng thêm nhỏ. Ta rất muốn gióng đại tẩu vậy: Vân Đình, ta yêu chàng khắc cốt ghi tâm, rồi chàng ta sẽ sống không nổi. Đại ca vẫn làm bộ đáng tức giận, nhưng nhìn đến lông mày, ánh mắt đều đang cười.

"Thái Vân, nàng nói cái gì, ta không nghe rõ." Chàng cúi đầu nhìn chằm chằm mặt ta.

Ta xác định chàng nghe rõ, liền xoay người muốn né tránh, mới phát giác chân mình đã tê cứng.

"Phu quân, chân ta tê cứng rồi." Ta quay đầu lại, đáng thương vô cùng nhìn về phía chàng.

Chàng cười, nhẹ nhàng duỗi tay bế ta lên, men theo một con đường mòn tiến vào rừng.

Cửa nhà tranh dán một tờ giấy: Một nhà chúng ta có việc xuống núi, nếu có người lên núi Hứa Nguyên gặp khó khăn không thể xuống núi, cứ tùy ý ăn uống, ngủ lại.

"Chúng ta đêm nay ngủ lại đi, sáng mai lại xuống núi nhé?"

Ta thuận theo gật gật đầu, lời phu quân nói tất nhiên là đúng.

Thật cẩn thận đặt ta lên giường, cởi giày vớ, chàng tinh tế xem xét vết thương ở mắt cá chân. "Còn tốt, không đáng ngại." Chàng cầm chân ta nhẹ nhàng vuốt ve, lại vận dụng nội lực truyền vào, một dòng nhiệt lưu ấm áp truyền khắp toàn thân.

"Thử xem, còn đau không?" Giọng điệu mềm nhẹ như vậy.

Ta thử giật giật: "Ai, quả nhiên không đau, phu quân thật lợi hại." Đây là câu đại tẩu thường nói, ta nhất thời kích động bắt chước theo.

Chàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn ta, sau đó nhanh chóng ấn xuống mặt ta một cái hôn, xoay người cho thêm củi vào chậu lửa.

Ta che mặt, vừa thẹn vừa mừng.

"Thái Vân, nơi này có một con thỏ, thoát nhìn có vẻ là được săn gần đây, tối nay chúng ta ăn thịt thỏ nướng nhé?"

"Được ạ." Ta mang lại vớ.

"Nàng đừng xuống giường, vẫn nên dưỡng thương đi, ta nướng là được." Hắn xách con thỏ ra bên ngoài, chỉ chốc lát sau liền lột da, rửa sạch, cầm vào gác lên giá nướng.

Ta bỗng nhiên thấy áo ngoài của chàng rách một lỗ, chắc là vừa nãy ta trượt chân, chàng nóng lòng cứu ta bị nhánh cây quệt trúng.

"Phu quân, áo ngoài của chàng rách rồi, ta giúp chàng vá lại." Đồ vật trong nhà này không nhiều lắm, kim chỉ đặt ở đầu giường.

Chàng thuận theo cởi áo ngoài, ta từng đường kim mũi chỉ nghiêm túc vá lại.

"Ha ha, Thái Vân nàng có thấy cảm giác cuộc sống của vợ chồng bình dân rất thú vị không?"

Ta ngẩng đầu, nhìn ánh lửa chiếu sáng lên gương mặt hắn, bên ngoài trời băng đất tuyết, trong lòng ấm áp.

Lần đầu tiên có cảm giác nhìn nhau cười ăn ý.

Thịt thỏ ăn thơm phức ăn vào toàn thân ấm áp, chàng lại uống trộm hai ly rượu của nhà thợ săn. Vẻ mặt cười xấu xa tiến đến mép giường: "Nàng biết đây là rượu gì không, ta cũng là mới biết được, là rượu bím hổ."

Bím hổ? Ta ít nhiều từng nghe qua. "Chỉ là..... Trước hai ngày mới..... Phu quân cẩn thận thân mình."

Chàng nổi giận, xoay người sang chỗ khác nhìn chằm chằm cửa: "Ta không thích nàng từ chối ta."

Lòng ta hoảng: "Ta không phải từ chối mà là khuyên nhủ phu quân yêu quý thân thể, mẹ nói....."

"Đù rồi, Thái Vân nàng lại tới nữa, mẹ nàng chưa nói xuất giá tông phu sao, sau này đừng có nhớ những thứ kia nữa, có nghe hay không?"

Ta hoảng sợ gật đầu, chàng thở dài: "Hôm nay người đầy hỏa không áp xuống được, nàng phải để ta thống khoái một lần." Giọng điệu nửa là uy khuất nửa là làm nũng.

Ta vèo cười, chàng cũng cười, chồm tới, ta hoài nghi chàng có thật sự uống rượu đó không, hay là lấy cớ?

Giường rất hẹp, nhưng vẫn dư dả cho hai người nằm.

Nghe lời chàng, ta an tâm rất nhiều. Thân thể không cứng ngắt như trước nữa, không dám động dù chỉ là một chút. Nhưng vẫn cần môi, chỉ lúc chàng hôn mới hơi thả lỏng, ta nào dám để mình phát ra tiếng chữ.

"Thái Vân, gọi tên của ta." Hân hôn đến ta ngửa, xương cốt đều mềm nhũn.

Ta vươn đầu lưỡi liếm liếm môi khô khốc: "Kiêu....."

Chàng ngẩng người, trong mắt ánh lên vẻ mừng rỡ: "Lại kêu, ta thích."

"Kiêu..... A..... Kiêu..... Nga." Bất tri bất giác phối hợp với nhịp điệu giao hoan của chàng.

Chàng càng thêm vui vẻ lẫn lộn, ta đơn giản vứt bỏ hết thấy đoan trang, phóng túng chính mình vong tình đón ý nói đùa, dù sao chàng thích.

Cua đồng bay, đuổi theo đuổi theo &&&

jq3: Nam nhân khác trên giường ta

Tác giả có lời muốn nói: Ta rất cuộc có nam nhân khác không phải phụ quân! Còn không chỉ một người.

Đêm đó, hai người bọn họ lẫn lộn ước chừng một canh giờ, rốt cuộc mệt quá lăn ra ngủ. Ta lại không ngủ được, là một đêm khuya khó ngủ nhất.

Dưới ánh nến nhu hòa, ta đánh giá người bên gối.

Những người từng gặp đều nói họ mười phần anh tuấn, đặc biệt là đôi mắt biết cười kia bách chiến bách thắng, sức quyến rũ không gì cản nổi. Nhưng đáy lòng ta lại càng thích bộ dáng bọn họ ngủ say, an tường đến gần như thánh khiết, đặc biệt là hân hoặc hân đột nhiên mỉm cười hoặc nhú mi trong mộng, ngọt ngào và thương cảm bất chợt làm lòng ta say lại tan nát cõi lòng.

Ta nhẹ nhàng hôn lên trán hai người, hân cư nhiên giờ tay phui trán, dường như không vui vì ta quấy rầy giấc mộng của hân. Ta vừa buồn cười vừa tức giận, cố tình muốn quấy rầy hân một chút. Ta nhẹ nhàng vuốt ve thân thể hân, cảm giác này đến cả loại gấm vóc thượng hạng không tì vết cũng không so bì được, làm ta hoài nghi đây là thân thể của nam hay sao, so sánh với các cô gái từng sử dụng mỹ phẩm "Da như ngưng chi" cũng không quá, dưới làn da, là thịt mềm mại đàn hồi.

Nghĩ vậy, liền nghĩ đến sớm muộn gì hân sẽ rời khỏi ta, rơi vào vòng tay một nữ nhân khác, việc này làm ta bất đắc dĩ đau lòng, theo bản năng ôm lấy hân.

Trong mộng hân cảm thấy ta ôm, phối hợp vui sâu vào ngực ta, cảm giác ấm áp này làm đáy lòng ta nhộn nhạo vô cùng hạnh phúc, nước mắt lơ đãng làm ướt gối đầu.

Ta cùng hân dựa sát vào nhau, mơ màng ngủ.

Đột nhiên, hân dùng sức dẩy giữa trong ngực ta, cũng khốc lớn lên.

Ta chậm rãi từ trong ổ chăn ngồi dậy, bế hân lên: Con trai, tiểu tử tông của ta, lại đi tiểu, con có thể để mẹ ngủ một giấc an ổn hay không.

Sau hai tháng từ nhà mẹ đẻ về ta liền ăn gì nôn ra hết, chàng càng thêm cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc ta, vì thế ta mặc dù chịu khổ cũng an tâm.

Mười tháng mang thai, sinh hạ một đôi huynh đệ song thai, làm cả nhà Vương gia trước giờ con nối dòng đơn bạc vui mừng như điên.

Không biết khi nào châu thai âm kết, sinh ra lại là một đôi huynh đệ. Phụ quân vui vẻ, ta lại buồn bực.

"Thái Vân, ta phái phu thê lão Lý đi Tề phủ báo tin vui, nàng có lời gì muốn nhắn không?" Lần này chàng ôm đứa nhỏ cũng không vụng về nữa.

Ta ai oán nhìn lướt qua: "Cũng không có gì nói cả, chỉ cần nhắn dùm với đại tẩu, ta thật muốn sinh một bé gái đáng yêu như Phong nhi vậy."

Hạ nhân đi ra ngoài, hân cười ngâm ngâm nhéo mặt ta: "Đồ ngốc, muốn sinh nữ nhi còn không dễ dàng, chúng ta nỗ lực là được."

Má Lý mang về lời đại tẩu nói: Người trở về nói cho nàng, không ngừng cố gắng đi, ha ha!

Phụ quân ở một bên vỗ tay cười to: "Nàng xem, ta cùng đại tẩu anh hùng cùng chung ý tưởng."

Ta phì nhỏ, cười mắng: "Các người đều là người xấu!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Ngoại truyện Vân Hải

Đầu truyện: Tình yêu của ta

Tình yêu trên đời này có hai loại, một loại là giống như đại ca toàn tâm toàn ý yêu một người, thiên hoang địa lão, sông cạn đá mòn.

Còn có một loại khác..... Ha hả, chính là giống như ta vậy, rồi rầm với hai người, không biết nên giữ ai, bỏ ai.

Ngày Giang Lăng vừa đến Tề phủ, ta đã cùng nàng cãi nhau một trận, nếu không phải đại tẩu tới giải vây ta tuyệt không tha nàng.

Lần đầu ta gặp gỡ loại nữ nhân dám trả treo với ta, vì thế ta chuyên môn chờ ở cửa Hải Ngọc Hiên, dù sao đây là đường ra vào nhất định phải đi qua.

Thấy nàng sắp tới gần, ta đem một con chuột chết ném ra giữa đường, nếu là tiểu nha đầu khác nhất định sẽ bị dọa khóc. Không nghĩ tới nàng xoa eo, cười lạnh một tiếng: "Chúng nhà nghèo chúng ta ở nhà chính là ngẩng đầu thấy chuột, cúi đầu thấy gián, người cho ta là thiên kim tiểu thư hay sao." Nàng xách đuôi con chuột lên ném vào trong viện của ta.

Hừ! Chết không được thì sống.

Ngày hôm sau, ta lặng lẽ thả con rắn lục nhỏ do mình nuôi ra, rắn này không có độc, chỉ để hù dọa nàng.

Ta có ý cùng đại ca đến cửa hàng, là để tỏ vẻ không phải ta làm, không có thời gian gây án.

Buổi tối khi trở về, đại ca kêu ta cùng đến Noãn Ngọc Đình ăn cơm, trong lòng ta cười trộm, vừa lúc đi xem nha đầu kia.

Đại tẩu chào đón, cầm khăn tay che mũi: "Vân Đình, Lăng Nhi hàm một con rắn, còn nói rất tươi ngon, ta cũng không dám ăn."

Đại ca rất có phong phạm nam nhân ôm đại tẩu vào lòng như chim non nép vào ngực: "Thịt rắn ăn rất ngon, đừng sợ, ta ăn cùng nàng."

Ngẩng đầu nhìn thấy Giang Lăng đang nhìn ta cười, dừng nói, này tiểu nha đầu lớn lên còn rất đẹp, cười như thế —— ta lại có chút ngây người.

"A..... Tiểu Thanh của ta....." Ta khóc thét, con rắn nuôi cả năm trời, thế nhưng thành đồ ăn trong mâm.

"Ta giết người." Ta phẫn nộ rồi, nhào qua nhéo nàng.

Đại ca tự nhiên sẽ không nhìn ta hành hung, "Ai bảo đệ thả rắn cắn người ta."

"Ta..... Ta rõ ràng theo huynh đến cửa hàng, làm sao có thời giờ thả rắn." Mặt đầy ảm ức.

Nha đầu Giang Lăng kia rất thông minh, biết chạm vào điểm yếu của đại ca: "Đã là rắn nuôi thì nên cẩn thận, còn may là gặp được ta, nếu gặp phải tỷ tỷ, bị hoảng sợ, động thai khí thì làm sao bây giờ?"

Đại ca vừa nghe lời này, lập tức vẻ mặt kiên định: "Đúng, nên giết, đại tẩu của đệ sợ nhất là rắn, nếu sau này làm nàng sợ, xem ta có tẩn chết đệ không."

Mẹ ơi, mẹ nhìn mẹ sinh ra con trai tốt trọng sắc khinh đệ kia.

Ta oán hận bùng tô canh lên: "Ai cũng không được ăn, ta đem nó đi chôn."

Sau lưng truyền đến tiếng cười như chuông bạc, ta trừng mắt nhìn Giang Lăng, chờ xem! Luôn có lúc ta sẽ chế phục được người.

Sau đó có một ngày, nàng nghênh ngang vào Hải Ngọc Hiên, nói cái gì ta không chỉ là công tử đào hoa, còn có thù tăt báo, bảo những tên côn đồ đầu đường xó chợ đến Duyệt Lăng Ký tìm nàng quấy rối.

Lúc đó ta lập tức nổi xung, người cũng không nghe ngóng danh tiếng Tề Vân Hải, cũng là người có tiếng nghĩa hiệp.

Không nói hai lời, dùng sự thật làm chứng, ta đến đánh lũ hỗn đản đó một trận toi bời.

Nhìn ánh mắt hâm mộ của nàng, vật nhỏ? Phục đi, thiếu gia nhà người cũng không phải là ăn chay.

Trên đường trở về ta liền suy nghĩ cẩn thận, ta đã bị lợi dụng rồi, nhất định là những tên lưu manh đó tìm phiền toái, nàng không có cách mới đến tìm ta. Người không đi cầu xin ta, còn lừa ta đi. Không được, ta phải tìm đại tẩu nói lý.

Đại tẩu quả nhiên là thiên vị nàng, xem các người đều là hạng nữ lưu, ta không so đo với các người. Có điều muốn chút quà cảm ơn chắc là không quá đáng chứ.

Đại tẩu nói, để Lăng Nhi lấy thân báo đáp đi. Nha đầu kia đồ mặt, người không phải đánh đá lăm sao, đồ mặt cái gì?

Sau này ở trên chiến trường, các nam nhân nhàn rỗi nhàm chán nói chút chuyện hài thô tục, ta liền tưởng: Loại nữ nhân đánh đá như vậy, hắc hắc..... Ở

trên giường nhất định cũng rất lợi hại.

Sau khi quen Quách Hường, ta thường đến võ quán cùng hắn luận võ, những mà cứ kém một chiêu nửa thức lại không thắng được hắn. Ta không phục, dùng hết sức bình sinh liều mạng một lần, kết quả bị thương bả vai.

Quách Hường gọi muội muội hắn tới băng bó cho ta, Quách Diệp là cô gái dịu dàng, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của ta lộ ra vai trái liền đỏ bừng mặt.

Nàng khéo léo chà lau miệng vết thương, đắp kim sang được, lại dùng vải bố cẩn thận băng lại, ngón tay thon dài mềm mại không xương xệch qua da thịt của ta, ta cảm giác được tiếng tim đập cuồng nhiệt của mình và chợt lóe lên suy nghĩ.

Trời ạ? Hay là ta thật sự trưởng thành?

Này thật đúng là lần đầu tiên ta tiếp xúc nữ nhân gần gũi như vậy, những nha hoàn trong nhà lúc đến gần ta cũng không có cảm giác như vậy.

Quách Diệp là là một cô nương thanh tân thoải mái, mang theo mùi thơm của cơ thể nhân nhạ, hơi thở như lan. Gương mặt ửng đỏ lúc ẩn lúc hiện trước mắt ta, ta cúi đầu xem miệng vết thương, lại ngẩng đầu nhìn nàng. Vừa vặn bất gặp nàng cúi người thất lại mảnh vải, vì thế môi ta xẹt qua nàng.

Nàng dùng ánh mắt rồi rầm lại mang chút vui vẻ, còn có vài phần thẹn thùng liếc nhìn ta, vì thế ta hận không thể đẩy ngã nàng.

"Huỳnh. Lần sau cẩn thận chút." Nàng thu thập đồ vật đi mất.

Lần sau? Là lần sau luận võ, hay là lần sau chạm vào môi?

Quen biết Quách Diệp kỳ thật cũng hơn nửa năm, nàng không giống Giang Lăng cường điệu làm bộ không thích ta, Diệp Nhi là cô gái tốt, ngoan ngoãn hiểu chuyện, mỗi lần thấy ta liền cười thẹn thùng rồi cúi đầu, ánh mắt trong veo như nước hồ thu làm lòng ta bồi hồi.

Kỳ thật cưới vợ vẫn là cưới người như vậy tương đối tốt, vừa nghe lời lại dễ chơi.

Bất tri bất giác ta liền thích hai người, nhưng làm sao bây giờ?

Nha đầu Giang Lăng chết tiết kia nhất định không chịu làm thiếp, còn Quách Diệp, ta cũng không thể bởi vì người ta thật thà mà khi dễ người ta.

Đại ca thúc giục ta rất nhiều lần, không biết ta cũng đau đầu lắm sao, nên làm sao bây giờ?

Còn may đại tẩu suy nghĩ một biện pháp tốt, gọi là cái gì một quốc gia hai chế độ. Cũng chính là không phân biệt tôn ti trên dưới, đều là bình thê. Vì thế, ta rốt cuộc đi vào tân hôn động phòng.

Cuối truyện: Ta động phòng

Đại ca ở hành lang đi tới, đại tẩu từ bên cửa bán nguyệt bước qua, vừa vặn tới sau lưng đại ca.

Ta xoay bước dài đi lên, đi song song với đại ca.

"Đại ca, ngày mai đệ liền phải hưởng thụ hai vị mỹ nhân, huynh xem huynh cả đời chỉ có một người đơn điệu biết bao."

Đại ca khinh thường nhìn phía trước: "Thôi, cả đời ta chưa cay ngọt đáng gì cũng từng nếm trải. Cuộc đời oanh liệt đến mấy cũng chỉ như vậy, tiểu tử đệ tuổi gì?"

"Tê Vân Đình, chàng nói cái gì?" Âm thanh sắc bén từ phía sau truyền đến.

Đại ca dừng bước chân, cổ cứng đờ.

Ta để lại cho huynh ấy vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, nhảy chân ròi đi.

"Duyệt Duyệt, nàng đi đâu?"

"Ta đi trên đường tùy tiện tìm Trương Tam, Lý Tứ, Vương Nhị mặt rỗ ném thử là chua hay là ngọt?"

"Duyệt Duyệt. Ta xin nàng đó."

Xem bọn họ một trước một sau rồi đi, ta ôm bụng cười đến rút gân.

Nam nhân ấy mà, sĩ diện thì sẽ bắt đầu bắt cháp. Sợ vợ không quan trọng, chủ yếu là muốn tranh thủ lúc vợ không ở đó mà ra vẻ oai phong một chút.

Xoay người ngâm nga bước về Hải Ngọc Hiên, đột nhiên khoe miệng vừa nhếch, ta hát không nổi nữa.

Ngày mai là hôn lễ của ta đó, đại tẩu có thể buông tha ta không?

Đón đầu, bái đường, còn may tất cả đều ổn. Giang Lăng cũng đến ở nhà Quách Diệp, đi một chuyến rước hai người cũng không tệ lắm.

Lòng ta âm thầm cao hứng, xem ra đại ca vẫn có bản lĩnh đàn xếp lão bà của mình.

Sau tiệc rượu, tiễn xong bạn bè thân hữu, chỉ còn lại vài người thân thuộc.

Nha đầu Tiểu Nghiên chết tiệt kia diu một cô gái mặc áo đỏ trùm khăn ra tới, ta lặng lẽ tròn mắt, đại tẩu đang trả thù đây này.

Quả nhiên, đại tẩu chậm rãi đi tới, mỗi bước một đoan trang, tươi cười trên mặt có vẻ nhiệt tình quá độ.

Ta nhìn trộm nhìn về phía đại ca, sao huynh lại dung túng lão bà như thế? Hắn cảm tách trà nhân nhả uống trà, biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười phối với đại tẩu đứng là như một đóa sen tĩnh đế.

Hừ, sợ cái gì, ta Tề Văn Hải bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, còn sợ các người hay sao. Ta theo bản năng ưỡng ngực, đại tẩu vèo cười: "Văn Hải, cái gọi là tâm hữu linh tê nhất điểm thông, đệ đã cùng hai vị muội muội có tình, tự nhiên có thể từ trong mười người tìm ra hai người. đệ làm được không?"

Định trêu chọc ta? "Này có khó gì, bảo đảm tìm một lần là ra." Ta đương nhiên không phục, mà cho dù ta chịu phục cũng vô dụng, tẩu ấy sẽ dễ dàng đem người cho ta sao?

"Văn Hải, đệ chỉ có hai lần cơ hội nga, nếu tìm lầm, bọn muội muội không cao hứng không cho ngươi vào động phòng, ta cũng không có cách gì."

Được, xem như tẩu lợi hại. Ta rất hứng thú dạo qua trước mặt mười người, hai nha đầu chết tiệt này, cũng không cho ta chút ám hiệu, thật là khuyêt tay chia ra ngoài, xem ta sau này thu thập các nàng như thế nào.

Đại tẩu thấy ta do dự, cười nói: "Văn Hải, hay trong lòng đệ không có các nàng? Nếu là đại ca đệ tìm ta, sẽ không có vất vả như vậy đâu."

Còn không phải sao, tẩu đã ngủ cùng huynh ấy mấy năm, ngửi mùi cũng có thể đoán được.

Từ đầu đến chân đều là màu đỏ rực, cao thấp mập ốm cũng không khác biệt lắm, ta sao lại không chú ý qua trong phủ có nhiều nha hoàn thân hình yếu điệu như vậy chứ.

Không giờ chút thủ đoạn là không được, ta hét lớn một tiếng: "Dám giả mạo thiếu nữ nãi nãi, còn không quỳ xuống cho ta."

Mười người đứng thẳng tắp, hoa văn trên vải cũng không nhúc nhích, xem ra đã trải qua huấn luyện rồi.

Cứng không được thì mềm, "Ai nha, ta đau bụng." Ta ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất, nhìn trộm đánh giá, vẫn là không động tĩnh.

Đại ca bùng chén trà lại đây: "Duyệt Duyệt khát nước rồi, uống một ngụm trà."

Hừ! Không chơi lớn với các người thật là không được.

Giang Lăng ngực to, Quách Diệp eo nhỏ, điểm này ta vẫn là hiểu rõ.

Phóng mắt nhìn qua, ngực lớn có ba người, ta đi qua lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, bạch bạch bạch dẫm lên chân ba người, tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ có một người phản ứng cực nhanh, nhấc chân đá lên đùi ta.

Hắc hắc, cái này là bản tính khó dời, dám đá ta trừ bỏ Giang Lăng không có người thứ hai.

Ta chịu đau nắm tay nàng ra tới, nhỏ giọng nói: "Nàng muốn đá chết ta?"

"Ai kêu chàng dẫm ta?"

Bên cạnh cả đám anh em họ cười vang.

Đại tẩu cười khanh khách: "Tốt, coi như đệ có chút bản lĩnh, còn một người đâu."

Ta đảo dạt đắc ý cười cười, eo nhỏ cũng có ba người, thuận tay cầm ba hạt đậu phộng trong mâm ném qua.

Hai người khom lưng kêu thảm thiết, còn có một người vững vàng bắt được. Ta vốn dĩ dùng lực đạo không lớn, người từng luyện võ có tính cảnh giác cao, gặp vật thể bay không xác định theo thói quen sẽ bắt lấy.

Đại tẩu vung tay lên: "Đưa vào động phòng."

Bọn nha đầu tiến lên đỡ tân nương đi rồi, ta khí phách hăng hái rung đùi đắc ý. Đại tẩu hỏi: "Đi phòng nào trước?"

"Đuổi kịp người nào thì tính người đó." Ta có thể chọn lựa hay sao.

Vào động phòng, xốc khăn voan, mới biết được người này là Giang Lăng, uống rượu giao bôi, ăn chút gì. Gã sai vật Tề Kiếm chạy vào: "Tam thiếu gia, không tốt, không tốt....."

"Ngày đại hỉ, cái gì không tốt, là lời người có thể nói sao?" Ta đứng dậy.

"Dạ, tiểu nhân nói sai, tiểu nhân miệng thối." Hắn tự tát miệng mình.

"Có chuyện gì?"

"Cái kia..... Các vị thiếu gia thấy tam thiếu gia hướng về phòng này, đều đồng thời chạy về phòng phía đông."

Ta vỗ đùi, hồng rồi. Ta nói mà, làm sao có khả năng không nháo động phòng, trước giờ đều là ta dẫn đầu đi nháo người khác, hiện giờ đến trên đầu ta rồi, đám tiểu tử kia còn có thể thủ hạ lưu tình sao?

Nếu là Giang Lăng đánh đá này có lẽ còn có thể ứng phó, Quách Diệp kia tính tình thẹn thùng còn không phải bị bọn họ ăn tươi?

"Chàng mau đi xem một chút đi." Giang Lăng đẩy ta nói.

Ta bay nhanh đuổi tới phòng phía đông, cả đám tiểu tử kia đang vây quanh một người mặc hỉ phục, gọi tiểu tử ơi, tiểu tử à, chỉ còn kém không xốc khăn voan.

Ta tiến vào vòng vây đem người ôm lấy, nhanh nhẹn xốc khăn voan. Quách Diệp khuôn mặt nhỏ hồng, chứng tỏ bọn họ nói chẳng phải lời hay ý đẹp gì.

"Ai u, người xem, tiểu tử mặt đỏ, là vì cái gì đây?" Lão cửu đũa trẻ hư này.

"Vì cái gì? Gấp chứ sao, tam ca mà không tới, tiểu tử sốt ruột, chúng ta đến đỡ dành một chút."

Ta một chân đá qua, Tề Vân Hạo nhảy tránh ra.

Che chở Diệp Nhi lui đến mép giường, ta dùng hai tay ngăn bọn họ lại, lời hay lời dở gì cũng nói rồi, lại không thể không biểu diễn hai tiết mục, còn moi sạch ngân lượng trên người ta, bọn họ mới lưu luyến rời đi.

Ta cài cửa kỹ, ôm lấy Quách Diệp: "Nàng nói ta cưới vợ dễ dàng lắm sao?"

Nàng thẹn thùng cười, làm ta nhiệt huyết sôi trào, vừa muốn đuổi tay còi thất lung, ngoài cửa lại truyền đến tiếng Tề Kiếm cuồng cuồng: "Tam thiếu gia, các biểu thiếu gia đều đi tây phòng rồi, ngài mau đi xem một chút đi."

Ta quỳ..... Không cần chinh người tới mức đó chứ, đám anh em bà con còn chưa đi?

Quách Diệp đẩy ta: "Chàng mau đi cứu Lăng Nhi tỷ tỷ đi, bên ta sẽ không có người quay lại đâu."

Ta chạy như bay về tây phòng, trong lòng thật tức giận.

Giang Lăng ngày thường đánh đá hôm nay đi đâu rồi, sao mà bị khi dễ đến không dám ngẩng đầu. Ngẫm lại cũng đúng, trường hợp này không thể đánh, không thể mắng, nàng có thể làm gì bọn anh em họ của ta chứ?

Ta tiến vào vòng vây, anh hùng cứu mỹ nhân. Bị bắt chơi hai ba trò chơi hành hạ người ta, cuối cùng muốn đuổi người đi.

Tiếc rằng không cho tiền mừng, ai cũng không đi, chỉ là tiền bạc trên người đã bị đám anh em họ moi sạch từ lâu.

Ta chìa túi bạc rỗng cho bọn hắn xem, không biết tên tiểu tử hỗn láo nào nói một câu: "Trên người tiểu tử có, chúng ta lục soát."

Một lời thành sấm!

Ta chỉ còn nước ôm Giang Lăng lui đến mép giường.

Giọng nói tràn đầy vui vẻ của đại tẩu truyền đến: "Được rồi, đều giờ Tý, các người cũng đừng náo loạn, quần gia đang chờ phát vàng nén ở phía trước đó, mỗi người một thôi, đi chậm có lẽ sẽ hết phần."

Mọi người chen chúc chạy ra.

Đại tẩu cười đi vào mép giường: "Vân Hải, thời điểm mấu chốt còn nhờ ta cứu đệ đó."

Ta bò dậy, quần áo cũng lười sửa sang lại: "Đại tẩu, thật tốt, còn chừa chút thời gian cho ta thở mà."

"Ai, vàng nén hôm nay sẽ ghi vào tiền tiêu hàng tháng của đệ."

Đại tẩu thật thông minh, xài tiền của ta mà ban ơn cho ta.

Ta cũng không ngạc nhiên: "Hắc hắc, không thành vấn đề, dù sao đều là tiền đại ca kiếm được, ghi cho ai cũng giống nhau cả thôi."

Kỳ thật ta biết, lúc trước Tề gia trải qua gian nan, bây giờ ngân khố đầy ắp, đại tẩu cố ý cho các huynh đệ chút tiền tiêu vặt.

Ta hướng tới cửa kêu: "Đại ca, không đến mang lão bà của huynh đi, đệ muốn đóng cửa?"

Đại ca tiến vào ôm lấy vai đại tẩu: "Duyệt duyệt đừng náo loạn, chúng ta trở về phòng đi."

Thật vất vả ngừng nghỉ, ta gài cửa, cởi áo tháo thắt lưng.

Giang Lăng ngượng ngùng xoắn xít nói: "Hôm nay thân mình ta không được tốt, chàng..... Vẫn là đến phòng Diệp Nhi nghỉ ngơi đi."

Ta nhú mày, "Không được tốt là sao."

"Chính là..... quý thủy của người ta đến, không nên cùng phòng."

Được rồi, ta đi, an ủi nàng hai câu, lại hôn hôn, ta xoay người đến đông phòng.

Hết thấy nghi thức xã giao miễn hết, ta vào phòng trực tiếp cởi quần áo của nàng, ôi, đã sớm nhin không được.

Diệp Nhi đỏ mặt không dám ngăn trở, nhỏ giọng nói: "Phu quân, hôm nay ta..... Quý thủy đến, chàng đến chỗ Lăng Nhi tỷ tỷ đi."

"Hắc, hai nàng thật đúng là tỷ muội tình thâm, đến cái này cũng cùng nhau tới."

"Gi?" Nàng kinh nghi ngẩng đầu.

"Gạt ta sao?"

Diệp Nhi quả nhiên thành thật: "Ta..... Sợ chàng vắng vẻ Lăng Nhi tỷ tỷ."

Ta bất đắc dĩ thở dài: "Tỷ tỷ nàng sợ ta vắng vẻ nàng, cũng tìm có giống nàng vậy."

Ngoài miệng nói chuyện, nhưng trên tay không nhàn rỗi, đã là thắng thắng thành khăn lấm rồi.

Ta nhìn cơ thể nàng, núi lửa liên bạo phát, nàng nhìn thân thể của ta, mặt đỏ tới rìa chân tóc, bị ta đẩy ngã trên giường.....

Xem nàng mệt mỏi thiếp đi, lại đẩy ta xuống giường, tự nhiên hiểu rõ.

Ta mặc quần áo, lại đi tây phòng. Nay mặc rồi cởi thật phiền toái, Giang Lăng an ổn nằm trên giường.

"Nàng còn ngủ được?" Ta vỗ vỗ mặt nàng.

"Chàng cho rằng không có chàng ngủ không được sao?" Nàng liếc mắt nhìn ta, nói không nên lời phong lưu vũ mị.

"Vẫn có một số việc đi, không có ta thì không được." Ta bỏ nhào vào trên người nàng.....

Mấy vòng hỗn chiến, mới biết được, nữ nhân có lợi hại hơn nữa thì ở trên giường cũng là kiều mỹ đáng yêu.

Ta rút cuộc rõ ràng, khi đó đại tẩu chọc giận đại ca, vì sao huynh ấy ôm người về phòng giải quyết.

Đây mới chính là nơi thể hiện uy phong của nam nhân chân chính.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiếu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Ngoại truyện An Tắc

Lúc hoàng gia gia đặt tên cho ta, lấy ý an bang xã tắc, tên của ta gọi là An Tắc.

Mẫu thân của ta là Thái Từ Phi đầu tiên Tần thị, tổ mẫu ta là tiền hoàng hậu, cho nên ta là đích trưởng tôn danh chính ngôn thuận.

Chỉ là trong trí nhớ ta chưa bao giờ gặp mặt mẫu thân, bởi vì sau khi bà sinh ta ra thì đã qua đời.

Vì thế phụ hoàng giao ta cho trắc phi Lưu thị nuôi nấng, một năm sau, nàng sinh hạ đệ đệ An Dân, được phong làm chính phi. Cho nên, từ nhỏ đến lớn mẫu thân trong đầu ta chính là đường mẫu Lưu thị.

Phụ hoàng đăng cơ, mẫu phi liền biến thành mẫu hậu. Ta được phong làm Khải vương, An Dân được phong làm Toàn vương, ý là kỷ niệm đại quân chiến thắng trở về.

Phụ hoàng đối với các huynh đệ bọn ta yêu cầu rất nghiêm khắc, văn tài võ lược điểm nào cũng không thể kém.

Ta từ nhỏ đã biết trách nhiệm, trách nhiệm, trách nhiệm, mẫu hậu luôn là mắng ta ngốc, ngốc, ngốc.

Ta không vui, một chút cũng không vui.

Cô gái nhỏ vô tư vô lý kia giống như một tiên nữ xuất hiện trước mặt ta, mang đi tất cả phiền não của ta. Ta cảm thấy rất nhẹ nhàng, rất vui sướng, nàng nhất định là lễ vật trời cao ban cho ta.

Tề Ngự Phong, tên này đã khắc sâu trong tâm trí ta, tuy rằng chỉ là một lần gặp gỡ ngắn ngủi, nhưng mà ta đã nhận định cô gái vui vẻ như gió kia sẽ mang lại vui sướng cho ta.

Chớp mắt ta đã lớn lên, làm Hoàng trưởng tử vốn nên sớm thành thân, nhưng mẫu hậu lại an bài Toàn vương thành thân trước ta. Bà ấy bắt công ta hiểu rõ, ta không hận bà, rốt cuộc cũng là bà nuôi ta lớn, hơn nữa An Dân mới là miếng thịt rơi xuống từ trên người bà.

Trong cung đã âm thầm giúp ta tuyển phi, rất nhiều đại thần mời ta dự gia yến, thuận tiện để cho nữ nhi của bọn họ gặp ta.

Những cô gái đó đều đoan trang cao quý, có một cảm giác lạnh lùng xa cách, cho dù các nàng nóng lòng muốn tới gần ta.

Ta không tỏ ý kiến, những nữ nhân đó đều là một khuôn mẫu khác ra, cho dù một người hay nhiều người cũng không có gì khác nhau.

Chỉ có nàng, vẫn như cũ chiếm cứ lấy tim ta, làm ta mỗi lần nhớ đến đều không nhịn được nhoen miệng cười.

Rốt cuộc, ta có cơ hội đến Uyển Châu, sinh nhật ba mươi tuổi của cô cô An Ninh, người cô thích nhất là ta, cho nên phụ hoàng phái ta mang theo lễ vật đi mừng thọ.

Ta cao hứng phấn chấn xuất phát, trong tay nắm khối long bội kia, ta đem khối phượng bội đưa cho nàng, không biết nàng còn giữ hay không.

Sau giờ ngọ trời âm áp, ta lách qua trên xe ngựa mơ màng sắp ngủ.

Có tiếng bước chân hoảng loạn tới gần, theo trọng lượng phán đoán có lẽ là nữ tử hoặc trẻ con, ta nheo mắt, có người chui vào trong xe.

Đánh xe thị vệ đương đạo ra khỏi vó, ta ý bảo hẳn không cần quản.

Người này định không phải thích khách, muốn ám sát ta người không có khả năng kém đến này phân thượng.

Đó là một nữ tử, nhanh nhẹn tránh thoát bàn tay của thị vệ, chui vào trong xe. Còn may trước đó ta đã dặn dò, bằng không chỉ sợ nàng đã mất mạng.

Miệng nàng ngậm một chuỗi hoa, sử dụng cả tay chân bò vào. Làn da trắng nõn do vận động mà hiện lên màu hồng phấn, bên má còn vài giọt mồ hôi lấp lánh. Hai mắt sáng như tuyết, khúc mắt đuôi lông mày mang theo ý cười.

Nàng bắt lấy hoa, nhoen miệng cười, nụ cười kia so với mặt trời tháng năm còn muốn tươi đẹp hơn, làm ta hoa mắt: "Giúp đỡ chút, cứ nói chưa gặp qua ta."

Nàng nhấc tấm chăn bên cạnh che lấy mình, nằm sắp trong thùng xe.

"Đứng lại, có thấy một nữ tử mặc áo hồng không?" Bên ngoài vang lên tiếng kêu la.

Ta trầm giọng nói: "Người nào ồn ào?"

"Các người có nhìn thấy một nữ tử mặc áo màu hồng?" Một giọng nói trong trẻo cất lên.

Xuyên qua màn xe, ta đưa cho thị vệ một ánh mắt.

Hắn liền hỏi nói: "Có phải một nữ tử cầm chuỗi hoa?"

Giọng nói của người bên ngoài mừng rỡ hẳn lên: "Đúng vậy, huynh đài có thấy."

Thị vệ giơ tay ra chỉ: "Hướng bên kia."

"Đa tạ, La Thanh người nhanh chóng tìm người điều tra rõ thân thế cô nương kia, những người khác theo ta đuổi theo."

Tiếng bước chân xa dần, nàng từ dưới chân chui ra, phúi phúi quần áo: "Ôi mẹ ơi, mệt chết ta."

Thấy nàng ngộp tới mặt đỏ tai hồng, ta nhìn không được cười: "Nàng trộm đồ nhà người ta?"

Nàng gật mình trừng lớn mắt: "Sao người lại biết?"

Ta lắc đầu: "Đây mặt nàng đều viết có tội gặt mình."

Nàng cười hướng ta gật gật đầu: "Người thật lợi hại, ta trộm hoa nhà hân."

Ta khó hiểu: "Một cành hoa cũng đáng trộm?"

Nàng thấy ta là người xứ khác, tiến đến bên người ta, hai mắt sáng ngời nói: "Người không biết, đây không phải là hoa thường, đây là bảo vật trấn trạch của Lạc Hà trang —— thất sắc hoa. Người xem một cành tổng cộng có bảy đóa, bảy màu khác nhau, nghe nói ba mươi năm mới nở một lần đó. Hoa này còn có tên là hoa ước nguyện, nghe nói có thể làm nguyện vọng thành sự thật, ăn cánh hoa còn có thể trị bách bệnh."

Trong lòng ta cười thầm, nếu thật linh nghiệm như vậy, chi bằng đưa cho cô mẫu, cô mẫu cùng dựng thành thần mười mấy năm, dưới gối không con, cô mẫu khuyên dựng nạp thiếp, hân yêu thương thế tử vẫn luôn không chịu, cô mẫu vì thế vừa cảm động lại áy náy.

"Ngựa của ta ở phía trước, cảm ơn người cứu ta, cáo từ."

Nàng huyt một tiếng, một con ngựa tuyết trắng chạy tới.

Nàng leo lên ngựa ngựa, quay đầu lại gọi ta: "Đại nam nhân ngồi xe ngựa, thật là."

Ta bị tức đến muốn cười, lần này ra cửa ngõ xe ngựa là bởi vì không tiện lộ diện, có điều chiến mã của ta đang cột phía sau xe ngựa. Đừng nhìn ta tuổi không lớn, đã từng bắt cướp, từng dẹp loạn rồi.

Ta nhảy xuống xe, cười lên ngựa: "Tiểu nha đầu, chúng ta tới thi đấu nhé?"

Nàng nhìn ta đầy mặt không tin tưởng: "Được nha, ta mới không tin người có thể thắng, con ngựa của ta chính là bảo mã. Không bằng cá cược đi, đến cửa thành Uyển Châu, ai thắng, có thể bảo đối phương làm một chuyện, thua chỉ có thể phục tùng."

"Được." Ta sáng khoái đáp ứng, Tuyết Ngọc tuy là bảo mã, sao so được với Xích Thổ của ta?

Nàng ngậm hoa ngoài miệng, đôi tay túm chặt dây cương, quay đầu lại cho ta một cái bữu môi, xoay người giục ngựa chạy.

Ta trở mắt nhìn tư thế hiên ngang dưới bộ áo hồng, lúc tinh hồn lại thì nàng đã chạy rất xa.

Giục ngựa đuổi sát, một đường chạy như điên, thực nhanh đã tới ngoại thành Uyển Châu, cửa thành gần trong gang tấc, đôi ta chạy song song nhau.

Đột nhiên, có một thằng nhóc chạy đến trước ngựa của nàng. Nàng nhanh chóng ghim khăn dây cương, quay đầu ngựa dừng lại ở bên đường. Lúc này ta đã đến cửa thành, nàng bắt lấy hoa trong miệng, hăm hừ nói: "Không tính, nếu không phải tại thằng nhóc kia ta nhất định thắng người."

Ta quay đầu lại cười cười: "Được, ngày mai chúng ta lại đấu."

Nàng gật gật đầu: "Ta phải về nhà, có dịp gặp lại."

Ta rất luyến tiếc để nàng đi, liền nói: "Ta là người xứ khác, hôm nay đã giúp nàng một việc, cũng nên mời ta ăn bữa cơm chứ."

Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi: "Được rồi."

Ta theo nàng vào một tửu lầu, biển hiệu ghi: Tề gia tửu lầu.

"Đại tiểu thư, cô tới rồi." Tiểu nhị hiền nhiên nhận biết nàng.

Ta không kìm được trong lòng mừng như điên, hay là nàng chính là.....

"Tiểu nhị, người đi nói cho cha mẹ ta, hôm nay ta mời một vị bằng hữu ăn cơm, sẽ không trở về nhà ăn cơm chiều." Nàng xoay người nói với ta: "Mời, nhà gian lâu hai ta mời người ăn món ngon."

Lầu hai ngồi ổn rồi, uống trước ly trà: "Ta còn chưa biết tên của nàng đó?"

"Ta là Tề Ngự Phong, còn người?"

Tuy là đã nghĩ đến, nhưng lúc nghe thấy tên này, ta vẫn không ngăn được tiếng tim đập cuồng nhiệt của mình.

"Ta tên An Tắc, nàng trước kia.....à, không, ta nói là ta lớn hơn nàng, nàng có thể gọi ta là Tắc ca ca."

"An Tắc? Tên này giống như đã từng nghe rồi." Nàng do dự một chút, bắt quá lắc đầu cho qua.

Ăn cơm xong, mọi người càng thân quen.

"Phong Nhi, ta chưa từng đến Uyển Châu, không bằng nàng dẫn ta đi dạo đi."

"Nhưng mà trời đã tối rồi, ta nên về nhà."

Ta ra về ỉu khuất: "Ta còn không có chỗ ở đâu, ngân lượng đều ở trên xe ngựa, bây giờ trời tối tìm người cũng khó, không bằng nàng cho ta đến nhà nàng ngủ lại một đêm, ngày mai ta sẽ đi tìm biệt viện nhà ta."

Nàng quả nhiên là người không có tâm cơ, suy xét một chút liền gật đầu.

Vì thế, chúng ta về nhà của nàng, nàng vui sướng giới thiệu cho ta đình đài lầu các khắp nơi. Đèn lồng màu đỏ trên cao ánh lên gương mặt xinh đẹp của nàng, thân người linh động tựa như cánh bướm đang bay.

Ta chưa bao giờ vui vẻ như ngày hôm nay, kích động dắt tay nàng cùng nhau chạy đi, nàng cũng cao hứng đuổi theo bước chân ta.

Một tấm biển to treo trước mắt: Trung nghĩa lương dân.

Đó là bút tích của phụ hoàng, ta biết đây khen ngợi công lao trước kia của Tề gia.

Phong Nhi lặng lẽ tránh tay của ta, đỏ bừng mặt. Ta nhìn nàng hơi hơi mỉm cười, nàng quay đầu đi không chịu nhìn ta.

"Đại tiểu thư, cô về rồi." Một người giống như quản gia bước ra nghênh đón.

Nàng nhẹ nhàng đáp: "Ừm, đây là bằng hữu của ta, không có chỗ ở, đêm nay muốn ngủ lại." Quay đầu nhìn về phía ta: "Huynh theo ta đi gặp cha đi."

"Được." Ta có chút khần trương, trong lòng bàn tay nắm chặt đã rịn mồ hôi, có cảm giác nàng dẫu xấu phải gặp cha mẹ chồng.

"Mẹ, Phong Nhi về rồi." Nàng nhào vào lòng một vị phụ nhân.

Ta giương mắt nhìn lại, bà ấy không thay đổi gì nhiều, tuy ta nhớ không rõ dung mạo, nhưng đại khái vẫn là cảm giác kia.

"U, Phong Nhi lần này ra cửa không về tay không, còn mang theo con rể trở về." Bà tỉnh mắt, thấy ta.

"Mẹ a....." Phong Nhi làm nũng dậm chân.

Ta vội vàng tiến lên chào hỏi, giải thích nguyên do.

Bà phái người an bài chỗ ở cho ta, ta lưu luyến từ biệt Phong Nhi.

Giọng nói của bà truyền đến: "Tốt, mẹ thấy tiểu tử này không tồi. Ha ha!"

Lòng ta ngọt ngào, buổi tối kích động đến không ngủ được.

Ngày kế sáng sớm, ta được mời cùng một nhà bọn họ ăn cơm.

"Vân Đình chàng xem, con rể của chúng ta tới rồi." Tuy là khoảng cách còn xa, nhưng ta vận đủ nội lực cũng có thể nghe được bọn họ nói chuyện.

"Mẹ à, mẹ còn nói như vậy người ta sẽ không ăn cơm."

Phụ thân của Phong Nhi rất cao lớn, ta tuy không có thấp hơn ông ta, nhưng đứng trước mặt ông lại có cảm giác bất an.

Ta an phận chào hỏi trưởng bối, ông nhìn chăm chăm ta, sau một lúc lâu nói: "Người tên là gì, người ở nơi nào."

"Cha này, nữ nhi đi đây." Phong Nhi xấu hổ, bấu môi rồi đi.

Trong lòng ta mừng thầm, vội cáo từ đuổi theo.

"Phong Nhi, ta mời nàng ăn cơm nhé?"

"Huynh không phải không có bạc sao, vẫn là ta mời huynh đi." Đôi ta đi ở trên đường.

"Chút bạc này vẫn phải có, đi thôi." Ta kéo nàng vào một quán nhỏ.

Com nước xong, ta mời nàng đi đưa ngựa.

Nàng lắc đầu: "Ta hôm nay có chuyện quan trọng, muốn đến chúc thọ ở nhà thăm thăm và thúc thúc, không thể chạy loạn."

"Không sao đâu, chúng ta chỉ chạy một vòng ở ngoài thành, rất nhanh là về tới."

Kết quả đưa ngựa tất nhiên là ta thắng, vì thế nàng phải đồng ý với ta một sự kiện.

"Phong Nhi, để ta mời nàng ăn com cá đời, được không?"

Nàng giật mình cười to: "Còn có chuyện tốt như vậy sao, ha ha, ta đương nhiên nguyện ý."

Ta nghiêm túc nắm tay nàng: "Đáp ứng rồi liền không thể đổi ý, đây là hứa hẹn cả đời."

Cô gái nhỏ thật là dễ gạt, nàng còn đang vui vẻ cười: "Tắc ca ca, huynh đừng hối hận là được, ta có thể ăn nhiều lắm."

Ta nhìn nàng cười: "Ta sẽ không hối hận, yên tâm đi, ta nuôi nổi nàng mà."

Chúng ta sóng vai đi vào phủ Phò mã, nhìn nhanh hoa nàng cầm trong tay, quả nhiên là đưa cho cô mẫu.

"Xem người còn chạy nơi nào." Một thiếu niên tức giận mang theo một đám người cầm đao cầm thương xông lại đây.

Phong Nhi bị dọa trốn đến sau lưng ta, ta nghe ra là những người ngày hôm qua đuổi theo nàng.

"Chuyện gì?" Ta lạnh mặt.

"Không chuyện của người, tránh ra." Hắn duỗi tay tới bắt Phong Nhi. Ta tự nhiên sẽ không đứng nhìn, một tay lôi kéo Phong Nhi, một tay giao thủ với hắn.

Trong nháy mắt đã vây đầy người.

"Dừng tay." Dượng đi nhanh ra tới.

"Tắc nhi?" Cô mẫu vô cùng mừng rỡ.

"Cô cô." Ta quay đầu, chưa từng buông tay đang giữ chặt Phong Nhi.

"Tắc Nhi, thật là con?"

"Dạ, phụ hoàng đề con tới chúc thọ cô mẫu."

Cô mẫu giữ chặt ta, vui mừng mà khóc: "Tắc nhi, đã nhiều năm không gặp, lại cao thêm rồi, đây lần đầu tiên con tới Uyển Châu."

Vài viên quan từng trải đời vội chào hỏi: "Chúng thần tham kiến Khái vương điện hạ, thiên thiên tuế."

Phong Nhi tựa hồ bị dọa, lặng lẽ rút tay về. Ta dùng sức nắm, không cho nàng tránh thoát.

Cô cô nhìn lướt qua, chưa nói cái gì.

Ta cho bọn họ đứng lên, liền nhìn thấy người nhà Phong Nhi tới.

Nàng tránh thoát tay của ta, đến bên cạnh mẫu thân.

Cha nàng mặt đầy nghiêm túc: "Lúc mới gặp người, đã cảm thấy giống hần, người quả nhiên là hoàng tử." Dung mạo của ta cực giống phụ hoàng, cũng khó trách ông ấy có thể nhận ra ta.

Ta ghé mắt nhìn mẫu thân Phong Nhi, trên mặt bà cũng không còn nụ cười ấm áp nữa, đề phòng mà xa cách nhìn ta.

Trong lòng yên lặng thờ dài, điều sợ nhất vẫn tới.

"Phong Nhi, ta hỏi nàng, ngày hôm qua nàng đến Lạc Hà trang của ta chỉ vì trộm hoa?" Về mặt thiếu niên tuấn tú kia vẫn còn tức giận.

Tề Vân Đình xoay người nhìn cảnh Thất sắc hoa trong tay Phong Nhi: "Phong Nhi, đây là con trộm tới?"

Phong Nhi sợ tới mức trốn phía sau lưng mẫu thân, nhỏ giọng nói: "Người tìm thật đúng là mau, hoa này là ta muốn tặng cho thăm thăm làm quà sinh nhật."

Thất sắc hoa công dụng cả Uyển Châu, Tề Vân Đình nói với thiếu niên: "Cậu là Chiêu Mộ thiếu chủ của Lạc Hà trang? Phong Nhi phạm sai, hái mất trần trang chi bảo của nhà cậu, ngày mai ta chắc chắn trở nó đến thỉnh tội, nên bồi thường bao nhiêu vàng bạc chỉ chờ quý trang lên tiếng. Hôm nay ta đến mừng thọ công chúa, không nên gây ầm ĩ."

Chiêu Mộ đành mặt: "Ta không cần vàng bạc, cũng không cần ông trở nài, chỉ hỏi nàng một câu, Phong Nhi nàng trả lời ta, lời hôm qua chính là gạt ta, hay là nói thật." Hắn rất kích động, vành mắt đều đỏ.

"Phong Nhi, nha đầu chết tiệt con rút cuộc nói gì với người ta?"

Thấy mẹ lên tiếng, Phong Nhi mới ấp a ắp úng kể lại sự tình.

Thì ra, Phong Nhi cố chấp muốn lấy hoa bảy màu tới chúc thọ An Ninh, hy vọng nàng có thể mang thai.

Nhưng đó là bảo vật của Lạc Hà trang, bao nhiêu tiền cũng mua không được. Vì thế, nàng đành phải động não.

Đi vào cổng chính, kiêu ngạo hất mặt: "Ta là bằng hữu của thiếu chủ nhà ngươi, mang ta vào gặp hắn."

Gia đình trông cửa nhìn thấy, là một tiểu thư xinh đẹp, trong lòng thầm vui mừng: "Thiếu chủ diễm phúc không cạn đâu."

Vừa vào bên trong cánh cửa, Chiêu Mộ đang luyện Lạc Hà kiếm pháp chiêu cuối cùng thức thứ nhất: Lạc hà đầy trời. Vô số đóa hoa kiếm tung bay, ánh sáng che trời lấp đất.

Phong Nhi thiết tình than: "Hay lắm, thật đẹp trai!"

Chiêu Mộ rơi xuống đất, cả kinh không thể tin được vào mắt mình.

Phong Nhi cười: "Như thế nào, ngươi không nhớ rõ ta? Vô lâm đại hội ba ngày trước, ta còn nhớ rõ ngươi đâu."

Hắn sao lại không nhớ rõ, bóng hình như con bướm bay trong gió kia, tự ngày đó gặp nhau liền khắc trong tâm trí, vứt đi không được. Vừa rồi luyện kiếm cũng không chuyên tâm, hắn vốn định chờ phụ thân trở về, liền nhờ ông đi hỏi thăm đó là con gái nhà ai, đính hôn hay chưa.

Không nghĩ tới bây giờ nàng lại đứng ngay trước mắt.

Gia đình cười trộm rồi đi, chưa từng gặp qua thiếu chủ luống cuống như vậy.

Phong Nhi nhấp nhấp môi, cổ đủ dũng khí: "Tự ngày gặp nhau ta liền cực kỳ ngưỡng mộ ngươi, hôm nay có ý tới bái kiến, ngươi có bằng lòng mang ta đi quanh trang một chút?"

Chiêu Mộ mừng rỡ như điên: "Ta..... Ta cũng vậy." Hắn hoảng đến không biết làm thế nào cho phải, ném kiếm qua một bên, cúi đầu nhìn áo trắng của mình có dính vệt dơ hay không, vội vàng kéo Phong Nhi: "Cha không ở nhà, ta mang nàng đi gặp mẹ ta."

Phong Nhi đỏ mặt, vùng tay ra khỏi: "Ta mới không đi gặp mẹ của ngươi đâu, sao ngươi không đi gặp mẹ của ta?"

Chiêu Mộ ngốc, khản trương hỏi: "Nàng tên là gì, là con gái nhà ai, ta..... Ta đến nhà nàng cầu hôn, cha mẹ nàng đồng ý sao?"

Phong Nhi trong lòng đang âm mưu, nói qua loa: "Ta mới không nói cho ngươi đâu, chính ngươi hỏi thăm đi. Cha mẹ ta có đồng ý hay không làm sao ta biết?"

Chiêu Mộ đỏ mặt, thầm nghĩ chính mình quá nóng vội, vẫn nhịn không được hỏi: "Vậy còn nàng, nàng vui lòng không?"

Phong Nhi bắt đắc dĩ: "Ta không vui tới tìm ngươi làm gì?"

Chiêu Mộ vui mừng ra mặt, ngây ngô cười không biết nói gì cho phải.

"Ngươi không dẫn ta đi dạo quanh nhà ngươi sao?"

"Được, được, được." Chiêu Mộ nói liền ba chữ được, mang Phong Nhi đến phòng mình chơi.

Chiêu Mộ rồi ren thu dọn phòng ốc, kỳ thật có hạ nhân quét tước rồi, chỉ là hắn sợ cô gái sạch sẽ như Phong Nhi sẽ thấy lộn xộn. "Chỗ của ta có chút lộn xộn, hắc hắc."

Lúc xoay người, nhìn thấy Phong Nhi xuất thần nhìn hắn cười, lập tức liền cướp đi tâm trí hắn, ngọt vào tận trong lòng.

Kỳ thật Phong Nhi là đang nhìn cây hoa sau lưng hắn mà cười, thật là có được lại chẳng phí công phu. Vốn tưởng rằng thứ này sẽ ở trong phòng trang chủ, không nghĩ tới lại ở trong phòng hắn. Trông mắt chuyển động: "Chiêu Mộ, ngươi giúp ta pha ly trà nhé, phải là trà hoa cúc thêm đường phèn, nước ấm ấm thôi, ta khát nước."

"Được." Chiêu Mộ xoay người đi ra ngoài.

Phong Nhi hái hoa, chạy như điên xuống núi.

Đợi Phong Nhi kể xong, cha mẹ đều răn dạy nàng, nàng cúi đầu không dám trả lời.

Ta lập tức đen mặt, lời như vậy có thể tùy tiện nói sao. Hừ! Vừa rồi nàng còn cùng ta nói nữa. Ta tức giận nhìn nàng, vừa vặn nàng ngẩng đầu nhìn ta, bất giác ánh mắt ta lại vội vàng cúi đầu.

Dương nói chuyện: "Người tới là khách, tất cả mọi người đều vào đi thôi."

Chiêu Mộ ở phía sau lạnh mặt giật nhẹ tay áo Phong Nhi, tựa hồ là còn đang đợi nàng trả lời. Ta không dấu vết đi qua chần giữa hai người, ôm lấy Phong Nhi đến chỗ cô cô.

Một bữa tiệc mọi người vui vẻ ăn uống, nhưng chỗ ánh mắt chạm nhau vẫn xuất ra đao quang kiếm ảnh.

Ta đã nhìn ra, tiểu tử Chiêu Mộ kia là người thẳng tính, căn bản không phải đối thủ của ta.

Chỉ là sau bữa tiệc, mẹ của Phong Nhi lại đòi chiều gió, nhiệt tình mời Chiêu Mộ đến nhà chơi, lại không gọi ta.

Tiền một nhà bọn họ rồi, cô cô nhìn về mặt cô đơn của ta cuối cùng là không đành lòng: "Tắc nhi, ngày mốt chính là Uyển Giao hội, con ở thêm vài ngày đi." Ta yên lặng gật đầu, giúp cô luyện chế thất sắc hoa thành hai viên thuốc: "Cô cô, cô cũng cho dương ăn một viên đi, cũng nói không chừng là....."

"Tắc nhi, ngày mai ta mang con đến Tề phủ thăm hỏi."

"Được."

Cô cô thờ dãi muốn nói lại thôi.

Xem ra cô cô là khách quen, cùng Tề gia rất quen thuộc, đến quản gia cũng nhận ra, căn bản không cần thông báo.

Phong Nhi một mình ghé vào bàn ở đình hóng gió, trong tay mân mê một cái ngọc bội. Cô cô có lẽ là nhìn ra thần thái tỏa sáng trong mắt ta, lấy khăn che miệng lặng lẽ cười. "Tắc nhi con đi chơi với Phong nhi đi, ta cùng đại tẩu trò chuyện."

"Phong nhi." Ta lặng lẽ đến sau lưng nàng, đôi tay chống ở trên bàn, đem nàng vòng ở trong ngực cúi đầu dọa nàng.

"A....." Nàng giật mình ngẩng đầu, cánh môi hồng nhạt áp sát mặt ta, lập tức đỏ mặt.

Ta sờ sờ gương mặt, hắc hắc cười mỉa: "Phong nhi, nàng khi dễ ta."

Nàng tức giận: "Hừ! Huynh là người xấu, khó trách mẹ ta nói huynh là người xấu, muốn ta đem cái này trả cho huynh."

Trong lòng luống cuống, nhưng ngoài mặt cố giữ vẻ bình tĩnh, đem long bội lấy ra: "Nàng xem, sánh với cái này có phải là một đôi hay không, nàng cứ so sánh đi?"

Phong nhi dễ dụ, thật sự cảm thấy so sánh: "Huynh nói không sai, đúng là một đôi."

"Đúng vậy đó, đã tặng cho nàng mười mấy năm, bây giờ nàng trả lại cho ta, ta đau lòng lắm."

"Vậy vì sao khi ta còn nhỏ như vậy huynh lại tặng cho ta?"

"Bởi vì thích nàng đó, Phong nhi, ta thích nàng mười mấy năm, sau này còn sẽ thích vài thập niên, ta sẽ mua đồ ăn ngon cho nàng, mang nàng đi chơi thật vui, chúng ta cùng nhau ăn đến già, chơi đến già, được không?" Ta nhìn chăm chăm mắt nàng, trong lòng rất bất an.

Nàng ngẩng đầu nhìn ta, khó xử cắn môi.

Ta vội giảng hòa: "Nàng từ từ suy nghĩ, không cần phải trả lời ngay, nàng dẫn ta đi dạo trong nhà nàng đi."

Nàng gật gù đầu, mang ta đến sau hoa viên đi, trên đường gặp được hai vị thẩm thẩm, các nàng cười nói: "Xem ứng cử viên vị hôn phu của Phong nhi nhà chúng ta này, thật đúng là người này lại càng anh tuấn so với người kia."

Phong nhi đỏ mặt chạy đi, ta chỉ đành đuổi theo.

Thời gian ở cùng nàng luôn rất vui sướng, ta chưa bao giờ được vui sướng như vậy.

Lúc nha hoàn tới gọi đi ăn cơm, mẹ của Phong nhi mới biết được ta tới. Hiển nhiên bà không vui: "An Ninh, sao cô không nói gì đã mang hắn đến."

Cô cô vài phần xấu hổ: "Đại tẩu, chuyện của bọn nhỏ....."

"An Ninh, cháu trai của cô không phải ta không thích hẳn, chỉ là địa phương như hoàng cung. Phong nhi của ta hoạt bát đáng yêu, làm sao ta có thể nhìn nàng chết không rõ ràng ở chốn ăn thịt người đó."

Ta có thể hiểu bản khoán của bà: "Thắm thắm, ta có vương phủ của mình, sẽ không đến ở trong hoàng cung."

Bà có vẻ nén giận: "Chúng ta cứ việc nói thẳng đi, ngươi là Hoàng trưởng tử, khả năng kế thừa đại thống rất lớn, còn có mẫu hậu kia của ngươi, thôi, ta xin ngươi, buông tha Phong nhi đi."

Vành mắt bà đỏ lên, ta biết là thương con mà ra.

Ta quỳ thẳng trên mặt đất: "Ta bảo đảm nhất định bảo vệ nàng chu toàn, chẳng sợ ta mất đi tính mạng cũng phải bảo vệ Phong nhi lông tóc vô thương, xin người thành toàn."

Cô cô đau lòng rơi lệ, ta từng quỳ trước mấy người đâu?

"Khải vương điện hạ xin đứng lên đi, thảo dân như chúng ta chịu không nổi."

Cha Phong nhi vào cửa, thấy cảnh tượng như vậy, cũng tự hiểu rõ, duỗi tay nâng ta dậy.

Ăn cơm xong, không biết cô cô cầu xin bọn họ thế nào, để Phong nhi tới Phò mã phủ với chúng ta.

Ta tất nhiên vui vẻ, đuổi hết mọi người chỉ còn hai chúng ta ở bên nhau.

Ngày kế là Uyển Giao hội, ta đã biết được ý nghĩa của thái cầu, quyết chí giành được.

Đồng dạng ý chí chiến đấu sục sôi chính là Chiêu Mộ, luận võ công có lẽ đôi ta không phân cao thấp, luận mưu trí hẳn tuyệt đối không được.

Một màn tặng đồ:

Tác giả có lời muốn nói: Quả nhiên, ta thắng được thái cầu tặng cho Phong nhi, tiện thể sát phạt hầu hết nữ tử ở Uyển Châu.

Nàng chu miêng: "Cái này lúc ta một tuổi đã có rồi, không có hiếm lạ đâu. Có phải hay không tam thúc?"

Tề Văn Hải nhướn mày cười: "Phong nhi nhà ta cái gì cũng không thiếu."

Ta tính trẻ con nắm tay nàng nhét vào: "Đã tặng, không cho trả lại."

Mấy con chiến mã giẫm bụi tung mịt mù, hô to: "Thánh chỉ tới, tránh ra."

Đám người tránh ra một khoảng rộng, quan tuyên chỉ đi đến gần: "Thánh chỉ đến, Khải vương An Tắc tiếp chỉ."

"Nhi thần tiếp chỉ." Ta quỳ gối.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng, phương bắc gió lửa khởi, lệnh Khải vương An Tắc tức khắc hồi kinh, mang binh xuất chinh, không được có sơ sót."

"Nhi thần tiếp chỉ." Ta tiếp nhận thánh chỉ, xoay người nhìn Phong nhi: "Phong nhi, chờ ta."

Nàng ngơ ngẩn ôm thái cầu nhìn ta, không nói lời nào.

"Gật đầu đi, nhanh lên."

"Điện hạ, đi nhanh đi, không thể trì hoãn."

Ta bước bình nhìn nàng, dưới đài muôn vàn người cũng đang nhìn nàng, rốt cuộc nàng nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Ta nhìn không được nhovn miệng, lên ngựa hồi kinh.

Bọn quan viên dẫn đầu quỳ gối, dân chúng tự nhiên theo sát, cao giọng: "Cung tiễn Khải vương điện hạ, chúc điện hạ sớm ngày chiến thắng trở về."

Nửa năm sau, đại quân chiến thắng trở về, liền mở tiệc khánh công bảy ngày.

Ta quỳ xuống: "Phụ hoàng, nhi thần nguyện cưới Tề Ngự Phong làm vợ, xin phụ hoàng thành toàn."

Phụ hoàng sắc mặt tối sầm xuống, các huynh đệ tướng sĩ bên cạnh đều thay ta lau mồ hôi.

Mong Chiêu Mộ sớm tìm được hạnh phúc, mong Sở Nhất Nặc và Quý Họa được hạnh phúc. Mình luôn có một sự đồng cảm với những nhân vật phụ, nhưng họ sẽ là vai chính trong câu chuyện của chính mình.

Chúc các nhân vật trong truyện sẽ mãi được hạnh phúc.

Tự dưng cảm thấy cảm xúc dâng trào mà không biết phải nói gì nữa. Bây giờ là 23h20m, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ và thư giãn.

Cuối lời xin một lần nữa cảm ơn tác giả, bạn convert truyện và các bạn đã theo dõi truyện này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thiểu Gia Ế Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.